ترجمه تحت اللفظی

قرآن کریم

مولانا محمود حسن شیخ الهند

تصحیح و باز ترجمان و ویرایش
محمد علی کوشا

نشر احسان

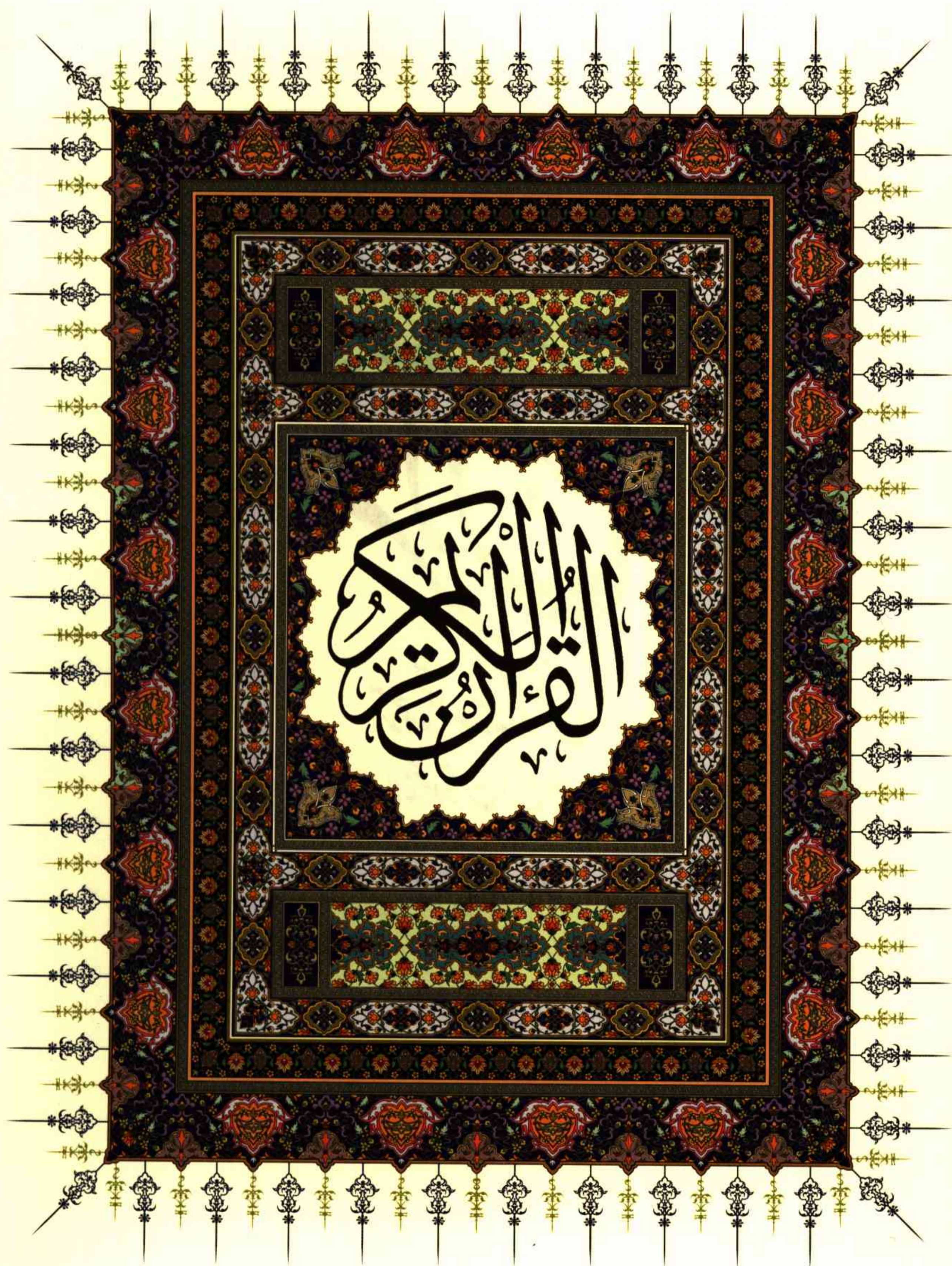
قرآن کریم

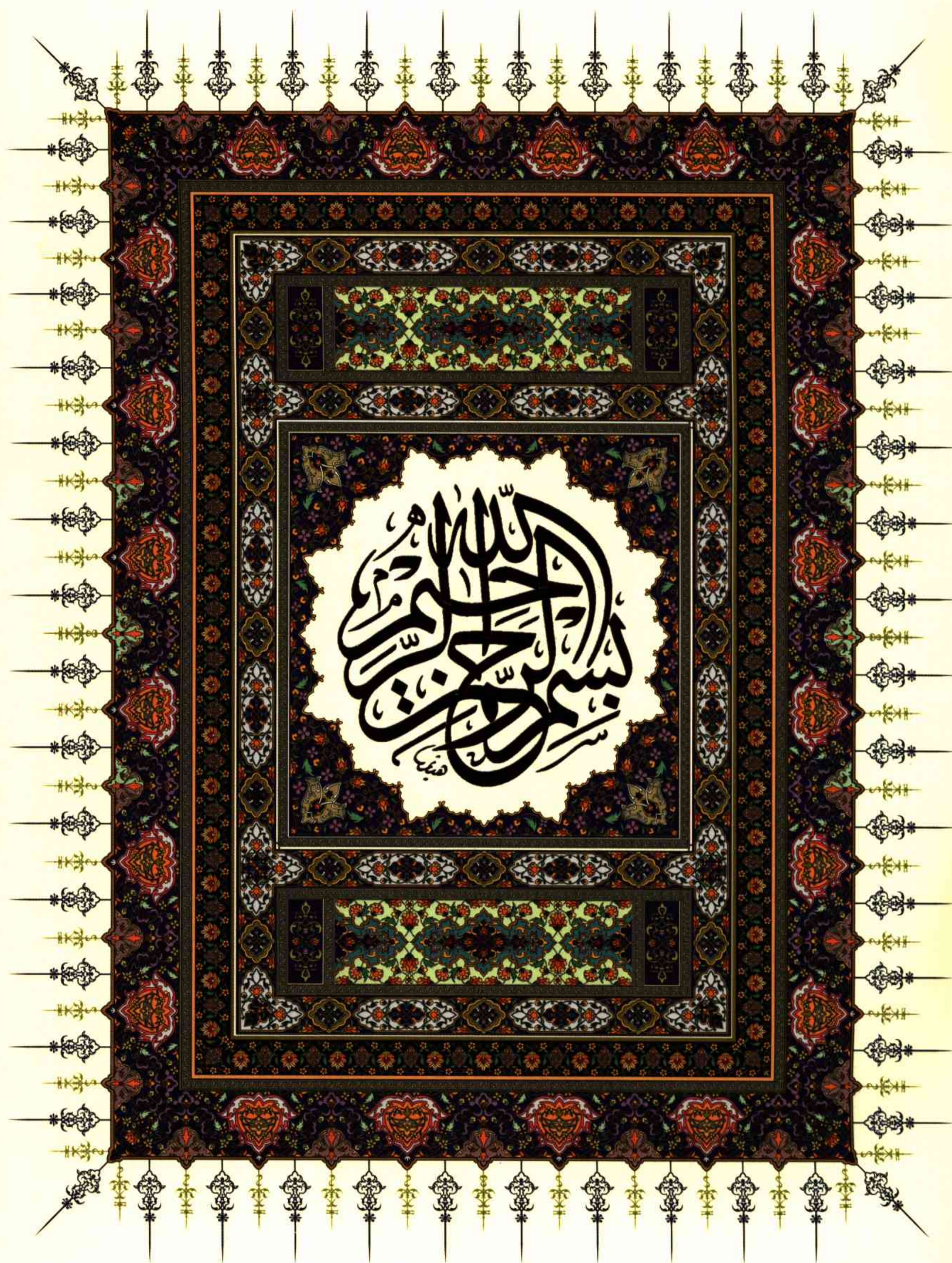
ترجمه تحت اللفظی

مولانا محمود حسن (شیخ الهند)

تصحیح، باز ترجمان و ویرایش
محمد علی کوشا

نشر احسان

القرآن الكريم

بسم الله الرحمن الرحيم

إنه لقرآن كريم
في كتاب مكنون

هذا بصائر للناس

ترتیبها ۱ سُورَةُ ٱلْفَاتِحَةِ آیاتها ۷

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿١﴾
به نام الله مهرگستر مهربان ﴿١﴾

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢﴾
سپاس و ستایش از آن الله است پروردگار جهانیان ﴿٢﴾

ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَٰلِكِ يَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٤﴾
مهرگستر مهربان ﴿٣﴾ خداوندگار روز جزا ﴿٤﴾

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾
تنها تو را می پرستیم و تنها از تو یاری می خواهیم ﴿٥﴾

ٱهْدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلْمُسْتَقِيمَ ﴿٦﴾ صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ
راهبری کن ما را به راه راست ﴿٦﴾ راه کسانی که

أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ ٱلْمَغْضُوبِ
نعمت داده ای بر آنان که نه خشم شده

عَلَيْهِمْ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧﴾
بر آنان و نه گمراهان اند ﴿٧﴾

ترتیبها ۲ سُورَةُ الْبَقَرَةِ آیاتها ۲۸۶

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

الٓمٓ ۝١ ذَٰلِكَ الْكِتَٰبُ لَا رَيْبَ فِيهِ
الف، لام، میم ۝١ این کتاب نیست [هیچ] تردیدی در آن

هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ۝٢ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
رهنمودی است برای پرهیزکاران ۝٢ کسانی که ایمان دارند

بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ۝٣
به غیب و برپا می دارند نماز را و از آنچه روزیشان داده ایم انفاق می کنند ۝٣

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ
و آنان که ایمان دارند به آنچه فرو فرستاده شده به تو و [به] آنچه نازل شده است

مِن قَبْلِكَ وَبِالْأَخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۝٤ أُولَٰٓئِكَ عَلَىٰ
پیش از تو و به روز واپسین آنان یقین دارند ۝٤ آنان بر

هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝٥
رهنمودی [استوار] اند از جانب پروردگارشان و آنان خود رستگارانند ۝٥

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ سَوَآءٌ عَلَيۡهِمۡ ءَأَنذَرۡتَهُمۡ أَمۡ لَمۡ تُنذِرۡهُمۡ
همانا [این] کسانی که کفر ورزیدند یکسان است بر آنان چه هشدارشان بدهی چه هشدارشان ندهی

لَا يُؤۡمِنُونَ ۝٦ خَتَمَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ وَعَلَىٰ سَمۡعِهِمۡۖ وَعَلَىٰٓ
ایمان نمی‌آورند ۶ مُهر نهاده است الله بر دل‌هایشان و بر شنوایی شان و بر

أَبۡصَٰرِهِمۡ غِشَٰوَةٞۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ۝٧ وَمِنَ ٱلنَّاسِ
دیدگانشان پرده‌ای است و برای آنان عذابی بزرگ است ۷ و از مردم

مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَمَا هُم بِمُؤۡمِنِينَ ۝٨
کسانی اندکه می‌گویند ایمان آوردیم به الله و به روز واپسین و نیستند آنان مؤمنان ۸

يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَمَا يَخۡدَعُونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡ
[می خواهند] فریب دهند الله را و کسانی را که ایمان آورده‌اند درحالی که نمی‌فریبند جز خودشان را

وَمَا يَشۡعُرُونَ ۝٩ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ فَزَادَهُمُ ٱللَّهُ مَرَضٗاۖ
و درنمی‌یابند ۹ در دل هایشان بیماری‌ای است پس افزودشان الله بر بیماری[شان]

وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمُۢ بِمَا كَانُواْ يَكۡذِبُونَ ۝١٠ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ
و برای آنان عذابی دردناک است به سبب آنچه دروغ می گفتند ۱۰ و هنگامی که گفته شود به آنان

لَا تُفۡسِدُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ قَالُوٓاْ إِنَّمَا نَحۡنُ مُصۡلِحُونَ ۝١١
فساد مکنید در زمین گویند جز این نیست که ما اصلاح گرانیم ۱۱

أَلَآ إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡمُفۡسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشۡعُرُونَ ۝١٢ وَإِذَا قِيلَ
آگاه باشید که آنان خود فساد گرانند ولی درنمی‌یابند ۱۲ وهنگامی که گفته شود

لَهُمۡ ءَامِنُواْ كَمَآ ءَامَنَ ٱلنَّاسُ قَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ كَمَآ ءَامَنَ ٱلسُّفَهَآءُۗ
به آنان ایمان بیاورید چنان‌که ایمان آوردند این مردم گویند آیا ایمان بیاوریم چنان‌که ایمان آوردند این نابخردان؟

أَلَآ إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلسُّفَهَآءُ وَلَٰكِن لَّا يَعۡلَمُونَ ۝١٣ وَإِذَا لَقُواْ
آگاه باشید که آنان خود بی‌خردانند ولی نمی‌دانند ۱۳ و هنگامی که دیدار کنند

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوۡاْ إِلَىٰ شَيَٰطِينِهِمۡ قَالُوٓاْ إِنَّا
کسانی را که ایمان آورده‌اند گویند ایمان آورده‌ایم و چون خلوت کنند با شیطان‌هایشان گویند بی گمان ما

مَعَكُمۡ إِنَّمَا نَحۡنُ مُسۡتَهۡزِءُونَ ۝١٤ ٱللَّهُ يَسۡتَهۡزِئُ بِهِمۡ وَيَمُدُّهُمۡ
با شماییم جزاین نیست که ما ریشخندکنندگانیم [مؤمنان را] ۱۴ الله ریشخندشان [را تلافی] می کند ومی کشاند آنها را

فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ۝١٥ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ ٱلضَّلَٰلَةَ
در سرکشی‌شان [درحالی که] سرگشته اند ۱۵ آنان کسانی هستند که خریدند گمراهی را

بِٱلۡهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَٰرَتُهُمۡ وَمَا كَانُواْ مُهۡتَدِينَ ۝١٦
به [بهای] هدایت پس سودی نداد سودای آنان و نبودند راه یافتگان ۱۶

مَثَلُهُمۡ كَمَثَلِ ٱلَّذِي ٱسۡتَوۡقَدَ نَارٗا فَلَمَّآ أَضَآءَتۡ مَا حَوۡلَهُۥ

حال آنان چون حال کسی است که افروخت آتشی را پس چون روشن کرد [آتش] پیرامون آن کس را

ذَهَبَ ٱللَّهُ بِنُورِهِمۡ وَتَرَكَهُمۡ فِي ظُلُمَٰتٖ لَّا يُبۡصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمُّۢ

[از بین] برد الله روشنی آنها را و رها کرد آنها را در تاریکی‌هایی که [چیزی را] نمی‌بینند ﴿۱۷﴾ [آنان]کرانند

بُكۡمٌ عُمۡيٞ فَهُمۡ لَا يَرۡجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوۡ كَصَيِّبٖ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فِيهِ

گنگانند کورانند پس آنان باز نمی‌گردند [از گمراهی] ﴿۱۸﴾ یا مانند [گرفتاران در]بارانی سخت[باریده] از آسمان که درآن

ظُلُمَٰتٞ وَرَعۡدٞ وَبَرۡقٞ يَجۡعَلُونَ أَصَٰبِعَهُمۡ فِيٓ ءَاذَانِهِم مِّنَ ٱلصَّوَٰعِقِ

تاریکی‌هایی و رعد و برقی است قرار می‌دهند انگشتانشان را در گوش‌هایشان از [نهیب]صاعقه‌ها

حَذَرَ ٱلۡمَوۡتِۚ وَٱللَّهُ مُحِيطُۢ بِٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ ٱلۡبَرۡقُ يَخۡطَفُ

از ترس مرگ و الله احاطه‌کنندهٔ کافران است ﴿۱۹﴾ نزدیک است که برق برباید

أَبۡصَٰرَهُمۡۖ كُلَّمَآ أَضَآءَ لَهُم مَّشَوۡاْ فِيهِ وَإِذَآ أَظۡلَمَ عَلَيۡهِمۡ قَامُواْۚ

چشمانشان را هرگاه که روشنی دهد برای آنان راه روند در آن [روشنایی] وچون تاریک کند بر آنان بایستند

وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمۡعِهِمۡ وَأَبۡصَٰرِهِمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ

و اگر می‌خواست الله قطعاً [از بین] می‌برد شنوایی شان و دیدگانشان را بی گمان الله بر هر

شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٢٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُمۡ

چیزی تواناست ﴿۲۰﴾ ای مردم بپرستید پروردگارتان را آن‌که آفرید شما را

وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ

و کسانی را که پیش از شما بودند باشد که شما پروا کنید ﴿۲۱﴾ همان [الله] که قرار داد برای شما

ٱلۡأَرۡضَ فِرَٰشٗا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءٗ وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجَ

زمین را بستری و آسمان را سرپناهی و فرو فرستاد از آسمان آبی را سپس براورد

بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزۡقٗا لَّكُمۡۖ فَلَا تَجۡعَلُواْ لِلَّهِ أَندَادٗا وَأَنتُمۡ

با آن از محصولات روزی ای برای شما پس قرار ندهید برای الله همتایانی را حال آنکه شما

تَعۡلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِن كُنتُمۡ فِي رَيۡبٖ مِّمَّا نَزَّلۡنَا عَلَىٰ عَبۡدِنَا

می‌دانید ﴿۲۲﴾ و اگر هستید در تردید از آنچه فرو فرستادیم بر بنده‌مان

فَأۡتُواْ بِسُورَةٖ مِّن مِّثۡلِهِۦ وَٱدۡعُواْ شُهَدَآءَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ

پس بیاورید سوره‌ای همانند آن را و فراخوانید گواهانتان را [به یاوری] در برابر الله

إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِن لَّمۡ تَفۡعَلُواْ وَلَن تَفۡعَلُواْ فَٱتَّقُواْ

اگر هستید شما راست گویان ﴿۲۳﴾ پس اگر نکردید و هرگز نتوانید کرد پس پروا کنید

ٱلنَّارَ ٱلَّتِي وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلۡحِجَارَةُۖ أُعِدَّتۡ لِلۡكَٰفِرِينَ ﴿٢٤﴾

از آتشی که هیزم آن مردم و سنگ هاست که آماده شده است برای کافران ﴿۲۴﴾

وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمۡ جَنَّٰتٖ

و مژده ده به کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته که برای آنهاست بهشت هایی که

تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ كُلَّمَا رُزِقُواْ مِنۡهَا مِن ثَمَرَةٖ

روان است از زیر [درختان] آنها جویباران هرگاه روزی‌شان دهند از آن [باغ‌ها] از میوه‌ای

رِّزۡقٗاۙ قَالُواْ هَٰذَا ٱلَّذِي رُزِقۡنَا مِن قَبۡلُۖ وَأُتُواْ بِهِۦ مُتَشَٰبِهٗاۖ

روزی ای را گویند این همان است که روزی داده شدیم از پیش به نزدشان آورند آن[روزی]را در حالی که همگون است

وَلَهُمۡ فِيهَآ أَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞۖ وَهُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٥﴾

و برای آنهاست در آنجا همسرانی پاکیزه و آنان در آن جاودانند ﴿۲۵﴾

ربع حزب ۱

۞ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَسۡتَحۡيِۦٓ أَن يَضۡرِبَ مَثَلٗا مَّا بَعُوضَةٗ فَمَا

همانا الله شرم نمی‌کند از اینکه بزند مَثَلی را به پشه‌ای یا

فَوۡقَهَاۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن

بالاتر ازآن را پس اما کسانی که ایمان آوردند پس می‌دانند که همانا آن[مَثَل] حق است از جانب

رَّبِّهِمۡۖ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَيَقُولُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ

پروردگارشان و اما کسانی که کفر ورزیدند می‌گویند چه چیزی اراده کرده است الله

بِهَٰذَا مَثَلٗاۘ يُضِلُّ بِهِۦ كَثِيرٗا وَيَهۡدِي بِهِۦ كَثِيرٗاۚ

به این مَثَل؟ گمراه می‌کند با آن بسیاری را و هدایت می‌کند با آن بسیاری را

وَمَا يُضِلُّ بِهِۦٓ إِلَّا ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهۡدَ

و گمراه نمی‌کند با آن مگر نافرمانان را ﴿۲۶﴾ کسانی که می‌شکنند پیمان

ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مِيثَٰقِهِۦ وَيَقۡطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ

الله را پس از استوار ساختنش و می‌گسلند آنچه را که دستور داده است الله به آن که پیوند شود

وَيُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٢٧﴾

و فساد می‌کنند در زمین آنان خود زیانکارانند ﴿۲۷﴾

كَيۡفَ تَكۡفُرُونَ بِٱللَّهِ وَكُنتُمۡ أَمۡوَٰتٗا فَأَحۡيَٰكُمۡۖ

چگونه کفر می‌ورزید به الله؟ حال آنکه بودید مردگانی پس زنده کرد شما را

ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ ثُمَّ يُحۡيِيكُمۡ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ

سپس می‌میراند شما را باز زنده می‌گرداند شما را سپس به سوی او بازگردانده می‌شوید ﴿۲۸﴾ او

ٱلَّذِي خَلَقَ لَكُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰٓ إِلَى

کسی است که آفرید برای شما آنچه را در زمین است همگی آنگاه آهنگ کرد

ٱلسَّمَآءِ فَسَوَّىٰهُنَّ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٢٩﴾

آسمان را پس سامان داد آنها را [به صورت]هفت آسمان و او به هر چیزی داناست ﴿۲۹﴾

وَإِذۡ قَالَ رَبُّكَ لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ خَلِيفَةٗۖ

و آنگاه که گفت پروردگار تو به فرشتگان همانا من قرار دهنده‌ام در زمین جانشینی را

قَالُوٓاْ أَتَجۡعَلُ فِيهَا مَن يُفۡسِدُ فِيهَا وَيَسۡفِكُ ٱلدِّمَآءَ وَنَحۡنُ

گفتند آیا قرار می‌دهی در آن کسی را که فساد کند در آن و ریزد خون‌ها را حال آنکه ما

نُسَبِّحُ بِحَمۡدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَۖ قَالَ إِنِّيٓ أَعۡلَمُ مَا لَا تَعۡلَمُونَ

تسبیح می‌کنیم با ستایش تو و پاکی می ورزیم برای تو گفت همانامن می‌دانم چیزی راکه شما نمی‌دانید

﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ ءَادَمَ ٱلۡأَسۡمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمۡ عَلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ

(۳۰) و آموخت به آدم نام‌ها[ی اشیاء] را همگی آنها را سپس عرضه داشت آنها را بر فرشتگان

فَقَالَ أَنۢبِـُٔونِي بِأَسۡمَآءِ هَٰٓؤُلَآءِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُواْ

آنگاه گفت آگاه کنید مرا از نام‌های اینان اگر هستید راست گویان (۳۱) گفتند

سُبۡحَٰنَكَ لَا عِلۡمَ لَنَآ إِلَّا مَا عَلَّمۡتَنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ

پاک و منزّهی تو نیست هیچ دانشی ما را جز آنچه تو آموختی به ما همانا تو خود آن دانای سنجیده‌کاری

﴿٣٢﴾ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ أَنۢبِئۡهُم بِأَسۡمَآئِهِمۡۖ فَلَمَّآ أَنۢبَأَهُم بِأَسۡمَآئِهِمۡ قَالَ

(۳۲) گفت ای آدم خبرده آنها را از نام‌هایشان پس چون [آدم] خبر داد آنان را از نام‌هایشان [الله]گفت

أَلَمۡ أَقُل لَّكُمۡ إِنِّيٓ أَعۡلَمُ غَيۡبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَأَعۡلَمُ مَا

آیا نگفتم به شما همانا من می‌دانم نهان آسمان‌ها و زمین را و می‌دانم آنچه را که

تُبۡدُونَ وَمَا كُنتُمۡ تَكۡتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ

آشکار می‌کنید و آنچه را که پنهان می‌داشتید؟ (۳۳) و[یاد کن] آنگاه که گفتیم به فرشتگان سجده کنید

لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰ وَٱسۡتَكۡبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ

برای آدم پس[همه]سجده کردند مگر ابلیس که سرباز زد و تکبّر ورزید و شد از کافران

﴿٣٤﴾ وَقُلۡنَا يَٰٓـَٔادَمُ ٱسۡكُنۡ أَنتَ وَزَوۡجُكَ ٱلۡجَنَّةَ وَكُلَا مِنۡهَا رَغَدًا

(۳۴) و گفتیم ای آدم ساکن شو تو و همسرت در این بهشت و بخورید از[نعمت‌های] آن به فراوانی

حَيۡثُ شِئۡتُمَا وَلَا تَقۡرَبَا هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾

هرجا که خواهید و نزدیک نشوید به این درخت که می‌شوید از ستمکاران (۳۵)

فَأَزَلَّهُمَا ٱلشَّيۡطَٰنُ عَنۡهَا فَأَخۡرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِۖ وَقُلۡنَا ٱهۡبِطُواْ

پس بلغزانید آن دو را شیطان از آنجا پس بیرون کرد آن دو را از آنچه بودند در آن وگفتیم فرودآیید [به زمین درحالی که]

بَعۡضُكُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ وَلَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُسۡتَقَرّٞ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٖ ﴿٣٦﴾

برخی ازشما برای برخی دیگر دشمن خواهید بود و برای شماست در زمین قرارگاه وبهره‌مندی ای تا مدتی (۳۶)

فَتَلَقَّىٰٓ ءَادَمُ مِن رَّبِّهِۦ كَلِمَٰتٖ فَتَابَ عَلَيۡهِۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

سپس دریافت کرد آدم از پروردگارش کلماتی را سپس [الله به مهر]بازگشت براو بی گمان او خود بسی توبه‌پذیر مهربان است (۳۷)

قُلْنَا ٱهْبِطُواْ مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّى هُدًى فَمَن تَبِعَ
گفتیم فرود آیید از آن[بهشت] همگی پس اگر بیاید شما را از[سوی]من رهنمودی پس هرکسی که پیروی کند

هُدَاىَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
رهنمود مرا پس نه ترسی است بر ایشان و نه آنان اندوهگین شوند (۳۸) و کسانی که کفر ورزیدند

وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٣٩﴾
و دروغ انگاشتند آیات ما را آنان همدمان آتش‌اند آنها در آن جاودانه اند (۳۹)

يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُواْ نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُواْ بِعَهْدِىٓ
ای بنی اسرائیل به یاد آورید نعمت مرا که ارزانی داشتم بر شما و وفا کنید به پیمانم

أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّٰىَ فَٱرْهَبُونِ ﴿٤٠﴾ وَءَامِنُواْ بِمَآ أَنزَلْتُ
تاوفا کنم به پیمانتان و تنها ازمن بترسید (۴۰) و ایمان بیاورید به آنچه فرو فرستادم

مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوٓاْ أَوَّلَ كَافِرٍۭ بِهِۦ ۖ وَلَا تَشْتَرُواْ بِـَٔايَٰتِى
که تصدیق‌کنندهٔ چیزی است که با شماست و نباشید نخستین کافر به آن و مفروشید آیات مرا

ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّٰىَ فَٱتَّقُونِ ﴿٤١﴾ وَلَا تَلْبِسُواْ ٱلْحَقَّ بِٱلْبَٰطِلِ
به بهایی اندک و تنها از من پروا کنید (۴۱) و درنیامیزید حق را به باطل

وَتَكْتُمُواْ ٱلْحَقَّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ
و پنهان مکنید حق را حال آنکه شما می‌دانید (۴۲) و برپا دارید نماز را و بدهید

ٱلزَّكَوٰةَ وَٱرْكَعُواْ مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ۞ أَتَأْمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلْبِرِّ
زکات را و رکوع کنید با رکوع کنندگان (۴۳) آیا فرمان می‌دهید مردم را به نیکوکاری

نصف حزب ۱

وَتَنسَوْنَ أَنفُسَكُمْ وَأَنتُمْ تَتْلُونَ ٱلْكِتَٰبَ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾
و فراموش می‌کنید خودتان را حال آنکه شما می‌خوانید کتاب [آسمانی] را؟ پس آیا خرد نمی‌ورزید؟ (۴۴)

وَٱسْتَعِينُواْ بِٱلصَّبْرِ وَٱلصَّلَوٰةِ ۚ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى ٱلْخَٰشِعِينَ
و یاری بجویید از شکیبایی و نماز و همانا آن البته گران است مگر بر خاشعان

﴿٤٥﴾ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَٰقُواْ رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ ﴿٤٦﴾
(۴۵)[همان]کسانی که یقین دارند به اینکه آنان دیدارکنندگان پروردگارشان‌اند و اینکه آنان به سوی او بازمی‌گردند (۴۶)

يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُواْ نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّى فَضَّلْتُكُمْ
ای بنی اسرائیل به یاد آورید نعمت مرا که ارزانی داشتم بر شما و اینکه من برتری دادم شما را

عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَٱتَّقُواْ يَوْمًا لَّا تَجْزِى نَفْسٌ عَن نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَلَا
بر جهانیان[هم عصرتان] (۴۷) و پروا کنید از روزی که کفایت نکند هیچ کسی از هیچ کسی چیزی را و

يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَٰعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾
پذیرفته نشود از او شفاعتی و گرفته نشود از او هیچ عوضی و نه آنان یاری خواهند شد (۴۸)

وَإِذۡ نَجَّيۡنَٰكُم مِّنۡ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ يَسُومُونَكُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ
و[یاد کنید]زمانی که نجات دادیم شما را از[چنگ] فرعونیان که تحمیل می کردند برشما بدترین شکنجه را

يُذَبِّحُونَ أَبۡنَآءَكُمۡ وَيَسۡتَحۡيُونَ نِسَآءَكُمۡۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَآءٞ
سر می‌بریدند پسران شما را و زنده نگه می‌داشتند زنان [دختران] شما را و در این [کار] آزمایشی بود

مِّن رَّبِّكُمۡ عَظِيمٞ (٤٩) وَإِذۡ فَرَقۡنَا بِكُمُ ٱلۡبَحۡرَ فَأَنجَيۡنَٰكُمۡ
از پروردگارتان [آزمایشی] بزرگ (۴۹) و[یاد کنید] آنگاه که شکافتیم برای شما دریا را پس نجات دادیم شما را

وَأَغۡرَقۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ وَأَنتُمۡ تَنظُرُونَ (٥٠) وَإِذۡ وَٰعَدۡنَا مُوسَىٰٓ
و غرق کردیم فرعونیان را درحالی که شما نگاه می کردید (۵۰) و [یاد کنید] آنگاه که وعده گذاشتیم برای موسی

أَرۡبَعِينَ لَيۡلَةٗ ثُمَّ ٱتَّخَذۡتُمُ ٱلۡعِجۡلَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَنتُمۡ ظَٰلِمُونَ
چهل شب را سپس گرفتید شما آن گوساله را [به پرستش] پس از [رفتن]او درحالی که شما ستمکاران [بودید]

(٥١) ثُمَّ عَفَوۡنَا عَنكُم مِّنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ (٥٢)
(۵۱) سپس درگذشتیم از[گناه] شما پس از آن باشد که شما سپاس بگزارید (۵۲)

وَإِذۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡفُرۡقَانَ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ (٥٣)
و[یاد کنید]آنگاه که دادیم به موسی آن کتاب را و فرقان [جداکنندهٔ حق از باطل] را باشد که شما راه یابید (۵۳)

وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ إِنَّكُمۡ ظَلَمۡتُمۡ أَنفُسَكُم
و[یاد کنید]آنگاه که گفت موسی به قومش ای قوم من همانا شما ستم کردید به خودتان

بِٱتِّخَاذِكُمُ ٱلۡعِجۡلَ فَتُوبُوٓاْ إِلَىٰ بَارِئِكُمۡ فَٱقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ ذَٰلِكُمۡ
با[به پرستش]گرفتن شما آن گوساله را پس بازگردید به سوی آفریننده‌تان پس بکشید نفس هایتان را این

خَيۡرٞ لَّكُمۡ عِندَ بَارِئِكُمۡ فَتَابَ عَلَيۡكُمۡۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ
بهتراست برای شما نزد آفریننده‌تان پس بازگشت الله[به مهرخود] بر شما همانا او آن بسیار توبه‌پذیرِ مهربان است

(٥٤) وَإِذۡ قُلۡتُمۡ يَٰمُوسَىٰ لَن نُّؤۡمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَى ٱللَّهَ جَهۡرَةٗ
(۵۴) و[یاد کنید]آنگاه که گفتید ای موسی هرگز باور نمی‌کنیم به تو تا آنکه ببینیم الله را آشکارا

فَأَخَذَتۡكُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَأَنتُمۡ تَنظُرُونَ (٥٥) ثُمَّ بَعَثۡنَٰكُم مِّنۢ
پس گرفت شما را صاعقه درحالی که شما نگاه می کردید (۵۵) سپس برانگیختیم شما را پس

بَعۡدِ مَوۡتِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ (٥٦) وَظَلَّلۡنَا عَلَيۡكُمُ
از مردنتان باشد که شما سپاس بگزارید (۵۶) و سایه‌بان ساختیم بر شما

ٱلۡغَمَامَ وَأَنزَلۡنَا عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَنَّ وَٱلسَّلۡوَىٰۖ كُلُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا
ابر را و فروفرستادیم برشما منّ[غذایی شیرین مثل ترنجبین] و سلوی[بلدرچین]را و[گفتیم] بخورید از پاکیزه‌های دلپذیر آنچه راکه

رَزَقۡنَٰكُمۡۖ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ (٥٧)
روزی دادیم به شما و ستم نکردند به ما بلکه به خودشان ستم می کردند (۵۷)

وَإِذْ قُلْنَا ٱدْخُلُوا۟ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةَ فَكُلُوا۟ مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا

و[یادکنید]آنگاه که گفتیم داخل شوید به این آبادی آنگاه بخورید از[نعمت های]آن هرجا که خواهید به فراوانی

وَٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا۟ حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَٰيَٰكُمْ ۚ

وداخل شوید ازدروازه سجده‌کنان و بگویید [درخواست ما] آمرزشی است [دراین صورت]بیامرزیم برای شما گناهانتان را

وَسَنَزِيدُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ قَوْلًا

و به زودی خواهیم افزود [پاداشِ]نیکوکاران را (۵۸) پس جایگزین کردند کسانی که ستم کردند سخنی را

غَيْرَ ٱلَّذِى قِيلَ لَهُمْ فَأَنزَلْنَا عَلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ رِجْزًا مِّنَ

غیر از آنچه گفته شد به آنان پس فروفرستادیم بر آنان که ستم کردند عذابی از

ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ ۞ وَإِذِ ٱسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ

آسمان به [سبب] آنکه نافرمانی می کردند (۵۹) و[یاد کنید]هنگامی که آب خواست[از ما] موسی

لِقَوْمِهِۦ فَقُلْنَا ٱضْرِب بِّعَصَاكَ ٱلْحَجَرَ ۖ فَٱنفَجَرَتْ مِنْهُ

برای قومش پس گفتیم بزن با عصایت سنگ را آنگاه جوشید از آن

ٱثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۖ كُلُوا۟

دوازده چشمه به راستی که دانست هر گروهی آبشخور خود را [و گفتیم]بخورید

وَٱشْرَبُوا۟ مِن رِّزْقِ ٱللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

و بنوشید از روزی الله و فساد نکنید در زمین تبهکارانه (۶۰)

وَإِذْ قُلْتُمْ يَٰمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَٰحِدٍ فَٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ

و[یاد کنید]آنگاه که گفتید ای موسی هرگز تاب نمی‌آوریم بر یک خوراکی پس بخوان برای ما پروردگارت را

يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلْأَرْضُ مِنۢ بَقْلِهَا وَقِثَّآئِهَا وَفُومِهَا

که بیرون آوَرَد برای ما از آنچه می‌رویاند زمین از سبزی‌اش و خیارش و گندمش

وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا ۖ قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ ٱلَّذِى هُوَ أَدْنَىٰ

و عدسش و پیازش گفت [موسی] آیا می خواهید جایگزین کنید آنچه را که آن پست‌تر است

بِٱلَّذِى هُوَ خَيْرٌ ۚ ٱهْبِطُوا۟ مِصْرًا فَإِنَّ لَكُم مَّا سَأَلْتُمْ ۗ

به [جای] آنچه که آن بهتر است؟! فرود آیید به شهری زیرا برای شما هست [در آن] آنچه خواستید

وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلذِّلَّةُ وَٱلْمَسْكَنَةُ وَبَآءُو بِغَضَبٍ مِّنَ

و زده شد بر آنان [حکم] خواری و بینوایی و بازگشتند با خشمی از

ٱللَّهِ ۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقْتُلُونَ

الله این بدان سبب بودکه آنان کفر می‌ورزیدند به آیات الله و می کشتند

ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۗ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا۟ وَّكَانُوا۟ يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

پیامبران را به ناحق آن به این سبب بود که سرکشی نمودند و تجاوز می کردند (۶۱)

سه چهارم حزب ۱

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلنَّصَٰرَىٰ وَٱلصَّٰبِـِٔينَ
همانا آنان که ایمان آوردند و آنان که یهودی شدند و مسیحیان و پیروان حضرت یحیی

مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْأَخِرِ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
هرکس [از آنان] که ایمان آورد به الله وروز واپسین و کار شایسته‌ای کند پس برای آنان است پاداششان

عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۲﴾ وَإِذْ
نزد پروردگارشان و نه ترسی است بر آنان و نه آنان اندوهگین می‌شوند ﴿۶۲﴾ و [یاد کنید] آنگاه که

أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم
گرفتیم پیمانتان را و برافراشتیم فراز شما [کوه] طور را [و گفتیم] بگیرید آنچه را که دادیم به شما

بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُواْ مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۶۳﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُم مِّنۢ
با جدیّت تمام و یاد کنید آنچه را در آن است باشد که شما پروا کنید ﴿۶۳﴾ سپس پشت کردید پس

بَعْدِ ذَٰلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ لَكُنتُم مِّنَ
از آن [پیمان] پس اگر نبود بخشش الله بر شما و مهربانی او هرآینه می شدید از

ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿۶۴﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ ٱلَّذِينَ ٱعْتَدَوْاْ مِنكُمْ فِى ٱلسَّبْتِ
زیانکاران ﴿۶۴﴾ و به راستی دانستید کسانی را که تجاوز کردند از شما در شنبه

فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُواْ قِرَدَةً خَٰسِـِٔينَ ﴿۶۵﴾ فَجَعَلْنَٰهَا نَكَٰلًا لِّمَا
پس گفتیم به آنان باشید بوزینگانی رانده شده ﴿۶۵﴾ پس قرار دادیم آن را عبرتی برای

بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۶۶﴾ وَإِذْ قَالَ
حاضران آن و [نسل‌های] پس از آن و پندی برای پرهیزکاران ﴿۶۶﴾ و [یاد کنید] آنگاه که گفت

مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تَذْبَحُواْ بَقَرَةً قَالُوٓاْ أَتَتَّخِذُنَا
موسی به قومش همانا الله فرمانتان می‌دهد که سر ببرید گاوی را گفتند آیا می‌گیری مارا

هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِٱللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿۶۷﴾ قَالُواْ
به مسخره؟ گفت پناه می‌برم به الله از اینکه باشم از نادانان ﴿۶۷﴾ گفتند

ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِىَ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ
بخوان برای ما پروردگارت را تا بیان کند برای ما که چگونه است آن [گاو]؟ گفت همانا او می‌گوید همانا آن گاوی است نه پیر

وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌۢ بَيْنَ ذَٰلِكَ فَٱفْعَلُواْ مَا تُؤْمَرُونَ ﴿۶۸﴾
و نه جوان، میانسال باشد میان آن [دو سن] پس انجام دهید آنچه را فرمان یافته‌اید ﴿۶۸﴾

قَالُواْ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ
گفتند بخوان برای ما پروردگارت را تا بیان کند برای ما که چگونه است رنگ آن؟ گفت همانا او می گوید که

إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَآءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ ٱلنَّٰظِرِينَ ﴿۶۹﴾
آن گاوی است زرد یکدست است رنگش، که شاد می‌کند بینندگان را ﴿۶۹﴾

قَالُوا۟ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِىَ إِنَّ ٱلْبَقَرَ تَشَٰبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّآ
گفتند بخوان برای ما پروردگارت را تا بیان کند برای ما که چگونه است آن[گاو] همانا این گاو مشتبه شده است برما وبه راستی ما

إِن شَآءَ ٱللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُولٌ
اگر بخواهد الله حتماً هدایت شدگانیم ﴿٧٠﴾ گفت همانا او می‌گوید که آن گاوی است نه رام

تُثِيرُ ٱلْأَرْضَ وَلَا تَسْقِى ٱلْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيهَا ۚ قَالُوا۟
که شخم زند زمین را و نه آبیاری کند کشتزار را سالم است نباشد خالی[لکه وعیبی] در آن گفتند

ٱلْـَٰٔنَ جِئْتَ بِٱلْحَقِّ ۚ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ
اکنون آوردی حق را پس سربریدند آن را درحالی که نزدیک بود [این کار را] انجام ندهند ﴿٧١﴾ و[یاد کنید] آنگاه که

قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَٱدَّٰرَْٰٔتُمْ فِيهَا ۖ وَٱللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾
کشتید کسی را پس با یکدیگر به نزاع پرداختید در[بارۀ]آن و الله بیرون آورنده است آنچه را پنهان می‌داشتید ﴿٧٢﴾

فَقُلْنَا ٱضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُحْىِ ٱللَّهُ ٱلْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ
پس گفتیم بزنید آن[مقتول]را با پاره ای از آن[گاو] این چنین زنده می کند الله مردگان را ونشان می‌دهد به شما

ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ
نشانه‌هایش را باشد که شما خرد ورزید ﴿٧٣﴾ باز سخت شد دل‌هایتان پس از آن[واقعه]

فَهِىَ كَٱلْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً ۚ وَإِنَّ مِنَ ٱلْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ
پس آن[دل هایتان] مانند سنگ‌ها شد یا سخت‌تر[از آن] و همانا برخی از سنگ‌ها چنانند که می‌جوشد

مِنْهُ ٱلْأَنْهَٰرُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ ٱلْمَآءُ ۚ وَإِنَّ
از آن جویباران و همانا برخی از آنها چنانندکه می‌شکافند آنگاه بیرون می‌آید از آن آب و همانا

مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ ٱللَّهِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ
برخی از آنها چنانند که فرو می‌افتند از ترس الله و نیست الله بی خبر از آنچه می‌کنید

﴿٧٤﴾ ۞ أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُوا۟ لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ
﴿٧٤﴾ آیا پس امید دارید[شما مسلمانان] که باور کنند[یهودیان] به شما؟ حال آنکه گروهی از آنان

حزب ۲

يَسْمَعُونَ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُۥ مِنۢ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ
می‌شنیدند کلام الله را سپس تحریف می کردند آن را پس از آنکه دریافته بودند آن را

وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا۟ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا
درحالی که می‌دانستند [که کارشان درست نیست] ﴿٧٥﴾ وهنگامی که دیدارکنند با کسانی که ایمان آورده‌اند گویند ایمان آورده‌ایم

وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوٓا۟ أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ
و چون خلوت کنند برخی از آنان با برخی دیگر .گویند آیا سخن می گویید با آنان درباره آنچه گشوده است[و آشکار ساخته]

ٱللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَآجُّوكُم بِهِۦ عِندَ رَبِّكُمْ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾
الله برای شما تا چون وچراکنند با شما با آن نزد پروردگارتان؟ پس آیا خرد نمی‌ورزید؟ ﴿٧٦﴾

أَوَلَا يَعۡلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعۡلِنُونَ ﴿٧٧﴾

و آیا نمی‌دانند که الله می‌داند آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه را آشکار می‌سازند؟ ﴿٧٧﴾

وَمِنۡهُمۡ أُمِّيُّونَ لَا يَعۡلَمُونَ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّآ أَمَانِيَّ وَإِنۡ هُمۡ

و برخی از آنان بی‌سوادانی هستند که نمی‌دانند کتابِ [آسمانی] را مگر خیالاتی خام و نیستند آنان

إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ يَكۡتُبُونَ ٱلۡكِتَٰبَ بِأَيۡدِيهِمۡ

جزاینکه گمان پردازی می‌کنند ﴿٧٨﴾ پس وای بر کسانی که می‌نویسند کتاب را با دستانشان

ثُمَّ يَقُولُونَ هَٰذَا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ لِيَشۡتَرُواْ بِهِۦ ثَمَنٗا قَلِيلٗاۖ

سپس می‌گویند این از نزد الله است تا بفروشند آن را به بهایی اندک

فَوَيۡلٞ لَّهُم مِّمَّا كَتَبَتۡ أَيۡدِيهِمۡ وَوَيۡلٞ لَّهُم مِّمَّا يَكۡسِبُونَ

پس وای بر آنان از آنچه نوشته است دست‌هایشان و وای بر آنان از آنچه به دست می‌آورند

﴿٧٩﴾ وَقَالُواْ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامٗا مَّعۡدُودَةٗۚ قُلۡ

﴿٧٩﴾ و [یهودیان]گفتند هرگز نمی‌رسد به ما آتش جز روزهایی شمرده [و اندک] بگو

أَتَّخَذۡتُمۡ عِندَ ٱللَّهِ عَهۡدٗا فَلَن يُخۡلِفَ ٱللَّهُ عَهۡدَهُۥٓۖ أَمۡ تَقُولُونَ

آیا گرفتید از نزد الله پیمانی؟ پس هرگز خلاف نخواهد کرد الله پیمان خود را یا نسبت می‌دهید

عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰ مَن كَسَبَ سَيِّئَةٗ

به الله چیزی را که نمی‌دانید؟ ﴿٨٠﴾ آری هر که کسب کند بدی‌ای را

وَأَحَٰطَتۡ بِهِۦ خَطِيٓـَٔتُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ

و فراگیرد او را گناهش پس آنان همدمان آتش‌اند آنان

فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ

در آن جاودانند ﴿٨١﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته

أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذۡ

آنان همدمان بهشتند آنان در آن جاودانند ﴿٨٢﴾ و [یاد کنید] آنگاه که

أَخَذۡنَا مِيثَٰقَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ لَا تَعۡبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ

گرفتیم پیمان بنی‌اسرائیل را که مپرستید جز الله را وبه پدر و مادر

إِحۡسَانٗا وَذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَقُولُواْ

نیکی کنید و [نیز به] خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و بگویید

لِلنَّاسِ حُسۡنٗا وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ ثُمَّ

به مردم سخن نیک را و برپا دارید نماز را و بدهید زکات را سپس

تَوَلَّيۡتُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنكُمۡ وَأَنتُم مُّعۡرِضُونَ ﴿٨٣﴾

پشت کردید جز اندکی از شما و شما رویگردان [بودید] ﴿٨٣﴾

وَإِذۡ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَكُمۡ لَا تَسۡفِكُونَ دِمَآءَكُمۡ وَلَا تُخۡرِجُونَ
و[یاد کنید]آنگاه که گرفتیم پیمان‌تان را که نریزید خون‌هایتان را و بیرون مکنید

أَنفُسَكُم مِّن دِيَٰرِكُمۡ ثُمَّ أَقۡرَرۡتُمۡ وَأَنتُمۡ تَشۡهَدُونَ ﴿۸۴﴾
خودتان[=همکیشانتان]را از دیارتان سپس[بدین پیمان] اقرار کردید در حالی که خود [بر آن] گواهید ﴿۸۴﴾

ثُمَّ أَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ تَقۡتُلُونَ أَنفُسَكُمۡ وَتُخۡرِجُونَ فَرِيقٗا
سپس شما آنانی [بودید]که می‌کشید خودتان را[= همکیشانتان را] و بیرون می‌رانید گروهی

مِّنكُم مِّن دِيَٰرِهِمۡ تَظَٰهَرُونَ عَلَيۡهِم بِٱلۡإِثۡمِ وَٱلۡعُدۡوَٰنِ
از خودتان را از دیارشان درحالی که پشتیبانی می‌کنیدیکدیگررا برضدّ آنان به گناه و تجاوز

وَإِن يَأۡتُوكُمۡ أُسَٰرَىٰ تُفَٰدُوهُمۡ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيۡكُمۡ
و اگر بیایند به نزد شما [به صورت] اسیرانی فدیه می‌دهید برای[آزادی]آنان حال آنکه حرام شده است بر شما

إِخۡرَاجُهُمۡۚ أَفَتُؤۡمِنُونَ بِبَعۡضِ ٱلۡكِتَٰبِ وَتَكۡفُرُونَ
بیرون راندنشان آیا پس ایمان می‌آورید به بخشی از کتاب [تورات] و کفر می‌ورزید

بِبَعۡضٖۚ فَمَا جَزَآءُ مَن يَفۡعَلُ ذَٰلِكَ مِنكُمۡ إِلَّا خِزۡيٞ
به بخشی [دیگر]؟ پس نیست سزای کسی که کند چنین از شما جز خواری

فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰٓ أَشَدِّ ٱلۡعَذَابِۗ
در زندگی دنیا و روز رستاخیز بازگردانده می‌شوند به سوی سخت‌ترین عذاب

وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿۸۵﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ
و نیست الله غافل از آنچه می‌کنید ﴿۸۵﴾ آنان کسانی‌اند که خریده‌اند

ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا بِٱلۡأٓخِرَةِۖ فَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمُ ٱلۡعَذَابُ وَلَا هُمۡ
زندگی دنیا را به [بهای] آخرت پس تخفیف نیابد از آنها عذاب و نه آنان

يُنصَرُونَ ﴿۸۶﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ وَقَفَّيۡنَا مِنۢ
یاری خواهند شد ﴿۸۶﴾ و به درستی که دادیم به موسی کتاب [تورات] را و در پی آوردیم از

بَعۡدِهِۦ بِٱلرُّسُلِۖ وَءَاتَيۡنَا عِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدۡنَٰهُ
پس او پیامبران را و دادیم به عیسی پسر مریم نشانه‌های روشن را ونیرومند گردانیدیم اورا

بِرُوحِ ٱلۡقُدُسِۗ أَفَكُلَّمَا جَآءَكُمۡ رَسُولُۢ بِمَا لَا تَهۡوَىٰٓ أَنفُسُكُمُ
با روح القدس[جبرئیل] پس چرا هرگاه آورد برایتان پیامبری چیزی راکه دوست ندارد جان هایتان[=دلخواهتان نبود]

ٱسۡتَكۡبَرۡتُمۡ فَفَرِيقٗا كَذَّبۡتُمۡ وَفَرِيقٗا تَقۡتُلُونَ ﴿۸۷﴾ وَقَالُواْ
بزرگ‌بینی ورزیدید پس گروهی را دروغگو شمردید و گروهی را می‌کشتید؟ ﴿۸۷﴾ و گفتند

قُلُوبُنَا غُلۡفُۢۚ بَل لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفۡرِهِمۡ فَقَلِيلٗا مَّا يُؤۡمِنُونَ ﴿۸۸﴾
دل‌های ما پوشش دار است! [نه،] بلکه لعنت کرده است آنان را الله به سبب کفرشان پس اندکی [از آنان] ایمان می‌آورند ﴿۸۸﴾

وَلَمَّا جَآءَهُمۡ كِتَٰبٞ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٞ لِّمَا مَعَهُمۡ وَكَانُواْ

و هنگامی که آمد برای ایشان کتابی از نزد الله که تصدیق کننده است آنچه را با آنان است و[با آنکه]

مِن قَبۡلُ يَسۡتَفۡتِحُونَ عَلَى ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَلَمَّا جَآءَهُم

از پیش[به وسیلهٔ آن] پیروزی می‌خواستند بر کسانی که کفر ورزیدند پس چون آمد برای ایشان

مَّا عَرَفُواْ كَفَرُواْ بِهِۦۚ فَلَعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٨٩﴾

آنچه که [از پیش]می‌شناختند کفر ورزیدند بدان پس لعنت الله بر کافران باد ﴿٨٩﴾

بِئۡسَمَا ٱشۡتَرَوۡاْ بِهِۦٓ أَنفُسَهُمۡ أَن يَكۡفُرُواْ بِمَآ أَنزَلَ

بد است آنچه فروختند به[بهای] آن خودشان را اینکه کفر ورزند به آنچه فرو فرستاده است

ٱللَّهُ بَغۡيًا أَن يُنَزِّلَ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ

الله از روی حسدشان از اینکه فرو می‌فرستد الله از فضل خویش[=وحی را] بر هر که خواهد از بندگانش

فَبَآءُو بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٖۚ وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٞ مُّهِينٞ

پس بازگشتند باخشمی[افزون] بر خشمی[دیگر] و برای کافران عذابی خوارکننده است

﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ ءَامِنُواْ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ نُؤۡمِنُ بِمَآ

﴿٩٠﴾ و هنگامی که گفته شود به آنان ایمان بیاورید به آنچه فرو فرستاده است الله گویند ایمان می‌آوریم به آنچه

أُنزِلَ عَلَيۡنَا وَيَكۡفُرُونَ بِمَا وَرَآءَهُۥ وَهُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا

فروفرستاده شده است بر[پیامبران]ما و کفر می‌ورزند به آنچه غیر آن است در حالی که آن حق است تصدیق کنندهٔ

لِّمَا مَعَهُمۡۗ قُلۡ فَلِمَ تَقۡتُلُونَ أَنۢبِيَآءَ ٱللَّهِ مِن قَبۡلُ إِن كُنتُم

چیزی است که با آنان است بگو پس چرا می‌کشید پیامبران الله را پیش از این اگر هستید

مُّؤۡمِنِينَ ﴿٩١﴾ ۞ وَلَقَدۡ جَآءَكُم مُّوسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ

مؤمنان ؟! ﴿٩١﴾ و به درستی که آورد برای شما موسی نشانه‌های روشن را

ربع حزب ۲

ثُمَّ ٱتَّخَذۡتُمُ ٱلۡعِجۡلَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَنتُمۡ ظَٰلِمُونَ ﴿٩٢﴾

آنگاه گرفتید گوساله را[به پرستش] از پسِ[رفتنِ] او[به کوه طور] درحالی که شما ستمکار بودید ﴿٩٢﴾

وَإِذۡ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَكُمۡ وَرَفَعۡنَا فَوۡقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ

و[یادکنید]آنگاه که گرفتیم پیمانتان را و برافراشتیم بالای [سر]شما [کوه] طور را و[گفتیم] بگیرید

مَآ ءَاتَيۡنَٰكُم بِقُوَّةٖ وَٱسۡمَعُواْۖ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا

آنچه را که دادیم به شما با جدّ و جهد تمام و بشنوید گفتند شنیدیم و نافرمانی کردیم

وَأُشۡرِبُواْ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡعِجۡلَ بِكُفۡرِهِمۡۚ قُلۡ

وبه آنان نوشانیده شد در دل‌هایشان [مِهر] گوساله به سبب کفرشان بگو

بِئۡسَمَا يَأۡمُرُكُم بِهِۦٓ إِيمَٰنُكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٩٣﴾

بد است آنچه وا می‌دارد شما را به آن ایمانتان اگر هستید مؤمنان ﴿٩٣﴾

قُلۡ إِن كَانَتۡ لَكُمُ ٱلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ عِندَ ٱللَّهِ خَالِصَةٗ مِّن

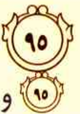
بگو اگر هست برای شما سرای آخرت نزد الله به گونهٔ ویژه به غیر از

دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُاْ ٱلۡمَوۡتَ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ

دیگر مردمان پس آرزو کنید مرگ را اگر هستید راستگویان ٩٤

وَلَن يَتَمَنَّوۡهُ أَبَدَۢا بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡۚ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ

و هرگز آرزو نخواهند کرد آن را هیچ‌گاه به سبب آنچه پیش فرستاده است دست‌هایشان والله بسی داناست به[ترفند] ستمکاران

 وَلَتَجِدَنَّهُمۡ أَحۡرَصَ ٱلنَّاسِ عَلَىٰ حَيَوٰةٖ وَمِنَ ٱلَّذِينَ

٩٥ و هرآینه خواهی یافت آنان[= یهود] را آزمندترین مردم بر زندگانی و[حتی حریص‌تر] از کسانی که

أَشۡرَكُواْۚ يَوَدُّ أَحَدُهُمۡ لَوۡ يُعَمَّرُ أَلۡفَ سَنَةٖ وَمَا هُوَ بِمُزَحۡزِحِهِۦ

شرک ورزیدند دوست دارد [هر] یکی‌شان که کاش عمر داده شود هزار سال حال آنکه نیست آن [عمر دراز] دورکنندهٔ او

مِنَ ٱلۡعَذَابِ أَن يُعَمَّرَۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا يَعۡمَلُونَ قُلۡ

از عذاب [هراندازه] که عمرداده شود و الله بسی بیناست به آنچه می‌کنند ٩٦ بگو

مَن كَانَ عَدُوّٗا لِّجِبۡرِيلَ فَإِنَّهُۥ نَزَّلَهُۥ عَلَىٰ قَلۡبِكَ بِإِذۡنِ ٱللَّهِ

هرکس که باشد دشمن جبرئیل[دشمن الله است] زیرا او فرود آورده است آن[قرآن]را بر دل تو به فرمان الله

مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَهُدٗى وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ

درحالی که تصدیق‌کننده آن چیزی است که پیش از آن [بوده] است و رهنمود و نویدی است برای مؤمنان

 مَن كَانَ عَدُوّٗا لِّلَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَجِبۡرِيلَ

٩٧ هرکس باشد دشمن الله و فرشتگان او و فرستادگانش و جبرئیل

وَمِيكَىٰلَ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَدُوّٞ لِّلۡكَٰفِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدۡ أَنزَلۡنَآ

و میکائیل [پس او کافر است] پس بی‌گمان الله دشمن کافران است ٩٨ و به درستی که فرو فرستادیم

إِلَيۡكَ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖۖ وَمَا يَكۡفُرُ بِهَآ إِلَّا ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٩٩﴾

به سوی تو آیاتی روشن و کفر نمی‌ورزد[کسی] به آن جز نافرمانان ٩٩

أَوَكُلَّمَا عَٰهَدُواْ عَهۡدٗا نَّبَذَهُۥ فَرِيقٞ مِّنۡهُمۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ

چرا هرگاه پیمانی بستند آن را شکستند[و به دور افکندند؟!] گروهی از آنان [نه،] بلکه بیشترشان

لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَآءَهُمۡ رَسُولٞ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ

ایمان نمی‌آورند ١٠٠ و هنگامی که آمد برای ایشان فرستاده‌ای از سوی الله

مُصَدِّقٞ لِّمَا مَعَهُمۡ نَبَذَ فَرِيقٞ مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ

که تصدیق‌کنندهٔ چیزی است که با آنان است دور انداختند گروهی از کسانی که داده شدبه آنان کتاب[تورات]

كِتَٰبَ ٱللَّهِ وَرَآءَ ظُهُورِهِمۡ كَأَنَّهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٠١﴾

کتاب الله را پشت‌سرشان گویی که آنان نمی‌دانند [که آن، کتاب الله است] ١٠١

وَٱتَّبَعُواْ مَا تَتۡلُواْ ٱلشَّيَٰطِينُ عَلَىٰ مُلۡكِ سُلَيۡمَٰنَۖ وَمَا كَفَرَ

وپیروی کردند[یهودیان] آنچه راکه می‌خواندند[از سحر] شیطان‌ها بر ضدّ فرمانروایی سلیمان با اینکه کفرنورزید

سُلَيۡمَٰنُ وَلَٰكِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ كَفَرُواْ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ

سلیمان و لیکن شیطان‌ها کفر ورزیدند که آموزش می‌دادند به مردم

ٱلسِّحۡرَ وَمَآ أُنزِلَ عَلَى ٱلۡمَلَكَيۡنِ بِبَابِلَ هَٰرُوتَ وَمَٰرُوتَۚ

جادو را و آنچه را که فرو فرستاده شده بود بر آن دو فرشته در[سرزمین] بابل به[نام‌های] هاروت و ماروت

وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنۡ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحۡنُ فِتۡنَةٞ فَلَا تَكۡفُرۡۖ

حال آنکه آموزش نمی‌دادند آن دو[فرشته] به هیچ کسی تاآنکه[قبلا به او]می گفتند جزاین نیست که ما[وسیلهٔ]آزمایشی هستیم پس مبادا کافرشوی

فَيَتَعَلَّمُونَ مِنۡهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِۦ بَيۡنَ ٱلۡمَرۡءِ وَزَوۡجِهِۦۚ

ولی می‌آموختند از آن دو چیزی را که جدایی می‌انداختند با آن میان مرد و همسرش

وَمَا هُم بِضَآرِّينَ بِهِۦ مِنۡ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ وَيَتَعَلَّمُونَ

و نبودند آنها زیان رسان با آن[جادو] به هیچ کسی مگر به خواست الله و می‌آموختند

مَا يَضُرُّهُمۡ وَلَا يَنفَعُهُمۡۚ وَلَقَدۡ عَلِمُواْ لَمَنِ ٱشۡتَرَىٰهُ

چیزی را که زیان می‌رساند به آنان و سودشان نمی‌داد و به درستی که دانستند[یهود] هرکس به دست آورد آن[جادو]را

مَا لَهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنۡ خَلَٰقٖۚ وَلَبِئۡسَ مَا شَرَوۡاْ بِهِۦٓ

نیست برای او در آخرت هیچ بهره‌ای و قطعاً بد است چیزی که فروختند به[بهای]آن

أَنفُسَهُمۡۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ

خودشان را اگر می‌دانستند ۱۰۲ و اگر بی گمان، آنها ایمان آورده

وَٱتَّقَوۡاْ لَمَثُوبَةٞ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ خَيۡرٞۖ لَّوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ

و پرهیزکاری کرده بودند قطعاً پاداشی از نزد الله [برایشان] بهتر بود اگر می‌دانستند

﴿١٠٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقُولُواْ رَٰعِنَا وَقُولُواْ

۱۰۳ ای کسانی که ایمان آورده‌اید نگویید[به پیامبر] راعنا[ما را مراعات کن] و بگویید

ٱنظُرۡنَا وَٱسۡمَعُواْۗ وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٠٤﴾

انظرنا[= به ما بنگر] و بشنوید[سخنان پیامبر را] و برای کافران عذابی دردناک است ۱۰۴

مَّا يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَلَا ٱلۡمُشۡرِكِينَ

دوست نمی‌دارند کسانی که کفر ورزیدند از اهل کتاب و نه مشرکان

أَن يُنَزَّلَ عَلَيۡكُم مِّنۡ خَيۡرٖ مِّن رَّبِّكُمۡۗ وَٱللَّهُ يَخۡتَصُّ

که فرو فرستاده شود بر شما هیچ خیری از[سوی] پروردگارتان حال آنکه الله اختصاص می‌دهد

بِرَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

به رحمت خود کسی را که بخواهد و الله دارای بخشش بزرگ است ۱۰۵

مَا نَنسَخۡ مِنۡ ءَايَةٍ أَوۡ نُنسِهَا نَأۡتِ بِخَيۡرٖ مِّنۡهَآ أَوۡ مِثۡلِهَآۗ

هرآنچه نسخ کنیم ازآیه‌ای یا از یاد ببریم آن را می‌آوریم بهتر از آن یا مانند آن را

أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾ أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ

آیا ندانسته‌ای که بی‌گمان الله بر هر چیزی تواناست؟ (۱۰۶) آیا ندانسته‌ای که بی‌گمان الله از آنِ اوست

مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن

فرمانروایی آسمان‌ها و زمین و نیست برای شما غیر از الله هیچ

وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمۡ تُرِيدُونَ أَن تَسۡـَٔلُواْ رَسُولَكُمۡ

کارسازی و نه هیچ یاوری؟! (۱۰۷) یااینکه می‌خواهید که درخواست کنید ازپیامبرتان

كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِن قَبۡلُۗ وَمَن يَتَبَدَّلِ ٱلۡكُفۡرَ بِٱلۡإِيمَٰنِ

چنان‌که درخواست شد ازموسی پیش از این؟! و کسی که جایگزین کند کفر را به[جای] ایمان

فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾ وَدَّ كَثِيرٞ مِّنۡ أَهۡلِ

پس به راستی گم کرده است میانه راه را (۱۰۸) دوست دارند بسیاری از اهل

ٱلۡكِتَٰبِ لَوۡ يَرُدُّونَكُم مِّنۢ بَعۡدِ إِيمَٰنِكُمۡ كُفَّارًا حَسَدٗا

کتاب که بازگردانند شما را پس از ایمانتان [به حالت] کافران از روی حسدی که

مِّنۡ عِندِ أَنفُسِهِم مِّنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلۡحَقُّۖ فَٱعۡفُواْ

از نزد خودشان است پس از آنکه آشکار شد برای آنها حق پس عفو کنید

وَٱصۡفَحُواْ حَتَّىٰ يَأۡتِيَ ٱللَّهُ بِأَمۡرِهِۦٓۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ

و گذشت نمایید تا بیاورد الله فرمانش را همانا الله بر هر چیزی تواناست

﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَمَا تُقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُم

(۱۰۹) و برپا دارید نماز را و بپردازید زکات را و هر آنچه پیش می‌فرستید برای خودتان

مِّنۡ خَيۡرٖ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ

از نیکی خواهید یافت آن را نزد الله بی‌گمان الله به آنچه می‌کنید بسی بیناست

﴿١١٠﴾ وَقَالُواْ لَن يَدۡخُلَ ٱلۡجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوۡ نَصَٰرَىٰۗ

(۱۱۰) و گفتند هرگز درنیاید به بهشت مگر کسی که باشد یهودی یا مسیحی

تِلۡكَ أَمَانِيُّهُمۡۗ قُلۡ هَاتُواْ بُرۡهَٰنَكُمۡ إِن كُنتُمۡ

این آرزوهای آنان است بگو بیاورید دلیلتان را اگر هستید

صَٰدِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ مَنۡ أَسۡلَمَ وَجۡهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ

راستگویان (۱۱۱) آری، هرکس تسلیم کند روی خود را [همهٔ وجودش] برای الله درحالی که او نیکوکارباشد

فَلَهُۥٓ أَجۡرُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿١١٢﴾

پس برای اوست پاداش وی نزد پروردگارش ونه ترسی است بر آنان و نه آنان اندوهگین می‌شوند (۱۱۲)

وَقَالَتِ ٱلۡيَهُودُ لَيۡسَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ

و گفتند یهودیان نیستند مسیحیان بر چیزی[پایبند] و گفتند مسیحیان

لَيۡسَتِ ٱلۡيَهُودُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَهُمۡ يَتۡلُونَ ٱلۡكِتَٰبَۗ كَذَٰلِكَ قَالَ

نیستند یهودیان بر چیزی [پایبند] حال آنکه آنان می‌خوانند کتاب [آسمانی]را همچنین گفتند

ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ مِثۡلَ قَوۡلِهِمۡۚ فَٱللَّهُ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ

کسانی که دانشی ندارند مانند سخن آنان را پس الله داوری می‌کند میانشان روز رستاخیز

فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسَٰجِدَ

در آنچه که در آن اختلاف می‌کردند (۱۱۳) و کیست ستمکارتر از آن کس که باز دارد [مردم را از] مسجدهای

ٱللَّهِ أَن يُذۡكَرَ فِيهَا ٱسۡمُهُۥ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَآۚ أُوْلَٰٓئِكَ مَا كَانَ

الله از آنکه یاد شود در آنها نام او و بکوشد در ویرانی آنها ؟ آنان نسزد

لَهُمۡ أَن يَدۡخُلُوهَآ إِلَّا خَآئِفِينَۚ لَهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞ

برای‌شان که در آیند در آنها مگر [به حالت] ترسندگان برای آنان در دنیا خواری است

وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ ٱلۡمَشۡرِقُ وَٱلۡمَغۡرِبُۚ

و برای آنها در آخرت عذابی بزرگ است (۱۱۴) واز آنِ الله است مشرق و مغرب

فَأَيۡنَمَا تُوَلُّواْ فَثَمَّ وَجۡهُ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ﴿١١٥﴾

پس به هر سو روی کنید همان جا روی الله است همانا الله گسترده [ذاتی] بس داناست (۱۱۵)

وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۖ بَل لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ

و گفتند گرفت الله فرزندی را منزّه است او بلکه از آن اوست هرچه در آسمان‌ها

وَٱلۡأَرۡضِۖ كُلّٞ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ

و زمین است همگی برای او فرمانبرانند (۱۱۶) پدید آورندۀ آسمان‌ها و زمین است

وَإِذَا قَضَىٰٓ أَمۡرٗا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ

و چون حکم کند کاری را پس فقط گوید به او باش بی‌درنگ می شود (۱۱۷) و گفتند کسانی که

لَا يَعۡلَمُونَ لَوۡلَا يُكَلِّمُنَا ٱللَّهُ أَوۡ تَأۡتِينَآ ءَايَةٞۗ كَذَٰلِكَ

دانشی ندارند چرا سخن نگوید با ما الله؟ یا نیاید برای ما نشانه‌ای؟ اینچنین

قَالَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّثۡلَ قَوۡلِهِمۡۘ تَشَٰبَهَتۡ قُلُوبُهُمۡۗ

گفتند کسانی که پیش از آنها بودند همانند سخن آنان را همسان گشت دل‌هایشان

قَدۡ بَيَّنَّا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ

به درستی که ما روشن داشته‌ایم نشانه‌ها را برای گروهی که یقین دارند (۱۱۸) همانا ما فرستادیم تو را

بِٱلۡحَقِّ بَشِيرٗا وَنَذِيرٗاۖ وَلَا تُسۡـَٔلُ عَنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

به حق درحالی که مژده دهنده و هشداردهنده‌ای و ازتو پرسیده نمی‌شود دربارۀ همدمان دوزخ[دوزخیان] (۱۱۹)

وَلَن تَرۡضَىٰ عَنكَ ٱلۡيَهُودُ وَلَا ٱلنَّصَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمۡۗ قُلۡ إِنَّ
و هرگز خشنود نمی‌شوند از تو یهودیان و نه مسیحیان تاآنکه پیروی کنی از آیین آنها بگو بی گمان

هُدَى ٱللَّهِ هُوَ ٱلۡهُدَىٰۗ وَلَئِنِ ٱتَّبَعۡتَ أَهۡوَآءَهُم بَعۡدَ ٱلَّذِي جَآءَكَ
[تنها] هدایتِ الله است که هدایت[واقعی]است و اگر پیروی کنی از هوس‌هایشان پس از آنچه آمد برای تو

مِنَ ٱلۡعِلۡمِ مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ
از دانش[وحی] نباشد برای تو از سوی الله هیچ دوست و یاوری ﴿۱۲۰﴾ آنان که دادیم به ایشان

ٱلۡكِتَٰبَ يَتۡلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۗ وَمَن يَكۡفُرۡ بِهِۦ
کتاب [آسمانی] را می‌خوانند آن را چنان‌که سزاوار خواندنش است آنان ایمان می‌آورند به آن و کسی که کفر ورزد به آن

فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿١٢١﴾ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتِيَ ٱلَّتِيٓ
پس آنان همان زیان‌کارانند ﴿۱۲۱﴾ ای بنی اسرائیل به یاد آورید نعمت مرا که

أَنۡعَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ وَأَنِّي فَضَّلۡتُكُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا
ارزانی داشتم بر شما و اینکه برتری دادم شما را بر جهانیان [همعصرتان] ﴿۱۲۲﴾ و پروا کنید از روزی که

لَّا تَجۡزِي نَفۡسٌ عَن نَّفۡسٖ شَيۡـٔٗا وَلَا يُقۡبَلُ مِنۡهَا عَدۡلٞ وَلَا تَنفَعُهَا
کفایت نکند هیچ کسی از هیچ کس چیزی را و پذیرفته نشود از وی هیچ جایگزینی وسود ندهد برای او

سه چهارم حزب ۲

شَفَٰعَةٞ وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾ ۞ وَإِذِ ٱبۡتَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ رَبُّهُۥ بِكَلِمَٰتٖ
شفاعتی و نه آنان یاری خواهند شد ﴿۱۲۳﴾ و[یاد کنید]آنگاه که آزمود ابراهیم را پروردگارش با کلماتی[آزمایش هایی]

فَأَتَمَّهُنَّۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامٗاۖ قَالَ وَمِن ذُرِّيَّتِيۖ قَالَ
پس او به انجام رسانید آنهارا [الله]فرمود همانا من قرار دهنده‌ام تو را برای مردم پیشوایی [ابراهیم]گفت و از فرزندان من[نیز]؟ فرمود

لَا يَنَالُ عَهۡدِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذۡ جَعَلۡنَا ٱلۡبَيۡتَ مَثَابَةٗ لِّلنَّاسِ
نمی‌رسد پیمان [پیشوایی] من به ستمکاران ﴿۱۲۴﴾ و[یاد کنید]آنگاه که قرار دادیم خانهٔ[کعبه]را پایگاهی برای مردم

وَأَمۡنٗا وَٱتَّخِذُواْ مِن مَّقَامِ إِبۡرَٰهِـۧمَ مُصَلّٗىۖ وَعَهِدۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ
و [جایگاه] امنی و[گفتیم]وبرگزینید از جا پای ابراهیم نمازگاهی را و سفارش کردیم به ابراهیم

وَإِسۡمَٰعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيۡتِيَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلۡعَٰكِفِينَ وَٱلرُّكَّعِ
و اسماعیل که پاکیزه گردانید خانه‌ام را برای طواف کنندگان و معتکفان و رکوع کنندگانِ

ٱلسُّجُودِ ﴿١٢٥﴾ وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ رَبِّ ٱجۡعَلۡ هَٰذَا بَلَدًا ءَامِنٗا وَٱرۡزُقۡ
سجده گزار ﴿۱۲۵﴾ و[یاد کنید]آنگاه که گفت ابراهیم [ای]پروردگارم قرار ده اینجا را سرزمینی امن و روزی ده

أَهۡلَهُۥ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ مَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُم بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۖ قَالَ وَمَن كَفَرَ
ساکنانش را از محصولات هرکسی که ایمان آورد از آنها به الله و روز واپسین [الله]گفت وکسی که کفر ورزد

فَأُمَتِّعُهُۥ قَلِيلٗا ثُمَّ أَضۡطَرُّهُۥٓ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلنَّارِۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾
بهره‌مند می‌گردانمش اندکی سپس ناچار می گردانم او را به سوی عذاب آتش و بد بازگشتگاهی است ﴿۱۲۶﴾

وَإِذۡ يَرۡفَعُ إِبۡرَٰهِـۧمُ ٱلۡقَوَاعِدَ مِنَ ٱلۡبَيۡتِ وَإِسۡمَٰعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلۡ
و[یاد کنید] آنگاه که بالا می‌بُرد ابراهیم پایه‌ها را از خانهٔ[کعبه] و[نیز] اسماعیل [می‌گفتند] [ای] پروردگارما بپذیر

مِنَّآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾ رَبَّنَا وَٱجۡعَلۡنَا مُسۡلِمَيۡنِ
از ما همانا تو خود آن شنوایِ دانایی ﴿١٢٧﴾ [ای] پروردگارما و قرار ده ما را دو فرمانبردار

لَكَ وَمِن ذُرِّيَّتِنَآ أُمَّةٗ مُّسۡلِمَةٗ لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبۡ عَلَيۡنَآۖ
برای خودت و از فرزندان ما گروهی فرمانبردار را برای خود[پدیدآر] و بنمای به ما شیوه‌های پرستشمان را و برگرد برما[از سرِ مهر]

إِنَّكَ أَنتَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا وَٱبۡعَثۡ فِيهِمۡ رَسُولٗا
همانا تو خود آن توبه‌پذیرِ مهربانی ﴿١٢٨﴾ [ای] پروردگارما و برانگیز در میان آنان پیامبری را

مِّنۡهُمۡ يَتۡلُواْ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ
از خودشان که بخواند بر آنان آیه‌هایت را و بیاموزد به آنان کتاب و حکمت را

وَيُزَكِّيهِمۡۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾ وَمَن يَرۡغَبُ عَن
و پاکشان سازد همانا تو خود آن پیروزمندِ سنجیده کاری ﴿١٢٩﴾ و چه کسی روی برمی‌تابد از

مِّلَّةِ إِبۡرَٰهِـۧمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفۡسَهُۥۚ وَلَقَدِ ٱصۡطَفَيۡنَٰهُ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ
آیین ابراهیم جز کسی که به سبکسری افکند خودش را درحالی که به راستی برگزیدیم ما اورا در دنیا

وَإِنَّهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٣٠﴾ إِذۡ قَالَ لَهُۥ رَبُّهُۥٓ أَسۡلِمۡۖ
و بی گمان او در آخرت از شایستگان است ﴿١٣٠﴾ [یاد کنید]آنگاه که گفت به او پروردگارش تسلیم باش

قَالَ أَسۡلَمۡتُ لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٣١﴾ وَوَصَّىٰ بِهَآ إِبۡرَٰهِـۧمُ بَنِيهِ
گفت تسلیم شده‌ام برای پروردگار جهانیان ﴿١٣١﴾ و سفارش کرد به آن[فرمانبرداری] ابراهیم پسران خود را

وَيَعۡقُوبُ يَٰبَنِيَّ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰ لَكُمُ ٱلدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
و یعقوب[هم]که: ای پسران من همانا الله برگزید برای شما این دین را پس زنهار نمیرید مگر

وَأَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمۡ كُنتُمۡ شُهَدَآءَ إِذۡ حَضَرَ يَعۡقُوبَ
درحالی که شما فرمانبران[او] باشید ﴿١٣٢﴾ یا اینکه بودید شما گواهانی هنگامی که فرا رسید یعقوب را

ٱلۡمَوۡتُ إِذۡ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعۡبُدُونَ مِنۢ بَعۡدِيۖ قَالُواْ نَعۡبُدُ
مرگ آنگاه که گفت به پسرانش چه می‌پرستید پس از من؟ گفتند می‌پرستیم

إِلَٰهَكَ وَإِلَٰهَ ءَابَآئِكَ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ إِلَٰهٗا
اله تو را و اله پدرانت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را که الهی

وَٰحِدٗا وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ﴿١٣٣﴾ تِلۡكَ أُمَّةٞ قَدۡ خَلَتۡۖ لَهَا
یگانه است و ما برای او فرمانبرانیم ﴿١٣٣﴾ آنان گروهی‌اند که در گذشتند برای ایشان است

مَا كَسَبَتۡ وَلَكُم مَّا كَسَبۡتُمۡۖ وَلَا تُسۡـَٔلُونَ عَمَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٣٤﴾
آنچه به دست آورده‌اند و برای شماست آنچه به دست آورده اید و از شما پرسیده نمی‌شود از آنچه آنان می کردند ﴿١٣٤﴾

وَقَالُوا۟ كُونُوا۟ هُودًا أَوْ نَصَـٰرَىٰ تَهْتَدُوا۟ ۗ قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَٰهِـۧمَ
و گفتند باشید یهودی یا مسیحی که هدایت یابید بگو [هرگز] بلکه [پیروی می‌کنیم] آیین ابراهیم را

حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾ قُولُوٓا۟ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ
که حق‌گرا بود و نبود از مشرکان ﴿١٣٥﴾ بگویید ایمان آوردیم به الله و آنچه

أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ إِلَىٰٓ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَـٰعِيلَ وَإِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ
فروفرستاده شده است به سوی ما و آنچه فروفرستاده شده است به سوی ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب

وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَآ أُوتِىَ ٱلنَّبِيُّونَ
و اسباط[=نوادگان یعقوب] و آنچه داده شده است به موسی و عیسی و آنچه داده شده است به پیامبران[دیگر]

مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾
ازجانب پروردگارشان فرق نمی‌گذاریم میان هیچ یکی از آنان و ما تنها برای او فرمانبریم ﴿١٣٦﴾

فَإِنْ ءَامَنُوا۟ بِمِثْلِ مَآ ءَامَنتُم بِهِۦ فَقَدِ ٱهْتَدَوا۟ ۖ وَّإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنَّمَا
پس اگر ایمان آوردند به‌مانند آنچه شما ایمان آوردید به آن پس به راستی هدایت یافته‌اند واگر روی برتافتند پس جزاین نیست که

هُمْ فِى شِقَاقٍ ۖ فَسَيَكْفِيكَهُمُ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ
آنان در ستیزند پس به زودی کفایت می‌کند تو را [از گزند] آنان الله و او آن شنوای داناست

﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ ٱللَّهِ ۖ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ ٱللَّهِ صِبْغَةً ۖ وَنَحْنُ لَهُۥ
﴿١٣٧﴾ [بپذیرید]نگارگری الله را و کیست نیکوتر از الله در نگارگری و ما فقط او را

عَـٰبِدُونَ ﴿١٣٨﴾ قُلْ أَتُحَآجُّونَنَا فِى ٱللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ
پرستندگانیم ﴿١٣٨﴾ بگو آیا چون و چرا می‌کنید با ما در[بارهٔ] الله؟ حال آنکه او پروردگار ما و پروردگار شماست

وَلَنَآ أَعْمَـٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَـٰلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾ أَمْ
و برای ماست کردارهایمان و برای شماست کردارهایتان و ما تنها برای او اخلاص ورزانیم ﴿١٣٩﴾ یا اینکه

تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَـٰعِيلَ وَإِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ
می‌گویید همانا ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب

وَٱلْأَسْبَاطَ كَانُوا۟ هُودًا أَوْ نَصَـٰرَىٰ ۗ قُلْ ءَأَنتُمْ أَعْلَمُ أَمِ ٱللَّهُ ۗ
و اسباط[=نوادگان یعقوب] بودند یهودی یا مسیحی بگو آیا شما داناترید یا الله؟

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَتَمَ شَهَـٰدَةً عِندَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ
و کیست ستمکارتر از کسی که پنهان دارد شهادتی را که نزد اوست از[جانب] الله؟ و نیست الله

بِغَـٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ ۖ لَهَا مَا كَسَبَتْ
بی خبر از آنچه می‌کنید ﴿١٤٠﴾ آنان گروهی‌اند که درگذشتند برای آنان است آنچه به دست آوردند

وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ ۖ وَلَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾
و برای شماست آنچه به دست آورده‌اید و ازشما پرسیده نمی‌شود از آنچه آنان می‌کرده‌اند ﴿١٤١﴾

سَيَقُولُ ٱلسُّفَهَآءُ مِنَ ٱلنَّاسِ مَا وَلَّىٰهُمۡ عَن قِبۡلَتِهِمُ ٱلَّتِي كَانُواْ
خواهند گفت بی‌خردان از مردم چه چیز بازگردانید آنان را از قبله‌شان[بیت‌المقدس] که بودند

عَلَيۡهَاۚ قُل لِّلَّهِ ٱلۡمَشۡرِقُ وَٱلۡمَغۡرِبُۚ يَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ
بر آن بگو از آنِ الله است مشرق و مغرب هدایت می‌کند هرکس را که بخواهد به سوی راهی

مُّسۡتَقِيمٖ (۱۴۲) وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَٰكُمۡ أُمَّةٗ وَسَطٗا لِّتَكُونُواْ
راست (۱۴۲) و این چنین قرار دادیم شما را امتی میانه تا باشید

شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِ وَيَكُونَ ٱلرَّسُولُ عَلَيۡكُمۡ شَهِيدٗاۗ
گواهانی بر مردم و باشد این پیامبر بر شما گواهی

وَمَا جَعَلۡنَا ٱلۡقِبۡلَةَ ٱلَّتِي كُنتَ عَلَيۡهَآ إِلَّا لِنَعۡلَمَ مَن يَتَّبِعُ ٱلرَّسُولَ
و قرار ندادیم قبله‌ای را که بودی بر آن مگر تا بدانیم[=معلوم داریم] چه کسی پیروی می‌کند پیامبر را

مِمَّن يَنقَلِبُ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِۚ وَإِن كَانَتۡ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى ٱلَّذِينَ
از کسی که برمی‌گردد بر دو پاشنه اش[پیشینه اش] و همانا این [تغییر قبله]البته گران است مگر بر کسانی که

هَدَى ٱللَّهُۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَٰنَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ
هدایت[شان]کرده است الله و بر آن نیست الله تا تباه کند ایمان[نماز]شما را بی‌گمان الله به مردمان

لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ (۱۴۳) قَدۡ نَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجۡهِكَ فِي ٱلسَّمَآءِۖ
قطعا مهرورزِ مهربان است (۱۴۳) به راستی می‌بینیم گردش روی تو را در[جانب] آسمان[به انتظار وحی]

فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبۡلَةٗ تَرۡضَىٰهَاۚ فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ
پس حتماً برمی‌گردانیم تو را به قبله‌ای که می‌پسندی آن را پس برگردان روی خود را سوی مسجد

ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ شَطۡرَهُۥۗ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ
الحرام و هرجا که باشید [پس]برگردانید رویهایتان را سوی آن و همانا کسانی که

أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ لَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّهِمۡۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ
داده شده است به آنها کتاب[آسمانی] البته می‌دانند که آن[تغیر قبله] حق است از[جانب] پروردگارشان و نیست الله غافل

عَمَّا يَعۡمَلُونَ (۱۴۴) وَلَئِنۡ أَتَيۡتَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ بِكُلِّ
از آنچه می‌کنند (۱۴۴) و اگر بیاوری برای کسانی که داده شده‌است به آنها کتاب هر

ءَايَةٖ مَّا تَبِعُواْ قِبۡلَتَكَۚ وَمَآ أَنتَ بِتَابِعٖ قِبۡلَتَهُمۡۚ وَمَا بَعۡضُهُم
نشانه‌ای را پیروی نمی‌کنند قبلهٔ تو را و نه تو پیرو قبلهٔ آنهایی و نیستند برخی‌شان

بِتَابِعٖ قِبۡلَةَ بَعۡضٖۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعۡتَ أَهۡوَآءَهُم مِّنۢ بَعۡدِ
پیرو قبلهٔ برخی دیگر و اگر پیروی کنی از هوس‌هایشان پس از

مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ إِنَّكَ إِذٗا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ (۱۴۵)
آنچه که آمد برای تو از دانش همانا تو آنگاه از ستمکاران خواهی بود (۱۴۵)

ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَعۡرِفُونَهُۥ كَمَا يَعۡرِفُونَ أَبۡنَآءَهُمۡۖ وَإِنَّ

کسانی که داده‌ایم به آنان کتاب [تورات]را می‌شناسند اورا چنان‌که می‌شناسند پسرانشان را و همانا

فَرِيقٗا مِّنۡهُمۡ لَيَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿١٤٦﴾ ٱلۡحَقُّ مِن

گروهی از آنان پنهان می‌دارند حق را درحالی که خودشان می‌دانند ﴿١٤٦﴾ حق از[جانب]

رَّبِّكَۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلّٖ وِجۡهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَاۖ

پروردگار توست پس البته مباش از تردیدکنندگان ﴿١٤٧﴾ و برای هر کسی جهتی است[برای قبله] که وی روی‌کننده‌است به‌آن

فَٱسۡتَبِقُواْ ٱلۡخَيۡرَٰتِۚ أَيۡنَ مَا تَكُونُواْ يَأۡتِ بِكُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًاۚ

پس پیشی جویید به سوی نیکی‌ها هرجا که باشید بازمی‌آورد شما را الله همگی

إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١٤٨﴾ وَمِنۡ حَيۡثُ خَرَجۡتَ فَوَلِّ

همانا الله بر هر چیزی تواناست ﴿١٤٨﴾ و از هر جا که بیرون روی پس برگردان

وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۖ وَإِنَّهُۥ لَلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَۗ وَمَا

روی خود را سوی مسجد الحرام و همانا آن[فرمان] البته حق است از[جانب] پروردگار تو و نیست

ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنۡ حَيۡثُ خَرَجۡتَ فَوَلِّ وَجۡهَكَ

الله غافل از آنچه می‌کنید ﴿١٤٩﴾ و از هرجا که بیرون روی پس برگردان روی خود را

شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ

سوی مسجد الحرام و هرجا که باشید پس برگردانید رویهایتان را

شَطۡرَهُۥ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيۡكُمۡ حُجَّةٌ إِلَّا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ

سوی آن تا نباشد برای مردم [یهود] بر ضد شما حجّتی مگر کسانی که ستم کردند

مِنۡهُمۡ فَلَا تَخۡشَوۡهُمۡ وَٱخۡشَوۡنِي وَلِأُتِمَّ نِعۡمَتِي عَلَيۡكُمۡ وَلَعَلَّكُمۡ

از آنان پس مترسید از آنان و بترسید از من و[قبله را تغییر دادم]تا تمام کنم نعمتم را بر شما و باشد که شما

تَهۡتَدُونَ ﴿١٥٠﴾ كَمَآ أَرۡسَلۡنَا فِيكُمۡ رَسُولٗا مِّنكُمۡ

هدایت یابید ﴿١٥٠﴾ همچنان‌که فرستادیم در [میان] شما پیامبری از خودتان

يَتۡلُواْ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِنَا وَيُزَكِّيكُمۡ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱلۡكِتَٰبَ

که می‌خوانَد بر شما آیه‌های ما را و پاکتان می‌سازد و می‌آموزد به شما کتاب

وَٱلۡحِكۡمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمۡ تَكُونُواْ تَعۡلَمُونَ ﴿١٥١﴾ فَٱذۡكُرُونِيٓ

و حکمت را و می‌آموزد به شما آنچه را که نمی‌دانستید ﴿١٥١﴾ پس یاد کنید مرا

أَذۡكُرۡكُمۡ وَٱشۡكُرُواْ لِي وَلَا تَكۡفُرُونِ ﴿١٥٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ

تا یاد کنم شما را و سپاس بگزارید برای من و ناسپاسی‌ام مکنید ﴿١٥٢﴾ ای کسانی که

ءَامَنُواْ ٱسۡتَعِينُواْ بِٱلصَّبۡرِ وَٱلصَّلَوٰةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٥٣﴾

ایمان آورده‌اید یاری بجویید از شکیبایی و نماز همانا الله با شکیبایان است ﴿١٥٣﴾

وَلَا تَقُولُوا۟ لِمَن يُقْتَلُ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمْوَٰتٌۢ ۚ بَلْ أَحْيَآءٌ وَلَٰكِن
و مگویید دربارهٔ کسانی که کشته می‌شوند در راه الله که مردگانند بلکه [آنان] زندگانند ولی

لَّا تَشْعُرُونَ ﴿۱۵۴﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُم بِشَىْءٍ مِّنَ ٱلْخَوْفِ وَٱلْجُوعِ
شما درنمی‌یابید (۱۵۴) و البته می‌آزماییم شما را به چیزی از ترس و گرسنگی

وَنَقْصٍ مِّنَ ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ
و کاهشی از اموال و کسان[جان ها] و محصولات و مژده ده شکیبایان را

﴿۱۵۵﴾ ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌ قَالُوٓا۟ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ
(۱۵۵) کسانی که چون برسد به آنان حادثهٔ ناگواری گویند همانا از آنِ الله ایم همانا ما به سوی او بازگردندگانیم

﴿۱۵۶﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَٰتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ
(۱۵۶) آنان بر آنهاست درودهایی از[جانب] پروردگارشان و رحمتی و آنان

هُمُ ٱلْمُهْتَدُونَ ﴿۱۵۷﴾ ۞ إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلْمَرْوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِ ۖ
خود هدایت یافتگانند (۱۵۷) همانا صفا و مروه از نشانه‌های [دین] الله است

ربع
حزب
۳

فَمَنْ حَجَّ ٱلْبَيْتَ أَوِ ٱعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ
پس هر که حج این خانه کند یا عمره گزارد پس گناهی نیست بر او که طواف[=سعی]کند

بِهِمَا ۚ وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ ٱللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿۱۵۸﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
میان آن دو و کسی که به دلخواه کار نیکی کند[افزون بر فرایض] پس همانا الله سپاس داری بس داناست (۱۵۸) همانا کسانی که

يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلْنَا مِنَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلْهُدَىٰ مِنۢ بَعْدِ مَا بَيَّنَّٰهُ
کتمان می‌کنند آنچه را فرو فرستادیم از نشانه‌های روشن و هدایت پس از آنکه روشن ساختیم آن را

لِلنَّاسِ فِى ٱلْكِتَٰبِ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ يَلْعَنُهُمُ ٱللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ
برای مردم در کتاب [الله] آنانند که لعنت‌شان می‌کند الله و لعنت‌شان می‌کنند لعنت‌کنندگان

﴿۱۵۹﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ وَأَصْلَحُوا۟ وَبَيَّنُوا۟ فَأُو۟لَٰٓئِكَ أَتُوبُ
(۱۵۹) مگر کسانی که توبه کردند واصلاح کردند[فسادکاری‌هایشان را] و [حق را] آشکار کردند پس آنانند که برمی‌گردم[با رحمت خود]

عَلَيْهِمْ ۚ وَأَنَا ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿۱۶۰﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ
بر آنان و تنها منم که توبه‌پذیرِ مهربانم (۱۶۰) همانا کسانی که کفر ورزیدند و مردند درحالی که آنان

كُفَّارٌ أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ ٱللَّهِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ
کافران بودند آنانند که بر آنهاست لعنت الله و فرشتگان و مردمان همگی

﴿۱۶۱﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ
(۱۶۱) که جاودانه‌اند در آن[آتش] تخفیف نیابد از آنان عذاب و نه آنان مهلت داده شوند

﴿۱۶۲﴾ وَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿۱۶۳﴾
(۱۶۲) واله شما الهی یگانه است نیست الهی جز او که مهر گستر مهربان است (۱۶۳)

إِنَّ فِي خَلۡقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ

همانا در آفرینش آسمان‌ها و زمین و پیاپی آمدن شب و روز

وَٱلۡفُلۡكِ ٱلَّتِي تَجۡرِي فِي ٱلۡبَحۡرِ بِمَا يَنفَعُ ٱلنَّاسَ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ

و کشتی‌هایی که روان است در دریا با آنچه سود می رساند به مردم و[در]آنچه فرو فرستاده است الله

مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن مَّآءٖ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَا وَبَثَّ فِيهَا

از آسمان از آب پس زنده گردانید با آن زمین را پس از مرگ آن و پراکنده کرد درآن[زمین]

مِن كُلِّ دَآبَّةٖ وَتَصۡرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ وَٱلسَّحَابِ ٱلۡمُسَخَّرِ

از هر جنبنده‌ای و [در] گردانیدن بادها و ابر رام شده

بَيۡنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿١٦٤﴾ وَمِنَ

میان آسمان و زمین البته نشانه‌هایی است برای گروهی که خرد می‌ورزند (۱۶۴) و از

ٱلنَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَندَادٗا يُحِبُّونَهُمۡ كَحُبِّ ٱللَّهِۖ

مردمان کسی است که می‌گیرد جز الله همتایانی را که دوست می‌دارند آنان را مانند دوست داشتن الله

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَشَدُّ حُبّٗا لِّلَّهِۗ وَلَوۡ يَرَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ إِذۡ يَرَوۡنَ

و کسانی که ایمان آورده‌اند شدیدترند در دوستی برای الله و اگر ببینند کسانی که ستم کردند آنگاه که می‌بینند

ٱلۡعَذَابَ أَنَّ ٱلۡقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعٗا وَأَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعَذَابِ ﴿١٦٥﴾

عذاب را که تمام قدرت از آنِ الله است همگی وهمانا الله سخت کیفر است[البته پشیمان خواهندشد] (۱۶۵)

إِذۡ تَبَرَّأَ ٱلَّذِينَ ٱتُّبِعُواْ مِنَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُواْ وَرَأَوُاْ ٱلۡعَذَابَ

زمانی که بیزاری جویند کسانی که پیروی شدند از کسانی که پیروی کردند و ببینند عذاب را

وَتَقَطَّعَتۡ بِهِمُ ٱلۡأَسۡبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُواْ لَوۡ أَنَّ

و گسسته شود رابطه‌هاشان (۱۶۶) و گویند کسانی که پیروی کردند کاش می‌بود

لَنَا كَرَّةٗ فَنَتَبَرَّأَ مِنۡهُمۡ كَمَا تَبَرَّءُواْ مِنَّاۗ كَذَٰلِكَ يُرِيهِمُ ٱللَّهُ

برای ما بازگشتی تا بیزاری جوییم از آنان چنان که بیزاری جستند از ما اینچنین می‌نمایاند به آنان الله

أَعۡمَٰلَهُمۡ حَسَرَٰتٍ عَلَيۡهِمۡۖ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنَ ٱلنَّارِ ﴿١٦٧﴾

کردارهایشان را مایهٔ حسرت بر آنان و نیستند آنان بیرون آمدگان از آتش (۱۶۷)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ كُلُواْ مِمَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ حَلَٰلٗا طَيِّبٗا وَلَا تَتَّبِعُواْ

ای مردم بخورید از آنچه در زمین است حلالی پاک را و پیروی نکنید

خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأۡمُرُكُم

گام‌های شیطان را که همانا او برای شما دشمنی آشکار است (۱۶۸) جز این نیست که فرمان می‌دهد شما را

بِٱلسُّوٓءِ وَٱلۡفَحۡشَآءِ وَأَن تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

به بدی و زشتکاری و اینکه بگویید بر الله چیزی را که نمی‌دانید (۱۶۹)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُوا۟ بَلْ نَتَّبِعُ مَآ أَلْفَيْنَا

وهنگامی که گفته شود به آنان پیروی کنید آنچه را فرو فرستاده است الله می‌گویند[نه] بلکه پیروی می‌کنیم آنچه را که یافته‌ایم

عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ ۗ أَوَلَوْ كَانَ ءَابَآؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْـًٔا

بر آن پدرانمان را آیا اگر پدرانشان درک نمی‌کردند چیزی را

وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ كَمَثَلِ ٱلَّذِى يَنْعِقُ

و راه نمی‌بردند[باز از آنان پیروی کنند؟!] ﴿۱۷۰﴾ و حالت [تو در دعوتِ] کسانی که کفر ورزیدند[در عدم درک حقایق]مانند حالت کسی است که بانگ می‌زند

بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَآءً وَنِدَآءً ۚ صُمٌّۢ بُكْمٌ عُمْىٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

به حیوانی که نمی‌شنود مگر صدا و ندایی را [آنان]کرانند گنگانند کورانند پس آنان خرد نمی‌ورزند

﴿١٧١﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَـٰتِ مَا رَزَقْنَـٰكُمْ

﴿۱۷۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید بخورید از پاکیزه‌های آنچه روزیتان دادیم

وَٱشْكُرُوا۟ لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ

و سپاس بگزارید برای الله اگر تنها او را می‌پرستید ﴿۱۷۲﴾ جز این نیست که حرام گردانید

عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحْمَ ٱلْخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ بِهِۦ

بر شما مردار و خون و گوشت خوک و آنچه‌را که[هنگام ذبح] ندا داده شده است به آن

لِغَيْرِ ٱللَّهِ ۖ فَمَنِ ٱضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ

برای غیر الله پس کسی که ناگزیر شود نه خواهان باشد و نه از حد گذرنده پس نیست گناهی بر او همانا الله

غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ

بس آمرزندهٔ مهربان است ﴿۱۷۳﴾ همانا کسانی که کتمان می‌کنند آنچه را که فرو فرستاده است الله از

ٱلْكِتَـٰبِ وَيَشْتَرُونَ بِهِۦ ثَمَنًا قَلِيلًا ۙ أُو۟لَـٰٓئِكَ مَا يَأْكُلُونَ

کتاب [تورات] و می‌خرند به[عوض]آن بهایی اندک را آنان نمی‌خورند[وفرونمی‌برند]

فِى بُطُونِهِمْ إِلَّا ٱلنَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ

در شکم‌هایشان جز آتش و سخن نمی‌گوید با آنان الله روز رستاخیز

وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ

و پاکشان نمی‌سازد و برای آنان عذابی دردناک است ﴿۱۷۴﴾ آنان کسانی هستند که

ٱشْتَرَوُا۟ ٱلضَّلَـٰلَةَ بِٱلْهُدَىٰ وَٱلْعَذَابَ بِٱلْمَغْفِرَةِ ۚ فَمَآ

خریدند گمراهی را به [بهای] هدایت و عذاب را به[بهای]آمرزش پس[شگفتا!]چه

أَصْبَرَهُمْ عَلَى ٱلنَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ نَزَّلَ ٱلْكِتَـٰبَ

شکیبا یند! بر آتش ﴿۱۷۵﴾ آن[عذاب] به سبب این است که بی‌گمان الله فرو فرستاده است کتاب را

بِٱلْحَقِّ ۗ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِى ٱلْكِتَـٰبِ لَفِى شِقَاقٍۭ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

به حق و همانا کسانی که اختلاف کردند در کتاب[تورات] هر آینه در ستیزی دور[از حق]اند ﴿۱۷۶﴾

۞ لَّيۡسَ ٱلۡبِرَّ أَن تُوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ قِبَلَ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ وَلَٰكِنَّ
نیست [همهٔ] نیکی اینکه بگردانید روی هایتان را سوی مشرق و مغرب بلکه

ٱلۡبِرَّ مَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلۡكِتَٰبِ
نیکی[کار] کسی است که ایمان آوَرَد به الله و روز واپسین و فرشتگان وکتاب[های] آسمانی

وَٱلنَّبِيِّـۧنَ وَءَاتَى ٱلۡمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ ذَوِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ
و پیامبران و بدهد مال را با [وجود] دوست داشتنش به خویشاوندان و یتیمان

وَٱلۡمَسَٰكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِ وَٱلسَّآئِلِينَ وَفِي ٱلرِّقَابِ وَأَقَامَ
و بینوایان و در راه ماندگان و خواهندگان و در[راه آزادی] بردگان و برپا دارد

ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلۡمُوفُونَ بِعَهۡدِهِمۡ إِذَا عَٰهَدُواْۖ
نماز را و بدهد زکات را و [نیز] وفاکنندگان به پیمانشان هنگامی که پیمان بندند

وَٱلصَّٰبِرِينَ فِي ٱلۡبَأۡسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَحِينَ ٱلۡبَأۡسِۗ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ
و [بویژه] شکیبایان در سختی و رنج و هنگام کارزار آنان کسانی هستند که

صَدَقُواْۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُتِبَ
راست گفتند و آنان همان پرهیزکارانند ﴿۱۷۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید نوشته شده[مقرر شده]

عَلَيۡكُمُ ٱلۡقِصَاصُ فِي ٱلۡقَتۡلَىۖ ٱلۡحُرُّ بِٱلۡحُرِّ وَٱلۡعَبۡدُ بِٱلۡعَبۡدِ وَٱلۡأُنثَىٰ
بر شما قصاص[=پی گیری قتل] در[باره] کشتگان آزاد در برابر آزاد و برده در برابر برده و زن

بِٱلۡأُنثَىٰۚ فَمَنۡ عُفِيَ لَهُۥ مِنۡ أَخِيهِ شَيۡءٞ فَٱتِّبَاعُۢ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَأَدَآءٌ
دربرابرزن پس کسی که بخشوده‌شد برایش از طرف برادر[دینی]اش چیزی [از قصاص] پس دنبال کردن[پرداخت‌دیه] به‌شایستگی[برولیِ‌دم]است وپرداختن[آن]

إِلَيۡهِ بِإِحۡسَٰنٖۗ ذَٰلِكَ تَخۡفِيفٞ مِّن رَّبِّكُمۡ وَرَحۡمَةٞۗ فَمَنِ ٱعۡتَدَىٰ
به او با خوشرفتاری است این[حکم] تخفیفی از پروردگارتان و رحمتی است پس کسی که از اندازه درگذرد

بَعۡدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمۡ فِي ٱلۡقِصَاصِ حَيَوٰةٞ
پس از آن پس برای او عذابی دردناک خواهد بود ﴿۱۷۸﴾ و برای شما در قصاص[=پی گیری قتل] زندگانی‌ای است

يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾ كُتِبَ عَلَيۡكُمۡ
ای خردمندان! باشد که شما پرهیزکاری کنید ﴿۱۷۹﴾ نوشته [ومقرر] شده است بر شما

إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ ٱلۡمَوۡتُ إِن تَرَكَ خَيۡرًا ٱلۡوَصِيَّةُ لِلۡوَٰلِدَيۡنِ
- هنگامی که فرارسد یکی از شما را [اسباب] مرگ اگر برجای گذارد مالی را - وصیت کردن برای پدر ومادر

وَٱلۡأَقۡرَبِينَ بِٱلۡمَعۡرُوفِۖ حَقًّا عَلَى ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾ فَمَنۢ بَدَّلَهُۥ
و نزدیکان به شایستگی[=عدالت] [که این حکم] حقی است بر پرهیزکاران ﴿۱۸۰﴾ پس هر که تغییر دهد آن [وصیت] را

بَعۡدَ مَا سَمِعَهُۥ فَإِنَّمَآ إِثۡمُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿١٨١﴾
پس از آنکه شنید آن را پس جز این نیست که گناهش بر[عهدهٔ] کسانی است که تغییر می‌دهند آن را همانا الله شنوای داناست ﴿۱۸۱﴾

فَمَنۡ خَافَ مِن مُّوصٖ جَنَفًا أَوۡ إِثۡمٗا فَأَصۡلَحَ بَيۡنَهُمۡ فَلَآ إِثۡمَ

پس هرکه بیم داشته باشد از وصیت‌کننده‌ای انحرافی یا گناهی را[درحق وارثان] آنگاه آشتی دهد میانشان پس نیست گناهی

عَلَيۡهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٨٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُتِبَ

بر او همانا الله آمرزندهٔ مهربان است ۱۸۲ ای کسانی که ایمان آورده اید نوشته شده[مقرّر شده]

عَلَيۡكُمُ ٱلصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ

بر شما روزه چنان که نوشته شده بود بر کسانی که پیش از شما بودند

لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامٗا مَّعۡدُودَٰتٖۚ فَمَن كَانَ مِنكُم

باشد که شما پرهیزکاری کنید ۱۸۳ در روزهای برشمردهٔ[ماه رمضان] پس هر که باشد از شما

مَّرِيضًا أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٖ فَعِدَّةٞ مِّنۡ أَيَّامٍ أُخَرَۚ وَعَلَى ٱلَّذِينَ

بیمار یا در سفر پس[بر او واجب است روزه گرفتن] در شماری از روزهایی دیگر و بر کسانی که

يُطِيقُونَهُۥ فِدۡيَةٞ طَعَامُ مِسۡكِينٖۖ فَمَن تَطَوَّعَ خَيۡرٗا فَهُوَ خَيۡرٞ

به دشواری تاب می‌آورند آن را جایگزینی است [که آن] خوراک یک بینواست پس کسی که به دلخواه کند کارخوبی را پس آن بهتر است

لَّهُۥۚ وَأَن تَصُومُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡۖ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهۡرُ

برای او و اینکه روزه بگیرید بهتر است برای شما اگر می دانستید ۱۸۴ ماه

رَمَضَانَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلۡقُرۡءَانُ هُدٗى لِّلنَّاسِ

رمضان [ماهی است] که فرو فرستاده شده است در آن قرآن که هدایتی است برای مردمان

وَبَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡهُدَىٰ وَٱلۡفُرۡقَانِۚ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ ٱلشَّهۡرَ

ونشانه‌هایی روشن است از هدایت و جداکننده حق ازباطل پس کسی که دریابد از شما این ماه را

فَلۡيَصُمۡهُۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٖ فَعِدَّةٞ

پس باید روزه گیرد آن را و هرکه باشد بیمار یا در سفر پس[بر او واجب است روزه گرفتن] در شماری

مِّنۡ أَيَّامٍ أُخَرَۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ بِكُمُ ٱلۡيُسۡرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ

از روزهایی دیگر می‌خواهد الله برایتان آسانی را و نمی‌خواهد برایتان

ٱلۡعُسۡرَ وَلِتُكۡمِلُواْ ٱلۡعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُواْ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا

دشواری را و تا کامل کنید شمار [روزه] را و تا به بزرگی یاد کنید الله را به پاس آنکه

هَدَىٰكُمۡ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ

هدایت‌تان کرد و باشد که سپاس بگزارید ۱۸۵ و هنگامی که بپرسند از تو

عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌۖ أُجِيبُ دَعۡوَةَ ٱلدَّاعِ إِذَا دَعَانِۖ

بندگانم دربارهٔ من پس همانا من نزدیکم پاسخ می‌دهم دعای دعاکننده را هرگاه بخواند مرا

فَلۡيَسۡتَجِيبُواْ لِي وَلۡيُؤۡمِنُواْ بِي لَعَلَّهُمۡ يَرۡشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

پس باید بپذیرند دعوت مرا و باید ایمان آورند به من باشد که آنان راه درست پویند ۱۸۶

أُحِلَّ لَكُمۡ لَيۡلَةَ ٱلصِّيَامِ ٱلرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَآئِكُمۡۚ هُنَّ لِبَاسٞ
حلال شده است برایتان در شبِ روزه آمیزش با زنان‌تان آنان پوششی هستند

لَّكُمۡ وَأَنتُمۡ لِبَاسٞ لَّهُنَّۗ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمۡ كُنتُمۡ تَخۡتَانُونَ
برایتان وشما پوششی هستید برای آنان می‌دانست الله که[اگر آمیزش را حرام می‌ساخت] همانا شما خیانت می‌کردید

أَنفُسَكُمۡ فَتَابَ عَلَيۡكُمۡ وَعَفَا عَنكُمۡۖ فَٱلۡـَٰٔنَ بَٰشِرُوهُنَّ
به خودتان پس ازاین رو برگشت بر شما[به رحمت] و درگذشت از شما پس اکنون آمیزش کنید با آنان

وَٱبۡتَغُواْ مَا كَتَبَ ٱللَّهُ لَكُمۡۚ وَكُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ
و بجویید آنچه را نوشته است الله برایتان و بخورید و بیاشامید تا آشکار شود برایتان

ٱلۡخَيۡطُ ٱلۡأَبۡيَضُ مِنَ ٱلۡخَيۡطِ ٱلۡأَسۡوَدِ مِنَ ٱلۡفَجۡرِۖ ثُمَّ أَتِمُّواْ ٱلصِّيَامَ
رشتهٔ سفید از رشته سیاه از فجر سپس به پایان برسانید روزه را

إِلَى ٱلَّيۡلِۚ وَلَا تُبَٰشِرُوهُنَّ وَأَنتُمۡ عَٰكِفُونَ فِي ٱلۡمَسَٰجِدِۗ
تا شب و آمیزش مکنید با آنان درحالی که شما معتکفید در مسجدها

تِلۡكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا تَقۡرَبُوهَاۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ ءَايَٰتِهِۦ
این[احکام] حدود [مرزهای] الله است پس نزدیک مشوید به آن[به قصد تجاوز] این چنین بیان می‌کند الله آیه‌هایش را

لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأۡكُلُوٓاْ أَمۡوَٰلَكُم بَيۡنَكُم
برای مردم باشد که آنان پرهیزکاری کنند ۱۸۷ و مخورید مال‌های‌تان را در بین خودتان

بِٱلۡبَٰطِلِ وَتُدۡلُواْ بِهَآ إِلَى ٱلۡحُكَّامِ لِتَأۡكُلُواْ فَرِيقٗا مِّنۡ
به ناحق و[به عنوان رشوه] سرازیر مکنید آن را به سوی حاکمان تا بخورید بخشی از

أَمۡوَٰلِ ٱلنَّاسِ بِٱلۡإِثۡمِ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ ۞ يَسۡـَٔلُونَكَ
مال‌های مردمان را به گناه درحالی که شما می‌دانید ۱۸۸ می‌پرسند از تو

سه چهارم حزب ۳

عَنِ ٱلۡأَهِلَّةِۖ قُلۡ هِيَ مَوَٰقِيتُ لِلنَّاسِ وَٱلۡحَجِّۗ وَلَيۡسَ ٱلۡبِرُّ
درباره ماه‌های نو بگو آنها گاه نماهایی‌ست برای مردم و[شناخت] حج و نیست نیکی

بِأَن تَأۡتُواْ ٱلۡبُيُوتَ مِن ظُهُورِهَا وَلَٰكِنَّ ٱلۡبِرَّ مَنِ ٱتَّقَىٰۗ
اینکه درآیید به خانه‌ها[در حال احرام] از پشت‌های آن ولی نیکی[از آن] کسی است که پرهیزکاری کند

وَأۡتُواْ ٱلۡبُيُوتَ مِنۡ أَبۡوَٰبِهَاۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ
و درآیید به خانه‌ها از درهای آن و پروا کنید از الله باشد که شما

تُفۡلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَكُمۡ
رستگار شوید ۱۸۹ و بجنگید در راه الله با کسانی که می‌جنگند با شما

وَلَا تَعۡتَدُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُعۡتَدِينَ ﴿١٩٠﴾
و از اندازه مگذرید همانا الله دوست ندارد از اندازه درگذرندگان را ۱۹۰

وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ ثَقِفۡتُمُوهُمۡ وَأَخۡرِجُوهُم مِّنۡ حَيۡثُ أَخۡرَجُوكُمۡۚ وَٱلۡفِتۡنَةُ

و بکشید آنان را هر جا که بیابیدشان و بیرون کنید آنان را از آنجا که بیرونتان کردند و آشوب

أَشَدُّ مِنَ ٱلۡقَتۡلِۚ وَلَا تُقَٰتِلُوهُمۡ عِندَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَٰتِلُوكُمۡ

بدتر است از کشتن و مجنگید با آنان در نزد مسجد الحرام تا آنکه بجنگند باشما

فِيهِۖ فَإِن قَٰتَلُوكُمۡ فَٱقۡتُلُوهُمۡۗ كَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِنِ ٱنتَهَوۡاْ

در آنجا پس اگر [در آنجا] جنگیدند با شما پس بکشید آنان را این چنین است سزای کافران (۱۹۱) پس اگر بازایستند

فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٩٢﴾ وَقَٰتِلُوهُمۡ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتۡنَةٞ وَيَكُونَ

پس [بدانند] همانا الله بس آمرزندهٔ مهربان است (۱۹۲) و بجنگید با آنان تا نباشد آشوبی و باشد

ٱلدِّينُ لِلَّهِۖ فَإِنِ ٱنتَهَوۡاْ فَلَا عُدۡوَٰنَ إِلَّا عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩٣﴾ ٱلشَّهۡرُ ٱلۡحَرَامُ

[حاکمیت] دین از آنِ الله پس اگر بازایستند پس [بدانند که] نیست ستیزی مگر بر ستمکاران (۱۹۳) ماه حرام

بِٱلشَّهۡرِ ٱلۡحَرَامِ وَٱلۡحُرُمَٰتُ قِصَاصٞۚ فَمَنِ ٱعۡتَدَىٰ عَلَيۡكُمۡ فَٱعۡتَدُواْ

در برابر ماه حرام است و[هتک] حرمت‌ها قصاص [=پی گیری متقابل] دارد پس کسی که تجاوز کند بر شما پس تجاوز کنید

عَلَيۡهِ بِمِثۡلِ مَا ٱعۡتَدَىٰ عَلَيۡكُمۡۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ

بر او به مانند آنچه تجاوز کرده است بر شما و پروا کنید از الله و بدانید که همانا الله با

ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنفِقُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا تُلۡقُواْ بِأَيۡدِيكُمۡ إِلَى ٱلتَّهۡلُكَةِۛ

پرهیزکاران است (۱۹۴) و انفاق کنید در راه الله و میفکنید [خودتان را] با دستانتان به هلاکت

وَأَحۡسِنُوٓاْۛ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَأَتِمُّواْ ٱلۡحَجَّ وَٱلۡعُمۡرَةَ لِلَّهِۚ

و نیکی کنید همانا الله دوست می‌دارد نیکوکاران را (۱۹۵) و به پایان برسانید حج وعمره را برای الله

فَإِنۡ أُحۡصِرۡتُمۡ فَمَا ٱسۡتَيۡسَرَ مِنَ ٱلۡهَدۡيِۖ وَلَا تَحۡلِقُواْ رُءُوسَكُمۡ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ

پس اگر بازداشته شوید آنگاه [قربانی کنید] آنچه میسّر است از قربانی و متراشید سرهایتان را تا آنکه برسد

ٱلۡهَدۡيُ مَحِلَّهُۥۚ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوۡ بِهِۦٓ أَذٗى مِّن رَّأۡسِهِۦ فَفِدۡيَةٞ

قربانی به جایگاهش پس هر که باشد از شما بیمار یا او را رنجی باشد از سرش پس [برعهدهٔ اوست] جایگزینی

مِّن صِيَامٍ أَوۡ صَدَقَةٍ أَوۡ نُسُكٖۚ فَإِذَآ أَمِنتُمۡ فَمَن تَمَتَّعَ بِٱلۡعُمۡرَةِ إِلَى ٱلۡحَجِّ

از روزه یا صدقه یا قربانی پس هرگاه ایمن شدید پس هر که برخوردار شد به عمره تا حج

فَمَا ٱسۡتَيۡسَرَ مِنَ ٱلۡهَدۡيِۚ فَمَن لَّمۡ يَجِدۡ فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٖ فِي ٱلۡحَجِّ وَسَبۡعَةٍ

آنگاه [قربانی کند] آنچه میسّر است از قربانی پس کسی که نیابد [قربانی] آنگاه روزه گرفتن سه روز در حج و هفت روز

إِذَا رَجَعۡتُمۡۗ تِلۡكَ عَشَرَةٞ كَامِلَةٞۗ ذَٰلِكَ لِمَن لَّمۡ يَكُنۡ أَهۡلُهُۥ حَاضِرِي

هنگامی که بازگردید [از حج لازم است] این ده [روز] کامل است این [حکم] برای کسی است که نباشد خانواده‌اش ساکنان

ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

مسجد الحرام [=مکه] و پروا کنید از الله و بدانید که همانا الله سخت کیفر است (۱۹۶)

ٱلْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَٰتٌ ۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ ٱلْحَجَّ فَلَا رَفَثَ
[موسم]حج ماه هایی معلوم است پس کسی که واجب گرداند[بر خود] در آن [ماه]ها حج را پس [بداند که روا]نیست آمیزشی

وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِى ٱلْحَجِّ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ
و نه نافرمانی‌ای و نه ستیزی در حج و آنچه می‌کنید از نیکی

يَعْلَمْهُ ٱللَّهُ ۗ وَتَزَوَّدُوا۟ فَإِنَّ خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ ۚ وَٱتَّقُونِ
می‌داند آن را الله و توشه برگیرید و همانا بهترین توشه پرهیزکاری است و پروا کنید از من

يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿۱۹۷﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن
ای خردمندان (۱۹۷) نیست بر شما گناهی که

تَبْتَغُوا۟ فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ ۚ فَإِذَآ أَفَضْتُم مِّنْ
بجویید روزی‌ای از پروردگارتان پس هنگامی که بازگردید از

عَرَفَٰتٍ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ عِندَ ٱلْمَشْعَرِ ٱلْحَرَامِ ۖ
عرفات آنگاه یاد کنید الله را در مشعر الحرام

وَٱذْكُرُوهُ كَمَا هَدَىٰكُمْ وَإِن كُنتُم مِّن قَبْلِهِۦ
و یاد کنید او را چنان که هدایت کرد شما را و همانا بودید پیش از آن

لَمِنَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿۱۹۸﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ
البته از گمراهان (۱۹۸) سپس بازگردید از جایی که بازمی‌گردند

ٱلنَّاسُ وَٱسْتَغْفِرُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
مردمان و آمرزش بخواهید از الله همانا الله آمرزندهٔ مهربان است

﴿۱۹۹﴾ فَإِذَا قَضَيْتُم مَّنَٰسِكَكُمْ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ كَذِكْرِكُمْ
(۱۹۹) پس هنگامی که گزاردید مناسک[حج] تان را آنگاه یاد کنید الله را همچون یادکردن شما

ءَابَآءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ فَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن
پدرانتان را بلکه بیشتر از آن پس [برخی] از مردم کسی است که

يَقُولُ رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا وَمَا لَهُۥ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنْ
می‌گوید [ای] پروردگار ما بده به ما در دنیا و نیست برایش در آخرت هیچ

خَلَٰقٍ ﴿۲۰۰﴾ وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا
بهره‌ای (۲۰۰) و[برخی]از آنان کسی است که می‌گوید [ای] پروردگار ما بده به ما در دنیا

حَسَنَةً وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿۲۰۱﴾
[بهرهٔ] نیکو و در آخرت [هم بهرهٔ] نیکو و نگاه دار ما را از عذاب آتش[دوزخ] (۲۰۱)

أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا۟ ۚ وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿۲۰۲﴾
آنان برای‌شان بهره‌ای است از آنچه کرده‌اند و الله زود شمار است (۲۰۲)

وَاذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ فِىٓ أَيَّامٍ مَّعْدُودَٰتٍ ۚ فَمَن تَعَجَّلَ

و یاد کنید الله را در روزهای شمرده[سه روز تشریق] پس کسی که شتاب کند

فِى يَوْمَيْنِ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ لِمَنِ ٱتَّقَىٰ ۗ

در دو روز[اعمال را انجام دهد] پس نیست گناهی بر او وهر که تأخیر کند[تا سه روز] پس نیست گناهی بر او برای کسی که پرهیزکاری کند

وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿۲۰۳﴾ وَمِنَ

و پروا کنید از الله و بدانید که همانا شما به سوی او گردآورده می‌شوید ﴿۲۰۳﴾ و[برخی] از

ٱلنَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُۥ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَيُشْهِدُ ٱللَّهَ

مردم کسی است که به شگفت می آورد تو را [زیبایی] سخنش در این زندگانی دنیا و گواه می گیرد الله را

عَلَىٰ مَا فِى قَلْبِهِۦ وَهُوَ أَلَدُّ ٱلْخِصَامِ ﴿۲۰۴﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ

بر آنچه در دلش است حال آنکه او سخت‌ترین ستیزندگان است ﴿۲۰۴﴾ و هنگامی که [از پیش تو] بازگردد می کوشد

فِى ٱلْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ ٱلْحَرْثَ وَٱلنَّسْلَ ۗ وَٱللَّهُ

در زمین تا فساد کند در آن و نابود کند کشتزار و نسل را و الله

لَا يُحِبُّ ٱلْفَسَادَ ﴿۲۰۵﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ ٱتَّقِ ٱللَّهَ أَخَذَتْهُ ٱلْعِزَّةُ

دوست ندارد تبهکاری را ﴿۲۰۵﴾ و چون گفته شود به او پروا کن از الله وامی‌دارد او را خود بزرگ‌بینی

بِٱلْإِثْمِ ۚ فَحَسْبُهُۥ جَهَنَّمُ ۚ وَلَبِئْسَ ٱلْمِهَادُ ﴿۲۰۶﴾ وَمِنَ

به گناه پس بس است او را دوزخ و هر آینه بد جایگاهی است ﴿۲۰۶﴾ و [برخی] از

ٱلنَّاسِ مَن يَشْرِى نَفْسَهُ ٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ

مردم کسی است که می‌فروشد جانش را برای جستن خشنودی الله و الله

رَءُوفٌۢ بِٱلْعِبَادِ ﴿۲۰۷﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱدْخُلُوا۟

مهرورز [به حال] بندگان است ﴿۲۰۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید درآیید

فِى ٱلسِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا۟ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ

در فرمانبری[اسلام] همگی و پیروی مکنید گام‌های شیطان را

إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۲۰۸﴾ فَإِن زَلَلْتُم مِّنۢ بَعْدِ

همانا او برای شما دشمنی آشکار است ﴿۲۰۸﴾ پس اگر بلغزید پس از

مَا جَآءَتْكُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

آنکه آمد برایتان نشانه‌های روشن آنگاه بدانید که همانا الله پیروزمند سنجیده کار است

﴿۲۰۹﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن يَأْتِيَهُمُ ٱللَّهُ فِى ظُلَلٍ مِّنَ ٱلْغَمَامِ

﴿۲۰۹﴾ آیا انتظار دارند جز اینکه بیاید نزدشان الله در سایبان‌هایی از ابر

وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَقُضِىَ ٱلْأَمْرُ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿۲۱۰﴾

و فرشتگان [هم بیایند] و گزارده شود کار؟! و به سوی الله بازگردانده می‌شود کارها ﴿۲۱۰﴾

سَلۡ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ كَمۡ ءَاتَيۡنَٰهُم مِّنۡ ءَايَةِۭ بَيِّنَةٖۗ وَمَن يُبَدِّلۡ نِعۡمَةَ
بپرس از بنی‌اسراییل که چه بسیار دادیم به آنان نشانهٔ روشن[معجزات] و هر که دگرگون کند نعمت

ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَتۡهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زُيِّنَ لِلَّذِينَ
الله را پس از آنکه آمد او را پس همانا الله سخت کیفر است ﴿۲۱۱﴾ آراسته شده است برای کسانی که

كَفَرُواْ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا وَيَسۡخَرُونَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۘ وَٱلَّذِينَ
کفر ورزیدند زندگانی دنیا و[آنان] مسخره می‌کنند کسانی را که ایمان آوردند و کسانی که

ٱتَّقَوۡاْ فَوۡقَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ وَٱللَّهُ يَرۡزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيۡرِ حِسَابٖ
پرهیزکاری کردند بالاترند از آنان روز رستاخیز و الله روزی می‌دهد هر که را خواهد بی‌شمار

﴿٢١٢﴾ كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مُبَشِّرِينَ
﴿۲۱۲﴾ بودند مردم امتی یگانه پس برانگیخت الله پیامبران را به عنوان نوید آوران

وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَ ٱلنَّاسِ
و بیم‌دهندگان و فرو فرستاد با آنان کتاب را به حق تا داوری کند میان مردم

فِيمَا ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِۚ وَمَا ٱخۡتَلَفَ فِيهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ أُوتُوهُ مِنۢ بَعۡدِ مَا
درآنچه که اختلاف کردند در آن و اختلاف نکردند در آن مگر کسانی که کتاب به آنها داده شد پس از آنکه

جَآءَتۡهُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۖ فَهَدَى ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
آمد ایشان را نشانه‌های روشن از روی حسد و زیاده خواهی که میانشان بود پس هدایت کرد الله کسانی را که ایمان آوردند

لِمَا ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِ مِنَ ٱلۡحَقِّ بِإِذۡنِهِۦۗ وَٱللَّهُ يَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ
به آنچه که اختلاف کردند در آن از حق به اذن خود و الله هدایت می‌کند هر کس را که بخواهد به سوی

صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمۡ حَسِبۡتُمۡ أَن تَدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ وَلَمَّا
راهی راست ﴿۲۱۳﴾ یا اینکه پنداشته‌اید که درآیید به بهشت حال آنکه هنوز

يَأۡتِكُم مَّثَلُ ٱلَّذِينَ خَلَوۡاْ مِن قَبۡلِكُمۖ مَّسَّتۡهُمُ ٱلۡبَأۡسَآءُ وَٱلضَّرَّآءُ
نیامده بر[سر]شما حالت کسانی که گذشتند پیش از شما؟! رسید به آنان سختی و رنج

وَزُلۡزِلُواْ حَتَّىٰ يَقُولَ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ مَتَىٰ نَصۡرُ ٱللَّهِۗ
و لرزانده شدند تا آنکه می‌گفت پیامبر و کسانی که ایمان آوردند با او کی می‌آید یاری الله؟

أَلَآ إِنَّ نَصۡرَ ٱللَّهِ قَرِيبٞ ﴿٢١٤﴾ يَسۡـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَۖ قُلۡ
آگاه باشید! که یاری الله نزدیک است ﴿۲۱۴﴾ می‌پرسند از تو که چه چیزی انفاق کنند؟ بگو

مَآ أَنفَقۡتُم مِّنۡ خَيۡرٖ فَلِلۡوَٰلِدَيۡنِ وَٱلۡأَقۡرَبِينَ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ
هر آنچه که انفاق کردید از نیکی برای پدر و مادر و خویشاوندان و یتیمان و بینوایان

وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِۗ وَمَا تَفۡعَلُواْ مِنۡ خَيۡرٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٞ ﴿٢١٥﴾
و در راه ماندگان و آنچه می‌کنید از نیکی پس همانا الله به آن آگاه است ﴿۲۱۵﴾

كُتِبَ عَلَيۡكُمُ ٱلۡقِتَالُ وَهُوَ كُرۡهٞ لَّكُمۡۖ وَعَسَىٰٓ أَن تَكۡرَهُواْ
نوشته [ومقرر]شده بر شما جنگ[در راه الله] در حالی که آن ناخوشایند است برای شما و چه بسا ناخوش دارید

شَيۡـٔٗا وَهُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡۖ وَعَسَىٰٓ أَن تُحِبُّواْ شَيۡـٔٗا وَهُوَ شَرّٞ لَّكُمۡۗ
چیزی را و آن خوب باشد برایتان و چه بسا دوست دارید چیزی را و آن بد باشد برایتان

وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلشَّهۡرِ
و الله می‌داند و شما نمی‌دانید ۲۱۶ می‌پرسند ازتو درباره ماه

ٱلۡحَرَامِ قِتَالٖ فِيهِۖ قُلۡ قِتَالٞ فِيهِ كَبِيرٞۖ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
حرام از جنگ در آن بگو جنگ در آن [گناهی] بزرگ است و بازداشتن از راه الله

وَكُفۡرُۢ بِهِۦ وَٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ وَإِخۡرَاجُ أَهۡلِهِۦ مِنۡهُ أَكۡبَرُ
و کفر ورزیدن به آن و[بازداشتن از] مسجد الحرام و بیرون کردن اهلش از آنجا[گناهی] بزرگ تر است

عِندَ ٱللَّهِۚ وَٱلۡفِتۡنَةُ أَكۡبَرُ مِنَ ٱلۡقَتۡلِۗ وَلَا يَزَالُونَ يُقَٰتِلُونَكُمۡ
نزد الله و فتنه بزرگ تر است از کشتن و همواره آنان می‌جنگند با شما

حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمۡ عَن دِينِكُمۡ إِنِ ٱسۡتَطَٰعُواْۚ وَمَن يَرۡتَدِدۡ
تا آنکه بازگردانند شما را از دینتان اگر بتوانند و هر که بازگردد

مِنكُمۡ عَن دِينِهِۦ فَيَمُتۡ وَهُوَ كَافِرٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ
از شما از دین خود آنگاه بمیرد درحالی که او کافر باشد پس آنان تباه شده

أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ
کردارهایشان در دنیا و آخرت و آنان همدمان آتش‌اند

هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ
آنان در آن جاویدانند ۲۱۷ همانا کسانی که ایمان آوردند و کسانی که

هَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ يَرۡجُونَ رَحۡمَتَ
هجرت کردند و جهاد کردند در راه الله آنان امید دارند به رحمت

ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٢١٨﴾ ۞ يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡخَمۡرِ
الله و الله آمرزندهٔ مهربان است ۲۱۸ می‌پرسند از تو درباره شراب

ربع حزب ۴

وَٱلۡمَيۡسِرِۖ قُلۡ فِيهِمَآ إِثۡمٞ كَبِيرٞ وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَإِثۡمُهُمَآ
و قمار بگو در آن دو گناهی بزرگ و سودهایی برای مردم است و گناه آن دو

أَكۡبَرُ مِن نَّفۡعِهِمَاۗ وَيَسۡـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ قُلِ ٱلۡعَفۡوَۗ
بزرگ تر است از سودشان می‌پرسند از تو که چه چیزی انفاق کنند؟ بگو افزون [بر نیازتان]را

كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّكُمۡ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾
این چنین بیان می‌کند الله برایتان آیات را باشد که شما بیندیشید ۲۱۹

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۗ وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡيَتَٰمَىٰۖ قُلۡ إِصۡلَاحٞ لَّهُمۡ

در [کار]دنیا و آخرت. و می‌پرسند از تو درباره یتیمان بگو اصلاح [کار]شان

خَيۡرٞۖ وَإِن تُخَالِطُوهُمۡ فَإِخۡوَٰنُكُمۡۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ ٱلۡمُفۡسِدَ مِنَ

بهتر است و اگر[در زندگی] با آنان آمیزش داشته باشید پس برادرانِ شمایند و الله باز می‌شناسد تبهکار را از

ٱلۡمُصۡلِحِۚ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَعۡنَتَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٢٢٠﴾

شایسته‌کار و اگر می‌خواست الله البته به سختی می‌افکند شما را همانا الله پیروزمندی سنجیده کار است ۲۲۰

وَلَا تَنكِحُواْ ٱلۡمُشۡرِكَٰتِ حَتَّىٰ يُؤۡمِنَّۚ وَلَأَمَةٞ مُّؤۡمِنَةٌ خَيۡرٞ

و به همسری مگیرید زنان مشرک را تا آنکه ایمان آرند و البته کنیز با ایمان بهتر است

مِّن مُّشۡرِكَةٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَتۡكُمۡۗ وَلَا تُنكِحُواْ ٱلۡمُشۡرِكِينَ حَتَّىٰ

از زن[آزاد] مشرک و گرچه به شگفت آوَرَد شما را و به همسری مدهید [زنانِ باایمان] به مردان مشرک تا آنکه

يُؤۡمِنُواْۚ وَلَعَبۡدٞ مُّؤۡمِنٌ خَيۡرٞ مِّن مُّشۡرِكٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَكُمۡۗ أُوْلَٰٓئِكَ

ایمان آورند و البته بردهٔ مسلمان بهتر است از مشرک و اگرچه به شگفت آورد شما را آنان

يَدۡعُونَ إِلَى ٱلنَّارِۖ وَٱللَّهُ يَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱلۡجَنَّةِ وَٱلۡمَغۡفِرَةِ بِإِذۡنِهِۦۖ

فرامی‌خوانند به سوی آتش و الله فرامی‌خواند به سوی بهشت و آمرزش به اذن خود

وَيُبَيِّنُ ءَايَٰتِهِۦ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسۡـَٔلُونَكَ

و بیان می‌کند آیه‌هایش را برای مردم باشد که آنان پند گیرند ۲۲۱ و می‌پرسند از تو

عَنِ ٱلۡمَحِيضِۖ قُلۡ هُوَ أَذٗى فَٱعۡتَزِلُواْ ٱلنِّسَآءَ فِي ٱلۡمَحِيضِۖ

دربارهٔ حیض بگو آن گونه‌ای رنج است پس کناره گیرید از [آمیزش با] زنان در [وقت] حیض

وَلَا تَقۡرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطۡهُرۡنَۖ فَإِذَا تَطَهَّرۡنَ فَأۡتُوهُنَّ مِنۡ حَيۡثُ

و نزدیک مشوید به آنان تا آنکه پاک شوند پس چون پاکی ورزیدند[غسل کردند] به آنها درآیید از جایی که

أَمَرَكُمُ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلتَّوَّٰبِينَ وَيُحِبُّ ٱلۡمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾

فرمانتان داده است الله همانا الله دوست می‌دارد توبه‌کنندگان را و دوست می‌دارد پاکی ورزان را ۲۲۲

نِسَآؤُكُمۡ حَرۡثٞ لَّكُمۡ فَأۡتُواْ حَرۡثَكُمۡ أَنَّىٰ شِئۡتُمۡۖ وَقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُمۡۚ

زنانتان کشتزاری برای شما هستند پس درآیید به کشتزارتان هرگونه که خواهید وپیش فرستید برای خودتان[توشهٔ نیک]

وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُم مُّلَٰقُوهُۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ

و پروا کنید از الله و بدانید که همانا شما دیدارکنندگان اویید و مژده ده مؤمنان را

﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجۡعَلُواْ ٱللَّهَ عُرۡضَةٗ لِّأَيۡمَٰنِكُمۡ أَن تَبَرُّواْ

۲۲۳ مگردانید [نام] الله را دستاویزی برای سوگندهایتان برای[اجتناب]از آنکه نیکی کنید

وَتَتَّقُواْ وَتُصۡلِحُواْ بَيۡنَ ٱلنَّاسِۚ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٢٢٤﴾

و پرهیزکاری نمایید و اصلاح کنید میان مردم و الله شنوای داناست ۲۲۴

لَّا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِيٓ أَيْمَٰنِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا كَسَبَتْ
بازخواست نمی‌کند شما را الله به بیهودگی در سوگندهایتان ولی بازخواست می‌کند شما را به آنچه [قصد] کرده است

قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِّلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ تَرَبُّصُ
دل‌هایتان و الله آمرزندهٔ بردبار است (۲۲۵) برای کسانی که سوگندمی‌خورند به ترک آمیزش با زنانشان انتظار کشیدن

أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِن فَآءُو فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا
چهار ماه است آنگاه اگر بازآیند پس همانا الله آمرزندهٔ مهربان است (۲۲۶) و اگر قصد کردند

الطَّلَٰقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَٰتُ يَتَرَبَّصْنَ
طلاق را پس همانا الله شنوای داناست (۲۲۷) و زنان طلاق داده شده به انتظار نگه دارند

بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَٰثَةَ قُرُوٓءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِيٓ
خودشان را تا سه حیض[یا سه بار پاک شدن] و حلال نیست برای آنان که پنهان دارند آنچه را آفریده است الله در

أَرْحَامِهِنَّ إِن كُنَّ يُؤْمِنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ
رحم هایشان اگر ایمان دارند به الله و روز واپسین و شوهرانشان سزاوارترند به بازگرداندنشان

فِي ذَٰلِكَ إِنْ أَرَادُوٓا إِصْلَٰحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ
در آن[مدت] اگر بخواهند آشتی را و برای زنان[حقوقی بر مردان است] مانند آنچه [برای مردان] بر عهدهٔ آنهاست به طور شایسته

وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَٰقُ مَرَّتَانِ
و مردان بر آنان مرتبتی دارند و الله پیروزمندِ سنجیده کار است (۲۲۸) طلاق[رجعی] دو بار است

فَإِمْسَاكٌ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَٰنٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَن
پس[از آن،زن را باید] نگهداشتن به شایستگی یا رهاکردن به نیکی و حلال نیست برای شما که

تَأْخُذُوا مِمَّآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ شَيْـًٔا إِلَّآ أَن يَخَافَآ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ
[بازپس] بگیرید از آنچه داده‌اید به آنان [زنان] چیزی را مگر آنکه بترسند[زن و شوهر] که برپا ندارند مرزهای[=احکام]

اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ
الله را پس اگر ترسیدید که برپا ندارند مرزهای[=احکام] الله را آنگاه گناهی نیست بر آن دو در مورد آنچه زن فدیه دهد

بِهِۦ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَٰٓئِكَ
به آن[برای آزادی] خود این[احکام] مرزهای [احکام] الله است پس تجاوز مکنید از آن و هر که تجاوز کند ازمرزهای[احکام] الله پس آنان

هُمُ الظَّٰلِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُۥ مِنۢ بَعْدُ حَتَّىٰ تَنكِحَ
خودشان ستمکارند (۲۲۹) پس اگر [بار سوم] طلاق دهد او را دیگر حلال نیست آن زن برای او پس از آن تا آنکه ازدواج کند

زَوْجًا غَيْرَهُۥ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَآ أَن يَتَرَاجَعَآ إِن ظَنَّآ أَن
باهمسری[دیگر]جز او آنگاه‌اگر طلاق دهد او را[شوهر دوم] پس نیست گناهی برآن دو[=زن وشوهراول] که به یکدیگر بازگردند[بازدواج] اگر گمان دارند که

يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾
[می‌توانند] برپا دارند مرزهای [احکام] الله را و این مرزهای [احکام] الله است که بیان می‌کند آن را برای گروهی که می‌دانند (۲۳۰)

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
و هنگامی که طلاق دادید زنان را آنگاه رسیدند به[نزدیک]پایان عدّه‌شان پس نگه دارید آنان را به شایستگی یا

سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ ۚ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا۟ ۚ وَمَن يَفْعَلْ
رهاشان کنید به شایستگی و نگه مدارید آنان را برای زیان رساندن تا[به حقوقشان] تجاوز کنید و کسی که کند

ذَٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥ ۚ وَلَا تَتَّخِذُوٓا۟ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوًا ۚ وَٱذْكُرُوا۟
چنان پس به راستی ستم کرده بر خودش و مگیرید آیه‌های الله را به مسخره و یاد کنید

نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَآ أَنزَلَ عَلَيْكُم مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْحِكْمَةِ
نعمت الله را بر خودتان و آنچه را فرو فرستاد بر شما از کتاب و حکمت

يَعِظُكُم بِهِۦ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ (۲۳۱)
که اندرزتان می‌دهد با آن و پروا کنید از الله و بدانید که همانا الله به هر چیزی داناست (۲۳۱)

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَن يَنكِحْنَ
و هنگامی که طلاق دادید زنان را آنگاه رسیدند به [نزدیک] پایان عدّه‌شان پس بازمدارید آنان را از اینکه ازدواج کنند

أَزْوَٰجَهُنَّ إِذَا تَرَٰضَوْا۟ بَيْنَهُم بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ ذَٰلِكَ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ
با همسران‌شان هرگاه به توافق برسند میان خود به شایستگی این[حکمی است که] پند داده می‌شود با آن کسی

مِنكُمْ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۗ ذَٰلِكُمْ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَٱللَّهُ
از شما که ایمان دارد به الله و روز واپسین این پاک‌تر است برایتان و پاکیزه‌تر و الله

يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (۲۳۲) ۞ وَٱلْوَٰلِدَٰتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ
می‌داند و شما نمی‌دانید (۲۳۲) و مادران شیر دهند فرزندانشان را

نصف حزب ۴

حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ ۖ لِمَنْ أَرَادَ أَن يُتِمَّ ٱلرَّضَاعَةَ ۚ وَعَلَى ٱلْمَوْلُودِ لَهُۥ رِزْقُهُنَّ
دو سال کامل برای کسی که بخواهد که کامل کند مدت شیردادن را و بر عهدهٔ پدر است خوراک مادران

وَكِسْوَتُهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَا تُضَآرَّ
و پوشاکشان به شایستگی تکلیف نمی‌شود هیچ کسی مگر به اندازه توانش نه زیان بیند

وَٰلِدَةٌۢ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَّهُۥ بِوَلَدِهِۦ ۚ وَعَلَى ٱلْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَ ۗ
مادری به خاطر فرزندش و نه پدری به خاطر فرزندش و بر وارث است مانند همین وظیفه[که هزینهٔ شیردهنده را بپردازد]

فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَن تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۗ وَإِنْ
پس اگر [مادر و پدر]خواستند بازگرفتن [ازشیر را] با رضایت هر دو و رایزنی با یکدیگر پس نیست گناهی بر آن دو و اگر

أَرَدتُّمْ أَن تَسْتَرْضِعُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُم مَّآ
خواستید که دایه گیرید برای شیردادن فرزندانتان پس نیست گناهی برشما هنگامی که بپردازید چیزی را که

ءَاتَيْتُم بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (۲۳۳)
پرداخت می‌کنید به شایستگی و پروا کنید از الله و بدانید که همانا الله به آنچه می‌کنید بیناست (۲۳۳)

وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوۡنَ مِنكُمۡ وَيَذَرُونَ أَزۡوَٰجٗا يَتَرَبَّصۡنَ بِأَنفُسِهِنَّ

و کسانی که جانشان گرفته می شود از شما و بر جای می گذارند همسرانی را[باید به] انتظار نگه دارند[این زنان] خودشان را

أَرۡبَعَةَ أَشۡهُرٖ وَعَشۡرٗاۖ فَإِذَا بَلَغۡنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ

چهار ماه و ده روز پس زمانی که برسند به[نزدیک] پایان عده‌شان آنگاه نیست گناهی بر شما

فِيمَا فَعَلۡنَ فِيٓ أَنفُسِهِنَّ بِٱلۡمَعۡرُوفِۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ

در آنچه کنند در حق خودشان به شایستگی و الله به آنچه می‌کنید آگاه است

(۲۳۴) وَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ فِيمَا عَرَّضۡتُم بِهِۦ مِنۡ خِطۡبَةِ ٱلنِّسَآءِ

(۲۳۴) و نیست گناهی بر شما در آنچه اشاره کنید به آن از خواستگاری این زنان

أَوۡ أَكۡنَنتُمۡ فِيٓ أَنفُسِكُمۡۚ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمۡ سَتَذۡكُرُونَهُنَّ

یا پنهان کنید در دل‌هایتان می‌داند الله که همانا شما به زودی یاد می‌کنید آنان را

وَلَٰكِن لَّا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّآ أَن تَقُولُواْ قَوۡلٗا مَّعۡرُوفٗاۚ

ولی وعده [ازدواج] مدهید آنان را به پنهانی مگر آنکه گویید سخنی شایسته را

وَلَا تَعۡزِمُواْ عُقۡدَةَ ٱلنِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ ٱلۡكِتَٰبُ أَجَلَهُۥۚ

و تصمیم مگیرید عقد ازدواج را تا آنکه به سر آید [مدّت] مکتوب به سرآمدِ خود

وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِيٓ أَنفُسِكُمۡ فَٱحۡذَرُوهُۚ وَٱعۡلَمُوٓاْ

و بدانید که همانا الله می‌داند آنچه در دل‌های شماست پس پرهیز کنید از[نافرمانی] او و بدانید که

أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٞ (۲۳۵) لَّا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ إِن طَلَّقۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ

همانا الله آمرزندهٔ بردبار است (۲۳۵) نیست گناهی بر شما اگر طلاق دهید زنان را

مَا لَمۡ تَمَسُّوهُنَّ أَوۡ تَفۡرِضُواْ لَهُنَّ فَرِيضَةٗۚ وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى ٱلۡمُوسِعِ

تا وقتی که آمیزش نکرده‌اید با آنان یا مقرّر نکرده‌اید برای آنان مَهری را و بهره‌مندشان سازید بر توانگر است

قَدَرُهُۥ وَعَلَى ٱلۡمُقۡتِرِ قَدَرُهُۥ مَتَٰعَۢا بِٱلۡمَعۡرُوفِۖ حَقًّا عَلَى ٱلۡمُحۡسِنِينَ

به اندازه توانش و بر تنگدست است به اندازه توانش بهره‌ای به شایستگی که لازم شده است بر نیکوکاران

(۲۳۶) وَإِن طَلَّقۡتُمُوهُنَّ مِن قَبۡلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ وَقَدۡ فَرَضۡتُمۡ

(۲۳۶) و اگر طلاق دادید آنان را پیش از آنکه آمیزش کنید با آنان حال آنکه مقرر کرده‌اید

لَهُنَّ فَرِيضَةٗ فَنِصۡفُ مَا فَرَضۡتُمۡ إِلَّآ أَن يَعۡفُونَ أَوۡ يَعۡفُوَاْ

برای‌شان مَهری را پس[لازم است] نصف آنچه مقرر کرده‌اید مگر اینکه ببخشند[زنان] یا ببخشد

ٱلَّذِي بِيَدِهِۦ عُقۡدَةُ ٱلنِّكَاحِۚ وَأَن تَعۡفُوٓاْ أَقۡرَبُ لِلتَّقۡوَىٰۚ

کسی که به دست اوست پیوند نکاح و اینکه ببخشید نزدیک تر است به پرهیزکاری

وَلَا تَنسَوُاْ ٱلۡفَضۡلَ بَيۡنَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٌ (۲۳۷)

و فراموش مکنید بزرگواری را میان خود همانا الله به آنچه می‌کنید بس بیناست (۲۳۷)

حَٰفِظُواْ عَلَى ٱلصَّلَوَٰتِ وَٱلصَّلَوٰةِ ٱلْوُسْطَىٰ وَقُومُواْ لِلَّهِ
مواظبت کنید بر نمازها و [بویژه] نماز میانه و بایستید برای الله

قَٰنِتِينَ (۲۳۸) فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَآ أَمِنتُمْ
فروتنانه (۲۳۸) پس اگر بیم داشتید آنگاه پیاده یا سواره [نماز بخوانید] پس هنگامی که ایمن شدید

فَٱذْكُرُواْ ٱللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُواْ تَعْلَمُونَ
آنگاه یادکنید الله را چنان‌که آموخت به شما آنچه را که نمی‌دانستید

(۲۳۹) وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَٰجًا وَصِيَّةً
(۲۳۹) و کسانی که جانشان گرفته می شود از شما وبرجای می‌گذارند همسرانی را [کنند]وصیّتی را

لِّأَزْوَٰجِهِم مَّتَٰعًا إِلَى ٱلْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ
برای همسرانشان به بهره‌ای تا یک سال بدون بیرون کردن [از خانه] پس اگر [آن زنان خود]بیرون روند

فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِيٓ أَنفُسِهِنَّ مِن
آنگاه نیست گناهی بر شما در آنچه کردند در حق خودشان از

مَّعْرُوفٍ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (۲۴۰) وَلِلْمُطَلَّقَٰتِ مَتَٰعٌ
کار شایسته و الله پیروزمندی سنجیده کار است (۲۴۰) و برای زنان طلاق داده شده بهره‌ای است

بِٱلْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى ٱلْمُتَّقِينَ (۲۴۱) كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ
به شایستگی که لازم است بر پرهیزکاران (۲۴۱) این چنین بیان می کند

ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ (۲۴۲) ۞ أَلَمْ تَرَ
الله برای شما آیه‌هایش را باشد که شما خرد ورزید (۲۴۲) آیا ننگریستی

إِلَى ٱلَّذِينَ خَرَجُواْ مِن دِيَٰرِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ ٱلْمَوْتِ
به کسانی که بیرون رفتند از خانه‌هایشان حال آنکه آنها هزاران[تن] بودند از بیم مرگ؟

فَقَالَ لَهُمُ ٱللَّهُ مُوتُواْ ثُمَّ أَحْيَٰهُمْ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى
پس گفت به آنان الله بمیرید سپس زنده کرد آنها را همانا الله دارای بخششی [بزرگ] است بر

ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ (۲۴۳)
مردمان ولی بیشتر مردم سپاس نمی‌گزارند (۲۴۳)

وَقَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (۲۴۴)
و بجنگید در راه الله و بدانید که همانا الله شنوای داناست (۲۴۴)

مَّن ذَا ٱلَّذِي يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَٰعِفَهُۥ لَهُۥٓ أَضْعَافًا
کیست آنکه وام دهد الله را وامی نیکو پس افزاید آن را برایش چند برابر

كَثِيرَةً وَٱللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُۜطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (۲۴۵)
بسیار و الله است که تنگ می‌کند و گشایش می‌دهد[روزی را] و به سوی او بازگردانده می‌شوید (۲۴۵)

سه چهارم حزب ۴

أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلۡمَلَإِ مِنۢ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ مِنۢ بَعۡدِ مُوسَىٰٓ إِذۡ قَالُواْ
آیا ننگریستی به آن سرانِ نامی از بنی اسرائیل پس از موسی؟ زمانی که گفتند

لِنَبِيّٖ لَّهُمُ ٱبۡعَثۡ لَنَا مَلِكٗا نُّقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ قَالَ
به پیامبری از خودشان برانگیز برای ما فرمانروایی را تا بجنگیم در راه الله گفت

هَلۡ عَسَيۡتُمۡ إِن كُتِبَ عَلَيۡكُمُ ٱلۡقِتَالُ أَلَّا تُقَٰتِلُواْۖ
آیا ممکن است که شما اگر نوشته شود بر شما جنگ که کارزار نکنید؟

قَالُواْ وَمَا لَنَآ أَلَّا نُقَٰتِلَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَدۡ أُخۡرِجۡنَا
گفتند و چه شده است ما را که نجنگیم در راه الله حال آنکه به راستی بیرون کرده شدیم

مِن دِيَٰرِنَا وَأَبۡنَآئِنَاۖ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقِتَالُ تَوَلَّوۡاْ
از خانه‌هایمان و[از نزد] فرزندانمان؟ پس زمانی که نوشته شد بر آنان جنگ پشت کردند

إِلَّا قَلِيلٗا مِّنۡهُمۡۚ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ
جز اندکی از آنان و الله داناست به ستمکاران (۲۴۶) و گفت

لَهُمۡ نَبِيُّهُمۡ إِنَّ ٱللَّهَ قَدۡ بَعَثَ لَكُمۡ طَالُوتَ مَلِكٗاۚ
به آنها پیامبرشان همانا الله به راستی برانگیخته است برایتان طالوت را فرمانروا،

قَالُوٓاْ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ ٱلۡمُلۡكُ عَلَيۡنَا وَنَحۡنُ أَحَقُّ بِٱلۡمُلۡكِ
گفتند چگونه باشد برای او فرمانروایی بر ما حال آنکه ما سزاوارتریم به فرمانروایی

مِنۡهُ وَلَمۡ يُؤۡتَ سَعَةٗ مِّنَ ٱلۡمَالِۚ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰهُ
از وی و داده نشده به او گشایشی از مال؟ [پیامبر]گفت همانا الله برگزیده او را

عَلَيۡكُمۡ وَزَادَهُۥ بَسۡطَةٗ فِي ٱلۡعِلۡمِ وَٱلۡجِسۡمِۖ وَٱللَّهُ
بر شما و افزوده او را فراخی در دانش و جسم و الله

يُؤۡتِي مُلۡكَهُۥ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ﴿٢٤٧﴾
می‌دهد فرماندهی‌اش را به هر که خواهد و الله گشایشگرِ داناست (۲۴۷)

وَقَالَ لَهُمۡ نَبِيُّهُمۡ إِنَّ ءَايَةَ مُلۡكِهِۦٓ أَن يَأۡتِيَكُمُ
وگفت به آنان پیامبرشان همانا نشانه فرمانروایی او این است که بیاید نزدتان

ٱلتَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٞ مِّن رَّبِّكُمۡ وَبَقِيَّةٞ مِّمَّا
آن صندوق که در آن آرامشی است از [جانب] پروردگارتان و بازمانده‌ای از آنچه که

تَرَكَ ءَالُ مُوسَىٰ وَءَالُ هَٰرُونَ تَحۡمِلُهُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُۚ
برجای نهاد خاندان موسی و خاندان هارون[در آن] درحالی که حمل می‌کنند آن را فرشتگان

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لَّكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾
همانا در این البته نشانه‌ای است برایتان اگر باشید مؤمنان (۲۴۸)

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُم
پس زمانی که جدا شد[از آن شهر] طالوت با لشکریان گفت همانا الله آزماینده است شما را

بِنَهَرٍ فَمَن شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَن لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ
به جویباری پس هرکه بنوشد از آن پس نیست از من و هر که نچشد آن را پس همانا او

مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا
از من است مگر کسی که برگیرد کفی[آب]را به دستش پس نوشیدند از آن جز اندکی

مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا
از آنان پس زمانی که گذشت از آن [جویبار] او و کسانی که ایمان آوردند با او گفتند

لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ
نیست توانی برای ما امروز در برابر جالوت و لشکریانش گفتند کسانی که

يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَاقُوا اللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ
می‌دانستند که خود دیدارکنندگانِ الله اند بسا گروهی اندک که

غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۲۴۹﴾
پیروز شده است بر گروهی بسیار به اذن الله و الله با شکیبایان است ﴿۲۴۹﴾

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ
و زمانی که روبه‌رو شدند با جالوت و لشکریانش گفتند [ای] پروردگارا فروریز

عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ
بر ما شکیبایی را و استوار دار گام‌هایمان را و یاری ده ما را بر گروه

الْكَافِرِينَ ﴿۲۵۰﴾ فَهَزَمُوهُم بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ
کافران ﴿۲۵۰﴾ پس شکست دادند آنان را به اذن الله و کشت

دَاوُودُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ
داود جالوت را و داد به او الله فرمانروایی و حکمت را

وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم
و آموخت به او از آنچه می‌خواست و اگر باز نمی‌داشت الله [گزند] مردمان را برخی شان را

بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو
با برخی دیگر هر آینه تباه می‌شد زمین ولی الله دارای

فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۲۵۱﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ
بخششی [بزرگ] است بر جهانیان ﴿۲۵۱﴾ این آیه‌های الله است

نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۲۵۲﴾
که می‌خوانیم آن را بر تو به حق و همانا تو البته از فرستادگان هستی ﴿۲۵۲﴾

۞ تِلْكَ ٱلرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِّنْهُم مَّن كَلَّمَ ٱللَّهُ ۖ

آن پیامبران برتری دادیم برخی‌شان را بر برخی دیگر از آنان کسی است که [باوی]سخن گفت الله

وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَٰتٍ ۚ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱلْبَيِّنَٰتِ

و بالا برد برخی‌شان را به درجاتی و دادیم به عیسی پسر مریم معجزه‌های روشن را

وَأَيَّدْنَٰهُ بِرُوحِ ٱلْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلَ ٱلَّذِينَ

و یاری کردیم او را با روح القدس[جبرئیل] و اگر می‌خواست الله با یکدیگر نمی‌جنگیدند کسانی که

مِنۢ بَعْدِهِم مِّنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ وَلَٰكِنِ ٱخْتَلَفُوا۟

پس از آنان بودند پس از آنکه آمد برای‌شان نشانه‌های روشن ولی اختلاف کردند

فَمِنْهُم مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُم مَّن كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلُوا۟

آنگاه ازآنها کسی است که ایمان آورد و از آنان کسی است که کفر ورزید و اگر می‌خواست الله با یکدیگر نمی‌جنگیدند

وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنفِقُوا۟

ولی الله می‌کند آنچه را می‌خواهد (۲۵۳) ای کسانی که ایمان آوردید انفاق کنید

مِمَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا

از آنچه روزی‌تان دادیم پیش از آنکه بیاید روزی که نیست داد و ستدی در آن و نه دوستی‌ای و نه

شَفَٰعَةٌ ۗ وَٱلْكَٰفِرُونَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ

شفاعتی و کافران همان ستمکاران اند (۲۵۴) الله است که نیست الهی جز او

ٱلْحَىُّ ٱلْقَيُّومُ ۚ لَا تَأْخُذُهُۥ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَّهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا

زندهٔ پاینده [و]برپا دارندهٔ[جهان] فرا نمی‌گیرد او را خوابی سبک و نه خوابی سنگین برای اوست آنچه در آسمانها و آنچه

فِى ٱلْأَرْضِ ۗ مَن ذَا ٱلَّذِى يَشْفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ

در زمین است کیست آن کسی که شفاعت کند نزد او؟ مگر به خواست او می‌داند آنچه را که پیش

أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَىْءٍ مِّنْ عِلْمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا

روی‌شان و آنچه را پشت سرشان است و دست نمی‌یابند به چیزی از دانش او جز به آنچه

شَآءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ ۖ وَلَا يَـُٔودُهُۥ حِفْظُهُمَا ۚ

[خود]خواسته است فرا گرفته است کرسی او آسمان‌ها و زمین را و گران نمی‌آید او را نگهداری آن دو

وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَآ إِكْرَاهَ فِى ٱلدِّينِ ۖ قَد تَّبَيَّنَ ٱلرُّشْدُ

و اوست والای بس بزرگ (۲۵۵) نیست اجباری در دین به راستی آشکار شده است راهیابی

مِنَ ٱلْغَىِّ ۚ فَمَن يَكْفُرْ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ

از گمراهی پس کسی که کفر ورزد به طاغوت و ایمان آورد به الله پس به راستی

ٱسْتَمْسَكَ بِٱلْعُرْوَةِ ٱلْوُثْقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَا ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

چنگ زده است به دستاویز استوارتر که نیست گسستنی برای آن و الله شنوای داناست (۲۵۶)

ٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ يُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِۖ
الله کارساز کسانی است که ایمان آورده‌اند بیرون می‌بَرَد آنان را از تاریکی‌ها به سوی روشنی

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَوۡلِيَآؤُهُمُ ٱلطَّٰغُوتُ يُخۡرِجُونَهُم مِّنَ
و کسانی که کفر ورزیدند کارسازان شان طاغوت است بیرون می‌برند آنان را از

ٱلنُّورِ إِلَى ٱلظُّلُمَٰتِۗ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا
روشنی به سوی تاریکی‌ها آنان همدمان آتشند آنها در آن

خَٰلِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِي حَآجَّ إِبۡرَٰهِـۧمَ فِي رَبِّهِۦٓ
جاودانه اند (۲۵۷) آیا ننگریستی به کسی که چون و چرا کرد با ابراهیم درباره پروردگارش

أَنۡ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلۡمُلۡكَ إِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ رَبِّيَ ٱلَّذِي يُحۡيِۦ
[از غرور] اینکه داده بود به او الله فرمانروایی را؟ زمانی که گفت ابراهیم پروردگار من کسی است که زنده می‌کند

وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا۠ أُحۡيِۦ وَأُمِيتُۖ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَأۡتِي
و می‌میراند گفت من زنده می‌کنم و می‌میرانم گفت ابراهیم پس همانا الله می‌آورد

بِٱلشَّمۡسِ مِنَ ٱلۡمَشۡرِقِ فَأۡتِ بِهَا مِنَ ٱلۡمَغۡرِبِ فَبُهِتَ ٱلَّذِي
خورشید را از مشرق پس بیاور تو آن را از مغرب پس فرو ماند کسی که

كَفَرَۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوۡ كَٱلَّذِي مَرَّ
کفر ورزیده بود و الله هدایت نمی‌کند گروه ستمکاران را (۲۵۸) یا همچون کسی که گذشت

عَلَىٰ قَرۡيَةٖ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحۡيِۦ هَٰذِهِ ٱللَّهُ
بر آبادی ای و آن فروریخته بود بر سقف هایش؟ گفت چگونه زنده می‌کند [مردم]اینجا را الله

بَعۡدَ مَوۡتِهَاۖ فَأَمَاتَهُ ٱللَّهُ مِاْئَةَ عَامٖ ثُمَّ بَعَثَهُۥۖ قَالَ كَمۡ لَبِثۡتَۖ
پس از مردنشان؟ پس میراند او را الله صد سال سپس برانگیختش گفت چند درنگ کردی؟

قَالَ لَبِثۡتُ يَوۡمًا أَوۡ بَعۡضَ يَوۡمٖۖ قَالَ بَل لَّبِثۡتَ مِاْئَةَ عَامٖ
گفت درنگ کردم روزی یا پاره‌ای از روزی گفت[چنین نیست] بلکه درنگ کردی صد سال

فَٱنظُرۡ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمۡ يَتَسَنَّهۡۖ وَٱنظُرۡ إِلَىٰ
پس بنگر به سوی خوراکت و نوشیدنی‌ات که دگرگون نشده‌اند و بنگر به سوی

حِمَارِكَ وَلِنَجۡعَلَكَ ءَايَةٗ لِّلنَّاسِۖ وَٱنظُرۡ إِلَى
دراز گوشت و تا قرار دهیم تو را نشانه‌ای برای مردم و بنگر به سوی

ٱلۡعِظَامِ كَيۡفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكۡسُوهَا لَحۡمٗاۚ فَلَمَّا
استخوان‌ها که چگونه پیوندشان می‌دهیم سپس برمی‌پوشانیمشان گوشت را پس زمانی که

تَبَيَّنَ لَهُۥ قَالَ أَعۡلَمُ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٢٥٩﴾
روشن شد برایش گفت می‌دانم که همانا الله بر هر چیزی تواناست (۲۵۹)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِـۧمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِ ٱلْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ
آنگاه که گفت ابراهیم [ای] پروردگارم بنمای به من که چگونه زنده می کنی مردگان را؟ گفت آیا

تُؤْمِن قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ
ایمان نیاوردهای؟ گفت آری [ایمان آوردهام] ولی[می‌خواهم] تا آرام گیرد دلم گفت پس بگیر چهار تا از

ٱلطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ ٱجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا
پرنده را پس پاره پاره کن آنها را [و درهم‌آمیزشان] نزد خودت سپس قرار ده بر هر کوهی از آنها پاره‌ای را

ثُمَّ ٱدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَٱعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾
آنگاه فراخوان آنها را می‌آیند سوی تو شتابان و بدان که همانا الله پیروزمند سنجیده کار است (۲۶۰)

مَّثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ
حالت کسانی که انفاق می‌کنند مال‌هایشان را در راه الله همچون دانه‌ای است که

أَنۢبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنۢبُلَةٍ مِّاْئَةُ حَبَّةٍ وَٱللَّهُ يُضَٰعِفُ
می‌رویاند هفت خوشه را که در هر خوشه‌ای صد دانه است و الله دو چندان می‌کند

لِمَن يَشَآءُ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ
برای هر که بخواهد و الله گشایشگر داناست (۲۶۱) کسانی که انفاق می‌کنند مال‌هایشان را

فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَآ أَنفَقُوا۟ مَنًّا وَلَآ أَذًى لَّهُمْ
در راه الله سپس از پی نمی‌آورند آنچه را انفاق کرده‌اند منّتی را و نه آزاری را برای آنان است

أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
پاداششان نزد پروردگارشان و نه ترسی است بر ایشان و نه ایشان اندوهگین می‌شوند

﴿٢٦٢﴾ ۞ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَآ
(۲۶۲) گفتاری پسندیده و گذشت بهتر است از صدقه‌ای که در پی آن باشد

ربع حزب ۵

أَذًى وَٱللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُبْطِلُوا۟
آزاری و الله بی‌نیاز بردبار است (۲۶۳) ای کسانی که ایمان آورده‌اید تباه مکنید

صَدَقَٰتِكُم بِٱلْمَنِّ وَٱلْأَذَىٰ كَٱلَّذِي يُنفِقُ مَالَهُۥ رِئَآءَ ٱلنَّاسِ
صدقه‌هایتان را با منّت[نهادن] و آزار[دادن] همچون کسی که انفاق می‌کند مالش را برای نمایاندن به مردم

وَلَا يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ
و ایمان ندارد به الله و روز واپسین پس حالت او همچون حالت سنگی صاف است که بر آن

تُرَابٌ فَأَصَابَهُۥ وَابِلٌ فَتَرَكَهُۥ صَلْدًا لَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ
خاکی است آنگاه برسد به آن بارانی [و خاک را بشوید] و بر جای گذارد آن را [به صورت] سنگی سخت [ریاکاران] توانایی ندارند بر

شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا۟ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٦٤﴾
چیزی از آنچه به دست آورده‌اند و الله هدایت نمی‌کند گروه کافران را (۲۶۴)

وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمُ ٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِ ٱللَّهِ

و حالت کسانی که انفاق می‌کنند مال‌هایشان را برای جستن خشنودی الله

وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍۭ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ

و استواری از دل هایشان همچون حالت باغی است بر تپه‌ای که رسیده است به آن بارانی تند

فَـَٔاتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ ۗ

آنگاه به بار آورد خوراکی اش [=میوه اش را] دوچندان پس اگر نمی‌رسید بدان بارانی تند پس بارانی نرم [بس باشد]

وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (۲۶۵) أَيَوَدُّ أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ

و الله به آنچه می‌کنید بیناست (۲۶۵) آیا دوست می‌دارد یکی از شما که باشد

لَهُۥ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ لَهُۥ

برایش باغی از درختان خرما و انگورهایی که روان است از زیر[درختان] آن جویبارها [و]برای او

فِيهَا مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ وَأَصَابَهُ ٱلْكِبَرُ وَلَهُۥ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَآءُ

در آن [باغ] از همه محصولات است و رسیده باشد او را پیری و برایش فرزندانی[خرد و] ناتوان باشد

فَأَصَابَهَآ إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَٱحْتَرَقَتْ ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ

آنگاه در رسد بدان[باغ] گردبادی که در آن آتشی است پس بسوزد؟ این چنین بیان می‌کند الله

لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ (۲۶۶) يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ

برای شما آیات را باشد که شما بیندیشید (۲۶۶) ای کسانی که

ءَامَنُوٓا۟ أَنفِقُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّآ أَخْرَجْنَا

ایمان آورده‌اید انفاق کنید از پاکیزه‌های آنچه کسب کرده‌اید و از آنچه برآورده‌ایم

لَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ ۖ وَلَا تَيَمَّمُوا۟ ٱلْخَبِيثَ مِنْهُ تُنفِقُونَ وَلَسْتُم

برای شما از زمین و قصد مکنید [چیز]ناپاک را [که]از آن انفاق کنید حال آنکه نیستید

بِـَٔاخِذِيهِ إِلَّآ أَن تُغْمِضُوا۟ فِيهِ ۚ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ غَنِىٌّ حَمِيدٌ

شما گیرندگان آن مگر آنکه چشم‌پوشی کنید در[گرفتن] آن و بدانیدکه همانا الله بی‌نیاز ستوده است

(۲۶۷) ٱلشَّيْطَٰنُ يَعِدُكُمُ ٱلْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِٱلْفَحْشَآءِ ۖ

(۲۶۷) شیطان وعده می‌دهد شما را به تنگدستی و فرمان می‌دهد شما را به زشتکاری

وَٱللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ (۲۶۸)

و الله وعده می‌دهد شما را به آمرزشی از[جانب] خود و بخششی و الله گشایشگری بس داناست (۲۶۸)

يُؤْتِى ٱلْحِكْمَةَ مَن يَشَآءُ ۚ وَمَن يُؤْتَ ٱلْحِكْمَةَ فَقَدْ

می‌دهد حکمت را به هر کس که خواهد و هر کس که داده شود به او حکمت پس به راستی

أُوتِىَ خَيْرًا كَثِيرًا ۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ (۲۶۹)

داده شده است به او خیری بسیار و پند نمی‌پذیرند جز خردمندان (۲۶۹)

وَمَآ أَنفَقۡتُم مِّن نَّفَقَةٍ أَوۡ نَذَرۡتُم مِّن نَّذۡرٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ
و آنچه انفاق کردید از نفقه‌ای یا نذر کردید از نذری پس همانا الله

يَعۡلَمُهُۥۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِن تُبۡدُواْ
می‌داند آن را و نیست برای ستمکاران هیچ یاورانی (۲۷۰) اگر آشکار کنید

ٱلصَّدَقَٰتِ فَنِعِمَّا هِيَۖ وَإِن تُخۡفُوهَا وَتُؤۡتُوهَا ٱلۡفُقَرَآءَ
صدقات را پس خوب چیزی است آن و اگر پنهانش کنید و بدهید آن را به تنگدستان

فَهُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡۚ وَيُكَفِّرُ عَنكُم مِّن سَيِّـَٔاتِكُمۡۗ
پس آن بهتر است برایتان و می‌زداید از شما [برخی] از گناهانتان را

وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ ﴿٢٧١﴾ ۞ لَّيۡسَ عَلَيۡكَ هُدَىٰهُمۡ
و الله به آنچه می‌کنید آگاه است (۲۷۱) نیست بر [عهدهٔ] تو هدایت آنان

نصف حزب ۵

وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهۡدِي مَن يَشَآءُۗ وَمَا تُنفِقُواْ مِنۡ خَيۡرٖ
بلکه الله هدایت می‌کند هر که را بخواهد و آنچه انفاق می‌کنید از مال

فَلِأَنفُسِكُمۡۚ وَمَا تُنفِقُونَ إِلَّا ٱبۡتِغَآءَ وَجۡهِ ٱللَّهِۚ
پس برای خودتان است و انفاق نمی‌کنید مگر برای جستن [خشنودی]ذات الله

وَمَا تُنفِقُواْ مِنۡ خَيۡرٖ يُوَفَّ إِلَيۡكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا تُظۡلَمُونَ
و آنچه انفاق می‌کنید از مال [پاداش آن]به تمامی بازگردانده می‌شود به سوی شما و شما ستمدیده نخواهید شد

﴿٢٧٢﴾ لِلۡفُقَرَآءِ ٱلَّذِينَ أُحۡصِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ
(۲۷۲) [صدقات] برای تنگدستان است کسانی که بازداشته شده‌اند در راه الله

لَا يَسۡتَطِيعُونَ ضَرۡبٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ يَحۡسَبُهُمُ
[و] نمی‌توانند [به] سفری در زمین [برونِد] می‌پندارد آنان را

ٱلۡجَاهِلُ أَغۡنِيَآءَ مِنَ ٱلتَّعَفُّفِ تَعۡرِفُهُم بِسِيمَٰهُمۡ
[فرد] ناآگاه توانگرانی از شدّت عفت‌ورزی می‌شناسی آنها را به نشانی‌شان

لَا يَسۡـَٔلُونَ ٱلنَّاسَ إِلۡحَافٗاۗ وَمَا تُنفِقُواْ مِنۡ خَيۡرٖ
نمی‌خواهند [چیزی] از مردم به پافشاری و آنچه انفاق کنید از مال

فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمۡوَٰلَهُم
پس همانا الله به آن داناست (۲۷۳) کسانی که انفاق می‌کنند مال‌هایشان را

بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ سِرّٗا وَعَلَانِيَةٗ فَلَهُمۡ أَجۡرُهُمۡ عِندَ
در شب و روز نهان و آشکارا پس برای آنان است پاداششان نزد

رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾
پروردگارشان و نه ترسی است بر آنها و نه آنان اندوهگین می‌شوند (۲۷۴)

ٱلَّذِينَ يَأۡكُلُونَ ٱلرِّبَوٰاْ لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ ٱلَّذِي

کسانی که می‌خورند ربا را برنمی‌خیزند [از گور] مگر همان‌گونه که برمی‌خیزد کسی که

يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ مِنَ ٱلۡمَسِّۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُوٓاْ إِنَّمَا ٱلۡبَيۡعُ

آشفته سر می‌کند او را شیطان بر اثر تماس این بدان سبب است که همانا آنان گفتند جز این نیست که داد و ستد

مِثۡلُ ٱلرِّبَوٰاْۗ وَأَحَلَّ ٱللَّهُ ٱلۡبَيۡعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰاْۚ فَمَن جَآءَهُۥ مَوۡعِظَةٞ

همانند رباست حال آنکه حلال کرده است الله داد و ستد را و حرام گردانیده است ربا را پس کسی که آمد برای او اندرزی

مِّن رَّبِّهِۦ فَٱنتَهَىٰ فَلَهُۥ مَا سَلَفَ وَأَمۡرُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۖ وَمَنۡ عَادَ

از [جانب] پروردگارش آنگاه [از ربا] بازایستد پس برای اوست آنچه گذشته است و کارش با الله است وکسی که[به رباخواری] بازگردد

فَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمۡحَقُ ٱللَّهُ

پس آنان همدمان آتشند آنها در آن جاودانه اند (۲۷۵) نابود می‌سازد الله

ٱلرِّبَوٰاْ وَيُرۡبِي ٱلصَّدَقَٰتِۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾

ربا را و فزونی می‌بخشد صدقات را و الله دوست ندارد هیچ ناسپاس گنه پیشه‌ای را (۲۷۶)

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ

همانا کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته را و برپا داشتند نماز را

وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمۡ أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ

و دادند زکات را برای آنان است پاداششان نزد پروردگارشان و نه ترسی است بر آنان

وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ

و نه آنان اندوهگین می‌شوند (۲۷۷) ای کسانی که ایمان آورده‌اید پرواکنید از الله

وَذَرُواْ مَا بَقِيَ مِنَ ٱلرِّبَوٰٓاْ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن لَّمۡ تَفۡعَلُواْ

و رها کنید آنچه را که مانده است از ربا اگر هستید مومنان (۲۷۸) پس اگر نکردید

فَأۡذَنُواْ بِحَرۡبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۖ وَإِن تُبۡتُمۡ فَلَكُمۡ

خبردار باشید به جنگی از[جانب] الله و پیامبرش و اگر توبه کنید پس برای شماست

رُءُوسُ أَمۡوَٰلِكُمۡ لَا تَظۡلِمُونَ وَلَا تُظۡلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِن كَانَ

سرمایه‌هایتان نه ستم می‌کنید و نه ستمدیده می شوید (۲۷۹) و اگر باشد

ذُو عُسۡرَةٖ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيۡسَرَةٖۚ وَأَن تَصَدَّقُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡۖ

تنگدست پس[باید] مهلتی تا[یافتن] گشایشی و اینکه ببخشید بهتر است برایتان

إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا تُرۡجَعُونَ فِيهِ إِلَى

اگر بدانید (۲۸۰) و پروا کنید از روزی که بازگردانیده می‌شوید در آن به سوی

ٱللَّهِۖ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

الله سپس به تمامی داده می‌شود [به] هر کسی [پاداش]آنچه کرده است و[به] آنان ستم نشوند (۲۸۱)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا تَدَايَنتُم بِدَيۡنٍ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى
ای کسانی که ایمان آورده‌اید هرگاه معامله ای کردید به وامی تا مدّتی معیّن [به سَلَف یا نسیه یا قرض]

فَٱكۡتُبُوهُۚ وَلۡيَكۡتُب بَّيۡنَكُمۡ كَاتِبُۢ بِٱلۡعَدۡلِۚ وَلَا يَأۡبَ
پس بنویسید آن را و باید بنویسد میان شما نویسنده‌ای به عدالت و سرباز نزند

كَاتِبٌ أَن يَكۡتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ ٱللَّهُۚ فَلۡيَكۡتُبۡ وَلۡيُمۡلِلِ
نویسنده‌ای از آنکه بنویسد چنان‌که آموخته است به او الله پس باید بنویسد و باید املا کند

ٱلَّذِي عَلَيۡهِ ٱلۡحَقُّ وَلۡيَتَّقِ ٱللَّهَ رَبَّهُۥ وَلَا يَبۡخَسۡ مِنۡهُ شَيۡـٔٗاۚ
کسی که بر [عهده] اوست حقّ [=وام] و باید پروا کند از الله پروردگارش و نکاهد از آن [حق] چیزی را

فَإِن كَانَ ٱلَّذِي عَلَيۡهِ ٱلۡحَقُّ سَفِيهًا أَوۡ ضَعِيفًا أَوۡ لَا يَسۡتَطِيعُ
پس اگر باشد کسی که بر [عهده] اوست حقّ [وام] کم خِرَد یا ناتوان یا نمی‌تواند

أَن يُمِلَّ هُوَ فَلۡيُمۡلِلۡ وَلِيُّهُۥ بِٱلۡعَدۡلِۚ وَٱسۡتَشۡهِدُواْ شَهِيدَيۡنِ
که املا کند او پس باید املا کند سرپرستش به عدالت و گواه گیرید دو گواه

مِن رِّجَالِكُمۡۖ فَإِن لَّمۡ يَكُونَا رَجُلَيۡنِ فَرَجُلٞ وَٱمۡرَأَتَانِ
از مردانتان پس اگر نباشند دو مرد پس یک مرد و دو زن

مِمَّن تَرۡضَوۡنَ مِنَ ٱلشُّهَدَآءِ أَن تَضِلَّ إِحۡدَىٰهُمَا فَتُذَكِّرَ
از کسانی که می‌پسندید از گواهان که [اگر] فراموش کند یکی از آن دو زن آنگاه یادآوری کند

إِحۡدَىٰهُمَا ٱلۡأُخۡرَىٰۚ وَلَا يَأۡبَ ٱلشُّهَدَآءُ إِذَا مَا دُعُواْۚ وَلَا تَسۡـَٔمُوٓاْ
یکی‌شان به دیگری و سرباز نزنند گواهان هنگامی که فراخوانده شوند وآزرده خاطر نشوید

أَن تَكۡتُبُوهُ صَغِيرًا أَوۡ كَبِيرًا إِلَىٰٓ أَجَلِهِۦۚ ذَٰلِكُمۡ أَقۡسَطُ
از اینکه بنویسید آن [وام] را کوچک باشد یا بزرگ تا سررسیدش این [نوشتن شما] عادلانه‌تر است

عِندَ ٱللَّهِ وَأَقۡوَمُ لِلشَّهَٰدَةِ وَأَدۡنَىٰٓ أَلَّا تَرۡتَابُوٓاْۖ إِلَّآ أَن تَكُونَ
نزد الله و استوارتر است برای گواهی و نزدیک‌تر است به اینکه در شک نیفتید مگر آنکه باشد

تِجَٰرَةً حَاضِرَةٗ تُدِيرُونَهَا بَيۡنَكُمۡ فَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ
تجارتی دستادست[= نقد] که می‌گردانید آن را[دست به دست] میان خودتان پس نیست بر شما گناهی

أَلَّا تَكۡتُبُوهَاۗ وَأَشۡهِدُوٓاْ إِذَا تَبَايَعۡتُمۡۚ وَلَا يُضَآرَّ كَاتِبٞ
که ننویسید آن را و گواه گیرید زمانی که با یکدیگر داد و ستدی می‌کنید نباید زیان بیند هیچ نویسنده

وَلَا شَهِيدٞۚ وَإِن تَفۡعَلُواْ فَإِنَّهُۥ فُسُوقُۢ بِكُمۡۗ وَٱتَّقُواْ
و نه گواهی و اگر [چنین] کنید پس همانا آن نافرمانی ای [از سوی] شماست و پروا کنید از

ٱللَّهَۖ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱللَّهُۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٢٨٢﴾
الله و آموزش می‌دهد به شما الله و الله به هر چیزی داناست (۲۸۲)

۞ وَإِن كُنتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا۟ كَاتِبًا فَرِهَٰنٌ مَّقْبُوضَةٌ ۖ
و اگر بودید بر[=در] سفری و نیافتید نویسنده‌ای پس گروهایی دریافت شده [لازم است]

فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ ٱلَّذِى ٱؤْتُمِنَ أَمَٰنَتَهُۥ وَلْيَتَّقِ
پس اگر امین بداند برخی‌تان برخی[دیگر]را آنگاه باید بازپس دهد کسی که امین دانسته شده است امانت[=وام]اش را و باید پروا کند

ٱللَّهَ رَبَّهُۥ ۗ وَلَا تَكْتُمُوا۟ ٱلشَّهَٰدَةَ ۚ وَمَن يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُۥٓ
از اللهِ پروردگارش و پنهان مکنید گواهی را و کسی که پنهان می‌کند آن را پس همانا او

ءَاثِمٌ قَلْبُهُۥ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِّلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
گناهکار است دلش و الله به آنچه می‌کنید داناست ﴿۲۸۳﴾ از آنِ الله است آنچه در آسمان‌ها

وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَإِن تُبْدُوا۟ مَا فِىٓ أَنفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ
و آنچه در زمین است و اگر آشکار کنید آنچه در دل‌هایتان است یا پنهان کنید آن را

يُحَاسِبْكُم بِهِ ٱللَّهُ ۖ فَيَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ ۗ
حسابرسی می‌کند شما را به آن الله پس می‌آمرزد کسی را که خواهد و عذاب می‌کند هر که را خواهد

وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ
و الله بر هر چیزی تواناست ﴿۲۸۴﴾ ایمان آورده است این پیامبر به آنچه که فرو فرستاده شده است

إِلَيْهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ
به سویش از[جانب] پروردگارش و مؤمنان[نیز] همگان ایمان آورده‌اند به الله و فرشتگانش و کتاب‌هایش

وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِۦ ۚ وَقَالُوا۟ سَمِعْنَا
و پیامبرانش [و گفتند] فرق نمی‌گذاریم درمیان هیچ یکی از پیامبرانش و گفتند شنیدیم

وَأَطَعْنَا ۖ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَلِّفُ
و فرمان بردیم [می‌جوییم]آمرزش تو را [ای] پروردگارما و به سوی توست بازگشت ﴿۲۸۵﴾ تکلیف نمی‌کند

ٱللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا ٱكْتَسَبَتْ ۗ
الله هیچ کسی‌را مگر به اندازه توانش به سود اوست آنچه[از خوبی]کسب کرده است و به زیان اوست آنچه[از بدی]کسب کرده است

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَآ إِن نَّسِينَآ أَوْ أَخْطَأْنَا ۚ رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ
[ای] پروردگارما بر ما مگیر اگر فراموش کنیم یا لغزیدیم [ای] پروردگارما و مَنِه

عَلَيْنَآ إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِنَا ۚ رَبَّنَا وَلَا
بر[دوش] ما بار گرانی چنان‌که نهادی آن را بر[دوش] کسانی که پیش از ما بودند [ای] پروردگارما و مکن

تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِۦ ۖ وَٱعْفُ عَنَّا وَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَآ ۚ
بر ما تحمیل چیزی را که ما طاقت آن را نداریم و درگذر از ما و بیامرز ما را و رحم کن بر ما

أَنتَ مَوْلَىٰنَا فَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٨٦﴾
تویی سرور ما پس پیروز گردان ما را بر گروه کافران ﴿۲۸۶﴾

ترتیبها ۳ — سُورَةُ آلِ عِمۡرَان — آیاتها ۲۰۰

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُ ﴿٢﴾ نَزَّلَ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ
الف، لام، میم ﴿١﴾ الله [است که] نیست الهی جز او آن زندهٔ پایدار بر پا دارنده ﴿٢﴾ فرو فرستاد بر تو این کتاب را

بِٱلۡحَقِّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَأَنزَلَ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ ﴿٣﴾ مِن
به حق درحالی که تصدیق‌کننده است آنچه را پیش از آن است و فرو فرستاد تورات و انجیل را ﴿٣﴾ از

قَبۡلُ هُدٗى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ ٱلۡفُرۡقَانَۗ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ لَهُمۡ
پیش رهنمودی برای مردمان و فروفرستاد فرقان را همانا کسانی که کفر ورزیدند به آیه‌های الله برای آنان

عَذَابٞ شَدِيدٞۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٞ ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٤﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَخۡفَىٰ عَلَيۡهِ
عذابی سخت است و الله پیروزمندِ صاحبِ انتقام است ﴿٤﴾ همانا الله پنهان نمی‌ماند بر او

شَيۡءٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ ﴿٥﴾ هُوَ ٱلَّذِي يُصَوِّرُكُمۡ
چیزی در زمین و نه در آسمان ﴿٥﴾ اوست آن که چهره نگاری می کند شما را

فِي ٱلۡأَرۡحَامِ كَيۡفَ يَشَآءُۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٦﴾ هُوَ
در رحم‌ها هرگونه که بخواهد نیست الهی جز او آن پیروزمندِ سنجیده کار ﴿٦﴾ اوست

ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ مِنۡهُ ءَايَٰتٞ مُّحۡكَمَٰتٌ هُنَّ أُمُّ ٱلۡكِتَٰبِ
آن که فرو فرستاد بر تو این کتاب را [برخی]از آن آیه‌های محکمات که آنها اصل کتاب اند

وَأُخَرُ مُتَشَٰبِهَٰتٞۖ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمۡ زَيۡغٞ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَٰبَهَ
و [برخی] دیگر متشابهات اند اما کسانی که در دل‌هایشان کژی است پس پیروی می کنند آنچه را که متشابه است

مِنۡهُ ٱبۡتِغَآءَ ٱلۡفِتۡنَةِ وَٱبۡتِغَآءَ تَأۡوِيلِهِۦۗ وَمَا يَعۡلَمُ تَأۡوِيلَهُۥٓ إِلَّا ٱللَّهُۗ
از آن برای جستن فتنه و برای جستن تأویلش درحالی که نمی‌داند تأویل آن را جز الله،

وَٱلرَّٰسِخُونَ فِي ٱلۡعِلۡمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِۦ كُلّٞ مِّنۡ عِندِ رَبِّنَاۗ وَمَا يَذَّكَّرُ
و پای برجایان در دانش می‌گویند ایمان آوردیم ما به آن همه از نزد پروردگارمان است و پندنمی‌گیرند

إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا لَا تُزِغۡ قُلُوبَنَا بَعۡدَ إِذۡ هَدَيۡتَنَا وَهَبۡ
جز خردمندان ﴿٧﴾ [ای] پروردگارما به کژی میفکن دل‌هایمان را پس از آنکه هدایت کردی ما را و ارزانی‌دار

لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحۡمَةًۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡوَهَّابُ ﴿٨﴾ رَبَّنَآ إِنَّكَ جَامِعُ
برای ما از نزد خود بخشایشی همانا تو خود بسیار بخشنده‌ای ﴿٨﴾ [ای] پروردگارما همانا تویی گردآورنده

ٱلنَّاسِ لِيَوۡمٖ لَّا رَيۡبَ فِيهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٩﴾
مردمان برای روزی که نیست هیچ شکّی در آن همانا الله خلاف نمی کند وعده [خود] را ﴿٩﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم
همانا کسانی که کفر ورزیدند هرگز بازندارد از آنان مال‌هایشان و نه فرزندانشان

مِّنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ وَقُودُ ٱلنَّارِ ﴿١٠﴾ كَدَأۡبِ ءَالِ
از [عذاب] الله چیزی را و آنان خود هیزم آتش اند ﴿۱۰﴾ [شیوهٔ آنان]همچون شیوهٔ خاندان

فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ بِذُنُوبِهِمۡۗ
فرعون و کسانی است که پیش از آنها بودند دروغ انگاشتند آیات ما را پس گرفت آنان را الله [به سزای] گناهانشان

وَٱللَّهُ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿١١﴾ قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ سَتُغۡلَبُونَ
و الله سخت کیفر است ﴿۱۱﴾ بگو به کسانی که کفر ورزیدند به زودی مغلوب خواهید شد

وَتُحۡشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدۡ كَانَ
و گردآورده خواهید شد به سوی دوزخ و [آن] بد جایگاهی است ﴿۱۲﴾ به راستی بود

لَكُمۡ ءَايَةٞ فِي فِئَتَيۡنِ ٱلۡتَقَتَاۖ فِئَةٞ تُقَٰتِلُ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ
برای شما نشانه‌ای[بزرگ از قدرت الله] در دو گروهی که [در جنگ بدر] باهم روبه‌رو شدند گروهی می‌جنگیدند در راه الله

وَأُخۡرَىٰ كَافِرَةٞ يَرَوۡنَهُم مِّثۡلَيۡهِمۡ رَأۡيَ ٱلۡعَيۡنِۚ وَٱللَّهُ
و [گروه] دیگری که کافر بودند می‌دیدند آنان را دو برابر خودشان به دیدن [با]چشم و الله

يُؤَيِّدُ بِنَصۡرِهِۦ مَن يَشَآءُۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبۡرَةٗ لِّأُوْلِي
تأیید می‌کند به یاری خود هر که را خواهد همانا در این[کار] البته پندی است برای صاحبانِ

ٱلۡأَبۡصَٰرِ ﴿١٣﴾ زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ ٱلشَّهَوَٰتِ مِنَ ٱلنِّسَآءِ
بینش ﴿۱۳﴾ آراسته شده است برای مردمان دوست داشتن خواسته‌های [نفس] از زنان

وَٱلۡبَنِينَ وَٱلۡقَنَٰطِيرِ ٱلۡمُقَنطَرَةِ مِنَ ٱلذَّهَبِ وَٱلۡفِضَّةِ
و فرزندان و دارایی‌های هنگفت از زر و سیم

وَٱلۡخَيۡلِ ٱلۡمُسَوَّمَةِ وَٱلۡأَنۡعَٰمِ وَٱلۡحَرۡثِۗ ذَٰلِكَ مَتَٰعُ
و اسب‌های نشاندار و دام ها[گاو،گوسفند و شتر] و کشتزارها این بهره

ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسۡنُ ٱلۡمَـَٔابِ ﴿١٤﴾ ۞ قُلۡ
زندگانی دنیاست و الله نزد اوست نیک فرجامی ﴿۱۴﴾ بگو

حزب ۶

أَؤُنَبِّئُكُم بِخَيۡرٖ مِّن ذَٰلِكُمۡۚ لِلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ عِندَ رَبِّهِمۡ جَنَّٰتٞ
آیا آگاه سازم شما را به بهتر از آن؟ برای کسانی که پرهیزکاری کردند نزد پروردگارشان بهشت هایی است که

تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَأَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞ
روان است از زیر [درختان] آن جویباران جاودانند در آن [و] همسرانی پاکیزه

وَرِضۡوَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿١٥﴾
و خشنودی‌ای از[جانب] الله و الله بسی بیناست به[حال] بندگان ﴿۱۵﴾

ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ إِنَّنَآ ءَامَنَّا فَٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا

کسانی که می‌گویند [ای] پروردگارما همانا ما ایمان آوردیم پس بیامرز برای ما گناهانمان را و نگهدارما را

عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٦﴾ ٱلصَّٰبِرِينَ وَٱلصَّٰدِقِينَ وَٱلۡقَٰنِتِينَ

از عذاب آتش (۱۶) [همان] شکیبایان و راستگویان و فرمانبرداران

وَٱلۡمُنفِقِينَ وَٱلۡمُسۡتَغۡفِرِينَ بِٱلۡأَسۡحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ

و انفاق کنندگان و آمرزش خواهان در سحرگاهان (۱۷) گواهی می‌دهد

ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَأُوْلُواْ ٱلۡعِلۡمِ قَآئِمَۢا بِٱلۡقِسۡطِۚ

الله که همانا نیست الهی جز او [و نیزگواهی می‌دهند] فرشتگان و صاحبان علم درحالی که الله بر پا دارندهٔ عدل است

لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ

نیست الهی جز او که پیروزمند سنجیده کار است (۱۸) همانا دین [پسندیده] نزد

ٱللَّهِ ٱلۡإِسۡلَٰمُۗ وَمَا ٱخۡتَلَفَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ

الله اسلام است و اختلاف نکردند کسانی که داده شده است به آنان کتاب مگر پس

بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۗ وَمَن يَكۡفُرۡ بِـَٔايَٰتِ

از آنکه آمد ایشان را دانش از روی زیاده خواهی و حسدی که میانشان بود و هر که کفر ورزد به آیه‌های

ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنۡ حَآجُّوكَ فَقُلۡ أَسۡلَمۡتُ

الله پس همانا الله زود شمار است (۱۹) پس اگر با تو چون و چرا کنند آنگاه بگو تسلیم کرده‌ام

وَجۡهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِۗ وَقُل لِّلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡأُمِّيِّـۧنَ

روی خودرا برای الله و هر که پیروی مرا کرد [نیز چنین کرد] و بگو به کسانی که داده شده است به آنان کتاب [آسمانی] و به درس ناخواندگان

ءَأَسۡلَمۡتُمۡۚ فَإِنۡ أَسۡلَمُواْ فَقَدِ ٱهۡتَدَواْۖ وَّإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا

آیا اسلام آوردید؟ پس اگر اسلام آوردند پس به راستی هدایت یافتند و اگر روی برتافتند پس جز این نیست که

عَلَيۡكَ ٱلۡبَلَٰغُۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٢٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡفُرُونَ

بر تو رساندن [پیام] است و الله بیناست به بندگان (۲۰) همانا کسانی که کفر می‌ورزند

بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقۡتُلُونَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيۡرِ حَقّٖ وَيَقۡتُلُونَ

به آیه‌های الله و می‌کشند پیامبران را به ناحق و می کشند

ٱلَّذِينَ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡقِسۡطِ مِنَ ٱلنَّاسِ فَبَشِّرۡهُم

کسانی را که امر می کنند به دادگری از مردمان پس مژده ده آنان را

بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ

به عذابی دردناک (۲۱) آنان کسانی‌اند که تباه شده است کردارهایشان

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٢٢﴾

در دنیا و آخرت و نیست برای‌شان هیچ یاورانی (۲۲)

أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ يُدۡعَوۡنَ إِلَىٰ كِتَٰبِ
آیا ننگریستی به کسانی که داده شده است به آنان بهره‌ای از کتاب [تورات] فراخوانده می‌شوند به سوی کتاب

ٱللَّهِ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَهُمۡ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٞ مِّنۡهُمۡ وَهُم مُّعۡرِضُونَ ﴿٢٣﴾
الله تا داوری کند میانشان آنگاه پشت میکنند گروهی از آنان درحالی که آنان رویگردانند ﴿۲۳﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامٗا مَّعۡدُودَٰتٖۖ وَغَرَّهُمۡ
این بدان سبب است که آنان گفتند هرگز نمی‌رسد به ما آتش جز روزهایی شمرده شدهٔ [اندک] وفریفت آنان را

فِي دِينِهِم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيۡفَ إِذَا جَمَعۡنَٰهُمۡ
در دین‌شان آنچه بر می‌بافتند ﴿۲۴﴾ پس چگونه خواهد بود [حال آنان] آنگاه که گرد آوریم آنان را

لِيَوۡمٖ لَّا رَيۡبَ فِيهِ وَوُفِّيَتۡ كُلُّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡ وَهُمۡ
در روزی که نیست تردیدی در آن و داده شود به تمامی به هر کسی [پاداش] آنچه کرده است درحالی که آنان

لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُمَّ مَٰلِكَ ٱلۡمُلۡكِ تُؤۡتِي ٱلۡمُلۡكَ
ستم نمی‌بینند ؟ ﴿۲۵﴾ بگو بار الها ای دارندهٔ فرمانروایی می‌دهی فرمانروایی را

مَن تَشَآءُ وَتَنزِعُ ٱلۡمُلۡكَ مِمَّن تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ وَتُذِلُّ
به هر که خواهی و بازمی‌ستانی فرمانروایی را از هر که خواهی و گرامی می‌داری هر که را خواهی و خوار می‌گردانی

مَن تَشَآءُۖ بِيَدِكَ ٱلۡخَيۡرُۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ ٱلَّيۡلَ
هر که را خواهی به دست توست همهٔ نیکی همانا تو بر هر چیزی بس توانایی ﴿۲۶﴾ درمی‌آوری شب را

فِي ٱلنَّهَارِ وَتُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِۖ وَتُخۡرِجُ ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ
در روز و درمی‌آوری روز را در شب و بیرون می‌آوری زنده را از مرده

وَتُخۡرِجُ ٱلۡمَيِّتَ مِنَ ٱلۡحَيِّۖ وَتَرۡزُقُ مَن تَشَآءُ بِغَيۡرِ حِسَابٖ ﴿٢٧﴾
و بیرون می‌آوری مرده را از زنده و روزی می‌دهی هر که را خواهی بی‌شمار ﴿۲۷﴾

لَّا يَتَّخِذِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَمَن
نباید بگیرند مؤمنان کافران را دوستان [خود] به جای مؤمنان و هرکس

يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ فَلَيۡسَ مِنَ ٱللَّهِ فِي شَيۡءٍ إِلَّآ أَن تَتَّقُواْ مِنۡهُمۡ
چنین پس نیست از [حزب] الله به هیچ وجه مگر آنکه بترسید از آنان

تُقَىٰةٗۗ وَيُحَذِّرُكُمُ ٱللَّهُ نَفۡسَهُۥۗ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلۡ
نوع ترسیدنی و پرهیز می‌دهد شما را الله از [نافرمانی] خودش و به سوی الله است بازگشت ﴿۲۸﴾ بگو

إِن تُخۡفُواْ مَا فِي صُدُورِكُمۡ أَوۡ تُبۡدُوهُ يَعۡلَمۡهُ ٱللَّهُۗ وَيَعۡلَمُ مَا فِي
اگر پنهان کنید آنچه را که در سینه‌هایتان است یا آشکار کنید آن را می‌داند آن را الله و می‌داند آنچه را در

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٢٩﴾
آسمان‌ها و آنچه را در زمین است و الله بر هر چیزی تواناست ﴿۲۹﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ

روزی که می‌یابد هر کسی آنچه راکه کرده است از نیکی حاضر شده و آنچه را که کرده است

مِن سُوٓءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُۥٓ أَمَدًۢا بَعِيدًا ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ

از بدی دوست دارد که کاش همانا میان او و میان آن[بدی] فاصله‌ای دور می بود و پرهیز می‌دهد شما را

ٱللَّهُ نَفْسَهُۥ ۗ وَٱللَّهُ رَءُوفٌۢ بِٱلْعِبَادِ ﴿٣٠﴾ قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ

الله از[نافرمانی]خودش و الله بسیار مهرورز است به بندگان (۳۰) بگو اگر دوست می‌دارید الله را

فَٱتَّبِعُونِى يُحْبِبْكُمُ ٱللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

پس پیروی کنید مرا که دوست می دارد شما را الله و می آمرزد برایتان گناهانتان را و الله بس آمرزندهٔ مهربان است

﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ

(۳۱) بگو فرمان برید الله و پیامبر را پس اگر روی برتابند پس [بدانند که] همانا الله دوست ندارد

ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰٓ ءَادَمَ وَنُوحًا وَءَالَ إِبْرَٰهِيمَ

کافران را (۳۲) همانا الله برگزید آدم و نوح و خاندان ابراهیم

ربع حزب ۶

وَءَالَ عِمْرَٰنَ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةًۢ بَعْضُهَا مِنۢ بَعْضٍ ۗ وَٱللَّهُ

و خاندان عمران را بر جهانیان (۳۳) فرزندانی که برخی از آنان از برخی دیگرند و الله

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ ٱمْرَأَتُ عِمْرَٰنَ رَبِّ إِنِّى نَذَرْتُ لَكَ

بس شنوای داناست (۳۴) [یاد کنید] آنگاه که گفت زن عمران [ای] پروردگارما همانا من نذر کردم برای تو

مَا فِى بَطْنِى مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّىٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا

آنچه را در شکم من است [برای خدمت معبد] آزاد باشد پس بپذیر از من، همانا تو خود آن شنوای دانایی (۳۵) پس آنگاه که

وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّى وَضَعْتُهَآ أُنثَىٰ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ

بزاد او را گفت [ای] پروردگارم همانا من زادم او را دختر و الله داناتر است به آنچه [او] زاییده بود

وَلَيْسَ ٱلذَّكَرُ كَٱلْأُنثَىٰ ۖ وَإِنِّى سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّىٓ أُعِيذُهَا بِكَ

و نیست آن پسر[که او می خواست] مانند این دختر و همانا من نامیدم او را مریم و همانا من در پناه می‌دارم او را به تو

وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ

و [نیز] فرزندانش را از شیطان رانده شده (۳۶) آنگاه پذیرفت او را پروردگارش به پذیرشی

حَسَنٍ وَأَنۢبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا

نیکو و پروراند او را پروردنی نیکو و به سرپرستی او گمارد زکریا را هرگاه درمی‌آمد بر او

زَكَرِيَّا ٱلْمِحْرَابَ وَجَدَ عِندَهَا رِزْقًا ۖ قَالَ يَٰمَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَٰذَا ۖ

زکریا در عبادت‌گاه می‌یافت نزدش روزی‌ای را [و می]گفت ای مریم از کجاست برای تو این [روزی]؟

قَالَتْ هُوَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

می‌گفت آن از نزد الله است همانا الله روزی می‌دهد هر که را خواهد بی‌شمار (۳۷)

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُۥ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِن لَّدُنكَ ذُرِّيَّةً
آنجا خواند زکریا پروردگارش را گفت [ای] پروردگارم ارزانی دار برای من از نزد خودت نسلی

طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ (۳۸) فَنَادَتْهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَهُوَ قَآئِمٌ
پاکیزه را همانا تو شنوای دعایی (۳۸) پس ندا دادند او را فرشتگان درحالی که او ایستاده

يُصَلِّي فِي ٱلْمِحْرَابِ أَنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًۢا بِكَلِمَةٍ مِّنَ
نماز می‌گزارد در محراب همانا الله مژده می‌دهد تو را به یحیی که تصدیق‌کننده است کلمه‌ای را از

ٱللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ (۳۹) قَالَ رَبِّ
الله و [نیز] آقا و پارسا و پیامبری از شایستگان است (۳۹) گفت [ای] پروردگارم

أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ ٱلْكِبَرُ وَٱمْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ
چگونه خواهد بود برای من پسری حال آنکه به راستی در رسیده است مرا کهنسالی و زنم نازاست؟ گفت

كَذَٰلِكَ ٱللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ (۴۰) قَالَ رَبِّ ٱجْعَل لِّيٓ ءَايَةً
این چنین الله می‌کند آنچه خواهد (۴۰) گفت [ای] پروردگارم قرار ده برای من نشانه‌ای

قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَٱذْكُر
گفت نشانه‌ات آنکه سخن نگویی با مردم سه روز مگر به اشارت و یاد کن

رَّبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِٱلْعَشِيِّ وَٱلْإِبْكَٰرِ (۴۱) وَإِذْ قَالَتِ
پروردگارت را بسیار و به پاکی بستای[او را] شامگاه و بامداد (۴۱) و [یاد کنید] آنگاه که گفتند

ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَٰمَرْيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰكِ وَطَهَّرَكِ وَٱصْطَفَىٰكِ
فرشتگان ای مریم همانا الله برگزیده است تو را و پاک داشت تو را و برتری داد تو را

عَلَىٰ نِسَآءِ ٱلْعَٰلَمِينَ (۴۲) يَٰمَرْيَمُ ٱقْنُتِي لِرَبِّكِ وَٱسْجُدِي
بر زنان جهانیان (۴۲) ای مریم فرمانبردار باش برای پروردگارت و سجده کن

وَٱرْكَعِي مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ (۴۳) ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْغَيْبِ نُوحِيهِ
و رکوع کن با رکوع‌کنندگان (۴۳) این از خبرهای غیب است[که] وحی می‌کنیم آن را

إِلَيْكَ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَٰمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ
به سوی تو و نبودی نزدشان زمانی که می‌افکندند قلم‌های [قرعه] شان را که کدامشان سرپرستی کند

مَرْيَمَ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ (۴۴) إِذْ قَالَتِ
مریم را و نبودی نزدشان آنگاه که با یکدیگر ستیزه می‌کردند [درآن] (۴۴) [یاد کنید] زمانی که گفتند

ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَٰمَرْيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ ٱسْمُهُ ٱلْمَسِيحُ
فرشتگان ای مریم همانا الله مژده می‌دهد تو را به کلمه‌ای از [جانب] خودش نامش مسیح

عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي ٱلدُّنْيَا وَٱلْأٓخِرَةِ وَمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ (۴۵)
عیسی پسر مریم است که آبرومند در دنیا و آخرت و از مقرّبان است (۴۵)

وَيُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٤٦﴾
و سخن می‌گوید با مردم در گهواره ومیانسالی[به طور یکسان] و از شایستگان است ﴿٤٦﴾

قَالَتْ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَٰلِكِ
گفت [ای] پروردگارم چگونه خواهد بود برای من فرزندی حال آنکه دست نرسانده است مرا بشری؟ گفت اینچنین

ٱللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ إِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾
الله می‌آفریند هرچه راکه بخواهد هرگاه حکم کند انجام کاری را پس فقط می‌گوید به آن باش پس بی‌درنگ[موجود]می‌شود ﴿٤٧﴾

وَيُعَلِّمُهُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَٱلتَّوْرَىٰةَ وَٱلْإِنجِيلَ ﴿٤٨﴾
و می‌آموزد به او کتاب و حکمت و تورات و انجیل را ﴿٤٨﴾

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُم بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
[می‌فرستدو‌را] به پیامبری به سوی بنی‌اسرائیل که همانا من به راستی آورده‌ام برای شما نشانه‌ای را از جانب پروردگارتان

أَنِّيٓ أَخْلُقُ لَكُم مِّنَ ٱلطِّينِ كَهَيْـَٔةِ ٱلطَّيْرِ فَأَنفُخُ فِيهِ
همانا من می‌سازم برایتان از گِل بسانِ پرنده آنگاه می‌دمم در آن

فَيَكُونُ طَيْرًۢا بِإِذْنِ ٱللَّهِ وَأُبْرِئُ ٱلْأَكْمَهَ وَٱلْأَبْرَصَ
پس می‌شود پرنده‌ای به خواست الله و بهبودی می‌دهم کور مادرزاد و پیس را

وَأُحْيِ ٱلْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ ٱللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ
و زنده می‌کنم مردگان را به حکم الله و خبر می‌دهم شما را به آنچه می‌خورید و آنچه می‌اندوزید

فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأَيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾
در خانه‌هایتان همانا در این [امر] البته نشانه‌ای است برای شما اگر باشید مؤمنان ﴿٤٩﴾

وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَلِأُحِلَّ لَكُم
و تصدیق‌کننده ام آنچه را که پیش از من است از تورات و [آمده‌ام] تا حلال گردانم برایتان

بَعْضَ ٱلَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُم بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
برخی از آنچه را که حرام شده است بر شما و آورده‌ام برای شما نشانه‌ای را از جانب پروردگارتان

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٥٠﴾ إِنَّ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ
پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا ﴿٥٠﴾ همانا الله پروردگار من و پروردگار شماست پس بپرستید او را

هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾ ۞ فَلَمَّآ أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ
این راهی است راست ﴿٥١﴾ پس چون احساس کرد عیسی از آنان

ٱلْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِ قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ
کفر را گفت کیانند یاوران من به سوی الله؟ گفتند حواریون ما

أَنصَارُ ٱللَّهِ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَٱشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥٢﴾
یاوران الله ایم ایمان آوردیم به الله و گواه باش که همانا ما فرمانبرانیم ﴿٥٢﴾

نصف حزب ۶

رَبَّنَآ ءَامَنَّا بِمَآ أَنزَلۡتَ وَٱتَّبَعۡنَا ٱلرَّسُولَ فَٱكۡتُبۡنَا مَعَ

[ای] پروردگارما ایمان آوردیم به آنچه فروفرستادی و پیروی کردیم پیامبر را پس بنویس [نام] ما را با

ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكَرُواْ وَمَكَرَ ٱللَّهُۖ وَٱللَّهُ خَيۡرُ

گواهان ﴿۵۳﴾ و [بنی اسرائیل برای کشتن عیسی(ع)] نیرنگ زدند و نیرنگ زد [دربرابر نیرنگشان] الله و الله بهترین

ٱلۡمَٰكِرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَىٰٓ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ

نیرنگ ورزان است ﴿۵۴﴾ و [به یاد آورید] آنگاه که گفت الله ای عیسی همانا من برگیرنده‌ی توام و بردارنده‌ی توام

إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَجَاعِلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوكَ

به سوی خودم و پاک دارنده توام از کسانی که کفر ورزیدند و قرار دهنده‌ام کسانی را که پیروی کردند تو را

فَوۡقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۖ ثُمَّ إِلَيَّ مَرۡجِعُكُمۡ

برتر از کسانی که کفر ورزیدند تا روز رستاخیز سپس به سوی من است بازگشت شما

فَأَحۡكُمُ بَيۡنَكُمۡ فِيمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ

پس داوری می‌کنم میان شما در آنچه در آن اختلاف می‌کردید ﴿۵۵﴾ پس امّا کسانی که

كَفَرُواْ فَأُعَذِّبُهُمۡ عَذَابٗا شَدِيدٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا

کفر ورزیدند آنگاه عذاب می‌کنم آنان را عذابی سخت در دنیا و آخرت و نیست

لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ

برایشان هیچ یاورانی ﴿۵۶﴾ و امّا کسانی که ایمان آورده‌اند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُوَفِّيهِمۡ أُجُورَهُمۡۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٧﴾

کارهای شایسته پس به تمامی می‌دهد [الله] به آنان پاداششان را و الله دوست نمی‌دارد ستمکاران را ﴿۵۷﴾

ذَٰلِكَ نَتۡلُوهُ عَلَيۡكَ مِنَ ٱلۡأٓيَٰتِ وَٱلذِّكۡرِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ

این را که می‌خوانیم بر تو از آیات [قرآن] و پند حکمت آمیز است ﴿۵۸﴾ همانا

مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ ٱللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَۖ خَلَقَهُۥ مِن تُرَابٖ ثُمَّ قَالَ

حالت عیسی نزد الله همچون حالت آدم است [الله] آفرید او را از خاک سپس گفت

لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿٦٠﴾

به او باش پس بی‌درنگ [موجود] می شود ﴿۵۹﴾ حق ازجانب پروردگار توست پس مباش از تردیدکنندگان ﴿۶۰﴾

فَمَنۡ حَآجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ فَقُلۡ تَعَالَوۡاْ نَدۡعُ

پس هر که چون و چرا کرد با تو در[باره] او پس از آنچه که آمد برایت از دانش آنگاه بگو بیایید تا فرابخوانیم

أَبۡنَآءَنَا وَأَبۡنَآءَكُمۡ وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمۡ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمۡ

پسرانمان را و پسرانتان را و زنانمان را و زنانتان را و خودی‌هایمان را و خودی‌هایتان را

ثُمَّ نَبۡتَهِلۡ فَنَجۡعَل لَّعۡنَتَ ٱللَّهِ عَلَى ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

سپس تضرّع کنیم پس قرار دهیم لعنت الله را بر دروغ گویان ﴿۶۱﴾

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلۡقَصَصُ ٱلۡحَقُّۚ وَمَا مِنۡ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ
همانا این قطعاً همان داستان حق است و نیست هیچ الهی جز الله و همانا الله بی‌گمان هموست آن

ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٦٣﴾
پیروزمند سنجیده کار (۶۲) پس اگر روی برتابند پس همانا الله داناست به فسادگران (۶۳)

قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ تَعَالَوۡاْ إِلَىٰ كَلِمَةٖ سَوَآءِۭ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمۡ
بگو ای اهل کتاب بیایید به سوی سخنی که یکسان[و مشترک] است میان ما و میان شما

أَلَّا نَعۡبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشۡرِكَ بِهِۦ شَيۡـٔٗا وَلَا يَتَّخِذَ بَعۡضُنَا
اینکه نپرستیم جز الله را و شریک نسازیم با او چیزی را و نگیرد برخی‌مان

بَعۡضًا أَرۡبَابٗا مِّن دُونِ ٱللَّهِۚ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقُولُواْ ٱشۡهَدُواْ بِأَنَّا
برخی [دیگر] را پروردگارانی غیر از الله پس اگر روی برتابند آنگاه بگویید که گواه باشید به اینکه همانا ما

مُسۡلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تُحَآجُّونَ فِيٓ
فرمانبرانیم (۶۴) ای اهل کتاب چرا چون و چرا می‌کنید دربارهٔ

إِبۡرَٰهِيمَ وَمَآ أُنزِلَتِ ٱلتَّوۡرَىٰةُ وَٱلۡإِنجِيلُ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِهِۦٓۚ أَفَلَا
ابراهیم حال آنکه فرو فرستاده نشده است تورات و انجیل مگر از پس او پس آیا

تَعۡقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ حَٰجَجۡتُمۡ فِيمَا لَكُم بِهِۦ
خرد نمی‌ورزید؟ (۶۵) هان، شما همانهایید که چون و چرا کردید در آنچه برای شما بدان

عِلۡمٞ فَلِمَ تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيۡسَ لَكُم بِهِۦ عِلۡمٞۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ
دانشی است پس چرا چون و چرا می‌کنید در آنچه نیست برای شما به آن دانشی؟ و الله می‌داند و شما

لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبۡرَٰهِيمُ يَهُودِيّٗا وَلَا نَصۡرَانِيّٗا وَلَٰكِن كَانَ
نمی‌دانید (۶۶) نبود ابراهیم یهودی و نه مسیحی ولیکن بود

حَنِيفٗا مُّسۡلِمٗا وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوۡلَى ٱلنَّاسِ
حق‌گرایی فرمانبردار و نبود از مشرکان (۶۷) همانا سزاوارترین مردم

بِإِبۡرَٰهِيمَ لَلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا ٱلنَّبِيُّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۗ وَٱللَّهُ وَلِيُّ
به ابراهیم البته کسانی‌اند که پیروی کردند از او و [نیز] این پیامبر و کسانی که ایمان آوردند و الله کارساز

ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّت طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَوۡ يُضِلُّونَكُمۡ
مؤمنان است (۶۸) دوست داشتند گروهی از اهل کتاب که کاش گمراه سازند شما را

وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ﴿٦٩﴾ يَٰٓأَهۡلَ
حال آنکه گمراه نمی‌سازند مگر خودشان را و درنمی‌یابند (۶۹) ای اهل

ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَأَنتُمۡ تَشۡهَدُونَ ﴿٧٠﴾
کتاب چرا کفر می‌ورزید به آیه‌های الله حال آنکه شما گواهی می‌دهید [به درستی آن] (۷۰)

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَلۡبِسُونَ ٱلۡحَقَّ بِٱلۡبَٰطِلِ وَتَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ

ای اهل کتاب چرا درمی‌آمیزید حق را با باطل و کتمان می کنید حق را

وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَت طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ ءَامِنُواْ

حال آنکه شما می‌دانید؟ ۷۱ و گفتند گروهی از اهل کتاب ایمان بیاورید

بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَجۡهَ ٱلنَّهَارِ وَٱكۡفُرُوٓاْ ءَاخِرَهُۥ

به آنچه فروفرستاده شده است بر کسانی که ایمان آوردند در آغاز روز و کفر بورزید در پایان آن[روز]

لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤۡمِنُوٓاْ إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمۡ قُلۡ إِنَّ

باشد که آنان بازگردند ۷۲ و ایمان نیاورید جز به کسی که پیروی کند دینتان را بگو بی گمان

ٱلۡهُدَىٰ هُدَى ٱللَّهِ أَن يُؤۡتَىٰٓ أَحَدٞ مِّثۡلَ مَآ أُوتِيتُمۡ أَوۡ يُحَآجُّوكُمۡ

هدایت[راستین] هدایت الله است اینکه داده شود به یکی مانند آنچه داده شده است به شما یا[بتوانند] چون و چرا کنند با شما

عِندَ رَبِّكُمۡۗ قُلۡ إِنَّ ٱلۡفَضۡلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ

نزد پروردگارتان بگو همانا بخشش به دست الله است می‌دهد آن را به هر که خواهد والله گشایشگری

عَلِيمٞ ﴿٧٣﴾ يَخۡتَصُّ بِرَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ

داناست ۷۳ اختصاص می‌دهد به رحمتش هر که را خواهد و الله صاحب بخشش

ٱلۡعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ ۞ وَمِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مَنۡ إِن تَأۡمَنۡهُ بِقِنطَارٖ

بزرگ است ۷۴ و از اهل کتاب کسی است که اگر امین بداری او را به مالی هنگفت

سه چهارم حزب ۶

يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيۡكَ وَمِنۡهُم مَّنۡ إِن تَأۡمَنۡهُ بِدِينَارٖ لَّا يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيۡكَ إِلَّا

بازپس می‌دهد آن را به تو و از آنان کسی است که اگر امین بداری او را به دیناری بازپس نمی‌دهد آن را به تو مگر

مَا دُمۡتَ عَلَيۡهِ قَآئِمٗاۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لَيۡسَ عَلَيۡنَا فِي ٱلۡأُمِّيِّـۧنَ

که همواره باشی بر[سر]او ایستاده این بدان سبب است که همانا آنان گفتند نیست بر ما در[گرفتن حق] درس ناخواندگان

سَبِيلٞ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿٧٥﴾

راهی [بر نکوهش ما و ما هرگونه بخواهیم با آنان برخورد می کنیم]و می گویند بر الله دروغ را در حالی که خود می‌دانند ۷۵

بَلَىٰۚ مَنۡ أَوۡفَىٰ بِعَهۡدِهِۦ وَٱتَّقَىٰ فَإِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ

آری هر که وفا کند به پیمان خود و پرهیزکاری کند پس[بدانند که]همانا الله دوست می‌دارد پرهیزکاران را ۷۶ همانا

ٱلَّذِينَ يَشۡتَرُونَ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ وَأَيۡمَٰنِهِمۡ ثَمَنٗا قَلِيلًا أُوْلَٰٓئِكَ لَا

کسانی که می فروشند پیمان الله و سوگندهایشان را به بهایی اندک آنان نیست

خَلَٰقَ لَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ وَلَا يَنظُرُ إِلَيۡهِمۡ

هیچ بهره‌ای برای‌شان در آخرت و سخن نمی‌گوید با آنان الله و نمی‌نگرد به آنان

يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٧٧﴾

در روز رستاخیز و پاکشان نمی‌سازد و برای آنان عذابی دردناک است ۷۷

وَإِنَّ مِنۡهُمۡ لَفَرِيقٗا يَلۡوُۥنَ أَلۡسِنَتَهُم بِٱلۡكِتَٰبِ لِتَحۡسَبُوهُ
و همانا از آنان قطعاً گروهی هستند که می‌پیچانند زبان‌هایشان را به [خواندن] کتاب تا پندارید آن را که

مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَمَا هُوَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَيَقُولُونَ هُوَ
از کتاب [آسمانی] است حال آنکه نیست آن از کتاب [آسمانی] و می گویند آن

مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ وَمَا هُوَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ
از نزد الله است درحالی که نیست آن از نزد الله و می گویند بر الله دروغ را

وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَن يُؤۡتِيَهُ ٱللَّهُ ٱلۡكِتَٰبَ
با اینکه خود آنان می‌دانند ﴿۷۸﴾ سزاوار نیست برای بشری که بدهد به او الله کتاب

وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُواْ عِبَادٗا لِّي مِن
و حکم و پیامبری را آنگاه بگوید به مردم باشید بندگانی برای من در

دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن كُونُواْ رَبَّٰنِيِّـۧنَ بِمَا كُنتُمۡ تُعَلِّمُونَ ٱلۡكِتَٰبَ
برابر الله بلکه [گوید] باشید [دانشوران] الله پرستان به سبب آنکه آموزش می‌دادید کتاب را

وَبِمَا كُنتُمۡ تَدۡرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأۡمُرَكُمۡ أَن تَتَّخِذُواْ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ
و به سبب آنکه درس می‌خواندید ﴿۷۹﴾ [نیز] فرمان نمی‌دهد شما را که بگیرید فرشتگان

وَٱلنَّبِيِّـۧنَ أَرۡبَابًاۗ أَيَأۡمُرُكُم بِٱلۡكُفۡرِ بَعۡدَ إِذۡ أَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿٨٠﴾
و پیامبران را پروردگاران آیا فرمانتان می‌دهد به کفر پس از آنکه مسلمان شده‌اید؟! ﴿۸۰﴾

وَإِذۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ لَمَآ ءَاتَيۡتُكُم مِّن كِتَٰبٖ
و[یاد کنید] زمانی که گرفت الله پیمانی استوار از پیامبران که بی‌گمان هرآنچه دادم به شما از کتاب

وَحِكۡمَةٖ ثُمَّ جَآءَكُمۡ رَسُولٞ مُّصَدِّقٞ لِّمَا مَعَكُمۡ لَتُؤۡمِنُنَّ
و حکمت سپس آمد برای شما پیامبری که تصدیق‌کننده است آن چیزی را که با شماست باید ایمان بیاورید

بِهِۦ وَلَتَنصُرُنَّهُۥۚ قَالَ ءَأَقۡرَرۡتُمۡ وَأَخَذۡتُمۡ عَلَىٰ ذَٰلِكُمۡ إِصۡرِيۖ
به او و باید یاری کنید او را گفت آیا اقرار کردید و گرفتید بر این[امر] پیمانم را؟!

قَالُوٓاْ أَقۡرَرۡنَاۚ قَالَ فَٱشۡهَدُواْ وَأَنَا۠ مَعَكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٨١﴾
گفتند اقرار کردیم گفت پس گواه باشید و من [نیز] با شما از گواهانم ﴿۸۱﴾

فَمَن تَوَلَّىٰ بَعۡدَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٨٢﴾
پس هر که روی برتابد پس از آن آنگاه آنان خودشان نافرمانانند ﴿۸۲﴾

أَفَغَيۡرَ دِينِ ٱللَّهِ يَبۡغُونَ وَلَهُۥٓ أَسۡلَمَ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
آیا پس جز دین الله را می‌جویند؟ حال آنکه برای او فرمانبردار شده است هر که در آسمان‌ها

وَٱلۡأَرۡضِ طَوۡعٗا وَكَرۡهٗا وَإِلَيۡهِ يُرۡجَعُونَ ﴿٨٣﴾
و زمین است خواسته و ناخواسته و به سوی او بازگردانده می‌شوند ﴿۸۳﴾

قُلْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ
بگو ایمان آوردیم به الله و به آنچه فرو فرستاده شده است بر ما و آنچه فرو فرستاده شده است بر ابراهیم

وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ
و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط[= نوادگان یعقوب] و آنچه داده شده است به

مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ
موسی و عیسی و پیامبران از جانب پروردگارشان فرق نمی‌گذاریم میان هیچ یکی

مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ
از آنان و ما او را فرمان‌برانیم ﴿۸۴﴾ و هر که بجوید جز این اسلام

دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٨٥﴾
دینی[دیگر]را پس هرگز پذیرفته نمی‌شود از او، و او در آخرت از زیانکاران است ﴿۸۵﴾

كَيْفَ يَهْدِى ٱللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمَٰنِهِمْ وَشَهِدُوٓا۟
چگونه هدایت می‌کند الله گروهی را که کفر ورزیدند پس از ایمانشان و گواهی دادند

أَنَّ ٱلرَّسُولَ حَقٌّ وَجَآءَهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ
که همانا این پیامبر حق است و آمد برای ایشان نشانه‌های روشن؟ و الله هدایت نمی‌کند گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ ٱللَّهِ
ستمکاران را ﴿۸۶﴾ آنان سزایشان این است که بر آنهاست لعنت الله

وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ
و فرشتگان و مردمان همگی ﴿۸۷﴾ جاودانه اند در آن تخفیف نیابد

عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِ
از آنان عذاب و نه آنان مهلت داده شوند ﴿۸۸﴾ مگر کسانی که توبه کردند پس از

ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
آن و اصلاح کردند[فسادکاری‌هایشان را] پس همانا الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۸۹﴾ همانا کسانی که

كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمَٰنِهِمْ ثُمَّ ٱزْدَادُوا۟ كُفْرًا لَّن تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ
کفر ورزیدند پس از ایمان‌شان سپس افزودند بر کفر هرگز پذیرفته نمی‌شود توبه‌شان

وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلضَّآلُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ
و آنان خودشان گمراهانند ﴿۹۰﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند ومردند درحالی که آنان

كُفَّارٌ فَلَن يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِم مِّلْءُ ٱلْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوِ
کافران بودند پس هرگز پذیرفته نمی‌شود از هیچ یک از آنان به پُری زمین طلا و اگر چه

ٱفْتَدَىٰ بِهِۦٓ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٩١﴾
عوض دهد آن را آنان برای‌شان عذابی دردناک است و نیست برای‌شان هیچ یاورانی ﴿۹۱﴾

لَن تَنَالُواْ ٱلْبِرَّ حَتَّىٰ تُنفِقُواْ مِمَّا تُحِبُّونَۚ وَمَا تُنفِقُواْ مِن شَيْءٖ
هرگز دست نیابید به نیکی تا آنکه انفاق کنید از آنچه دوست دارید و آنچه انفاق کنید از چیزی

فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٞ ﴿٩٢﴾ ۞ كُلُّ ٱلطَّعَامِ كَانَ حِلّٗا لِّبَنِيٓ
پس همانا الله به آن داناست ﴿۹۲﴾ هر خوراکی بود حلال برای بنی

إِسۡرَٰٓءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسۡرَٰٓءِيلُ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦ مِن قَبۡلِ أَن تُنَزَّلَ
اسرائیل مگر آنچه حرام کرده بود اسرائیل[=یعقوب] بر خودش پیش از آنکه فرو فرستاده شود

ٱلتَّوۡرَىٰةُۚ قُلۡ فَأۡتُواْ بِٱلتَّوۡرَىٰةِ فَٱتۡلُوهَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ
تورات بگو پس بیاورید تورات را آنگاه بخوانید آن‌را اگر هستید راستگویان

﴿٩٣﴾ فَمَنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ
﴿۹۳﴾ پس هرکه بندد بر الله دروغ را پس از آن پس آنان

هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلۡ صَدَقَ ٱللَّهُۗ فَٱتَّبِعُواْ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗا
خودشان ستمکارانند ﴿۹۴﴾ بگو راست گفت الله پس پیروی کنید از آیین ابراهیم حقگرای[و درست آیین]

وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيۡتٖ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي
و نبود از مشرکان ﴿۹۵﴾ همانا نخستین خانه‌ای که نهاده شده است برای[عبادت]مردم البته همان است که

بِبَكَّةَ مُبَارَكٗا وَهُدٗى لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ ءَايَٰتُۢ بَيِّنَٰتٞ مَّقَامُ
در مکه برکت داده شده و رهنمودی است برای جهانیان ﴿۹۶﴾ در آن نشانه‌هایی است روشن [از جمله]مقام

إِبۡرَٰهِيمَۖ وَمَن دَخَلَهُۥ كَانَ ءَامِنٗاۗ وَلِلَّهِ عَلَى ٱلنَّاسِ حِجُّ ٱلۡبَيۡتِ
ابراهیم و هرکه درآید بدان باشد ایمن و [تنها] برای الله است بر[عهده] مردم آهنگ [زیارت] آن خانه

مَنِ ٱسۡتَطَاعَ إِلَيۡهِ سَبِيلٗاۚ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ ٱلۡعَٰلَمِينَ
[بر]هر که بتواند به سوی آن راهی [یابد] و کسی که کفر ورزد پس همانا الله بی‌نیاز است از جهانیان

﴿٩٧﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَٱللَّهُ شَهِيدٌ
﴿۹۷﴾ بگو ای اهل کتاب چرا کفر می‌ورزید به آیات الله؟ درحالی که الله گواه است

عَلَىٰ مَا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن
بر آنچه می‌کنید ﴿۹۸﴾ بگو ای اهل کتاب چرا بازمی‌دارید از

سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنۡ ءَامَنَ تَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَأَنتُمۡ شُهَدَآءُۗ وَمَا ٱللَّهُ
راه الله کسی را که ایمان آورده است می‌جویید برای آن [راه] کجی درحالی که شما [بر راستی آن راه] گواهانید و نیست الله

بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ
غافل از آنچه می‌کنید ﴿۹۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر فرمان برید

فَرِيقٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ يَرُدُّوكُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ كَٰفِرِينَ ﴿١٠٠﴾
گروهی از کسانی را که به آنها داده شد کتاب[آسمانی] بازمی‌گردانند شما را پس از ایمانتان به کفر ﴿۱۰۰﴾

وَكَيۡفَ تَكۡفُرُونَ وَأَنتُمۡ تُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ وَفِيكُمۡ
و چگونه کفر می‌ورزید حال آنکه شمایید که خوانده می‌شود بر شما آیه‌های الله و درمیان شماست

رَسُولُهُۥۗ وَمَن يَعۡتَصِم بِٱللَّهِ فَقَدۡ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ١٠١
پیامبرش و هر که چنگ زند به [دین]الله پس به راستی هدایت شده است به سوی راهی راست ۱۰۱

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم
ای کسانی که ایمان آورده‌اید پرواکنید از الله حق پرواکردن از وی را و نمیرید البته مگر درحالی که شما

مُّسۡلِمُونَ ١٠٢ وَٱعۡتَصِمُواْ بِحَبۡلِ ٱللَّهِ جَمِيعٗا وَلَا تَفَرَّقُواْۚ
فرمانبرداران باشید ۱۰۲ و چنگ زنید به ریسمان الله همگی و پراکنده مشوید

وَٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ كُنتُمۡ أَعۡدَآءٗ فَأَلَّفَ بَيۡنَ قُلُوبِكُمۡ
و یاد کنید نعمت الله را بر خودتان هنگامی که بودید دشمنان[یکدیگر] آنگاه الفت انداخت میان دل‌هایتان

فَأَصۡبَحۡتُم بِنِعۡمَتِهِۦٓ إِخۡوَٰنٗا وَكُنتُمۡ عَلَىٰ شَفَا حُفۡرَةٖ مِّنَ ٱلنَّارِ
پس گشتید به نعمت او برادران[یکدیگر] و بودید بر لبه گودالی از آتش

فَأَنقَذَكُم مِّنۡهَاۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ
پس رهانیدشما را از آن چنین بیان می‌کند الله برایتان آیه‌هایش را باشد که شما هدایت یابید

١٠٣ وَلۡتَكُن مِّنكُمۡ أُمَّةٞ يَدۡعُونَ إِلَى ٱلۡخَيۡرِ وَيَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ
۱۰۳ و باید باشد از شما گروهی که فراخوانند به سوی نیکی و فرمان دهند به کار شایسته

وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ١٠٤ وَلَا
و بازدارند از کار ناشایست و آنان خودشان رستگارانند ۱۰۴ و

تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ تَفَرَّقُواْ وَٱخۡتَلَفُواْ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُۚ
مباشید مانند کسانی که پراکنده شدند و اختلاف کردند پس از آنکه آمد برای ایشان نشانه‌های روشن

وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ١٠٥ يَوۡمَ تَبۡيَضُّ وُجُوهٞ وَتَسۡوَدُّ
و آنان برای‌شان عذابی بزرگ است ۱۰۵ روزی که سپید شود چهره‌هایی و سیاه شود

وُجُوهٞۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱسۡوَدَّتۡ وُجُوهُهُمۡ أَكَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ
چهره‌هایی پس امّا کسانی که سیاه شده چهره‌هایشان [به آنان گفته می‌شود]آیا کفر ورزیدید پس از ایمانتان؟

فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ١٠٦ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱبۡيَضَّتۡ
پس بچشید عذاب را به[سبب]آنچه کفر می‌ورزیدید ۱۰۶ و اما کسانی که سپید شود

وُجُوهُهُمۡ فَفِي رَحۡمَةِ ٱللَّهِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ١٠٧ تِلۡكَ ءَايَٰتُ
چهره‌هایشان پس در رحمت الله اند آنان در آن جاودانه اند ۱۰۷ این آیه‌های

ٱللَّهِ نَتۡلُوهَا عَلَيۡكَ بِٱلۡحَقِّۗ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلۡمٗا لِّلۡعَٰلَمِينَ ١٠٨
الله است که خوانیم آن را بر تو به حق و الله نمی‌خواهد هیچ ستمی را برای جهانیان ۱۰۸

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ
و برای الله است آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است و به سوی الله بازگردانده می‌شود کارها

(۱۰۹) كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
(۱۰۹) هستید شما بهترین امتی که پدیدار شده است برای مردم که فرمان می‌دهید به کار شایسته

وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ ۗ وَلَوْ آمَنَ
و بازمی‌دارید از کار ناشایست و ایمان می‌آورید به الله و اگر ایمان می‌آوردند

أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُم ۚ مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ
اهل کتاب هر آینه می‌بود بهتر برای‌شان [برخی] از آنان مؤمنانند

وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ (۱۱۰) لَن يَضُرُّوكُمْ إِلَّا أَذًى ۖ
و بیشترشان فاسقانند (۱۱۰) هرگز زیان نمی‌رسانند به شما جز آزاری [اندک]

وَإِن يُقَاتِلُوكُمْ يُوَلُّوكُمُ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ (۱۱۱) ضُرِبَتْ
و اگر بجنگند می‌گردانند به شما پشت‌ها را آنگاه یاری نخواهند شد (۱۱۱) زده شد

عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ أَيْنَ مَا ثُقِفُوا إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ
بر آنان [حکم]خواری هرجا یافته شوند مگر آنکه به ریسمانی[=پناهی] از الله و ریسمانی[=پناهی] از مردم [چنگ زنند]

وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ۚ ذَٰلِكَ
و بازگشتند با خشمی از الله و زده شد بر آنان [حکم]درماندگی این

بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنبِيَاءَ بِغَيْرِ
به سبب آن است که همانا آنان کفر می‌ورزیدند به آیه‌های الله و می‌کشتند پیامبران را به

حَقٍّ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا وَّكَانُوا يَعْتَدُونَ (۱۱۲) ۞ لَيْسُوا سَوَاءً ۗ
ناحق این بدان سبب است که نافرمانی کردند و تجاوز می‌کردند (۱۱۲) نیستند یکسان

ربع حزب ۷

مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ
از اهل کتاب گروهی که [برای اطاعت الله] به پا خواسته‌اند می‌خوانند آیات الله را در اوقات شب

وَهُمْ يَسْجُدُونَ (۱۱۳) يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
درحالی که آنان سجده می‌کنند (۱۱۳) ایمان می‌آورند به الله و روز واپسین

وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ وَيُسَارِعُونَ
و فرمان می‌دهند به کار شایسته و باز می‌دارند از کار ناشایست و می‌شتابند

فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ (۱۱۴) وَمَا يَفْعَلُوا
در نیکی‌ها و آنان از شایستگانند (۱۱۴) و آنچه انجام دهند

مِنْ خَيْرٍ فَلَن يُكْفَرُوهُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ (۱۱۵)
از نیکی پس هرگز ناسپاسی نبینند دربارهٔ آن و الله داناست به [حال] پرهیزکاران (۱۱۵)

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم
همانا کسانی که کفر ورزیدند هرگز باز ندارد از آنان مال‌هایشان و نه فرزندان‌شان

مِّنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۚ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١١٦﴾
از [عذاب]الله چیزی را و آن گروه همدمان آتش‌اند آنان در آن جاودانند ﴿۱۱۶﴾

مَثَلُ مَا يُنفِقُونَ فِي هَٰذِهِ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَثَلِ رِيحٖ فِيهَا
حالت آنچه انفاق می‌کنند در این زندگانی دنیا همچون حالت بادی است که در آن

صِرٌّ أَصَابَتۡ حَرۡثَ قَوۡمٖ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَأَهۡلَكَتۡهُۚ وَمَا
سرمای سختی است که برسد به کشتزارِ گروهی که ستم کرده‌اند بر خودشان پس نابود سازد آن را و

ظَلَمَهُمُ ٱللَّهُ وَلَٰكِنۡ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ستم نکرده است بر آنان الله بلکه به خودشان ستم می‌کنند ﴿۱۱۷﴾ ای کسانی که

ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ بِطَانَةٗ مِّن دُونِكُمۡ لَا يَأۡلُونَكُمۡ خَبَالٗا
ایمان آورده‌اید مگیرید دوست نهانی ای[=همرازی] از غیر خودتان که کوتاهی نمی‌کنند در[بارهٔ]شما از هیچ تباهی ای

وَدُّواْ مَا عَنِتُّمۡ قَدۡ بَدَتِ ٱلۡبَغۡضَآءُ مِنۡ أَفۡوَٰهِهِمۡ وَمَا تُخۡفِي
دوست دارند که به رنج افتید شما به راستی آشکار شد دشمنی از دهان‌هایشان و آنچه پنهان می‌کند

صُدُورُهُمۡ أَكۡبَرُۚ قَدۡ بَيَّنَّا لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِۖ إِن كُنتُمۡ تَعۡقِلُونَ ﴿١١٨﴾
سینه‌هایشان بزرگ‌تر است به راستی بیان کردیم برایتان آیات را اگر خرد بورزید ﴿۱۱۸﴾

هَٰٓأَنتُمۡ أُوْلَآءِ تُحِبُّونَهُمۡ وَلَا يُحِبُّونَكُمۡ وَتُؤۡمِنُونَ بِٱلۡكِتَٰبِ كُلِّهِۦ
هان! شمایید همان‌هایی که دوست می‌دارید آنان را حال آنکه آنان دوست نمی‌دارند شما را با آنکه ایمان می‌آورید به آن کتاب همه‌اش

وَإِذَا لَقُوكُمۡ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوۡاْ عَضُّواْ عَلَيۡكُمُ ٱلۡأَنَامِلَ
و چون دیدار کنند با شما گویند ایمان آورده‌ایم و چون تنها شوند می‌گزند بر شما سر انگشتان را

مِنَ ٱلۡغَيۡظِۚ قُلۡ مُوتُواْ بِغَيۡظِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١١٩﴾
از خشم بگو بمیرید به خشم خودتان همانا الله داناست به آنچه در سینه‌هاست ﴿۱۱۹﴾

إِن تَمۡسَسۡكُمۡ حَسَنَةٞ تَسُؤۡهُمۡ وَإِن تُصِبۡكُمۡ سَيِّئَةٞ يَفۡرَحُواْ
اگر برسد به شما نیکی‌ای اندوهگین کند ایشان را و اگر برسد به شما بدی‌ای شادمان شوند

بِهَاۖ وَإِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ لَا يَضُرُّكُمۡ كَيۡدُهُمۡ شَيۡـًٔاۗ
به آن و اگر شکیبایی کنید و پرهیزکاری کنید زیان نمی‌رساند به شما نیرنگ‌شان هیچ چیزی را

إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ﴿١٢٠﴾ وَإِذۡ غَدَوۡتَ مِنۡ أَهۡلِكَ
همانا الله به آنچه می‌کنند فراگیرنده است ﴿۱۲۰﴾ و[یاد کنید]آنگاه که بامدادان بیرون رفتی از نزد خانواده‌ات

تُبَوِّئُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ مَقَٰعِدَ لِلۡقِتَالِۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾
درحالی که جای می‌دادی مؤمنان را [در] جایگاه‌هایی برای جنگ و الله شنوای داناست ﴿۱۲۱﴾

إِذۡ هَمَّت طَّآئِفَتَانِ مِنكُمۡ أَن تَفۡشَلَا وَٱللَّهُ وَلِيُّهُمَاۗ وَعَلَى
آنگاه که خواستند دو گروه از شما که سستی ورزند حال آنکه الله کارسازشان بود و[تنها] بر

ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدۡ نَصَرَكُمُ ٱللَّهُ بِبَدۡرٖ وَأَنتُمۡ
الله پس باید توکل کنند مؤمنان (۱۲۲) و به درستی که یاری کرد شما را الله در بدر درحالی که شما

أَذِلَّةٞۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٢٣﴾ إِذۡ تَقُولُ لِلۡمُؤۡمِنِينَ
ذلیلان بودید پس پروا کنید از الله باشد که شما سپاس بگزارید (۱۲۳) [یاد کنید]آنگاه که می‌گفتی به مؤمنان

أَلَن يَكۡفِيَكُمۡ أَن يُمِدَّكُمۡ رَبُّكُم بِثَلَٰثَةِ ءَالَٰفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ
آیا هرگز کافی نیست برای شما اینکه یاری کند شما را پروردگارتان به سه هزار از فرشتگان

مُنزَلِينَ ﴿١٢٤﴾ بَلَىٰٓۚ إِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ وَيَأۡتُوكُم مِّن فَوۡرِهِمۡ
که فروفرستاده شدگان اند (۱۲۴) آری اگر شکیبایی ورزید و پرهیزکاری کنید و به سراغ شما بیایند با شتابشان

هَٰذَا يُمۡدِدۡكُمۡ رَبُّكُم بِخَمۡسَةِ ءَالَٰفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُسَوِّمِينَ
این [گونه] یاری می‌کند شما را پروردگارتان به پنج هزار از فرشتگان که نشان‌گذاران‌اند

﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ لَكُمۡ وَلِتَطۡمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِۦۗ وَمَا
(۱۲۵) و قرار نداد آن را الله مگر مژده‌ای برایتان و تا آرام گیرد دل‌هایتان با آن ونیست

ٱلنَّصۡرُ إِلَّا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقۡطَعَ طَرَفٗا
یاری[و پیروزی] مگر از نزد الله پیروزمند سنجیده کار (۱۲۶) تا نابود کند گروهی

مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَوۡ يَكۡبِتَهُمۡ فَيَنقَلِبُواْ خَآئِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيۡسَ لَكَ
از کسانی را که کفر ورزیدند یا خوارشان کند آنگاه بازگردند درحالی که ناامیدان‌اند (۱۲۷) نیست برای تو

مِنَ ٱلۡأَمۡرِ شَيۡءٌ أَوۡ يَتُوبَ عَلَيۡهِمۡ أَوۡ يُعَذِّبَهُمۡ فَإِنَّهُمۡ ظَٰلِمُونَ
از این کار چیزی [از اختیار] یا [الله] باز گردد [به رحمت خود] بر آنان یا عذابشان کند زیرا آنان ستمکاران‌اند

﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ يَغۡفِرُ لِمَن يَشَآءُ
(۱۲۸) وبرای الله است آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است می‌آمرزد هر که را خواهد

وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
و عذاب می‌کند هر که را خواهد و الله آمرزندهٔ مهربان است (۱۲۹) ای کسانی که

ءَامَنُواْ لَا تَأۡكُلُواْ ٱلرِّبَوٰٓاْ أَضۡعَٰفٗا مُّضَٰعَفَةٗۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
ایمان آورده‌اید نخورید ربا را چندین چند برابر و بترسید از الله

لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَٱتَّقُواْ ٱلنَّارَ ٱلَّتِيٓ أُعِدَّتۡ لِلۡكَٰفِرِينَ
باشد که شما رستگار شوید (۱۳۰) و پرهیز کنید از آتشی که آماده شده است برای کافران

﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ﴿١٣٢﴾
(۱۳۱) و فرمان برید الله و پیامبر را باشد که شما مورد رحمت قرار گیرید (۱۳۲)

وَسَارِعُوٓاْ إِلَىٰ مَغۡفِرَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ وَجَنَّةٍ عَرۡضُهَا
و بشتابید به سوی آمرزشی از پروردگارتان و بهشتی که وسعت آن

ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلۡأَرۡضُ أُعِدَّتۡ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ
آسمان‌ها و زمین است آماده شده است برای پرهیزکاران (۱۳۳) آنان که انفاق می‌کنند

فِي ٱلسَّرَّآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَٱلۡكَٰظِمِينَ ٱلۡغَيۡظَ وَٱلۡعَافِينَ
در آسایش و رنج و فروخورندگان اند خشم را و درگذرندگان اند

عَنِ ٱلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَا
از مردمان و الله دوست می‌دارد نیکوکاران را (۱۳۴) و آنان که چون

فَعَلُواْ فَٰحِشَةً أَوۡ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ ذَكَرُواْ ٱللَّهَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ
انجام دهند کار زشتی را یا ستم کنند بر خودشان یاد کنند الله را پس آمرزش خواهند

لِذُنُوبِهِمۡ وَمَن يَغۡفِرُ ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ وَلَمۡ يُصِرُّواْ عَلَىٰ
برای گناهانشان و کیست که بیامرزد گناهان را جز الله؟ و پافشاری نکنند بر

مَا فَعَلُواْ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُوْلَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُم مَّغۡفِرَةٞ
آنچه کردند حال آنکه آنان می‌دانند (۱۳۵) آنان پاداششان آمرزشی است

مِّن رَّبِّهِمۡ وَجَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ
از[جانب] پروردگارشان و بهشت هایی که روان است از زیر[درختان] آنها جویباران ماندگارند

فِيهَاۚ وَنِعۡمَ أَجۡرُ ٱلۡعَٰمِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِكُمۡ سُنَنٞ
در آنها و خوب[پاداشی] است پاداش عمل‌کنندگان (۱۳۶) به راستی گذشته است پیش از شما سنّت هایی [=رویدادهایی]

فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ
پس بگردید در زمین آنگاه بنگرید که چگونه بود فرجام دروغ‌انگاران

﴿١٣٧﴾ هَٰذَا بَيَانٞ لِّلنَّاسِ وَهُدٗى وَمَوۡعِظَةٞ لِّلۡمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾
(۱۳۷) این بیانی است برای مردم و هدایت و پندی است برای پرهیزکاران (۱۳۸)

وَلَا تَهِنُواْ وَلَا تَحۡزَنُواْ وَأَنتُمُ ٱلۡأَعۡلَوۡنَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ
و سست نشوید و اندوهگین مباشید و شما برترید اگر باشید مؤمنان

﴿١٣٩﴾ إِن يَمۡسَسۡكُمۡ قَرۡحٞ فَقَدۡ مَسَّ ٱلۡقَوۡمَ قَرۡحٞ مِّثۡلُهُۥۚ
(۱۳۹) اگر برسد به شما زخمی پس به راستی رسیده است به گروه [کافران نیز] زخمی مانند آن

وَتِلۡكَ ٱلۡأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيۡنَ ٱلنَّاسِ وَلِيَعۡلَمَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
و این روزها[یِ شکست و پیروزی را] به نوبت می‌گردانیم‌شان میان مردم و تا بشناسد[= معلوم کند] الله کسانی را که

ءَامَنُواْ وَيَتَّخِذَ مِنكُمۡ شُهَدَآءَۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٤٠﴾
ایمان آوردند و بگیرد از شما گواهانی را و الله دوست ندارد ستمکاران را (۱۴۰)

وَلِيُمَحِّصَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَيَمۡحَقَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٤١﴾ أَمۡ
و تا خالص گرداند الله کسانی را که ایمان آوردند و نابود سازد کافران را ﴿۱۴۱﴾ یا اینکه

حَسِبۡتُمۡ أَن تَدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ وَلَمَّا يَعۡلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ
پنداشته‌اید که درآیید به بهشت حال آنکه هنوز نشناخته باشد[=معلوم نداشته باشد] الله کسانی را که جهاد کردند

مِنكُمۡ وَيَعۡلَمَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدۡ كُنتُمۡ تَمَنَّوۡنَ ٱلۡمَوۡتَ مِن
از شما و معلوم نداشته باشد شکیبایان را؟ ﴿۱۴۲﴾ و به درستی آرزو می کردید مرگ را از

قَبۡلِ أَن تَلۡقَوۡهُ فَقَدۡ رَأَيۡتُمُوهُ وَأَنتُمۡ تَنظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ
پیش آنکه دیدار کنید آن را پس به راستی دیدید آن را درحالی که شما می‌نگریستید ﴿۱۴۳﴾ و نیست محمّد

إِلَّا رَسُولٞ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِ ٱلرُّسُلُۚ أَفَإِيْن مَّاتَ أَوۡ قُتِلَ
جز فرستاده ای به راستی گذشته است پیش از وی فرستادگان آیا پس اگر بمیرد یا کشته شود

ٱنقَلَبۡتُمۡ عَلَىٰٓ أَعۡقَٰبِكُمۡۚ وَمَن يَنقَلِبۡ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِ فَلَن يَضُرَّ
باز می‌گردید بر پاشنه های خویش[=جاهلیت] و هر که بازگردد بر دو پاشنه خود[=جاهلیت] پس هرگز زیان نمی‌رساند

ٱللَّهَ شَيۡـٔٗاۗ وَسَيَجۡزِي ٱللَّهُ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ
به الله هیچ چیزی را و به زودی پاداش می‌دهد الله سپاس گزاران را ﴿۱۴۴﴾ و نسزد

لِنَفۡسٍ أَن تَمُوتَ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِ كِتَٰبٗا مُّؤَجَّلٗاۗ وَمَن يُرِدۡ
برای کسی که بمیرد جز به فرمانِ الله نوشته‌ای است مدّت‌دار و هر که بخواهد

ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا نُؤۡتِهِۦ مِنۡهَا وَمَن يُرِدۡ ثَوَابَ ٱلۡأٓخِرَةِ نُؤۡتِهِۦ
پاداش دنیا را می‌دهیم به او از آن و هر که بخواهد پاداش آخرت را می‌دهیم به او

مِنۡهَاۚ وَسَنَجۡزِي ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيّٖ قَٰتَلَ مَعَهُۥ
از آن و به زودی پاداش می‌دهیم سپاس گزاران را ﴿۱۴۵﴾ و بسا پیامبری که کارزار کرد [با کفّار] به همراه او

رِبِّيُّونَ كَثِيرٞ فَمَا وَهَنُواْ لِمَآ أَصَابَهُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَمَا ضَعُفُواْ
الله پرستانِ بسیاری پس سستی نکردند به سبب آنچه رسید به ایشان در راه الله و ناتوان نشدند

وَمَا ٱسۡتَكَانُواْۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوۡلَهُمۡ
و زبونی نورزیدند و الله دوست می‌دارد شکیبایان را ﴿۱۴۶﴾ و نبود گفتارشان

إِلَّآ أَن قَالُواْ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسۡرَافَنَا فِيٓ أَمۡرِنَا وَثَبِّتۡ
جز اینکه گفتند [ای] پروردگارما بیامرز برای ما گناهانمان را و زیاده‌روی ما را در کارمان و استوار دار

أَقۡدَامَنَا وَٱنصُرۡنَا عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَـَٔاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ
گام‌هایمان را و پیروزگردان ما را بر گروه کافران ﴿۱۴۷﴾ پس داد به آنان الله

ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا وَحُسۡنَ ثَوَابِ ٱلۡأٓخِرَةِۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٤٨﴾
پاداش دنیا و نیک پاداشِ آخرت را و الله دوست می‌دارد نیکوکاران را ﴿۱۴۸﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر فرمان برید کسانی را که کفر ورزیدند

يَرُدُّوكُمۡ عَلَىٰٓ أَعۡقَٰبِكُمۡ فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾
بازمی‌گردانند شما را بر پاشنه هایتان[= جاهلیت] آنگاه خواهید شد زیانکاران ﴿۱۴۹﴾

بَلِ ٱللَّهُ مَوۡلَىٰكُمۡۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلنَّٰصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ سَنُلۡقِي
[آنان یاور شما نیستند]بلکه الله یاور شماست و او بهترین یاری‌دهندگان است ﴿۱۵۰﴾ به زودی می‌افکنیم

فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعۡبَ بِمَآ أَشۡرَكُواْ بِٱللَّهِ
در دل‌های کسانی که کفر ورزیدند بیم را به سبب آنکه شرک ورزیدند به الله

مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ سُلۡطَٰنٗاۖ وَمَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُۖ وَبِئۡسَ
چیزی را که فرو نفرستاده است[الله] به آن هیچ دلیلی و جایگاهشان آتش [دوزخ] است و بد است

مَثۡوَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدۡ صَدَقَكُمُ ٱللَّهُ
جایگاه ستمکاران ﴿۱۵۱﴾ و به درستی که راست گردانید [در حق] شما الله

وَعۡدَهُۥٓ إِذۡ تَحُسُّونَهُم بِإِذۡنِهِۦۖ حَتَّىٰٓ إِذَا فَشِلۡتُمۡ
وعده‌اش را هنگامی که می‌کشتید آنان را به خواست او[در جنگ اُحُد] تا آنکه سستی کردید

وَتَنَٰزَعۡتُمۡ فِي ٱلۡأَمۡرِ وَعَصَيۡتُم مِّنۢ بَعۡدِ مَآ أَرَىٰكُم
و با یکدیگر کشمکش ورزیدید در کار و نافرمانی کردید پس از آنکه بنمود به شما

مَّا تُحِبُّونَۚ مِنكُم مَّن يُرِيدُ ٱلدُّنۡيَا وَمِنكُم
آنچه را دوست می‌داشتید از شما کسی بود که می‌خواست دنیا را و از شما

مَّن يُرِيدُ ٱلۡأٓخِرَةَۚ ثُمَّ صَرَفَكُمۡ عَنۡهُمۡ لِيَبۡتَلِيَكُمۡۖ
کسی بود که می‌خواست آخرت را آنگاه بازگردانید شما را از آنان تا بیازماید شما را

وَلَقَدۡ عَفَا عَنكُمۡۗ وَٱللَّهُ ذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
و به درستی درگذشت از شما و الله دارای بخششی[بزرگ] است بر مؤمنان

﴿١٥٢﴾ ۞ إِذۡ تُصۡعِدُونَ وَلَا تَلۡوُۥنَ عَلَىٰٓ أَحَدٖ
﴿۱۵۲﴾ آنگاه که به هرسو می‌گریختید و سر نمی‌گردانیدید به سوی کسی

وَٱلرَّسُولُ يَدۡعُوكُمۡ فِيٓ أُخۡرَىٰكُمۡ فَأَثَٰبَكُمۡ
حال آنکه پیامبر فرا می‌خواند شما را از پشت سرتان پس [الله] سزا داد شما را

غَمَّۢا بِغَمّٖ لِّكَيۡلَا تَحۡزَنُواْ عَلَىٰ مَا فَاتَكُمۡ
اندوهی بر اندوهی تا غمگین نشوید بر آنچه برفت از دستتان

وَلَا مَآ أَصَٰبَكُمۡۗ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٥٣﴾
و نه بر آنچه رسید به شما و الله آگاه است به آنچه می‌کنید ﴿۱۵۳﴾

ثُمَّ أَنزَلَ عَلَيۡكُم مِّنۢ بَعۡدِ ٱلۡغَمِّ أَمَنَةٗ نُّعَاسٗا يَغۡشَىٰ طَآئِفَةٗ

سپس فرو فرستاد بر شما پس از آن اندوه آرامشی را [به صورت]خوابی سبک که فرامی‌گرفت گروهی

مِّنكُمۡۖ وَطَآئِفَةٞ قَدۡ أَهَمَّتۡهُمۡ أَنفُسُهُمۡ يَظُنُّونَ بِٱللَّهِ غَيۡرَ

از شما را وگروهی[دیگر] به راستی در اندیشه افکنده بود ایشان را [نجات] خودشان را گمان می‌بردند به الله [گمانی]

ٱلۡحَقِّ ظَنَّ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِۖ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ مِن شَيۡءٖۗ

ناروا مانند گمان دوران جاهلیت می‌گفتند آیا [هست] برای ما از این کار هیچ [= پیروزی]چیزی؟

قُلۡ إِنَّ ٱلۡأَمۡرَ كُلَّهُۥ لِلَّهِۗ يُخۡفُونَ فِيٓ أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبۡدُونَ لَكَۖ

بگو همانا کار همه‌اش به دست الله است پنهان می‌دارند در دل‌های خویش آنچه را که آشکار نمی‌کنند برای تو

يَقُولُونَ لَوۡ كَانَ لَنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ شَيۡءٞ مَّا قُتِلۡنَا هَٰهُنَاۗ قُل لَّوۡ كُنتُمۡ

می‌گویند اگر می‌بود برای ما از این کار چیزی کشته نمی‌شدیم اینجا بگو اگر می‌بودید

فِي بُيُوتِكُمۡ لَبَرَزَ ٱلَّذِينَ كُتِبَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَتۡلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمۡۖ

در خانه‌هایتان برون می‌آمدند کسانی که نوشته شده بود بر آنان کشته شدن به سوی کشتارگاه‌های‌شان

وَلِيَبۡتَلِيَ ٱللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمۡ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمۡۗ

و تا بیازماید الله آنچه را که در سینه‌هایتان است و تا خالص گرداند آنچه را که در دل‌هایتان است

وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ١٥٤ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ مِنكُمۡ

و الله داناست به آنچه در سینه‌هاست ۱۵۴ همانا کسانی که روی گردانیدند از شما

يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ إِنَّمَا ٱسۡتَزَلَّهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ بِبَعۡضِ مَا

روزی که رویاروی شدند دو گروه [در جنگ اُحُد] جز این نیست که لغزانید آنها را شیطان به سبب برخی از آنچه

كَسَبُواْۖ وَلَقَدۡ عَفَا ٱللَّهُ عَنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٞ ١٥٥ يَٰٓأَيُّهَا

کردند و به درستی که درگذشت الله از آنان همانا الله آمرزندهٔ بردبار است ۱۵۵ ای

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقَالُواْ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ إِذَا

کسانی که ایمان آورده‌اید مباشید مانند کسانی که کفر ورزیدند و گفتند دربارهٔ برادران‌شان هنگامی که

ضَرَبُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَوۡ كَانُواْ غُزّٗى لَّوۡ كَانُواْ عِندَنَا مَا مَاتُواْ وَمَا

به سفر رفتند در زمین یا بودند جنگاوران اگر می‌بودند نزد ما نمی‌مردند

قُتِلُواْ لِيَجۡعَلَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ حَسۡرَةٗ فِي قُلُوبِهِمۡۗ وَٱللَّهُ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۗ

و کشته نمی‌شدند [شما چنین نگویید] تا قرار دهد الله آن [سخن]را حسرتی در دل آنان و الله زنده می‌گرداند و می‌میراند

وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ١٥٦ وَلَئِن قُتِلۡتُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ

و الله به آنچه می‌کنید بیناست ۱۵۶ و اگر کشته شدید در راه الله

أَوۡ مُتُّمۡ لَمَغۡفِرَةٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَحۡمَةٌ خَيۡرٞ مِّمَّا يَجۡمَعُونَ ١٥٧

یا مردید هر آینه آمرزشی از الله و بخشایشی [از جانب او] بهتر است از آنچه گرد می آورند ۱۵۷

وَلَئِن مُّتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى ٱللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾ فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ
و اگر مردید یا کشته شدید البته به سوی الله برانگیخته خواهید شد ﴿١٥٨﴾ پس به سبب رحمتی که از جانب

ٱللَّهِ لِنتَ لَهُمْ ۖ وَلَوْ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ ٱلْقَلْبِ لَٱنفَضُّوا۟ مِنْ حَوْلِكَ ۖ
الله است نرمخو شدی برای شان و اگر می‌بودی تندخویی سخت‌دل البته پراکنده می‌شدند از پیرامونت

فَٱعْفُ عَنْهُمْ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِى ٱلْأَمْرِ ۖ فَإِذَا عَزَمْتَ
پس گذشت کن از آنان و آمرزش بخواه برای شان و مشورت کن با آنان در کار پس زمانی که عزم[کاری]کردی

فَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِن يَنصُرْكُمُ ٱللَّهُ
پس توکل کن بر الله همانا الله دوست می‌دارد توکّل کنندگان را ﴿١٥٩﴾ اگر یاری کند شما را الله

فَلَا غَالِبَ لَكُمْ ۖ وَإِن يَخْذُلْكُمْ فَمَن ذَا ٱلَّذِى يَنصُرُكُم مِّنۢ
پس نیست غلبه کننده ای بر شما و اگر خوار سازد شما را پس کیست آنکه یاری دهد شما را پس

بَعْدِهِۦ ۗ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِىٍّ أَن
از او؟ و بر الله پس باید توکل کنند مؤمنان ﴿١٦٠﴾ و نسزد هیچ پیامبری را که

يَغُلَّ ۚ وَمَن يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ ثُمَّ تُوَفَّىٰ
خیانت کند و هر که خیانت کند خواهد آورد آنچه را خیانت کرده است در روز رستاخیز سپس داده می‌شود به تمامی

كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنِ ٱتَّبَعَ رِضْوَٰنَ
به هر کسی [پاداش] آنچه کرده است و آنان ستم نمی‌بینند ﴿١٦١﴾ پس آیا کسی که پیروی کند خشنودی

ٱللَّهِ كَمَنۢ بَآءَ بِسَخَطٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأْوَىٰهُ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ
الله را همچون کسی است که بازگشته است با خشمی از الله و جایگاهش دوزخ است؟ و بد بازگشتگاهی است

﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَٰتٌ عِندَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾
﴿١٦٢﴾ آنان [دارای]درجاتی[گوناگون]اند نزد الله و الله بیناست به آنچه می‌کنند ﴿١٦٣﴾

لَقَدْ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ
به درستی که منّت نهاد الله بر مؤمنان آنگاه که برانگیخت در[میان] آنان پیامبری را از خودشان

يَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ
که می‌خواند بر آنان آیه‌های او را و پاکشان می‌سازد و می‌آموزد به آنان کتاب

وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا۟ مِن قَبْلُ لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾
و حکمت را و همانا بودند پیش از این در گمراهی آشکاری ﴿١٦٤﴾

أَوَلَمَّآ أَصَٰبَتْكُم مُّصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُم مِّثْلَيْهَا قُلْتُمْ أَنَّىٰ هَٰذَا ۖ
آیا هنگامی که رسید به شما آسیبی که رساننده بودید دو چندانش را [به دشمن] می‌گویید از کجاست این؟

قُلْ هُوَ مِنْ عِندِ أَنفُسِكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾
بگو آن از نزد خود شماست همانا الله بر هر چیزی تواناست ﴿١٦٥﴾

وَمَآ أَصَٰبَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ فَبِإِذۡنِ ٱللَّهِ وَلِيَعۡلَمَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
و آنچه رسید به شما روزی که رویاروی شدند آن دو گروه به خواست الله بود و تا بشناسد [= معلوم بدارد] مؤمنان را

وَلِيَعۡلَمَ ٱلَّذِينَ نَافَقُواْۚ وَقِيلَ لَهُمۡ تَعَالَوۡاْ قَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ﴿۱۶۶﴾
و تا بشناسد [= معلوم بدارد] کسانی را که نفاق ورزیدند و گفته شد به آنان بیایید بجنگید در راه الله ﴿۱۶۶﴾

أَوِ ٱدۡفَعُواْۖ قَالُواْ لَوۡ نَعۡلَمُ قِتَالٗا لَّٱتَّبَعۡنَٰكُمۡۗ هُمۡ لِلۡكُفۡرِ
یا [در برابر دشمن] دفاع کنید گفتند اگر می‌دانستیم جنگی [در کار است] البته پیروی می کردیم شما را آنان به کفر

يَوۡمَئِذٍ أَقۡرَبُ مِنۡهُمۡ لِلۡإِيمَٰنِۚ يَقُولُونَ بِأَفۡوَٰهِهِم مَّا لَيۡسَ
در آن روز نزدیک‌تر بودند از [خود] آن‌ها تا به ایمان می‌گویند با دهان‌های‌شان آنچه را که نیست

فِي قُلُوبِهِمۡۗ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يَكۡتُمُونَ ﴿۱۶۷﴾ ٱلَّذِينَ قَالُواْ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ
در دل‌هایشان و الله داناتر است به آنچه پنهان می‌دارند ﴿۱۶۷﴾ آنان که گفتند دربارهٔ برادرانشان

وَقَعَدُواْ لَوۡ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُواْۗ قُلۡ فَٱدۡرَءُواْ عَنۡ أَنفُسِكُمُ
درحالی که [خود از جنگ] بازنشستند اگر فرمان می‌بردند ما را کشته نمی‌شدند بگو بازدارید از خودتان

ٱلۡمَوۡتَ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿۱۶۸﴾ وَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي
مرگ را اگر هستید راستگویان ﴿۱۶۸﴾ و البته مپندار کسانی را که کشته شده‌اند در

سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمۡوَٰتَۢاۚ بَلۡ أَحۡيَآءٌ عِندَ رَبِّهِمۡ يُرۡزَقُونَ ﴿۱۶۹﴾ فَرِحِينَ
راه الله مردگانند بلکه [آنان] زندگانند نزد پروردگارشان روزی داده می‌شوند ﴿۱۶۹﴾ شادمانند

بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ وَيَسۡتَبۡشِرُونَ بِٱلَّذِينَ لَمۡ يَلۡحَقُواْ
به آنچه داده است به آنان الله از بخشش خود و شادی می کنند برای کسانی که هنوز نپیوسته‌اند

بِهِم مِّنۡ خَلۡفِهِمۡ أَلَّا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿۱۷۰﴾
به آنها از پسِ ایشان که نه ترسی بر آنان است و نه آنان اندوهگین می‌شوند ﴿۱۷۰﴾

حزب ۸

۞ يَسۡتَبۡشِرُونَ بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ
شاد می‌شوند به نعمتی از الله و بخششی [بزرگ] و اینکه الله تباه نمی‌کند پاداش

ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿۱۷۱﴾ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَجَابُواْ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ مِنۢ بَعۡدِ مَآ
مؤمنان را ﴿۱۷۱﴾ کسانی که پاسخ [نیکو] دادند به الله و پیامبر پس از آنکه

أَصَابَهُمُ ٱلۡقَرۡحُۚ لِلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ مِنۡهُمۡ وَٱتَّقَوۡاْ أَجۡرٌ عَظِيمٌ ﴿۱۷۲﴾
رسید به آنان زخم برای کسانی که نیکوکاری کردند از آنان و پرهیزکاری کردند پاداشی بزرگ است ﴿۱۷۲﴾

ٱلَّذِينَ قَالَ لَهُمُ ٱلنَّاسُ إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدۡ جَمَعُواْ لَكُمۡ فَٱخۡشَوۡهُمۡ
همانان که گفتند به آنان مردم همانا مردم به راستی [سپاهی] گردآورده‌اند برای [مقابله با] شما پس بترسید از آنها

فَزَادَهُمۡ إِيمَٰنٗا وَقَالُواْ حَسۡبُنَا ٱللَّهُ وَنِعۡمَ ٱلۡوَكِيلُ ﴿۱۷۳﴾
ولی [این سخن] افزود ایشان را ایمان و گفتند بس است ما را الله و خوب کارسازی است ﴿۱۷۳﴾

فَٱنقَلَبُواْ بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ لَّمۡ يَمۡسَسۡهُمۡ سُوٓءٞ وَٱتَّبَعُواْ
آنگاه بازگشتند به نعمتی از الله و بخششی نرسید به آنان آسیبی و پیروی کردند

رِضۡوَٰنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ ذُو فَضۡلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾ إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ
خشنودی الله را و الله صاحب بخششی بزرگ است ﴿۱۷۴﴾ جز این نیست که این شیطان است

يُخَوِّفُ أَوۡلِيَآءَهُۥ فَلَا تَخَافُوهُمۡ وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٧٥﴾
که می‌ترساند[شما را] از دوستانش پس مترسید از آنان و بترسید از من اگر هستید مؤمنان ﴿۱۷۵﴾

وَلَا يَحۡزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡكُفۡرِۚ إِنَّهُمۡ لَن يَضُرُّواْ ٱللَّهَ
و اندوهگین نگردانند تو را کسانی که می‌شتابند در کفر همانا آنان هرگز زیان نرسانند به الله

شَيۡـٔٗاۚ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَلَّا يَجۡعَلَ لَهُمۡ حَظّٗا فِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ
چیزی را می‌خواهد الله که قرار ندهد برای آنان بهره‌ای را در آخرت و برای‌شان عذابی

عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ ٱلۡكُفۡرَ بِٱلۡإِيمَٰنِ لَن يَضُرُّواْ
بزرگ است ﴿۱۷۶﴾ همانا کسانی که خریدند کفر را به[بهای] ایمان هرگز زیان نرسانند

ٱللَّهَ شَيۡـٔٗا وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٧٧﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ
به الله چیزی را و برای آنان عذابی دردناک است ﴿۱۷۷﴾ و البته مپندارند کسانی که کفر ورزیدند

أَنَّمَا نُمۡلِي لَهُمۡ خَيۡرٞ لِّأَنفُسِهِمۡۚ إِنَّمَا نُمۡلِي لَهُمۡ لِيَزۡدَادُوٓاْ إِثۡمٗاۚ
اینکه مهلت می‌دهیم به آنان بهتر است برای آنها جز این نیست که مهلت می‌دهیم به آنان تا بیفزایند گناه را

وَلَهُمۡ عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿١٧٨﴾ مَّا كَانَ ٱللَّهُ لِيَذَرَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ عَلَىٰ مَآ
و برایشان عذابی خوارکننده است ﴿۱۷۸﴾ ممکن نیست الله واگذارد مؤمنان را بر حالی که

أَنتُمۡ عَلَيۡهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ ٱلۡخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُطۡلِعَكُمۡ
شما هستید بر آن تا آنکه جدا کند ناپاک را از پاک و بر آن نیست الله که آگاه سازد شما را

عَلَى ٱلۡغَيۡبِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَجۡتَبِي مِن رُّسُلِهِۦ مَن يَشَآءُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ
بر غیب بلکه الله برمی‌گزیند از پیامبرانش هر که را خواهد پس ایمان بیاورید به الله

وَرُسُلِهِۦۚ وَإِن تُؤۡمِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَلَكُمۡ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿١٧٩﴾ وَلَا
و پیامبرانش و اگر ایمان آورید و پرهیزکاری کنید آنگاه برای شما پاداشی بزرگ است ﴿۱۷۹﴾ و البته

يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ هُوَ خَيۡرٗا
مپندارند آنان که بخل می‌ورزند به آنچه داده است آنان را الله از بخشش خویش که آن [بخل ورزی] بهتر است

لَّهُمۖ بَلۡ هُوَ شَرّٞ لَّهُمۡۖ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُواْ بِهِۦ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ
برای‌شان [نه] بلکه آن بد است برای‌شان به زودی [چون طوقی] به گردنشان افکنده می‌شود آنچه بخل ورزیده‌اند به آن در روز رستاخیز

وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ ﴿١٨٠﴾
تنها برای الله است میراث آسمان‌ها و زمین و الله به آنچه می‌کنید آگاه است ﴿۱۸۰﴾

لَّقَدۡ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوۡلَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ فَقِيرٞ وَنَحۡنُ أَغۡنِيَآءُۘ
به درستی که شنید الله سخن کسانی را که گفتند همانا الله نیازمند است و ما توانگرانیم

سَنَكۡتُبُ مَا قَالُواْ وَقَتۡلَهُمُ ٱلۡأَنۢبِيَآءَ بِغَيۡرِ حَقّٖ وَنَقُولُ
یقیناً می‌نویسیم آنچه را که گفتند و کشتنِ آنان پیامبران را به ناحق [هم می‌نویسیم] و می‌گوییم

ذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيكُمۡ
بچشید عذاب سوزان را ۱۸۱ این به سبب چیزی است که پیش فرستاده است دست‌های شما

وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ بِظَلَّامٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ
و قطعاً الله نیست هرگز ستمگر بر بندگان ۱۸۲ همانان که گفتند همانا

ٱللَّهَ عَهِدَ إِلَيۡنَآ أَلَّا نُؤۡمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأۡتِيَنَا بِقُرۡبَانٖ
الله سفارش کرده است به ما که تصدیق نکنیم هیچ پیامبری را تا اینکه بیاورد برای ما قربانی‌ای

تَأۡكُلُهُ ٱلنَّارُۗ قُلۡ قَدۡ جَآءَكُمۡ رُسُلٞ مِّن قَبۡلِي بِٱلۡبَيِّنَٰتِ
که بخورد آن را آتش بگو بی‌گمان آوردند برایتان پیامبرانی پیش از من نشانه‌های روشن را

وَبِٱلَّذِي قُلۡتُمۡ فَلِمَ قَتَلۡتُمُوهُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٨٣﴾
و آنچه را که گفتید پس چرا کشتید آنان را اگر هستید راستگویان ۱۸۳

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدۡ كُذِّبَ رُسُلٞ مِّن قَبۡلِكَ جَآءُو بِٱلۡبَيِّنَٰتِ
پس اگر تکذیب کردند تو را پس به راستی تکذیب شدند پیامبرانی پیش از تو [نیز] که آوردند نشانه‌های روشن را

وَٱلزُّبُرِ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفۡسٖ ذَآئِقَةُ ٱلۡمَوۡتِۗ
و نوشته‌ها و کتاب روشنگر را ۱۸۴ هر کسی چشندهٔ مرگ است

وَإِنَّمَا تُوَفَّوۡنَ أُجُورَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۖ فَمَن زُحۡزِحَ
و جز این نیست که به تمامی داده می‌شود پاداش هایتان در روز رستاخیز پس هر که دور داشته شود

عَنِ ٱلنَّارِ وَأُدۡخِلَ ٱلۡجَنَّةَ فَقَدۡ فَازَۗ وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ
از آتش و درآورده شود به بهشت به راستی رستگار شده است و نیست زندگانی دنیا

إِلَّا مَتَٰعُ ٱلۡغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ ۞ لَتُبۡلَوُنَّ فِيٓ أَمۡوَٰلِكُمۡ
مگر کالای فریب ۱۸۵ البته آزموده می‌شوید در مال‌هایتان

ربع حزب ۸

وَأَنفُسِكُمۡ وَلَتَسۡمَعُنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ
و جان هایتان و بی‌گمان می‌شنوید از کسانی که داده شده است به آنان کتاب [آسمانی]

مِن قَبۡلِكُمۡ وَمِنَ ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُوٓاْ أَذٗى كَثِيرٗاۚ
پیش از شما و از آنان که شرک ورزیده‌اند آزار بسیاری را

وَإِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ذَٰلِكَ مِنۡ عَزۡمِ ٱلۡأُمُورِ ﴿١٨٦﴾
و اگر شکیبایی ورزید و پرهیزکاری کنید پس همانا آن از آهنگ استوار [شما در] کارهاست ۱۸۶

وَإِذۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ لَتُبَيِّنُنَّهُۥ لِلنَّاسِ
[یادکن] آنگاه که گرفت الله پیمان استوار را از کسانی که داده شد به آنان کتاب هرآینه بیان خواهید کرد آن را برای مردم

وَلَا تَكۡتُمُونَهُۥ فَنَبَذُوهُ وَرَآءَ ظُهُورِهِمۡ وَٱشۡتَرَوۡاْ بِهِۦ ثَمَنٗا
و پنهان نمی کنید آن را پس دور انداختند آن را پسِ پشت هایشان و فروختند آن را به بهایی

قَلِيلٗاۖ فَبِئۡسَ مَا يَشۡتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَفۡرَحُونَ
اندک پس بد است آنچه معامله می کنند ﴿۱۸۷﴾ البته مپندار کسانی را که شادمانی می کنند

بِمَآ أَتَواْ وَّيُحِبُّونَ أَن يُحۡمَدُواْ بِمَا لَمۡ يَفۡعَلُواْ فَلَا تَحۡسَبَنَّهُم
به آنچه کردند و دوست می‌دارند که ستایش شوند به آنچه نکرده اند پس البته مپندار آنان را

بِمَفَازَةٖ مِّنَ ٱلۡعَذَابِۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلۡكُ
رَسته از عذاب و برای آنان عذابی دردناک است ﴿۱۸۸﴾ و تنها برای الله است فرمانروایی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي
آسمان‌ها و زمین و الله بر هر چیزی تواناست ﴿۱۸۹﴾ همانا در

خَلۡقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ لَأٓيَٰتٖ
آفرینش آسمان‌ها و زمین و آمد و شدِ شب و روز البته نشانه‌هایی است

لِّأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿١٩٠﴾ ٱلَّذِينَ يَذۡكُرُونَ ٱللَّهَ قِيَٰمٗا وَقُعُودٗا
برای خردمندان ﴿۱۹۰﴾ آنان که یاد می‌کنند الله را ایستاده و نشسته

وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمۡ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلۡقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ
و بر پهلوهایشان[آرمیده] و می‌اندیشند در آفرینش آسمان‌ها و زمین

رَبَّنَا مَا خَلَقۡتَ هَٰذَا بَٰطِلٗا سُبۡحَٰنَكَ فَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٩١﴾
[و می‌گویند ای] پروردگارما نیافریدی این را بیهوده پاک و منزّهی تو پس نگهدار ما را از عذاب آتش ﴿۱۹۱﴾

رَبَّنَآ إِنَّكَ مَن تُدۡخِلِ ٱلنَّارَ فَقَدۡ أَخۡزَيۡتَهُۥۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ
[ای] پروردگارما همانا تو هر که را درآوری به آتش پس به براستی رسوایش کرده‌ای و نیست برای ستمگران هیچ

أَنصَارٖ ﴿١٩٢﴾ رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعۡنَا مُنَادِيٗا يُنَادِي لِلۡإِيمَٰنِ أَنۡ
یاورانی ﴿۱۹۲﴾ [ای] پروردگارما همانا ما شنیدیم ندا کننده‌ای را که فرا می‌خواند به ایمان که

ءَامِنُواْ بِرَبِّكُمۡ فَـَٔامَنَّاۚ رَبَّنَا فَٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرۡ عَنَّا
ایمان آورید به پروردگارتان پس ایمان آوردیم [ای] پروردگارما پس بیامرز برای ما گناهان‌مان را و بزدای از ما

سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلۡأَبۡرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَءَاتِنَا مَا وَعَدتَّنَا
بدی‌هایمان را و بمیران ما را با نیکوکاران ﴿۱۹۳﴾ [ای] پروردگارما و بده به ما آنچه را وعده کردی به ما

عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخۡزِنَا يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ إِنَّكَ لَا تُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾
بر[زبان] پیامبرانت و رسوا مکن ما را در روز رستاخیز همانا تو خلاف نمی کنی وعده را ﴿۱۹۴﴾

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ
[پس] پذیرفت برای‌شان پروردگارشان که همانا من تباه نمی‌گردانم عمل هیچ عمل کننده‌ای را از شما از

ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا
مرد یا زن برخی شما از برخی [دیگرید] پس آنان که هجرت کردند و رانده شدند

مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ
از خانه‌هایشان و آزار دیدند در راه من و جنگیدند و کشته شدند همانا می‌زدایم

عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
از آنان بدی‌هایشان را و البته درخواهم آورد آنها را به باغ‌هایی که روان است از زیر [درختان] آنها

الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿۱۹۵﴾
جویبارها به پاداشی از نزد الله و الله نزد اوست پاداش نیکو ﴿۱۹۵﴾

لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿۱۹۶﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ
البته نفریبد تو را رفت و آمدِ کسانی که کفر ورزیدند در شهرها ﴿۱۹۶﴾ [این] بهره‌مندیِ اندک است

ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿۱۹۷﴾ لَٰكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا
سپس جایگاهشان دوزخ است و بد آرامگاهی است ﴿۱۹۷﴾ ولی آنان که پروا کردند از

رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
پروردگارشان برای آنها بهشت هایی است که روان است از زیر[درختان] آنها جویبارها که ماندگارند در آن

نُزُلًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴿۱۹۸﴾ وَإِنَّ مِنْ
[به] مهمانی‌ای از نزد الله و آنچه نزد الله است بهتر است برای نیکان ﴿۱۹۸﴾ و همانا از

أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا
اهل کتاب کسانی هستند که ایمان می‌آورند به الله و آنچه فرو فرستاده شده است به سوی شما وآنچه

أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا
فروفرستاده شده است به سوی آنان درحالی که فروتنان‌اند برای الله نمی فروشند آیات الله را به بهایی

قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ
اندک آنان برای شان است مزدشان نزد پروردگارشان همانا الله

سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۱۹۹﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا
زود شمار است ﴿۱۹۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید شکیبایی کنید

وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۲۰۰﴾
و یکدیگر را به شکیبایی فرا خوانید و پیوستگی و همبستگی داشته باشید و پروا کنید از الله باشد که شما رستگار شوید ﴿۲۰۰﴾

ترتیبها ۴ — سُورَةُ النِّسَاءِ — آیاتها ۱۷۶

نصف حزب ۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَخَلَقَ مِنۡهَا

ای مردم پروا کنید از پروردگارتان آن ذاتی که آفرید شما را از یک تن و بیافرید از[نوع] او

زَوۡجَهَا وَبَثَّ مِنۡهُمَا رِجَالٗا كَثِيرٗا وَنِسَآءٗۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِي تَسَآءَلُونَ

همسرش را و بپراکند از آن دو مردانی بسیار و زنانی را و پروا کنید از الله آن ذاتی که درخواست می کنید ازیکدیگر

بِهِۦ وَٱلۡأَرۡحَامَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَيۡكُمۡ رَقِيبٗا ﴿١﴾ وَءَاتُواْ ٱلۡيَتَٰمَىٰٓ أَمۡوَٰلَهُمۡۖ

به[نام] او و[پروا کنید]از[گسستن رشته]خویشاوندی ها همانا الله هست بر شما نگاهبان (۱) و بدهید به یتیمان مال‌هایشان را

وَلَا تَتَبَدَّلُواْ ٱلۡخَبِيثَ بِٱلطَّيِّبِۖ وَلَا تَأۡكُلُوٓاْ أَمۡوَٰلَهُمۡ إِلَىٰٓ أَمۡوَٰلِكُمۡۚ إِنَّهُۥ

و جایگزین مکنید [مال] ناپاک را به [مال] پاک و مخورید مال‌هایشان را با مال های خودتان که آن

كَانَ حُوبٗا كَبِيرٗا ﴿٢﴾ وَإِنۡ خِفۡتُمۡ أَلَّا تُقۡسِطُواْ فِي ٱلۡيَتَٰمَىٰ فَٱنكِحُواْ

هست گناهی بزرگ (۲) و اگر ترسیدید که عدالت نکنید دربارهٔ دختران یتیم پس نکاح کنید

مَا طَابَ لَكُم مِّنَ ٱلنِّسَآءِ مَثۡنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَۖ فَإِنۡ خِفۡتُمۡ أَلَّا تَعۡدِلُواْ

آنچه را که خوش آید برای شما از زنان دو دو و سه سه و چهار چهار پس اگر ترسیدید که عدالت نکنید

فَوَٰحِدَةً أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡۚ ذَٰلِكَ أَدۡنَىٰٓ أَلَّا تَعُولُواْ ﴿٣﴾ وَءَاتُواْ

پس[بسنده کنید]به یکی یا به آنچه مالک شد دست های شما[یعنی کنیزان] این نزدیک‌تر است به آنکه به ستم نگرایید (۳) و بدهید

ٱلنِّسَآءَ صَدُقَٰتِهِنَّ نِحۡلَةٗۚ فَإِن طِبۡنَ لَكُمۡ عَن شَيۡءٖ مِّنۡهُ نَفۡسٗا فَكُلُوهُ

به زنان مهرهایشان را از روی میل و خوشی پس اگر بخشیدند به شما چیزی از آن را با رضایت خاطر بخورید آن را

هَنِيٓـٔٗا مَّرِيٓـٔٗا ﴿٤﴾ وَلَا تُؤۡتُواْ ٱلسُّفَهَآءَ أَمۡوَٰلَكُمُ ٱلَّتِي جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمۡ

گوارای نوشِ جان (۴) و مدهید به بی‌خردان مال‌هایتان را که گردانیده است الله برایتان

قِيَٰمٗا وَٱرۡزُقُوهُمۡ فِيهَا وَٱكۡسُوهُمۡ وَقُولُواْ لَهُمۡ قَوۡلٗا مَّعۡرُوفٗا ﴿٥﴾ وَٱبۡتَلُواْ

[سبب] پایداری [زندگی] و بخورانید به آنان از [درآمد] آن و بپوشانید آنها را و بگویید به آنان سخنی پسندیده (۵) و بیازمایید

ٱلۡيَتَٰمَىٰ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغُواْ ٱلنِّكَاحَ فَإِنۡ ءَانَسۡتُم مِّنۡهُمۡ رُشۡدٗا فَٱدۡفَعُوٓاْ

یتیمان را تا هنگامی که برسند به [سنِّ]ازدواج پس اگر دریافتید از آنان کاردانی را آنگاه بدهید

إِلَيۡهِمۡ أَمۡوَٰلَهُمۡۖ وَلَا تَأۡكُلُوهَآ إِسۡرَافٗا وَبِدَارًا أَن يَكۡبَرُواْۚ وَمَن كَانَ

به آنان مال‌هایشان را و مخورید آن را به اسراف و شتاب از[ترس]آنکه بزرگ شوند و آن که باشد

غَنِيّٗا فَلۡيَسۡتَعۡفِفۡۖ وَمَن كَانَ فَقِيرٗا فَلۡيَأۡكُلۡ بِٱلۡمَعۡرُوفِۚ فَإِذَا

توانگر پس باید خویشتنداری کند وکسی که باشد نیازمند پس بخورد به شایستگی آنگاه چون

دَفَعۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡ أَمۡوَٰلَهُمۡ فَأَشۡهِدُواْ عَلَيۡهِمۡۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبٗا ﴿٦﴾

باز می‌گردانید به آنان مال‌هایشان را پس گواه گیرید بر آنان و همین بس که الله حسابرس است (۶)

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ ٱلْوَٰلِدَانِ وَٱلْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٌ
برای مردان سهمی است از آنچه برجای نهند پدر و مادر و خویشاوندان و برای زنان سهمی است

مِّمَّا تَرَكَ ٱلْوَٰلِدَانِ وَٱلْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا
از آنچه برجای نهند پدر و مادر و خویشاوندان از آنچه کم باشد از آن یا بسیار باشد که سهمی است

مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ ٱلْقِسْمَةَ أُو۟لُوا۟ ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ
معیّن و مقرر (۷) و چون حاضر شوند به هنگام تقسیم[میراث] خویشاوندان [غیر وارث] و یتیمان

وَٱلْمَسَٰكِينُ فَٱرْزُقُوهُم مِّنْهُ وَقُولُوا۟ لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا
و بینوایان پس بدهیدشان[چیزی] از آن و بگویید به آنان سخنی پسندیده

﴿٨﴾ وَلْيَخْشَ ٱلَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا۟ مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَٰفًا
(۸) و باید بترسند آنان که اگر برجای نهند از پسِ [مرگ]خودشان فرزندانی ناتوان

خَافُوا۟ عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلْيَقُولُوا۟ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾
که می‌ترسند بر آنان پس باید پروا کنند از الله و باید بگویند سخنی استوار (۹)

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَٰلَ ٱلْيَتَٰمَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِى
همانا کسانی که می‌خورند مال‌های یتیمان را به ستم جز این نیست که می‌خورند [=می انبارند] در

بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ ٱللَّهُ
شکم‌هایشان آتشی را و به زودی درآیند در آتش برافروخته (۱۰) سفارش می‌کند به شما الله

فِىٓ أَوْلَٰدِكُمْ ۖ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۚ فَإِن كُنَّ نِسَآءً
دربارهٔ [ارث] فرزندانتان که برای مرد برابر بهرهٔ دو زن است پس اگر [وارثان]همه باشند زنان[دختر]

فَوْقَ ٱثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِن كَانَتْ وَٰحِدَةً فَلَهَا
بیشتر از دو تا پس برای آنهاست دوسوم آنچه برجای نهاده است و اگر باشد یک [دختر] پس برای اوست

ٱلنِّصْفُ ۚ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا ٱلسُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِن
نصف[میراث] و برای پدر و مادر او [=میّت] برای هر یک از آن دو یک‌ششم است ازآنچه برجای نهاده است اگر

كَانَ لَهُۥ وَلَدٌ ۚ فَإِن لَّمْ يَكُن لَّهُۥ وَلَدٌ وَوَرِثَهُۥٓ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ ٱلثُّلُثُ ۚ
باشد برایش فرزندی پس اگر نباشد برایش فرزندی و ارث بَرَند از او پدرو مادرش پس برای مادرش یک سوم است

فَإِن كَانَ لَهُۥٓ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ ٱلسُّدُسُ ۚ مِنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِى
پس اگر باشد برایش برادرانی آنگاه برای مادرش یک ششم است [این تقسیم‌ها] پس از[کسرِ] وصیّتی که وصیّت می کند

بِهَآ أَوْ دَيْنٍ ۗ ءَابَآؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ
به آن یا [کسرِ] بدهی است. پدران و فرزندانتان[که وفات می‌کنند] نمی‌دانید کدامشان نزدیک‌تراست به شما

نَفْعًا ۚ فَرِيضَةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾
از جهت سود [این سهم بندی ارث] حکمی است مقرّر از [جانب] الله همانا الله هست دانای سنجیده کار (۱۱)

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِن لَّمْ يَكُن
و برای شماست نصف آنچه برجای نهاده است زنانتان اگر نباشد

لَّهُنَّ وَلَدٌ فَإِن كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمُ الرُّبُعُ مِمَّا
برای آنان فرزندی پس اگر باشد برای‌شان فرزندی پس برای شماست یک چهارم از آنچه

تَرَكْنَ مِن بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ
برجای نهاده‌اند [این تقسیم] پس از [کسرِ] وصیتی است که وصیت می کنند به آن یا [کسرِ] بدهی است

وَلَهُنَّ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ إِن لَّمْ يَكُن لَّكُمْ وَلَدٌ
و برای آنان[زنانتان] است یک چهارم از آنچه برجای نهاده‌اید اگر نباشد برایتان فرزندی

فَإِن كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُم
پس اگر باشد برای شما فرزندی پس برای آنان است یک هشتم از آنچه برجای نهاده‌اید

مِّن بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِن كَانَ
[این تقسیم]پس از [کسرِ] وصیتی است که وصیت می کنید به آن یا [کسرِ] بدهی است و اگر باشد

رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوِ امْرَأَةٌ وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ
مردی که از وی ارث برده می‌شود کلاله [یعنی پدر و مادر و فرزند نداشته باشد] یا زنی [کلاله باشد] و برایش برادری یا خواهری باشد پس برای هر

وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِن كَانُوا أَكْثَرَ مِن ذَٰلِكَ
یک از آن دو یک ششم است پس اگر باشند بیشتر از این

فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِن بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا
آنگاه آنان شریکند در یک سوم [این تقسیم] پس از [کسرِ] وصیتی است که سفارش می شود به آن

أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ
یا [کسرِ] بدهی است بدون [آنکه با وصیتش به ورثه] ضرر رساننده باشد سفارشی است از [جانب] الله والله دانای بردبار است

(۱۲) تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
(۱۲) این مرزهای [احکام] الله است و هر که فرمان بَرد الله و پیامبرش را

يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
درمی‌آورد او را به بهشت هایی که روان است از زیر [درختان] آنها جویبارها

خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (۱۳)
که جاودانه اند در آن و این است کامیابی بزرگ (۱۳)

وَمَن يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ
و کسی که نافرمانی کند الله و پیامبرش را و درگذرد از مرزهای [احکام] او درخواهد آورد او را

نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ (۱۴)
به آتشی در حالی که ماندگار است در آن و برای اوست عذابی خوارکننده (۱۴)

وَٱلَّٰتِي يَأۡتِينَ ٱلۡفَٰحِشَةَ مِن نِّسَآئِكُمۡ فَٱسۡتَشۡهِدُواْ
آنان که مرتکب می شوند کار زشت [= زنا] را از زنان شما پس گواه بگیرید

عَلَيۡهِنَّ أَرۡبَعَةٗ مِّنكُمۡۖ فَإِن شَهِدُواْ فَأَمۡسِكُوهُنَّ فِي
بر آنها چهار تن [مرد] را از خودتان پس اگر گواهی دادند آنگاه نگاه دارید آنها را در

ٱلۡبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَفَّىٰهُنَّ ٱلۡمَوۡتُ أَوۡ يَجۡعَلَ ٱللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلٗا
خانه‌ها تا آنکه به پایان رساند[عمر] آن‌ها را مرگ یا اینکه قرار دهد الله برای‌شان راهی [دیگر] را

﴿١٥﴾ وَٱلَّذَانِ يَأۡتِيَٰنِهَا مِنكُمۡ فَـَٔاذُوهُمَاۖ فَإِن تَابَا
(۱۵) و آن دو کس که مرتکب می‌شوند آن[کار زشت]را از شما پس بیازارید آن دو را پس اگر توبه کردند

وَأَصۡلَحَا فَأَعۡرِضُواْ عَنۡهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ تَوَّابٗا رَّحِيمًا
و اصلاح کردند[زشتکاری خود را] پس صرف نظر کنید از آنها همانا الله هست بسی توبه‌پذیر مهربان

﴿١٦﴾ إِنَّمَا ٱلتَّوۡبَةُ عَلَى ٱللَّهِ لِلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلسُّوٓءَ بِجَهَٰلَةٖ
(۱۶) جز این نیست که [پذیرشِ] توبه بر الله تنها برای کسانی است که می کنند کار بد را به نادانی

ثُمَّ يَتُوبُونَ مِن قَرِيبٖ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَتُوبُ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡۗ وَكَانَ
سپس توبه می کنند به زودی پس آنان اند که بازمی‌گردد الله[به رحمت خود] بر آنان و هست

ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١٧﴾ وَلَيۡسَتِ ٱلتَّوۡبَةُ لِلَّذِينَ
الله بسی دانای سنجیده کار (۱۷) و نیست [پذیرش] توبه برای کسانی که

يَعۡمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ حَتَّىٰٓ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ ٱلۡمَوۡتُ
می کنند بدی‌ها را تا زمانی که فرارسد یکی‌شان را مرگ

قَالَ إِنِّي تُبۡتُ ٱلۡـَٰٔنَ وَلَا ٱلَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمۡ كُفَّارٌۚ
می‌گوید همانا من توبه کردم اکنون! و نه کسانی که می‌میرند درحالی که آنان کافرند

أُوْلَٰٓئِكَ أَعۡتَدۡنَا لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا ﴿١٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
آنان آماده کردیم برای‌شان عذابی دردناک را (۱۸) ای کسانی که

ءَامَنُواْ لَا يَحِلُّ لَكُمۡ أَن تَرِثُواْ ٱلنِّسَآءَ كَرۡهٗاۖ وَلَا تَعۡضُلُوهُنَّ
ایمان آورده‌اید حلال نیست برای شما که میراث برید زنان را به دل نخواهی[شان] و تنگ مگیرید بر آنان

لِتَذۡهَبُواْ بِبَعۡضِ مَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ إِلَّآ أَن يَأۡتِينَ بِفَٰحِشَةٖ
تا بازستانید برخی از آنچه را که داده‌اید به آنان مگر آنکه مرتکب شوند زشتکاریِ

مُّبَيِّنَةٖۚ وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلۡمَعۡرُوفِۚ فَإِن كَرِهۡتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰٓ
آشکاری را و رفتار کنید با زنان به شایستگی پس اگر ناپسند دارید آنان را [بدانید]بسا

أَن تَكۡرَهُواْ شَيۡـٔٗا وَيَجۡعَلَ ٱللَّهُ فِيهِ خَيۡرٗا كَثِيرٗا ﴿١٩﴾
ناپسند می‌دارید چیزی را درحالی که قرار می‌دهد الله در آن خیری بسیار را (۱۹)

وَإِنۡ أَرَدتُّمُ ٱسۡتِبۡدَالَ زَوۡجٖ مَّكَانَ زَوۡجٖ وَءَاتَيۡتُمۡ
و اگر خواهید جایگزین ساختن همسری [دیگر] را به جای همسری[که دارید] و داده باشید

إِحۡدَىٰهُنَّ قِنطَارٗا فَلَا تَأۡخُذُواْ مِنۡهُ شَيۡـًٔاۚ أَتَأۡخُذُونَهُۥ
به یکی‌شان دارایی بسیاری را پس مگیرید از آن چیزی را آیا می‌گیرید آن را

بُهۡتَٰنٗا وَإِثۡمٗا مُّبِينٗا ﴿٢٠﴾ وَكَيۡفَ تَأۡخُذُونَهُۥ وَقَدۡ أَفۡضَىٰ
به بهتان و گناهی آشکار؟ (۲۰) و چگونه باز می‌ستانید آن را با آنکه آمیزش جنسی کرده اید

بَعۡضُكُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ وَأَخَذۡنَ مِنكُم مِّيثَٰقًا
برخی شما با برخی دیگر و گرفته‌اند آنان از شما پیمانی

غَلِيظٗا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنكِحُواْ مَا نَكَحَ ءَابَآؤُكُم مِّنَ
استوار را؟ (۲۱) و ازدواج مکنید با آنانی که ازدواج کرده‌اند پدرانتان از

ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا قَدۡ سَلَفَۚ إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةٗ وَمَقۡتٗا
زنان مگر آنچه گذشته است[در دوران جاهلیت] همانا این هست کاری زشت و مورد خشم[الله]

وَسَآءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتۡ عَلَيۡكُمۡ أُمَّهَٰتُكُمۡ
و بد راهی است (۲۲) حرام شده است بر شما [ازدواج با] مادرانتان

وَبَنَاتُكُمۡ وَأَخَوَٰتُكُمۡ وَعَمَّٰتُكُمۡ وَخَٰلَٰتُكُمۡ وَبَنَاتُ
و دخترانتان و خواهرانتان و عمّه‌هایتان و خاله‌هایتان و دخترانِ

ٱلۡأَخِ وَبَنَاتُ ٱلۡأُخۡتِ وَأُمَّهَٰتُكُمُ ٱلَّٰتِيٓ أَرۡضَعۡنَكُمۡ
برادر و دختران خواهر و مادران شما آنان که شیر داده‌اند شما را

وَأَخَوَٰتُكُم مِّنَ ٱلرَّضَٰعَةِ وَأُمَّهَٰتُ نِسَآئِكُمۡ
و خواهران‌تان از راه شیرخوارگی و مادران زنانتان

وَرَبَٰٓئِبُكُمُ ٱلَّٰتِي فِي حُجُورِكُم مِّن نِّسَآئِكُمُ
و نادختری‌هایتان که [غالباً پرورش یافته] در دامان‌های شمایند از زنانتان

ٱلَّٰتِي دَخَلۡتُم بِهِنَّ فَإِن لَّمۡ تَكُونُواْ دَخَلۡتُم بِهِنَّ
که آمیزش کرده‌اید با آنان و اگر آمیزش نکرده‌اید با آنان

فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ وَحَلَٰٓئِلُ أَبۡنَآئِكُمُ ٱلَّذِينَ
پس نیست گناهی برشما[در ترک آنان و ازدواج با دخترانشان] و [نیز] همسران پسران شما که

مِنۡ أَصۡلَٰبِكُمۡ وَأَن تَجۡمَعُواْ بَيۡنَ ٱلۡأُخۡتَيۡنِ
از پشت شما باشند [نه همسر پسرخوانده‌ها] و اینکه جمع کنید بین دو خواهر را [به همسری]

إِلَّا مَا قَدۡ سَلَفَۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿٢٣﴾
مگر آنچه [پیش از این] گذشته است همانا الله هست آمرزندهٔ مهربان (۲۳)

۞ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡۖ
و[حرام شده است بر شما] زنان شوهردار از زن ها مگر آنچه مالک شد دست های شما [=کنیزانتان]

كِتَٰبَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡۚ وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَآءَ ذَٰلِكُمۡ أَن تَبۡتَغُواْ
[این احکام]نوشتهٔ الله است بر شما و حلال شده است برایتان آنچه جز اینهاست [به شرطی]که طلب کنید

بِأَمۡوَٰلِكُم مُّحۡصِنِينَ غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَۚ فَمَا ٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِهِۦ
با مال‌هایتان از روی پاکدامنی نه روابط نامشروع پس آنچه کام گرفتید با آن

مِنۡهُنَّ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةٗۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ
از آنان پس بدهید به آنها مهرهایشان را که [این حکم] مقرر است و نیست گناهی بر شما

فِيمَا تَرَٰضَيۡتُم بِهِۦ مِنۢ بَعۡدِ ٱلۡفَرِيضَةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا
در آنچه توافق کردید به آن پس از [مهر] مقرر همانا الله هست دانای

حَكِيمٗا ﴿٢٤﴾ وَمَن لَّمۡ يَسۡتَطِعۡ مِنكُمۡ طَوۡلًا أَن يَنكِحَ
سنجیده کار (۲۴) و هر که نتوانست از شما از روی توانگری که ازدواج کند

ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ فَمِن مَّا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُم مِّن
با زنان پاکدامن که مؤمنه اند پس از آنچه مالک شده است دست هایتان از

فَتَيَٰتِكُمُ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۚ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِإِيمَٰنِكُمۚ بَعۡضُكُم مِّنۢ
کنیزان شما که مؤمنه اند [ازدواج کنید] و الله داناتر است به ایمان شما برخی‌تان از

بَعۡضٖۚ فَٱنكِحُوهُنَّ بِإِذۡنِ أَهۡلِهِنَّ وَءَاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
برخی دیگرید پس ازدواج کنید با آنان به اجازهٔ کسان‌شان و بدهید به آنان مهرهای‌شان را

بِٱلۡمَعۡرُوفِ مُحۡصَنَٰتٍ غَيۡرَ مُسَٰفِحَٰتٖ وَلَا مُتَّخِذَٰتِ
به شایستگی درحالی که پاکدامنان باشند نه پلیدکاران [=زناکاران] و نه گیرندگان

أَخۡدَانٖۚ فَإِذَآ أُحۡصِنَّ فَإِنۡ أَتَيۡنَ بِفَٰحِشَةٖ فَعَلَيۡهِنَّ نِصۡفُ
دوستان پنهانی پس زمانی که شوهردار شدند آنگاه اگر کنند کار زشت [زنا] پس بر آنان است نصف

مَا عَلَى ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ مِنَ ٱلۡعَذَابِۚ ذَٰلِكَ لِمَنۡ خَشِيَ
آنچه که بر زنان آزاد است از عذاب [مجازات] این [=ازدواج با کنیزان] برای کسی است که بترسد

ٱلۡعَنَتَ مِنكُمۡۚ وَأَن تَصۡبِرُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡۗ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ
از رنج [گناه زنا] از شما و اینکه شکیبایی کنید بهتر است برایتان و الله آمرزندهٔ مهربان است

﴿٢٥﴾ يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمۡ وَيَهۡدِيَكُمۡ سُنَنَ ٱلَّذِينَ
(۲۵) می‌خواهد الله که بیان کند برایتان و هدایت کند شما را به راه و رسم کسانی که

مِن قَبۡلِكُمۡ وَيَتُوبَ عَلَيۡكُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٢٦﴾
پیش از شما بودند و بازگردد[به رحمت خود] بر شما و الله دانای سنجیده کار است (۲۶)

وَٱللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيۡكُمۡ وَيُرِيدُ ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
و الله می‌خواهد که بازگردد [به رحمت خود] بر شما و می‌خواهند کسانی که پیروی می‌کنند

ٱلشَّهَوَٰتِ أَن تَمِيلُواْ مَيۡلًا عَظِيمٗا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُخَفِّفَ
ازخواهش‌های خویش که کجروی کنید شما کجروی بزرگی ۲۷ می‌خواهد الله که تخفیف دهد

عَنكُمۡۚ وَخُلِقَ ٱلۡإِنسَٰنُ ضَعِيفٗا ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
به شما و آفریده شده است آدمی ناتوان ۲۸ ای کسانی که

ءَامَنُواْ لَا تَأۡكُلُوٓاْ أَمۡوَٰلَكُم بَيۡنَكُم بِٱلۡبَٰطِلِ إِلَّآ أَن
ایمان آورده‌اید مخورید مال‌هایتان را درمیان خودتان به باطل مگر آنکه

تَكُونَ تِجَٰرَةً عَن تَرَاضٖ مِّنكُمۡۚ وَلَا تَقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡۚ
باشد داد و ستدی با رضایت یکدیگر از شما و مکشید خودتان را

إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمٗا ﴿٢٩﴾ وَمَن يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ عُدۡوَٰنٗا
همانا الله هست به شما مهربان ۲۹ و هر که کند این [کار]را از روی تجاوز

وَظُلۡمٗا فَسَوۡفَ نُصۡلِيهِ نَارٗاۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ
و ستم پس به زودی درمی‌آوریم او را به آتشی و هست این بر الله

يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِن تَجۡتَنِبُواْ كَبَآئِرَ مَا تُنۡهَوۡنَ عَنۡهُ نُكَفِّرۡ
آسان ۳۰ اگر دوری گزینید از گناهان بزرگی که بازداشته شده‌اید از آن می‌زداییم

عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَنُدۡخِلۡكُم مُّدۡخَلٗا كَرِيمٗا ﴿٣١﴾
از شما گناهان [کوچک] شما را و در آوریم شما را به جایگاهی ارجمند ۳۱

وَلَا تَتَمَنَّوۡاْ مَا فَضَّلَ ٱللَّهُ بِهِۦ بَعۡضَكُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖۚ لِّلرِّجَالِ
و آرزو مکنید آنچه را که برتری داده است الله به آن برخی‌تان را بر برخی برای مردان

نَصِيبٞ مِّمَّا ٱكۡتَسَبُواْۖ وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٞ مِّمَّا ٱكۡتَسَبۡنَۚ
سهمی است از آنچه به دست آورده‌اند و برای زنان سهمی است از آنچه به دست آورده‌اند

وَسۡـَٔلُواْ ٱللَّهَ مِن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيۡءٍ
و درخواست کنید از الله از بخشش او همانا الله هست به هر چیزی

عَلِيمٗا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلّٖ جَعَلۡنَا مَوَٰلِيَ مِمَّا تَرَكَ ٱلۡوَٰلِدَانِ
دانا ۳۲ و برای هریک [از مرد و زن شما] قرار داده‌ایم وارثانی را از آنچه بر جای نهاده‌اند پدر و مادر

وَٱلۡأَقۡرَبُونَۚ وَٱلَّذِينَ عَقَدَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡ فَـَٔاتُوهُمۡ
و خویشاوندان نزدیک‌تر و کسانی که بسته است [آنها را به شما] پیمان هایتان پس بدهید به آنان

نَصِيبَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾
سهم‌شان را همانا الله هست بر هر چیزی گواه ۳۳

ٱلرِّجَالُ قَوَّٰمُونَ عَلَى ٱلنِّسَآءِ بِمَا فَضَّلَ ٱللَّهُ بَعۡضَهُمۡ
مردان سرپرستان‌اند بر زنان به سبب آنکه برتری داده است الله برخی‌شان را

عَلَىٰ بَعۡضٖ وَبِمَآ أَنفَقُواْ مِنۡ أَمۡوَٰلِهِمۡۚ فَٱلصَّٰلِحَٰتُ
بر برخی دیگر و بدان سبب که هزینه می‌کنند از مال‌های خود [برای زنان] پس زنان شایسته

قَٰنِتَٰتٌ حَٰفِظَٰتٞ لِّلۡغَيۡبِ بِمَا حَفِظَ ٱللَّهُۚ وَٱلَّٰتِي تَخَافُونَ
فرمانبردارند نگهدارندگان اند در نبود [شوهر] به پاس آنچه نگه داشته است الله [از حقوقشان] و زنانی که می‌ترسید

نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَٱهۡجُرُوهُنَّ فِي ٱلۡمَضَاجِعِ
از نافرمانی [و ناسازگاری]شان پس [نخست] پند دهید آنان را و [اگر تأثیر نکرد] ترکشان کنید در خوابگاه‌ها

وَٱضۡرِبُوهُنَّۖ فَإِنۡ أَطَعۡنَكُمۡ فَلَا تَبۡغُواْ عَلَيۡهِنَّ سَبِيلًاۗ
و [درنهایت] بزنیدشان آنگاه اگر فرمان بردند از شما پس مجویید بر[زیان] آنان راهی [دیگر را]

إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيّٗا كَبِيرٗا ﴿٣٤﴾ وَإِنۡ خِفۡتُمۡ شِقَاقَ
همانا الله هست والای بزرگ (۳۴) و اگر بیم دارید از اختلاف

بَيۡنِهِمَا فَٱبۡعَثُواْ حَكَمٗا مِّنۡ أَهۡلِهِۦ وَحَكَمٗا مِّنۡ أَهۡلِهَآ إِن
میان آن دو [=زن و شوهر] پس بفرستید داوری از کسان مرد و داوری از کسان زن اگر

يُرِيدَآ إِصۡلَٰحٗا يُوَفِّقِ ٱللَّهُ بَيۡنَهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرٗا
بخواهند [داوران] اصلاح را سازگاری پدید خواهد آورد الله میان آن دو همانا الله هست دانایِ آگاه

﴿٣٥﴾ ۞ وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗاۖ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ
(۳۵) و بپرستید الله را و شریک مگردانید با او چیزی را و به پدر و مادر

ربع حزب ۹

إِحۡسَٰنٗا وَبِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَٱلۡجَارِ
نیکوکاری [کنید] و [نیز] به خویشاوند و یتیمان و بینوایان و همسایهٔ

ذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡجَارِ ٱلۡجُنُبِ وَٱلصَّاحِبِ بِٱلۡجَنۢبِ
خویشاوند و همسایهٔ بیگانه و همنشین در کنار [=نزدیک]

وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن
و در راه مانده آنچه مالک شده دست هایتان [=کنیزان] همانا الله دوست نمی‌دارد کسی را که

كَانَ مُخۡتَالٗا فَخُورًا ﴿٣٦﴾ ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ وَيَأۡمُرُونَ
باشد خودپسند فخر فروش (۳۶) کسانی که بخل می‌ورزند و فرمان می‌دهند

ٱلنَّاسَ بِٱلۡبُخۡلِ وَيَكۡتُمُونَ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ
مردم را به بخل و کتمان می‌دارند آنچه را که داده است به آنان الله

مِن فَضۡلِهِۦۗ وَأَعۡتَدۡنَا لِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٗا مُّهِينٗا ﴿٣٧﴾
از بخشش‌اش و آماده کرده‌ایم برای کافران عذابی خوارکننده را (۳۷)

وَٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ رِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ
وکسانی که انفاق می‌کنند مال‌های‌شان را برای نشان دادن به مردم و ایمان نمی‌آورند

بِٱللَّهِ وَلَا بِٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ ۗ وَمَن يَكُنِ ٱلشَّيْطَٰنُ لَهُۥ قَرِينًا فَسَآءَ
به الله و نه به روز واپسین و کسی که باشد شیطان برایش همنشینی پس بد

قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ وَأَنفَقُوا۟
همنشینی است[شیطان] ﴿۳۸﴾ و چه زیانی برایشان داشت اگر ایمان می‌آوردند به الله و روز واپسین و انفاق می‌کردند

مِمَّا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَظْلِمُ
از آنچه روزی داده به ایشان الله؟ و هست الله به [حال] آنان دانا ﴿۳۹﴾ همانا الله ستم نمی‌کند

مِثْقَالَ ذَرَّةٍ ۖ وَإِن تَكُ حَسَنَةً يُضَٰعِفْهَا وَيُؤْتِ مِن لَّدُنْهُ
هموزن ذره‌ای و اگر باشد[آن ذره] کار نیکی دو چندان می‌گرداند آن را و می‌دهد از نزد خود

أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍۭ بِشَهِيدٍ
پاداشی بزرگ را ﴿۴۰﴾ پس چگونه است آنگاه که بیاوریم از هر امّتی گواهی را

وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ ٱلَّذِينَ
و بیاوریم تو را بر اینها گواه؟ ﴿۴۱﴾ آن روز دوست دارند کسانی که

كَفَرُوا۟ وَعَصَوُا۟ ٱلرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ ٱلْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ
کفر ورزیدند و نافرمانی کردند این پیامبر را که کاش هموار گردد بر آنان زمین و پنهان نتوانند کرد

ٱللَّهَ حَدِيثًا ﴿٤٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَقْرَبُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
از الله هیچ سخنی را ﴿۴۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید نزدیک مشوید به نماز

وَأَنتُمْ سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا۟ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِى
درحالی که شما مست باشید تا آنکه بدانید آنچه می‌گویید و نه در حالی که جنب هستید مگر که عبورکنندگان

سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا۟ ۚ وَإِن كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَآءَ
راهی[درحالت سفر] باشید تا آنکه غسل کنید و اگر باشید بیمارانی یا در سفری یا بیاید

أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ ٱلْغَآئِطِ أَوْ لَٰمَسْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوا۟ مَآءً
یکی از شما از جای قضای حاجت یا آمیزش کردید با زنان پس نیابید آب را

فَتَيَمَّمُوا۟ صَعِيدًا طَيِّبًا فَٱمْسَحُوا۟ بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ ۗ إِنَّ
آنگاه آهنگ کنید[=تیمّم کنید] خاکی پاک را پس[با آن] مسح کنید روی‌هایتان و دست‌هایتان را همانا

ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ نَصِيبًا مِّنَ
الله هست بسیار باگذشت و آمرزنده ﴿۴۳﴾ آیا ننگریستی به سوی کسانی که داده شده است به آنان بهره‌ای از

ٱلْكِتَٰبِ يَشْتَرُونَ ٱلضَّلَٰلَةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّوا۟ ٱلسَّبِيلَ ﴿٤٤﴾
کتاب که می‌خرند گمراهی را و می‌خواهند که گم کنید شما راه [حق] را؟ ﴿۴۴﴾

وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِأَعۡدَآئِكُمۡۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَلِيّٗا وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ نَصِيرٗا ﴿٤٥﴾

و الله داناتر است به دشمنان شما و کافی است که الله سرپرست و کافی است که الله یاور [شما] باشد ﴿٤٥﴾

مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُواْ يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِۦ وَيَقُولُونَ

برخی از کسانی که یهودی شدند تغییر می‌دهند کلمات را از جایگاه‌های آن و می‌گویند

سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا وَٱسۡمَعۡ غَيۡرَ مُسۡمَعٖ وَرَٰعِنَا لَيَّۢا بِأَلۡسِنَتِهِمۡ

شنیدیم و نافرمانی کردیم و بشنو در حالی که ناشنوا باشی و[گویند]راعنا در حال پیچانیدن به زبان‌هایشان

وَطَعۡنٗا فِي ٱلدِّينِۚ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَا وَٱسۡمَعۡ وَٱنظُرۡنَا

و طعنه در دین [اسلام] و اگر آنان می‌گفتند شنیدیم و فرمان بردیم و بشنو و بنگر ما را

لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ وَأَقۡوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفۡرِهِمۡ فَلَا يُؤۡمِنُونَ

هر آینه بود بهتر برای آنان و استوارتر ولی لعنت کرد آنان را الله به سبب کفرشان پس ایمان نمی‌آورند

إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٤٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ ءَامِنُواْ بِمَا نَزَّلۡنَا

مگر اندکی [از آنان] ﴿٤٦﴾ ای کسانی که داده شده است به شما کتاب [آسمانی] ایمان بیاورید به آنچه فرو فرستادیم

مُصَدِّقٗا لِّمَا مَعَكُم مِّن قَبۡلِ أَن نَّطۡمِسَ وُجُوهٗا فَنَرُدَّهَا

درحالی که تصدیق کنندهٔ چیزی است که با شماست پیش از آنکه ناپدید گردانیم چهره‌هایی را آنگاه برگردانیم آنها را

عَلَىٰٓ أَدۡبَارِهَآ أَوۡ نَلۡعَنَهُمۡ كَمَا لَعَنَّآ أَصۡحَٰبَ ٱلسَّبۡتِۚ وَكَانَ أَمۡرُ

بر پشت‌های‌شان یا لعنت کنیم آنان را چنان‌که لعنت کردیم یاران شنبه را و هست فرمان

ٱللَّهِ مَفۡعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ

الله انجام شدنی ﴿٤٧﴾ همانا الله نمی‌آمرزد که شرک آورده شود به او و می‌آمرزد آنچه جز

ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُۚ وَمَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱفۡتَرَىٰٓ إِثۡمًا عَظِيمًا

آن است برای هر کسی که بخواهد و هرکه شرک ورزد به الله پس به راستی بر بافته است گناهی بزرگ را

﴿٤٨﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُمۚ بَلِ ٱللَّهُ يُزَكِّي مَن يَشَآءُ

﴿٤٨﴾ آیا ننگریستی به سوی کسانی که به پاکی می‌ستایند خودشان را؟ بلکه الله پاک می‌گرداند هرکه را بخواهد

وَلَا يُظۡلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ ٱنظُرۡ كَيۡفَ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَۖ

و ستم نبینند به اندازهٔ رشتهٔ هستهٔ خرمایی ﴿٤٩﴾ ببین که چگونه برمی‌بندند بر الله دروغ را

وَكَفَىٰ بِهِۦٓ إِثۡمٗا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا

و همین بس که این گناهی آشکار است ﴿٥٠﴾ آیا ننگریستی به سوی کسانی که داده شده است به آنان بهره‌ای

مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡجِبۡتِ وَٱلطَّٰغُوتِ وَيَقُولُونَ

از کتاب که ایمان می‌آورند به بت و طاغوت و می‌گویند

لِلَّذِينَ كَفَرُواْ هَٰٓؤُلَآءِ أَهۡدَىٰ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ سَبِيلًا ﴿٥١﴾

دربارهٔ کسانی که کفر ورزیدند اینان رهیافته‌ترند از کسانی که ایمان آورده‌اند ﴿٥١﴾

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُۖ وَمَن يَلۡعَنِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾

آنان کسانی هستند که لعنت کرده است آنها را الله و هر که لعنت کند او را الله پس هرگز نمی‌یابی برایش یاوری ﴿۵۲﴾

أَمۡ لَهُمۡ نَصِيبٞ مِّنَ ٱلۡمُلۡكِ فَإِذٗا لَّا يُؤۡتُونَ ٱلنَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمۡ

آیا برایشان بهره‌ای است از فرمانروایی؟ پس در آن صورت نمی‌دهند به مردم به اندازهٔ گودی پُشت هسته‌ی خرمایی را ﴿۵۳﴾ یا

يَحۡسُدُونَ ٱلنَّاسَ عَلَىٰ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۖ فَقَدۡ ءَاتَيۡنَآ

حسد می‌ورزند به مردم بر آنچه داده است به آنها الله از بخشش‌اش؟ به راستی داده‌ایم

ءَالَ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَءَاتَيۡنَٰهُم مُّلۡكًا عَظِيمٗا ﴿٥٤﴾

به خاندانِ ابراهیم کتاب و حکمت را و دادیم به آنان فرمانروایی بزرگی را ﴿۵۴﴾

فَمِنۡهُم مَّنۡ ءَامَنَ بِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن صَدَّ عَنۡهُۚ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا

پس از آنها کسی است که ایمان آورده است به آن و از آنها کسی است که روی برتافت از آن و بس است دوزخ [به عنوان] آتش افروخته [برای کفار]

﴿٥٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا سَوۡفَ نُصۡلِيهِمۡ نَارٗا كُلَّمَا نَضِجَتۡ

﴿۵۵﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند به آیه‌های ما به زودی در آوریم آنها را به آتشی هرگاه بسوزد

جُلُودُهُم بَدَّلۡنَٰهُمۡ جُلُودًا غَيۡرَهَا لِيَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَۗ إِنَّ ٱللَّهَ

پوستهایشان جایگزین کنیم برای آنان پوست‌هایی جز آن را تا بچشند عذاب را همانا الله

كَانَ عَزِيزًا حَكِيمٗا ﴿٥٦﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ

هست پیروزمندِ سنجیده کار ﴿۵۶﴾ و کسانی که ایمان آورده‌اند و کرده‌اند کارهای شایسته

سَنُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ

به زودی درآوریم آنها را به بهشت هایی که روان است از زیر [درختان] آنها جویبارها درحالی که جاودانه اند در آن همیشه

لَّهُمۡ فِيهَآ أَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞۖ وَنُدۡخِلُهُمۡ ظِلّٗا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ ۞ إِنَّ

برای آنان در آن همسرانی است پاکیزه و درمی آوریم آنها را به سایه‌ای پایدار ﴿۵۷﴾ همانا

نصف حزب ۹

ٱللَّهَ يَأۡمُرُكُمۡ أَن تُؤَدُّواْ ٱلۡأَمَٰنَٰتِ إِلَىٰٓ أَهۡلِهَا وَإِذَا حَكَمۡتُم بَيۡنَ

الله فرمان می‌دهد به شما که بازگردانید امانت‌ها را به صاحبان آنها و هنگامی که داوری کردید میان

ٱلنَّاسِ أَن تَحۡكُمُواْ بِٱلۡعَدۡلِۚ إِنَّ ٱللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُم بِهِۦٓۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ سَمِيعَۢا

مردم داوری کنید به عدالت به راستی که الله خوب چیزی پند می دهد شما را به آن همانا الله هست شنوای

بَصِيرٗا ﴿٥٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي

بینا ﴿۵۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید فرمان برید الله را و فرمان برید پیامبر را وصاحبان

ٱلۡأَمۡرِ مِنكُمۡۖ فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ

امر را از خودتان پس اگر اختلاف کردید در چیزی پس بازگردانید آن را به سوی الله و پیامبر اگر دارید

تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلًا ﴿٥٩﴾

ایمان به الله و روز واپسین این بهتر و نیکوتر است سرانجام آن ﴿۵۹﴾

أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يَزۡعُمُونَ أَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكَ
آیا ننگریستی به سوی کسانی که می‌پندارند که همانا آنان ایمان آورده‌اند به آنچه فروفرستاده شده است به سوی تو

وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبۡلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوٓاْ إِلَى ٱلطَّٰغُوتِ
و آنچه فرو فرستاده شده است پیش از تو می‌خواهند که داوری بَرَند به سوی طاغوت

وَقَدۡ أُمِرُوٓاْ أَن يَكۡفُرُواْ بِهِۦ وَيُرِيدُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَن يُضِلَّهُمۡ
حال آنکه به راستی فرمان یافته‌اند که کفر ورزند به آن و می‌خواهد شیطان که گمراهی بیفکند آنان را

ضَلَٰلَۢا بَعِيدٗا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ تَعَالَوۡاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ
به گمراهی دوری ﴿٦٠﴾ و هنگامی که گفته شود به آنان که بیایید به سوی چیزی که فروفرستاده است

ٱللَّهُ وَإِلَى ٱلرَّسُولِ رَأَيۡتَ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ يَصُدُّونَ عَنكَ
الله و به سوی پیامبر می‌بینی منافقان را که رو می‌گردانند از تو

صُدُودٗا ﴿٦١﴾ فَكَيۡفَ إِذَآ أَصَٰبَتۡهُم مُّصِيبَةُۢ بِمَا
روی گرداندنی ﴿٦١﴾ پس چگونه است آنگاه که برسد به آنان مصیبتی به سبب آنچه

قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ ثُمَّ جَآءُوكَ يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنۡ أَرَدۡنَآ إِلَّآ
پیش فرستاده است دست‌هایشان [کارهایشان] باز بیایند نزد تو درحالی که سوگند می‌خورند به الله که نمی‌خواستیم جز

إِحۡسَٰنٗا وَتَوۡفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يَعۡلَمُ ٱللَّهُ مَا
نیکی و هماهنگی [با شما] را ﴿٦٢﴾ آنان کسانی هستند که می‌داند الله آنچه را

فِي قُلُوبِهِمۡ فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ وَعِظۡهُمۡ وَقُل لَّهُمۡ فِيٓ
در دل‌هایشان است پس روی بگردان از آنان و پندشان ده و بگو به آنان [که] در

أَنفُسِهِمۡ قَوۡلَۢا بَلِيغٗا ﴿٦٣﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا
دلشان [نفوذ کند] سخنی رسا ﴿٦٣﴾ و نفرستادیم هیچ پیامبری را مگر

لِيُطَاعَ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ إِذ ظَّلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ
برای آنکه فرمان برده شود [از او] به اذن الله و اگر آنان آنگاه که ستم کردند بر خودشان

جَآءُوكَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ ٱللَّهَ وَٱسۡتَغۡفَرَ لَهُمُ ٱلرَّسُولُ
می‌آمدند نزد تو پس آمرزش می‌خواستند از الله و آمرزش می‌خواست برای شان پیامبر

لَوَجَدُواْ ٱللَّهَ تَوَّابٗا رَّحِيمٗا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤۡمِنُونَ
هر آینه می‌یافتند الله را بسی توبه‌پذیر مهربان ﴿٦٤﴾ پس نه سوگند به پروردگارت که ایمان نمی‌آورند

حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيۡنَهُمۡ ثُمَّ لَا يَجِدُواْ
تا تو را داور کنند در آنچه اختلاف شده است میانشان سپس نیابند

فِيٓ أَنفُسِهِمۡ حَرَجٗا مِّمَّا قَضَيۡتَ وَيُسَلِّمُواْ تَسۡلِيمٗا ﴿٦٥﴾
در دل هایشان هیچ دلتنگی از آنچه داوری کرده‌ای و گردن نهند [بر آن] گردن نهادنی راستین ﴿٦٥﴾

وَلَوۡ أَنَّا كَتَبۡنَا عَلَيۡهِمۡ أَنِ ٱقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ أَوِ ٱخۡرُجُواْ مِن
و اگر هرآینه ما می نوشتیم[مقرّر می کردیم] بر آنان که بکُشید خودتان را یا بیرون روید از

دِيَٰرِكُم مَّا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٞ مِّنۡهُمۡۖ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ فَعَلُواْ مَا يُوعَظُونَ
خانه‌های‌تان، نمی کردند آن را مگر اندکی از آنان و اگر آنها می کردند آنچه راکه پندداده می‌شوند

بِهِۦ لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ وَأَشَدَّ تَثۡبِيتٗا ﴿٦٦﴾ وَإِذٗا لَّأٓتَيۡنَٰهُم مِّن
به آن البته می‌بود بهتر برای آنها و استوارتر [در دین] ﴿٦٦﴾ و آنگاه البته می‌دادیم به آنان از

لَّدُنَّآ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيۡنَٰهُمۡ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ﴿٦٨﴾
نزد خود پاداشی بزرگ را ﴿٦٧﴾ و هر آینه هدایت می‌کردیم آنها را به راهی راست ﴿٦٨﴾

وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَعَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم
و هر که فرمان برد از الله و این پیامبر پس آنان با کسانی‌اند که نعمت داده است الله بر آنان

مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ وَٱلصِّدِّيقِينَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَٱلصَّٰلِحِينَۚ وَحَسُنَ
از پیامبران و راستی پیشگان و شهیدان و شایستگان و نیک اند

أُوْلَٰٓئِكَ رَفِيقٗا ﴿٦٩﴾ ذَٰلِكَ ٱلۡفَضۡلُ مِنَ ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ
آنان از جهت همراهی ﴿٦٩﴾ این بخشش از [جانب] الله است و همین بس که

بِٱللَّهِ عَلِيمٗا ﴿٧٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ خُذُواْ حِذۡرَكُمۡ
الله داناست ﴿٧٠﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید [در برابر دشمن] آماده باشید

فَٱنفِرُواْ ثُبَاتٍ أَوِ ٱنفِرُواْ جَمِيعٗا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنكُمۡ لَمَن لَّيُبَطِّئَنَّ
و کوچ کنید گروه گروه یا کوچ کنید همگی با هم [برای جهاد] ﴿٧١﴾ و همانا از شما البته کسی است که هرآینه درنگ می‌کند

فَإِنۡ أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٞ قَالَ قَدۡ أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيَّ إِذۡ لَمۡ أَكُن مَّعَهُمۡ
پس اگر رسد به شما مصیبتی می‌گوید به راستی نعمت داد الله بر من آنگاه که نبودم با آنان

شَهِيدٗا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنۡ أَصَٰبَكُمۡ فَضۡلٞ مِّنَ ٱللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن
حاضر [در جنگ] ﴿٧٢﴾ و اگر برسد به شما بخششی از[جانب] الله هر آینه می‌گوید گویی که

لَّمۡ تَكُنۢ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُۥ مَوَدَّةٞ يَٰلَيۡتَنِي كُنتُ مَعَهُمۡ فَأَفُوزَ
نبوده است میان شما و میان او هیچ دوستی‌ای ای کاش می‌بودم با آنان آنگاه می‌رسیدم

فَوۡزًا عَظِيمٗا ﴿٧٣﴾ ۞ فَلۡيُقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ
به کامیابی بزرگی ﴿٧٣﴾ پس باید بجنگند در راه الله کسانی که

سه چهارم حزب ۹

يَشۡرُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا بِٱلۡأٓخِرَةِۚ وَمَن يُقَٰتِلۡ فِي
می‌فروشند زندگانی دنیا را به [بهای] آخرت و هر که بجنگد در

سَبِيلِ ٱللَّهِ فَيُقۡتَلۡ أَوۡ يَغۡلِبۡ فَسَوۡفَ نُؤۡتِيهِ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٧٤﴾
راه الله آنگاه کشته شود یا پیروز گردد پس به زودی می‌دهیم به او پاداشی بزرگ را ﴿٧٤﴾

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
و چه شده است شما را که نمی‌جنگید در راه الله و [برای رهایی] ناتوانان از مردان

وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَٰذِهِ الْقَرْيَةِ
و زنان و کودکان آنانی که می‌گویند [ای] پروردگارما بیرون بَر ما را از این آبادی

الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ
که ستمکارند مردمش و قرار ده برای ما از نزد خود سرپرستی و قرار ده برای ما از نزد خود

نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
یاوری را ﴿۷۵﴾ کسانی که ایمان آورده‌اند می‌جنگند در راه الله و کسانی که کفر ورزیده‌اند

يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّ كَيْدَ
می‌جنگند در راه طاغوت پس بجنگید با دوستان شیطان همانا نیرنگ

الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ
شیطان هست سست ﴿۷۶﴾ آیا ننگریستی به سوی کسانی که گفته شد به آنان بازدارید [از جنگ] دست‌هایتان را

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ
و برپا دارید نماز را و بدهید زکات را پس هنگامی که نوشته شد بر آنان جنگ ناگاه گروهی

مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً ۚ وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ
از آنان ترسیدند از مردم مانند ترسیدن از الله یا سخت‌تر ترسی و گفتند [ای] پروردگارما چرا

كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۗ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا
نوشتی بر ما جنگ را؟ چرا واپس نداشتی ما را تا مدّتی نزدیک؟ بگو بهره‌مندی دنیا

قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا
اندک است و آخرت بهتر است برای کسی که پرهیزکاری کند و ستم نمی‌بینید به اندازهٔ رشتهٔ هستهٔ خرمایی ﴿۷۷﴾ هرجا

تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشَيَّدَةٍ ۗ وَإِنْ تُصِبْهُمْ
که باشید درمی‌یابد شما را مرگ و اگرچه باشید در دژهایی سخت استوار و اگر برسد به آنان

حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۖ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا
نیکی‌ای گویند این از نزد الله است و اگر برسد به آنان بدی‌ای گویند

هَٰذِهِ مِنْ عِنْدِكَ ۚ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۖ فَمَالِ هَٰؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ
این از نزد توست بگو همه از نزد الله است پس چه شده است این گروه را که نزدیک نیستند

يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ۖ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ
که دریابند سخنی را؟ ﴿۷۸﴾ آنچه رسد به تو از نیکی پس از نزد الله است و آنچه رسد به تو از

سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ ۚ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾
بدی پس از خود توست و فرستادیم تو را برای مردم به پیامبری و همین بس که الله گواه است ﴿۷۹﴾

مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ فَقَدۡ أَطَاعَ ٱللَّهَۖ وَمَن تَوَلَّىٰ فَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ
هر که فرمان برد از پیامبر پس به راستی که فرمان برده است از الله و هر که روی بگرداند پس نفرستادیم تو را

عَلَيۡهِمۡ حَفِيظٗا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٞ فَإِذَا بَرَزُواْ مِنۡ
بر آنان نگهبان (۸۰) و می گویند[در حضور تو:کار ما] فرمانبرداری است و چون بیرون روند از

عِندِكَ بَيَّتَ طَآئِفَةٞ مِّنۡهُمۡ غَيۡرَ ٱلَّذِي تَقُولُۖ وَٱللَّهُ يَكۡتُبُ
نزد تو شبانه چاره می‌اندیشند گروهی از آنان [چیزی] جز آنچه تو می گویی و الله می‌نویسد[در نامه‌ی اعمال]

مَا يُبَيِّتُونَۖ فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا
آنچه را شبانه چاره می‌اندیشند پس روی بگردان از آنها و توکل کن بر الله و همین بس که الله کارساز است

﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلۡقُرۡءَانَۚ وَلَوۡ كَانَ مِنۡ عِندِ غَيۡرِ ٱللَّهِ لَوَجَدُواْ
(۸۱) پس آیا نمی‌اندیشند درقرآن و اگر می‌بود از نزد غیر الله البته می‌یافتند

فِيهِ ٱخۡتِلَٰفٗا كَثِيرٗا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَآءَهُمۡ أَمۡرٞ مِّنَ ٱلۡأَمۡنِ
در آن اختلافی بسیار را (۸۲) و هنگامی که آمد به نزد آنان خبری از ایمنی

أَوِ ٱلۡخَوۡفِ أَذَاعُواْ بِهِۦۖ وَلَوۡ رَدُّوهُ إِلَى ٱلرَّسُولِ وَإِلَىٰٓ أُوْلِي
یا ترس فاش کنند آن را و اگر باز می‌گرداندند آن را به سوی پیامبر و به سوی صاحبان

ٱلۡأَمۡرِ مِنۡهُمۡ لَعَلِمَهُ ٱلَّذِينَ يَسۡتَنۢبِطُونَهُۥ مِنۡهُمۡۗ وَلَوۡلَا فَضۡلُ
امر از خودشان البته می‌دانستند آن را کسانی که درمی‌یابند آن را از آنان و اگر نمی‌بود بخشش

ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ لَٱتَّبَعۡتُمُ ٱلشَّيۡطَٰنَ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٨٣﴾
الله بر شما و رحمتش و هر آینه پیروی می کردید از شیطان جز اندکی [از شما] (۸۳)

فَقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفۡسَكَۚ وَحَرِّضِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ
پس پیکار کن در راه الله تکلیف نشده ای جز [بر وظیفه]خودت و ترغیب کن مؤمنان را [به جهاد]

عَسَى ٱللَّهُ أَن يَكُفَّ بَأۡسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ وَٱللَّهُ أَشَدُّ بَأۡسٗا
باشد که الله باز دارد [از شما] آسیب کسانی را که کفر ورزیدند و الله [بر کافران] آسیب رسان تر

وَأَشَدُّ تَنكِيلٗا ﴿٨٤﴾ مَّن يَشۡفَعۡ شَفَٰعَةً حَسَنَةٗ يَكُن لَّهُۥ
و سخت کیفرتر است (۸۴) هر که شفاعت کند شفاعتی نیکو می‌باشد برای او

نَصِيبٞ مِّنۡهَاۖ وَمَن يَشۡفَعۡ شَفَٰعَةٗ سَيِّئَةٗ يَكُن لَّهُۥ كِفۡلٞ مِّنۡهَاۗ
بهره‌ای از[ثواب] آن و هر که شفاعت کند شفاعتی بد می‌باشد بر او سهمی از آن

وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ مُّقِيتٗا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُم بِتَحِيَّةٖ فَحَيُّواْ
و هست الله بر هر چیزی توانا (۸۵) و چون به شما درود گفته شد به سلامی پس درود گویید

بِأَحۡسَنَ مِنۡهَآ أَوۡ رُدُّوهَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾
به درودی بهتر از آن یا بازگردانید همان را همانا الله هست بر هر چیزی حسابگر (۸۶)

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ لَيَجۡمَعَنَّكُمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَا رَيۡبَ فِيهِ

الله است که نیست الهی جز او هر آینه گرد خواهد آورد شما را به روز رستاخیز که نیست هیچ تردیدی در آن

وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ حَدِيثٗا ﴿٨٧﴾ فَمَا لَكُمۡ فِي ٱلۡمُنَٰفِقِينَ

و کیست راستگوتر از الله در سخن؟ ﴿۸۷﴾ پس چه شده است شما را که دربارهٔ منافقان

فِئَتَيۡنِ وَٱللَّهُ أَرۡكَسَهُم بِمَا كَسَبُوٓاْۚ أَتُرِيدُونَ أَن تَهۡدُواْ مَنۡ

دو گروه شده‌اید؟ حال آنکه الله نگونسار کرده است آنها را به سبب آنچه کردند؟ آیا می‌خواهید که هدایت کنید کسی را که

أَضَلَّ ٱللَّهُۖ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلٗا ﴿٨٨﴾ وَدُّواْ لَوۡ

گمراه کرده [او را] الله؟ و هر که را گمراه کند الله پس هرگز نیابی برای او هیچ راهی را ﴿۸۸﴾ دوست داشتند که

تَكۡفُرُونَ كَمَا كَفَرُواْ فَتَكُونُونَ سَوَآءٗۖ فَلَا تَتَّخِذُواْ مِنۡهُمۡ أَوۡلِيَآءَ

شما کفر بورزید [هم]چنانکه کفر ورزیدند تا باشید برابر پس مگیرید از آنان دوستانی را

حَتَّىٰ يُهَاجِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَخُذُوهُمۡ وَٱقۡتُلُوهُمۡ

تا هنگامی که هجرت کنند در راه الله پس اگر پشت کردند آنگاه بگیریدشان و بکشیدشان

حَيۡثُ وَجَدتُّمُوهُمۡۖ وَلَا تَتَّخِذُواْ مِنۡهُمۡ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾

هر جا که بیابیدشان و مگیرید از آنها دوستی را و نه یاوری را ﴿۸۹﴾

إِلَّا ٱلَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوۡمِۭ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٌ أَوۡ جَآءُوكُمۡ

مگر کسانی که بپیوندند به گروهی که میان شما و میان آنان پیمانی است یا بیایند نزد شما

حَصِرَتۡ صُدُورُهُمۡ أَن يُقَٰتِلُوكُمۡ أَوۡ يُقَٰتِلُواْ قَوۡمَهُمۡۚ وَلَوۡ شَآءَ

درحالی که به تنگ آمده است سینه‌هایشان از آنکه بجنگند با شما یا بجنگند با گروه‌شان و اگر بخواهد

ٱللَّهُ لَسَلَّطَهُمۡ عَلَيۡكُمۡ فَلَقَٰتَلُوكُمۡۚ فَإِنِ ٱعۡتَزَلُوكُمۡ فَلَمۡ يُقَٰتِلُوكُمۡ

الله البته چیرگی می‌داد آنان را بر شما پس هر آینه می‌جنگیدند با شما پس اگر کناره گرفتند از شما و نجنگیدند با شما

وَأَلۡقَوۡاْ إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَمَ فَمَا جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمۡ عَلَيۡهِمۡ سَبِيلٗا ﴿٩٠﴾

و در افکندند با شما [طرح] سازش را در این صورت قرار نداده الله برای شما بر ضد آنها راهی را [برای جنگ] ﴿۹۰﴾

سَتَجِدُونَ ءَاخَرِينَ يُرِيدُونَ أَن يَأۡمَنُوكُمۡ وَيَأۡمَنُواْ قَوۡمَهُمۡ

به زودی می‌یابید دیگرانی را که می‌خواهند ایمن شوند از شما و ایمن شوند از گروه‌شان

كُلَّ مَا رُدُّوٓاْ إِلَى ٱلۡفِتۡنَةِ أُرۡكِسُواْ فِيهَاۚ فَإِن لَّمۡ يَعۡتَزِلُوكُمۡ وَيُلۡقُوٓاْ إِلَيۡكُمُ

هرگاه بازگردانیده شوند به سوی فتنه نگونسار می شوند در آن پس اگر کناره نگیرند از شما و در نیفکنند با شما

ٱلسَّلَمَ وَيَكُفُّوٓاْ أَيۡدِيَهُمۡ فَخُذُوهُمۡ وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ

[طرح] آشتی را و باز ندارند دست‌هایشان را آنگاه بگیریدشان و بکشیدشان هرجا که

ثَقِفۡتُمُوهُمۡۚ وَأُوْلَٰٓئِكُمۡ جَعَلۡنَا لَكُمۡ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٗا مُّبِينٗا ﴿٩١﴾

بیابیدشان و آنانند که قرار داده‌ایم برای شما بر آنان چیرگی آشکاری را ﴿۹۱﴾

حزب ۱۰

وَمَا كَانَ لِمُؤۡمِنٍ أَن يَقۡتُلَ مُؤۡمِنًا إِلَّا خَطَـٔٗاۚ وَمَن قَتَلَ
و نسزد برای هیچ مؤمنی که بکشد مؤمنی را مگر به خطا و هر که بکشد

مُؤۡمِنًا خَطَـٔٗا فَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مُّؤۡمِنَةٖ وَدِيَةٞ مُّسَلَّمَةٌ إِلَىٰٓ
مؤمنی را به خطا پس [بر اوست] آزادکردن برده‌ای مؤمن و خونبهایی پرداخت شده به

أَهۡلِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَصَّدَّقُواْۚ فَإِن كَانَ مِن قَوۡمٍ عَدُوّٖ لَّكُمۡ
کسانش مگر آنکه گذشت کنند پس اگر [مقتول] باشد از قومی که دشمن شماست

وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مُّؤۡمِنَةٖۖ وَإِن كَانَ
درحالی که او مؤمن [هم] باشد پس [بس است] آزادکردن برده‌ای مؤمن و اگر باشد

مِن قَوۡمِۭ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٞ فَدِيَةٞ مُّسَلَّمَةٌ
از قومی که میان شما و میان آنان پیمانی است پس [لازم است]خونبهایی پرداخت شده

إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ وَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مُّؤۡمِنَةٖۖ فَمَن لَّمۡ يَجِدۡ
به کسانش و آزادکردن برده‌ای مؤمن پس هر که نیابد

فَصِيَامُ شَهۡرَيۡنِ مُتَتَابِعَيۡنِ تَوۡبَةٗ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَكَانَ
پس[لازم است بر وی] روزه گرفتن دو ماه پیاپی برای [پذیرش] توبه از[جانب] الله و هست

ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٩٢﴾ وَمَن يَقۡتُلۡ مُؤۡمِنٗا
الله بسی دانای سنجیده کار ﴿۹۲﴾ و هر که بکشد مؤمنی را

مُّتَعَمِّدٗا فَجَزَآؤُهُۥ جَهَنَّمُ خَٰلِدٗا فِيهَا وَغَضِبَ
به عمد پس سزای او دوزخ است که ماندگار است در آن و خشم گرفته است

ٱللَّهُ عَلَيۡهِ وَلَعَنَهُۥ وَأَعَدَّ لَهُۥ عَذَابًا عَظِيمٗا ﴿٩٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا
الله بر او و لعنت کرده است او را و آماده کرده است برایش عذابی بزرگ را ﴿۹۳﴾ ای

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا ضَرَبۡتُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَتَبَيَّنُواْ وَلَا تَقُولُواْ
کسانی که ایمان آورده‌اید هنگامی که سفر کنید در راه الله پس نیک بررسی کنید و مگویید

لِمَنۡ أَلۡقَىٰٓ إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَٰمَ لَسۡتَ مُؤۡمِنٗا تَبۡتَغُونَ
به کسی که در افکند به سوی شما آشتی را نیستی مؤمن که بجویید

عَرَضَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فَعِندَ ٱللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٞۚ
کالای ناپایدار زندگانی دنیا را پس نزد الله غنیمت‌های بسیار است

كَذَٰلِكَ كُنتُم مِّن قَبۡلُ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ
اینچنین بودید شما پیش از این پس منّت نهاد الله بر شما

فَتَبَيَّنُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿٩٤﴾
پس نیک بررسی کنید همانا الله هست به آنچه می‌کنید بسیارآگاه ﴿۹۴﴾

لَّا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ
برابر نیستند نشستگان از مؤمنان بجز زیان دیدگان[= معذوران] و جهادکنندگان

فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۚ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ
در راه الله با مال‌هایشان و جان هایشان برتری داده است الله جهادکنندگان با مال هایشان

وَأَنفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً ۚ وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ۚ وَفَضَّلَ اللَّهُ
و جان هایشان را بر نشستگان به پایه‌ای و همه را وعده داده است الله به نیکی[=بهشت] و برتری داده است الله

الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً
جهادکنندگان را بر نشستگان به پاداشی بزرگ ﴿۹۵﴾ به پایه‌هایی از [جانب] خود و آمرزشی

وَرَحْمَةً ۚ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ
و بخشایشی و هست الله آمرزندهٔ مهربان ﴿۹۶﴾ همانا کسانی که می‌ستانند جانشان را فرشتگان

ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ ۖ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ
درحالی که ستمگران بوده اند برخودشان گویند درچه[حال] بودید؟ گویند بودیم ما ناتوانان در زمین

قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ۚ فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ
گویند آیا نبود زمین الله فراخ که هجرت کنید در آن؟ پس آنان جایگاهشان

جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
دوزخ است و بد بازگشتگاهی است ﴿۹۷﴾ مگر ناتوانان از مردان

وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾
و زنان و کودکان که نمی‌توانند چاره‌ای [بیندیشند] و نمی‌یابند راهی را ﴿۹۸﴾

فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَن يَعْفُوَ عَنْهُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٩٩﴾
پس آنان‌اند که امید است الله درگذرد از آنان و هست الله درگذرندهٔ آمرزنده ﴿۹۹﴾

ربع حزب ۱۰

۞ وَمَن يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً ۚ
و هر که هجرت کند در راه الله می‌یابد در زمین جایگاهی بسیار وگشایشی

وَمَن يَخْرُجْ مِن بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ
و هر که بیرون رود از خانه‌اش هجرت‌کنان به سوی الله و پیامبرش سپس دریابد او را مرگ

فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ
پس به تحقیق ثابت شده است پاداشش بر[عهده‌ی] الله و هست الله آمرزندهٔ مهربان ﴿۱۰۰﴾ و هنگامی که سفرکنید

فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ
در زمین پس نیست بر شما گناهی که بکاهید از نماز اگر بترسید

أَن يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿١٠١﴾
که به فتنه افکنند شما را کسانی که کفر ورزیدند همانا کافران هستند برای شما دشمنی آشکار ﴿۱۰۱﴾

وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ
و هنگامی که باشی درمیان آنها پس برپا داشتی برایشان نماز را آنگاه باید بایستند گروهی

مِّنْهُم مَّعَكَ وَلْيَأْخُذُوٓاْ أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُواْ فَلْيَكُونُواْ
از آنان با تو و باید برگیرند جنگ افزارهایشان را پس چون سجده کنند پس باید باشند

مِن وَرَآئِكُمْ وَلْتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّواْ
در پشت سرتان[و پاسداری کنند] و باید بیایند گروهی دیگر که نماز نخوانده‌اند

فَلْيُصَلُّواْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُواْ حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَدَّ ٱلَّذِينَ
پس باید نماز بخوانند با تو و باید برگیرند احتیاط وآمادگی‌شان را و جنگ‌افزارهایشان را دوست دارند کسانی که

كَفَرُواْ لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ
کفر ورزیدند که کاش شما غفلت بورزید از جنگ‌افزارهایتان و کالاهایتان پس بتازند

عَلَيْكُم مَّيْلَةً وَٰحِدَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن كَانَ بِكُمْ
بر شما تاختی یکباره و نیست گناهی بر شما اگر باشد برایتان

أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَن تَضَعُوٓاْ أَسْلِحَتَكُمْ ۖ
رنجی از باران یا باشید بیماران که بنهید جنگ‌افزارهایتان را

وَخُذُواْ حِذْرَكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾
و برگیرید آمادگی‌تان را همانا الله آماده کرده است برای کافران عذابی خوارکننده را (۱۰۲)

فَإِذَا قَضَيْتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱذْكُرُواْ ٱللَّهَ قِيَٰمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ
پس هنگامی که گزاردید نماز را آنگاه یاد کنید الله را ایستاده و نشسته و بر

جُنُوبِكُمْ ۚ فَإِذَا ٱطْمَأْنَنتُمْ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ
پهلوهایتان[آرمیده] پس چون آرامش یافتید آنگاه برپا دارید نماز را همانا نماز

كَانَتْ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ كِتَٰبًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُواْ
هست بر مؤمنان نوشته ای[=فریضه ای] زماندار (۱۰۳) و سستی مکنید

فِى ٱبْتِغَآءِ ٱلْقَوْمِ ۖ إِن تَكُونُواْ تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا
در جستن آن گروه[=مشرکان] اگر شما آسیب دیده و دردمند می‌شوید پس همانا آنان[نیز] آسیب دیده و دردمند می‌شوند چنان که

تَأْلَمُونَ ۖ وَتَرْجُونَ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا
شما دردمند می‌شوید و شما امید دارید از الله آنچه را [آنها] امید ندارند و هست الله دانایِ

حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ
سنجیده کار (۱۰۴) همانا فرو فرستادیم به سوی تو کتاب را به راستی تا داوری کنی میان

ٱلنَّاسِ بِمَآ أَرَىٰكَ ٱللَّهُ ۚ وَلَا تَكُن لِّلْخَآئِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾
مردم به آنچه نمایانده است به تو الله و مباش برای خیانتکاران جانبدار (۱۰۵)

وَٱسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تُجَٰدِلۡ
و آمرزش بخواه از الله همانا الله هست آمرزندهٔ مهربان (۱۰۶) و دفاع مکن

عَنِ ٱلَّذِينَ يَخۡتَانُونَ أَنفُسَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ
از کسانی که خیانت می‌کنند به خودشان همانا الله دوست نمی‌دارد کسی را که باشد

خَوَّانًا أَثِيمٗا ﴿١٠٧﴾ يَسۡتَخۡفُونَ مِنَ ٱلنَّاسِ وَلَا يَسۡتَخۡفُونَ
خیانتکارِ گنه پیشه (۱۰۷) پنهان می‌دارند[خیانت خود را] از [شرم] مردم ولی نمی‌توانند پنهان کنند

مِنَ ٱللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمۡ إِذۡ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرۡضَىٰ مِنَ ٱلۡقَوۡلِۚ وَكَانَ
از الله حال آنکه او با آنان است هنگامی که شب را می‌گذرانند به[اندیشیدن] آنچه نمی‌پسندد از سخن و هست

ٱللَّهُ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ جَٰدَلۡتُمۡ
الله به آنچه می‌کنند فراگیرنده (۱۰۸) هان! شما آنانید که دفاع کرده‌اید

عَنۡهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فَمَن يُجَٰدِلُ ٱللَّهَ عَنۡهُمۡ يَوۡمَ
از آنها در زندگی دنیا پس کیست که دفاع کند در برابر الله از آنان روز

ٱلۡقِيَٰمَةِ أَم مَّن يَكُونُ عَلَيۡهِمۡ وَكِيلٗا ﴿١٠٩﴾ وَمَن يَعۡمَلۡ
رستاخیز؟ یا کیست که باشد بر آنان کارساز ؟ (۱۰۹) و هر که کند

سُوٓءًا أَوۡ يَظۡلِمۡ نَفۡسَهُۥ ثُمَّ يَسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَ يَجِدِ ٱللَّهَ غَفُورٗا
بدی یا ستم کند بر خودش سپس آمرزش بخواهد از الله می‌یابد الله را آمرزندهٔ

رَّحِيمٗا ﴿١١٠﴾ وَمَن يَكۡسِبۡ إِثۡمٗا فَإِنَّمَا يَكۡسِبُهُۥ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦۚ
مهربان (۱۱۰) و هر که کند گناهی پس جز این نیست که می‌کند آن را بر زیان خودش

وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١١١﴾ وَمَن يَكۡسِبۡ خَطِيٓـَٔةً أَوۡ إِثۡمٗا
و هست الله بسی دانای سنجیده کار (۱۱۱) و هر که کند خطایی یا گناهی را

ثُمَّ يَرۡمِ بِهِۦ بَرِيٓـٔٗا فَقَدِ ٱحۡتَمَلَ بُهۡتَٰنٗا وَإِثۡمٗا مُّبِينٗا ﴿١١٢﴾ وَلَوۡلَا
سپس بیندازد آن را به [گردن] بی‌گناهی پس به راستی بر دوش کشیده است [بار] بهتان و گناهی آشکار را (۱۱۲) و اگر نبود

فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكَ وَرَحۡمَتُهُۥ لَهَمَّت طَّآئِفَةٞ مِّنۡهُمۡ أَن
بخشش الله بر تو و رحمت او هر آینه آهنگ [آن] می‌کردند گروهی از آنان که

يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡۖ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن
گمراه کنند تو را و گمراه نمی‌کنند مگر خودشان را و نمی‌رسانند زیانی به تو از

شَيۡءٖۚ وَأَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَعَلَّمَكَ
چیزی و فرو فرستاد الله بر تو کتاب و حکمت را و آموخت به تو

مَا لَمۡ تَكُن تَعۡلَمُۚ وَكَانَ فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكَ عَظِيمٗا ﴿١١٣﴾
آنچه را نمی‌دانستی و هست بخشش الله بر تو بزرگ (۱۱۳)

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ
نیست خیری در بسیاری از رازگویی هاشان مگر کسی که فرمان دهد به صدقه

أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ
یا کار نیک یا آشتی‌ای درمیان مردم و هر که کند این را

ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۱۱۴﴾ وَمَن
برای جستن خشنودی الله پس به زودی می‌دهیم به او پاداشی بزرگ را ۱۱۴ و هر که

يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ
مخالفت کند با این پیامبر از پس آنکه آشکار شد برای او هدایت و پیروی کند[از راهی] جز

سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ
راه مؤمنان، واگذاریم او را به آنچه روی کرده و درآوریم او را به دوزخ و بد

مَصِيرًا ﴿۱۱۵﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ
بازگشتگاهی است ۱۱۵ همانا الله نمی‌آمرزد که شرک آورده شود به او و می‌آمرزد آنچه جز

ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا
آن است برای هر کسی بخواهد و هر که شرک ورزد به الله پس به راستی گمراه شده است [به] گمراهی ای دور

﴿۱۱۶﴾ إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِ إِلَّا إِنَاثًا وَإِن يَدْعُونَ
۱۱۶ [مشرکان] نمی‌خوانند به جای او[= الله] جز مادینگانی را و فرا نمی‌خوانند

إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿۱۱۷﴾ لَّعَنَهُ اللَّهُ ۘ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ
جز شیطانی سرکش را ۱۱۷ لعنت کرد او را الله و گفت [شیطان]: البته خواهم گرفت

مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿۱۱۸﴾ وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ
از بندگان تو سهمی معیّن را ۱۱۸ و البته گمراه می‌کنم آنان را و به آرزوهای باطل می‌افکنم آنان را

وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَآمُرَنَّهُمْ
و فرمان می‌دهم آنان را که بشکافند گوش‌های چارپایان دامی را و فرمان می‌دهم آنان را

فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ ۚ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا
تادگرگون سازند آفرینش الله را و هر که بگیرد شیطان را کارساز [دوست]

مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿۱۱۹﴾
به جای الله پس به راستی زیان کرده زیانی آشکار ۱۱۹

يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۖ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿۱۲۰﴾
وعده می‌دهد به آنان و به آرزوهای باطل می‌افکند آنان را و وعده نمی‌دهد به آنان شیطان جز به فریب ۱۲۰

أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿۱۲۱﴾
آنان جایگاهشان دوزخ است و نمی‌یابند از آن گریزگاهی را ۱۲۱

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدۡخِلُهُمۡ
و کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته به زودی درآوریم آنان را

جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ وَعۡدَ
به بهشت هایی که روان است از زیر [درختان] آنها جویبارها که ماندگاران اند در آن همیشه بنا به وعدهٔ

ٱللَّهِ حَقّٗاۚ وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلٗا ﴿١٢٢﴾ لَّيۡسَ بِأَمَانِيِّكُمۡ
الله که حقّ است و کیست راستگوتر از الله در گفتار؟ ﴿۱۲۲﴾ [وعده‌ی الله] نیست به آرزوهای شما

وَلَآ أَمَانِيِّ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِۗ مَن يَعۡمَلۡ سُوٓءٗا يُجۡزَ بِهِۦ
و نه به آرزوهای اهل کتاب هرکه کند بدی را سزا داده می‌شود به آن

وَلَا يَجِدۡ لَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ﴿١٢٣﴾ وَمَن
و نمی‌یابد برای خودش از غیر الله کارسازی و نه یاوری را ﴿۱۲۳﴾ و هر که

يَعۡمَلۡ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ
کند از کارهای شایسته از مرد یا زن در حالی که او مؤمن باشد

فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ وَلَا يُظۡلَمُونَ نَقِيرٗا ﴿١٢٤﴾ وَمَنۡ
پس آنان درمی‌آیند به بهشت و ستم نبینند به اندازه گودی پشت هستهٔ خرمایی ﴿۱۲۴﴾ و چه کسی

أَحۡسَنُ دِينٗا مِّمَّنۡ أَسۡلَمَ وَجۡهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ وَٱتَّبَعَ
نیکوتر است از جهت دین از آن کس که تسلیم نموده است روی خود را برای الله در حالی که او نیکوکار است و پیروی کرده است

مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۗ وَٱتَّخَذَ ٱللَّهُ إِبۡرَٰهِيمَ خَلِيلٗا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا
از آیین ابراهیم که حقگراست و گرفت الله ابراهیم را دوست [صمیمی خود] ﴿۱۲۵﴾ وتنها برای الله است آنچه

فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٖ
در آسمان‌ها و آنچه در زمین است و هست الله به هر چیزی

مُّحِيطٗا ﴿١٢٦﴾ وَيَسۡتَفۡتُونَكَ فِي ٱلنِّسَآءِۖ قُلِ ٱللَّهُ يُفۡتِيكُمۡ
فراگیرنده ﴿۱۲۶﴾ و فتوا می‌خواهند از تو درباره‌ی زنان بگو الله فتوا می دهد به شما

فِيهِنَّ وَمَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ فِي يَتَٰمَى ٱلنِّسَآءِ
دربارهٔ آنان و[همچنین دربارهٔ]آنچه خوانده می‌شود بر شما در این کتاب [=قرآن] دربارهٔ زنان یتیم

ٱلَّٰتِي لَا تُؤۡتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرۡغَبُونَ أَن تَنكِحُوهُنَّ
آنان که نمی‌دهید به آنها آنچه را نوشته شده است برای‌شان و می‌خواهید که ازدواج کنید با آنان

وَٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ مِنَ ٱلۡوِلۡدَٰنِ وَأَن تَقُومُواْ لِلۡيَتَٰمَىٰ
و [نیز دربارهٔ] ناتوانان از کودکان و اینکه رفتار کنید دربارهٔ یتیمان

بِٱلۡقِسۡطِۚ وَمَا تَفۡعَلُواْ مِنۡ خَيۡرٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِهِۦ عَلِيمٗا ﴿١٢٧﴾
به عدالت و آنچه می‌کنید از نیکی پس همانا الله هست به آن دانا ﴿۱۲۷﴾

وَإِنِ ٱمۡرَأَةٌ خَافَتۡ مِنۢ بَعۡلِهَا نُشُوزًا أَوۡ إِعۡرَاضٗا فَلَا جُنَاحَ
و اگر زنی بیم دارد از شوهرش ناسازگاری یا روگردانی را پس نیست گناهی

عَلَيۡهِمَآ أَن يُصۡلِحَا بَيۡنَهُمَا صُلۡحٗاۚ وَٱلصُّلۡحُ خَيۡرٞۗ وَأُحۡضِرَتِ
بر آن دو که اصلاح کنند درمیانشان به آشتی و آشتی بهتر است و فراآمده است [سرشته شده]

ٱلۡأَنفُسُ ٱلشُّحَّۚ وَإِن تُحۡسِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ
جان‌ها [با] آزمندی و اگر نیکوکاری کنید و پرهیزکاری کنید پس همانا الله هست

بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿١٢٨﴾ وَلَن تَسۡتَطِيعُوٓاْ أَن تَعۡدِلُواْ
به آنچه می‌کنید آگاه (۱۲۸) و هرگز نمی‌توانید که به عدالت رفتارکنید

بَيۡنَ ٱلنِّسَآءِ وَلَوۡ حَرَصۡتُمۡۖ فَلَا تَمِيلُواْ كُلَّ ٱلۡمَيۡلِ
میان زنان خود و گرچه آزمند باشید[به آن] پس روی مگردانید به طور کامل

فَتَذَرُوهَا كَٱلۡمُعَلَّقَةِۚ وَإِن تُصۡلِحُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ
که واگذارید آن زن را مانند آویخته [بلاتکلیف که نه بیوه باشد و نه شوهردار] و اگر اصلاح کنید و پرهیزکاری کنید پس همانا الله

كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١٢٩﴾ وَإِن يَتَفَرَّقَا يُغۡنِ ٱللَّهُ كُلّٗا
هست آمرزندهٔ مهربان (۱۲۹) و اگر هر دو جدا شوند بی‌نیاز می‌گرداند الله هریک را

مِّن سَعَتِهِۦۚ وَكَانَ ٱللَّهُ وَٰسِعًا حَكِيمٗا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي
از گشایش خودش و هست الله گشایشگر سنجیده کار (۱۳۰) و تنها برای الله است آنچه در

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَلَقَدۡ وَصَّيۡنَا ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ
آسمان‌ها و آنچه در زمین است و به درستی که سفارش کردیم به کسانی که داده شد به آنان کتاب

مِن قَبۡلِكُمۡ وَإِيَّاكُمۡ أَنِ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ وَإِن تَكۡفُرُواْ فَإِنَّ لِلَّهِ
پیش از شما و [نیز به] شما که پروا کنید از الله و اگر کفر ورزید پس همانا برای الله ست

مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدٗا ﴿١٣١﴾
آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است و هست الله بی‌نیاز ستوده (۱۳۱)

وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾
و تنها برای الله است آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است و همین بس که الله کارساز است (۱۳۲)

إِن يَشَأۡ يُذۡهِبۡكُمۡ أَيُّهَا ٱلنَّاسُ وَيَأۡتِ بِـَٔاخَرِينَۚ وَكَانَ
اگر بخواهد می‌برد شما را ای مردم و می‌آورد دیگران را و هست

ٱللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرٗا ﴿١٣٣﴾ مَّن كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا فَعِندَ
الله بر این [کار] توانا (۱۳۳) هر که بخواهد پاداش دنیا را پس نزد

ٱللَّهِ ثَوَابُ ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعَۢا بَصِيرٗا ﴿١٣٤﴾
الله است پاداش دنیا و آخرت و هست الله شنوای بینا (۱۳۴)

سه چهارم حزب ۱۰

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ بِٱلۡقِسۡطِ شُهَدَآءَ لِلَّهِ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید باشید برپا دارندگان عدالت [و] گواهان برای الله

وَلَوۡ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۡ أَوِ ٱلۡوَٰلِدَيۡنِ وَٱلۡأَقۡرَبِينَۚ إِن يَكُنۡ غَنِيًّا
اگرچه به زیان خودتان یا پدر و مادر و نزدیکان [شما باشد] اگر باشد [آن کس]توانگر

أَوۡ فَقِيرٗا فَٱللَّهُ أَوۡلَىٰ بِهِمَاۖ فَلَا تَتَّبِعُواْ ٱلۡهَوَىٰٓ أَن تَعۡدِلُواْۚ وَإِن
یا نیازمند پس الله سزاوارتر است به آنان پس پیروی مکنید از هوس که [مبادا]عدالت نکنید و اگر

تَلۡوُۥٓاْ أَوۡ تُعۡرِضُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿١٣٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا
زبان بپیچانید[از گفتار حق] یا روی بگردانید پس همانا الله هست به آنچه می‌کنید آگاه (۱۳۵) ای

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِي نَزَّلَ
کسانی که ایمان آورده‌اید ایمان بیاورید به الله و پیامبرش و این کتاب که فرو فرستاده است

عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِن قَبۡلُۚ وَمَن يَكۡفُرۡ
بر پیامبرش و [به آن] کتابی که فروفرستاده است از پیش و هر که کفر ورزد

بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ فَقَدۡ ضَلَّ
به الله و فرشتگانش و کتاب‌هایش و پیامبرانش و روز واپسین پس به راستی گمراه شده است

ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ءَامَنُواْ
به گمراهی ای دور (۱۳۶) همانا کسانی که ایمان آوردند سپس کفر ورزیدند باز ایمان آوردند

ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ٱزۡدَادُواْ كُفۡرٗا لَّمۡ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا لِيَهۡدِيَهُمۡ
آنگاه کفر ورزیدند باز افزودند بر کفر[خود] نیست الله بر آن که بیامرزد آنان را و نه اینکه بنماید به آنان

سَبِيلَۢا ﴿١٣٧﴾ بَشِّرِ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ بِأَنَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ ٱلَّذِينَ
راهی را (۱۳۷) مژده ده منافقان را به اینکه همانا برای آنان عذابی دردناک است (۱۳۸) آنان که

يَتَّخِذُونَ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ أَيَبۡتَغُونَ
می‌گیرند کافران را سرپرستان و دوستان [خود] به جای مؤمنان آیا می‌جویند

عِندَهُمُ ٱلۡعِزَّةَ فَإِنَّ ٱلۡعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعٗا ﴿١٣٩﴾ وَقَدۡ نَزَّلَ عَلَيۡكُمۡ فِي
نزدشان عزّت را؟ پس همانا عزّت از آنِ الله است همگی (۱۳۹) و به راستی فرو فرستاده است بر شما در

ٱلۡكِتَٰبِ أَنۡ إِذَا سَمِعۡتُمۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ يُكۡفَرُ بِهَا وَيُسۡتَهۡزَأُ بِهَا فَلَا
این کتاب که هرگاه بشنوید آیه‌های الله را که کفر ورزیده می‌شود به آن و ریشخند می‌شود به آن پس

تَقۡعُدُواْ مَعَهُمۡ حَتَّىٰ يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيۡرِهِۦٓۚ إِنَّكُمۡ إِذٗا مِّثۡلُهُمۡۗ
منشینید با آنان تا آنکه درآیند به سخنی جز آن همانا شما [اگر بنشینید] آنگاه مانند آنهایید

إِنَّ ٱللَّهَ جَامِعُ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱلۡكَٰفِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾
همانا الله گردآورندهٔ منافقان و کافران در دوزخ است همگی (۱۴۰)

ٱلَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمۡ فَإِن كَانَ لَكُمۡ فَتۡحٞ مِّنَ ٱللَّهِ قَالُوٓاْ أَلَمۡ
همانان‌که انتظار می کشند شما را پس اگر باشد برای شما پیروزی‌ای از[جانب] الله گویند آیا

نَكُن مَّعَكُمۡ وَإِن كَانَ لِلۡكَٰفِرِينَ نَصِيبٞ قَالُوٓاْ أَلَمۡ نَسۡتَحۡوِذۡ
نبودیم با شما؟ و اگر باشد برای کافران بهره‌ای گویند آیا چیرگی نداشتیم

عَلَيۡكُمۡ وَنَمۡنَعۡكُم مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ فَٱللَّهُ يَحۡكُمُ بَيۡنَكُمۡ يَوۡمَ
بر شما و بازنداشتیم شما را از[گزند] مؤمنان؟ پس الله داوری می کند درمیان شما روز

ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَلَن يَجۡعَلَ ٱللَّهُ لِلۡكَٰفِرِينَ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾
رستاخیز و هرگز قرار نمی‌دهد الله برای کافران بر ضدّ مؤمنان راهی را[برای غلبه] (۱۴۱)

إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَهُوَ خَٰدِعُهُمۡ وَإِذَا قَامُوٓاْ إِلَى
همانا منافقان نیرنگ می ورزند با الله و او [به تلافی نیرنگشان] فریب‌دهنده‌ی آنهاست و چون برخیزند به سوی

ٱلصَّلَوٰةِ قَامُواْ كُسَالَىٰ يُرَآءُونَ ٱلنَّاسَ وَلَا يَذۡكُرُونَ ٱللَّهَ إِلَّا
نماز برخیزند با کسالت می‌نمایانند [خود را] به مردم و یاد نمی کنند الله را مگر

قَلِيلٗا ﴿١٤٢﴾ مُّذَبۡذَبِينَ بَيۡنَ ذَٰلِكَ لَآ إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ وَلَآ إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِۚ
[زمان]اندکی (۱۴۲) سرگشتگان اند در میان این و آن [= کفر و ایمان] نه با اینان اند و نه با آنان

وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلٗا ﴿١٤٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
و هر که را گمراه کند الله پس هرگز نیابی برای او هیچ راهی (۱۴۳) ای کسانی که ایمان آورده‌اید

لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ أَتُرِيدُونَ
مگیرید کافران را سرپرستان و دوستانی به جای مؤمنان آیا می‌خواهید

أَن تَجۡعَلُواْ لِلَّهِ عَلَيۡكُمۡ سُلۡطَٰنٗا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ
که قرار دهید برای الله بر ضدّ خود حجّتی آشکار را؟ (۱۴۴) همانا منافقان

فِي ٱلدَّرۡكِ ٱلۡأَسۡفَلِ مِنَ ٱلنَّارِ وَلَن تَجِدَ لَهُمۡ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾
در طبقهٔ پایین‌تر از آتش‌اند و هرگز نمی‌یابی برای آنان یاوری را (۱۴۵)

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَٱعۡتَصَمُواْ بِٱللَّهِ وَأَخۡلَصُواْ
مگر کسانی که توبه کردند و اصلاح کردند [فسادکاری‌هایشان را] و چنگ زدند به الله و خالص گرداندند

دِينَهُمۡ لِلَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَعَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَسَوۡفَ يُؤۡتِ ٱللَّهُ
دین‌شان را برای الله پس آنان با مؤمنانند و به زودی می‌دهد الله

ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿١٤٦﴾ مَّا يَفۡعَلُ ٱللَّهُ بِعَذَابِكُمۡ
به مؤمنان پاداشی بزرگ را (۱۴۶) چه کند الله با عذاب شما

إِن شَكَرۡتُمۡ وَءَامَنتُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمٗا ﴿١٤٧﴾
اگر شکر گزارید و ایمان آورید؟ و هست الله سپاس‌داری دانا (۱۴۷)

لَّا يُحِبُّ ٱللَّهُ ٱلْجَهْرَ بِٱلسُّوٓءِ مِنَ ٱلْقَوْلِ إِلَّا مَن ظُلِمَ ۚ وَكَانَ

دوست نمی دارد الله بانگ برداشتن به بدگویی را مگر [از] کسی که ستم دیده است و هست

ٱللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِن تُبْدُوا۟ خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا۟ عَن

الله بسی شنوای دانا ﴿۱۴۸﴾ اگر آشکار کنید کاری نیک را یا پنهان دارید آن را یا درگذرید از

سُوٓءٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْفُرُونَ

بدی [دیگران] پس همانا الله هست درگذرندهٔ توانا ﴿۱۴۹﴾ همانا کسانی که کفر می ورزند

بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيُرِيدُونَ أَن يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ ٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ

به الله و پیامبرانش و می خواهند که جدایی افکنند در میان الله و پیامبرانش

وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ

و می‌گویند ایمان می آوریم به برخی و کفر می‌ورزیم به برخی [دیگر] و می خواهند

أَن يَتَّخِذُوا۟ بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَٰفِرُونَ

که بگیرند میان این [و آن] راهی را ﴿۱۵۰﴾ آنان خودشان کافرانند

حَقًّا ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟

به راستی و آماده کرده ایم برای کافران عذابی خوارکننده را ﴿۱۵۱﴾ وکسانی که ایمان آوردند

بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَلَمْ يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُو۟لَٰٓئِكَ سَوْفَ

به الله و پیامبرانش و فرق نگذاشتند میان هیچ یک از آنان آنان به زودی

يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْـَٔلُكَ

می دهد [خدا] به آنها مزدهایشان را و هست الله بسی آمرزندهٔ مهربان ﴿۱۵۲﴾ می خواهند از تو

أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَن تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَٰبًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۚ فَقَدْ سَأَلُوا۟

اهل کتاب که فرود آری بر آنان کتابی را از آسمان پس به راستی خواستند

مُوسَىٰٓ أَكْبَرَ مِن ذَٰلِكَ فَقَالُوٓا۟ أَرِنَا ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ

از موسی بزرگتر از آن را آنگاه که گفتند بنما به ما الله را آشکارا پس گرفت آنها را

ٱلصَّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ۚ ثُمَّ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ

صاعقه به سبب ستم شان سپس گرفتند گوساله را [به پرستش] پس از آنکه آمد برای آنان

ٱلْبَيِّنَٰتُ فَعَفَوْنَا عَن ذَٰلِكَ ۚ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾

نشانه های روشن آنگاه درگذشتیم از آن [گناهشان] و دادیم به موسی حجتی آشکار را ﴿۱۵۳﴾

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ ٱلطُّورَ بِمِيثَٰقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا

و بالا بردیم فرازشان [کوه] طور را به سبب پیمان استوارشان و گفتیم به آنان درآیید از دروازه سجده کنان

وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا۟ فِى ٱلسَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَٰقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

و گفتیم به آنان تجاوز مکنید در [روز] شنبه و گرفتیم از آنان پیمانی سخت استوار را ﴿۱۵۴﴾

فَبِمَا نَقْضِهِم مِّيثَٰقَهُمْ وَكُفْرِهِم بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَقَتْلِهِمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ
پس [عذاب شدند] به سزای شکستن آنان پیمانشان را و کفرشان به آیه های الله و کشتن شان پیامبران را

بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ ۚ بَلْ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ
به ناحق و [این] گفتارشان که دل های ما [در] پوشش است بلکه مهر نهاد الله برآن[=دلهایشان] به سبب کفرشان

فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ
پس ایمان نیاورند جز اندکی [از آنان] ﴿۱۵۵﴾ و به سبب کفرشان و گفتارشان بر مریم

بُهْتَٰنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا ٱلْمَسِيحَ عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ
تهمتِ بزرگی را ﴿۱۵۶﴾ و [به سبب] گفتن شان که همانا ما کشته ایم مسیح عیسی پسر مریم

رَسُولَ ٱللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمْ ۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ
پیامبر الله را حال آنکه نکشتند او را و بر دار نکردند او را بلکه مشتبه شد[امر] بر ایشان وهمانا کسانی که

ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ ۚ مَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا ٱتِّبَاعَ ٱلظَّنِّ ۚ
اختلاف کردند در[باره ی]او هر آینه در شک‌اند درباره او نیست برای آنها نسبت به وی هیچ دانشی مگر پیروی از گمان

وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًۢا ﴿١٥٧﴾ بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيْهِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا
و نکشتند او را به یقین ﴿۱۵۷﴾ بلکه بالا برد او را الله به سوی خودش و هست الله پیروزمند سنجیده کار

﴿١٥٨﴾ وَإِن مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِۦ قَبْلَ مَوْتِهِۦ ۖ وَيَوْمَ
﴿۱۵۸﴾ و نیست [هیچ کس] از اهل کتاب مگر آنکه هر آینه ایمان می آورد به او پیش از مرگش و در روز

ٱلْقِيَٰمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَبِظُلْمٍ مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُوا۟
رستاخیز خواهد بود[عیسی] بر آنان گواه ﴿۱۵۹﴾ پس به سبب ستمی از[جانب] کسانی که یهودی شدند

حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَٰتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
حرام گرداندیم بر آنان چیزهای پاکیزه را که حلال شده بود برای شان و به سبب بازداشتن شان از راه الله

كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخْذِهِمُ ٱلرِّبَوٰا۟ وَقَدْ نُهُوا۟ عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَٰلَ ٱلنَّاسِ
بسیاری را ﴿۱۶۰﴾ و گرفتن شان ربا را حال آنکه به راستی نهی شده بودند از آن و [به سبب] خوردن شان مال‌های مردم را

بِٱلْبَٰطِلِ ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَّٰكِنِ
به ناحق و آماده کرده ایم برای کافران از آنان عذابی دردناک را ﴿۱۶۱﴾ لیکن

ٱلرَّٰسِخُونَ فِى ٱلْعِلْمِ مِنْهُمْ وَٱلْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ
پابرجایان در دانش از آنها و مؤمنان ایمان می‌آورند به آنچه فروفرستاده شده است به سوی تو و آنچه

أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ ۚ وَٱلْمُقِيمِينَ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ وَٱلْمُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ
فروفرستاده شده است پیش از تو و [بویژه] برپادارندگان نماز و پرداخت کنندگان زکات

وَٱلْمُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ أُو۟لَٰٓئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾
و مؤمنان به الله و روز واپسین آنان اند که به زودی می‌دهیم به آنان پاداشی بزرگ را ﴿۱۶۲﴾

إِنَّآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ كَمَآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ نُوحٖ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ مِنۢ بَعۡدِهِۦۚ
همانا ما وحی فرستادیم به سوی تو چنانکه وحی فرستادیم به سوی نوح و پیامبران پس از او

وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ
و وحی فرستادیم به سوی ابراهیم و اسماعیل و اسحق و یعقوب

وَٱلۡأَسۡبَاطِ وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَٰرُونَ وَسُلَيۡمَٰنَۚ
و اسباط [= نوادگان یعقوب] و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان

وَءَاتَيۡنَا دَاوُۥدَ زَبُورٗا ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلٗا قَدۡ قَصَصۡنَٰهُمۡ عَلَيۡكَ
و دادیم به داوود زبور را (۱۶۳) و[فرستادیم] پیامبرانی‌را که بی گمان بازگفتیم حکایتشان را بر تو

مِن قَبۡلُ وَرُسُلٗا لَّمۡ نَقۡصُصۡهُمۡ عَلَيۡكَۚ وَكَلَّمَ ٱللَّهُ مُوسَىٰ
از پیش و[فرستادیم] پیامبرانی را که بازنگفتیم داستان هایشان را بر تو و سخن گفت الله با موسی

تَكۡلِيمٗا ﴿١٦٤﴾ رُّسُلٗا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ
سخنی[ویژه] (۱۶۴) [فرستادیم] پیامبرانی را مژده دهندگان و هشداردهندگان تا نباشد

لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةُۢ بَعۡدَ ٱلرُّسُلِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمٗا
برای مردمان بر الله هیچ حجتی پس از پیامبران و هست الله بسی پیروزمند سنجیده کار

﴿١٦٥﴾ لَّٰكِنِ ٱللَّهُ يَشۡهَدُ بِمَآ أَنزَلَ إِلَيۡكَۖ أَنزَلَهُۥ بِعِلۡمِهِۦۖ
(۱۶۵) لیکن الله گواهی می دهد به آنچه فروفرستاده است به سوی تو نازل نموده است آن را به علم خود

وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَشۡهَدُونَۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
و فرشتگان [هم] گواهی می دهند و همین بس که الله گواه است (۱۶۶) همانا کسانی که

كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ قَدۡ ضَلُّواْ ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا
کفر ورزیدند و بازداشتند[مردم را] از راه الله به راستی گمراه شدند به گمراهی ای دور

﴿١٦٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَظَلَمُواْ لَمۡ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا
(۱۶۷) همانا کسانی که کفر ورزیدند و ستم کردند نیست الله بر آن که بیامرزد آنان را و نه

لِيَهۡدِيَهُمۡ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ
اینکه بنماید به آنان راهی را (۱۶۸) جز راه دوزخ که ماندگاراننددر آن همیشه

وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٗا ﴿١٦٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدۡ جَآءَكُمُ
و هست این[کار] بر الله آسان (۱۶۹) ای مردم به راستی آورده است برای شما

ٱلرَّسُولُ بِٱلۡحَقِّ مِن رَّبِّكُمۡ فَـَٔامِنُواْ خَيۡرٗا لَّكُمۡۚ وَإِن تَكۡفُرُواْ
این پیامبر حق را از[جانب] پروردگارتان پس ایمان بیاورید که بهتر است برایتان و اگر کفر بورزید

فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١٧٠﴾
پس همانا برای الله است آنچه در آسمان ها و زمین است و هست الله بسی دانایِ سنجیده کار (۱۷۰)

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَا تَغۡلُواْ فِي دِينِكُمۡ وَلَا تَقُولُواْ
ای اهل کتاب زیاده روی نکنید در دینتان و مگویید

عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّۚ إِنَّمَا ٱلۡمَسِيحُ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ رَسُولُ
بر الله جز حق را جز این نیست که مسیح عیسی پسر مریم پیامبر

ٱللَّهِ وَكَلِمَتُهُۥٓ أَلۡقَىٰهَآ إِلَىٰ مَرۡيَمَ وَرُوحٞ مِّنۡهُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ
الله و کلمه‌ی اوست [که] افکند آن را به سوی مریم و روحی از جانب اوست پس ایمان آورید به الله

وَرُسُلِهِۦۖ وَلَا تَقُولُواْ ثَلَٰثَةٌۚ ٱنتَهُواْ خَيۡرٗا لَّكُمۡۚ إِنَّمَا ٱللَّهُ إِلَٰهٞ
و پیامبرانش و مگویید [الله] سه است بازایستید که بهتر است برای شما جز این نیست که الله الهی

وَٰحِدٞۖ سُبۡحَٰنَهُۥٓ أَن يَكُونَ لَهُۥ وَلَدٞۘ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
یگانه است پاک و منزّه است او از آنکه باشد برای او فرزندی تنها برای اوست آنچه در آسمان ها

وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلٗا (۱۷۱) لَّن يَسۡتَنكِفَ
و آنچه در زمین است و همین بس که الله کارساز است (۱۷۱) هرگز ابا ندارد

ٱلۡمَسِيحُ أَن يَكُونَ عَبۡدٗا لِّلَّهِ وَلَا ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ ٱلۡمُقَرَّبُونَۚ
مسیح که باشد بنده ای برای الله و نه فرشتگان مقرّبان

وَمَن يَسۡتَنكِفۡ عَنۡ عِبَادَتِهِۦ وَيَسۡتَكۡبِرۡ فَسَيَحۡشُرُهُمۡ
و هرکه ابا دارد از پرستش او و کبر ورزد پس به زودی گردمی آورد آنان را

إِلَيۡهِ جَمِيعٗا (۱۷۲) فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
به سویش همگی را (۱۷۲) پس اما کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته

فَيُوَفِّيهِمۡ أُجُورَهُمۡ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضۡلِهِۦۖ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ
پس به تمامی می‌دهد به آنان پاداش‌هایشان را و خواهد افزود به آنان از بخشش اش و اما کسانی که

ٱسۡتَنكَفُواْ وَٱسۡتَكۡبَرُواْ فَيُعَذِّبُهُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا وَلَا
ابا ورزیدند و تکبر نمودند پس عذاب می کند آنان را عذابی دردناک و

يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا (۱۷۳) يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ
نمی یابند برایشان بجز الله [نه]کارسازی و نه یاوری را (۱۷۳) ای مردم

قَدۡ جَآءَكُم بُرۡهَٰنٞ مِّن رَّبِّكُمۡ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ نُورٗا مُّبِينٗا (۱۷۴)
به راستی آمد برایتان دلیلی از[جانب] پروردگارتان و فروفرستادیم به سوی شما نوری آشکار را (۱۷۴)

فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَٱعۡتَصَمُواْ بِهِۦ فَسَيُدۡخِلُهُمۡ
اما کسانی که ایمان آورده‌اند به الله و چنگ زدند به او پس به زودی درمی‌آورد آنها را

فِي رَحۡمَةٖ مِّنۡهُ وَفَضۡلٖ وَيَهۡدِيهِمۡ إِلَيۡهِ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا (۱۷۵)
در رحمتی از خودش و بخششی و می‌نمایاند به آنان به سوی خودش راهی راست را (۱۷۵)

يَسۡتَفۡتُونَكَ قُلِ ٱللَّهُ يُفۡتِيكُمۡ فِي ٱلۡكَلَٰلَةِۚ إِنِ ٱمۡرُؤٌاْ هَلَكَ
فتوا می‌خواهند از تو بگو الله فتوا می دهد به شما در[بارهٔ] کلاله[مرده ای که فقط برادر و خواهر دارد] اگر مردی بمیرد

لَيۡسَ لَهُۥ وَلَدٞ وَلَهُۥٓ أُخۡتٞ فَلَهَا نِصۡفُ مَا تَرَكَۚ وَهُوَ يَرِثُهَآ
که نباشد برایش فرزندی و برای او خواهری باشد پس برای او [=خواهر] است نصف آنچه برجای نهاده است و آن [برادر] ارث می‌برد از آن [خواهر]

إِن لَّمۡ يَكُن لَّهَا وَلَدٞۚ فَإِن كَانَتَا ٱثۡنَتَيۡنِ فَلَهُمَا ٱلثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَۚ
اگر نباشد برای او [=خواهر] فرزندی پس اگر باشند دوخواهر پس برای آن دو دو سوم است از آنچه [برادر] برجای نهاده است

وَإِن كَانُوٓاْ إِخۡوَةٗ رِّجَالٗا وَنِسَآءٗ فَلِلذَّكَرِ مِثۡلُ حَظِّ ٱلۡأُنثَيَيۡنِۗ
و اگر باشند[میراث بَران] برادر و خواهر مردان و زنانی پس برای مرد برابر سهم دو زن است

يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ أَن تَضِلُّواْۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمُۢ ﴿١٧٦﴾
بیان می کند الله برای شما که گمراه نشوید و الله به هر چیزی داناست ﴿١٧٦﴾

سُورَةُ المَائِدَة

ترتیبها ۵ — آیاتها ۱۲۰

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهرگستر مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَوۡفُواْ بِٱلۡعُقُودِۚ أُحِلَّتۡ لَكُم بَهِيمَةُ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید وفا کنید به پیمان ها حلال شده است برای شما زبان بسته‌های

ٱلۡأَنۡعَٰمِ إِلَّا مَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ غَيۡرَ مُحِلِّي ٱلصَّيۡدِ وَأَنتُمۡ حُرُمٌۗ إِنَّ ٱللَّهَ
دامی[گاو، گوسفند و شتر] مگر آنچه خوانده خواهد شد بر شما بی آنکه حلال شمارنده ی شکار باشید در حالی که شما در احرام هستید همانا الله

يَحۡكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُحِلُّواْ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ
حکم می کند آنچه خواهد ﴿١﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید مشکنید حرمتِ نشانه های[دین] الله را

وَلَا ٱلشَّهۡرَ ٱلۡحَرَامَ وَلَا ٱلۡهَدۡيَ وَلَا ٱلۡقَلَٰٓئِدَ وَلَآ ءَآمِّينَ ٱلۡبَيۡتَ
و نه ماه حرام را و نه قربانی بی نشان را و نه قربانی های نشان دار را و نه آهنگ کنندگانِ بیت

ٱلۡحَرَامَ يَبۡتَغُونَ فَضۡلٗا مِّن رَّبِّهِمۡ وَرِضۡوَٰنٗاۚ وَإِذَا حَلَلۡتُمۡ فَٱصۡطَادُواْۚ
الحرام را که می جویند بخششی از پروردگارشان و خشنودیی را و چون از احرام به درآیید پس شکار کنید

وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شَنَـَٔانُ قَوۡمٍ أَن صَدُّوكُمۡ عَنِ ٱلۡمَسۡجِدِ
و هر آینه وادار نکند شما را دشمنی گروهی که باز داشتند شما را از مسجد

ٱلۡحَرَامِ أَن تَعۡتَدُواْۘ وَتَعَاوَنُواْ عَلَى ٱلۡبِرِّ وَٱلتَّقۡوَىٰۖ وَلَا تَعَاوَنُواْ
الحرام اینکه از اندازه درگذرید و یاری کنید همدیگر را بر نیکوکاری و پرهیزکاری و یاری مکنید همدیگر را

عَلَى ٱلۡإِثۡمِ وَٱلۡعُدۡوَٰنِۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٢﴾
بر گناه و ستم و بترسید از الله همانا الله سخت کیفر است ﴿٢﴾

نصف حزب ۱۱

حُرِّمَتۡ عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَيۡتَةُ وَٱلدَّمُ وَلَحۡمُ ٱلۡخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ لِغَيۡرِ ٱللَّهِ
حرام شده است بر شما مُردار و خون و گوشتِ خوک و آنچه که [هنگام ذبح] یادکرده شده باشد برای غیر الله

بِهِۦ وَٱلۡمُنۡخَنِقَةُ وَٱلۡمَوۡقُوذَةُ وَٱلۡمُتَرَدِّيَةُ وَٱلنَّطِيحَةُ وَمَآ أَكَلَ
به آن و[حیوانی که] خفه شده و به زجر کشته شده و مردهٔ از بلندی افتاده و مردهٔ به شاخ زده شده و آنچه که خورده باشند

ٱلسَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيۡتُمۡ وَمَا ذُبِحَ عَلَى ٱلنُّصُبِ وَأَن تَسۡتَقۡسِمُواْ
درندگان مگر آنچه که[پس از این آفات تازنده است]سر بریده اید و[حرام است]آنچه سر بریده شده بر [قربانگاه] بُتان واینکه قسمت کنید[گوشت آن را]

بِٱلۡأَزۡلَٰمِۚ ذَٰلِكُمۡ فِسۡقٌۗ ٱلۡيَوۡمَ يَئِسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن دِينِكُمۡ
با تیرهای بخت آزمایی آنها همه نافرمانی است امروز نااُمید شدند کسانی که کفر ورزیدند از دین شما

فَلَا تَخۡشَوۡهُمۡ وَٱخۡشَوۡنِۚ ٱلۡيَوۡمَ أَكۡمَلۡتُ لَكُمۡ دِينَكُمۡ وَأَتۡمَمۡتُ
پس مترسید از آنان و بترسید از من امروز کامل کردم برای شما دینتان را و تمام کردم

عَلَيۡكُمۡ نِعۡمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلۡإِسۡلَٰمَ دِينٗاۚ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ فِي
بر شما نعمتم را و پسندیدم برای شما اسلام را [به عنوان] دین پس کسی که ناگزیر شود [از خوردن گوشت حرام] در

مَخۡمَصَةٍ غَيۡرَ مُتَجَانِفٖ لِّإِثۡمٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٣﴾
گرسنگی بی آنکه گراینده به گناه باشد پس همانا الله بسی آمرزندهٔ مهربان است (۳)

يَسۡـَٔلُونَكَ مَاذَآ أُحِلَّ لَهُمۡۖ قُلۡ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُ وَمَا عَلَّمۡتُم
می پرسند از تو که چه چیز حلال شده است برای آنان بگو حلال شده است برایتان پاکیزه ها و[شکار] آنچه آموزش داده اید

مِّنَ ٱلۡجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ ٱللَّهُۖ فَكُلُواْ مِمَّآ أَمۡسَكۡنَ
از جانوران [شکاری] درحالی که آموزندگان سگ های شکارید که می آموزید به آنها از آنچه آموخته است به شما الله پس بخورید از آنچه نگاه داشته اند

عَلَيۡكُمۡ وَٱذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهِۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿٤﴾
برای شما و یاد کنید نام الله را بر آن و پروا کنید از الله همانا الله زود شمار است (۴)

ٱلۡيَوۡمَ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُۖ وَطَعَامُ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ حِلّٞ
امروز حلال شده است برای شما چیزهای پاکیزه و خوراک کسانی که داده شده است به آنان کتاب حلال است

لَّكُمۡ وَطَعَامُكُمۡ حِلّٞ لَّهُمۡۖ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ
برای شما و خوردنی های شما حلال است برای آنان و [حلال کرده شد برای شما ازدواج با] پاکدامنان از زنان مؤمن و زنان پاکدامن

مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ إِذَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
از کسانی که داده شد به آنان کتاب پیش از شما هنگامی بدهید به آنان مهرهایشان را

مُحۡصِنِينَ غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِيٓ أَخۡدَانٖۗ وَمَن يَكۡفُرۡ
درحالی که پاکدامنان باشید نه زناکاران و نه گیرندگان دوستان پنهانی و کسی که کفر ورزد

بِٱلۡإِيمَٰنِ فَقَدۡ حَبِطَ عَمَلُهُۥ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٥﴾
به ایمان پس به راستی تباه شده است عمل او و او در آخرت از زیانکاران است (۵)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا قُمۡتُمۡ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ فَٱغۡسِلُواْ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید هنگامی که برخاستید به سوی نماز پس بشویید

وُجُوهَكُمۡ وَأَيۡدِيَكُمۡ إِلَى ٱلۡمَرَافِقِ وَٱمۡسَحُواْ بِرُءُوسِكُمۡ
چهره هایتان و دست هایتان را تا آرنج ها و مسح کنید سرهایتان را

وَأَرۡجُلَكُمۡ إِلَى ٱلۡكَعۡبَيۡنِۚ وَإِن كُنتُمۡ جُنُبٗا فَٱطَّهَّرُواْۚ
و [بشویید] پاهایتان را تا دو قوزک و اگر باشید جنب پس پاکی بورزید[=غسل کنید]

وَإِن كُنتُم مَّرۡضَىٰٓ أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوۡ جَآءَ أَحَدٞ مِّنكُم مِّنَ ٱلۡغَآئِطِ
و اگر باشید بیمارانی یا در سفری یا بیاید یکی از شما از جای قضای حاجت

أَوۡ لَٰمَسۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمۡ تَجِدُواْ مَآءٗ فَتَيَمَّمُواْ صَعِيدٗا طَيِّبٗا
یا آمیزش کردید با زنان پس نیافتید آب را آنگاه آهنگ خاکی پاک کنید

فَٱمۡسَحُواْ بِوُجُوهِكُمۡ وَأَيۡدِيكُم مِّنۡهُۚ مَا يُرِيدُ ٱللَّهُ
پس [با آن] مسح کنید روی هایتان و دستهایتان را از آن نمی خواهد الله

لِيَجۡعَلَ عَلَيۡكُم مِّنۡ حَرَجٖ وَلَٰكِن يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمۡ
که قرار دهد بر شما از دشواری ای بلکه می خواهد که پاکیزه گرداند شما

وَلِيُتِمَّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٦﴾
را و تمام کند نعمتش را بر شما باشد که شما سپاس گزارید (۶)

وَٱذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَمِيثَٰقَهُ ٱلَّذِي وَاثَقَكُم
و یاد کنید نعمت الله را بر خودتان و پیمان استوار او را که پیمان بسته است باشما

بِهِۦٓ إِذۡ قُلۡتُمۡ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ
به آن آنگاه که گفتید شنیدیم و فرمان بردیم و پرواکنید از الله همانا الله بسی داناست به آنچه

ٱلصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ
در سینه هاست (۷) ای کسانی که ایمان آورده‌اید باشید برپادارندگان برای الله

شُهَدَآءَ بِٱلۡقِسۡطِۖ وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شَنَـَٔانُ قَوۡمٍ عَلَىٰٓ
[و]گواهان به عدالت و وادار نکند شما را دشمنی گروهی بر آنکه

أَلَّا تَعۡدِلُواْۚ ٱعۡدِلُواْ هُوَ أَقۡرَبُ لِلتَّقۡوَىٰۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ
عدالت نورزید عدالت بورزید آن نزدیک تر است به پرهیزکاری و پروا کنید از الله همانا

ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
الله بسی آگاه است به آنچه می کنید (۸) وعده داده است الله به کسانی که ایمان آوردند

وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَأَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿٩﴾
و کردند کارهای شایسته که برای آنان آمرزش و پاداشی بزرگ است (۹)

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
و کسانی که کفر ورزیدند و دروغ انگاشتند آیات ما را آنان همدمان

ٱلۡجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ
دوزخ اند ۱۰ ای کسانی که ایمان آورده اید یاد کنید نعمت

ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ هَمَّ قَوۡمٌ أَن يَبۡسُطُوٓاْ إِلَيۡكُمۡ أَيۡدِيَهُمۡ
الله را بر خودتان آنگاه که آهنگ کردند گروهی تا بگشایند به سوی شما دست هایشان را

فَكَفَّ أَيۡدِيَهُمۡ عَنكُمۡۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ
پس بازداشت دست هایشان را از شما و پروا کنید از الله و تنها بر الله پس باید توکل کنند

ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١١﴾ ۞ وَلَقَدۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ بَنِيٓ
مؤمنان ۱۱ به درستی که گرفت الله پیمان از بنی

إِسۡرَٰٓءِيلَ وَبَعَثۡنَا مِنۡهُمُ ٱثۡنَيۡ عَشَرَ نَقِيبٗاۖ وَقَالَ ٱللَّهُ
اسراییل و برانگیختیم از آنان دوازده سردار را و گفت الله

إِنِّي مَعَكُمۡۖ لَئِنۡ أَقَمۡتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَيۡتُمُ ٱلزَّكَوٰةَ
همانا من با شما هستم اگر برپا داشتید نماز را و دادید زکات را

وَءَامَنتُم بِرُسُلِي وَعَزَّرۡتُمُوهُمۡ وَأَقۡرَضۡتُمُ ٱللَّهَ قَرۡضًا
و ایمان آوردید به پیامبرانم و یاری کردید آنها را و وام دادید به الله وامی

حَسَنٗا لَّأُكَفِّرَنَّ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَلَأُدۡخِلَنَّكُمۡ
نیکو هر آینه می‌زدایم از شما بدیهایتان را و هر آینه درمی آورم شما را

جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ فَمَن كَفَرَ بَعۡدَ
به بهشت هایی که روان است از زیر آن[درختان] آنها جویبارها پس کسی که کفر ورزد پس از

ذَٰلِكَ مِنكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فَبِمَا
آن از شما پس به راستی گم کرده است میانه راه را ۱۲ پس به سزای

نَقۡضِهِم مِّيثَٰقَهُمۡ لَعَنَّٰهُمۡ وَجَعَلۡنَا قُلُوبَهُمۡ قَٰسِيَةٗۖ
شکستن آنان پیمانشان را لعنت کردیم آنها را و گردانیدیم دل هایشان را سخت

يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِۦ وَنَسُواْ حَظّٗا مِّمَّا
تحریف می کنند کلمات را از جایگاه هایش و فراموش کردند بهره ای از آنچه که

ذُكِّرُواْ بِهِۦۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَآئِنَةٖ مِّنۡهُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنۡهُمۡۖ
پند داده شده اند به آن و همواره آگاه می شوی بر خیانتی از آنان مگر اندکی از آنان

فَٱعۡفُ عَنۡهُمۡ وَٱصۡفَحۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٣﴾
پس درگذر از آنان و ببخشای همانا الله دوست می دارد نیکوکاران را ۱۳

سه چهارم حزب ۱۱

وَمِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّا نَصَٰرَىٰٓ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَهُمۡ
و از کسانی که گفتند همانا ما مسیحیانیم گرفتیم پیمانشان را

فَنَسُواْ حَظّٗا مِّمَّا ذُكِّرُواْ بِهِۦ فَأَغۡرَيۡنَا بَيۡنَهُمُ ٱلۡعَدَاوَةَ
پس فراموش کردند بهره ای از آنچه پند داده شده اند به آن آنگاه برانگیختیم در میانشان دشمنی

وَٱلۡبَغۡضَآءَ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَسَوۡفَ يُنَبِّئُهُمُ ٱللَّهُ
و کینه را تا روز رستاخیز و به زودی آگاه می کند آنان را الله

بِمَا كَانُواْ يَصۡنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ
به آنچه انجام می دادند (۱۴) ای اهل کتاب

قَدۡ جَآءَكُمۡ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمۡ كَثِيرٗا مِّمَّا
به راستی آمد نزد شما پیامبر ما که بیان می کند برای شما بسیاری ازآنچه را که

كُنتُمۡ تُخۡفُونَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَيَعۡفُواْ عَن
پنهان می کردید از کتاب[آسمانی] و درمی گذرد از

كَثِيرٖۚ قَدۡ جَآءَكُم مِّنَ ٱللَّهِ نُورٞ وَكِتَٰبٞ
بسیاری به راستی آمد برای شما از[جانب] الله نوری و کتابی

مُّبِينٞ ﴿١٥﴾ يَهۡدِي بِهِ ٱللَّهُ مَنِ ٱتَّبَعَ رِضۡوَٰنَهُۥ
روشن (۱۵) که هدایت می کند با آن الله کسی را که پی گیرد خشنودی اوست

سُبُلَ ٱلسَّلَٰمِ وَيُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى
به راه های سلامت [= نجات] و بیرون می آورد آنان را از تاریکی ها به سوی

ٱلنُّورِ بِإِذۡنِهِۦ وَيَهۡدِيهِمۡ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ
روشنی به خواست خود و راه می نماید آنان را به سوی راهی راست

﴿١٦﴾ لَّقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡمَسِيحُ
(۱۶) به درستی که کفر ورزیدند کسانی که گفتند همانا الله همان مسیح

ٱبۡنُ مَرۡيَمَۚ قُلۡ فَمَن يَمۡلِكُ مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـًٔا إِنۡ أَرَادَ
پسر مریم است بگو پس چه کسی در اختیار دارد از الله چیزی را [که او را بازدارد] اگر بخواهد

أَن يُهۡلِكَ ٱلۡمَسِيحَ ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَأُمَّهُۥ وَمَن فِي
که نابود کند مسیح پسر مریم و مادرش و هرکسی را که در

ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗاۗ وَلِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ
زمین است همگی را؟ و تنها برای الله است فرمانروایی آسمان ها و زمین

وَمَا بَيۡنَهُمَاۚ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١٧﴾
و آنچه در میان آنهاست می آفریند آنچه بخواهد و الله بر هر چیزی تواناست (۱۷)

وَقَالَتِ ٱلۡيَهُودُ وَٱلنَّصَٰرَىٰ نَحۡنُ أَبۡنَٰٓؤُاْ ٱللَّهِ وَأَحِبَّٰٓؤُهُۥۚ قُلۡ
و گفتند يهوديان و مسيحيان ما پسران الله ايم و دوستان اوييم بگو

فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمۖ بَلۡ أَنتُم بَشَرٞ مِّمَّنۡ خَلَقَۚ يَغۡفِرُ لِمَن
پس چرا عذاب مى كند شما را به گناهانتان؟ بلكه شما آدميانى هستيد از كسانى كه او آفريده است مى آمرزد هركه را

يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۚ وَلِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ
خواهد و عذاب مى كند هركه را خواهد و تنها براى الله است فرمانروايى آسمان ها و زمين

وَمَا بَيۡنَهُمَاۖ وَإِلَيۡهِ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ قَدۡ جَآءَكُمۡ
و آنچه در ميان آنهاست و به سوى اوست بازگشت ﴿١٨﴾ اى اهل كتاب به راستى آمد براى شما

رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمۡ عَلَىٰ فَتۡرَةٖ مِّنَ ٱلرُّسُلِ أَن تَقُولُواْ مَا جَآءَنَا
پيامبر ما كه بيان مى كند براى شما در دوران تُهى از پيامبران تا [مبادا] بگوييد كه نيامده نزد ما

مِنۢ بَشِيرٖ وَلَا نَذِيرٖۖ فَقَدۡ جَآءَكُم بَشِيرٞ وَنَذِيرٞۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
هيچ مژده دهنده و نه بيم دهنده اى پس به راستى آمد نزد شما مژده دهنده و بيم دهنده اى و الله بر هر

شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١٩﴾ وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ ٱذۡكُرُواْ
چيزى تواناست ﴿١٩﴾ و [به ياد آوريد] زمانى كه گفت موسى به قومش اى قوم من ياد كنيد

نِعۡمَةَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ جَعَلَ فِيكُمۡ أَنۢبِيَآءَ وَجَعَلَكُم مُّلُوكٗا
نعمت الله را بر خودتان آنگاه كه قرار داد در ميان شما پيامبرانى را و گردانيد شما را پادشاهان

وَءَاتَىٰكُم مَّا لَمۡ يُؤۡتِ أَحَدٗا مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَٰقَوۡمِ ٱدۡخُلُواْ
و داد به شما آنچه را كه نداده است به هيچ كس از جهانيان [معاصرتان] ﴿٢٠﴾ اى قوم من درآييد

ٱلۡأَرۡضَ ٱلۡمُقَدَّسَةَ ٱلَّتِي كَتَبَ ٱللَّهُ لَكُمۡ وَلَا تَرۡتَدُّواْ عَلَىٰٓ أَدۡبَارِكُمۡ
به سرزمين مقدسى كه نوشته است الله براى شما و برمگرديد بر پشت هايتان

فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ فِيهَا قَوۡمٗا جَبَّارِينَ
پس مى گرديد زيانكاران ﴿٢١﴾ گفتند اى موسى همانا در آنجا گروهى‌اند زورگويان

وَإِنَّا لَن نَّدۡخُلَهَا حَتَّىٰ يَخۡرُجُواْ مِنۡهَا فَإِن يَخۡرُجُواْ مِنۡهَا
و همانا ما هرگز درنمى‌آييم به آن تا آنكه بيرون آيند از آن [سرزمين] پس اگر بيرون روند از آن

فَإِنَّا دَٰخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ
آنگاه ما درآيندگانيم ﴿٢٢﴾ گفتند دو مرد از كسانى كه مى ترسيدند [از الله]

أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمَا ٱدۡخُلُواْ عَلَيۡهِمُ ٱلۡبَابَ فَإِذَا دَخَلۡتُمُوهُ
نعمت داده بود الله بر آن دو درآييد بر آنان از دروازه پس هنگامى كه داخل شديد آن را

فَإِنَّكُمۡ غَٰلِبُونَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَتَوَكَّلُوٓاْ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٢٣﴾
پس همانا شما پيروزمنداند و تنها بر الله پس توكل كنيد اگر هستيد مؤمنان ﴿٢٣﴾

قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّا لَن نَّدۡخُلَهَآ أَبَدٗا مَّا دَامُواْ فِيهَا فَٱذۡهَبۡ
گفتند ای موسی همانا هرگز درنمی آییم به آن هیچ گاه تا زمانی که باشند در آن پس برو

أَنتَ وَرَبُّكَ فَقَٰتِلَآ إِنَّا هَٰهُنَا قَٰعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ
تو و پروردگارت و بجنگید همانا ما همین جا نشستگانیم ﴿۲۴﴾ گفت[موسی] [ای] پروردگارم

إِنِّي لَآ أَمۡلِكُ إِلَّا نَفۡسِي وَأَخِيۖ فَٱفۡرُقۡ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَ ٱلۡقَوۡمِ
همانا من در اختیار ندارم جز خودم و برادرم را پس جدایی افکن در میان ما و میان گروه

ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيۡهِمۡۛ أَرۡبَعِينَ سَنَةٗۛ
نافرمانان ﴿۲۵﴾ گفت [الله] پس همانا آن [سرزمین] حرام شده است بر آنان چهل سال

يَتِيهُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ فَلَا تَأۡسَ عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡفَٰسِقِينَ
سرگردان می شوند در زمین پس اندوه مخور بر این گروه نافرمانان

﴿٢٦﴾ ۞ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ ٱبۡنَيۡ ءَادَمَ بِٱلۡحَقِّ إِذۡ قَرَّبَا قُرۡبَانٗا
﴿۲۶﴾ و بخوان بر آنان خبر دو پسر آدم[=هابیل و قابیل]را به حق آنگاه که پیش آوردند قربانی ای را

فَتُقُبِّلَ مِنۡ أَحَدِهِمَا وَلَمۡ يُتَقَبَّلۡ مِنَ ٱلۡأٓخَرِ قَالَ لَأَقۡتُلَنَّكَۖ
پس پذیرفته شد از یکی شان [هابیل] و پذیرفته نشد از دیگری[قابیل] گفت[قابیل] هر آینه خواهم کشت تو را

قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنۢ بَسَطتَ إِلَيَّ يَدَكَ
گفت[هابیل] جز این نیست که می پذیرد الله از پرهیزکاران ﴿۲۷﴾ یقینا اگر بگشایی به سوی من دستت را

لِتَقۡتُلَنِي مَآ أَنَا۠ بِبَاسِطٖ يَدِيَ إِلَيۡكَ لِأَقۡتُلَكَۖ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ
تا بکشی مرا نیستم من گشایندهٔ دستم به سوی تو تا بکشم تو را همانا من می ترسم از الله

رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّيٓ أُرِيدُ أَن تَبُوٓأَ بِإِثۡمِي وَإِثۡمِكَ فَتَكُونَ
پروردگار جهانیان ﴿۲۸﴾ همانا من می خواهم که بازگردی با گناه من و گناه خودت پس باشی تو

مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلنَّارِۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتۡ
از همدمان آتش و این است سزای ستمکاران ﴿۲۹﴾ پس آراست

لَهُۥ نَفۡسُهُۥ قَتۡلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُۥ فَأَصۡبَحَ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٣٠﴾
برایش نفس او کشتن برادرش را پس کشت او را آنگاه گشت از زیان کاران ﴿۳۰﴾

فَبَعَثَ ٱللَّهُ غُرَابٗا يَبۡحَثُ فِي ٱلۡأَرۡضِ لِيُرِيَهُۥ كَيۡفَ يُوَٰرِي
پس برانگیخت الله زاغی را که کاوش می‌کرد در زمین تا بنمایاند به او که چگونه پنهان کند

سَوۡءَةَ أَخِيهِۚ قَالَ يَٰوَيۡلَتَىٰٓ أَعَجَزۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِثۡلَ هَٰذَا
جسد برادرش[هابیل] را گفت ای وای بر من آیا ناتوان شدم از آنکه باشم مانند این

ٱلۡغُرَابِ فَأُوَٰرِيَ سَوۡءَةَ أَخِيۖ فَأَصۡبَحَ مِنَ ٱلنَّٰدِمِينَ ﴿٣١﴾
زاغ تا پنهان کنم جسد برادرم را؟! پس گردید از پشیمانان ﴿۳۱﴾

حزب ۱۲

مِنۡ أَجۡلِ ذَٰلِكَ كَتَبۡنَا عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَنَّهُۥ مَن قَتَلَ
به سبب همین نوشتیم [=مقرّر داشتیم] بر بنی اسرائیل که همانا هرکس بکشد

نَفۡسَۢا بِغَيۡرِ نَفۡسٍ أَوۡ فَسَادٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ
کسی را بدون [کشتن] کسی یا [ایجاد] فسادی در زمین پس چنان است که کشته است

ٱلنَّاسَ جَمِيعٗا وَمَنۡ أَحۡيَاهَا فَكَأَنَّمَآ أَحۡيَا ٱلنَّاسَ
مردمان را همگی و هرکه زنده بدارد او را پس چنان است که زنده داشته است مردمان را

جَمِيعٗاۚ وَلَقَدۡ جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُنَا بِٱلۡبَيِّنَٰتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرٗا
همگی و به درستی که آمدند به سوی آنان پیامبران ما با نشانه‌های روشن سپس همانا بسیاری

مِّنۡهُم بَعۡدَ ذَٰلِكَ فِي ٱلۡأَرۡضِ لَمُسۡرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا
از آنان پس از آن در زمین البته گزافکاران‌اند ﴿۳۲﴾ جز این نیست که

جَزَٰٓؤُاْ ٱلَّذِينَ يُحَارِبُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَسۡعَوۡنَ فِي ٱلۡأَرۡضِ
سزای کسانی که می‌جنگند با الله و رسولش و می کوشند در زمین

فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوٓاْ أَوۡ يُصَلَّبُوٓاْ أَوۡ تُقَطَّعَ أَيۡدِيهِمۡ
به فساد این است که کشته شوند یا به دار آویخته شوند یا بریده شود دست هایشان

وَأَرۡجُلُهُم مِّنۡ خِلَٰفٍ أَوۡ يُنفَوۡاْ مِنَ ٱلۡأَرۡضِۚ ذَٰلِكَ
و پاهایشان بر خلاف [همدیگر] یا دور کرده شوند از سرزمین [خود] این

لَهُمۡ خِزۡيٞ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ
برای آنان رسوایی است در دنیا و برای آنان در آخرت عذابی بزرگ است

﴿٣٣﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِن قَبۡلِ أَن تَقۡدِرُواْ عَلَيۡهِمۡۖ فَٱعۡلَمُوٓاْ
﴿۳۳﴾ مگر کسانی که توبه کردند پیش از آنکه دست یابید بر آنان پس بدانید که

أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٣٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
همانا الله بسی آمرزندهٔ مهربان است ﴿۳۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید

ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱبۡتَغُوٓاْ إِلَيۡهِ ٱلۡوَسِيلَةَ وَجَٰهِدُواْ فِي سَبِيلِهِۦ
پروا کنید از الله و بجویید به سوی او وسیله [ی تقرب] را و جهاد کنید در راه او

لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ أَنَّ
باشد که شما رستگار شوید ﴿۳۵﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند اگر همانا باشد

لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لِيَفۡتَدُواْ بِهِۦ مِنۡ
برای‌شان آنچه در زمین است همه و مانند آن با آن تا عوض دهند آن را از

عَذَابِ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنۡهُمۡۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٣٦﴾
عذاب روز رستاخیز پذیرفته نشود از آنان و برای آنان عذابی دردناک است ﴿۳۶﴾

يُرِيدُونَ أَن يَخۡرُجُواْ مِنَ ٱلنَّارِ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنۡهَاۖ
می خواهند که بیرون آیند از آتش [دوزخ] حال آنکه نیستند آنان بیرون آیندگان از آن

وَلَهُمۡ عَذَابٞ مُّقِيمٞ (۳۷) وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقۡطَعُوٓاْ
و برای آنان عذابی پایدار است (۳۷) و مرد دزد و زن دزد پس بُرید

أَيۡدِيَهُمَا جَزَآءَۢ بِمَا كَسَبَا نَكَٰلٗا مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٞ
دستانشان را به سزای آنچه کرده اند به کیفری از[جانب] الله و الله پیروزمند سنجیده کار است

(۳۸) فَمَن تَابَ مِنۢ بَعۡدِ ظُلۡمِهِۦ وَأَصۡلَحَ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَتُوبُ
(۳۸) پس هر که توبه کرد پس از ستمش و اصلاح کند [فسادکاری اش را] پس همانا الله بازمی گردد [به رحمت خود]

عَلَيۡهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ (۳۹) أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلۡكُ
بر او همانا الله بسی آمرزندهٔ مهربان است (۳۹) آیا ندانسته ای که همانا الله برای اوست فرمانروایی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَغۡفِرُ لِمَن يَشَآءُۗ
آسمان ها و زمین عذاب می کند هرکه را خواهد و می آمرزد هرکه را خواهد

وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ (۴۰) ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ
و الله بر هر چیزی تواناست (۴۰) ای پیامبر

ربع حزب ۱۲

لَا يَحۡزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡكُفۡرِ مِنَ ٱلَّذِينَ
اندوهگین نکنند تو را کسانی که شتاب می ورزند در کفر از کسانی که

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِأَفۡوَٰهِهِمۡ وَلَمۡ تُؤۡمِن قُلُوبُهُمۡۛ وَمِنَ ٱلَّذِينَ
گفتند ایمان آوردیم با دهان هایشان حال آنکه ایمان نیاورده است دل هایشان و از کسانی که

هَادُواْۛ سَمَّٰعُونَ لِلۡكَذِبِ سَمَّٰعُونَ لِقَوۡمٍ
یهودی شدند بسی گوش دهندگان اند برای دروغ پردازی گوش کنندگان اند[جاسوسان اند] برای گروهی

ءَاخَرِينَ لَمۡ يَأۡتُوكَۖ يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ مِنۢ بَعۡدِ مَوَاضِعِهِۦۖ
دیگر که نیامده اند نزد تو تحریف می کنند کلمات را پس از [جای گرفتن در] جایگاه‌هایش

يَقُولُونَ إِنۡ أُوتِيتُمۡ هَٰذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَّمۡ تُؤۡتَوۡهُ فَٱحۡذَرُواْۚ
می گویند اگر داده شود به شما این [حکم تحریف شده] پس بگیرید آن را و اگر به شما داده نشد آن پس دوری کنید

وَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ فِتۡنَتَهُۥ فَلَن تَمۡلِكَ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـًٔاۚ
و هرکس بخواهد الله گمراهی اش را پس هرگز دراختیار نداری برای او از[جانب] الله چیزی را

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَمۡ يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمۡۚ لَهُمۡ فِي
آنان کسانی اند که نخواسته است الله که پاک گرداند دل هایشان را برای آنان در

ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞۖ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٞ (۴۱)
دنیا خواری است و برای آنان در آخرت عذابی بزرگ است (۴۱)

سَمَّٰعُونَ لِلۡكَذِبِ أَكَّٰلُونَ لِلسُّحۡتِۚ فَإِن جَآءُوكَ

بسی گوش کنندگان اند برای دروغ پردازی بسیار خورندگان اند [مال] حرام را پس اگر بیایند نزد تو

فَٱحۡكُم بَيۡنَهُمۡ أَوۡ أَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡۖ وَإِن تُعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ فَلَن

آنگاه داوری کن درمیان شان یا روی بگردان از آنان و اگر روی بگردانی از آنان پس هرگز

يَضُرُّوكَ شَيۡـٔٗاۖ وَإِنۡ حَكَمۡتَ فَٱحۡكُم بَيۡنَهُم بِٱلۡقِسۡطِۚ

زیان نرسانند به تو چیزی را و اگر داوری کنی پس داوری کن در میانشان به عدالت

إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُقۡسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيۡفَ يُحَكِّمُونَكَ وَعِندَهُمُ

همانا الله دوست می دارد دادگران را (۴۲) و چگونه داور کنند تو را حال آنکه نزد آنها

ٱلتَّوۡرَىٰةُ فِيهَا حُكۡمُ ٱللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوۡنَ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَۚ

تورات است که در آن حکم الله است باز پشت می کنند پس از آن

وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٣﴾ إِنَّآ أَنزَلۡنَا ٱلتَّوۡرَىٰةَ فِيهَا

و نیستند آنان مؤمنان (۴۳) همانا ما فروفرستادیم تورات را که در آن

هُدٗى وَنُورٞۚ يَحۡكُمُ بِهَا ٱلنَّبِيُّونَ ٱلَّذِينَ أَسۡلَمُواْ لِلَّذِينَ

هدایت و نوری است حکم می‌کنند با آن پیامبران آنان که گردن نهادند [به حکم الله] برای کسانی که

هَادُواْ وَٱلرَّبَّٰنِيُّونَ وَٱلۡأَحۡبَارُ بِمَا ٱسۡتُحۡفِظُواْ مِن كِتَٰبِ

یهودی شدند و [نیز حکم می‌کنند] الله پرستان و دانشمندان [یهود] بدان سبب که نگهبان گذاشته شدند برای کتاب

ٱللَّهِ وَكَانُواْ عَلَيۡهِ شُهَدَآءَۚ فَلَا تَخۡشَوُاْ ٱلنَّاسَ

الله و بودند بر آن گواهان پس مترسید از مردم

وَٱخۡشَوۡنِ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِـَٔايَٰتِي ثَمَنٗا قَلِيلٗاۚ وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم

و بترسید از من و مفروشید آیه‌های من را به بهایی اندک و هرکه حکم نکند

بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبۡنَا عَلَيۡهِمۡ

به آنچه فروفرستاده است الله پس آنان خودشان کافرانند (۴۴) و نوشتیم بر آنان

فِيهَآ أَنَّ ٱلنَّفۡسَ بِٱلنَّفۡسِ وَٱلۡعَيۡنَ بِٱلۡعَيۡنِ وَٱلۡأَنفَ

در آن [کتاب] که همانا جان در برابر جان و چشم در برابر چشم و بینی

بِٱلۡأَنفِ وَٱلۡأُذُنَ بِٱلۡأُذُنِ وَٱلسِّنَّ بِٱلسِّنِّ وَٱلۡجُرُوحَ

در برابر بینی و گوش در برابر گوش و دندان در برابر دندان است و زخم ها را

قِصَاصٞۚ فَمَن تَصَدَّقَ بِهِۦ فَهُوَ كَفَّارَةٞ لَّهُۥۚ وَمَن

قصاص [پیگیری به مثل] است پس هرکه ببخشد آن را پس آن کفاره‌ای است برای [گناهان] او و هرکه

لَّمۡ يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٥﴾

حکم نکند به آنچه فروفرستاده است الله پس آنان خودشان ستمکارانند (۴۵)

وَقَفَّيۡنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم بِعِيسَى ٱبۡنِ مَرۡيَمَ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ مِنَ

و به دنبال آوردیم بر پی آنان عیسی پسر مریم را تصدیق کنندهٔ آنچه را که پیش از او بود از

ٱلتَّوۡرَىٰةِۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡإِنجِيلَ فِيهِ هُدٗى وَنُورٞ وَمُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ

تورات و دادیم به او انجیل را که در آن هدایت و نوری بود و تصدیق کنندهٔ آنچه را که پیش

يَدَيۡهِ مِنَ ٱلتَّوۡرَىٰةِ وَهُدٗى وَمَوۡعِظَةٗ لِّلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلۡيَحۡكُمۡ

از او بود از تورات و هدایت و پندی برای پرهیزکاران بود ﴿٤٦﴾ و باید حکم کنند

أَهۡلُ ٱلۡإِنجِيلِ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فِيهِۚ وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ

اهل انجیل به آنچه فروفرستاده است الله در آن و هرکه حکم نکند به آنچه فروفرستاده است

ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ

الله پس آنان خودشان نافرمانانند ﴿٤٧﴾ و فروفرستادیم به سوی تو این کتاب را

بِٱلۡحَقِّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَمُهَيۡمِنًا

به حق که تصدیق کننده است آنچه را که پیش از او بوده است از کتاب [های آسمانی] و نگهبان

عَلَيۡهِۖ فَٱحۡكُم بَيۡنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُۖ وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَهُمۡ

بر آن پس داوری کن در میان آنان به آنچه فروفرستاده است الله و پیروی مکن از خواهش های آنان

عَمَّا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡحَقِّۚ لِكُلّٖ جَعَلۡنَا مِنكُمۡ شِرۡعَةٗ وَمِنۡهَاجٗاۚ

در برابر آنچه آمد برای تو از حقّ برای هر گروهی قرار دادیم از شما شریعتی و راهی را

وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَلَٰكِن لِّيَبۡلُوَكُمۡ فِي مَآ

و اگر می خواست الله هر آینه می گردانید شما را امتی یگانه ولی [خواست] که بیازماید شما را در آنچه

ءَاتَىٰكُمۡۖ فَٱسۡتَبِقُواْ ٱلۡخَيۡرَٰتِۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرۡجِعُكُمۡ جَمِيعٗا

داده است به شما پس پیشی جویید به سوی نیکی ها به سوی الله است بازگشت شما همگی

فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأَنِ ٱحۡكُم بَيۡنَهُم بِمَآ

پس خبر می دهد شما را به آنچه در آن اختلاف می کردید ﴿٤٨﴾ و اینکه داوری کن در میانشان به آنچه

أَنزَلَ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَهُمۡ وَٱحۡذَرۡهُمۡ أَن يَفۡتِنُوكَ عَنۢ

فروفرستاده است الله و پیروی مکن از خواهش های آنان و برحذر باش از آنان که مبادا منحرف سازند تو را از

بَعۡضِ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيۡكَۖ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَٱعۡلَمۡ أَنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُصِيبَهُم

برخی از آنچه فروفرستاده است الله به سوی تو پس اگر پشت کنند آنگاه بدان که همانا می‌خواهد الله که دچار سازد آنها را

بِبَعۡضِ ذُنُوبِهِمۡۗ وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلنَّاسِ لَفَٰسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكۡمَ

به [سزای] برخی گناهانشان و همانا بسیاری از مردم البته نافرمانانند ﴿٤٩﴾ پس آیا حکم [روزگار]

ٱلۡجَٰهِلِيَّةِ يَبۡغُونَۚ وَمَنۡ أَحۡسَنُ مِنَ ٱللَّهِ حُكۡمٗا لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

جاهلیت را می جویند؟! و کیست بهتر از الله در داوری برای گروهی که یقین دارند؟ ﴿٥٠﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ أَوۡلِيَآءَۘ بَعۡضُهُمۡ

ای کسانی که ایمان آورده اید مگیرید یهودیان و مسیحیان را دوستان و یاوران[خود] برخی شان

أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ

دوستان برخی [دیگر]اند و کسی که دوست بگیرد آنان را از شما پس همانا او از آنان است همانا الله هدایت نمی کند گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ يُسَٰرِعُونَ فِيهِمۡ

ستمکاران را ﴿۵۱﴾ آنگاه می‌بینی کسانی را که در دل هایشان بیماری ای است شتاب می ورزند در [دوستی] آنان

يَقُولُونَ نَخۡشَىٰٓ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٞۚ فَعَسَى ٱللَّهُ أَن يَأۡتِيَ بِٱلۡفَتۡحِ أَوۡ أَمۡرٖ

[و]می گویند می‌ترسیم که برسد به ما حادثهٔ بدی پس امید است که الله بیاورد پیروزی یا امری [دیگر]را

مِّنۡ عِندِهِۦ فَيُصۡبِحُواْ عَلَىٰ مَآ أَسَرُّواْ فِيٓ أَنفُسِهِمۡ نَٰدِمِينَ ﴿٥٢﴾

از نزد خودش پس بگردند بر آنچه نهان داشتند در دل هایشان پشیمان ﴿۵۲﴾

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لا

و بگویند کسانی که ایمان آوردند آیا اینان همان کسانی اند که سوگند خوردند به الله [با]سخت ترین سوگندهایشان

إِنَّهُمۡ لَمَعَكُمۡۚ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فَأَصۡبَحُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا

که همانا آنان با شمایند؟ تباه شد کردارهایشان پس گردیدند زیانکاران ﴿۵۳﴾ ای

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَن يَرۡتَدَّ مِنكُمۡ عَن دِينِهِۦ فَسَوۡفَ يَأۡتِي ٱللَّهُ بِقَوۡمٖ يُحِبُّهُمۡ

کسانی که ایمان آورده اید کسی که برگردد از شما از دینش پس به زودی می آورد الله گروهی را که دوست می دارد [الله] آنان را

وَيُحِبُّونَهُۥٓ أَذِلَّةٍ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ يُجَٰهِدُونَ فِي

و دوست می دارند [آنان] او را فروتنان اند بر مؤمنان درشت رفتاران اند بر کافران جهاد می کنند در

سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوۡمَةَ لَآئِمٖۚ ذَٰلِكَ فَضۡلُ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ

راه الله و نمی ترسند از سرزنش هیچ سرزنش کننده‌ای این بخشش الله است که می دهد آن را به کسی که بخواهد

وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلَّذِينَ

و الله گشایشگری بس داناست ﴿۵۴﴾ جز این نیست که دوست و یاور شما الله و پیامبرش و کسانی اند که ایمان آورده‌اند همانان که

يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُمۡ رَٰكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ ٱللَّهَ

برپا می دارند نماز را و می دهند زکات را درحالی که خود رکوع کنندگان[خاشعان]اند ﴿۵۵﴾ و کسی که به دوستی و یاوری گیرد الله

وَرَسُولَهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَإِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡغَٰلِبُونَ ﴿٥٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ

و پیامبرش و کسانی را که ایمان آورده‌اند پس [بدانند] همانا حزب الله خود پیروزمندان‌اند ﴿۵۶﴾ ای کسانی که

ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَكُمۡ هُزُوٗا وَلَعِبٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ

ایمان آورده‌اید مگیرید کسانی راکه گرفتند دینتان را به مسخره و بازی از آنان که داده شده است به آنان

ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ وَٱلۡكُفَّارَ أَوۡلِيَآءَۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٥٧﴾

کتاب پیش از شما و [نیز] کافران را دوستان [خود] و بترسید از الله اگر هستید مؤمنان ﴿۵۷﴾

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ ٱتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ

و هنگامی که فرامی خوانید [با اذان] به سوی نماز می گیرند آن را به مسخره و بازی آن بدان سبب است که همانا آنان گروهی اند

لَّا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّآ إِلَّآ أَنْ ءَامَنَّا

که خرد نمی ورزند ﴿۵۸﴾ بگو ای اهل کتاب آیا عیب می گیرید از ما جز [برای] اینکه ایمان آوردیم

بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ

به الله و آنچه فروفرستاده شده به سوی ما و آنچه فروفرستاده شده است از پیش و [جز برای آنکه] همانا بیشترتان نافرمانان اید؟ ﴿۵۹﴾ بگو

هَلْ أُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِندَ ٱللَّهِ ۚ مَن لَّعَنَهُ ٱللَّهُ وَغَضِبَ

آیا خبر دهم شما را به بدتر از این پاداش [=کیفر] نزد الله؟ آنکه لعنت کرد او را الله و خشم گرفت

عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ ٱلْقِرَدَةَ وَٱلْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ ٱلطَّٰغُوتَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ شَرٌّ

بر او و گردانید برخی شان را بوزینگان و خوکان و [آنکه] پرستید طاغوت را آنان بد

مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَآءُوكُمْ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا

جایگاه‌تر و گمراه ترند از راه راست ﴿۶۰﴾ و هنگامی که بیایند نزد شما می گویند ایمان آورده ایم

وَقَد دَّخَلُوا۟ بِٱلْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا۟ بِهِۦ ۚ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا۟ يَكْتُمُونَ

درحالی که قطعاً داخل شدند با کفر و آنان به راستی بیرون رفتند با آن و الله داناتر است به آنچه پنهان می داشتند

﴿٦١﴾ وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَأَكْلِهِمُ

﴿۶۱﴾ و می بینی بسیاری از آنان را که شتاب می ورزند در گناه و تجاوز و خوردن آنان

ٱلسُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَىٰهُمُ ٱلرَّبَّٰنِيُّونَ

حرام را هر آینه بد است آنچه می کردند ﴿۶۲﴾ چرا بازنمی دارند آنان را الله پرستان

وَٱلْأَحْبَارُ عَن قَوْلِهِمُ ٱلْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ ٱلسُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟

و دانشمندان [یهود] از گفتار گناه آلودشان و حرامخواری شان؟ هر آینه بد است آنچه

يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُولَةٌ ۚ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا۟

می کردند ﴿۶۳﴾ و گفتند یهودیان دست الله بسته است بسته باد دست هایشان و لعنت شدند

بِمَا قَالُوا۟ ۘ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَآءُ ۚ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا

به سبب آنچه گفتند بلکه دو دستش گشاده است انفاق می کند هرگونه که بخواهد و هر آینه می افزاید بسیاری

مِّنْهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَٰنًا وَكُفْرًا ۚ وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ

از آنان را آنچه فروفرستاده شده به سوی تو از [جانب] پروردگارت برسرکشی و کفر شان و افکندیم در میانشان دشمنی

وَٱلْبَغْضَآءَ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ كُلَّمَآ أَوْقَدُوا۟ نَارًا لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا ٱللَّهُ ۚ

و کینه را تا روز رستاخیز هرگاه که برافروختند آتشی را برای جنگ فرومی نشاند آن را الله

وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

و می کوشند در زمین برای فساد و الله دوست ندارد فسادگران را ﴿۶۴﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ
و اگر همانا اهل کتاب ایمان می آوردند و پرهیزکاری می کردند البته می زدودیم از آنها

سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا
بدیهایشان را و هر آینه درمی آوریم آنان را به باغ های سراسرنعمت ﴿۶۵﴾ و اگر همانا آنان برپا می داشتند

التَّوْرَاةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِنْ
تورات و انجیل را و آنچه را که فروفرستاده شد به سوی آنان از [جانب] پروردگارشان البته می خوردند از

فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ
بالای سرشان [نعمت آسمانی] و از زیر پاهایشان [=نعمت زمینی] از آنان امّتی میانه رو اند و بسیاری از آنان

سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ ۞ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ
بد است آنچه می کنند ﴿۶۶﴾ ای پیامبر ابلاغ کن آنچه را که فروفرستاده شده است به سوی تو

سه چهارم حزب ۱۲

مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ
از[جانب] پروردگارت و اگر [چنین] نکنی پس نرسانده ای پیامش را و الله نگاه می دارد تو را

مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَا أَهْلَ
از [گزند] مردم همانا الله هدایت نمی کند گروه کافران را ﴿۶۷﴾ بگو ای اهل

الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَاةَ وَالْإِنْجِيلَ
کتاب نیستید شما بر چیزی [پایبند] تا آنکه برپا دارید تورات و انجیل را

وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنْزِلَ
و آنچه را که فروفرستاده شده به سوی شما از[جانب] پروردگارتان و هر آینه می افزاید بسیاری از آنان را آنچه فروفرستاده شده است

إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ
به سوی تو از [جانب] پروردگارت بر سرکشی و کفرشان پس اندوه مخور بر گروه کافران

﴿٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالنَّصَارَىٰ
﴿۶۸﴾ همانا کسانی که ایمان آوردند و کسانی که یهودی شدند و صابئان و مسیحیان

مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ
هرکس [از آنان] که ایمان آوَرد به الله و روز واپسین و کند کار شایسته پس نه ترسی

عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي
بر آنان است و نه آنان اندوهگین می شوند ﴿۶۹﴾ به درستی که گرفتیم پیمان استوار را از بنی

إِسْرَائِيلَ وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رُسُلًا كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا
اسرائیل و فرستادیم به سوی شان پیامبرانی را هرگاه آورد برای ایشان پیامبری چیزی را که

لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾
نمی خواست دل هایشان گروهی را دروغگو شمردند و گروهی را [هم] می کشتند ﴿۷۰﴾

وَحَسِبُوٓاْ أَلَّا تَكُونَ فِتۡنَةٞ فَعَمُواْ وَصَمُّواْ ثُمَّ تَابَ ٱللَّهُ
و پنداشتند که نباشد آزمونی پس کور شدند و کر گشتند سپس بازگشت الله[به رحمت خود]

عَلَيۡهِمۡ ثُمَّ عَمُواْ وَصَمُّواْ كَثِيرٞ مِّنۡهُمۡۚ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا
بر آنان باز کور شدند و کر گشتند بسیاری از آنان و الله بیناست به آنچه

يَعۡمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ
می کنند ﴿۷۱﴾ همانا کفر ورزیدند کسانی که گفتند همانا الله همان

ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَۖ وَقَالَ ٱلۡمَسِيحُ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱعۡبُدُواْ
مسیح پسر مریم است حال آنکه گفته بود مسیح ای بنی اسرائیل بپرستید

ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمۡۖ إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ
الله را که پروردگار من و پروردگار شماست همانا کسی که شریک سازد به الله پس به راستی که حرام کرده است الله بر او

ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٖ ﴿٧٢﴾
بهشت را و جایگاهش آتش [دوزخ] است و نیست برای ستمکاران هیچ یاورانی ﴿۷۲﴾

لَّقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ ثَالِثُ ثَلَٰثَةٖۘ وَمَا مِنۡ
همانا کفر ورزیدند کسانی که گفتند همانا الله یکی از سه [اقنوم] است و نیست هیچ

إِلَٰهٍ إِلَّآ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۚ وَإِن لَّمۡ يَنتَهُواْ عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ
الهی جز اله یگانه و اگر بازنایستند از آنچه می گویند هر آینه خواهد رسید به

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ
کسانی که کفر ورزیدند از آنان عذابی دردناک ﴿۷۳﴾ پس آیا بازنمی گردند

إِلَى ٱللَّهِ وَيَسۡتَغۡفِرُونَهُۥۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٧٤﴾
به سوی الله و آمرزش نمی خواهند از او؟ و الله بسی آمرزندهٔ مهربان است ﴿۷۴﴾

مَّا ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَ إِلَّا رَسُولٞ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِ
نیست عیسی پسر مریم جز پیامبری که به راستی گذشته اند پیش از او

ٱلرُّسُلُ وَأُمُّهُۥ صِدِّيقَةٞۖ كَانَا يَأۡكُلَانِ ٱلطَّعَامَۗ
پیغمبران و مادر او بسیار راستگوست که هردو می خوردند خوردنی را

ٱنظُرۡ كَيۡفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ ٱلۡأٓيَٰتِ ثُمَّ ٱنظُرۡ أَنَّىٰ
ببین چگونه بیان می کنیم برای آنان آیات را باز ببین چگونه [از حق]

يُؤۡفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلۡ أَتَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا
بازگردانده می شوند ﴿۷۵﴾ بگو آیا می پرستید به غیر الله چیزی را که نیست

يَمۡلِكُ لَكُمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗاۚ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٧٦﴾
مالک برای شما زیانی و نه سودی را؟ و الله همان بس شنوای داناست ﴿۷۶﴾

قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَا تَغۡلُواْ فِي دِينِكُمۡ غَيۡرَ ٱلۡحَقِّ
بگو ای اهل کتاب زیاده روی نکنید در دینتان به ناحق

وَلَا تَتَّبِعُوٓاْ أَهۡوَآءَ قَوۡمٖ قَدۡ ضَلُّواْ مِن قَبۡلُ وَأَضَلُّواْ
و پیروی مکنید از هوس های گروهی که به راستی گمراه شدند از پیش و گمراه کردند

كَثِيرٗا وَضَلُّواْ عَن سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿۷۷﴾ لُعِنَ ٱلَّذِينَ
بسیاری را و به بیراهه رفتند از راه راست ۷۷ لعنت شدند کسانی که

كَفَرُواْ مِنۢ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُۥدَ وَعِيسَى
کفر ورزیدند از بنی اسرائیل بر زبان داوود و عیسی

ٱبۡنِ مَرۡيَمَۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَواْ وَّكَانُواْ يَعۡتَدُونَ ﴿۷۸﴾
پسر مریم آن بدان سبب بود که نافرمانی کردند و تجاوز می‌کردند ۷۸

كَانُواْ لَا يَتَنَاهَوۡنَ عَن مُّنكَرٖ فَعَلُوهُۚ لَبِئۡسَ
بازنمی‌داشتند یکدیگر را از کار زشتی که می‌کردند آن را هر آینه بد است

مَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ﴿۷۹﴾ تَرَىٰ كَثِيرٗا مِّنۡهُمۡ
آنچه می کردند ۷۹ می بینی بسیاری از آنان را که

يَتَوَلَّوۡنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ لَبِئۡسَ مَا قَدَّمَتۡ لَهُمۡ أَنفُسُهُمۡ
دوستی می کنند با کسانی که کفر ورزیدند هر آینه بد است آنچه که پیش فرستاده است برای شان خود شان

أَن سَخِطَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ وَفِي ٱلۡعَذَابِ هُمۡ خَٰلِدُونَ ﴿۸۰﴾
اینکه خشم گرفت الله بر آنان و در عذاب آنان ماندگاران اند ۸۰

وَلَوۡ كَانُواْ يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلنَّبِيِّ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ
و اگر ایمان می آوردند به الله و این پیامبر و آنچه فروفرستاده شد به سوی او

مَا ٱتَّخَذُوهُمۡ أَوۡلِيَآءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرٗا مِّنۡهُمۡ فَٰسِقُونَ
نمی گرفتند آنان را دوستان [خود] ولی بسیاری از آنان نافرمانان اند

﴿۸۱﴾ ۞ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ ٱلنَّاسِ عَدَٰوَةٗ لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلۡيَهُودَ
۸۱ هر آینه می یابی سخت ترین مردم را در دشمنی با کسانی که ایمان آوردند، یهودیان

وَٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْۖ وَلَتَجِدَنَّ أَقۡرَبَهُم مَّوَدَّةٗ لِّلَّذِينَ
و کسانی که شرک ورزیدند و هر آینه می یابی نزدیک ترین شان را در دوستی با کسانی که

ءَامَنُواْ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّا نَصَٰرَىٰۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنۡهُمۡ
ایمان آوردند، همانان که گفتند ما مسیحیانیم آن بدین سبب است که همانا از [میان] آنان هستند

قِسِّيسِينَ وَرُهۡبَانٗا وَأَنَّهُمۡ لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿۸۲﴾
کشیشان و راهبانی [به سبب] اینکه آنان کبر نمی ورزند ۸۲

جزء ۷ حزب ۱۳

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنَهُمْ تَفِيضُ مِنَ
و چون بشنوند آنچه را که فروفرستاده شده است به سوی پیامبر می بینی چشمانشان را که لبریز می شود از

الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ
اشک به سبب آنچه شناختند از حق می گویند [ای] پروردگارما ایمان آوردیم پس بنویس [نام] ما را با

الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ
گواهان ﴿۸۳﴾ و چه شده است ما را که ایمان نیاوریم به الله و به آنچه آمده است برایمان از حق

وَنَطْمَعُ أَن يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَأَثَابَهُمُ
و حال آنکه امید داریم به اینکه درآوَرَد ما را پروردگارمان با گروه شایستگان ﴿۸۴﴾ پس پاداش داد به آنان

اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
الله بدانچه گفتند بهشت هایی که روان است از زیر [درختان] آنها جویبارها که جاویدانند در آن

وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
و این است پاداش نیکوکاران ﴿۸۵﴾ و کسانی که کفر ورزیدند و دروغ انگاشتند

بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
آیات ما را آنان همدمان دوزخند ﴿۸۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید

لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ
حرام مکنید پاکیزه های آنچه را که حلال کرده است الله برایتان و از اندازه مگذرید همانا الله

لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا
دوست نمی دارد از اندازه درگذرندگان را ﴿۸۷﴾ و بخورید از آنچه روزی داده است به شما الله حلالی پاکیزه را

وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنتُم بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ
و پروا کنید از الله آن ذاتی که شما به او مؤمنان اید ﴿۸۸﴾ بازخواست نمی‌کند شما را الله

بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا عَقَّدتُّمُ الْأَيْمَانَ
در برابر بیهوده در سوگندهایتان ولی بازخواست می کند شما را به آنکه [به جدّ] بسته باشید سوگندها را

فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعِمُونَ
پس کفّارهٔ آن خوراک دادن ده بینواست از درجهٔ میانهٔ آنچه می خورانید

أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ
به خانواده‌ی خودتان یا پوشاک شان یا آزاد کردن برده ای پس هرکه نیابد آنگاه روزه گرفتن

ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَٰلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا
سه روز [بر اوست] این است کفّارهٔ سوگندهایتان آنگاه که سوگند یادکردید و نگاه دارید

أَيْمَانَكُمْ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾
سوگندهایتان را این چنین بیان می کند الله برای شما آیه هایش را باشد که شما سپاس بگزارید ﴿۸۹﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا ٱلْخَمْرُ وَٱلْمَيْسِرُ وَٱلْأَنصَابُ وَٱلْأَزْلَٰمُ رِجْسٌ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید جز این نیست که شراب و قمار و بت ها و تیرهای قرعه پلیدی ای است

مِّنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَٱجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ
از کردار شیطان پس دوری گزینید از آن باشد که شما رستگار شوید (۹۰) جز این نیست که می خواهد

ٱلشَّيْطَٰنُ أَن يُوقِعَ بَيْنَكُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ وَٱلْبَغْضَآءَ فِى ٱلْخَمْرِ وَٱلْمَيْسِرِ
شیطان که بیفکند در میان شما دشمنی و کینه را در شراب و قمار

وَيَصُدَّكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَعَنِ ٱلصَّلَوٰةِ فَهَلْ أَنتُم مُّنتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُواْ
و بازدارد شما را از یاد الله و از نماز پس آیا شما بازایستادگان اید؟ (۹۱) و فرمان برید

ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَٱحْذَرُواْ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّمَا عَلَىٰ
الله را و فرمان برید پیامبر را و برحذر باشید پس اگر پشت کنید آنگاه بدانید که تنها بر

رَسُولِنَا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
پیامبر ما رسانیدن [پیام] آشکار است (۹۲) نیست بر کسانی که ایمان آوردند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوٓاْ إِذَا مَا ٱتَّقَواْ وَّءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
کارهای شایسته گناهی در آنچه خورده اند[پیش از تحریم] هرگاه پرهیزکاری کنند و ایمان آورند و کنند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ ثُمَّ ٱتَّقَواْ وَّءَامَنُواْ ثُمَّ ٱتَّقَواْ وَّأَحْسَنُواْ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ
کارهای شایسته باز پرهیزکاری کنند و ایمان آورند سپس پرهیزکاری کنند و نیکوکاری کنند والله دوست می دارد نیکوکاران را

﴿٩٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَيَبْلُوَنَّكُمُ ٱللَّهُ بِشَىْءٍ مِّنَ ٱلصَّيْدِ تَنَالُهُۥٓ
(۹۳) ای کسانی که ایمان آورده‌اید هر آینه می آزماید شما را الله به چیزی از شکار که می رسد به آن

أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ ٱللَّهُ مَن يَخَافُهُۥ بِٱلْغَيْبِ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ بَعْدَ
دست هایتان و نیزه هایتان تا بشناسد[=معلوم کند] الله کسی را که می ترسد از او به نهان پس هرکه از اندازه بگذرد پس از

ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقْتُلُواْ ٱلصَّيْدَ
آن آنگاه برایش عذابی دردناک است (۹۴) ای کسانی که ایمان آورده‌اید مکشید شکار را

وَأَنتُمْ حُرُمٌ وَمَن قَتَلَهُۥ مِنكُم مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ ٱلنَّعَمِ
درحالی که شما در احرام باشید و هرکه بکشد آن را از شما به عمد پس کیفری [برا او]است مانند آنچه کشته است از [جنس] چهارپای دامی

يَحْكُمُ بِهِۦ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًۢا بَٰلِغَ ٱلْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّٰرَةٌ طَعَامُ
که حکم کند به [برابری] آن دو دادگر از خودتان قربانی‌ای رسیده به کعبه یا کفاره‌ای که خوراک

مَسَٰكِينَ أَوْ عَدْلُ ذَٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِۦ عَفَا ٱللَّهُ عَمَّا
بینوایان است یا برابر آن روزه داشتن تا بچشد کیفر کردارش را درگذشت الله از آنچه

سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنتَقِمُ ٱللَّهُ مِنْهُ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٩٥﴾
گذشته است و هرکه بازگردد [و به شکار در حرم بپردازد] پس انتقام گیرد الله از او و الله پیروزمند صاحب انتقام است (۹۵)

أُحِلَّ لَكُمۡ صَيۡدُ ٱلۡبَحۡرِ وَطَعَامُهُۥ مَتَٰعٗا لَّكُمۡ وَلِلسَّيَّارَةِۖ وَحُرِّمَ
حلال شده است برای شما شکار دریا و خوردن آن تا بهره‌ای باشد برای شما و برای کاروانیان وحرام شده است

عَلَيۡكُمۡ صَيۡدُ ٱلۡبَرِّ مَا دُمۡتُمۡ حُرُمٗاۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِيٓ إِلَيۡهِ
بر شما شکار در خشکی تا زمانی که شما در احرام هستید و پروا کنید از الله آن ذاتی که به سوی او

تُحۡشَرُونَ (۹۶) ۞ جَعَلَ ٱللَّهُ ٱلۡكَعۡبَةَ ٱلۡبَيۡتَ ٱلۡحَرَامَ
گردآورده می شوید (۹۶) قرار داد الله کعبه را که بیت الحرام است

ربع حزب ۱۳

قِيَٰمٗا لِّلنَّاسِ وَٱلشَّهۡرَ ٱلۡحَرَامَ وَٱلۡهَدۡيَ وَٱلۡقَلَٰٓئِدَۚ ذَٰلِكَ لِتَعۡلَمُوٓاْ
[مایهٔ] برپایی برای [امور] مردم و [نیز] ماه حرام و قربانی بی نشان و قربانی های نشان دار را آن برای این است تا بدانید

أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَأَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ
که همانا الله می داند آنچه را در آسمان ها و آنچه را در زمین است و همانا الله به هر

شَيۡءٍ عَلِيمٌ (۹۷) ٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ وَأَنَّ ٱللَّهَ
چیزی بسی داناست (۹۷) بدانید که همانا الله سخت کیفر است و همانا الله

غَفُورٞ رَّحِيمٞ (۹۸) مَّا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا
بسی آمرزندهٔ مهربان است (۹۸) نیست بر پیامبر جز رسانیدن [پیام] و الله می داند آنچه را

تُبۡدُونَ وَمَا تَكۡتُمُونَ (۹۹) قُل لَّا يَسۡتَوِي ٱلۡخَبِيثُ وَٱلطَّيِّبُ
آشکار می کنید و آنچه را پنهان می کنید (۹۹) بگو برابر نیست پلید و پاکیزه

وَلَوۡ أَعۡجَبَكَ كَثۡرَةُ ٱلۡخَبِيثِۚ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ
و اگرچه به شگفت آورد تو را فراوانی پلید پس پروا کنید از الله ای خردمندان

لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ (۱۰۰) يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَسۡـَٔلُواْ
باشد که شما رستگار شوید (۱۰۰) ای کسانی که ایمان آورده‌اید مپرسید

عَنۡ أَشۡيَآءَ إِن تُبۡدَ لَكُمۡ تَسُؤۡكُمۡ وَإِن تَسۡـَٔلُواْ عَنۡهَا حِينَ يُنَزَّلُ
از چیزهایی که اگر آشکار شود برای شما ناراحت می کند شما را و اگر بپرسید از آن هنگامی که فروفرستاده می شود

ٱلۡقُرۡءَانُ تُبۡدَ لَكُمۡ عَفَا ٱللَّهُ عَنۡهَاۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٞ (۱۰۱) قَدۡ
قرآن آشکار خواهد شد برای شما درگذشت الله از آن و الله بسی آمرزندهٔ بردبار است (۱۰۱) به راستی که

سَأَلَهَا قَوۡمٞ مِّن قَبۡلِكُمۡ ثُمَّ أَصۡبَحُواْ بِهَا كَٰفِرِينَ (۱۰۲)
پرسیده اند از آن گروهی پیش از شما سپس گردیدند بدان کافران (۱۰۲)

مَا جَعَلَ ٱللَّهُ مِنۢ بَحِيرَةٖ وَلَا سَآئِبَةٖ وَلَا وَصِيلَةٖ وَلَا حَامٖ وَلَٰكِنَّ
قرار نداده است الله هیچ بحیره ای و نه سائبه ای و نه وصیله ای و نه حامی ای ولی

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَۖ وَأَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ (۱۰۳)
کسانی که کفر ورزیدند برمی‌بندند بر الله دروغ را و بیشترشان خرد نمی ورزند (۱۰۳)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَإِلَى ٱلرَّسُولِ قَالُواْ
و چون گفته شود به آنان بیایید به سوی آنچه فروفرستاده است الله و به سوی پیامبر گویند

حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ أَوَلَوْ كَانَ ءَابَآؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
بسنده است ما را آنچه یافتیم بر آن پدران مان را آیا اگرچه پدرانشان نمی دانستند

شَيْـًٔا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ عَلَيْكُمْ أَنفُسَكُمْ
چیزی را و راهی نمی یافتند [باز هم از آنان پیروی می کنند؟] ﴿۱۰۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید بر شما باد [دریافتن] خودتان را

لَا يَضُرُّكُم مَّن ضَلَّ إِذَا ٱهْتَدَيْتُمْ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا
زیان نمی رساند به شما کسی که گمراه شده است هرگاه هدایت یافته باشید به سوی الله است بازگشت شما همگی

فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ شَهَٰدَةُ
پس خبرمی دهد شما را به آنچه می کردید ﴿۱۰۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید گواهی

بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ حِينَ ٱلْوَصِيَّةِ ٱثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ
در میان شما هرگاه فرارسد یکی تان را مرگ هنگام وصیت نمودن دو تن دادگر

مِّنكُمْ أَوْ ءَاخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي ٱلْأَرْضِ
از خودتان یا دو تن دیگر از غیر خودتان اگر شما سفر کنید در زمین

فَأَصَٰبَتْكُم مُّصِيبَةُ ٱلْمَوْتِ تَحْبِسُونَهُمَا مِنۢ بَعْدِ ٱلصَّلَوٰةِ
آنگاه برسد به شما مصیبتِ مرگ باز می‌دارید آن دو را پس از نماز

فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ إِنِ ٱرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِۦ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ
آنگاه سوگند یاد می کنند به الله اگر شک کردید معامله نمی کنیم آن را به بهایی و هرچند باشد [آن کس] خویشاوند

وَلَا نَكْتُمُ شَهَٰدَةَ ٱللَّهِ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلْـَٔاثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عُثِرَ عَلَىٰٓ
و پنهان نمی کنیم گواهی الله را که همانا ما آنگاه البته از گناهکاران خواهیم بود ﴿۱۰۶﴾ پس اگر پی برده شود بر آنکه

أَنَّهُمَا ٱسْتَحَقَّآ إِثْمًا فَـَٔاخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ ٱلَّذِينَ
همانا آن دو [=گواه] سزاوار شده‌اند [کیفر] گناهی را [با خیانت در گواهی دادن] پس دو گواه دیگر بایستند به جای آن دو [گواه خیانتکار] از کسانی که

ٱسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْأَوْلَيَٰنِ فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ لَشَهَٰدَتُنَآ أَحَقُّ
ستم رفته است بر آنان [و] نزدیک ترند آن دو [به میت] آنگاه سوگند خورند به الله که هر آینه گواهی ما راست تر است

مِن شَهَٰدَتِهِمَا وَمَا ٱعْتَدَيْنَآ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَٰلِكَ
از گواهی آن دو و ما تجاوز نکرده ایم [از حق] که بی گمان ما در آن صورت قطعا از ستمکاران خواهیم بود ﴿۱۰۷﴾ این [شیوه]

أَدْنَىٰٓ أَن يَأْتُواْ بِٱلشَّهَٰدَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَآ أَوْ يَخَافُوٓاْ أَن تُرَدَّ أَيْمَٰنٌۢ بَعْدَ
نزدیک‌تر است به اینکه ادا کنند گواهی را بر گونه [ی درست] آن یا بترسند از آنکه برگردانده شود سوگندهایی پس از

أَيْمَٰنِهِمْ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱسْمَعُواْ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿١٠٨﴾
سوگندهای آنان و پروا کنید از الله و بشنوید [فرمان او را] و الله هدایت نمی کند گروه نافرمانان را ﴿۱۰۸﴾

نصف حزب ۱۳

۞ يَوۡمَ يَجۡمَعُ ٱللَّهُ ٱلرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَآ أُجِبۡتُمۡۖ قَالُواْ لَا عِلۡمَ
روزی که گردآورد الله پیامبران را پس می گوید چه چیزی پاسخ داده شد به شما؟ گویند نیست دانشی

لَنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلۡغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ
برای ما همانا تو خود بسیار دانندهٔ نهان هایی ﴿۱۰۹﴾ [یاد کنید] آنگاه که گفت الله ای عیسی پسر مریم

ٱذۡكُرۡ نِعۡمَتِي عَلَيۡكَ وَعَلَىٰ وَٰلِدَتِكَ إِذۡ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ
یاد کن نعمت مرا بر خودت و بر مادرت آنگاه که نیرومند گردانیدم تو را به روح

ٱلۡقُدُسِ تُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلۡمَهۡدِ وَكَهۡلٗاۖ وَإِذۡ عَلَّمۡتُكَ
القدس [= جبریل] که سخن می گفتی با مردم در گهواره و [در] میانسالی وآنگاه که آموختم به تو

ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَۖ وَإِذۡ تَخۡلُقُ
کتاب و حکمت و تورات و انجیل را و آنگاه که می‌ساختی

مِنَ ٱلطِّينِ كَهَيۡـَٔةِ ٱلطَّيۡرِ بِإِذۡنِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيۡرَۢا
از گِل به سانِ پرنده به خواست من پس می‌دمیدی در آن پس می‌شد پرنده‌ای

بِإِذۡنِيۖ وَتُبۡرِئُ ٱلۡأَكۡمَهَ وَٱلۡأَبۡرَصَ بِإِذۡنِيۖ وَإِذۡ تُخۡرِجُ
به خواست من و بهبودی می بخشیدی کور مادر زاد و پیس را به خواست من و آنگاه که بیرون می آوردی

ٱلۡمَوۡتَىٰ بِإِذۡنِيۖ وَإِذۡ كَفَفۡتُ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ عَنكَ إِذۡ
مردگان را [زنده از گور] به خواست من و آنگاه که بازداشتم بنی اسرائیل را از تو هنگامی که

جِئۡتَهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ
آوردی برایشان نشانه های روشن را پس گفتند کسانی که کفر ورزیدند از آنان نیست این مگر جادویی

مُّبِينٞ ﴿١١٠﴾ وَإِذۡ أَوۡحَيۡتُ إِلَى ٱلۡحَوَارِيِّـۧنَ أَنۡ ءَامِنُواْ بِي
آشکار ﴿۱۱۰﴾ و آنگاه که وحی کردم به حواریان که ایمان آورید به من

وَبِرَسُولِي قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَٱشۡهَدۡ بِأَنَّنَا مُسۡلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذۡ قَالَ
و به پیامبرم گفتند ایمان آوردیم و گواه باش به اینکه همانا ما فرمان برانیم ﴿۱۱۱﴾ هنگامی که گفتند

ٱلۡحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ هَلۡ يَسۡتَطِيعُ رَبُّكَ أَن
حواریان ای عیسی پسر مریم آیا می تواند پروردگار تو که

يُنَزِّلَ عَلَيۡنَا مَآئِدَةٗ مِّنَ ٱلسَّمَآءِۖ قَالَ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ إِن كُنتُم
فروفرستد بر ما خوانی را از آسمان؟ گفت[عیسی] پروا کنید از الله اگر هستید

مُّؤۡمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُواْ نُرِيدُ أَن نَّأۡكُلَ مِنۡهَا وَتَطۡمَئِنَّ قُلُوبُنَا
مؤمنان ﴿۱۱۲﴾ گفتند می خواهیم که بخوریم از آن و آرام گیرد دل های ما

وَنَعۡلَمَ أَن قَدۡ صَدَقۡتَنَا وَنَكُونَ عَلَيۡهَا مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿١١٣﴾
و بدانیم که هر آینه راست گفتی به ما و باشیم بر [نزول] آن از گواهان ﴿۱۱۳﴾

قَالَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ ٱللَّهُمَّ رَبَّنَآ أَنزِلۡ عَلَيۡنَا مَآئِدَةٗ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ

گفت عیسی پسر مریم بار الها [ای] پروردگارما فروفرست بر ما خوانی را از آسمان

تَكُونُ لَنَا عِيدٗا لِّأَوَّلِنَا وَءَاخِرِنَا وَءَايَةٗ مِّنكَۖ وَٱرۡزُقۡنَا وَأَنتَ

تا باشد برای ما عیدی برای اوّل ما و آخر [امت] ما و نشانه‌ای از [جانب] تو و روزی ده ما را و تو

خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ ٱللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيۡكُمۡۖ فَمَن يَكۡفُرۡ بَعۡدُ

بهترین روزی دهندگانی ﴿۱۱۴﴾ گفت الله همانا من فروفرستندهٔ آنم بر شما پس هرکه کفر ورزد پس از آن

مِنكُمۡ فَإِنِّيٓ أُعَذِّبُهُۥ عَذَابٗا لَّآ أُعَذِّبُهُۥٓ أَحَدٗا مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿۱۱۵﴾

از شما پس همانا من عذاب کنم او را عذابی که عذاب نکنم به آن هیچ یک از جهانیان را ﴿۱۱۵﴾

وَإِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ ءَأَنتَ قُلۡتَ لِلنَّاسِ ٱتَّخِذُونِي

و[به یاد آور]آنگاه که گفت الله ای عیسی پسر مریم آیا تو گفتی به مردم که بگیرید مرا

وَأُمِّيَ إِلَٰهَيۡنِ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ قَالَ سُبۡحَٰنَكَ مَا يَكُونُ لِيٓ أَنۡ

و مادرم را دو اله به جای الله؟ گفت پاک و منزّهی تو نسزد مرا که

أَقُولَ مَا لَيۡسَ لِي بِحَقٍّۚ إِن كُنتُ قُلۡتُهُۥ فَقَدۡ عَلِمۡتَهُۥۚ تَعۡلَمُ مَا فِي

بگویم آنچه را که نیست برایم سزاوار اگر گفته باشم آن را پس به راستی دانسته ای آن را می دانی آنچه را در

نَفۡسِي وَلَآ أَعۡلَمُ مَا فِي نَفۡسِكَۚ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلۡغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾ مَا

دل من است و نمی دانم آنچه را در ذات توست همانا تو خود بسیار دانندهٔ نهان هایی ﴿۱۱۶﴾

قُلۡتُ لَهُمۡ إِلَّا مَآ أَمَرۡتَنِي بِهِۦٓ أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمۡۚ وَكُنتُ

نگفته ام به آنان مگر آنچه فرمان داده بودی مرا بدان که بپرستید الله را که پروردگار من و پروردگار شماست و بودم

عَلَيۡهِمۡ شَهِيدٗا مَّا دُمۡتُ فِيهِمۡۖ فَلَمَّا تَوَفَّيۡتَنِي كُنتَ أَنتَ ٱلرَّقِيبَ

بر آنان گواه تازمانی که بودم در میان شان پس هنگامی که برگرفتی مرا بودی تو خود نگهبان

عَلَيۡهِمۡۚ وَأَنتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ﴿۱۱۷﴾ إِن تُعَذِّبۡهُمۡ فَإِنَّهُمۡ عِبَادُكَۖ

بر آنان و تو بر هر چیزی گواهی ﴿۱۱۷﴾ اگر عذاب کنی آنان را پس همانا آنان بندگان تواند

وَإِن تَغۡفِرۡ لَهُمۡ فَإِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿۱۱۸﴾ قَالَ ٱللَّهُ هَٰذَا يَوۡمُ

و اگر بیامرزی آنان را پس همانا تو خود بسی پیروزمند سنجیده کاری ﴿۱۱۸﴾ گفت الله این روزی است که

يَنفَعُ ٱلصَّٰدِقِينَ صِدۡقُهُمۡۚ لَهُمۡ جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ

سود دهد راستگویان را راستی شان برای آنان بهشت هایی است که روان است از زیر [درختان] آنها جویبارها

خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿۱۱۹﴾

که ماندگاران اند در آن همیشه خشنود شد الله از آنان و خشنود شدند آنان از او این است رستگاری بزرگ ﴿۱۱۹﴾

لِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا فِيهِنَّۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرُۢ ﴿۱۲۰﴾

تنها برای الله است فرمانروایی آسمان ها و زمین و آنچه در میان آنهاست و او بر هر چیزی بسی تواناست ﴿۱۲۰﴾

ترتیبها ۶ سُورَةُ الأَنعَامِ آیاتها ۱۶۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَجَعَلَ ٱلظُّلُمَٰتِ

ستایش از آن الله است آن [ذاتی]که آفرید آسمان‌ها و زمین را و پدید آورد تاریکی ها

وَٱلنُّورَ ثُمَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِى

و روشنی را آنگاه کسانی که کفر ورزیدند [غیر الله را] با پروردگارشان برابر می نهند (۱) اوست آن[ذاتی] که

خَلَقَكُم مِّن طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰٓ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِندَهُۥ ثُمَّ أَنتُمْ

بیافرید شما را از گِلی سپس مقرر کرد زمانِ [مرگ] را و مدتی معین نزد اوست آنگاه شما

تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَفِى ٱلْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ

تردید می ورزید (۲) و اوست الله در آسمان ها و در زمین می‌داند پنهان شما

وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ

و آشکار شما را و می داند آنچه را به دست می‌آورید (۳) و نمی آید به سوی آنان [= کافران] هیچ نشانه ای از

ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ

نشانه‌های پروردگارشان مگر [آنکه] بودند از آن رویگردانان (۴) پس به راستی دروغ انگاشتند حق را

لَمَّا جَآءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنۢبَٰٓؤُا۟ مَا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ

هنگامی که آمد به سوی آنان پس به زودی خواهد آمد به سوی ایشان خبرهای آنچه که بدان ریشخند می کردند (۵) آیا

يَرَوْا۟ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّن قَرْنٍ مَّكَّنَّٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ مَا لَمْ

ندیده‌اند که چه بسیار نابود کردیم پیش از ایشان از امّت که توانایی دادیم به آنان در زمین آن مقدار که

نُمَكِّن لَّكُمْ وَأَرْسَلْنَا ٱلسَّمَآءَ عَلَيْهِم مِّدْرَارًا وَجَعَلْنَا ٱلْأَنْهَٰرَ

توانایی ندادیم به شما و فرستادیم [باران] آسمان را بر آنان پی درپی و پدید آوردیم جویباران را

تَجْرِى مِن تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ وَأَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا

که روان می شود از زیر [خانه‌های] آنان آنگاه نابود کردیم آنان را به [سزای] گناهانشان و پدید آوردیم پس از آنان امتی

ءَاخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَٰبًا فِى قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ

دیگر را (۶) و اگر فرو می فرستادیم بر تو نوشته ای را در کاغذی آنگاه لمس می کردند آن را با دستانشان

لَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ

هرآینه می گفتند کسانی که کفر ورزیدند نیست این مگر جادویی آشکار (۷) و گفتند چرا فروفرستاده نشد

عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِىَ ٱلْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

بر او فرشته ای؟ و اگر فرو می فرستادیم فرشته ای را پایان می یافت کار آنگاه مهلت نیابند (۸)

وَلَوۡ جَعَلۡنَٰهُ مَلَكٗا لَّجَعَلۡنَٰهُ رَجُلٗا وَلَلَبَسۡنَا عَلَيۡهِم مَّا
واگر قرار می دادیم او را فرشته ای هر آینه درمی آوردیم او را [به صورت] مردی و هر آینه مشتبه می کردیم بر آنان آنچه را که

يَلۡبِسُونَ ٩ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ مِّن قَبۡلِكَ فَحَاقَ
[خود] مشتبه می کنند ۹ و به درستی که ریشخند شده اند پیامبرانی پیش از تو پس فراگرفت

بِٱلَّذِينَ سَخِرُواْ مِنۡهُم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ١٠
کسانی را که مسخره می کردند از ایشان [سزای] آنچه که بدان ریشخند می کردند ۱۰

قُلۡ سِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ ثُمَّ ٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ
بگو بگردید در زمین آنگاه بنگرید که چگونه شد سرانجام

ٱلۡمُكَذِّبِينَ ١١ قُل لِّمَن مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ قُل لِّلَّهِۚ
دروغ انگاران ۱۱ بگو از آن کیست آنچه در آسمان ها و زمین است؟ بگو تنها برای الله است

كَتَبَ عَلَىٰ نَفۡسِهِ ٱلرَّحۡمَةَۚ لَيَجۡمَعَنَّكُمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ
نوشته [=مقرّر کرده] است بر خودش مهربانی را البته گرد می آورد شما را در روز رستاخیز

لَا رَيۡبَ فِيهِۚ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ
که نیست هیچ تردیدی در آن کسانی که زیان رسانده اند به خودشان پس آنان ایمان نمی آورند

١٢ ۞ وَلَهُۥ مَا سَكَنَ فِي ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ
۱۲ و تنها برای اوست آنچه آرام جای گیرد در شب و روز و او بسی شنوای داناست

سه چهارم حزب ۱۳

١٣ قُلۡ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيّٗا فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَهُوَ يُطۡعِمُ
۱۳ بگو آیا جز الله را بگیرم به کارسازی که [الله] پدید آورنده ی آسمان ها و زمین است و او می خوراند

وَلَا يُطۡعَمُۗ قُلۡ إِنِّيٓ أُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَسۡلَمَۖ وَلَا
و خورانده نمی شود؟ بگو همانا من فرمان یافته ام به اینکه باشم نخستین کسی که گردن نهاد [به حکم الله] و

تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ١٤ قُلۡ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنۡ عَصَيۡتُ
[فرمان داده شدم که] مباش هرگز از مشرکان ۱۴ بگو همانا من می ترسم اگر نافرمانی کنم

رَبِّي عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ١٥ مَّن يُصۡرَفۡ عَنۡهُ يَوۡمَئِذٖ فَقَدۡ
پروردگارم را از عذاب روزی بزرگ ۱۵ هر که گردانده شود [عذاب] از او در آن روز پس به راستی

رَحِمَهُۥۚ وَذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡمُبِينُ ١٦ وَإِن يَمۡسَسۡكَ ٱللَّهُ بِضُرّٖ
رحم کرده [الله] بر او و این است کامیابی آشکار ۱۶ و اگر برساند به تو الله گزندی را

فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَۖ وَإِن يَمۡسَسۡكَ بِخَيۡرٖ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
پس نیست بردارنده ای برای آن جز او و اگر برساند به تو نیکی ای را پس او بر هر چیزی

قَدِيرٞ ١٧ وَهُوَ ٱلۡقَاهِرُ فَوۡقَ عِبَادِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡخَبِيرُ ١٨
تواناست ۱۷ و اوست چیره بر فراز بندگانش و اوست آن سنجیده کردار آگاه ۱۸

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَٰدَةً ۖ قُلِ ٱللَّهُ ۖ شَهِيدٌۢ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَٰذَا

بگو چه چیز بزرگ‌تر است در گواهی دادن؟ بگو الله است که گواه است میان من و میان شما و وحی شده است به من این

ٱلْقُرْءَانُ لِأُنذِرَكُم بِهِۦ وَمَنۢ بَلَغَ ۚ أَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ ٱللَّهِ

قرآن تا بیم دهم شما را به آن و هرکس را که [قرآن به او] برسد آیا شما به راستی گواهی می دهید که همانا با الله

ءَالِهَةً أُخْرَىٰ ۚ قُل لَّآ أَشْهَدُ ۚ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ وَإِنَّنِي بَرِيٓءٌ مِّمَّا

اله های دیگری هست؟ بگو من گواهی نمی دهم بگو جز این نیست که او اله یگانه است و همانا من بیزارم از آنچه

تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَعْرِفُونَهُۥ كَمَا يَعْرِفُونَ

شریک [او] می سازید ﴿۱۹﴾ کسانی که داده ایم به آنان کتاب را می شناسند او [= پیامبر] را چنانکه می شناسند

أَبْنَآءَهُمُ ۘ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ

پسران شان را کسانی که زیان رسانده اند به خودشان پس آنان ایمان نمی آورند ﴿۲۰﴾ و کیست ستمکارتر

مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓ ۗ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ

از کسی که بربسته بر الله دروغی را یا دروغ انگاشته است آیات او را؟ همانا رستگار نمی شوند ستمکاران

﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوٓا۟ أَيْنَ شُرَكَآؤُكُمُ

﴿۲۱﴾ و روزی که گرد می آوریم آنان را همگی آنگاه می گوییم به کسانی که شرک ورزیده اند کجایند شریکان شما

ٱلَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُن فِتْنَتُهُمْ إِلَّآ أَن قَالُوا۟ وَٱللَّهِ

آنان که می پنداشتید [شریک الله اند]؟ ﴿۲۲﴾ آنگاه نباشد عذرشان جز آنکه گویند سوگند به الله

رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ ٱنظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ ۚ وَضَلَّ

پروردگارمان که نبودیم ما مشرکان ﴿۲۳﴾ بنگر که چگونه دروغ گفتند بر خودشان و ناپدید شد

عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ ۖ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ

از آنان آنچه برمی بافتند ﴿۲۴﴾ و از آنان کسی هست که گوش فرامی دهد به تو و افکنده ایم بر

قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِن يَرَوْا۟ كُلَّ ءَايَةٍ

دل‌هایشان پرده هایی تا نفهمند آن را و [نهادیم] در گوش هایشان سنگینی و اگر ببینند هر نشانه ای را

لَّا يُؤْمِنُوا۟ بِهَا ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوكَ يُجَٰدِلُونَكَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ

ایمان نمی آورند به آن تا آنگاه که بیایند نزد تو چون و چرا می کنند باتو گویند کسانی که کفر ورزیدند نیست این [قرآن]

إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْـَٔوْنَ عَنْهُ ۖ وَإِن

جز افسانه های پیشینیان ﴿۲۵﴾ و آنان بازمی دارند مردمان را از آن و دور می شوند [خود] از آن و

يُهْلِكُونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ وُقِفُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ

نابود نمی کنند مگر خودشان را و درنمی یابند ﴿۲۶﴾ و اگر ببینی آنگاه که نگاه داشته شوند بر آتش

فَقَالُوا۟ يَٰلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

پس گویند ای کاش بازگردانده می شدیم [به دنیا] و تکذیب نمی کردیم آیات پروردگارمان را و می بودیم از مؤمنان ﴿۲۷﴾

بَلۡ بَدَا لَهُم مَّا كَانُواْ يُخۡفُونَ مِن قَبۡلُۖ وَلَوۡ رُدُّواْ لَعَادُواْ لِمَا نُهُواْ عَنۡهُ
بلکه آشکار شد برای شان آنچه پنهان می داشتند از پیش و اگر بازگردانده شوند البته باز می گردند به آنچه نهی شده اند از آن

وَإِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿۲۸﴾ وَقَالُوٓاْ إِنۡ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنۡيَا وَمَا نَحۡنُ
وهمانا آنان دروغگویانند ﴿۲۸﴾ و گفتند نیست این [زندگی] مگر زندگانی ما در دنیا و نیستیم ما

بِمَبۡعُوثِينَ ﴿۲۹﴾ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذۡ وُقِفُواْ عَلَىٰ رَبِّهِمۡۚ قَالَ أَلَيۡسَ هَٰذَا
برانگیخته شدگان [از گورها] ﴿۲۹﴾ و اگر ببینی آنگاه که نگاه داشته شوند در پیشگاه پروردگارشان گوید [الله] آیا نیست این [برانگیخته شدن]

بِٱلۡحَقِّۚ قَالُواْ بَلَىٰ وَرَبِّنَاۚ قَالَ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ
راست؟ گویند آری سوگند به پروردگارمان گوید [الله] پس بچشید عذاب را به [سزای] آنکه کفر می ورزیدید

﴿۳۰﴾ قَدۡ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِلِقَآءِ ٱللَّهِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتۡهُمُ ٱلسَّاعَةُ
﴿۳۰﴾ به راستی که زیان کردند آنانکه دروغ انگاشتند دیدار الله را تا آنگاه که بیاید به سراغشان رستاخیز

بَغۡتَةٗ قَالُواْ يَٰحَسۡرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطۡنَا فِيهَا وَهُمۡ يَحۡمِلُونَ أَوۡزَارَهُمۡ
ناگهان گویند ای دریغ بر ما بر آنچه کوتاهی کردیم در آن و آنان برمی دارند بار [گناهان] شان را

عَلَىٰ ظُهُورِهِمۡۚ أَلَا سَآءَ مَا يَزِرُونَ ﴿۳۱﴾ وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا
بر پشت هایشان آگاه باشید بد [باری] است آنچه برمی دارند ﴿۳۱﴾ و نیست زندگانی دنیا جز

لَعِبٞ وَلَهۡوٞۖ وَلَلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ
بازی و سرگرمی ای و البته سرای آخرت بهتر است برای کسانی که پرهیزکاری می کنند پس آیا خرد نمی ورزید؟

﴿۳۲﴾ قَدۡ نَعۡلَمُ إِنَّهُۥ لَيَحۡزُنُكَ ٱلَّذِي يَقُولُونَۖ فَإِنَّهُمۡ لَا يُكَذِّبُونَكَ
﴿۳۲﴾ به راستی می دانیم همانا اندوهگین می گرداند تو را آنچه می گویند پس همانا آنان دروغگو نمی انگارند تو را

وَلَٰكِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ يَجۡحَدُونَ ﴿۳۳﴾ وَلَقَدۡ كُذِّبَتۡ
ولی [این] ستمکاران آیات الله را انکار می کنند ﴿۳۳﴾ و به درستی که دروغگو شمرده شدند

رُسُلٞ مِّن قَبۡلِكَ فَصَبَرُواْ عَلَىٰ مَا كُذِّبُواْ وَأُوذُواْ حَتَّىٰٓ أَتَىٰهُمۡ نَصۡرُنَاۚ
پیامبرانی پیش از تو پس شکیبایی کردند بر آنچه دروغگو شمرده شدند و آزار دیدند تا آنکه رسید به آنان یاری ما

وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِۚ وَلَقَدۡ جَآءَكَ مِن نَّبَإِيْ ٱلۡمُرۡسَلِينَ
و نیست هیچ دگرگون کننده ای برای سخنان [وعده های] الله و به راستی که رسیده است به تو از خبر[های] پیامبران

﴿۳۴﴾ وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيۡكَ إِعۡرَاضُهُمۡ فَإِنِ ٱسۡتَطَعۡتَ أَن تَبۡتَغِيَ
﴿۳۴﴾ و اگر گران می آید بر تو روگردانی آنان پس اگر می توانی که بجویی

نَفَقٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ أَوۡ سُلَّمٗا فِي ٱلسَّمَآءِ فَتَأۡتِيَهُم بِـَٔايَةٖۚ وَلَوۡ شَآءَ
سوراخی را در زمین یا نردبانی را در آسمان تا بیاوری برای ایشان نشانه [=معجزه] ای [چنان کن] و اگر می خواست

ٱللَّهُ لَجَمَعَهُمۡ عَلَى ٱلۡهُدَىٰۚ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡجَٰهِلِينَ ﴿۳۵﴾
الله هر آینه گردمی آورد آنان را بر [راه] هدایت پس هرگز مباش از نادانان ﴿۳۵﴾

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَٱلْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ
جز این نیست که می پذیرند [دعوت تو را] کسانی که می شنوند و مردگان برانگیزد آنها را الله سپس به سوی او

يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ
بازگردانده می شوند (۳۶) و گفتند چرا فروفرستاده نشد بر او نشانه ای از [جانب] پروردگارش؟ بگو همانا الله

قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن يُنَزِّلَ ءَايَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا
تواناست بر آنکه فروفرستد نشانه ای را ولی بیشترشان نمی دانند (۳۷) و نیست

مِن دَآبَّةٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا طَٰٓئِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّآ أُمَمٌ أَمْثَالُكُم ۚ
هیچ جنبنده ای در زمین و نه هیچ پرنده ای که می پرد با دو بال خودش مگرآنکه گروه‌هایی مانند شمایند

مَّا فَرَّطْنَا فِى ٱلْكِتَٰبِ مِن شَىْءٍ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾
فرونگذاشتیم در آن کتاب [=لوح محفوظ] هیچ چیزی را سپس به سوی پروردگارشان گردآورده می شوند (۳۸)

وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِى ٱلظُّلُمَٰتِ ۗ مَن يَشَإِ ٱللَّهُ
و کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را کران اند و گنگان اند در تاریکی ها هرکه را خواهد الله

يُضْلِلْهُ وَمَن يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ
گمراه می کند او را و هرکه را خواهد قرار می دهد او را بر راهی راست (۳۹) بگو

أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُ ٱللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ ٱلسَّاعَةُ أَغَيْرَ ٱللَّهِ
به من بگویید اگر بیاید بر شما عذاب الله یا فرا رسد شما را رستاخیز آیا غیر الله را

تَدْعُونَ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا
می خوانید اگر هستید راستگویان؟ (۴۰) [نه]بلکه تنها او را می خوانید پس از میان برمی دارد آنچه را که

تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَآءَ وَتَنسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ
می خوانید[او را]برای[دفع]آن اگر خواهد و فراموش می کنید آنچه را که شریک[او]می سازید (۴۱) و به درستی که فرستادیم[پیامبرانی]

إِلَىٰٓ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَٰهُم بِٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ
به سوی امت هایی پیش از تو آنگاه گرفتیم آنان را با سختی و رنج باشد که آنان زاری کنند

﴿٤٢﴾ فَلَوْلَآ إِذْ جَآءَهُم بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا۟ وَلَٰكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ
(۴۲) پس چرا هنگامی که آمد بر آنان عذاب ما زاری نکردند ولی سخت شد دل هایشان

وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا
و آراست برای آنان شیطان آنچه را که می کردند (۴۳) پس چون

نَسُوا۟ مَا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَٰبَ كُلِّ شَىْءٍ
فراموش کردند آنچه را که پند داده شدند بدان گشودیم بر آنان درهای همه چیز را

حَتَّىٰٓ إِذَا فَرِحُوا۟ بِمَآ أُوتُوٓا۟ أَخَذْنَٰهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُم مُّبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾
تا هنگامی که شادمان گشتند به آنچه داده شدند بگرفتیم آنان را ناگهان پس به ناگاه آنان ناامید شوند (۴۴)

فَقُطِعَ دَابِرُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ۚ وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٥﴾
پس بریده شد ریشهٔ گروهی که ستم کردند و ستایش از آنِ الله است پروردگار جهانیان ﴿٤٥﴾

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ ٱللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَٰرَكُمْ وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُم
بگو به من بگویید اگر بگیرد الله شنوایی شما و چشمانتان را و مهر نهد بر دل‌هایتان

مَّنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ يَأْتِيكُم بِهِ ۗ ٱنظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ
کدام اله است جز الله که باز آورد برای شما آن[ها] را؟ بنگر چگونه گوناگون [بیان] می کنیم آیات را

ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُ ٱللَّهِ
سپس آنان رو می گردانند ﴿٤٦﴾ بگو به من بگویید اگر برسد به شما عذاب الله

بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
ناگهانی یا آشکارا آیا نابود می گردد جز گروه ستمکاران؟ ﴿٤٧﴾ و

نُرْسِلُ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ۖ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ
نمی فرستیم پیامبران را مگر مژده دهندگان و بیم دهندگان پس هرکه ایمان آورد و اصلاح کرد [فسادکاری هایش را]

فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا
پس نه ترسی است بر آنان و نه آنان اندوهگین می شوند ﴿٤٨﴾ و کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را

يَمَسُّهُمُ ٱلْعَذَابُ بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُل لَّآ أَقُولُ لَكُمْ
می رسد به آنان عذاب به سزای آنکه نافرمانی می کردند ﴿٤٩﴾ بگو نمی گویم به شما که

عِندِى خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعْلَمُ ٱلْغَيْبَ وَلَآ أَقُولُ لَكُمْ إِنِّى مَلَكٌ ۖ
نزد من است گنجینه های الله و[نیز] نمی‌دانم غیب را و نمی گویم به شما که همانا من فرشته ام

إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ ۚ
پیروی نمی کنم مگر آنچه را که وحی می شود به من بگو آیا برابرند نابینا و بینا؟

أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنذِرْ بِهِ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوٓا۟
آیا پس نمی اندیشید؟ ﴿٥٠﴾ و بیم بده با آن [=قرآن] کسانی را که می ترسند که گردآورده شوند

إِلَىٰ رَبِّهِمْ ۙ لَيْسَ لَهُم مِّن دُونِهِۦ وَلِىٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ
به سوی پروردگارشان که نیست برایشان جز الله کارسازی و نه شفاعت کننده‌ای باشد که آنان پرهیزکاری کنند

﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُدِ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِٱلْغَدَوٰةِ وَٱلْعَشِىِّ يُرِيدُونَ
﴿٥١﴾ و [از خود] مران کسانی را که می خوانند پروردگارشان را در بامداد و شامگاه می خواهند

وَجْهَهُۥ ۖ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن شَىْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ
[خشنودی] ذات او را نیست بر تو از حساب آنان چیزی و نیست از حساب تو

عَلَيْهِم مِّن شَىْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٢﴾
بر آنان چیزی تا [از خود] برانی شان آنگاه باشی از ستمکاران ﴿٥٢﴾

وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوٓاْ أَهَٰٓؤُلَآءِ مَنَّ ٱللَّهُ
و این چنین آزمودیم برخی شان را به برخی تا گویند آیا اینانند که منّت نهاده است الله

عَلَيْهِم مِّنۢ بَيْنِنَآۗ أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِأَعْلَمَ بِٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا
بر آنان از میان ما؟ آیا نیست الله داناتر به سپاسگزاران؟ ﴿۵۳﴾ و چون

جَآءَكَ ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِـَٔايَٰتِنَا فَقُلْ سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْۖ كَتَبَ
بیایند نزد تو کسانی که ایمان می آورند به آیات ما پس بگو سلام بر شما نوشته است

رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ ٱلرَّحْمَةَۖ أَنَّهُۥ مَنْ عَمِلَ مِنكُمْ سُوٓءَۢا
پروردگارتان بر خودش مهربانی را که همانا هرکه کند از شما کار بدی را

بِجَهَٰلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنۢ بَعْدِهِۦ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُۥ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٤﴾
به نادانی سپس توبه کند پس از آن و اصلاح کند [فسادکاری هایش را] پس همانا او بسی آمرزندهٔ مهربان است ﴿۵۴﴾

وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾
و این چنین به روشنی بیان می کنیم آیات را و تا آشکار شود راه گنهکاران ﴿۵۵﴾

قُلْ إِنِّى نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۚ قُل لَّآ أَتَّبِعُ
بگو همانا من بازداشته شده‌ام از آنکه بپرستم کسانی را که فرا می خوانید جز الله بگو پیروی نمی کنم

أَهْوَآءَكُمْۙ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾
از خواهش های شما که به راستی گمراه شوم آنگاه و نخواهم بود از هدایت یافتگان ﴿۵۶﴾

قُلْ إِنِّى عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّى وَكَذَّبْتُم بِهِۦۚ مَا عِندِى مَا
بگو همانا من بر دلیلی روشن از[جانب] پروردگار خویش ام و شما دروغ انگاشتید آن را نیست نزد من آنچه

تَسْتَعْجِلُونَ بِهِۦٓۚ إِنِ ٱلْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِۖ يَقُصُّ ٱلْحَقَّۖ وَهُوَ خَيْرُ
به شتاب می خواهید آن را نیست حکم مگر برای الله بازگو می کند حق را و او بهترین

ٱلْفَٰصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُل لَّوْ أَنَّ عِندِى مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِۦ لَقُضِىَ
داوران است ﴿۵۷﴾ بگو اگر بی گمان نزد من بود آنچه به شتاب می خواهید آن را هر آینه پایان می یافت

ٱلْأَمْرُ بَيْنِى وَبَيْنَكُمْۗ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٨﴾
کار در میان من و میان شما و الله داناتر است به ستمکاران ﴿۵۸﴾

۞ وَعِندَهُۥ مَفَاتِحُ ٱلْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَآ إِلَّا هُوَۚ وَيَعْلَمُ مَا فِى
و نزد اوست کلیدهای غیب نمی داند آنها را جز او و می داند آنچه در

ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِۚ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ
خشکی و دریاست و نمی افتد هیچ برگی [از درخت] مگر آنکه می‌داند آن را و هیچ دانه‌ای

فِى ظُلُمَٰتِ ٱلْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٥٩﴾
در تاریکی های زمین و هیچ تری و هیچ خشکی [وجود ندارد] مگر آنکه در کتابی روشن است ﴿۵۹﴾

ربع حزب ۱۴

وَهُوَ ٱلَّذِي يَتَوَفَّىٰكُم بِٱلَّيۡلِ وَيَعۡلَمُ مَا جَرَحۡتُم بِٱلنَّهَارِ ثُمَّ
و او کسی است که می‌ستاند[روح] شما را به شب و می داند آنچه را کسب کردید در روز آنگاه

يَبۡعَثُكُمۡ فِيهِ لِيُقۡضَىٰٓ أَجَلٞ مُّسَمّٗىۖ ثُمَّ إِلَيۡهِ مَرۡجِعُكُمۡ
برمی‌انگیزاند شما را در آن [روز] تا سپری شود مدتی معین [و مرگ فرارسد] سپس به سوی اوست بازگشت شما

ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ ٱلۡقَاهِرُ فَوۡقَ عِبَادِهِۦۖ
آنگاه خبر می دهد شما را به آنچه می کردید (۶۰) و اوست آن چیره که فراز بندگانش است

وَيُرۡسِلُ عَلَيۡكُمۡ حَفَظَةً حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَكُمُ ٱلۡمَوۡتُ تَوَفَّتۡهُ
و می‌فرستد بر شما نگهبانانی [از فرشته] تا هنگامی که فرارسد یکی از شما را مرگ بستانند [روح] او را

رُسُلُنَا وَهُمۡ لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ مَوۡلَىٰهُمُ ٱلۡحَقِّۚ
فرستادگان ما و آنان کوتاهی نمی کنند (۶۱) سپس بازگردانده شوند به سوی الله سرورشان که حق است

أَلَا لَهُ ٱلۡحُكۡمُ وَهُوَ أَسۡرَعُ ٱلۡحَٰسِبِينَ ﴿٦٢﴾ قُلۡ مَن يُنَجِّيكُم مِّن
آگاه باشید که برای اوست فرمان و او تندترین شمارش گران است (۶۲) بگو چه کسی می رهاند شما را از

ظُلُمَٰتِ ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ تَدۡعُونَهُۥ تَضَرُّعٗا وَخُفۡيَةٗ لَّئِنۡ أَنجَىٰنَا مِنۡ هَٰذِهِۦ
تاریکی های خشکی و دریا [آن هنگام] که می خوانید او را به زاری و پنهانی که اگر برهانَد ما را از این [بلا]

لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلِ ٱللَّهُ يُنَجِّيكُم مِّنۡهَا وَمِن كُلِّ كَرۡبٖ
هر آینه خواهیم بود از سپاسگزاران؟ (۶۳) بگو الله می رهاند شما را از آن و از هر اندوه سختی

ثُمَّ أَنتُمۡ تُشۡرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلۡ هُوَ ٱلۡقَادِرُ عَلَىٰٓ أَن يَبۡعَثَ عَلَيۡكُمۡ عَذَابٗا
باز شما [به او] شرک می ورزید (۶۴) بگو او تواناست بر اینکه برانگیزد بر شما عذابی

مِّن فَوۡقِكُمۡ أَوۡ مِن تَحۡتِ أَرۡجُلِكُمۡ أَوۡ يَلۡبِسَكُمۡ شِيَعٗا وَيُذِيقَ بَعۡضَكُم
از فرازتان یا از زیر پاهایتان یا درآمیزد [=درگیر کند] شما را گروه گروه و بچشاند به برخی تان

بَأۡسَ بَعۡضٍۗ ٱنظُرۡ كَيۡفَ نُصَرِّفُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَفۡقَهُونَ ﴿٦٥﴾
سختی برخی دیگر را بنگر چگونه گوناگون [بیان] می کنیم آیات را باشد که آنان بفهمند (۶۵)

وَكَذَّبَ بِهِۦ قَوۡمُكَ وَهُوَ ٱلۡحَقُّۚ قُل لَّسۡتُ عَلَيۡكُم بِوَكِيلٖ ﴿٦٦﴾ لِّكُلِّ
و دروغ انگاشتند آن [عذاب] را قوم تو درحالی که آن حق است بگو نیستم بر شما نگهبان [اعمالتان] (۶۶) برای هر

نَبَإٖ مُّسۡتَقَرّٞۚ وَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيۡتَ ٱلَّذِينَ يَخُوضُونَ فِيٓ
خبری قرارگاهی است و به زودی خواهید دانست (۶۷) و چون ببینی کسانی را که فرومی روند [در یاوه سرایی] در

ءَايَٰتِنَا فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ حَتَّىٰ يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيۡرِهِۦۚ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ
آیات ما پس روی بگردان از آنان تا آنکه فرو روند در سخنی جز آن و اگر به فراموشی افکند تو را

ٱلشَّيۡطَٰنُ فَلَا تَقۡعُدۡ بَعۡدَ ٱلذِّكۡرَىٰ مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٦٨﴾
شیطان آنگاه منشین پس از آن یادآوری با گروه ستمکاران (۶۸)

وَمَا عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن شَيْءٍ وَلَٰكِن

و نیست بر کسانی که پرهیزکاری می کنند از حساب آنان [کافران] هیچ چیزی ولی

ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟

پند دادنی است باشد که آنان پرهیزکاری کنند ﴿۶۹﴾ و واگذار کسانی را که گرفتند

دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۚ وَذَكِّرْ بِهِۦٓ

دینشان را به بازی و سرگرمی و فریفت آنان را زندگانی دنیا و پند ده با آن [قرآن]

أَن تُبْسَلَ نَفْسٌۢ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيٌّ

تا [مبادا] محروم و هلاک شود کسی به [سزای] آنچه کرده است نیست برای او جز الله کارسازی

وَلَا شَفِيعٌ وَإِن تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَآ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ

و نه شفاعت کننده ای و اگر عوض دهد هر جایگزینی را گرفته نمی شود از او آنان

ٱلَّذِينَ أُبْسِلُوا۟ بِمَا كَسَبُوا۟ ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ

کسانی اند محروم و هلاک شدند به[سزای] آنچه کرده اند برای آنان آشامیدنی ای از آب جوشان و عذابی

أَلِيمٌۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَنَدْعُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ

دردناک است به [سزای] آنچه کفر می ورزیدند ﴿۷۰﴾ بگو آیا بخوانیم جز الله

مَا لَا يَنفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰٓ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَىٰنَا ٱللَّهُ

چیزی را که نه سود می دهد ما را و نه زیان می رساند ما را و بازگردانده شویم بر پاشنه هایمان پس از آنکه هدایت کرد ما را الله

كَٱلَّذِى ٱسْتَهْوَتْهُ ٱلشَّيَٰطِينُ فِى ٱلْأَرْضِ حَيْرَانَ لَهُۥٓ أَصْحَٰبٌ

مانند کسی که از راه به در برده است او را شیطان ها در زمین درحالی که سرگشته است؟ برای او یارانی است که

يَدْعُونَهُۥٓ إِلَى ٱلْهُدَى ٱئْتِنَا ۗ قُلْ إِنَّ هُدَى ٱللَّهِ هُوَ ٱلْهُدَىٰ ۖ

می خوانندش به سوی هدایت که بیا به سوی ما بگو همانا هدایت الله همان هدایت [راستین] است

وَأُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ

و فرمان یافته ایم که گردن نهیم برای پروردگار جهانیان ﴿۷۱﴾ و اینکه برپادارید نماز را

وَٱتَّقُوهُ ۚ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى

و پروا کنید از او [الله] و اوست آنکه به سوی او گردآوری می شوید ﴿۷۲﴾ و اوست آنکه

خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُن

بیافرید آسمان ها و زمین را به راستی و درستی و روزی که می گوید بشو

فَيَكُونُ ۚ قَوْلُهُ ٱلْحَقُّ ۚ وَلَهُ ٱلْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ ۚ

بی درنگ می‌شود سخن او حق و درست است و تنها برای اوست فرمانروایی در روزی که دمیده شود در صور

عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

دانای نهان و آشکار است و او آن سنجیده کار آگاه است ﴿۷۳﴾

نصف حزب ۱۴

۞ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا ءَالِهَةً إِنِّيٓ
[به یاد آور] آنگاه که گفت ابراهیم به پدرش آزر آیا می گیری بتانی را اله هایی؟ همانا من

أَرَىٰكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٧٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُرِيٓ إِبْرَٰهِيمَ
می بینم تو را و قوم تو را در گمراهی آشکاری ﴿۷۴﴾ و بدین سان می‌نمایانیم به ابراهیم

مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ ٱلْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾
فرمانروایی آسمان ها و زمین را و تا شود از یقین کنندگان ﴿۷۵﴾

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ ٱلَّيْلُ رَءَا كَوْكَبًاۖ قَالَ هَٰذَا رَبِّيۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ
پس چون تاریکی افکند بر وی شب دید ستاره ای را گفت این پروردگار من است پس چون غروب کرد گفت

لَآ أُحِبُّ ٱلْأٓفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَٰذَا
دوست ندارم غروب کنندگان را ﴿۷۶﴾ پس چون بدید ماه را برآمده [و تابان] گفت این

رَبِّيۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلْقَوْمِ
پروردگار من است پس چون غروب کرد گفت اگر راه ننماید مرا پروردگار من البته می شوم از گروه

ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَآ
گمراهان ﴿۷۷﴾ پس چون دید خورشید را برآمده [و تابان] گفت این پروردگار من است این

أَكْبَرُۖ فَلَمَّآ أَفَلَتْ قَالَ يَٰقَوْمِ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾
بزرگ‌تر است پس چون غروب کرد گفت ای قوم من همانا من بیزارم از آنچه شریک [او] می سازید ﴿۷۸﴾

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
همانا من گردانیده ام روی خودم را به سوی کسی که آفریده است آسمان ها و زمین را

حَنِيفٗاۖ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَآجَّهُۥ قَوْمُهُۥۚ قَالَ
حق گرایانه و نیستم من از مشرکان ﴿۷۹﴾ و چون و چرا کردند با او قومش گفت

أَتُحَٰٓجُّوٓنِّي فِي ٱللَّهِ وَقَدْ هَدَىٰنِۚ وَلَآ أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِۦٓ
آیاچون و چرا می کنید با من در[بارهٔ] الله حال آنکه به راستی هدایت کرده است مرا؟ و نمی ترسم از آنچه شرک می ورزید به او

إِلَّآ أَن يَشَآءَ رَبِّي شَيْـٔٗاۗ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًاۗ أَفَلَا
مگر آنکه بخواهد پروردگار من چیزی را [برای من] احاطه دارد پروردگار من همه چیز را به دانایی آیا پس

تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَآ أَشْرَكْتُمْ وَلَا
پند نمی گیرید؟ ﴿۸۰﴾ و چگونه بترسم از آنچه شرک می ورزیدید حال آنکه

تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ عَلَيْكُمْ
نمی ترسید که همانا شما شرک ورزیدید به الله چیزی را که فرونفرستاده است برای[اثبات] آن بر شما

سُلْطَٰنٗاۚ فَأَيُّ ٱلْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِٱلْأَمْنِۖ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾
دلیلی پس کدام یک از [این] دو گروه سزاوارتر است به امنیت اگر می دانستید؟ ﴿۸۱﴾

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَمۡ يَلۡبِسُوٓاْ إِيمَٰنَهُم بِظُلۡمٍ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلۡأَمۡنُ
کسانی که ایمان آوردند و نیامیختند ایمانشان را به ستمی [=شرک] آنانند که برایشان هست ایمنی

وَهُم مُّهۡتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلۡكَ حُجَّتُنَآ ءَاتَيۡنَٰهَآ إِبۡرَٰهِيمَ عَلَىٰ
و آنها راه یافتگان اند ﴿۸۲﴾ و این دلیل ما است دادیم آن را به ابراهیم بر

قَوۡمِهِۦۚ نَرۡفَعُ دَرَجَٰتٖ مَّن نَّشَآءُۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٞ ﴿٨٣﴾
قومش بالا می بریم به مراتبی هرکس را که بخواهیم همانا پروردگار تو سنجیده کار داناست ﴿۸۳﴾

وَوَهَبۡنَا لَهُۥٓ إِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَۚ كُلًّا هَدَيۡنَاۚ وَنُوحًا
و بخشیدیم به وی اسحق و یعقوب را هر یکی را [از ایشان] هدایت کردیم و نوح را

هَدَيۡنَا مِن قَبۡلُۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِۦ دَاوُۥدَ وَسُلَيۡمَٰنَ وَأَيُّوبَ
هدایت کردیم پیش از این و از فرزندان او [راه نمودیم] داوود و سلیمان و ایوب

وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَٰرُونَۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٨٤﴾
و یوسف و موسی و هارون را و چنین پاداش می دهیم نیکوکاران را ﴿۸۴﴾

وَزَكَرِيَّا وَيَحۡيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلۡيَاسَۖ كُلّٞ مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾
و [هدایت کردیم] زکریا و یحیی و عیسی و الیاس را همه از شایستگان بودند ﴿۸۵﴾

وَإِسۡمَٰعِيلَ وَٱلۡيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطٗاۚ وَكُلّٗا فَضَّلۡنَا عَلَى
و [هدایت کردیم] اسماعیل و أليَسع و یونس و لوط را و هر یک را برتری دادیم بر

ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِنۡ ءَابَآئِهِمۡ وَذُرِّيَّٰتِهِمۡ وَإِخۡوَٰنِهِمۡۖ وَٱجۡتَبَيۡنَٰهُمۡ
جهانیان ﴿۸۶﴾ و [هدایت کردیم] از پدرانشان و فرزندانشان و برادرانشان و برگزیدیم آنان را

وَهَدَيۡنَٰهُمۡ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٨٧﴾ ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهۡدِي
و هدایت شان کردیم به سوی راهی راست ﴿۸۷﴾ این هدایت الله است که راه می نماید

بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۚ وَلَوۡ أَشۡرَكُواْ لَحَبِطَ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ
بدان هرکه را می خواهد از بندگانش و اگر شرک می ورزیدند هر آینه تباه می شد از آنان آنچه که

يَعۡمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَۚ
می کردند ﴿۸۸﴾ آنان کسانی‌اند که دادیم به آنها کتاب و حکمت و پیامبری را

فَإِن يَكۡفُرۡ بِهَا هَٰٓؤُلَآءِ فَقَدۡ وَكَّلۡنَا بِهَا قَوۡمٗا لَّيۡسُواْ بِهَا بِكَٰفِرِينَ
پس اگر کفر ورزند به آن [آیات قرآن] اینها [اهل مکه] پس به راستی گمارده‌ایم بر آن گروهی را که نیستند به آن کفر ورزندگان

﴿٨٩﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَى ٱللَّهُۖ فَبِهُدَىٰهُمُ ٱقۡتَدِهۡۗ قُل
﴿۸۹﴾ آنان [=پیامبران] کسانی اند که هدایت [شان] کرد الله پس به هدایت آنان اقتدا کن بگو

لَّآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًاۖ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرَىٰ لِلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٠﴾
نمی خواهم از شما بر آن [پیام رسانی] هیچ مزدی را نیست آن مگر پندی برای جهانیان ﴿۹۰﴾

وَمَا قَدَرُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِۦٓ إِذْ قَالُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَىْءٍ ۗ
و ارج نگذاشتند الله را سزاوار ارجمندی اش آنگاه که گفتند فرونفرستاده است الله بر هیچ آدمی چیزی را

قُلْ مَنْ أَنزَلَ ٱلْكِتَـٰبَ ٱلَّذِى جَآءَ بِهِۦ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ ۖ
بگو چه کسی فروفرستاد آن کتاب را که آورد آن را موسی روشنی و رهنمودی برای مردمان

تَجْعَلُونَهُۥ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۖ وَعُلِّمْتُم مَّا لَمْ تَعْلَمُوٓا۟
که قرار می دهید آن را کاغذهایی آشکار می کنید [بخشی از] آن را و پنهان می کنید بسیاری را و آموزش داده شدید آنچه راکه نمی دانستید

أَنتُمْ وَلَآ ءَابَآؤُكُمْ ۖ قُلِ ٱللَّهُ ۖ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِى خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾
شما و نه پدران تان بگو الله [آن را فروفرستاد] سپس بگذار آنان را تا در فرو رفتنشان [در یاوه سرایی] بازی کنند ﴿۹۱﴾

وَهَـٰذَا كِتَـٰبٌ أَنزَلْنَـٰهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ ٱلَّذِى بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ
و این [قرآن] کتابی است که فروفرستادیم آن را برکت داده شده تصدیق کنندهٔ آنچه را که پیش از آن است و تا بیم دهی

أُمَّ ٱلْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۖ
اهل مکه را و کسانی را که در پیرامونش [ساکن اند] و کسانی که ایمان دارند به آخرت ایمان می آورند بدان [=قرآن]

وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى
و آنان بر نمازشان محافظت می کنند ﴿۹۲﴾ و کیست ستمکارتر از کسی که بربندد بر

ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِىَ إِلَىَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَىْءٌ وَمَن قَالَ سَأُنزِلُ
الله دروغی را یا بگوید وحی شده است به من حال آنکه وحی نشده بدو هیچ چیزی و آن کس که گفت به زودی فرومی فرستم

مِثْلَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ ۗ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّـٰلِمُونَ فِى غَمَرَٰتِ ٱلْمَوْتِ
مانند آنچه فروفرستاده است الله و اگر ببینی آنگاه که ستمکاران در سختی های مرگ اند

وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ بَاسِطُوٓا۟ أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوٓا۟ أَنفُسَكُمُ ۖ ٱلْيَوْمَ
و فرشتگان گسترانندگانند دستان خویش را [و می گویند] بیرون کنید جان هایتان را [شگفت زده خواهی شد] امروز

تُجْزَوْنَ عَذَابَ ٱلْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ غَيْرَ ٱلْحَقِّ
کیفر داده می شوید به عذاب خواری به [سزای] آنچه که می گفتید بر الله به ناحق

وَكُنتُمْ عَنْ ءَايَـٰتِهِۦ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَٰدَىٰ
و از آیات او تکبر می ورزیدید ﴿۹۳﴾ و به درستی که آمدید به نزد ما یک یک

كَمَا خَلَقْنَـٰكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُم مَّا خَوَّلْنَـٰكُمْ وَرَآءَ ظُهُورِكُمْ ۖ
همان گونه که آفریدیم شما را نخستین بار و واگذاشتید آنچه را که بخشیده بودیم به شما پس پشت های تان

وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَـٰٓؤُا۟ ۚ
و نمی بینیم با شما شفاعتگرانتان را آنان که می پنداشتید که همانا آنان در [کار] شما شریکان [ما] هستند

لَقَد تَّقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنكُم مَّا كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾
به درستی که گسسته شد [پیوند] میان شما و گم شد از شما آنچه [شریک الله] می پنداشتید ﴿۹۴﴾

إِنَّ ٱللَّهَ فَالِقُ ٱلۡحَبِّ وَٱلنَّوَىٰۖ يُخۡرِجُ ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَمُخۡرِجُ
همانا الله شکافندهٔ دانه و هسته است بیرون می آورد زنده را از مرده و بیرون آورندهٔ

ٱلۡمَيِّتِ مِنَ ٱلۡحَيِّۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ (۹۵) فَالِقُ ٱلۡإِصۡبَاحِ
مرده از زنده است این است الله پس [از حق] به کجا برگردانده می شوید؟ (۹۵) شکافندهٔ صبح است

وَجَعَلَ ٱلَّيۡلَ سَكَنًا وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ حُسۡبَانًاۚ ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ
و قرارداد شب را [برای] آرامش و خورشید و ماه را [معیار] شمارش این است اندازه گیری

ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡعَلِيمِ (۹۶) وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلنُّجُومَ لِتَهۡتَدُواْ
آن پیروزمند دانا (۹۶) و اوست که قرار داد برای شما ستارگان را تا راه یابید

بِهَا فِي ظُلُمَٰتِ ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۗ قَدۡ فَصَّلۡنَا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ
بدانها در تاریکی های خشکی و دریا به راستی که به تفصیل بیان کردیم آیات را برای گروهی که می دانند

(۹۷) وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَكُم مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ فَمُسۡتَقَرّٞ وَمُسۡتَوۡدَعٞۗ
(۹۷) و اوست که آفرید شما را از تَنی یگانه پس [شما را] قرارگاهی و سپُردنگاهی است

قَدۡ فَصَّلۡنَا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَفۡقَهُونَ (۹۸) وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ
به راستی که به تفصیل بیان کردیم آیات را برای گروهی که می فهمند (۹۸) و اوست که فروفرستاد

مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجۡنَا بِهِۦ نَبَاتَ كُلِّ شَيۡءٖ فَأَخۡرَجۡنَا مِنۡهُ
از آسمان آب را پس بیرون آوردیم با آن [آب] روییدنی هر چیز را پس بیرون آوردیم از آن

خَضِرٗا نُّخۡرِجُ مِنۡهُ حَبّٗا مُّتَرَاكِبٗا وَمِنَ ٱلنَّخۡلِ مِن طَلۡعِهَا
سبزه را که بیرون می آوریم از آن دانه ای برهم نشسته[=انبوه] و از خرمابُن از شکوفهٔ آن

قِنۡوَانٞ دَانِيَةٞ وَجَنَّٰتٖ مِّنۡ أَعۡنَابٖ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُشۡتَبِهٗا
خوشه های نزدیک به هم و باغ از درختان انگور و زیتون و انار همسان

وَغَيۡرَ مُتَشَٰبِهٍۗ ٱنظُرُوٓاْ إِلَىٰ ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثۡمَرَ وَيَنۡعِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمۡ
و ناهمسان بنگرید به میوهٔ آن چون بار دهد و [بنگرید به] رسیدن اش همانا در این

لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ (۹۹) وَجَعَلُواْ لِلَّهِ شُرَكَآءَ ٱلۡجِنَّ وَخَلَقَهُمۡۖ
البته نشانه هایی است برای گروهی که ایمان دارند (۹۹) و قرار دادند برای الله شریکانی جن ها را حال آنکه[الله] آفریده است آنان را

وَخَرَقُواْ لَهُۥ بَنِينَ وَبَنَٰتِۭ بِغَيۡرِ عِلۡمٖۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا
و برساختند[=بافتند و تراشیدند] برای او پسران و دخترانی را به نادانی پاک و منزّه است او و برتر است از آنچه

يَصِفُونَ (۱۰۰) بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُۥ وَلَدٞ
وصف می کنند (۱۰۰) نو پدیدآورندهٔ آسمان ها و زمین است چگونه باشد او را فرزندی

وَلَمۡ تَكُن لَّهُۥ صَٰحِبَةٞۖ وَخَلَقَ كُلَّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ (۱۰۱)
حال آنکه نبوده است برای او همسری؟ و آفریده هر چیزی را و او به هر چیزی داناست (۱۰۱)

ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ
این است الله پروردگار شما نیست الهی جز او آفرینندۀ هر چیزی است

فَٱعۡبُدُوهُۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ﴿۱۰۲﴾ لَّا تُدۡرِكُهُ
پس بپرستید او را و او بر هر چیزی نگاهبان است ﴿۱۰۲﴾ درنمی یابند او را

ٱلۡأَبۡصَٰرُ وَهُوَ يُدۡرِكُ ٱلۡأَبۡصَٰرَۖ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلۡخَبِيرُ ﴿۱۰۳﴾
چشم ها و او درمی یابد چشم ها را و اوست باریک بین آگاه ﴿۱۰۳﴾

قَدۡ جَآءَكُم بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمۡۖ فَمَنۡ أَبۡصَرَ فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَنۡ عَمِيَ
به راستی آمد برای شما بینش هایی از [جانب] پروردگارتان پس هر کس بینا [دل] شد به سود خود اوست و هر که کور [دل] شد

فَعَلَيۡهَاۚ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيۡكُم بِحَفِيظٖ ﴿۱۰۴﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ
پس به زیان اوست و نیستم من بر شما نگاهبان ﴿۱۰۴﴾ و بدین سان گوناگون بیان می کنیم

ٱلۡأٓيَٰتِ وَلِيَقُولُواْ دَرَسۡتَ وَلِنُبَيِّنَهُۥ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿۱۰۵﴾
آیات را و تا نگویند که [از دیگران] آموخته‌ای و تا بیان کنیم آن را برای گروهی که می دانند ﴿۱۰۵﴾

ٱتَّبِعۡ مَآ أُوحِيَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ وَأَعۡرِضۡ عَنِ
پیروی کن آنچه را که وحی شده است به تو از [جانب] پروردگارت نیست الهی جز او و روی بگردان از

ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿۱۰۶﴾ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشۡرَكُواْۗ وَمَا جَعَلۡنَٰكَ عَلَيۡهِمۡ
مشرکان ﴿۱۰۶﴾ و اگر می خواست الله شرک نمی ورزیدند و نگمارده ایم تو را بر آنان

حَفِيظٗاۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِوَكِيلٖ ﴿۱۰۷﴾ وَلَا تَسُبُّواْ ٱلَّذِينَ
نگاهبانی را و نیستی تو بر آنان برگمارده ﴿۱۰۷﴾ و دشنام ندهید آنانی را که

يَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَسُبُّواْ ٱللَّهَ عَدۡوَۢا بِغَيۡرِ عِلۡمٖۗ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا
[مشرکان] می خوانند از غیر الله پس دشنام دهند الله را از روی ستم و بی دانشی بدین سان آراسته‌ایم

لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمۡ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرۡجِعُهُمۡ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُواْ
برای هر امّتی کردارشان را سپس به سوی پروردگارشان بازگشت شان است آنگاه خبر می دهد ایشان را به آنچه که

يَعۡمَلُونَ ﴿۱۰۸﴾ وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَئِن جَآءَتۡهُمۡ ءَايَةٞ
می کردند ﴿۱۰۸﴾ و سوگند خوردند به الله سخت ترین سوگندهای شان را که اگر بیاید برای آنان نشانه ای [=معجزه‌ای]

لَّيُؤۡمِنُنَّ بِهَاۚ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡأٓيَٰتُ عِندَ ٱللَّهِۖ وَمَا يُشۡعِرُكُمۡ أَنَّهَآ إِذَا
هر آینه ایمان می آورند به آن بگو جز این نیست که نشانه ها نزد الله است و چه می فهماند شما را که آن [نشانه ها] چون

جَآءَتۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿۱۰۹﴾ وَنُقَلِّبُ أَفۡـِٔدَتَهُمۡ وَأَبۡصَٰرَهُمۡ كَمَا
بیاید [باز هم] ایمان نمی آورند ﴿۱۰۹﴾ و می گردانیم دل هایشان و دیدگانشان را چنانکه

لَمۡ يُؤۡمِنُواْ بِهِۦٓ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَنَذَرُهُمۡ فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿۱۱۰﴾
ایمان نیاوردند به آن نخستین بار و وا می گذاریم شان در سرکشی شان تا سرگردان شوند ﴿۱۱۰﴾

۞ وَلَوۡ أَنَّنَا نَزَّلۡنَآ إِلَيۡهِمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَحَشَرۡنَا
و اگر که ما فرومی‌فرستادیم به سوی آنان فرشتگان را و سخن می‌گفتند با آنان مردگان و گرد می‌آوردیم

عَلَيۡهِمۡ كُلَّ شَيۡءٖ قُبُلٗا مَّا كَانُواْ لِيُؤۡمِنُوٓاْ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ وَلَٰكِنَّ
فراورویشان هر چیزی را گروه گروه ایمان نمی آوردند مگر آنکه بخواهد الله ولی

أَكۡثَرَهُمۡ يَجۡهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوّٗا
بیشترشان نادانی می کنند (۱۱۱) و اینچنین قرار دادیم برای هر پیامبری دشمنی را

شَيَٰطِينَ ٱلۡإِنسِ وَٱلۡجِنِّ يُوحِي بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ زُخۡرُفَ ٱلۡقَوۡلِ
از شیطان های آدمی و جنی که می افکنند برخی شان به سوی [دل] برخی [دیگر] سخن آراسته را

غُرُورٗاۚ وَلَوۡ شَآءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُۖ فَذَرۡهُمۡ وَمَا يَفۡتَرُونَ
برای فریب دادن و اگر می خواست پروردگارت نمی کردند آن [کار]را پس واگذار آنان را با آنچه برمی بافند

﴿١١٢﴾ وَلِتَصۡغَىٰٓ إِلَيۡهِ أَفۡـِٔدَةُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ
(۱۱۲) تا بگراید به سوی آن [سخن آراسته] دل های کسانی که ایمان نمی آورند به آخرت

وَلِيَرۡضَوۡهُ وَلِيَقۡتَرِفُواْ مَا هُم مُّقۡتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ
و تا بپسندند آن را و تا مرتکب شوند آنچه را که آنان مرتکب شوندگانند (۱۱۳) [بگو] آیا غیر الله را

أَبۡتَغِي حَكَمٗا وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ إِلَيۡكُمُ ٱلۡكِتَٰبَ مُفَصَّلٗاۚ
بجویم به داوری؟ حال آنکه او ذاتی است که فروفرستاد به سوی شما این کتاب را با تفصیل

وَٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَعۡلَمُونَ أَنَّهُۥ مُنَزَّلٞ مِّن رَّبِّكَ بِٱلۡحَقِّۖ
و کسانی که دادیم به آنان این کتاب را می دانند که همانا آن فروفرستاده شده ای است از[جانب] پروردگار تو به راستی

فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدۡقٗا
پس مباش هرگز از تردیدکنندگان (۱۱۴) و کامل شد سخن پروردگار تو به راستی

وَعَدۡلٗاۚ لَّا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِن
و دادگری نیست دگرگون کننده ای برای سخنان او و اوست آن شنوای دانا (۱۱۵) و اگر

تُطِعۡ أَكۡثَرَ مَن فِي ٱلۡأَرۡضِ يُضِلُّوكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ
فرمان ببری بیشتر کسانی را که [روی] زمین‌اند در گمراه کنند تو را از راه الله

إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَإِنۡ هُمۡ إِلَّا يَخۡرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
پیروی نمی کنند جز گمان را و نیستند آنان جز اینکه به گمان و تخمین سخن می گویند (۱۱۶) همانا پروردگار تو خود

أَعۡلَمُ مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِۦۖ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿١١٧﴾
داناتر است که چه کسی گمراه می شود از راه او و او داناتر است به راه یافتگان (۱۱۷)

فَكُلُواْ مِمَّا ذُكِرَ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ إِن كُنتُم بِـَٔايَٰتِهِۦ مُؤۡمِنِينَ ﴿١١٨﴾
پس بخورید از آنچه که یاد شده است نام الله بر آن اگر هستید شما به آیات او مؤمنان (۱۱۸)

وَمَا لَكُمۡ أَلَّا تَأۡكُلُواْ مِمَّا ذُكِرَ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ وَقَدۡ فَصَّلَ
و چه شده است شما را که نمی خورید از آنچه که یاد شده است نام الله بر آن درحالی که به تفصیل بیان کرده

لَكُم مَّا حَرَّمَ عَلَيۡكُمۡ إِلَّا مَا ٱضۡطُرِرۡتُمۡ إِلَيۡهِۗ وَإِنَّ كَثِيرٗا لَّيُضِلُّونَ
برای شما چیزی را که حرام گردانیده است بر شما مگر آنچه ناچار شوید به[خوردن]آن و همانا بسیاری گمراه می کنند[دیگران را]

بِأَهۡوَآئِهِم بِغَيۡرِ عِلۡمٍۗ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُعۡتَدِينَ ﴿١١٩﴾

با هوس هایشان بی هیچ دانشی همانا پروردگار تو خود داناتر است به تجاوزکاران ﴿۱۱۹﴾

وَذَرُواْ ظَٰهِرَ ٱلۡإِثۡمِ وَبَاطِنَهُۥٓۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡسِبُونَ ٱلۡإِثۡمَ
و رها کنید گناه آشکار و پنهان آن را همانا کسانی که کسب می کنند گناه را

سَيُجۡزَوۡنَ بِمَا كَانُواْ يَقۡتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأۡكُلُواْ مِمَّا لَمۡ يُذۡكَرِ
به زودی کیفر خواهند شد به[سزای]آنچه مرتکب می شدند ﴿۱۲۰﴾ و مخورید از آنچه یاد نشده است

ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ وَإِنَّهُۥ لَفِسۡقٞۗ وَإِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰٓ
نام الله بر آن و به راستی آن[خوردن] نافرمانی[از حکم الله]است و همانا شیطان ها القا می کنند به سوی

أَوۡلِيَآئِهِمۡ لِيُجَٰدِلُوكُمۡۖ وَإِنۡ أَطَعۡتُمُوهُمۡ إِنَّكُمۡ لَمُشۡرِكُونَ ﴿١٢١﴾
[دل]دوستان شان تا چون و چرا کنند با شما و اگر فرمان برید آنان را همانا شما مشرکان اید ﴿۱۲۱﴾

أَوَمَن كَانَ مَيۡتٗا فَأَحۡيَيۡنَٰهُ وَجَعَلۡنَا لَهُۥ نُورٗا يَمۡشِي بِهِۦ فِي
آیا کسی که بود مرده پس زنده کردیم او را و قرار دادیم برای او نوری را که راه می رود با آن در[میان]

ٱلنَّاسِ كَمَن مَّثَلُهُۥ فِي ٱلظُّلُمَٰتِ لَيۡسَ بِخَارِجٖ مِّنۡهَاۚ كَذَٰلِكَ
مردم مانند کسی هست که حالتش[این است که او] در تاریکی هاست که نیست بیرون آینده از آن؟ بدین سان

زُيِّنَ لِلۡكَٰفِرِينَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا

آراسته شده است برای کافران آنچه می کردند ﴿۱۲۲﴾ و بدین سان قرار دادیم

فِي كُلِّ قَرۡيَةٍ أَكَٰبِرَ مُجۡرِمِيهَا لِيَمۡكُرُواْ فِيهَاۖ وَمَا
در هر آبادی ای بزرگان گناهکارش را تا نیرنگ ورزند در آن و

يَمۡكُرُونَ إِلَّا بِأَنفُسِهِمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَآءَتۡهُمۡ
نیرنگ نمی ورزند جز به خودشان و درنمی یابند ﴿۱۲۳﴾ و هنگامی که آید نزدشان

ءَايَةٞ قَالُواْ لَن نُّؤۡمِنَ حَتَّىٰ نُؤۡتَىٰ مِثۡلَ مَآ أُوتِيَ رُسُلُ ٱللَّهِۘ ٱللَّهُ
نشانه ای[معجزه‌ای] گویند ما هرگز ایمان نمی آوریم تا آنکه داده شود به ما همانند آنچه داده شده است به فرستادگان الله الله

أَعۡلَمُ حَيۡثُ يَجۡعَلُ رِسَالَتَهُۥۗ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ أَجۡرَمُواْ
داناتر است که کجا قرار دهد رسالتش را به زودی خواهد رسید به کسانی که گناه کردند

صَغَارٌ عِندَ ٱللَّهِ وَعَذَابٞ شَدِيدُۢ بِمَا كَانُواْ يَمۡكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

خواری ای نزد الله و عذابی سخت به[سزای] آنکه نیرنگ می ورزیدند ﴿۱۲۴﴾

فَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يَهْدِيَهُۥ يَشْرَحْ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ ۖ وَمَن يُرِدْ
پس هر کس را که بخواهد الله که هدایتش کند می گشاید سینهٔ او را برای [پذیرش] اسلام و هرکس را که بخواهد

أَن يُضِلَّهُۥ يَجْعَلْ صَدْرَهُۥ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ
که گمراهش کند می گرداند سینهٔ او را تنگ فشرده و سخت گویی که بالا می رود

فِى ٱلسَّمَآءِ ۚ كَذَٰلِكَ يَجْعَلُ ٱللَّهُ ٱلرِّجْسَ عَلَى ٱلَّذِينَ
در آسمان بدین سان قرار می دهد الله پلیدی را بر کسانی که

لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَٰذَا صِرَٰطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا ۗ قَدْ فَصَّلْنَا
ایمان نمی آورند ﴿۱۲۵﴾ و این راه پروردگار توست راست به راستی که روشن بیان کردیم

ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ ۞ لَهُمْ دَارُ ٱلسَّلَٰمِ عِندَ رَبِّهِمْ ۖ
آیات را برای گروهی که پند می پذیرند ﴿۱۲۶﴾ برای آنان سرای سلامتی[=بهشت]است نزد پروردگارشان

ربع حزب ۱۵

وَهُوَ وَلِيُّهُم بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا
و او کارسازشان است به سبب آنچه که می کردند ﴿۱۲۷﴾ و روزی که گرد می آورد آنان را همگی

يَٰمَعْشَرَ ٱلْجِنِّ قَدِ ٱسْتَكْثَرْتُم مِّنَ ٱلْإِنسِ ۖ وَقَالَ أَوْلِيَآؤُهُم
[گوید] ای گروه پریان به راستی که [پیروانِ] بسیار یافتید از آدمیان و خواهند گفت دوستانشان

مِّنَ ٱلْإِنسِ رَبَّنَا ٱسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَغْنَآ أَجَلَنَا ٱلَّذِىٓ
از آدمیان [ای] پروردگارما بهره مند شدند برخی از ما از برخی [دیگر] و رسیدیم به سرآمدمان که [آن را]

أَجَّلْتَ لَنَا ۚ قَالَ ٱلنَّارُ مَثْوَىٰكُمْ خَٰلِدِينَ فِيهَآ إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُ ۗ إِنَّ
معین کرده بودی برای ما [الله] گوید آتش جایگاه شماست که ماندگارید در آن مگر آنچه بخواهد الله همانا

رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَٰلِكَ نُوَلِّى بَعْضَ ٱلظَّٰلِمِينَ بَعْضًۢا
پروردگار تو سنجیده کار داناست ﴿۱۲۸﴾ و بدین سان چیره می گردانیم برخی از ستمکاران را بر برخی [دیگر]

بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾ يَٰمَعْشَرَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ
به [سزای] آنچه می کردند ﴿۱۲۹﴾ ای گروه پریان و آدمیان آیا نیامدند سوی شما

رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِى وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَآءَ
پیامبرانی از خودتان که می‌خواندند بر شما آیات مرا و بیم می‌دادند شما را از دیدار

يَوْمِكُمْ هَٰذَا ۚ قَالُوا۟ شَهِدْنَا عَلَىٰٓ أَنفُسِنَا ۖ وَغَرَّتْهُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا
این روزتان؟ گویند گواهی می‌دهیم ما برضدّ خودمان و فریفت آنها را زندگی دنیا

وَشَهِدُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا۟ كَٰفِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَٰلِكَ
و گواهی دهند بر ضدّ خودشان که همانا آنان بودند کافران ﴿۱۳۰﴾ این [فرستادن پیامبران]

أَن لَّمْ يَكُن رَّبُّكَ مُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَٰفِلُونَ ﴿١٣١﴾
برای آن است که نیست پروردگار تو نابود کنندهٔ آبادی ها به ستم درحالی که مردمش بی خبران [باشند] ﴿۱۳۱﴾

وَلِكُلٍّ دَرَجَٰتٌ مِّمَّا عَمِلُواْۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا
و برای هر یک پایه‌هایی است از آنچه که کرده‌اند و نیست پروردگار تو بی خبر از آنچه

يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ ٱلْغَنِيُّ ذُو ٱلرَّحْمَةِۚ إِن يَشَأْ
می کنند ۱۳۲ و پروردگار تو بی نیاز صاحب رحمت است اگر بخواهد

يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنۢ بَعْدِكُم مَّا يَشَآءُ كَمَآ
می بَرد شما را و جانشین می سازد پس از شما آنچه را بخواهد چنانکه

أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ ءَاخَرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنَّ مَا
پدید آورد شما را از نسل گروهی دیگر ۱۳۳ همانا آنچه

تُوعَدُونَ لَأَتٍۖ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَٰقَوْمِ
وعده داده می شوید آمدنی است و نیستید شما ناتوان کنندگان[الله] ۱۳۴ بگو ای قوم من

ٱعْمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ
عمل کنید بر روش و منش خودتان همانا من [نیز] عمل کننده ام پس به زودی خواهید دانست

مَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِۗ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ
کیست که می باشد برای او فرجامِ آن سرای [آخرت] همانا رستگار نمی شوند ستمکاران

﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُواْ لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ ٱلْحَرْثِ وَٱلْأَنْعَٰمِ
۱۳۵ و قرار دادند برای الله از آنچه پدید آورده از کشت و چارپایان دامی

نَصِيبًا فَقَالُواْ هَٰذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَآئِنَاۖ
بهره ای را آنگاه گفتند این برای الله است به گمان خودشان و این برای شریکان ماست

فَمَا كَانَ لِشُرَكَآئِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى ٱللَّهِۖ
پس آنچه بود برای شریکان شان نمی رسد به الله

وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَآئِهِمْۗ
و آنچه بود برای الله پس آن می رسد به شریکان شان

سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ زَيَّنَ
بد است آنچه داوری می کنند ۱۳۶ و بدین سان آراسته‌اند

لِكَثِيرٍ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَٰدِهِمْ
برای بسیاری از مشرکان کشتن فرزندان شان را

شُرَكَآؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُواْ عَلَيْهِمْ دِينَهُمْۖ
شریکانشان تا نابودشان کنند و تا مشتبه گردانند بر آنان دینشان را

وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا فَعَلُوهُۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾
و اگر می‌خواست الله نمی‌کردند آن را پس واگذار آنان را با آنچه [دروغ] برمی بافند ۱۳۷

وَقَالُواْ هَٰذِهِۦٓ أَنۡعَٰمٞ وَحَرۡثٌ حِجۡرٞ لَّا يَطۡعَمُهَآ إِلَّا مَن
و گفتند اینها دامها و کشت [هایی] است که ممنوع [از تصرّف] اند نمی خورد آنها را مگر کسانی که

نَّشَآءُ بِزَعۡمِهِمۡ وَأَنۡعَٰمٌ حُرِّمَتۡ ظُهُورُهَا وَأَنۡعَٰمٞ لَّا يَذۡكُرُونَ
ما بخواهیم [این گفتار] به پندار آنهاست و چهارپایانی که حرام شده است [سوار شدن بر] پشت های آنها و چهارپایانی که یاد نمی کنند

ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَا ٱفۡتِرَآءً عَلَيۡهِۚ سَيَجۡزِيهِم بِمَا كَانُواْ
[هنگام ذبح] نام الله را بر آنها از روی بهتانی بر او به زودی کیفر خواهد داد [الله] آنان را به سزای آن [دروغی]

يَفۡتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُواْ مَا فِي بُطُونِ هَٰذِهِ ٱلۡأَنۡعَٰمِ
که برمی بافتند (۱۳۸) و گفتند آنچه در شکم این دامها است

خَالِصَةٞ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰٓ أَزۡوَٰجِنَاۖ وَإِن يَكُن
ویژه [حلال] است برای مردان ما و حرام است بر زنان ما و اگر باشد

مَّيۡتَةٗ فَهُمۡ فِيهِ شُرَكَآءُۚ سَيَجۡزِيهِمۡ وَصۡفَهُمۡۚ إِنَّهُۥ
مرده ای پس همه در [خوردن] آن شریکان اند به زودی کیفر خواهد داد [الله] آنان را [بدین] وصفشان همانا او

حَكِيمٌ عَلِيمٞ ﴿١٣٩﴾ قَدۡ خَسِرَ ٱلَّذِينَ قَتَلُوٓاْ أَوۡلَٰدَهُمۡ
سنجیده کار داناست (۱۳۹) به راستی که زیان کردند کسانی که کشتند فرزندانشان را

سَفَهَۢا بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَحَرَّمُواْ مَا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُ ٱفۡتِرَآءً عَلَى ٱللَّهِۚ
از روی بی خردی و بی دانشی و حرام گردانیدند آنچه را که روزی داد آنان را الله از روی بهتان بر الله

قَدۡ ضَلُّواْ وَمَا كَانُواْ مُهۡتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ ۞ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ
به راستی که گمراه شدند و نبودند هدایت یافتگان (۱۴۰) و اوست که

نصف حزب ۱۵

أَنشَأَ جَنَّٰتٖ مَّعۡرُوشَٰتٖ وَغَيۡرَ مَعۡرُوشَٰتٖ وَٱلنَّخۡلَ وَٱلزَّرۡعَ
پدید آورد باغ هایی با داربست ها و بدون داربست ها و درختان خرما و کشتزار را

مُخۡتَلِفًا أُكُلُهُۥ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُتَشَٰبِهٗا وَغَيۡرَ مُتَشَٰبِهٖۚ
که گوناگون اند خوردنی آن و زیتون و انار را همگون و نا همگون

كُلُواْ مِن ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثۡمَرَ وَءَاتُواْ حَقَّهُۥ يَوۡمَ
بخورید از میوهٔ آن آنگاه که میوه دهد و بدهید حق آن را روز

حَصَادِهِۦۖ وَلَا تُسۡرِفُوٓاْۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿١٤١﴾
درو کردنش و اسراف مکنید همانا او دوست ندارد اسراف کنندگان را (۱۴۱)

وَمِنَ ٱلۡأَنۡعَٰمِ حَمُولَةٗ وَفَرۡشٗاۚ كُلُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ
و [آفرید] از دامها بارکش و پشم دار [= غیر بارکش] بخورید از آنچه روزی داد به شما

ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿١٤٢﴾
الله و پیروی مکنید گام‌های شیطان را همانا او برای شما دشمنی آشکار است (۱۴۲)

ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍۖ مِّنَ ٱلضَّأْنِ ٱثْنَيْنِ وَمِنَ ٱلْمَعْزِ ٱثْنَيْنِۗ
[از دام‌ها بیافرید] هشت تا [نر و ماده] را از گوسفندان دو [نر و ماده] را و از بزها دو [نر و ماده] را

قُلْ ءَآلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ ٱلْأُنثَيَيْنِ أَمَّا ٱشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ
بگو آیا آن دو نر را حرام کرده است [الله] یا آن دو ماده را؟ یا آنچه را که دربرگرفته است بر آن

أَرْحَامُ ٱلْأُنثَيَيْنِۖ نَبِّـُٔونِى بِعِلْمٍ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿۱۴۳﴾
بچه‌دان‌های دو ماده ؟ خبر دهید مرا به دانشی [که دارید] اگر هستید راستگویان ﴿۱۴۳﴾

وَمِنَ ٱلْإِبِلِ ٱثْنَيْنِ وَمِنَ ٱلْبَقَرِ ٱثْنَيْنِۗ قُلْ ءَآلذَّكَرَيْنِ
و [آفرید] از شتران دو [نر و ماده] را و از گاوان دو [نر و ماده] را بگو آیا دو نر را

حَرَّمَ أَمِ ٱلْأُنثَيَيْنِ أَمَّا ٱشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ ٱلْأُنثَيَيْنِۖ
حرام کرده است یا دو ماده را؟ یا آنچه را که دربرگرفته است بر آن رَحِم های دو ماده؟

أَمْ كُنتُمْ شُهَدَآءَ إِذْ وَصَّىٰكُمُ ٱللَّهُ بِهَٰذَاۚ فَمَنْ
آیا بودید شما حاضران آنگاه که سفارش کرد شما را الله به این؟ پس کیست

أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ ٱلنَّاسَ بِغَيْرِ
ستمکارتر از کسی که بربندد بر الله دروغی را تا گمراه کند مردمان را بی هیچ

عِلْمٍۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿۱۴۴﴾ قُل لَّآ أَجِدُ
دانشی همانا الله هدایت نمی کند گروه ستمکاران را ﴿۱۴۴﴾ بگو نمی‌یابم

فِى مَآ أُوحِىَ إِلَىَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٍ يَطْعَمُهُۥٓ إِلَّآ أَن يَكُونَ
در آنچه وحی شده است به سوی من حرام شده‌ای بر خورنده‌ای که می‌خورد آن را مگر آنکه باشد

مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُۥ رِجْسٌ أَوْ
مرداری یا خون ریخته‌ای یا گوشت خوکی پس همانا آن پلید است یا

فِسْقًا أُهِلَّ لِغَيْرِ ٱللَّهِ بِهِۦۚ فَمَنِ ٱضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ
[آن حیوانی که برای ذبح] به نافرمانی ندا داده شده برای غیر الله به آن پس کسی که ناگزیر شود [از خوردن گوشت حرام] نه خواهان باشد و نه از حد گذرنده پس همانا

رَبَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۴۵﴾ وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ حَرَّمْنَا
پروردگار تو بسی آمرزندهٔ مهربان است ﴿۱۴۵﴾ و بر کسانی که یهودی شدند حرام کردیم

كُلَّ ذِى ظُفُرٍۖ وَمِنَ ٱلْبَقَرِ وَٱلْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ
هر [جانور] ناخن داری را از گاوان و گوسفندان حرام کردیم بر آنان

شُحُومَهُمَآ إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَآ أَوِ ٱلْحَوَايَآ أَوْ مَا
پیه‌های آن دو [صنف] را مگر آنچه برداشته است پشت‌های آن دو یا روده ها یا آنچه

ٱخْتَلَطَ بِعَظْمٍۚ ذَٰلِكَ جَزَيْنَٰهُم بِبَغْيِهِمْۖ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿۱۴۶﴾
آمیخته باشد به استخوانی بدین سان کیفر دادیم آنان را به سزای سرکشی شان و همانا ما راستگوییانیم ﴿۱۴۶﴾

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل رَّبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَٰسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ
پس اگر دروغگو شمرند تو را پس بگو پروردگار شما دارای رحمتی گسترده است و بازگردانده نمی‌شود

بَأْسُهُۥ عَنِ ٱلْقَوْمِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ ٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟
کیفر او از گروه گناهکاران ﴿۱۴۷﴾ به زودی خواهند گفت کسانی که شرک ورزیدند

لَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشْرَكْنَا وَلَآ ءَابَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِن شَىْءٍ ۚ
اگر می‌خواست الله شرک نمی ورزیدیم ما و نه پدرانمان و حرام نمی‌کردیم چیزی را

كَذَٰلِكَ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا۟ بَأْسَنَا ۗ
اینچنین تکذیب کردند کسانی که پیش از آنان بودند تا آنکه چشیدند کیفر ما را

قُلْ هَلْ عِندَكُم مِّنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَآ ۖ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا
بگو آیا نزدتان از دانشی هست تا بیرون آرید آن را برای ما؟ پیروی نمی‌کنید مگر

ٱلظَّنَّ وَإِنْ أَنتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ ٱلْحُجَّةُ ٱلْبَٰلِغَةُ ۖ
گمان را و نیستید شما جز آنکه به دروغ و تخمین سخن می‌گویید ﴿۱۴۸﴾ بگو پس از آنِ الله است دلیل رسا

فَلَوْ شَآءَ لَهَدَىٰكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلُمَّ شُهَدَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ
پس اگر می‌خواست البته راهبری می‌کرد همهٔ شما را ﴿۱۴۹﴾ بگو بیاورید گواهانتان را آنانی که

يَشْهَدُونَ أَنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَ هَٰذَا ۖ فَإِن شَهِدُوا۟ فَلَا تَشْهَدْ
گواهی دهند همانا الله حرام کرده است این را پس اگر گواهی دهند پس تو گواهی مده

مَعَهُمْ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱلَّذِينَ
با آنان و پیروی مکن از هوس های کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را و کسانی که

لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ وَهُم بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ ۞ قُلْ
ایمان نمی‌آورند به آخرت و آنان با پروردگارشان [غیر الله را] برابر می نهند ﴿۱۵۰﴾ بگو

سه چهارم حزب ۱۵

تَعَالَوْا۟ أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا۟ بِهِۦ
بیایید تا بخوانم آنچه را که حرام کرده است پروردگارتان بر شما اینکه شرک مورزید به او

شَيْـًٔا ۖ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُم مِّنْ
چیزی را و به پدر و مادر نیکی [کنید] و مکشید فرزندانتان را از

إِمْلَٰقٍ ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلْفَوَٰحِشَ
[ترس] تنگدستی ما روزی می دهیم شما و آنان را و نزدیک مشوید به کارهای زشت

مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ۖ وَلَا تَقْتُلُوا۟ ٱلنَّفْسَ ٱلَّتِى
آنچه آشکار باشد از آن و آنچه پنهان باشد و مکشید کسی را که

حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾
حرام کرده است الله [کشتنش را] مگر به حق این است [آنچه] که سفارش کرده است شما را بدان باشد که شما خرد بورزید ﴿۱۵۱﴾

وَلَا تَقۡرَبُواْ مَالَ ٱلۡيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ أَشُدَّهُۥۖ
و نزدیک مشوید به مال یتیم مگر به شیوه ای که آن نیکوتر است تا آنکه برسد به رشد خویش

وَأَوۡفُواْ ٱلۡكَيۡلَ وَٱلۡمِيزَانَ بِٱلۡقِسۡطِۖ لَا نُكَلِّفُ نَفۡسًا إِلَّا
و به تمامی بدهید پیمانه و ترازو را به عدالت تکلیف نمی کنیم هیچ کس را مگر

وُسۡعَهَاۖ وَإِذَا قُلۡتُمۡ فَٱعۡدِلُواْ وَلَوۡ كَانَ ذَا قُرۡبَىٰۖ وَبِعَهۡدِ
به اندازه ی توانش و چون سخن گویید پس عدالت بورزید [در سخن] و اگرچه باشد خویشاوند و به پیمان

ٱللَّهِ أَوۡفُواْۚ ذَٰلِكُمۡ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾
الله وفا کنید این است [آنچه] که سفارش کرده است شما را بدان باشد که شما پند بپذیرید ﴿۱۵۲﴾

وَأَنَّ هَٰذَا صِرَٰطِي مُسۡتَقِيمٗا فَٱتَّبِعُوهُۖ وَلَا تَتَّبِعُواْ ٱلسُّبُلَ
و همانا این است راه من در حالی که راست است پس پیروی کنید آن را و پیروی مکنید راه ها[ی دیگر] را

فَتَفَرَّقَ بِكُمۡ عَن سَبِيلِهِۦۚ ذَٰلِكُمۡ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمۡ
که جدا گرداند شما را از راه او این است [آنچه] که سفارش کرده است شما را بدان باشد که شما

تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ ءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ تَمَامًا عَلَى ٱلَّذِيٓ
پرهیزکاری کنید ﴿۱۵۳﴾ سپس دادیم به موسی کتاب[تورات] را برای تمام کردن [نعمت] بر کسی که

أَحۡسَنَ وَتَفۡصِيلٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ لَّعَلَّهُم بِلِقَآءِ
نیکویی کرده است و بیانگر است برای هر چیزی و هدایت و رحمتی است باشد که آنان به دیدار

رَبِّهِمۡ يُؤۡمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلۡنَٰهُ مُبَارَكٞ فَٱتَّبِعُوهُ
پروردگارشان ایمان آورند ﴿۱۵۴﴾ و این [قرآن] کتابی است که فروفرستادیم آن را پربرکت است پس پیروی کنید آن را

وَٱتَّقُواْ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَن تَقُولُوٓاْ إِنَّمَآ أُنزِلَ ٱلۡكِتَٰبُ
و پرهیزکاری کنید باشد که شما مورد رحمت قرار گیرید ﴿۱۵۵﴾ اینکه[مبادا] بگویید جز این نیست که فروفرستاده شده است کتاب

عَلَىٰ طَآئِفَتَيۡنِ مِن قَبۡلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمۡ لَغَٰفِلِينَ
بر دو گروه پیش از ما و همانا بودیم ما از خواندن آنان بی خبران

﴿١٥٦﴾ أَوۡ تَقُولُواْ لَوۡ أَنَّآ أُنزِلَ عَلَيۡنَا ٱلۡكِتَٰبُ لَكُنَّآ أَهۡدَىٰ مِنۡهُمۡۚ
﴿۱۵۶﴾ یا اینکه[مبادا] بگویید اگر همانا ما فروفرستاده می شد بر ما کتاب هر آینه ما می بودیم راه یافته تر از آنان

فَقَدۡ جَآءَكُم بَيِّنَةٞ مِّن رَّبِّكُمۡ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞۚ فَمَنۡ
پس به راستی که آمد برای شما دلیلی روشن از [جانب] پروردگارتان و هدایت و بخشایشی پس کیست

أَظۡلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَصَدَفَ عَنۡهَاۗ سَنَجۡزِي ٱلَّذِينَ
ستمکارتر از کسی که دروغ انگارد آیات الله را و روی گرداند از آن؟ به زودی کیفر می دهیم به کسانی که

يَصۡدِفُونَ عَنۡ ءَايَٰتِنَا سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ بِمَا كَانُواْ يَصۡدِفُونَ ﴿١٥٧﴾
روی می گردانند از آیات ما بدترین عذاب را به سزای آنکه روی می گرداندند ﴿۱۵۷﴾

هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ يَأۡتِيَ رَبُّكَ أَوۡ يَأۡتِيَ
آیا انتظار دارند جز اینکه بیایند نزدشان فرشتگان یا بیاید پروردگار تو یا بیاید

بَعۡضُ ءَايَٰتِ رَبِّكَۗ يَوۡمَ يَأۡتِي بَعۡضُ ءَايَٰتِ رَبِّكَ لَا يَنفَعُ نَفۡسًا إِيمَٰنُهَا
برخی از نشانه های پروردگار تو؟ روزی که بیاید برخی از نشانه های پروردگار تو سود ندهد هیچ کسی را ایمان او

لَمۡ تَكُنۡ ءَامَنَتۡ مِن قَبۡلُ أَوۡ كَسَبَتۡ فِيٓ إِيمَٰنِهَا خَيۡرٗاۗ قُلِ ٱنتَظِرُوٓاْ
که ایمان نیاورده باشد پیش از آن یا به دست نیاورده باشد در ایمانش هیچ[عمل] خیری را بگو انتظار بکشید

إِنَّا مُنتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ دِينَهُمۡ وَكَانُواْ شِيَعٗا لَّسۡتَ
همانا ما [نیز] منتظران ایم ﴿۱۵۸﴾ همانا کسانی که پراکنده ساختند دین خود را و شدند گروه گروه نیستی تو

مِنۡهُمۡ فِي شَيۡءٍۚ إِنَّمَآ أَمۡرُهُمۡ إِلَى ٱللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ
از آنان در چیزی [=تو را با آنها کاری نیست] جز این نیست که کارشان با الله است آنگاه خبر می دهد آنان را به آنچه می کردند

﴿١٥٩﴾ مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ عَشۡرُ أَمۡثَالِهَاۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ
﴿۱۵۹﴾ هر که آورَد کاری نیک را پس برای اوست ده چندان آن و هرکه آورَد بدی

فَلَا يُجۡزَىٰٓ إِلَّا مِثۡلَهَا وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلۡ إِنَّنِي هَدَىٰنِي رَبِّيٓ
پس سزا داده نخواهد شد جز همانند آن و آنان ستم نخواهند دید ﴿۱۶۰﴾ بگو همانا من هدایت کرد مرا پروردگارم

إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ دِينٗا قِيَمٗا مِّلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۚ وَمَا كَانَ مِنَ
به راهی راست دینی درست آیین ابراهیم که حق گرای بود و نبود از

ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلۡ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحۡيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ
مشرکان ﴿۱۶۱﴾ بگو همانا نماز من و عبادت من[=قربانی من] و زندگانی من و مرگ من تنها برای الله است

رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُۥۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرۡتُ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ
پروردگار جهانیان ﴿۱۶۲﴾ نیست شریکی برای او و به این فرمان یافته ام و من نخستین مسلمانانم

﴿١٦٣﴾ قُلۡ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَبۡغِي رَبّٗا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيۡءٖۚ وَلَا تَكۡسِبُ كُلُّ
﴿۱۶۳﴾ بگو آیا جز الله جویم پروردگاری حال آنکه اوست پروردگار هر چیزی و نمی کند هیچ

نَفۡسٍ إِلَّا عَلَيۡهَاۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٞ وِزۡرَ أُخۡرَىٰۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرۡجِعُكُمۡ
کس [کار بدی] مگر برضرر خودش و برنمی‌دارد هیچ بردارنده‌ای بار دیگری را باز به سوی پروردگارتان بازگشت شماست

فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَكُمۡ
پس خبر می دهد شما را به آنچه که در آن اختلاف می کردید ﴿۱۶۴﴾ و او کسی است که قرار داد شما را

خَلَٰٓئِفَ ٱلۡأَرۡضِ وَرَفَعَ بَعۡضَكُمۡ فَوۡقَ بَعۡضٖ دَرَجَٰتٖ لِّيَبۡلُوَكُمۡ
جانشینان [در] زمین و بالا برد برخی‌تان را بالای برخی دیگر به پایه‌هایی تا بیازماید شما را

فِي مَآ ءَاتَىٰكُمۡۗ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ ٱلۡعِقَابِ وَإِنَّهُۥ لَغَفُورٞ رَّحِيمُۢ ﴿١٦٥﴾
در آنچه داده است به شما همانا پروردگار تو زود کیفر است و همانا او بسی آمرزندهٔ مهربان است ﴿۱۶۵﴾

ترتیبها ۷

سُورَةُ الأَعۡرَافِ

آیاتها ۲۰۶

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

حزب ۱۶

الٓمٓصٓ ﴿١﴾ كِتَٰبٌ أُنزِلَ إِلَيۡكَ فَلَا يَكُن فِي صَدۡرِكَ حَرَجٞ مِّنۡهُ
الف، لام، میم، صاد ﴿۱﴾ [این] کتابی است که فرو فرستاده شده به سوی تو پس نباشد در سینه ات تنگی ای از آن

لِتُنذِرَ بِهِۦ وَذِكۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱتَّبِعُواْ مَآ أُنزِلَ إِلَيۡكُم
تا بیم دهی بدان و پندی باشد برای مؤمنان ﴿۲﴾ پیروی کنید آنچه را که فرو فرستاده شده است به سوی شما

مِّن رَّبِّكُمۡ وَلَا تَتَّبِعُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَۗ قَلِيلٗا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾
از[جانب] پروردگارتان و پیروی مکنید جز او دوستانی[دیگر] را اندکی پند می پذیرید ﴿۳﴾

وَكَم مِّن قَرۡيَةٍ أَهۡلَكۡنَٰهَا فَجَآءَهَا بَأۡسُنَا بَيَٰتًا أَوۡ هُمۡ قَآئِلُونَ
و بسا آبادی ای که نابود کردیم [مردم] آن را که آمد به سوی آن کیفرمان شبانگاه یا [هنگامی که] آنان خوابیدگان به نیمروز بودند

﴿٤﴾ فَمَا كَانَ دَعۡوَىٰهُمۡ إِذۡ جَآءَهُم بَأۡسُنَآ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ إِنَّا كُنَّا
﴿۴﴾ پس نبود درخواستشان چون آمد به سوی شان عذاب ما جز آنکه گفتند همانا ما بودیم

ظَٰلِمِينَ ﴿٥﴾ فَلَنَسۡـَٔلَنَّ ٱلَّذِينَ أُرۡسِلَ إِلَيۡهِمۡ وَلَنَسۡـَٔلَنَّ
ستمکاران ﴿۵﴾ پس هر آینه می پرسیم از کسانی که فرستاده شده است به سوی شان [مردمان] و هر آینه می‌پرسیم

ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٦﴾ فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيۡهِم بِعِلۡمٖۖ وَمَا كُنَّا غَآئِبِينَ ﴿٧﴾
از فرستادگان [پیامبران] ﴿۶﴾ پس بی گمان، بازگو خواهیم کرد بر آنها [احوالشان را] به دانشی و نبودیم ما غایبان [از آنان و کردارهایشان] ﴿۷﴾

وَٱلۡوَزۡنُ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡحَقُّۚ فَمَن ثَقُلَتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
و سنجش [اعمال] در آن روز حق است پس هرکس سنگین باشد کفه‌های [اعمال] او پس آنان خود

ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٨﴾ وَمَنۡ خَفَّتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ
رستگاران اند ﴿۸﴾ و هرکس سبک باشد کفه‌های [اعمال] او پس آنان کسانی اند که زیان زدند

أَنفُسَهُم بِمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَظۡلِمُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدۡ مَكَّنَّٰكُمۡ
به خودشان به سبب آنچه به آیات ما ستم می کردند ﴿۹﴾ و به درستی که جای دادیم شما را

فِي ٱلۡأَرۡضِ وَجَعَلۡنَا لَكُمۡ فِيهَا مَعَٰيِشَۗ قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ﴿١٠﴾
در زمین قرار دادیم برایتان در آن اسباب زندگانی اندکی شکر می کنید ﴿۱۰﴾

وَلَقَدۡ خَلَقۡنَٰكُمۡ ثُمَّ صَوَّرۡنَٰكُمۡ ثُمَّ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ
و به درستی که آفریدیم شما را سپس چهره نگاری کردیم شما را سپس گفتیم به فرشتگان سجده کنید

لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ لَمۡ يَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿١١﴾
برای آدم پس [همه] سجده کردند مگر ابلیس که نبود از سجده کنندگان ﴿۱۱﴾

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُۥ مِن طِينٍ ﴿۱۲﴾ قَالَ فَٱهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَن تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَٱخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ ٱلصَّـٰغِرِينَ ﴿۱۳﴾ قَالَ أَنظِرْنِيٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۱۴﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿۱۵﴾ قَالَ فَبِمَآ أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَٰطَكَ ٱلْمُسْتَقِيمَ ﴿۱۶﴾ ثُمَّ لَأٓتِيَنَّهُم مِّنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَـٰنِهِمْ وَعَن شَمَآئِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَـٰكِرِينَ ﴿۱۷﴾ قَالَ ٱخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا لَّمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۱۸﴾ وَيَـٰٓـَٔادَمُ ٱسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ ٱلْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَـٰذِهِ ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿۱۹﴾ فَوَسْوَسَ لَهُمَا ٱلشَّيْطَـٰنُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُۥرِيَ عَنْهُمَا مِن سَوْءَٰتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَىٰكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَـٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ إِلَّآ أَن تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ ٱلْخَـٰلِدِينَ ﴿۲۰﴾ وَقَاسَمَهُمَآ إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ ٱلنَّـٰصِحِينَ ﴿۲۱﴾ فَدَلَّىٰهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا ٱلشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ ٱلْجَنَّةِ وَنَادَىٰهُمَا رَبُّهُمَآ أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَن تِلْكُمَا ٱلشَّجَرَةِ وَأَقُل لَّكُمَآ إِنَّ ٱلشَّيْطَـٰنَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۲۲﴾

گفت [الله] چه چیزی بازداشت تو را که سجده نکنی آنگاه که فرمان دادم به تو؟ گفت من بهترم از او آفریده ای مرا از آتش و آفریده ای او را از گِل ﴿۱۲﴾ گفت [الله] پس فرودآی از آن پس لایق نیست تو را که کبر ورزی در آن پس بیرون شو همانا تو از خوارشدگانی ﴿۱۳﴾ گفت [ابلیس] مهلت ده مرا تا روزی که برانگیخته می شوند ﴿۱۴﴾ گفت [الله] همانا تو از مهلت یافتگانی ﴿۱۵﴾ گفت [ابلیس] پس به سبب آنکه مرا گمراه کردی البته می نشینم برای [کمین] آنان در راه راست تو ﴿۱۶﴾ باز البته خواهم آمد به سوی شان از پیش روی شان و از پشت سرشان و از [جانب] راست آنان و از [جانب] چپ آنان و نمی یابی بیشترشان را سپاسگزاران ﴿۱۷﴾ گفت بیرون رو از آن نکوهیده و رانده شده همانا هرکه پیروی کند تو را از آنان هر آینه پر خواهم کرد دوزخ را از شما همگی ﴿۱۸﴾ و ای آدم ساکن شو تو و همسرت در بهشت پس بخورید از هرجا که خواهید و نزدیک مشوید به این درخت که می شوید از ستمکاران ﴿۱۹﴾ پس وسوسه کرد آن دو را شیطان تا آشکار گرداند برای شان آنچه پوشیده بود از [نظر] آنان از شرم گاه هایشان و گفت بازنداشته است شما را پروردگارتان از این درخت مگر آنکه [مبادا] شوید دو فرشته یا شوید از ماندگاران ﴿۲۰﴾ و سوگند خورد برای آن دو که همانا من برایتان البته از خیرخواهانم ﴿۲۱﴾ پس فرولغزاند آن دو را به فریبی پس چون چشیدند آن درخت را آشکار شد برایشان شرم گاه هایشان و شروع کردند [به آنکه] می چسپانیدند بر خودشان از برگ [های] بهشت و ندا کرد آن دو را پروردگارشان آیا بازنداشته بودم شما را از آن درخت و نگفته بودم به شما که همانا شیطان برایتان دشمنی آشکار است؟ ﴿۲۲﴾

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَآ أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ
گفتند [ای] پروردگارما ستم کردیم بر خودمان و اگر نیامرزی ما را و نبخشایی ما را البته خواهیم بود از

ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ ٱهْبِطُوا۟ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِى
زیانکاران ﴿۲۳﴾ گفت [الله] فرود آیید [به زمین درحالی که] برخی تان برای برخی [دیگر] دشمن خواهد بود و برای شماست در

ٱلْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا
زمین قرارگاه و برخورداری تا مدّتی ﴿۲۴﴾ گفت در آن زندگی می کنید و در آن

تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَٰبَنِىٓ ءَادَمَ قَدْ أَنزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا
می میرید و از آن بیرون آورده می شوید ﴿۲۵﴾ ای فرزندان آدم به راستی که فروفرستادیم بر شما لباسی را که

يُوَٰرِى سَوْءَٰتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسُ ٱلتَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ
بپوشاند شرمگاه هایتان را و[نیز فروفرستادیم] زینتی را و لباس پرهیزکاری آن [از همه] بهتر است این از

ءَايَٰتِ ٱللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَٰبَنِىٓ ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ
نشانه های الله است باشد که آنان پند پذیرند ﴿۲۶﴾ ای فرزندان آدم نفریبد شما را

ٱلشَّيْطَٰنُ كَمَآ أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ ٱلْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا
شیطان چنانکه بیرون آورد پدر و مادرتان را از بهشت درحالی که برمی‌کند از آنها لباسشان را

لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَآ إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ
تا بنماید به آنان شرمگاههایشان را همانا می‌بیند شما را او[شیطان] و گروهش از جایی که نمی‌بینید آنان را

إِنَّا جَعَلْنَا ٱلشَّيَٰطِينَ أَوْلِيَآءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا فَعَلُوا۟
همانا ما قرار دادیم شیطان‌ها را دوستانی برای کسانی که ایمان نمی‌آورند ﴿۲۷﴾ و چون بکنند

فَٰحِشَةً قَالُوا۟ وَجَدْنَا عَلَيْهَآ ءَابَآءَنَا وَٱللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ
کار زشتی را گویند یافته‌ایم بر آن [کار] پدران‌مان را و الله فرمان داده است ما را به آن بگو همانا الله

لَا يَأْمُرُ بِٱلْفَحْشَآءِ أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ
فرمان نمی‌دهد به کار زشت آیا می‌گویید بر الله چیزی را که نمی‌دانید؟ ﴿۲۸﴾ بگو

أَمَرَ رَبِّى بِٱلْقِسْطِ وَأَقِيمُوا۟ وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ
فرمان داده پروردگار من به عدالت و راست دارید روی هایتان را به هنگام هر نماز و نمازگاهی

وَٱدْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا
و بخوانید او را درحالی که خالص کنندگان اید برای او دین را چنانکه آفریدتان بازخواهید گشت ﴿۲۹﴾ گروهی را

هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلضَّلَٰلَةُ إِنَّهُمُ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلشَّيَٰطِينَ
هدایت کرد و گروهی سزاوار شد بر آنان گمراهی همانا آنان گرفتند شیطان ها را

أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾
دوستانی به جای الله و می پندارند که همانا آنان راه یافتگانند ﴿۳۰﴾

يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ خُذُواْ زِينَتَكُمۡ عِندَ كُلِّ مَسۡجِدٖ وَكُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ

ای فرزندان آدم برگیرید زیورتان را نزد هر نماز و نمازگاهی و بخورید و بیاشامید

وَلَا تُسۡرِفُوٓاْۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلۡ مَنۡ حَرَّمَ زِينَةَ ٱللَّهِ

و اسراف مکنید همانا او دوست ندارد اسراف کنندگان را ﴿۳۱﴾ بگو چه کسی حرام کرده است زیور الله را

ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَ لِعِبَادِهِۦ وَٱلطَّيِّبَٰتِ مِنَ ٱلرِّزۡقِۚ قُلۡ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ

آن را که پدید آورده است برای بندگانش و پاکیزه های دلپذیر از روزی را؟ بگو که آن برای کسانی است که ایمان آورده اند

فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا خَالِصَةٗ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ

در زندگانی دنیا ویژه [آنان] است در روز رستاخیز بدین سان به تفصیل بیان می کنیم آیات را

لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿٣٢﴾ قُلۡ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ ٱلۡفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ مِنۡهَا وَمَا

برای گروهی که می دانند ﴿۳۲﴾ بگو جز این نیست که حرام گردانیده است پروردگار من کارهای زشت را آنچه آشکار باشد از آن و آنچه

بَطَنَ وَٱلۡإِثۡمَ وَٱلۡبَغۡيَ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَأَن تُشۡرِكُواْ بِٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ

پنهان باشد و گناه را و ستم و سرکشی ناحق را و آنکه شریک بگردانید برای الله چیزی راکه فرونفرستاده است بدان

سُلۡطَٰنٗا وَأَن تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٞۖ

دلیلی را و آنکه بگویید بر الله چیزی را که نمی دانید ﴿۳۳﴾ و برای هر گروهی مدّتی است

فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ لَا يَسۡتَأۡخِرُونَ سَاعَةٗ وَلَا يَسۡتَقۡدِمُونَ ﴿٣٤﴾

پس چون فرارسد مدت آنان نه درنگ کنند لحظه ای و نه [هم] پیشی گیرند ﴿۳۴﴾

يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ إِمَّا يَأۡتِيَنَّكُمۡ رُسُلٞ مِّنكُمۡ يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِي فَمَنِ

ای فرزندان آدم اگر بیایند نزد شما پیامبرانی از خودتان که بخوانند بر شما آیات مرا پس هر که

ٱتَّقَىٰ وَأَصۡلَحَ فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ

پرهیزکاری کند و اصلاح نماید پس نه ترسی است بر آنان و نه [هم] آنان اندوهگین شوند ﴿۳۵﴾ و کسانی که

كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ

دروغ انگاشتند آیات ما را تکبر کردند از [پذیرش] آن آنان همدمان آتش اند آنها

فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ كَذَّبَ

در آن ماندگاران اند ﴿۳۶﴾ پس کیست ستمکارتر از کسی که بربندد بر الله دروغی را یا دروغ انگارد

بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ يَنَالُهُمۡ نَصِيبُهُم مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ

آیاتش را؟ آنان خواهد رسید به ایشان بهره شان از آن کتاب [=سرنوشت] تا آنگاه که آیند نزدشان

رُسُلُنَا يَتَوَفَّوۡنَهُمۡ قَالُوٓاْ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ

فرستادگان ما که بستانند [جان] آنان را گویند کجاست آنچه می‌خواندید غیر از . الله؟

قَالُواْ ضَلُّواْ عَنَّا وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾

گویند ناپدید شدند از ما و گواهی دهند برضدّ خودشان که همانا آنان بودند کافران ﴿۳۷﴾

قَالَ ٱدۡخُلُواْ فِيٓ أُمَمٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِكُم مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ
گوید [الله] درآیید در [میان] امّت‌هایی که گذشته‌اند پیش از شما از جن و انس

فِي ٱلنَّارِۖ كُلَّمَا دَخَلَتۡ أُمَّةٞ لَّعَنَتۡ أُخۡتَهَاۖ حَتَّىٰٓ إِذَا ٱدَّارَكُواْ فِيهَا
در آتش [دوزخ] هرگاه که درآید امّتی لعنت کند همانندش را تا هنگامی که به هم رسند در آن

جَمِيعٗا قَالَتۡ أُخۡرَىٰهُمۡ لِأُولَىٰهُمۡ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ أَضَلُّونَا فَـَٔاتِهِمۡ
همگی گوید پسینشان دربارهٔ پیشینشان [ای] پروردگارما اینان گمراه کردند ما را پس بده به آنان

عَذَابٗا ضِعۡفٗا مِّنَ ٱلنَّارِۖ قَالَ لِكُلّٖ ضِعۡفٞ وَلَٰكِن لَّا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٨﴾
عذابی دوچندان از آتش [دوزخ] گوید [الله] برای هریکی دو چندان است ولی نمی دانید ۳۸

وَقَالَتۡ أُولَىٰهُمۡ لِأُخۡرَىٰهُمۡ فَمَا كَانَ لَكُمۡ عَلَيۡنَا مِن فَضۡلٖ
و گوید پیشینشان به پسینشان پس نیست برایتان بر ما هیچ برتری ای

فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
پس بچشید عذاب را به سزای آنچه انجام می دادید ۳۹ همانا کسانی که دروغ انگاشتند

بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمۡ أَبۡوَٰبُ ٱلسَّمَآءِ وَلَا يَدۡخُلُونَ
آیات ما را و تکبر ورزیدند از [پذیرش] آن گشوده نمی شود برای آنان درهای آسمان و در نیایند

ٱلۡجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ ٱلۡجَمَلُ فِي سَمِّ ٱلۡخِيَاطِۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي
به بهشت تا آنگاه که درآید شتر در سوراخ سوزن [محال است] و این چنین کیفر می دهیم

ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُم مِّن جَهَنَّمَ مِهَادٞ وَمِن فَوۡقِهِمۡ غَوَاشٖۚ
بزهکاران را ۴۰ برای آنان از دوزخ بستری و از بالای آنان پوشش هایی است

وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
و بدین سان کیفر می دهیم ستمکاران را ۴۱ و کسانی که ایمان آوردند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَا نُكَلِّفُ نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
کارهای شایسته تکلیف نمی کنیم هیچ کس را مگر به اندازهٔ توانش آنان یاران

ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعۡنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنۡ غِلّٖ
بهشت اند آنان در آن جاویدان اند ۴۲ و برمی‌کنیم آنچه در سینه هایشان است هر کینه ای را

تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَقَالُواْ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي هَدَىٰنَا لِهَٰذَا
روان است از زیرشان جویبارها و گویند سپاس از آنِ الله است آن [ذاتی] که راه نمود ما را به سوی این [پاداش]

وَمَا كُنَّا لِنَهۡتَدِيَ لَوۡلَآ أَنۡ هَدَىٰنَا ٱللَّهُۖ لَقَدۡ جَآءَتۡ رُسُلُ رَبِّنَا بِٱلۡحَقِّۖ
و هرگز راه نمی یافتیم اگر راه ننموده بود ما را الله به درستی که آوردند فرستادگان پروردگارمان حق را

وَنُودُوٓاْ أَن تِلۡكُمُ ٱلۡجَنَّةُ أُورِثۡتُمُوهَا بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٤٣﴾
و ندا داده شوند که این بهشت است که به میراث یافته‌اید آن را به پاس آنچه می کردید ۴۳

وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ أَصۡحَٰبَ ٱلنَّارِ أَن قَدۡ وَجَدۡنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقّٗا
و ندا کنند یاران بهشت یاران آتش[دوزخ] را که به راستی ما یافتیم آنچه را که وعده داده بود به ما پروردگار ما راست [و درست]

فَهَلۡ وَجَدتُّم مَّا وَعَدَ رَبُّكُمۡ حَقّٗاۖ قَالُواْ نَعَمۡۚ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنُۢ بَيۡنَهُمۡ أَن
پس آیا یافتید شما [نیز] آنچه را که وعده داده بود پروردگارتان راست [و درست]؟ گویند آری پس آواز دهد آواز دهنده ای در میان آنان که

لَّعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا
لعنت الله بر ستمکاران ﴿۴۴﴾ [همان] کسانی که [مردم را] باز می دارند از راه الله ومی خواهند آن راه را

عِوَجٗا وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ كَٰفِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيۡنَهُمَا حِجَابٞۚ وَعَلَى ٱلۡأَعۡرَافِ
کج و آنان به آخرت کافران‌اند ﴿۴۵﴾ و میان آن دو [بهشت و دوزخ] پرده ای است و بر اعراف

رِجَالٞ يَعۡرِفُونَ كُلَّۢا بِسِيمَىٰهُمۡۚ وَنَادَوۡاْ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَن سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡۚ
مردانی هستند که بازمی شناسند همه را به علامتشان و ندا کنند [اهل اعراف] یاران بهشت را که سلام باد بر شما

لَمۡ يَدۡخُلُوهَا وَهُمۡ يَطۡمَعُونَ ﴿٤٦﴾ ۞ وَإِذَا صُرِفَتۡ أَبۡصَٰرُهُمۡ تِلۡقَآءَ
درحالی که هنوز درنیامده اند [در بهشت] ولی آنان امید می‌دارند ﴿۴۶﴾ و چون گردانده شود دیدگانشان به سوی

أَصۡحَٰبِ ٱلنَّارِ قَالُواْ رَبَّنَا لَا تَجۡعَلۡنَا مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ
همدمان آتش [دوزخ] گویند [ای] پروردگارما قرار مده ما را با گروه ستمکاران ﴿۴۷﴾ و ندا کنند یاران

ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٗا يَعۡرِفُونَهُم بِسِيمَىٰهُمۡ قَالُواْ مَآ أَغۡنَىٰ عَنكُمۡ جَمۡعُكُمۡ
اعراف مردانی را که باز می‌شناسند آنان را به علامتشان گویند به کارتان نیامد جمعیت شما

وَمَا كُنتُمۡ تَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقۡسَمۡتُمۡ لَا يَنَالُهُمُ
و آنچه تکبر می کردید ﴿۴۸﴾ آیا اینان [بهشتیان] کسانی‌اند که قسم می‌خوردید که نمی‌رساند به آنان

ٱللَّهُ بِرَحۡمَةٍۚ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡكُمۡ وَلَآ أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ
الله بخشایشی؟ در آیید [ای بهشتیان] به بهشت نه ترسی است بر شما و نه[هم] شما اندوهگین می شوید

﴿٤٩﴾ وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَنۡ أَفِيضُواْ عَلَيۡنَا
﴿۴۹﴾ و ندا کنند همدمان آتش [دوزخ] همدمان بهشت را که فروریزید بر ما

مِنَ ٱلۡمَآءِ أَوۡ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُۚ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى
از آب یا از آنچه روزی تان کرده است الله گویند همانا الله حرام کرده است هر دو را بر

ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَهُمۡ لَهۡوٗا وَلَعِبٗا
کافران ﴿۵۰﴾ [همان] کسانی که گرفته اند دین شان را به سرگرمی و بازی

وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَاۚ فَٱلۡيَوۡمَ نَنسَىٰهُمۡ كَمَا نَسُواْ
و فریفت آنها را زندگانی دنیا پس امروز از یاد می بریم آن ها را چنانکه از یاد بردند

لِقَآءَ يَوۡمِهِمۡ هَٰذَا وَمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ ﴿٥١﴾
دیدار این روزشان را و اینکه آیات ما را انکار می کردند ﴿۵۱﴾

وَلَقَدْ جِئْنَاهُم بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ
و به درستی که آوردیم برای‌شان کتابی را که به تفصیل بیان کردیم آن را از روی دانشی تا هدایت و بخشایشی [باشد] برای گروهی که

يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ ۚ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلُهُ يَقُولُ
ایمان می آورند ﴿٥٢﴾ آیا انتظار دارند جز سرانجام آن را؟ روزی که فرا رسد سرانجام آن گویند

الَّذِينَ نَسُوهُ مِن قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَل لَّنَا
کسانی که فراموش کرده بودند آن را از پیش به راستی که آورده اند فرستادگان پروردگار ما حق را پس آیا برای ما

مِن شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ ۚ
شفیعانی هست تا شفاعت کنند برای ما یا بازگردانده شویم [به دنیا] آنگاه کنیم جز آنچه که می کردیم؟

قَدْ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾
به راستی که زیان زدند به خودشان و گم شد از آنان آنچه به دروغ می ساختند ﴿٥٣﴾

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ
همانا پروردگار شما الله است آن [ذاتی] که آفریده آسمان‌ها و زمین را در شش

أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا
روز سپس استیلا یافت بر عرش می‌پوشاند شب را به روز که می‌جوید آن را شتابان

وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ
و [آفرید] خورشید و ماه و ستارگان را درحالی که رام شده‌گان‌اند به فرمان او آگاه باشید که تنها برای اوست آفریدن

وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا
و فرمان پر برکت است الله پروردگار جهانیان ﴿٥٤﴾ بخوانید پروردگارتان را به زاری

وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي
و نهانی همانا او دوست ندارد از اندازه درگذرنده گان را ﴿٥٥﴾ و فساد نکنید در

الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ
زمین پس از اصلاح آن و بخوانید او را با بیم و امید همانا رحمت

اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ
الله نزدیک است به نیکوکاران ﴿٥٦﴾ و اوست آنکه می فرستد

الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا
بادها را مژده دهنده پیش از رحمتش [باران] تا آنگاه که بردارد [آن بادها] ابری

ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِن كُلِّ
گرانبار را برانیم آن را به سوی سرزمینی مرده آنگاه فروفرستیم در آن آب را پس بیرون آریم با آن [آب] از همه

الثَّمَرَاتِ ۚ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾
میوه ها این چنین بیرون آریم مردگان را باشد که شما پند پذیرید ﴿٥٧﴾

وَٱلۡبَلَدُ ٱلطَّيِّبُ يَخۡرُجُ نَبَاتُهُۥ بِإِذۡنِ رَبِّهِۦۖ وَٱلَّذِي خَبُثَ لَا يَخۡرُجُ
و سرزمین پاکیزه بیرون آید رستنی او به فرمان پروردگارش و آن [زمینی] که پلید است بیرون نیاید [گیاه او]

إِلَّا نَكِدٗاۚ كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَشۡكُرُونَ ﴿٥٨﴾
جز اندکی بدین سان گوناگون بیان می کنیم آیات را برای گروهی که سپاس می گزارند ﴿۵۸﴾

لَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ فَقَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم
به درستی که فرستادیم نوح را به سوی قومش پس گفت ای قوم من بپرستید الله را نیست برای شما

مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿٥٩﴾
هیچ الهی جز او همانا من می ترسم بر شما از عذاب روزی بزرگ ﴿۵۹﴾

قَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٦٠﴾ قَالَ
گفتند مهتران از قوم او همانا می بینیم تو را در گمراهی آشکاری ﴿۶۰﴾ گفت

يَٰقَوۡمِ لَيۡسَ بِي ضَلَٰلَةٞ وَلَٰكِنِّي رَسُولٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
ای قوم من نیست مرا هیچ گمراهی ای ولی من پیامبری از [جانب] پروردگار جهانیان ام

﴿٦١﴾ أُبَلِّغُكُمۡ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَأَنصَحُ لَكُمۡ وَأَعۡلَمُ مِنَ ٱللَّهِ
﴿۶۱﴾ می رسانم به شما پیام های پروردگارم را و خیرخواهی می کنم برای شما و می دانم از [سوی] الله

مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوَعَجِبۡتُمۡ أَن جَآءَكُمۡ ذِكۡرٞ مِّن رَّبِّكُمۡ عَلَىٰ
آنچه نمی دانید ﴿۶۲﴾ آیا شگفتی کردید که آمد برای شما پندی از [جانب] پروردگارتان بر [زبان]

رَجُلٖ مِّنكُمۡ لِيُنذِرَكُمۡ وَلِتَتَّقُواْ وَلَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ
مردی از شما تا بیم دهد شما را و تا پرهیزکاری کنید و باشد که شما مورد رحمت قرار گیرید؟ ﴿۶۳﴾ پس دروغگو شمردند او را

فَأَنجَيۡنَٰهُ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ فِي ٱلۡفُلۡكِ وَأَغۡرَقۡنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
آنگاه نجات دادیم او را وکسانی را که با او در کشتی بودند و غرق کردیم کسانی را که دروغ انگاشتند

بِـَٔايَٰتِنَآۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ ۞ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمۡ
آیات ما را همانا آنان بودند گروهی کوران ﴿۶۴﴾ و [فرستادیم] به سوی عاد برادرشان

سه چهارم حزب ۱۶

هُودٗاۗ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ
هود را گفت ای قوم من بپرستید الله را نیست برای شما هیچ الهی جز او پس آیا پروا نمی کنید؟

﴿٦٥﴾ قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِي
﴿۶۵﴾ گفتند مهتران [همان] کسانی که کفر ورزیدند از قوم او همانا می بینم تو را در

سَفَاهَةٖ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ
بی خردی ای و همانا ما می پنداریم تو را از دروغ گویان ﴿۶۶﴾ گفت ای قوم من

لَيۡسَ بِي سَفَاهَةٞ وَلَٰكِنِّي رَسُولٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٧﴾
نیست مرا هیچ بی خردی ای ولی من پیامبری از [جانب] پروردگار جهانیان ام ﴿۶۷﴾

أُبَلِّغُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَأَنَا۠ لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوَعَجِبْتُمْ
می رسانم به شما پیام های پروردگارم را و من برای شما خیرخواهی امین ام ﴿٦٨﴾ آیا شگفتی کردید

أَن جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ
که آمد برای شما پندی از[جانب] پروردگارتان بر[زبان] مردی از شما تا بیم دهد شما را؟

وَٱذْكُرُوٓاْ إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنۢ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ
و به یاد آورید آنگاه که قرارداد شما را جانشینان از پس قوم نوح و افزود شما را

فِي ٱلْخَلْقِ بَصْۜطَةً فَٱذْكُرُوٓاْ ءَالَآءَ ٱللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
در آفرینش نیرومندی پس یاد کنید نعمت های الله را باشد که شما رستگار شوید

﴿٦٩﴾ قَالُوٓاْ أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ ٱللَّهَ وَحْدَهُۥ وَنَذَرَ مَا كَانَ
﴿٦٩﴾ گفتند آیا آمده ای نزد ما تا بپرستیم الله را به یگانگی و فروگذاریم آنچه را که

يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ
می پرستیدند پدران ما ؟ پس بیاور برای ما آنچه وعده می دهی ما را اگر هستی از راست گویان

﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ
﴿٧٠﴾ گفت به راستی که فروآمد بر شما از [جانب] پروردگارتان پلیدی[عذاب] و خشمی

أَتُجَٰدِلُونَنِي فِيٓ أَسْمَآءٍ سَمَّيْتُمُوهَآ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُم
آیا می ستیزید با من در[باره ی] نام هایی که نام نهادید آنها را شما و پدران تان

مَّا نَزَّلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَٰنٍ فَٱنتَظِرُوٓاْ إِنِّي مَعَكُم مِّنَ
نفرستاده است الله بر آن هیچ دلیلی را پس انتظار کشید همانا من [نیز] با شما از

ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿٧١﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا
منتظرانم ﴿٧١﴾ پس نجات دادیم او را و کسانی را که با او بودند به رحمتی از[جانب]خودمان

وَقَطَعْنَا دَابِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَمَا كَانُواْ مُؤْمِنِينَ
و بریدیم ریشهٔ کسانی را که دروغ انگاشتند آیات ما را و نبودند مؤمنان

﴿٧٢﴾ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ
﴿٧٢﴾ و [فرستادیم] به سوی ثمود برادرشان صالح را گفت ای قوم من بپرستید الله را

مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن
نیست برای شما هیچ الهی جز او به راستی که آمده است برای شما دلیلی از [جانب]

رَّبِّكُمْ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمْ ءَايَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ
پروردگارتان این ماده شترِ الله است که برای شما نشانه ای است پس بگذاریدش که بچَرَد

فِيٓ أَرْضِ ٱللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾
در زمین الله و نرسانید به او هیچ گزنده ای را در آن صورت خواهد گرفت شما را عذابی دردناک ﴿٧٣﴾

وَٱذۡكُرُوٓاْ إِذۡ جَعَلَكُمۡ خُلَفَآءَ مِنۢ بَعۡدِ عَادٖ وَبَوَّأَكُمۡ
و به یاد آورید آنگاه که قرارداد شما را جانشینان پس از عاد و جای داد شما را

فِي ٱلۡأَرۡضِ تَتَّخِذُونَ مِن سُهُولِهَا قُصُورٗا وَتَنۡحِتُونَ
در زمین می سازید از دشت های آن کاخ هایی و می تراشید

ٱلۡجِبَالَ بُيُوتٗاۖ فَٱذۡكُرُوٓاْ ءَالَآءَ ٱللَّهِ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
کوه ها را [برای]خانه هایی پس یاد کنید نعمت های الله را و تباهی مکنید در زمین

مُفۡسِدِينَ ﴿۷۴﴾ قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ مِن
تبهکارانه (۷۴) گفتند مهتران [همان] کسانی که سرکشی کرده بودند از

قَوۡمِهِۦ لِلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ لِمَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُمۡ أَتَعۡلَمُونَ
قوم او به کسانی که ناتوان شمرده شدند به[همان]کسانی که ایمان آورده بودند از آنان آیا می دانید

أَنَّ صَٰلِحٗا مُّرۡسَلٞ مِّن رَّبِّهِۦۚ قَالُوٓاْ إِنَّا بِمَآ أُرۡسِلَ بِهِۦ
که همانا صالح فرستاده ای است از[جانب] پروردگارش؟ گفتند همانا ما بدانچه فرستاده شده است بدان

مُؤۡمِنُونَ ﴿۷۵﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا بِٱلَّذِيٓ
مؤمنان ایم (۷۵) گفتند کسانی که سرکشی کرده بودند همانا ما به آنچه

ءَامَنتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿۷۶﴾ فَعَقَرُواْ ٱلنَّاقَةَ وَعَتَوۡاْ عَنۡ
ایمان آوردید شما بدان کافرانیم (۷۶) پس پی کردند ماده شتر را و سر برتافتند از

أَمۡرِ رَبِّهِمۡ وَقَالُواْ يَٰصَٰلِحُ ٱئۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ
فرمان پروردگارشان و گفتند ای صالح بیاور برای ما آنچه را وعده می‌دهی ما را اگر هستی از

ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿۷۷﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ
فرستادگان (۷۷) پس بگرفت آنان را زمین لرزه پس گردیدند صبحگاهان در سرای شان

جَٰثِمِينَ ﴿۷۸﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰقَوۡمِ لَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُمۡ
به زانو افتادگان (۷۸) پس روی گردانید [صالح] از آنها و گفت ای قوم من به درستی که رسانیدم به شما

رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحۡتُ لَكُمۡ وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ ٱلنَّٰصِحِينَ
پیام پروردگارم را و خیرخواهی کردم برای شما ولی دوست نمی دارید خیرخواهان را

﴿۷۹﴾ وَلُوطًا إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ أَتَأۡتُونَ ٱلۡفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم
(۷۹) و [فرستادیم] لوط را آنگاه که گفت به قومش آیا می کنید آن کار زشت را که پیش از شما نکرده است

بِهَا مِنۡ أَحَدٖ مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿۸۰﴾ إِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ ٱلرِّجَالَ
آن را هیچ کس از جهانیان؟ (۸۰) همانا شما می روید به سراغ مردان

شَهۡوَةٗ مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِۚ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ مُّسۡرِفُونَ ﴿۸۱﴾
از روی شهوت به جای زنان بلکه شما گروهی اسراف کنندگان اید (۸۱)

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَخْرِجُوهُم مِّن

و نبود پاسخ قومش جز آنکه گفتند بیرون کنید آنان را از

قَرْيَتِكُمْۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ

آبادی تان که همانا آنان مردمی اند که پاکی می‌ورزند ﴿۸۲﴾ پس نجات دادیم او را و کسانش را

إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ كَانَتْ مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم

مگر زنش را که بود از ماندگاران ﴿۸۳﴾ و بارانیدیم بر آنان

مَّطَرًاۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾

بارانی[از سنگ] پس بنگر که چگونه بود سرانجام بزهکاران ﴿۸۴﴾

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًاۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ

و [فرستادیم] به سوی مدین برادرشان شعیب را گفت ای قوم من بپرستید الله را

مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن

نیست برای شما هیچ الهی جز او به راستی که آمده است برای شما دلیلی از [جانب]

رَّبِّكُمْۖ فَأَوْفُواْ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُواْ

پروردگارتان پس به تمامی بدهید پیمانه و ترازو را و کم مدهید

ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُواْ فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ

به مردم چیزهای شان را و فساد مکنید در زمین پس از

إِصْلَٰحِهَاۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ

اصلاح آن این بهتر است برای شما اگر هستید مؤمنان

﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُواْ بِكُلِّ صِرَٰطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ

﴿۸۵﴾ و منشینید به هر راهی که بترسانید و بازدارید

عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِۦ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًاۚ

از راه الله کسی را که ایمان آورده است به او و می خواهید آن را کج

وَٱذْكُرُوٓاْ إِذْ كُنتُمْ قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْۖ وَٱنظُرُواْ

و به یاد آورید آنگاه که بودید اندک پس بسیار گردانید شما را و بنگرید

كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِن كَانَ طَآئِفَةٌ

که چگونه بود سرانجام فسادگران ﴿۸۶﴾ و اگر هست گروهی

مِّنكُمْ ءَامَنُواْ بِٱلَّذِىٓ أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُواْ

از شما که ایمان آورده‌اند بدانچه فرستاده شدم بدان و گروهی که ایمان نیاورده‌اند

فَٱصْبِرُواْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ بَيْنَنَاۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨٧﴾

پس صبر کنید تا داوری کند الله میان ما و او بهترین داوران است ﴿۸۷﴾

۞ قَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ لَنُخْرِجَنَّكَ يَٰشُعَيْبُ
گفتند مهتران [همان] کسانی که سرکشی کرده بودند از قوم او البته بیرون کنیم تو را ای شعیب

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَكَ مِن قَرْيَتِنَآ أَوْ لَتَعُودُنَّ فِى مِلَّتِنَا ۚ قَالَ أَوَلَوْ
و کسانی را که ایمان آوردند با تو از آبادی ما یا اینکه بازگردید به آیین ما گفت آیا [بازگردیم] اگرچه

كُنَّا كَٰرِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدِ ٱفْتَرَيْنَا عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِى مِلَّتِكُم
ما باشیم ناخوشنودان؟ (۸۸) به راستی که بسته باشیم بر الله دروغی اگر بازگردیم به آیین شما

بَعْدَ إِذْ نَجَّىٰنَا ٱللَّهُ مِنْهَا ۚ وَمَا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّعُودَ فِيهَآ إِلَّآ أَن يَشَآءَ
پس از آنکه نجات داد ما را الله از آن و سزاوارنیست برای مان که بازگردیم در آن مگر آنکه بخواهد

ٱللَّهُ رَبُّنَا ۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَىْءٍ عِلْمًا ۚ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا ٱفْتَحْ
الله پروردگارما فراگرفته است پروردگار ما هر چیزی را به دانش بر الله توکل کردیم [ای] پروردگارما داوری کن

بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِٱلْحَقِّ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْفَٰتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ ٱلْمَلَأُ
میان ما و میان قوم ما به حق و تو بهترین داورانی (۸۹) و گفتند مهتران

ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ لَئِنِ ٱتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ
[همان] کسانی که کفر ورزیدند از قوم او اگر پیروی کنید شعیب را همانا شما آنگاه زیانکاران اید

﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ ٱلرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا۟ فِى دَارِهِمْ جَٰثِمِينَ ﴿٩١﴾
(۹۰) پس گرفت آنان را زمین لرزه پس گردیدند صبحگاهان در سرای شان به زانو افتادگان (۹۱)

ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ شُعَيْبًا كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا۟ فِيهَا ۚ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ شُعَيْبًا
آنان که دروغگو شمردند شعیب را گویا نبودند در آنجا آنان که دروغگو شمردند شعیب را

كَانُوا۟ هُمُ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰقَوْمِ لَقَدْ
بودند همانان زیانکاران (۹۲) پس روی گردانید [شعیب] از آنها و گفت ای قوم من به درستی که

أَبْلَغْتُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّى وَنَصَحْتُ لَكُمْ ۖ فَكَيْفَ ءَاسَىٰ
رساندم به شما پیام های پروردگارم را و خیرخواهی کردم برای شما پس چگونه اندوه خورم

عَلَىٰ قَوْمٍ كَٰفِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا فِى قَرْيَةٍ مِّن نَّبِىٍّ إِلَّآ
بر گروهی کافران؟ (۹۳) و نفرستادیم در هیچ آبادی ای هیچ پیامبری را مگر آنکه

أَخَذْنَآ أَهْلَهَا بِٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ
گرفتیم اهل آن را به سختی و رنج باشد که آنان زاری کنند (۹۴) سپس

بَدَّلْنَا مَكَانَ ٱلسَّيِّئَةِ ٱلْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوا۟ وَّقَالُوا۟ قَدْ مَسَّ
جایگزین کردیم به جای بدی نیکی را تا آنکه [دارایی هایشان]بسیار شدند و گفتند به راستی که رسیده بود

ءَابَآءَنَا ٱلضَّرَّآءُ وَٱلسَّرَّآءُ فَأَخَذْنَٰهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾
پدران مان را رنج و آسایش پس گرفتیم آنان را ناگهان درحالی که آنان درنمی یافتند (۹۵)

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ ٱلْقُرَىٰٓ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟ لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَٰتٍ
و اگر همانا اهل این آبادی ها ایمان می آوردند و پرهیزکاری می کردند هر آینه می گشودیم بر آنها برکت هایی

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا۟ فَأَخَذْنَٰهُم بِمَا كَانُوا۟
از آسمان و زمین ولی دروغ شمردند پس گرفتیم آنان را به سزای آنچه

يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيَٰتًا
می کردند (۹۶) آیا پس ایمن شدند اهل این آبادی ها از اینکه بیاید [نزد]شان عذاب ما شبانگاه

وَهُمْ نَآئِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا
درحالی که آنان خفتان باشند (۹۷) آیا ایمن شدند اهل این آبادی ها از اینکه بیاید [نزد] شان عذاب ما

ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا۟ مَكْرَ ٱللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ
چاشتگاه درحالی که آنان بازی می کنند (۹۸) آیا پس ایمن شدند از مکر [ناگاه گرفتن] الله؟ پس ایمن نمی شود

مَكْرَ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ
از مکر الله جز گروه زیانکاران (۹۹) آیا راه ننموده است [الله] برای کسانی که

يَرِثُونَ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِ أَهْلِهَآ أَن لَّوْ نَشَآءُ أَصَبْنَٰهُم
به ارث می بردند زمین را از پسِ [نابودی] اهل آن که اگر بخواهیم گرفتار [عذاب]شان سازیم

بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾
به گناهان شان و مهر نهیم بر دل هایشان آنگاه آنان [حق را] نمی شنوند (۱۰۰)

تِلْكَ ٱلْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآئِهَا ۚ وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم
این آبادی ها بازمی خوانیم بر تو از خبرهای آن و به درستی که آوردند برای آنان پیامبران شان

بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوا۟ بِمَا كَذَّبُوا۟ مِن قَبْلُ ۚ
نشانه های روشن پس [چنان] نبودند که ایمان بیاورند به آنچه دروغ انگاشته بودند از پیش

كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا
این چنین مهر می نهد الله بر دل های کافران (۱۰۱) و ما نیافتیم

لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَآ أَكْثَرَهُمْ لَفَٰسِقِينَ
در بیشترشان هیچ [وفا به] پیمانی و همانا یافتیم بیشترشان را نافرمانان

﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِۦ
(۱۰۲) سپس فرستادیم پس از آنان موسی را با نشانه هایمان به سوی فرعون و مهتران [قوم] او

فَظَلَمُوا۟ بِهَا ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾
آنگاه ستم کردند به آن [نشانه ها] پس بنگر که چگونه بود سرانجام فسادگران (۱۰۳)

وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰفِرْعَوْنُ إِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾
و گفت موسی ای فرعون همانا من فرستاده ای از [جانب] پروردگار جهانیان ام (۱۰۴)

حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّۚ قَدۡ جِئۡتُكُم
سزاوار است بر آنکه نگویم بر الله جز [سخن] حق را به راستی که آورده ام برای شما

بِبَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ فَأَرۡسِلۡ مَعِيَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِن كُنتَ
نشانه ای روشن را از پروردگارتان پس بفرست با من بنی اسرائیل را (۱۰۵) گفت [فرعون] اگر

جِئۡتَ بِـَٔايَةٖ فَأۡتِ بِهَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلۡقَىٰ
آورده ای نشانه ای را پس بیاور آن را اگر هستی از راست گویان (۱۰۶) پس انداخت

عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعۡبَانٞ مُّبِينٞ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِيَ بَيۡضَآءُ
عصایش را پس ناگهان آن [عصا] اژدهایی آشکار شد (۱۰۷) و بیرون آورد دستش را پس ناگهان آن سفید [درخشان] شد

لِلنَّٰظِرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ
برای بینندگان (۱۰۸) گفتند مهتران از قوم فرعون همانا این جادوگری

عَلِيمٞ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَن يُخۡرِجَكُم مِّنۡ أَرۡضِكُمۡۖ فَمَاذَا تَأۡمُرُونَ ﴿١١٠﴾
بس داناست (۱۰۹) می خواهد که بیرون کند شما را از سرزمین تان پس چه فرمان می دهید (۱۱۰)

قَالُوٓاْ أَرۡجِهۡ وَأَخَاهُ وَأَرۡسِلۡ فِي ٱلۡمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأۡتُوكَ
گفتند به تأخیر انداز [کار] او و برادرش را و بفرست در شهرها گردآورندگانی (۱۱۱) تاآورند نزد تو

بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٖ ﴿١١٢﴾ وَجَآءَ ٱلسَّحَرَةُ فِرۡعَوۡنَ قَالُوٓاْ إِنَّ
هر جادوگر دانایی را (۱۱۲) و آمدند جادوگران نزد فرعون گفتند [آیا] همانا

لَنَا لَأَجۡرًا إِن كُنَّا نَحۡنُ ٱلۡغَٰلِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمۡ وَإِنَّكُمۡ
برایمان پاداشی هست اگر باشیم ما پیروزمندان (۱۱۳) گفت آری و همانا شما

لَمِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلۡقِيَ وَإِمَّآ أَن
از مقربان خواهید بود (۱۱۴) گفتند ای موسی یا اینکه تو می افکنی و یا اینکه

نَّكُونَ نَحۡنُ ٱلۡمُلۡقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلۡقُواْۖ فَلَمَّآ أَلۡقَوۡاْ سَحَرُوٓاْ
باشیم ما افکندگان (۱۱۵) گفت[موسی] بیفکنید پس هنگامی که افکندند جادو کردند

أَعۡيُنَ ٱلنَّاسِ وَٱسۡتَرۡهَبُوهُمۡ وَجَآءُو بِسِحۡرٍ عَظِيمٖ ﴿١١٦﴾
چشم های مردم را و ترسانیدند آنان را و آوردند جادویی بزرگ را (۱۱۶)

۞ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَلۡقِ عَصَاكَۖ فَإِذَا هِيَ تَلۡقَفُ مَا
و وحی فرستادیم به سوی موسی که بیفکن عصایت را پس ناگهان آن[عصا] فرومی برد آنچه را

يَأۡفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ ٱلۡحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُواْ
به دروغ می بافتند (۱۱۷) آنگاه پدیدار شد حق و تباه شد آنچه می کردند (۱۱۸) پس مغلوب شدند

هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُواْ صَٰغِرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأُلۡقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿١٢٠﴾
آنجا و گشتند خواران (۱۱۹) و افکنده شدند جادوگران سجده کنان (۱۲۰)

ربع حزب ۱۷

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿۱۲۱﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿۱۲۲﴾ قَالَ
گفتند ایمان آوردیم به پروردگار جهانیان ۱۲۱ پروردگار موسی و هارون ۱۲۲ گفت

فِرۡعَوۡنُ ءَامَنتُم بِهِۦ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ لَكُمۡۖ إِنَّ هَٰذَا لَمَكۡرٞ مَّكَرۡتُمُوهُ
فرعون ایمان آوردید به او پیش از آنکه دستور دهم شما را؟ همانا این نیرنگی است که اندیشیده‌اید آن را

فِي ٱلۡمَدِينَةِ لِتُخۡرِجُواْ مِنۡهَآ أَهۡلَهَاۖ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿۱۲۳﴾ لَأُقَطِّعَنَّ
در این شهر تا بیرون کنید از آن مردمش را پس به زودی خواهید دانست ۱۲۳ البته می‌بُرَم

أَيۡدِيَكُمۡ وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿۱۲۴﴾
دست هایتان و پاهایتان را بر خلاف [همدیگر] سپس بر دار خواهم کشید شما را همگی ۱۲۴

قَالُوٓاْ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿۱۲۵﴾ وَمَا تَنقِمُ مِنَّآ إِلَّآ أَنۡ ءَامَنَّا
گفتند همانا ما به سوی پروردگارمان بازگردندگانیم ۱۲۵ و ایراد نمی گیری از ما مگر آنکه ایمان آوردیم

بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَآءَتۡنَاۚ رَبَّنَآ أَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا صَبۡرٗا وَتَوَفَّنَا مُسۡلِمِينَ
به نشانه های پروردگارمان هنگامی که بیامد برای ما [ای] پروردگارما فروریز برما شکیبایی و بمیران ما را درحالی که مسلمانیم

﴿۱۲۶﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوۡمَهُۥ لِيُفۡسِدُواْ
۱۲۶ و گفتند مهتران از قوم فرعون آیا وامی گذاری موسی و قومش را تا فسادکنند

فِي ٱلۡأَرۡضِ وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبۡنَآءَهُمۡ وَنَسۡتَحۡيِۦ
در زمین فروگذارد تو را و اله هایت را؟ گفت به زودی می کشیم پسران شان را و زنده نگه خواهیم داشت

نِسَآءَهُمۡ وَإِنَّا فَوۡقَهُمۡ قَٰهِرُونَ ﴿۱۲۷﴾ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِ
زنانشان[دخترانشان] را و همانا ما بر آنان چیره گانیم ۱۲۷ گفت موسی به قومش

ٱسۡتَعِينُواْ بِٱللَّهِ وَٱصۡبِرُوٓاْۖ إِنَّ ٱلۡأَرۡضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَن
یاری خواهید از الله و شکیبایی کنید همانا زمین از آن الله است به میراث می دهد آن را به هر کس که

يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ وَٱلۡعَٰقِبَةُ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿۱۲۸﴾ قَالُوٓاْ أُوذِينَا
بخواهد از بندگان اش و سرانجام [نیک] برای پرهیزکاران است ۱۲۸ گفتند آزار دیده ایم

مِن قَبۡلِ أَن تَأۡتِيَنَا وَمِنۢ بَعۡدِ مَا جِئۡتَنَاۚ قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمۡ
پیش از آنکه بیایی نزد ما و پس از آنکه آمدی نزد ما گفت امید است که پروردگار شما

أَن يُهۡلِكَ عَدُوَّكُمۡ وَيَسۡتَخۡلِفَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
نابود کند دشمن تان را و جانشین سازد شما را در زمین

فَيَنظُرَ كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ﴿۱۲۹﴾ وَلَقَدۡ أَخَذۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ
تا بنگرد که چگونه می کنید ۱۲۹ به درستی که گرفتار کردیم خاندان فرعون را

بِٱلسِّنِينَ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۳۰﴾
به خشکسال ها و کاستی از میوه ها باشد که آنان پند گیرند ۱۳۰

فَإِذَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡحَسَنَةُ قَالُواْ لَنَا هَٰذِهِۦۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةٞ
پس چون می آمد برای شان نیکی می گفتند برای ماست این و اگر می رسید به آنان بدی ای

يَطَّيَّرُواْ بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓۗ أَلَآ إِنَّمَا طَٰٓئِرُهُمۡ عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ
فال بد می زدند به موسی و کسانی که با او بودند آگاه باشید! جز این نیست که فال [بد] شان نزد الله است ولی

أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُواْ مَهۡمَا تَأۡتِنَا بِهِۦ مِنۡ ءَايَةٖ
بیشترشان نمی دانند ﴿۱۳۱﴾ و گفتند هرچه که بیاوری برای ما آن را از [هر] نشانه ای

لِّتَسۡحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحۡنُ لَكَ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمُ
تا جادو کنی ما را بدان پس نیستیم ما تو را باور دارندگان ﴿۱۳۲﴾ پس فرستادیم بر آنان

ٱلطُّوفَانَ وَٱلۡجَرَادَ وَٱلۡقُمَّلَ وَٱلضَّفَادِعَ وَٱلدَّمَ ءَايَٰتٖ مُّفَصَّلَٰتٖ
سیلاب و ملخ و شته [آفت گیاهی] و وزغ ها و خون را نشانه هایی آشکار [و جدا جدا]

فَٱسۡتَكۡبَرُواْ وَكَانُواْ قَوۡمٗا مُّجۡرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيۡهِمُ
پس سرکشی کردند و بودند گروهی بزهکاران ﴿۱۳۳﴾ و هنگامی که فروآمد بر آنها

ٱلرِّجۡزُ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱدۡعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَۖ لَئِن
عذاب گفتند ای موسی بخوان برای ما پروردگارت را بدان پیمانی که بسته است با تو اگر

كَشَفۡتَ عَنَّا ٱلرِّجۡزَ لَنُؤۡمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرۡسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيٓ
برداری از ما عذاب را هر آینه تصدیق می کنیم تو را و هر آینه می‌فرستیم با تو بنی

إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفۡنَا عَنۡهُمُ ٱلرِّجۡزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ
اسرائیل را ﴿۱۳۴﴾ پس هنگامی که برداشتیم از آنان عذاب را تا مدتی که

هُم بَٰلِغُوهُ إِذَا هُمۡ يَنكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡ فَأَغۡرَقۡنَٰهُمۡ
آنان رسندگانند به آن ناگهان آنان پیمان شکنی می کردند ﴿۱۳۵﴾ پس انتقام گرفتیم از آنان پس غرق کردیم آن ها را

فِي ٱلۡيَمِّ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٣٦﴾
در دریا به سبب آنکه همانا آنان دروغ انگاشتند آیات ما را و بودند از آن بی خبران ﴿۱۳۶﴾

وَأَوۡرَثۡنَا ٱلۡقَوۡمَ ٱلَّذِينَ كَانُواْ يُسۡتَضۡعَفُونَ مَشَٰرِقَ
و به میراث دادیم گروهی را که ناتوان شمرده می شدند [یعنی بنی اسرائیل را] مشارق

ٱلۡأَرۡضِ وَمَغَٰرِبَهَا ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَاۖ وَتَمَّتۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ
زمین و مغارب آن را که برکت نهادیم در آن و کامل شد سخن [=وعده ی] پروردگار تو

ٱلۡحُسۡنَىٰ عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ بِمَا صَبَرُواْۖ وَدَمَّرۡنَا مَا كَانَ
به نیکی بر بنی اسرائیل به سبب آنکه شکیبایی کردند و ویران کردیم آنچه را که

يَصۡنَعُ فِرۡعَوۡنُ وَقَوۡمُهُۥ وَمَا كَانُواْ يَعۡرِشُونَ ﴿١٣٧﴾
می ساختند فرعون و قومش و آنچه را که برمی افراشتند ﴿۱۳۷﴾

وَجَٰوَزْنَا بِبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْبَحْرَ فَأَتَوْاْ عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰٓ
گذراندیم بنی اسرائیل را از دریا پس درآمدند بر گروهی که روی می آوردند [به پرستش] بر

أَصْنَامٍ لَّهُمْ ۚ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱجْعَل لَّنَآ إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ ۚ
بُت هایی که برایشان بود گفتند [بنی اسرائیل] ای موسی قرارده برای ما الهی را چنانکه برای آنان اله هایی است!

قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبَٰطِلٌ
گفت همانا شما گروهی هستید که نادانی می کنید ﴿١٣٨﴾ همانا اینان نابود شونده است آنچه آنان در آنند و باطل است

مَّا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ ٱللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَٰهًا
آنچه می کردند ﴿١٣٩﴾ گفت[موسی] آیا جز الله بجویم برایتان الهی را

وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنجَيْنَٰكُم
حال آنکه او برتری داده شما را بر جهانیان [معاصرتان] ﴿١٤٠﴾ [به یاد آورید] زمانی که نجات دادیم شما را

مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ ۖ يُقَتِّلُونَ
از [چنگ] آل فرعون که تحمیل می کردند به شما بدترین عذاب [و شکنجه] را می کشتند بی رحمانه

أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن
پسران شما را و زنده نگه می داشتند زنان[دختران] شما را و در این آزمایشی بود از[جانب]

رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ ۞ وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً
پروردگارتان [آزمایشی] بزرگ شما ﴿١٤١﴾ و وعده گذاشتیم با موسی سی شب

نصف حزب ۱۷

وَأَتْمَمْنَٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقَٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ۚ وَقَالَ
و کامل کردیم آن [وعده] را به دهی [دیگر] پس کامل شد مدت وعدهٔ پروردگار او چهل شب و گفت

مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ ٱخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ
موسی به برادرش هارون جانشین من باش در میان قوم من و اصلاح کن [کار آن ها را] و پیروی مکن

سَبِيلَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا وَكَلَّمَهُۥ
راه تباه کاران ﴿١٤٢﴾ و چون آمد موسی به وعده گاه ما و سخن گفت با وی

رَبُّهُۥ قَالَ رَبِّ أَرِنِيٓ أَنظُرْ إِلَيْكَ ۚ قَالَ لَن تَرَىٰنِي وَلَٰكِنِ ٱنظُرْ
پروردگارش گفت [ای]پروردگارم بنمای به من [خود را] تا بنگرم به سوی تو گفت [الله] هرگز نخواهی دید مرا ولی بنگر

إِلَى ٱلْجَبَلِ فَإِنِ ٱسْتَقَرَّ مَكَانَهُۥ فَسَوْفَ تَرَىٰنِي ۚ فَلَمَّا تَجَلَّىٰ
به سوی کوه پس اگر استوار ماند برجایش پس خواهی دید مرا پس زمانی که تجلی کرد

رَبُّهُۥ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُۥ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقًا ۚ فَلَمَّآ أَفَاقَ
پروردگار او برای کوه گرداند آن را خُرد [و هموار] و افتاد موسی بیهوش پس چون به هوش آمد

قَالَ سُبْحَٰنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾
گفت پاک و منزّهی تو بازگشتم به سوی تو و من نخستین ایمان آورندگانم ﴿١٤٣﴾

قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّي ٱصۡطَفَيۡتُكَ عَلَى ٱلنَّاسِ بِرِسَٰلَٰتِي وَبِكَلَٰمِي
گفت ای موسی همانا من برگزیدم تو را بر مردم با پیام هایم و با سخنم

فَخُذۡ مَآ ءَاتَيۡتُكَ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبۡنَا
پس بگیر آنچه دادم به تو و باش از سپاسگزاران ۱۴۴ و نوشتیم

لَهُۥ فِي ٱلۡأَلۡوَاحِ مِن كُلِّ شَيۡءٖ مَّوۡعِظَةٗ وَتَفۡصِيلٗا لِّكُلِّ
برای او در لوح ها از هر چیزی پندی و بیانی روشن برای هر

شَيۡءٖ فَخُذۡهَا بِقُوَّةٖ وَأۡمُرۡ قَوۡمَكَ يَأۡخُذُواْ بِأَحۡسَنِهَاۚ سَأُوْرِيكُمۡ
چیزی [گفتیم] پس بگیر آن را با جدّ و جهد و فرمان ده قوم خودت را تا [به کار] گیرند نیکوترین آن را به زودی می نمایانم به شما

دَارَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿١٤٥﴾ سَأَصۡرِفُ عَنۡ ءَايَٰتِيَ ٱلَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ
سرای فاسقان را ۱۴۵ به زودی بگردانم [از اندیشیدن] در نشانه هایم کسانی را که کبر می ورزند

فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَإِن يَرَوۡاْ كُلَّ ءَايَةٖ لَّا يُؤۡمِنُواْ
در زمین به ناحق و اگر ببینند هر نشانه ای ایمان نمی آورند

بِهَا وَإِن يَرَوۡاْ سَبِيلَ ٱلرُّشۡدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗا وَإِن يَرَوۡاْ
به آن و اگر ببینند راه هدایت را نگیرند آن را راهی و اگر ببینند

سَبِيلَ ٱلۡغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗاۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
راه گمراهی را گیرند آن را راهی این به سبب آن است که همانا آنان دروغ انگاشتند آیات ما را

وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآءِ
و بودند از آن غافلان ۱۴۶ و کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را و دیدار

ٱلۡأٓخِرَةِ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡۚ هَلۡ يُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كَانُواْ
آخرت را تباه شد کردارهای شان آیا پاداش داده می شوند جز آنچه

يَعۡمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَٱتَّخَذَ قَوۡمُ مُوسَىٰ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِنۡ حُلِيِّهِمۡ
می کردند ۱۴۷ [به پرستش] گرفت قوم موسی پس از او از زیورهای شان

عِجۡلٗا جَسَدٗا لَّهُۥ خُوَارٌۚ أَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّهُۥ لَا يُكَلِّمُهُمۡ وَلَا يَهۡدِيهِمۡ
گوساله ای را پیکری که برایش بانگی بود آیا ندیدند که همانا آن سخن نمی گوید با آنان و نمی نماید به آنان

سَبِيلًاۘ ٱتَّخَذُوهُ وَكَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا سُقِطَ
راهی را؟ [به پرستش] گرفتند آن را و بودند ستمکاران ۱۴۸ و زمانی که افتاده شد

فِيٓ أَيۡدِيهِمۡ وَرَأَوۡاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ ضَلُّواْ قَالُواْ لَئِن لَّمۡ يَرۡحَمۡنَا
در دست هایشان [=پشیمان شدند] و دیدند که همانا آنان گمراه شده اند گفتند اگر نبخشاید ما را

رَبُّنَا وَيَغۡفِرۡ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾
پروردگارمان و نیامرزد ما را هر آینه باشیم از زیانکاران ۱۴۹

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ غَضۡبَٰنَ أَسِفٗا قَالَ بِئۡسَمَا خَلَفۡتُمُونِي
و چون بازگشت موسی به سوی قومش خشمگین اندوهگین گفت چه بد جانشینی کردید مرا

مِنۢ بَعۡدِيٓۖ أَعَجِلۡتُمۡ أَمۡرَ رَبِّكُمۡۖ وَأَلۡقَى ٱلۡأَلۡوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأۡسِ
پس از من آیا پیشی گرفتید بر فرمان پروردگارتان؟ و انداخت لوح ها را و گرفت [موی] سر

أَخِيهِ يَجُرُّهُۥٓ إِلَيۡهِۚ قَالَ ٱبۡنَ أُمَّ إِنَّ ٱلۡقَوۡمَ ٱسۡتَضۡعَفُونِي وَكَادُواْ
برادرش را درحالی که می کشید او را به سوی خودش [برادرش] گفت ای پسر مادر من همانا این قوم ناتوان شمردند مرا و نزدیک بود

يَقۡتُلُونَنِي فَلَا تُشۡمِتۡ بِيَ ٱلۡأَعۡدَآءَ وَلَا تَجۡعَلۡنِي مَعَ ٱلۡقَوۡمِ
که بکشند مرا پس شادمگردان با [سرزنش] من دشمنان را و مگردان مرا با گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ ٱغۡفِرۡ لِي وَلِأَخِي وَأَدۡخِلۡنَا فِي
ستمکاران ﴿۱۵۰﴾ گفت [ای]پروردگارم بیامرز مرا و برادرم را و درآور ما را در

رَحۡمَتِكَۖ وَأَنتَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ
رحمتت و تو مهربان ترین مهربانانی ﴿۱۵۱﴾ همانا کسانی که گرفتند

ٱلۡعِجۡلَ سَيَنَالُهُمۡ غَضَبٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَذِلَّةٞ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۚ
گوساله را [به پرستش] به زودی خواهد رسید به آنان خشمی از [جانب] پروردگارشان و خواری ای در زندگی دنیا

وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُفۡتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَٱلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ثُمَّ
و بدین سان کیفری دهیم دروغ پردازان را ﴿۱۵۲﴾ و کسانی که کردند کارهای بد سپس

تَابُواْ مِنۢ بَعۡدِهَا وَءَامَنُوٓاْ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعۡدِهَا لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ
توبه کردند پس از آن ایمان آوردند همانا پروردگار تو پس از آن [توبه] البته بسی آمرزندهٔ مهربان است

﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى ٱلۡغَضَبُ أَخَذَ ٱلۡأَلۡوَاحَۖ وَفِي
﴿۱۵۳﴾ و چون فرونشست از موسی آن خشم گرفت الواح را و در

نُسۡخَتِهَا هُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّلَّذِينَ هُمۡ لِرَبِّهِمۡ يَرۡهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَٱخۡتَارَ
نوشته ی آن هدایتی بود و بخشایشی برای کسانی که آنان از پروردگارشان می ترسند ﴿۱۵۴﴾ و برگزید

مُوسَىٰ قَوۡمَهُۥ سَبۡعِينَ رَجُلٗا لِّمِيقَٰتِنَاۖ فَلَمَّآ أَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ
موسی از قومش هفتاد مرد را برای وعده گاهمان پس هنگامی که گرفت آنها را لرزه

قَالَ رَبِّ لَوۡ شِئۡتَ أَهۡلَكۡتَهُم مِّن قَبۡلُ وَإِيَّٰيَۖ أَتُهۡلِكُنَا بِمَا فَعَلَ
گفت [موسی] [ای]پروردگارم اگر می خواستی نابود می کردی آنان را پیش از این و مرا [نیز] آیا نابود می کنی ما را به [سزای] آنچه کردند

ٱلسُّفَهَآءُ مِنَّآۖ إِنۡ هِيَ إِلَّا فِتۡنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَآءُ وَتَهۡدِي
بی خردان از ما؟ نیست این مگر آزمون تو گمراه می کنی بدان هر که را خواهی و هدایت می کنی

مَن تَشَآءُۖ أَنتَ وَلِيُّنَا فَٱغۡفِرۡ لَنَا وَٱرۡحَمۡنَاۖ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡغَٰفِرِينَ ﴿١٥٥﴾
هر که را خواهی تو کارسازمایی پس بیامرز ما را و ببخشای بر ما و تو بهترین آمرزندگانی ﴿۱۵۵﴾

سه چهارم حزب ۱۷

۞ وَٱكۡتُبۡ لَنَا فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ إِنَّا
و بنویس برای ما در این دنیا نیکی و [نیز] در آخرت همانا ما

هُدۡنَآ إِلَيۡكَۚ قَالَ عَذَابِيٓ أُصِيبُ بِهِۦ مَنۡ أَشَآءُۖ وَرَحۡمَتِي
بازگشته ایم به سوی تو گفت[الله] عذابم را می رسانمش به هر که خواهم و بخشایشم

وَسِعَتۡ كُلَّ شَيۡءٖۚ فَسَأَكۡتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤۡتُونَ
فراگرفته است همه چیز را پس به زودی خواهم نوشت آن را برای کسانی که پرهیزکاری می کنند و می دهند

ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِنَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
زکات را و کسانی که آنان به آیات ما ایمان می آورند (۱۵۶) آنان که پیروی می کنند

ٱلرَّسُولَ ٱلنَّبِيَّ ٱلۡأُمِّيَّ ٱلَّذِي يَجِدُونَهُۥ مَكۡتُوبًا عِندَهُمۡ
از آن فرستاده، آن پیامبر درس ناخوانده همان که می‌یابند [نام] او را نوشته شده نزدشان

فِي ٱلتَّوۡرَىٰةِ وَٱلۡإِنجِيلِ يَأۡمُرُهُم بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَىٰهُمۡ
در تورات و انجیل فرمان می‌دهد آنان را به کار شایسته و بازمی‌دارد آنان را

عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيۡهِمُ
از کار ناشایست و حلال می‌کند برای آنها پاکیزه‌ها را و حرام می‌کند بر آنها

ٱلۡخَبَٰٓئِثَ وَيَضَعُ عَنۡهُمۡ إِصۡرَهُمۡ وَٱلۡأَغۡلَٰلَ ٱلَّتِي كَانَتۡ
ناپاکی‌ها را و فرومی‌نهد از آنان بارگرانشان و بندهایی را که بود

عَلَيۡهِمۡۚ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِهِۦ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَٱتَّبَعُواْ
بر آنان پس کسانی که ایمان آوردند به او و بزرگ داشتند او را و یاری اش کردند و پیروی کردند

ٱلنُّورَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ مَعَهُۥٓ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلۡ
از نوری که فروفرستاده شده است با او آنها خود رستگاران‌اند (۱۵۷) بگو

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡ جَمِيعًا ٱلَّذِي
ای مردم همانا من فرستادهٔ الله ام به سوی شما همگی آن [الله] که

لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ
برای اوست فرمانروایی آسمان‌ها و زمین نیست الهی جز او زنده می کند و می‌میراند

فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ٱلنَّبِيِّ ٱلۡأُمِّيِّ ٱلَّذِي يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ
پس ایمان بیاورید به الله و فرستاده اش آن پیامبر درس ناخوانده‌ای که ایمان دارد به الله

وَكَلِمَٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ﴿١٥٨﴾
و سخنان او و پیروی کنید از او باشد که شما راه یابید (۱۵۸)

وَمِن قَوۡمِ مُوسَىٰٓ أُمَّةٞ يَهۡدُونَ بِٱلۡحَقِّ وَبِهِۦ يَعۡدِلُونَ ﴿١٥٩﴾
و از قوم موسی گروهی اند که راه می نمایند به حق و بدان[حق] دادگری می کنند (۱۵۹)

وَقَطَّعۡنَٰهُمُ ٱثۡنَتَيۡ عَشۡرَةَ أَسۡبَاطًا أُمَمٗاۚ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ
و جدا ساختیم آنان را دوازده [بخش] نوادگان گروه گروه و وحی کردیم به سوی موسی

إِذِ ٱسۡتَسۡقَىٰهُ قَوۡمُهُۥٓ أَنِ ٱضۡرِب بِّعَصَاكَ ٱلۡحَجَرَۖ
هنگامی که آب خواستند از او قومش که بزن با عصایت سنگ را

فَٱنۢبَجَسَتۡ مِنۡهُ ٱثۡنَتَا عَشۡرَةَ عَيۡنٗاۖ قَدۡ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٖ
آنگاه برجوشید از آن دوازده چشمه به راستی که دانست هر گروهی

مَّشۡرَبَهُمۡۚ وَظَلَّلۡنَا عَلَيۡهِمُ ٱلۡغَمَٰمَ وَأَنزَلۡنَا عَلَيۡهِمُ ٱلۡمَنَّ
آبشخورشان را و سایبان ساختیم بر آنان ابر را و فروفرستادیم بر آنها منّ [گز انگبین]

وَٱلسَّلۡوَىٰۖ كُلُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقۡنَٰكُمۡۚ
و سلوی [بلدرچین] را [و گفتیم:] بخورید از پاکیزه‌های آنچه روزی دادیم به شما

وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿۱۶۰﴾ وَإِذۡ
و ستم نکردند به ما بلکه تنها بر خودشان ستم می کردند (۱۶۰) و[به یادآور] زمانی که

قِيلَ لَهُمُ ٱسۡكُنُواْ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةَ وَكُلُواْ مِنۡهَا حَيۡثُ
گفته شد به آنان جای گیرید در این آبادی و بخورید از [نعمت‌های] آن هرجا

شِئۡتُمۡ وَقُولُواْ حِطَّةٞ وَٱدۡخُلُواْ ٱلۡبَابَ سُجَّدٗا نَّغۡفِرۡ
که خواهید و بگویید [بارالها] بخشایشی! و درآیید از دروازه سجده کنان تا بیامرزیم

لَكُمۡ خَطِيٓـَٰٔتِكُمۡۚ سَنَزِيدُ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿۱۶۱﴾
برای شما گناهان تان را، به زودی خواهیم افزود [پاداش] نیکوکاران را (۱۶۱)

فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡ قَوۡلًا غَيۡرَ ٱلَّذِي قِيلَ لَهُمۡ
پس دگرگون کردند کسانی که ستم کردند از آنان [آن سخن را] به سخنی دیگر غیر از آنچه گفته شد به آنان

فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ رِجۡزٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُواْ
پس فرستادیم بر آنان عذابی از آسمان به [سزای] آنکه آنان

يَظۡلِمُونَ ﴿۱۶۲﴾ وَسۡـَٔلۡهُمۡ عَنِ ٱلۡقَرۡيَةِ ٱلَّتِي كَانَتۡ
ستم می کردند (۱۶۲) بپرس از آنان درباره [مردم] آبادی که بود

حَاضِرَةَ ٱلۡبَحۡرِ إِذۡ يَعۡدُونَ فِي ٱلسَّبۡتِ إِذۡ تَأۡتِيهِمۡ
کنار دریا چون تجاوز می کردند در [روز] شنبه وقتی که می آمدند به سوی آنان

حِيتَانُهُمۡ يَوۡمَ سَبۡتِهِمۡ شُرَّعٗا وَيَوۡمَ لَا يَسۡبِتُونَ لَا
ماهیان شان در روز شنبه شان آشکارا [بر آب] و روزی که شنبه نمی گرفتند

لَا تَأۡتِيهِمۡۚ كَذَٰلِكَ نَبۡلُوهُم بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ﴿۱۶۳﴾
نمی آمدند به سوی آنان این چنین می آزمودیم آنها را به [سزای] آنکه نافرمانی می کردند (۱۶۳)

وَإِذۡ قَالَتۡ أُمَّةٞ مِّنۡهُمۡ لِمَ تَعِظُونَ قَوۡمًا ٱللَّهُ مُهۡلِكُهُمۡ أَوۡ مُعَذِّبُهُمۡ
و [به یاد آور] زمانی که گفت گروهی از آنان چرا پند می دهید گروهی را که الله نابودکننده ی آنان است یا عذاب کنندهٔ آنهاست

عَذَابٗا شَدِيدٗاۖ قَالُواْ مَعۡذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمۡ وَلَعَلَّهُمۡ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾
به عذابی سخت؟ گفتند تا [ما را] عذری باشد نزد پروردگارتان و باشد که آنان پرهیزکاری کنند ﴿۱۶۴﴾

فَلَمَّا نَسُواْ مَا ذُكِّرُواْ بِهِۦٓ أَنجَيۡنَا ٱلَّذِينَ يَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلسُّوٓءِ
پس هنگامی که فراموش کردند آنچه پند داده شده بودند بدان، نجات دادیم کسانی را که بازمی داشتند از بدی

وَأَخَذۡنَا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ بِعَذَابِۢ بَـِٔيسِۭ بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ﴿١٦٥﴾
و بگرفتیم کسانی را که ستم کردند به عذابی سخت به [سزای] آنکه نافرمانی می کردند ﴿۱۶۵﴾

فَلَمَّا عَتَوۡاْ عَن مَّا نُهُواْ عَنۡهُ قُلۡنَا لَهُمۡ كُونُواْ قِرَدَةً خَٰسِـِٔينَ
پس چون سرپیچی کردند از [ترک] آنچه بازداشته شده بودند از آن گفتیم به آنان بشوید بوزینگانی رانده شدگان

﴿١٦٦﴾ وَإِذۡ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبۡعَثَنَّ عَلَيۡهِمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَن
﴿۱۶۶﴾ [به یاد آور] زمانی که آگاه کرد پروردگار تو که هر آینه برمی‌انگیزد بر آنان تا روز رستاخیز کسی را که

يَسُومُهُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِۗ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ ٱلۡعِقَابِۖ وَإِنَّهُۥ
تحمیل می کند به آنها بدترین عذاب را همانا پروردگار تو زود کیفر است و همانا او

لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعۡنَٰهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ أُمَمٗاۖ مِّنۡهُمُ
بسی آمرزندهٔ مهربان است ﴿۱۶۷﴾ و پراکنده کردیم آنان را در زمین گروه گروه [برخی] از آنان

ٱلصَّٰلِحُونَ وَمِنۡهُمۡ دُونَ ذَٰلِكَۖ وَبَلَوۡنَٰهُم بِٱلۡحَسَنَٰتِ
شایستگان اند و [برخی] از آنان جز آن اند و آزمودیم آنها را به نیکی ها

وَٱلسَّيِّـَٔاتِ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ خَلۡفٞ
و بدی ها باشد که آنان بازگردند ﴿۱۶۸﴾ پس، جایگزین گردید پس از آنان جانشینانی [بدکار]

وَرِثُواْ ٱلۡكِتَٰبَ يَأۡخُذُونَ عَرَضَ هَٰذَا ٱلۡأَدۡنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغۡفَرُ لَنَا
که به ارث بردند کتاب [=تورات] می گیرند کالای ناپایدار این [جهان] فروتر را و می گویند به زودی آمرزیده خواهد شد برای ما

وَإِن يَأۡتِهِمۡ عَرَضٞ مِّثۡلُهُۥ يَأۡخُذُوهُۚ أَلَمۡ يُؤۡخَذۡ عَلَيۡهِم مِّيثَٰقُ ٱلۡكِتَٰبِ
و اگر بیاید برای شان کالای ناپایداری مانند آن می گیرند آن را آیا گرفته نشده است از آنان پیمان کتاب [=تورات]

أَن لَّا يَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّ وَدَرَسُواْ مَا فِيهِۗ وَٱلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ
که نگویند بر الله جز حق؟ و خوانده اند آنچه در آن است و سرای آخرت

خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَٱلَّذِينَ يُمَسِّكُونَ
بهتر است برای کسانی که پرهیزکاری می کنند پس آیا پس خرد نمی ورزید ﴿۱۶۹﴾ و کسانی که چنگ می زنند

بِٱلۡكِتَٰبِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُصۡلِحِينَ ﴿١٧٠﴾
به کتاب و برپای می دارند نماز را همانا ما تباه نمی کنیم پاداش اصلاح گران را ﴿۱۷۰﴾

۞ وَإِذْ نَتَقْنَا ٱلْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُۥ ظُلَّةٌ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُۥ وَاقِعٌۢ بِهِمْ
و[یادکنید]زمانی که بالا نگه داشتیم آن کوه را بر فرازشان گویی که آن سایبانی است و پنداشتند که همانا آن[کوه] فروافتادنی است بر آنان

خُذُواْ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُواْ مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾
[گفتیم] بگیرید آنچه را که دادیم به شما با جدّ و جهد و یاد کنید آنچه را در آن است باشد که شما پرهیزکاری کنید ﴿۱۷۱﴾

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنۢ بَنِىٓ ءَادَمَ مِن ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ
و[یاد کنید]زمانی که گرفت پروردگار تو از فرزندان آدم از پشت های آنان فرزندان شان را و گواه کرد آنان را

عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ۖ قَالُواْ بَلَىٰ ۛ شَهِدْنَآ ۛ أَن تَقُولُواْ يَوْمَ
بر خودشان که آیا نیستم من پروردگارتان؟ گفتند آری[هستی] گواهی دادیم تا[مبادا]بگویید روز

ٱلْقِيَٰمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَٰذَا غَٰفِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوٓاْ إِنَّمَآ أَشْرَكَ
رستاخیز که همانا ما بودیم از این بی خبران ﴿۱۷۲﴾ یا تا[مبادا]بگویید جز این نیست که شرک ورزیدند

ءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنۢ بَعْدِهِمْ ۖ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ
پدران ما از پیش و بودیم ما فرزندانی پس از آنان پس آیا نابود می کنی ما را به[سزای]آنچه کردند

ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ
باطل گرایان ﴿۱۷۳﴾ و بدین سان روشن بیان می کنیم آیات را و باشد که آنان بازگردند

﴿١٧٤﴾ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱلَّذِىٓ ءَاتَيْنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ مِنْهَا
﴿۱۷۴﴾ و بخوان بر آنان خبر کسی را که داده بودیم به او نشانه هایمان را پس بیرون رفت از آن[آیات]

فَأَتْبَعَهُ ٱلشَّيْطَٰنُ فَكَانَ مِنَ ٱلْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا
آنگاه در پی اش افتاد شیطان پس شد از گمراهان ﴿۱۷۵﴾ و اگر می خواستیم

لَرَفَعْنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخْلَدَ إِلَى ٱلْأَرْضِ وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ ۚ فَمَثَلُهُۥ
هر آینه[مقام]او را بالا می بریم با آن[آیات] ولی او گرایید به سوی زمین و پیروی کرد هوس خود را پس حالش

كَمَثَلِ ٱلْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ
مانند حال سگ است اگر بتازی بر او زبان از دهان بیرون آوَرَد یا [اگر] واگذاری اش

يَلْهَث ۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا ۚ فَٱقْصُصِ
زبان از دهان بیرون آوَرَد این حال گروهی است که دروغ شمردند آیات ما را پس بازگوی

ٱلْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَآءَ مَثَلًا ٱلْقَوْمُ ٱلَّذِينَ
این داستان ها را باشد که آنان بیندیشند ﴿۱۷۶﴾ بد است حال گروهی که

كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَأَنفُسَهُمْ كَانُواْ يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ ٱللَّهُ
دروغ شمردند آیات ما را و بر خودشان ستم می کردند ﴿۱۷۷﴾ هرکه را راه نماید الله

فَهُوَ ٱلْمُهْتَدِى ۖ وَمَن يُضْلِلْ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٧٨﴾
پس او راه یافته است و هرکه را گمراه سازد پس آنان خود زیان کاران اند ﴿۱۷۸﴾

وَلَقَدۡ ذَرَأۡنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ لَهُمۡ قُلُوبٞ

و به درستی که پدیدآوردیم برای دوزخ بسیاری از جنیان و آدمیان را برای آنان دل هایی است

لَّا يَفۡقَهُونَ بِهَا وَلَهُمۡ أَعۡيُنٞ لَّا يُبۡصِرُونَ بِهَا وَلَهُمۡ ءَاذَانٞ لَّا يَسۡمَعُونَ

که درنمی یابند با آن و برای آنان چشم هایی است که نمی بینند با آن و برای آنان گوش هایی است که نمی شنوند

بِهَآۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَٱلۡأَنۡعَٰمِ بَلۡ هُمۡ أَضَلُّۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡغَٰفِلُونَ ﴿۱۷۹﴾

با آن آنان مانند چهارپایان اند بلکه آنان گمراه ترند آنان خود بی خبران اند (۱۷۹)

وَلِلَّهِ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ فَٱدۡعُوهُ بِهَاۖ وَذَرُواْ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ

و تنها از آن الله است نام های نیکوتر پس بخوانید او را بدان ها و واگذارید کسانی را که کجروی می کنند در

أَسۡمَٰٓئِهِۦۚ سَيُجۡزَوۡنَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿۱۸۰﴾ وَمِمَّنۡ خَلَقۡنَآ أُمَّةٞ

نام های او به زودی کیفر داده خواهند شد [به سبب] آنچه که می کردند (۱۸۰) و از آنان آفریدیم گروهی اند که

يَهۡدُونَ بِٱلۡحَقِّ وَبِهِۦ يَعۡدِلُونَ ﴿۱۸۱﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا

راه نمایند [مردم را] به حق و با آن عدالت می ورزند (۱۸۱) و کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را

سَنَسۡتَدۡرِجُهُم مِّنۡ حَيۡثُ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿۱۸۲﴾ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ

به زودی آنان را اندک اندک می کشانیم [به سوی عذاب] از جایی که ندانند (۱۸۲) و مهلت می دهم به آنان همانا

كَيۡدِي مَتِينٌ ﴿۱۸۳﴾ أَوَلَمۡ يَتَفَكَّرُواْۗ مَا بِصَاحِبِهِم مِّن جِنَّةٍۚ إِنۡ

ترفند من سخت استوار است (۱۸۳) آیا نیندیشیده اند که نیست در همنشین آنان هیچ گونه دیوانگی ای؟ نیست

هُوَ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿۱۸۴﴾ أَوَلَمۡ يَنظُرُواْ فِي مَلَكُوتِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ

او مگر بیم دهنده ای آشکار (۱۸۴) آیا ننگریسته اند در فرمانروایی آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَيۡءٖ وَأَنۡ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَدِ ٱقۡتَرَبَ

و زمین و آنچه آفریده است الله از هر چیزی و اینکه شاید نزدیک شده باشد

أَجَلُهُمۡۖ فَبِأَيِّ حَدِيثِۭ بَعۡدَهُۥ يُؤۡمِنُونَ ﴿۱۸۵﴾ مَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَا

اجلشان؟ پس به کدام سخن پس از آن [قرآن] ایمان می آورند (۱۸۵) هرکه را گمراه سازد الله پس نیست

هَادِيَ لَهُۥۚ وَيَذَرُهُمۡ فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿۱۸۶﴾ يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ

راه نمایی برای او و وامی گذارد آنان را در سرکشی شان تا سرگردان شوند (۱۸۶) می پرسند از تو دربارهٔ رستاخیز

أَيَّانَ مُرۡسَىٰهَاۖ قُلۡ إِنَّمَا عِلۡمُهَا عِندَ رَبِّيۖ لَا يُجَلِّيهَا لِوَقۡتِهَآ إِلَّا هُوَۚ ثَقُلَتۡ

که کی باشد فرارسیدن آن؟ بگو جز این نیست که دانش آن نزد پروردگار من است آشکار نمی کند آن را به هنگامش جز او گران آمده است

فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ لَا تَأۡتِيكُمۡ إِلَّا بَغۡتَةٗۗ يَسۡـَٔلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ

[فرارسیدن آن] در آسمان ها و زمین نیایدتان مگر ناگهان [چنان] می پرسند از تو گویا تو نیک آگاهی

عَنۡهَاۖ قُلۡ إِنَّمَا عِلۡمُهَا عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿۱۸۷﴾

از آن بگو جز این نیست که دانش آن نزد الله است ولی بیشتر مردم نمی دانند (۱۸۷)

قُل لَّآ أَمۡلِكُ لِنَفۡسِي نَفۡعٗا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ وَلَوۡ كُنتُ

بگو در اختیار ندارم برای خودم سودی را و نه زیانی را جز آنچه خواسته است الله و اگر من

أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ لَٱسۡتَكۡثَرۡتُ مِنَ ٱلۡخَيۡرِ وَمَا مَسَّنِيَ ٱلسُّوٓءُۚ إِنۡ

می دانستم غیب را هر آینه بسیار می یافتم از خیر و نمی رسید به من [هیچ] بدی نیستم

أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ ۞ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَكُم

من جز بیم دهنده ای و مژده دهنده ای برای گروهی که ایمان می آورند ﴿١٨٨﴾ اوست که آفرید شما را

ربع حزب ۱۸

مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَجَعَلَ مِنۡهَا زَوۡجَهَا لِيَسۡكُنَ إِلَيۡهَاۖ فَلَمَّا

از تنی یگانه و قرارداد از آن همسرش را تا آرام گیرد با او پس چون

تَغَشَّىٰهَا حَمَلَتۡ حَمۡلًا خَفِيفٗا فَمَرَّتۡ بِهِۦۖ فَلَمَّآ أَثۡقَلَت دَّعَوَا

آمیزش کرد با او بار گرفت باری سبک آنگاه سر کرد با آن [بار سبک] پس هنگامی که گران بار شد بخواندند [آن دو]

ٱللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنۡ ءَاتَيۡتَنَا صَٰلِحٗا لَّنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٨٩﴾

الله پروردگارشان را که اگر بدهی به ما [فرزند] شایسته ای هر آینه خواهیم بود از سپاس گزاران ﴿١٨٩﴾

فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُمَا صَٰلِحٗا جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ فِيمَآ ءَاتَىٰهُمَاۚ فَتَعَٰلَى

پس چون داد به آن دو [زن و شوهر] [فرزند] شایسته ای قرار دادند برای او شریکانی در آنچه داده بود به آن ها پس والاتر است

ٱللَّهُ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَيُشۡرِكُونَ مَا لَا يَخۡلُقُ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ

الله از آنچه شرک می ورزند ﴿١٩٠﴾ آیا شریک [او] قرار می دهند چیزی را که نمی آفریند هیچ چیز را و آن ها آفریده می شوند

﴿١٩١﴾ وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ لَهُمۡ نَصۡرٗا وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ﴿١٩٢﴾

﴿١٩١﴾ و توان ندارند برای آنان یاری رساندن را و نه خودشان را یاری می کنند ﴿١٩٢﴾

وَإِن تَدۡعُوهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمۡۚ سَوَآءٌ عَلَيۡكُمۡ أَدَعَوۡتُمُوهُمۡ

و اگر بخوانید آن ها را به سوی هدایت پیروی نکنند از شما برابر است بر شما که آیا خوانده اید آنان را

أَمۡ أَنتُمۡ صَٰمِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ

یا شما خاموش شوندگان اید ﴿١٩٣﴾ همانا کسانی که می خوانید[شان] به جای الله

عِبَادٌ أَمۡثَالُكُمۡۖ فَٱدۡعُوهُمۡ فَلۡيَسۡتَجِيبُواْ لَكُمۡ إِن

بندگانی مانند شمایند پس بخوانید آنان را آنگاه باید پاسخ دهند به شما اگر

كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَهُمۡ أَرۡجُلٞ يَمۡشُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَيۡدٖ

هستید راست گویان ﴿١٩٤﴾ آیا برای آنان پاهایی هست که راه می روند با آن یا برای آنان دست هایی است

يَبۡطِشُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَعۡيُنٞ يُبۡصِرُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ ءَاذَانٞ

که بگیر و بند کنند با آن یا برای آنان چشمانی است که می بینند با آن یا برای آنان گوش هایی است

يَسۡمَعُونَ بِهَاۗ قُلِ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنظِرُونِ ﴿١٩٥﴾

که می شنوند با آن بگو بخوانید شریکان تان را سپس نیرنگ زنید به من و مهلت ندهید مرا ﴿١٩٥﴾

إِنَّ وَلِـِّۧيَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي نَزَّلَ ٱلۡكِتَٰبَۖ وَهُوَ يَتَوَلَّى ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٩٦﴾
همانا کارساز من الله است آن که فروفرستاد این کتاب را و او کارسازی می کند شایستگان را ۱۹۶

وَٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَطِيعُونَ نَصۡرَكُمۡ وَلَآ
و کسانی که می خوانید[شان] به جز او توان ندارند یاری رساندنتان را و نه

أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِن تَدۡعُوهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ لَا يَسۡمَعُواْۖ
خودشان را یاری می کنند ۱۹۷ و اگر بخوانید آنان را به سوی هدایت نمی شنوند

وَتَرَىٰهُمۡ يَنظُرُونَ إِلَيۡكَ وَهُمۡ لَا يُبۡصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ ٱلۡعَفۡوَ وَأۡمُرۡ
و می بینی آنها را که می نگرند به سوی تو درحالی که آنان نمی بینند ۱۹۸ در پیش گیر گذشت را و فرمان ده

بِٱلۡعُرۡفِ وَأَعۡرِضۡ عَنِ ٱلۡجَٰهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ
به [کار] پسندیده و روی بگردان از نادانان ۱۹۹ و اگر برانگیزاند تو را از [جانب]

ٱلشَّيۡطَٰنِ نَزۡغٞ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۚ إِنَّهُۥ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ
شیطان وسوسه ای پس پناه جوی به الله همانا او بسی شنوای داناست ۲۰۰ همانا

ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ إِذَا مَسَّهُمۡ طَٰٓئِفٞ مِّنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ تَذَكَّرُواْ
کسانی که پرهیزکاری کردند چون برسد به آنان وسوسه ای از شیطان یاد می کنند [الله را]

فَإِذَا هُم مُّبۡصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخۡوَٰنُهُمۡ يَمُدُّونَهُمۡ فِي ٱلۡغَيِّ ثُمَّ
پس ناگهان آنان بینایان اند ۲۰۱ و برادران شان می کشانند آنها را در گمراهی سپس

لَا يُقۡصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمۡ تَأۡتِهِم بِـَٔايَةٖ قَالُواْ لَوۡلَا ٱجۡتَبَيۡتَهَاۚ
هیچ کوتاهی نمی کنند ۲۰۲ و چون نیاوری برای شان آیه ای را می گویند چرا خود برنگزیدی آن را؟

قُلۡ إِنَّمَآ أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ مِن رَّبِّيۚ هَٰذَا بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمۡ
بگو جز این نیست که پیروی می کنم آنچه را که وحی می شود به من از [سوی] پروردگارم این [قرآن] بینش هایی از [جانب] پروردگار شما

وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ ٱلۡقُرۡءَانُ
و هدایت و بخشایشی است برای گروهی که ایمان آوردند ۲۰۳ و چون خوانده شود قرآن

فَٱسۡتَمِعُواْ لَهُۥ وَأَنصِتُواْ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَٱذۡكُر رَّبَّكَ
پس گوش فرا دهید به آن و خاموش بمانید باشد که شما مورد رحمت قرار گیرید ۲۰۴ و یاد کن پروردگارت را

فِي نَفۡسِكَ تَضَرُّعٗا وَخِيفَةٗ وَدُونَ ٱلۡجَهۡرِ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ بِٱلۡغُدُوِّ
در دلت به زاری و بیم و بدون آوای بلند از گفتار در بامداد

وَٱلۡأٓصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ ٱلۡغَٰفِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ
و شبانگاه و مباش از غافلان ۲۰۵ همانا کسانی که نزد پروردگارت هستند

لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِهِۦ وَيُسَبِّحُونَهُۥ وَلَهُۥ يَسۡجُدُونَ۩ ﴿٢٠٦﴾
تکبر نمی ورزند از پرستش او و به پاکی یاد می کنند او را و تنها برای او سجده می کنند ۲۰۶

سجده مستحب

ترتیبها ۸ سُورَةُ الأَنفَالِ آیاتها ۷۵

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

نصف حزب ۱۸

يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡأَنفَالِۖ قُلِ ٱلۡأَنفَالُ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ

می پرسند ازتو دربارهٔ غنایم بگو غنایم از آنِ الله و رسول است پس پروا کنید از الله

وَأَصۡلِحُواْ ذَاتَ بَيۡنِكُمۡۖ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ إِن كُنتُم

و اصلاح کنید آنچه میان خودتان است و فرمانبرداری کنید الله و رسولش اگر هستید

مُّؤۡمِنِينَ (۱) إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتۡ

مؤمنان (۱) جز این نیست که مؤمنان [کامل] آنان اند که چون یاد کرده شود الله بترسد

قُلُوبُهُمۡ وَإِذَا تُلِيَتۡ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُهُۥ زَادَتۡهُمۡ إِيمَٰنٗا وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ

دل‌های ایشان و چون خوانده شود بر ایشان آیات او بیفزاید بر ایمانشان و بر پروردگار خویش

يَتَوَكَّلُونَ (۲) ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ

توکل می کنند (۲) آنان که برپا می دارند نماز را و از آنچه روزی داده ایم ایشان را

يُنفِقُونَ (۳) أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ حَقّٗاۚ لَّهُمۡ دَرَجَٰتٌ عِندَ

انفاق می کنند (۳) آنان همان مؤمنان[واقعی] اند به راستی برای ایشان است درجاتی نزد

رَبِّهِمۡ وَمَغۡفِرَةٞ وَرِزۡقٞ كَرِيمٞ (۴) كَمَآ أَخۡرَجَكَ رَبُّكَ

پروردگارشان و آمرزش و روزی ارجمندی (۴) چنان که بیرون آورد تو را پروردگارت

مِنۢ بَيۡتِكَ بِٱلۡحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقٗا مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ لَكَٰرِهُونَ (۵)

از خانه ات به تدبیر درست و همانا گروهی از مؤمنان ناخشنود بودند (۵)

يُجَٰدِلُونَكَ فِي ٱلۡحَقِّ بَعۡدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى ٱلۡمَوۡتِ

ستیزه می کنند با تو در سخن حق پس از آنکه روشن شد گویی که رانده می شوند به سوی مرگ

وَهُمۡ يَنظُرُونَ (۶) وَإِذۡ يَعِدُكُمُ ٱللَّهُ إِحۡدَى ٱلطَّآئِفَتَيۡنِ أَنَّهَا

در حالی که ایشان می نگرند (۶) و [یاد کنید] وقتی را که وعده می داد به شما الله یکی از دو گروه را که آن

لَكُمۡ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيۡرَ ذَاتِ ٱلشَّوۡكَةِ تَكُونُ لَكُمۡ

برای شما خواهد بود و دوست می داشتید که [آن کاروان] بدون نیرو و سلاح باشد از آنِ شما

وَيُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُحِقَّ ٱلۡحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَيَقۡطَعَ دَابِرَ ٱلۡكَٰفِرِينَ

و می خواست الله تا ثابت بدارد [دین] حق را به سخنان خویش و بِبُرَد [=براندازد] ریشه کافران را

(۷) لِيُحِقَّ ٱلۡحَقَّ وَيُبۡطِلَ ٱلۡبَٰطِلَ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُجۡرِمُونَ (۸)

(۷) تا ثابت بدارد [دین] حق را و نابود کند [دین] باطل را و اگرچه ناخشنود شوند بزهکاران (۸)

إِذۡ تَسۡتَغِيثُونَ رَبَّكُمۡ فَٱسۡتَجَابَ لَكُمۡ أَنِّي مُمِدُّكُم بِأَلۡفٖ

[یاد کنید] آنگاه که فریادخواهی می کردید پروردگارتان را پس پذیرفت [دعای] شما را که من یاری کنندۀ شمایم به هزاری

مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُرۡدِفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ

از فرشتگان که از پی یکدیگر درآیند ﴿٩﴾ و قرار نداد آن[مدد] را الله مگر مژده ای [برای شما]

وَلِتَطۡمَئِنَّ بِهِۦ قُلُوبُكُمۡۚ وَمَا ٱلنَّصۡرُ إِلَّا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ

و تا آرام گیرد به آن دل هایتان و نیست پیروزی مگر از نزد الله هر آینه الله

عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذۡ يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةٗ مِّنۡهُ وَيُنَزِّلُ

پیروزمند سنجیده کار است ﴿١٠﴾ [یاد کنید] آنگاه که فراپوشاند بر شما خوابی سبک را به جهت ایمنی از نزد خود و فرود می آورد

عَلَيۡكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذۡهِبَ عَنكُمۡ رِجۡزَ

بر شما از آسمان آب را تا پاک کند شما را با آن و ببرد از شما پلیدی

ٱلشَّيۡطَٰنِ وَلِيَرۡبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمۡ وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلۡأَقۡدَامَ ﴿١١﴾

شیطان را و تا استواری دهد بر دل‌های شما و استوار کند به آن گام‌های [شما] را ﴿١١﴾

إِذۡ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّي مَعَكُمۡ فَثَبِّتُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ

[یاد کنید] آنگاه که وحی می‌فرستاد پروردگار تو به سوی فرشتگان که همانامن با شمایم پس استوار بدارید کسانی را که ایمان آورده اند

سَأُلۡقِي فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعۡبَ فَٱضۡرِبُواْ فَوۡقَ

زود که افکنیم در دل‌های آنان که کفر ورزیدند ترس را پس بزنید فراز

ٱلۡأَعۡنَاقِ وَٱضۡرِبُواْ مِنۡهُمۡ كُلَّ بَنَانٖ ﴿١٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ

گردن‌ها و بزنید از آنها هر سرانگشتی را ﴿١٢﴾ آن به سبب این است که

شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَمَن يُشَاقِقِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ ٱللَّهَ

مخالفت کردند با الله و پیامبرش و هر که مخالفت کند با الله و پیامبرش پس هر آینه الله

شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذَٰلِكُمۡ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلۡكَٰفِرِينَ

سخت کیفر است ﴿١٣﴾ این را پس بچشید و [بدانید که] هر آینه برای کافران است

عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ

عذاب آتش ﴿١٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید چون رویاروی شوید با آنان که

كَفَرُواْ زَحۡفٗا فَلَا تُوَلُّوهُمُ ٱلۡأَدۡبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَن يُوَلِّهِمۡ يَوۡمَئِذٖ

کفر ورزیدند درحالی که انبوه اند [در میدان جنگ] پس مگردانید به سوی ایشان پشت ها را ﴿١٥﴾ و هرکه بگرداند به آنان آن روز

دُبُرَهُۥٓ إِلَّا مُتَحَرِّفٗا لِّقِتَالٍ أَوۡ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٖ فَقَدۡ بَآءَ

پشت خود را مگر آنکه کناره جوینده باشد برای کارزاری [بهتر] یا موضع گیرنده به سوی گروهی دیگر [باشد] پس بی گمان باخود آورده

بِغَضَبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأۡوَىٰهُ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٦﴾

خشمی را از الله و جای او جهنم است و بد جای بازگشتنی است ﴿١٦﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ
پس نکُشتید آنان را بلکه الله کُشت آنان را و تیر نینداختی وقتی که تیر انداختی

وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ رَمَىٰ ۚ وَلِيُبْلِيَ ٱلْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَآءً حَسَنًا ۚ
بلکه [در واقع] الله تیر انداخت و تا اینکه بیازماید مؤمنان را از نزد خود آزمونی نیکو

إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ
هر آینه الله شنوایی داناست (۱۷) این است [کاری که شد] و هر آینه الله سست کننده است نیرنگ

ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٨﴾ إِن تَسْتَفْتِحُوا۟ فَقَدْ جَآءَكُمُ ٱلْفَتْحُ ۖ
کافران را (۱۸) اگر طلب پیروزی می کردید پس به سراغتان آمد پیروزی

وَإِن تَنتَهُوا۟ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَعُودُوا۟ نَعُدْ وَلَن تُغْنِيَ عَنكُمْ
و اگر باز ایستید پس آن بهتر است برای شما و اگر بازگردید [ما نیز] بازمی گردیم و هرگز کفایت نکند از شما

فِئَتُكُمْ شَيْـًٔا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا
گروه شما هیچ چیز را هرچند بسیار باشند و [بدانید] که الله با مؤمنان است (۱۹) ای

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَوَلَّوْا۟ عَنْهُ وَأَنتُمْ
کسانی که ایمان آورده اید فرمان برید الله را و فرستادهٔ اش را و روی مگردانید از او حال آنکه شما

تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ قَالُوا۟ سَمِعْنَا وَهُمْ
می شنوید (۲۰) و مباشید همانند کسانی که گفتند شنیدیم با آنکه آنان

لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ ۞ إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلصُّمُّ ٱلْبُكْمُ
نمی شنیدند (۲۱) هر آینه بدترین جنبندگان نزد الله کرانند گنگانند

ٱلَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ ٱللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ ۖ
آنانند که خرد نمی ورزند (۲۲) و اگر دانستی الله در آنان خیری را البته آنان را شنوا می کرد

وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوا۟ وَّهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
و اگر هم شنوایشان کرده بود باز پشت می کردند درحالی که ایشان روی گردانان می بودند (۲۳) ای کسانی که

ءَامَنُوا۟ ٱسْتَجِيبُوا۟ لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ ۖ
ایمان آورده‌اید پاسخ دهید [ندای] الله و رسول را هرگاه بخواند شما را برای آنچه که زنده می سازد شما را

وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَقَلْبِهِۦ وَأَنَّهُۥٓ إِلَيْهِ
و بدانید که هر آینه الله حایل می شود میان آدمی و دل او و[بدانید] که به سوی او

تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَٱتَّقُوا۟ فِتْنَةً لَّا تُصِيبَنَّ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟
گردآورده می شوید (۲۴) و بپرهیزید از فتنه ای که نرسد به آنان که ستم کردند

مِنكُمْ خَآصَّةً ۖ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢٥﴾
از شما تنها و بدانید که هر آینه الله سخت کیفر است (۲۵)

سه چهارم حزب ۱۸

وَٱذۡكُرُوٓاْ إِذۡ أَنتُمۡ قَلِيلٞ مُّسۡتَضۡعَفُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ تَخَافُونَ
و یاد کنید آنگاه را که شما اندک بودید ناتوان شمرده می شدید در زمین می ترسیدید

أَن يَتَخَطَّفَكُمُ ٱلنَّاسُ فَـَٔاوَىٰكُمۡ وَأَيَّدَكُم بِنَصۡرِهِۦ وَرَزَقَكُم
از آنکه بربایند شما را مردمان پس جای داد شما را و قوی کرد شما را به یاری دادن خود و روزی داد شما را

مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
از چیزهای پاکیزه باشد که شما سپاس گزارید (۲۶) ای کسانی که ایمان آورده اید

لَا تَخُونُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ وَتَخُونُوٓاْ أَمَٰنَٰتِكُمۡ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ
خیانت مکنید به الله و رسول و خیانت مکنید به امانت های یکدیگر درحالی که شما می دانید

﴿٢٧﴾ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ فِتۡنَةٞ وَأَنَّ ٱللَّهَ
(۲۷) و بدانید که هر آینه مال های یتان و فرزندانتان [مایهٔ]آزمونند و اینکه الله است

عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَتَّقُواْ
که نزد او مزدی بزرگ است (۲۸) ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر پروا کنید از

ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّكُمۡ فُرۡقَانٗا وَيُكَفِّرۡ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَيَغۡفِرۡ
الله قرار می دهد برای شما فرقان را [نیروی شناخت حق از باطل] و میزداید از شما گناهان شما را و می آمرزد

لَكُمۡۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذۡ يَمۡكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ
شما را و الله دارای بخشش بزرگ است (۲۹) و [یاد کن] آنگاه که نیرنگ زدند به تو آنان که

كَفَرُواْ لِيُثۡبِتُوكَ أَوۡ يَقۡتُلُوكَ أَوۡ يُخۡرِجُوكَۚ وَيَمۡكُرُونَ وَيَمۡكُرُ
کفر ورزیدند تا حبس کنند تو را یا بکشند تو را یا بیرون کنند تو را [از مکه] و ایشان نیرنگ می زدند و چاره می نمود

ٱللَّهُۖ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلۡمَٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا
الله [نیرنگشان را] و الله بهترین چاره سازان است (۳۰) و چون خوانده شود بر آنان آیات ما

قَالُواْ قَدۡ سَمِعۡنَا لَوۡ نَشَآءُ لَقُلۡنَا مِثۡلَ هَٰذَآ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ
گویند به درستی که شنیدیم اگر بخواهیم ما هم بگوییم مانند این [قرآن را] نیست این مگر

أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذۡ قَالُواْ ٱللَّهُمَّ إِن كَانَ هَٰذَا
افسانه های پیشینیان (۳۱) و آنگاه که گفتند بار الها اگر هست این

هُوَ ٱلۡحَقَّ مِنۡ عِندِكَ فَأَمۡطِرۡ عَلَيۡنَا حِجَارَةٗ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
[قرآن] حق از نزد تو پس بباران بر ما سنگهایی را از آسمان

أَوِ ٱئۡتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٣٢﴾ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمۡ
یا بیاور [بر سرِ ما] عذابی دردناک را (۳۲) و بر آن نیست الله که عذاب کند آنان را

وَأَنتَ فِيهِمۡۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ مُعَذِّبَهُمۡ وَهُمۡ يَسۡتَغۡفِرُونَ ﴿٣٣﴾
درحالی که تا تو میانشان هستی و بر آن نیست الله عذاب کنندهٔ ایشان باشد درحالی که ایشان آمرزش خواهند (۳۳)

وَمَا لَهُمۡ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ ٱللَّهُ وَهُمۡ يَصُدُّونَ عَنِ ٱلۡمَسۡجِدِ
و چه شده است آنها را که عذاب نکند ایشان را الله حال آنکه آنان باز می دارند[مردمان را] از مسجد

ٱلۡحَرَامِ وَمَا كَانُوٓاْ أَوۡلِيَآءَهُۥٓۚ إِنۡ أَوۡلِيَآؤُهُۥٓ إِلَّا ٱلۡمُتَّقُونَ
الحرام درحالی که نیستند آنها متولیان امر آن نیست سزاوار تولیت آن[مسجدالحرام] مگر پرهیزکاران

وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمۡ
و لیکن بیشترشان نمی دانند ۳۴ و نبود نمازشان

عِندَ ٱلۡبَيۡتِ إِلَّا مُكَآءٗ وَتَصۡدِيَةٗۚ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ
نزد خانهٔ کعبه مگر سوت کشیدن و کف زدن پس بچشید [ای کافران] عذاب را

بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنفِقُونَ
به سبب کفری که می ورزیدید ۳۵ هر آینه آنان که کفر ورزیدند هزینه می کنند

أَمۡوَٰلَهُمۡ لِيَصُدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ
اموال خود را تا بازدارند مردمان را از راه الله پس به زودی هزینه کنندآن[اموال] را سپس باشد آن هزینه کردن

عَلَيۡهِمۡ حَسۡرَةٗ ثُمَّ يُغۡلَبُونَۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
بر آنان مایهٔ افسوس سپس مغلوب می شوند و آنانکه کفر ورزند به سوی دوزخ

يُحۡشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ ٱللَّهُ ٱلۡخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِ وَيَجۡعَلَ
گردآورده می شوند ۳۶ تا جدا سازد الله ناپاک را از پاک و بنهد

ٱلۡخَبِيثَ بَعۡضَهُۥ عَلَىٰ بَعۡضٖ فَيَرۡكُمَهُۥ جَمِيعٗا فَيَجۡعَلَهُۥ
ناپاک را برخی اش را بر برخی[دیگر] پس انباشته سازد همه را یک جا پس بنهدش

فِي جَهَنَّمَۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٣٧﴾ قُل لِّلَّذِينَ
در دوزخ آنان همان زیان کاران اند ۳۷ بگو به آنان که

كَفَرُوٓاْ إِن يَنتَهُواْ يُغۡفَرۡ لَهُم مَّا قَدۡ سَلَفَ وَإِن يَعُودُواْ
کافر شدند اگر باز ایستند آمرزیده می شود برای شان آنچه گذشته است و اگر برگردند

فَقَدۡ مَضَتۡ سُنَّتُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَٰتِلُوهُمۡ حَتَّىٰ
پس هر آینه گذشته است روش پیشینیان[یعنی برآنان همان گذرد که بر پیشینیان گذشته است] ۳۸ و کارزار کنید با ایشان تا آنکه

لَا تَكُونَ فِتۡنَةٞ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ كُلُّهُۥ لِلَّهِۚ فَإِنِ
نباشد هیچ آشوبی [یعنی غلبهٔ کفر] و باشد دین همه اش برای الله پس اگر

ٱنتَهَوۡاْ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿٣٩﴾ وَإِن تَوَلَّوۡاْ
بازایستند پس هر آینه الله به آنچه می کنند بیناست ۳۹ اگر روی برگردانند

فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَوۡلَىٰكُمۡۚ نِعۡمَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَنِعۡمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٤٠﴾
پس بدانید که هر آینه الله سرپرست شماست نیکو سرپرست و نیکو یاوری است ۴۰

وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا غَنِمۡتُم مِّن شَيۡءٖ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُۥ وَلِلرَّسُولِ
و بدانید که آنچه غنیمت گرفتید از چیزی پس هر آینه برای الله است یک پنجم آن و [نیز] برای پیامبر

وَلِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ إِن
و برای خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و در راه ماندگان است اگر

كُنتُمۡ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَىٰ عَبۡدِنَا يَوۡمَ ٱلۡفُرۡقَانِ
ایمان آورده اید به الله و آنچه فروفرستادیم بر بندهٔ خویش روز جدا شدن [حق از باطل یعنی روز بدر]

يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ (۴۱) إِذۡ
روزی که به هم رسیدند آن دو گروه و الله بر هر چیزی تواناست (۴۱) [یاد کنید] آنگاه که

أَنتُم بِٱلۡعُدۡوَةِ ٱلدُّنۡيَا وَهُم بِٱلۡعُدۡوَةِ ٱلۡقُصۡوَىٰ وَٱلرَّكۡبُ
بودید به کنارهٔ نزدیک تر و ایشان به کنارهٔ دورتر بودند و آن کاروان بودند

أَسۡفَلَ مِنكُمۡۚ وَلَوۡ تَوَاعَدتُّمۡ لَٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡمِيعَٰدِ
فروتر از مکان شما و اگر میان خود وعدهٔ [کارزار] می کردید هر آینه خلاف می کردید در وعدهٔ خود

وَلَٰكِن لِّيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗا لِّيَهۡلِكَ مَنۡ
ولیکن [چنان شد] تا به انجام رساند الله کاری را که بود انجام یافتنی تا هلاک شود کسی که

هَلَكَ عَنۢ بَيِّنَةٖ وَيَحۡيَىٰ مَنۡ حَيَّ عَنۢ بَيِّنَةٖۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ
هلاک شدنی است از دلیلی روشن و زنده ماند کسی که زنده شدنی است از دلیلی روشن و بی گمان الله

لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ (۴۲) إِذۡ يُرِيكَهُمُ ٱللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلٗاۖ
هر آینه شنوای داناست (۴۲) [یاد کنید] آنگاه که نمایاند به تو آنان را الله در خوابت اندکی

وَلَوۡ أَرَىٰكَهُمۡ كَثِيرٗا لَّفَشِلۡتُمۡ وَلَتَنَٰزَعۡتُمۡ فِي ٱلۡأَمۡرِ
و اگر نمایانده بود به تو آنان را بسیار البته سست [و ترسان] می شدید و با یکدیگر نزاع می نمودید در کار

وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ سَلَّمَۗ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ (۴۳) وَإِذۡ
و لیکن الله [شما را به] سلامت داشت هر آینه او داناست به آنچه درسینه هاست (۴۳) و [یادکنید] آنگاه که

يُرِيكُمُوهُمۡ إِذِ ٱلۡتَقَيۡتُمۡ فِيٓ أَعۡيُنِكُمۡ قَلِيلٗا وَيُقَلِّلُكُمۡ
نمایاند به شما آنان را چون رویاروی شدید در چشم های شما اندک و کم نمود شما را

فِيٓ أَعۡيُنِهِمۡ لِيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗاۗ وَإِلَى ٱللَّهِ
در چشم های ایشان تا به انجام رساند الله کاری را که بود انجام یافتنی و به سوی الله

تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ (۴۴) يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمۡ فِئَةٗ
بازگردانیده شود کارها (۴۴) ای کسانی که ایمان آورده‌اید چون رویاروی شوید با گروهی

فَٱثۡبُتُواْ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ (۴۵)
پس استوار باشید و یاد کنید الله را بسیار باشد که شما رستگار شوید (۴۵)

وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَنَٰزَعُواْ فَتَفۡشَلُواْ وَتَذۡهَبَ رِيحُكُمۡۖ

و فرمانبرداری کنید از الله و رسولش و با یکدیگر نزاع مکنید که در این صورت سست و ترسان شوید و می رود نیرو و شکوه شما

وَٱصۡبِرُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ

و شکیبایی ورزید هر آینه الله با شکیبایان است ﴿٤٦﴾ و مباشید مانند کسانی که

خَرَجُواْ مِن دِيَٰرِهِم بَطَرٗا وَرِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَيَصُدُّونَ

بیرون آمدند از سراهای خود از روی سرکشی و خودنمایی به مردمان و باز می دارند

عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ﴿٤٧﴾ وَإِذۡ زَيَّنَ لَهُمُ

از راه الله و الله به آنچه می کنند فراگیرنده است ﴿٤٧﴾ و[یادکنید] آنگاه که بیاراست برای[آنان]

ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمُ ٱلۡيَوۡمَ مِنَ

شیطان کردارهایشان را و گفت هیچ کس پیروز نیست بر شما امروز از

ٱلنَّاسِ وَإِنِّي جَارٞ لَّكُمۡۖ فَلَمَّا تَرَآءَتِ ٱلۡفِئَتَانِ نَكَصَ

مردم در حالی که هر آینه من پناه دهنده ام شما را پس چون رویاروی شدند هر دو گروه بازگشت[شیطان]

عَلَىٰ عَقِبَيۡهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكُمۡ إِنِّيٓ أَرَىٰ مَا لَا تَرَوۡنَ

بر دو پاشنه خود و گفت هر آینه من بیزارم از شما هر آینه من می بینم آنچه را شما نمی بینید

إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَۚ وَٱللَّهُ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٤٨﴾ إِذۡ يَقُولُ

هر آینه من می ترسم از الله و الله سخت کیفر است ﴿٤٨﴾ [یادکنید] آنگاه که می گفتند

ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ غَرَّ هَٰٓؤُلَآءِ دِينُهُمۡۗ

منافقان و آنان که در دل‌هایشان بیماری بود فریفته است اینها را دینشان

وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٤٩﴾

و هرکه توکّل کند بر الله پس هر آینه الله پیروزمند سنجیده کار است ﴿٤٩﴾

وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذۡ يَتَوَفَّى ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَضۡرِبُونَ

و اگر می دیدی چون برمی گیرند ارواح آنان راکه کفر ورزیدند فرشتگان در حالی که می زنند

وُجُوهَهُمۡ وَأَدۡبَٰرَهُمۡ وَذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ﴿٥٠﴾ ذَٰلِكَ

روهایشان و پشت هایشان را و [می گویند] بچشید عذاب سوزان را ﴿٥٠﴾ این

بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيكُمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿٥١﴾

به سبب آن[کرداری]است که پیش فرستاده است دست‌های شما و بدان سبب که الله نیست هرگز ستمگر بر بندگان ﴿٥١﴾

كَدَأۡبِ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ

مانند عادت کسان فرعون و آنان که پیش از ایشان بودند کافر شدند به آیات الله

فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ بِذُنُوبِهِمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيّٞ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٥٢﴾

پس گرفتار کرد آنان را الله به سبب گناهان شان هر آینه الله توانمندی سخت کیفر است ﴿٥٢﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ لَمۡ يَكُ مُغَيِّرٗا نِّعۡمَةً أَنۡعَمَهَا عَلَىٰ قَوۡمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُواْ
این به سبب آن است که الله هرگز نبوده است تغیردهنده نعمتی را که ارزانی کرده است آن را بر قومی تا آنکه تغییر دهند

مَا بِأَنفُسِهِمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿۵۳﴾ كَدَأۡبِ ءَالِ
وضع خودشان را و هر آینه الله شنوای داناست ﴿۵۳﴾ مانند عادت کسان

فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ فَأَهۡلَكۡنَٰهُم
فرعون و آنان که پیش از ایشان [بودند] دروغ شمردند آیات پروردگار خویش را پس هلاک ساختیم آنان را

بِذُنُوبِهِمۡ وَأَغۡرَقۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَۚ وَكُلّٞ كَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿۵۴﴾
به سبب گناهان شان و غرق گردانیدیم کسان فرعون را و همه بودند ستمکاران ﴿۵۴﴾

إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿۵۵﴾
هر آینه بدترین جنبندگان نزد الله آنان اند که کافر شدند پس ایشان ایمان نمی آورند ﴿۵۵﴾

ٱلَّذِينَ عَٰهَدتَّ مِنۡهُمۡ ثُمَّ يَنقُضُونَ عَهۡدَهُمۡ فِي كُلِّ مَرَّةٖ
آنان که پیمان بسته ای با ایشان سپس می شکنند پیمان خود را در هر مرتبه

وَهُمۡ لَا يَتَّقُونَ ﴿۵۶﴾ فَإِمَّا تَثۡقَفَنَّهُمۡ فِي ٱلۡحَرۡبِ فَشَرِّدۡ بِهِم
و ایشان هیچ پروا نمی کنند ﴿۵۶﴾ پس اگر بیابی آنان را در جنگ پس پراکنده ساز [به وسیلهٔ] آنها

مَّنۡ خَلۡفَهُمۡ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿۵۷﴾ وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِن
کسانی را که پشت ایشان باشند باشد که آنان پندپذیر شوند ﴿۵۷﴾ و اگر بترسی از

قَوۡمٍ خِيَانَةٗ فَٱنۢبِذۡ إِلَيۡهِمۡ عَلَىٰ سَوَآءٍۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡخَآئِنِينَ
گروهی خیانتی را پس بیفکن به سوی ایشان [پیمان شان را] به گونهٔ یکسان [که بدانند پیمان از دو سو گسسته است] هر آینه الله دوست نمی دارد خیانت کنندگان را

﴿۵۸﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ سَبَقُوٓاْۚ إِنَّهُمۡ لَا يُعۡجِزُونَ ﴿۵۹﴾
﴿۵۸﴾ و نپندارند کسانی که کفر ورزیدند پیشی گرفته اند [در گریز] هر آینه آنان [ما را] عاجز نتوانند کرد ﴿۵۹﴾

وَأَعِدُّواْ لَهُم مَّا ٱسۡتَطَعۡتُم مِّن قُوَّةٖ وَمِن رِّبَاطِ ٱلۡخَيۡلِ
و آماده سازید برای ایشان آنچه را در توان دارید از نیرو و از اسبان بسته [آماده و زین کرده]

تُرۡهِبُونَ بِهِۦ عَدُوَّ ٱللَّهِ وَعَدُوَّكُمۡ وَءَاخَرِينَ مِن دُونِهِمۡ
که بترسانید با آن دشمن الله و دشمن خودتان را و دیگران را نیز غیر از آنان

لَا تَعۡلَمُونَهُمُ ٱللَّهُ يَعۡلَمُهُمۡۚ وَمَا تُنفِقُواْ مِن شَيۡءٖ فِي سَبِيلِ
که شما آنان را نمی شناسید [ولی] الله آنها را می شناسد و آنچه را خرج کنید از هرچه باشد در راه

ٱللَّهِ يُوَفَّ إِلَيۡكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا تُظۡلَمُونَ ﴿۶۰﴾ ۞ وَإِن جَنَحُواْ
الله تمام داده شود به شما و شما ستمدیده نشوید ﴿۶۰﴾ و اگر گراییدند

لِلسَّلۡمِ فَٱجۡنَحۡ لَهَا وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿۶۱﴾
به صلح توهم بگرای به آن و توکل کن بر الله که هر آینه اوست آن شنوای دانا ﴿۶۱﴾

ربع حزب ۱۹

وَإِن يُرِيدُوٓاْ أَن يَخۡدَعُوكَ فَإِنَّ حَسۡبَكَ ٱللَّهُۚ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَيَّدَكَ

و اگر خواهند که فریب دهند تو را پس هر آینه بسنده است تو را الله اوست آن که نیرومند کرد تو را

بِنَصۡرِهِۦ وَبِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلَّفَ بَيۡنَ قُلُوبِهِمۡۚ لَوۡ أَنفَقۡتَ

به یاری دادن خود و به مؤمنان ﴿۶۲﴾ و پیوستگی داد میان دل‌های شان اگر هزینه می کردی

مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مَّآ أَلَّفۡتَ بَيۡنَ قُلُوبِهِمۡ وَلَٰكِنَّ

آنچه در زمین است همگی را پیوستگی نمی دادی میان دل‌های شان و لیکن

ٱللَّهَ أَلَّفَ بَيۡنَهُمۡۚ إِنَّهُۥ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٦٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَسۡبُكَ

الله پیوستگی داد درمیان ایشان هر آینه او پیروزمند سنجیده کار است ﴿۶۳﴾ ای پیامبر بس است تو را

ٱللَّهُ وَمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَرِّضِ

الله و آن که پیروی کرد تو را از مؤمنان ﴿۶۴﴾ ای پیامبر برانگیز

ٱلۡمُؤۡمِنِينَ عَلَى ٱلۡقِتَالِۚ إِن يَكُن مِّنكُمۡ عِشۡرُونَ صَٰبِرُونَ

مؤمنان را بر کارزار اگر باشند از شما بیست کس شکیبا

يَغۡلِبُواْ مِاْئَتَيۡنِۚ وَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٞ يَغۡلِبُوٓاْ أَلۡفٗا مِّنَ

پیروز شوند بر دویست تن و اگر باشند از شما صد تن پیروز شوند بر هزار تن از

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿٦٥﴾ ٱلۡـَٰٔنَ خَفَّفَ

آنان که کافر شدند زیرا آنها گروهی اند که نمی فهمند ﴿۶۵﴾ اکنون سبک گردانید

ٱللَّهُ عَنكُمۡ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمۡ ضَعۡفٗاۚ فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٞ

الله از شما و دانست که در میان شما ضعفی هست پس اگر باشند از شما صد تن

صَابِرَةٞ يَغۡلِبُواْ مِاْئَتَيۡنِۚ وَإِن يَكُن مِّنكُمۡ أَلۡفٞ يَغۡلِبُوٓاْ أَلۡفَيۡنِ

شکیبا پیروز شوند بر دویست تن و اگر باشند از شما هزار تن پیروز شوند بر دوهزار تن

بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَن يَكُونَ

به فرمان الله و الله با شکیبایان است ﴿۶۶﴾ سزاوار نبود پیامبر را که باشد

لَهُۥٓ أَسۡرَىٰ حَتَّىٰ يُثۡخِنَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ تُرِيدُونَ عَرَضَ ٱلدُّنۡيَا

برای او اسیران تا آنکه [دشمن را] از توان اندازد در [سر]زمین [خویش] می خواهید کالای ناپایدار دنیا را

وَٱللَّهُ يُرِيدُ ٱلۡأٓخِرَةَۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٦٧﴾ لَّوۡلَا كِتَٰبٞ مِّنَ

و الله می خواهد [برای شما] جهان آخرت را و الله پیروزمند سنجیده کار است ﴿۶۷﴾ اگر نبود نوشته‌ای [= حکمی] از

ٱللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمۡ فِيمَآ أَخَذۡتُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٦٨﴾ فَكُلُواْ مِمَّا

الله که پیشی گرفته هر آینه می‌رسید به شما در آنچه اسیر گرفتید عذابی بزرگ ﴿۶۸﴾ پس بخورید از آنچه

غَنِمۡتُمۡ حَلَٰلٗا طَيِّبٗاۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٦٩﴾

غنیمت گرفتید حلال پاکیزه را و پروا کنید از الله هر آینه الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۶۹﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّمَن فِيٓ أَيۡدِيكُم مِّنَ ٱلۡأَسۡرَىٰٓ إِن يَعۡلَمِ ٱللَّهُ
ای پیامبر بگو به کسانی که در دست شمایند از اسیران اگر داند [=معلوم بدارد] الله

فِي قُلُوبِكُمۡ خَيۡرٗا يُؤۡتِكُمۡ خَيۡرٗا مِّمَّآ أُخِذَ مِنكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۗ
در دل های شما نیکی را بدهد به شما بهتر از آنچه گرفته شده است از شما و بیامرزد شما را

وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٧٠﴾ وَإِن يُرِيدُواْ خِيَانَتَكَ فَقَدۡ خَانُواْ
و الله آمرزندهٔ مهربان است ۷۰ و اگر خواهند خیانت با تو پس هر آینه خیانت کرده بودند

ٱللَّهَ مِن قَبۡلُ فَأَمۡكَنَ مِنۡهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
با الله پیش از این پس قدرت داد [به شما] بر آنان و الله دانای سنجیده کار است ۷۱ هر آینه آنان که

ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ
ایمان آوردند و هجرت کردند و جهاد نمودند با مال‌هایشان و جان هایشان در راه

ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَٱلَّذِينَ
الله و آنان که جای دادند و نصرت کردند آنان بعضی از ایشان دوستان بعض دیگرند و آنان که

ءَامَنُواْ وَلَمۡ يُهَاجِرُواْ مَا لَكُم مِّن وَلَٰيَتِهِم مِّن شَيۡءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُواْۚ
ایمان آوردند و هجرت نکردند نیست شما را از دوستی با آنان هیچ چیزی تا آنکه هجرت کنند

وَإِنِ ٱسۡتَنصَرُوكُمۡ فِي ٱلدِّينِ فَعَلَيۡكُمُ ٱلنَّصۡرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوۡمِۭ
و اگر یاری طلب کنند از شما در کار دین پس لازم است بر شما یاری کردن مگر بر گروهی که

بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٞۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿٧٢﴾ وَٱلَّذِينَ
میان شما و میان آنان پیمانی باشد و الله به آنچه می کنید بیناست ۷۲ و آنان که

كَفَرُواْ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٍۚ إِلَّا تَفۡعَلُوهُ تَكُن فِتۡنَةٞ فِي
کافر شدند برخی از ایشان دوستان برخی دیگرند اگر نکنید این[کار]را باشد آشوبی در

ٱلۡأَرۡضِ وَفَسَادٞ كَبِيرٞ ﴿٧٣﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ
زمین و فسادی بزرگ ۷۳ و آنان که ایمان آوردند و هجرت کردند

وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
و جهاد نمودند در راه الله و آنان که جای دادند و یاری کردند آنان همان

ٱلۡمُؤۡمِنُونَ حَقّٗاۚ لَّهُم مَّغۡفِرَةٞ وَرِزۡقٞ كَرِيمٞ ﴿٧٤﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنۢ
مؤمنان راستین اند برای ایشان است آمرزش و روزی نیکو ۷۴ و آنان که ایمان آوردند پس از

بَعۡدُ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ مَعَكُمۡ فَأُوْلَٰٓئِكَ مِنكُمۡۚ وَأُوْلُواْ ٱلۡأَرۡحَامِ
این و هجرت کردند و جهاد کردند همراه شما پس آنان از شمایند و خویشاوندان

بَعۡضُهُمۡ أَوۡلَىٰ بِبَعۡضٖ فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمُۢ ﴿٧٥﴾
برخی از ایشان [در ارث بری] سزاوارترند [نسبت] به برخی دیگر در کتاب الله هر آینه الله به هر چیزی داناست ۷۵

ترتيبها ۹ سُورَةُ التَّوبَةِ آياتها ۱۲۹

نصف حزب ۱۹

بَرَآءَةٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ إِلَى ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾
[این اعلام] بیزاری است ازطرف الله وپیامبرش به کسانی که عهد بسته اید [با آنان] از مشرکان ﴿۱﴾

فَسِيحُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى
پس بگردید در زمین چهار ماه و بدانید که بی گمان شما نیستید عاجزکنندهٔ

ٱللَّهِ ۙ وَأَنَّ ٱللَّهَ مُخْزِى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذَٰنٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ
الله و به تحقیق الله رسواکنندهٔ کافران است ﴿۲﴾ و [این] اعلامی است از الله و پیامبرش

إِلَى ٱلنَّاسِ يَوْمَ ٱلْحَجِّ ٱلْأَكْبَرِ أَنَّ ٱللَّهَ بَرِىٓءٌ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ۙ
به مردم در روز حج اکبر که الله بیزارست از مشرکان

وَرَسُولُهُۥ ۚ فَإِن تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَٱعْلَمُوٓا۟
و رسولش [نیز بیزار است] پس اگر توبه کنید پس آن بهتر است برایتان و اگر روی برگردانید پس بدانید

أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى ٱللَّهِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
که شما نیستید عاجزکنندگان الله و مژده ده آن کسانی را که کافر شدند به عذابی دردناک

﴿٣﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنقُصُوكُمْ
﴿۳﴾ مگر آنانی که پیمان بسته اید با ایشان از مشرکان سپس نکاسته اند [از پیمان شما]

شَيْـًٔا وَلَمْ يُظَٰهِرُوا۟ عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُّوٓا۟ إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ
چیزی را و پشتیبانی نکردند به زیان شما کسی را پس تمام کنید با ایشان پیمان شان را تا

مُدَّتِهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾ فَإِذَا ٱنسَلَخَ ٱلْأَشْهُرُ ٱلْحُرُمُ
مدت مقررشان بی گمان الله دوست دارد پرهیزکاران را ﴿۴﴾ پس چون بگذرد ماه های حرام

فَٱقْتُلُوا۟ ٱلْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَٱحْصُرُوهُمْ
پس بکشید مشرکان را هرجایی که یافتید ایشان را و بگیرید ایشان را و محاصره کنید آنها را

وَٱقْعُدُوا۟ لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ ۚ فَإِن تَابُوا۟ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
و بنشینید برای شان در هر کمینگاهی پس اگر توبه کردند [از کفر] و برپا داشتند نماز را

وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّوا۟ سَبِيلَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾
و دادند زکات را پس بگذارید راه ایشان را [رهایشان کنید] بی گمان الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۵﴾

وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ٱسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ
و اگر یکی از مشرکان پناه خواهد از تو پناه ده او را تا بشنود

كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُۥ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾
کلام الله را پس برسان او را به جای امنش این [امن دادن و رساندن] بدان سبب است که آنان گروهی اند که نمی‌دانند ﴿۶﴾

كَيۡفَ يَكُونُ لِلۡمُشۡرِكِينَ عَهۡدٌ عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ
چگونه باشد برای مشرکان پیمانی نزد الله و نزد

رَسُولِهِۦٓ إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّمۡ عِندَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۖ فَمَا
پیامبرش مگر آن کسانی که پیمان بسته اید با ایشان کنار مسجد الحرام پس تا زمانی که

ٱسۡتَقَٰمُواْ لَكُمۡ فَٱسۡتَقِيمُواْ لَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُتَّقِينَ
پایدار ماندند به [پیمان] شما پس پایدار بمانید به [پیمان] ایشان بی گمان الله دوست دارد پرهیزکاران را

﴿٧﴾ كَيۡفَ وَإِن يَظۡهَرُواْ عَلَيۡكُمۡ لَا يَرۡقُبُواْ فِيكُمۡ إِلّٗا
(۷) چگونه [به پیمان خود وفادار باشند؟] حال آنکه اگر دست یابند بر شما رعایت نمی کنند دربارهٔ شما حقّ خویشاوندی

وَلَا ذِمَّةٗۚ يُرۡضُونَكُم بِأَفۡوَٰهِهِمۡ وَتَأۡبَىٰ قُلُوبُهُمۡ وَأَكۡثَرُهُمۡ
و نه پیمانی را خشنود می سازند شما را با دهان هاشان ولی نمی پذیرد دل های شان و بیشتر آنان

فَٰسِقُونَ ﴿٨﴾ ٱشۡتَرَوۡاْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنٗا قَلِيلٗا فَصَدُّواْ
نافرمانان‌اند (۸) فروختند آیات الله را به بهایی اندک پس بازداشتند

عَن سَبِيلِهِۦٓۚ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا يَرۡقُبُونَ
از راه الله به راستی آنان بد است آنچه می کردند (۹) رعایت نمی کنند

فِي مُؤۡمِنٍ إِلّٗا وَلَا ذِمَّةٗۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُعۡتَدُونَ ﴿١٠﴾
دربارهٔ هیچ مؤمنی حق خویشی را و نه پیمانی را و آنان همان تجاوزکنندگان [از حدود] اند (۱۰)

فَإِن تَابُواْ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ فَإِخۡوَٰنُكُمۡ
پس اگر توبه کردند و برپاداشتند نماز را و دادند زکات را پس برادران شما

فِي ٱلدِّينِۗ وَنُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿١١﴾ وَإِن نَّكَثُوٓاْ
در دین اند و به تفصیل بیان می کنیم آیت ها را برای گروهی که می دانند (۱۱) و اگر بشکنند

أَيۡمَٰنَهُم مِّنۢ بَعۡدِ عَهۡدِهِمۡ وَطَعَنُواْ فِي دِينِكُمۡ فَقَٰتِلُوٓاْ
سوگندهای خود را بعد از پیمان شان و طعنه زنند در دین شما پس کارزار کنید

أَئِمَّةَ ٱلۡكُفۡرِ إِنَّهُمۡ لَآ أَيۡمَٰنَ لَهُمۡ لَعَلَّهُمۡ يَنتَهُونَ
با پیشوایان کفر بی گمان ایشان را نیست سوگند و پیمانی برای شان باشد که آنان بازایستند [از کفر و سرکشی]

﴿١٢﴾ أَلَا تُقَٰتِلُونَ قَوۡمٗا نَّكَثُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ وَهَمُّواْ
(۱۲) چرا کارزار نمی کنید با گروهی که شکستند سوگندهای خود را و قصد نمودند

بِإِخۡرَاجِ ٱلرَّسُولِ وَهُم بَدَءُوكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةٍۚ
بیرون کردن پیامبر را [از مکه] و ایشان آغازکردند کارزار با شما را نخستین بار

أَتَخۡشَوۡنَهُمۡۚ فَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخۡشَوۡهُ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٣﴾
آیا می‌ترسید از ایشان پس الله سزاوارتر است که بترسید از او اگر هستید مؤمنان (۱۳)

قَٰتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ ٱللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنصُرْكُمْ
کارزار کنید با ایشان تا عذاب کند آنان را الله با دست های تان و رسوا کند آنها را و پیروزی دهد شما را

عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿۱۴﴾ وَيُذْهِبْ
بر آنان و شفا دهد سینه های گروهی مؤمنان را (۱۴) و ببرد

غَيْظَ قُلُوبِهِمْ ۗ وَيَتُوبُ ٱللَّهُ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ
خشم دل‌هایشان را و باز می گردد الله بر هرکه خواهد و الله دانای سنجیده کار است

﴿۱۵﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تُتْرَكُوا۟ وَلَمَّا يَعْلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُوا۟
(۱۵) آیا می‌پندارید که واگذاشته می‌شوید درحالی که ندانسته باشد[=معلوم نداشته باشد] الله آن کسانی را که جهاد کردند

مِنكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَا رَسُولِهِۦ وَلَا ٱلْمُؤْمِنِينَ
از شما و نگرفتند به جز الله و پیامبرش و مؤمنان

وَلِيجَةً ۚ وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۶﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ
همرازی را؟ و الله خوب آگاه است به آنچه می کنید (۱۶) نسزد برای مشرکان

أَن يَعْمُرُوا۟ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ شَٰهِدِينَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِم بِٱلْكُفْرِ ۚ
که آباد کنند مساجد الله را درحالی که گواهی دهند به ضرر خودشان به کفر

أُو۟لَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ وَفِى ٱلنَّارِ هُمْ خَٰلِدُونَ ﴿۱۷﴾
آنان تباه شده است عمل هایشان و در آتش آنان جاودانه اند (۱۷)

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ
جز این نیست که آباد می کند مساجد الله را کسی که ایمان آورده است به الله و روز واپسین

وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا ٱللَّهَ ۖ فَعَسَىٰٓ
و برپا داشته است نماز را و داده است زکات را و نترسیده از [هیچ کسی] مگر از الله پس امیدست که

أُو۟لَٰٓئِكَ أَن يَكُونُوا۟ مِنَ ٱلْمُهْتَدِينَ ﴿۱۸﴾ ۞ أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ
آنان باشند از راه یافتگان (۱۸) آیا قرار داده اید آب دادن

سه چهارم حزب ۱۹

ٱلْحَآجِّ وَعِمَارَةَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ
حاجیان و آبادی کردن مسجد الحرام را برابر با[اعمال] آن کس که ایمان آورده به الله و روز واپسین

وَجَٰهَدَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۚ لَا يَسْتَوُۥنَ عِندَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ
و جهاد کرده است در راه الله؟ برابر نیستند نزد الله و الله راه نمی نماید گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿۱۹﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَهَاجَرُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ
ستمکاران را (۱۹) آنانی که ایمان آوردند و هجرت کردند و جهاد کردند در راه الله

بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِندَ ٱللَّهِ ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ﴿۲۰﴾
با مال‌هاشان و جان هاشان بلند پایه ترند نزد الله و آنان همان کامیابان‌اند (۲۰)

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُم بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَٰنٍ وَجَنَّٰتٍ لَّهُمْ فِيهَا
مژده می دهد ایشان را پروردگارشان به رحمتی از خود و خشنودی و بهشت هایی که برای شان در آنجا باشد

نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ أَجْرٌ
نعمتی پایدار ﴿۲۱﴾ درحالی که جاویدان باشند در آنجا همیشه بی گمان الله نزد او پاداشی

عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوٓا۟ ءَابَآءَكُمْ
بزرگ است ﴿۲۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید مگیرید پدران خود را

وَإِخْوَٰنَكُمْ أَوْلِيَآءَ إِنِ ٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْكُفْرَ عَلَى ٱلْإِيمَٰنِ ۚ
و برادران خود را دوستان اگر برگزیدند کفر را بر ایمان

وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ إِن
و هر که به دوستی گیرد ایشان را از شما پس آنان خود ستمکارانند ﴿۲۳﴾ بگو [ای محمد] اگر

كَانَ ءَابَآؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ وَإِخْوَٰنُكُمْ وَأَزْوَٰجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
هست پدرانتان و فرزندانتان و برادرانتان و همسرانتان و خویشاوندانتان

وَأَمْوَٰلٌ ٱقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَٰرَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَٰكِنُ
و مال‌هایی که کسب کرده اید آن را و تجارتی که می‌ترسید از بی رونقی آن و خانه‌هایی که

تَرْضَوْنَهَآ أَحَبَّ إِلَيْكُم مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَجِهَادٍ
می‌پسندید آنها را محبوب‌تر[است] در نزد شما از الله و پیامبرش و جهاد

فِى سَبِيلِهِۦ فَتَرَبَّصُوا۟ حَتَّىٰ يَأْتِىَ ٱللَّهُ بِأَمْرِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى
در راه او پس انتظار بکشید تا بیاورد الله فرمان [کیفر] خود را و الله هدایت نمی کند

ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٢٤﴾ لَقَدْ نَصَرَكُمُ ٱللَّهُ فِى مَوَاطِنَ
گروه فاسقان را ﴿۲۴﴾ به تحقیق یاری کرد شما را الله در جاهای

كَثِيرَةٍ ۙ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ ۙ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ
بسیاری و روز حنین آنگاه که به شگفت انداخت شما را بسیاری‌تان پس [آن بسیاری]

تُغْنِ عَنكُمْ شَيْـًٔا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ ٱلْأَرْضُ
دفع نکرد از شما چیزی را و تنگ گشت بر شما زمین

بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ
با فراخی خود سپس گریختید پشت کنندگان ﴿۲۵﴾ سپس فرو فرستاد الله آرامش خود را

عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا
بر پیامبرش و بر مؤمنان و فروفرستاد لشکرهایی که ندیده بودید آنها را

وَعَذَّبَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ وَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٦﴾
و عذاب کرد آنان را که کافر شدند و همین است سزای کافران ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ
سپس بازمی گردد [به بخشایش خویش] الله پس از آن بر هر که خواهد و الله آمرزندهٔ

رَّحِيمٌ ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا الۡمُشۡرِكُونَ
مهربان است ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید جز این نیست که مشرکان

نَجَسٌ فَلَا يَقۡرَبُواْ الۡمَسۡجِدَ الۡحَرَامَ بَعۡدَ عَامِهِمۡ هَٰذَا ۚ
پلیدند پس نزدیک نشوند به مسجد الحرام پس از همین سال شان

وَإِنۡ خِفۡتُمۡ عَيۡلَةً فَسَوۡفَ يُغۡنِيكُمُ اللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦٓ إِن
و اگر بیمناکید از ناداری پس به زودی بی نیاز گرداند شما را الله به فضل خود اگر

شَآءَ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾ قَٰتِلُواْ الَّذِينَ
خواهد هر آینه الله دانای سنجیده کار است ﴿۲۸﴾ کارزار کنید با آنانی که

لَا يُؤۡمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالۡيَوۡمِ الۡأٓخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ
ایمان ندارند به الله و نه به روز واپسین و حرام نمی شمارند آنچه را حرام ساخته است

اللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الۡحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُواْ
الله و پیامبرش و نمی پذیرند دین حق را از آنانی که داده شده است به ایشان

الۡكِتَٰبَ حَتَّىٰ يُعۡطُواْ الۡجِزۡيَةَ عَن يَدٖ وَهُمۡ صَٰغِرُونَ
کتاب تا که دهند جزیه را از دست خود درحالی که ایشان فروتنان باشند [خاضعانه جزیه را پرداخت نمایند]

﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ الۡيَهُودُ عُزَيۡرٌ ابۡنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَٰرَى
﴿۲۹﴾ و گفتند یهودیان عزیر پسر الله است و گفتند مسیحیان

الۡمَسِيحُ ابۡنُ اللَّهِ ۖ ذَٰلِكَ قَوۡلُهُم بِأَفۡوَٰهِهِمۡ ۖ
مسیح [عیسی] پسر الله است این گفتارشان است با دهان‌هایشان

يُضَٰهِـُٔونَ قَوۡلَ الَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَبۡلُ ۚ قَٰتَلَهُمُ
همانندی می کنند [درسخن] با گفتار کسانی که کافر شدند از پیش بکشدشان

اللَّهُ ۚ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوٓاْ أَحۡبَارَهُمۡ
الله چگونه [از حق] برگردانیده می‌شوند؟ ﴿۳۰﴾ گرفتند دانشمندان خود

وَرُهۡبَٰنَهُمۡ أَرۡبَابٗا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالۡمَسِيحَ ابۡنَ
و عابدان خود را معبودانی به جای الله و مسیح پسر

مَرۡيَمَ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُوٓاْ إِلَٰهٗا وَٰحِدٗا ۖ
مریم را [به الوهیت گرفتند] حال آنکه به آنان امر نشده بود مگر آنکه عبادت کنند الهی یگانه را

لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبۡحَٰنَهُۥ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٣١﴾
نیست الهی جز او پاک است او از آنچه شریک [او] می‌سازند ﴿۳۱﴾

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِـُٔواْ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ وَيَأْبَى ٱللَّهُ إِلَّآ
می خواهند که خاموش کنند نور الله را به دهان های خود و نمی خواهد الله مگر

أَن يُتِمَّ نُورَهُۥ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ
اینکه کامل کند نور خود را اگرچه خوش ندارند کافران ۳۲ اوست آن که

أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ
فرستاده است پیامبرش را با هدایت و دین حق تا غالب سازد آن را بر دین ها

كُلِّهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
همه اش اگرچه خوش ندارند مشرکان ۳۳ ای کسانی که

حزب ۲۰

ءَامَنُوٓاْ إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلْأَحْبَارِ وَٱلرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ
ایمان آورده‌اید همانا بسیاری از دانشمندان یهود و عابدان مسیحی هر آینه می خورند

أَمْوَٰلَ ٱلنَّاسِ بِٱلْبَٰطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
مال های مردم را به ناحق بازمی دارند [مردمان را] از راه الله

وَٱلَّذِينَ يَكْنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا
و آنانی که می اندوزند طلا و نقره را و خرج نمی کنند آن را

فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَىٰ
در راه الله پس مژده ده ایشان را به عذابی دردناک ۳۴ روزی که گداخته شود

عَلَيْهَا فِى نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ
بر آن در آتش جهنم پس داغ شود به آن پیشانی هایشان و پهلوهایشان

وَظُهُورُهُمْ هَٰذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُواْ مَا كُنتُمْ
و پشت‌هایشان [گفته می شود] این است آنچه می انباشتید برای خودتان اکنون بچشید [کیفر] آنچه

تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ ٱلشُّهُورِ عِندَ ٱللَّهِ ٱثْنَا عَشَرَ
می انباشتید ۳۵ همانا شمار ماه ها نزد الله دوازده

شَهْرًا فِى كِتَٰبِ ٱللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
ماه است در کتاب الله روزی که آفرید آسمان‌ها و زمین را

مِنْهَآ أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُواْ فِيهِنَّ
از آنها چهار ماه [ذوالقعده، ذوالحجّه، محرّم و رجب ماه] حرام است این است آیین استوار پس ستم مکنید در آنها [چهار ماه]

أَنفُسَكُمْ وَقَٰتِلُواْ ٱلْمُشْرِكِينَ كَآفَّةً كَمَا
[با جنگ و خونریزی] بر خودتان و کارزار کنید با مشرکان [با] همهٔ [آنها] چنانکه

يُقَٰتِلُونَكُمْ كَآفَّةً وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾
کارزار می کنند با شما [با] همهٔ [شما] و بدانید که هر آینه الله با پرهیزکاران است ۳۶

إِنَّمَا ٱلنَّسِيٓءُ زِيَادَةٞ فِي ٱلۡكُفۡرِۖ يُضَلُّ بِهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
جز این نیست که تأخیر [ماه حرام به ماهی دیگر] افزایشی در کفر است گمراه گردانیده می شوند به آن آنان که کفرورزیدند

يُحِلُّونَهُۥ عَامٗا وَيُحَرِّمُونَهُۥ عَامٗا لِّيُوَاطِـُٔواْ عِدَّةَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ
حلال می سازندآن[ماه] را یک سال و حرام می شمردند آن را سال دیگر تا همسان و برابر سازند با شمار آنچه حرام ساخته است الله

فَيُحِلُّواْ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُۚ زُيِّنَ لَهُمۡ سُوٓءُ أَعۡمَٰلِهِمۡۗ وَٱللَّهُ
پس حلال سازند چیزی را که حرام ساخته است الله آراسته شده است برای شان کردارهای [بد] آنان و الله

لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
راه نمی نماید گروه کافران را (۳۷) ای کسانی که

ءَامَنُواْ مَا لَكُمۡ إِذَا قِيلَ لَكُمُ ٱنفِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱثَّاقَلۡتُمۡ
ایمان آورده‌اید چه شده است شما را که چون گفته می شود به شما بیرون روید [برای جهاد] در راه الله سنگینی می کنید

إِلَى ٱلۡأَرۡضِۚ أَرَضِيتُم بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا مِنَ ٱلۡأٓخِرَةِۚ
به سوی زمین آیا خشنود شدید به زندگانی دنیا به جای آخرت

فَمَا مَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾
پس نیست کالای زندگانی دنیا در برابر آخرت مگر اندکی (۳۸)

إِلَّا تَنفِرُواْ يُعَذِّبۡكُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا وَيَسۡتَبۡدِلۡ قَوۡمًا
اگر رهسپار نشوید عذاب کند شما را عذابی دردناک و جایگزین [شما] می کند گروهی را

غَيۡرَكُمۡ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيۡـٔٗاۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
به جز از شما و زیانی به او نمی رسانید هیچ چیزی را و الله بر هر چیزی

قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا تَنصُرُوهُ فَقَدۡ نَصَرَهُ ٱللَّهُ إِذۡ أَخۡرَجَهُ
تواناست (۳۹) اگر یاری نکنید او را به تحقیق یاری داد او را الله آنگاه که بیرون راندند او را

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ثَانِيَ ٱثۡنَيۡنِ إِذۡ هُمَا فِي ٱلۡغَارِ إِذۡ
آنان که کافر بودند درحالی که دومین از دو [تن] بود وقتی که آن دو در غار بودند آنگاه که

يَقُولُ لِصَٰحِبِهِۦ لَا تَحۡزَنۡ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَنَاۖ فَأَنزَلَ
گفت به همراهش اندوه مدار بی گمان الله با ما است پس فرود آورد

ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَيۡهِ وَأَيَّدَهُۥ بِجُنُودٖ لَّمۡ تَرَوۡهَا
الله آرامش خود را بر او و یاری رسانید او را به سپاهیانی که نمی دیدید آن را

وَجَعَلَ كَلِمَةَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلسُّفۡلَىٰۗ
و گردانید سخن آنان که کفرورزیدند را فروتر

وَكَلِمَةُ ٱللَّهِ هِيَ ٱلۡعُلۡيَاۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾
و سخن الله است که برترین است و الله پیروزمند سنجیده کار است (۴۰)

ٱنفِرُواْ خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِكُمۡ وَأَنفُسِكُمۡ
رهسپار شوید [برای جهاد] سبک باران و گران باران و جهاد کنید با مال‌هایتان و جان هایتان

فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٤١﴾
در راه الله این بهتر است برای شما اگر می دانستید ﴿٤١﴾

لَوۡ كَانَ عَرَضٗا قَرِيبٗا وَسَفَرٗا قَاصِدٗا لَّٱتَّبَعُوكَ وَلَٰكِنۢ بَعُدَتۡ
اگر بودی کالایی [غنیمتی] نزدیک [و در دسترس] و سفری کوتاه [و آسان] هر آینه پیروی می کردند تو را ولیکن دور شد

عَلَيۡهِمُ ٱلشُّقَّةُۚ وَسَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ لَوِ ٱسۡتَطَعۡنَا لَخَرَجۡنَا
بر ایشان آن مسافت و زود سوگند می خورند به الله که اگر می‌توانستیم هر آینه برون می‌رفتیم

مَعَكُمۡ يُهۡلِكُونَ أَنفُسَهُمۡ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٤٢﴾
همراه شما هلاک می کنند خودشان را و الله می‌داند که بی گمان ایشان هر آینه دروغ گویان اند ﴿٤٢﴾

عَفَا ٱللَّهُ عَنكَ لِمَ أَذِنتَ لَهُمۡ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكَ ٱلَّذِينَ
ببخشاید الله تو را چرا رخصت دادی به ایشان تا اینکه شناخته شوند برای تو آنان که

صَدَقُواْ وَتَعۡلَمَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا يَسۡتَـٔۡذِنُكَ ٱلَّذِينَ
راست گفتند و بشناسی دروغگویان را ﴿٤٣﴾ نمی خواهند اذن از تو آنان که

يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ أَن يُجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ
ایمان دارند به الله و به روز واپسین [در تخلف] از اینکه جهاد کنند با مال‌هایشان

وَأَنفُسِهِمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسۡتَـٔۡذِنُكَ ٱلَّذِينَ
و جان هایشان و الله دانا است به [حال] پرهیزکاران ﴿٤٤﴾ جز این نیست که رخصت می طلبند از تو آنان که

لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱرۡتَابَتۡ قُلُوبُهُمۡ فَهُمۡ
ایمان ندارند به الله و روز واپسین و تردید نموده است دل هایشان پس آنان

فِي رَيۡبِهِمۡ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ ۞ وَلَوۡ أَرَادُواْ ٱلۡخُرُوجَ
در تردیدشان [اضطرابشان] سرگردانند ﴿٤٥﴾ و اگر می خواستند بیرون شدن را

ربع حزب ۲۰

لَأَعَدُّواْ لَهُۥ عُدَّةٗ وَلَٰكِن كَرِهَ ٱللَّهُ ٱنۢبِعَاثَهُمۡ فَثَبَّطَهُمۡ
هر آینه آماده می کردند برای آن ساز و برگی را و لیکن نپسندید الله بیرون شدن و حرکت آنان را پس بازداشت آنان را

وَقِيلَ ٱقۡعُدُواْ مَعَ ٱلۡقَٰعِدِينَ ﴿٤٦﴾ لَوۡ خَرَجُواْ فِيكُم
و گفته شد بنشینید با نشستگان ﴿٤٦﴾ اگر بیرون می شدند در میان شما

مَّا زَادُوكُمۡ إِلَّا خَبَالٗا وَلَأَوۡضَعُواْ خِلَٰلَكُمۡ يَبۡغُونَكُمُ
نمی افزودند در شما مگر تباهی و هر آینه رخنه می کردند [به فساد و سخن چینی] در میان شما درحالی که می طلبیدند برای تان

ٱلۡفِتۡنَةَ وَفِيكُمۡ سَمَّٰعُونَ لَهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾
فتنه را و در میان شما جاسوسانی برای ایشان است و الله داناست به ستمکاران ﴿٤٧﴾

لَقَدِ ٱبْتَغَوُاْ ٱلْفِتْنَةَ مِن قَبْلُ وَقَلَّبُواْ لَكَ ٱلْأُمُورَ حَتَّىٰ
همانا جستند فتنه را از پیش و دگرگون ساختند برای تو کارها را تا که

جَآءَ ٱلْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ ٱللَّهِ وَهُمْ كَٰرِهُونَ ﴿٤٨﴾
آمد [وعدهٔ] حق و آشکار گشت حکم الله در حالی که آنان ناخشنودان بودند ﴿٤٨﴾

وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ ٱئْذَن لِّي وَلَا تَفْتِنِّيٓ ۚ أَلَا فِي ٱلْفِتْنَةِ
و برخی از ایشان کسی است که می گوید اجازه ده به من و میناداز مرا در فتنه آگاه باش در فتنه

سَقَطُواْ ۗ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةُۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ
افتاده اند و بی گمان جهنم به تحقیق دربرگیرنده است کافران را

﴿٤٩﴾ إِن تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ ۖ وَإِن تُصِبْكَ
﴿٤٩﴾ اگر برسد به تو نیکی ای [پیروزی و غنیمتی] بدشان می‌آید و اگر برسد به تو

مُصِيبَةٌ يَقُولُواْ قَدْ أَخَذْنَآ أَمْرَنَا مِن قَبْلُ وَيَتَوَلَّواْ
مصیبتی می‌گویند به تحقیق گرفته بودیم [صلاح] کار خود را از پیش و روی می گردانند

وَّهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُل لَّن يُصِيبَنَآ إِلَّا مَا كَتَبَ
درحالی که آنان شادمان‌اند ﴿٥٠﴾ بگو هرگز نرسد ما را مگر آنچه نوشته است

ٱللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَىٰنَا ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ
الله برای ما اوست کارساز ما و بر الله باید توکل کنند مؤمنان

﴿٥١﴾ قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَآ إِلَّآ إِحْدَى ٱلْحُسْنَيَيْنِ ۖ وَنَحْنُ
﴿٥١﴾ بگو آیا انتظار می برید برای ما جز یکی از دو نیکویی را؟ و ما

نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَن يُصِيبَكُمُ ٱللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِندِهِۦٓ
انتظار می کشیم برای شما که برساند به شما الله عذابی را از نزد خود

أَوْ بِأَيْدِينَا ۖ فَتَرَبَّصُوٓاْ إِنَّا مَعَكُم مُّتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ
یا با دست های ما پس منتظر باشید به تحقیق ما با شما انتظار برانیم ﴿٥٢﴾ بگو

أَنفِقُواْ طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَّن يُتَقَبَّلَ مِنكُمْ ۖ إِنَّكُمْ كُنتُمْ
خرج کنید به خوشی یا به ناخوشی هرگز پذیرفته نمی شود از شما بی گمان شما بوده‌اید

قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَن تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَٰتُهُمْ
گروهی نافرمانان ﴿٥٣﴾ و بازنداشته است ایشان را که پذیرفته شود از ایشان خرج های شان

إِلَّآ أَنَّهُمْ كَفَرُواْ بِٱللَّهِ وَبِرَسُولِهِۦ وَلَا يَأْتُونَ ٱلصَّلَوٰةَ
مگر اینکه بی گمان ایشان کافر شدند به الله و به پیامبرش و نمی آیند به نماز

إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَٰرِهُونَ ﴿٥٤﴾
مگر درحالی که آنان پژمرده دلان اند و خرج نمی کنند مگر درحالی که آنان ناخشنودان‌اند ﴿٥٤﴾

فَلَا تُعۡجِبۡكَ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُمۡۚ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُم
پس به شگفت نیاورد تو را مال‌هایشان و نه فرزند انشان جز این نیست که می‌خواهد الله که عذاب کند ایشان را

بِهَا فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَتَزۡهَقَ أَنفُسُهُمۡ وَهُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿٥٥﴾
به سبب آن[اموال] در زندگانی دنیا و برآید جان‌هایشان درحالی که آنها کافران‌اند ﴿۵۵﴾

وَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنَّهُمۡ لَمِنكُمۡ وَمَا هُم مِّنكُمۡ وَلَٰكِنَّهُمۡ
و سوگند می خورند به الله که به تحقیق آنان هر آینه از شمایند حال آنکه نیستند آنان از شما ولیکن آنها

قَوۡمٞ يَفۡرَقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوۡ يَجِدُونَ مَلۡجَـًٔا أَوۡ مَغَٰرَٰتٍ
گروهی اند که می ترسند [از شما] ﴿۵۶﴾ اگر بیابند پناهگاهی یا نهانگاه‌هایی

أَوۡ مُدَّخَلٗا لَّوَلَّوۡاْ إِلَيۡهِ وَهُمۡ يَجۡمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنۡهُم مَّن يَلۡمِزُكَ
یا درشدنگاهی را هر آینه روی می آوردند به آن درحالی که ایشان می‌شتابند ﴿۵۷﴾ و برخی از آنان کسی است که عیب می گیرند بر تو

فِي ٱلصَّدَقَٰتِ فَإِنۡ أُعۡطُواْ مِنۡهَا رَضُواْ وَإِن لَّمۡ يُعۡطَوۡاْ مِنۡهَآ إِذَا
در [تقسیم] صدقه ها پس اگر داده شوند از آن خوش می شوند و اگر داده نشوند از آن ناگهان

هُمۡ يَسۡخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ رَضُواْ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ
ایشان به خشم می آیند ﴿۵۸﴾ و اگر بی گمان آنان خشنود می شدند به آنچه داده است به آنان الله

وَرَسُولُهُۥ وَقَالُواْ حَسۡبُنَا ٱللَّهُ سَيُؤۡتِينَا ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ
و پیامبرش و می گفتند کافی است ما را الله به زودی خواهد داد به ما الله از بخشش خود

وَرَسُولُهُۥٓ إِنَّآ إِلَى ٱللَّهِ رَٰغِبُونَ ﴿٥٩﴾ ۞ إِنَّمَا ٱلصَّدَقَٰتُ
و پیامبرش بی گمان ما به الله گرایندگانیم ﴿۵۹﴾ جز این نیست که زکات

نصف حزب ۲۰

لِلۡفُقَرَآءِ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَٱلۡعَٰمِلِينَ عَلَيۡهَا وَٱلۡمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمۡ
از آنِ نیازمندان و بینوایان و کارگزان [جمع آوری] آن و دلجویی شدگان

وَفِي ٱلرِّقَابِ وَٱلۡغَٰرِمِينَ وَفِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِۖ
و در راه آزادی بردگان و در [اداء دین] وامداران و در راه الله و درراه ماندگان است

فَرِيضَةٗ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٦٠﴾ وَمِنۡهُمُ
مقرر شده از [سوی] الله و الله دانای سنجیده کار است ﴿۶۰﴾ و برخی از ایشان [منافقان]

ٱلَّذِينَ يُؤۡذُونَ ٱلنَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٞۚ قُلۡ أُذُنُ خَيۡرٖ
آنان اند که آزار می دهند پیامبر را [به عیب گویی] و می گویند او [سراپا] گوش است بگو گوشِ نیکویی است

لَّكُمۡ يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَيُؤۡمِنُ لِلۡمُؤۡمِنِينَ وَرَحۡمَةٞ لِّلَّذِينَ
برای شما ایمان دارد به الله و باور دارد به مؤمنان [در اخبارشان] و رحمتی است برای آنانی که

ءَامَنُواْ مِنكُمۡۚ وَٱلَّذِينَ يُؤۡذُونَ رَسُولَ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٦١﴾
ایمان آورده اند از شما وآنانی که آزار می رسانند پیامبر الله را برای آنان عذابی دردناک است ﴿۶۱﴾

يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ لَكُمۡ لِيُرۡضُوكُمۡ وَٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَحَقُّ
سوگند می خورند به الله برای شما [ای مؤمنان] تا خشنود سازند شما را و الله و پیامبرش سزاوارترند

أَن يُرۡضُوهُ إِن كَانُواْ مُؤۡمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّهُۥ
به اینکه خشنود سازند اگر باشند مؤمنان (۶۲) آیا ندانستند که هر آینه

مَن يُحَادِدِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَأَنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدٗا فِيهَاۚ
هرکه مخالفت می کند الله و پیامبر او را پس هر آینه هست برای او آتش دوزخ که جاوید باشد در آن

ذَٰلِكَ ٱلۡخِزۡيُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحۡذَرُ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ
این است آن رسوایی بزرگ (۶۳) می‌ترسند منافقان

أَن تُنَزَّلَ عَلَيۡهِمۡ سُورَةٞ تُنَبِّئُهُم بِمَا فِي قُلُوبِهِمۡۚ قُلِ ٱسۡتَهۡزِءُوٓاْ
از اینکه نازل شود دربارهٔ آن سوره‌ای که خبر دهد ایشان را به آنچه در دل‌هایشان است بگو ریشخند کنید

إِنَّ ٱللَّهَ مُخۡرِجٞ مَّا تَحۡذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُمۡ
به تحقیق الله پدید آورنده است آنچه را می‌ترسید (۶۴) و اگر بپرسی از آنان[منافقان]

لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلۡعَبُۚ قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ
هر آینه گویند جز این نیست که ما [در گفتگو] فرومی رفتیم و بازی می کردیم [=به شوخی سخنانی می گفتیم] بگو آیا به الله و به آیت‌های او

وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم
و پیامبرش ریشخند می کردید؟ (۶۵) عذر میارید به تحقیق کافر شده اید

بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡۚ إِن نَّعۡفُ عَن طَآئِفَةٖ مِّنكُمۡ نُعَذِّبۡ طَآئِفَةَۢ
پس از ایمان تان اگر گذشت کنیم از گروهی از شما عذاب کنیم گروه دیگری را

بِأَنَّهُمۡ كَانُواْ مُجۡرِمِينَ ﴿٦٦﴾ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلۡمُنَٰفِقَٰتُ
به این سبب که همانا آنان بودند بزهکاران (۶۶) مردان منافق و زنان منافق

بَعۡضُهُم مِّنۢ بَعۡضٖۚ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡمُنكَرِ وَيَنۡهَوۡنَ
برخی شان [متحد و مشابه] از برخی [دیگرند در کردار و دین] امر می کنند به کار ناروا و باز می‌دارند

عَنِ ٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَقۡبِضُونَ أَيۡدِيَهُمۡۚ نَسُواْ ٱللَّهَ فَنَسِيَهُمۡۚ
از کار پسندیده و می‌بندند دست‌های خود را فراموش کردند الله را پس فراموش کرد ایشان را

إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ
بی گمان منافقان همان نافرمانان‌اند (۶۷) وعده کرده است الله

ٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱلۡمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلۡكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ
مردان منافق و زنان منافق و کافران را آتش دوزخ که جاوید باشند

فِيهَاۚ هِيَ حَسۡبُهُمۡۚ وَلَعَنَهُمُ ٱللَّهُۖ وَلَهُمۡ عَذَابٞ مُّقِيمٞ ﴿٦٨﴾
در آن، آن بسنده است آنان را و لعنت کرده است آنها را الله و برای آنان عذابی پایدار است (۶۸)

كَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ كَانُوٓاْ أَشَدَّ مِنكُمۡ قُوَّةٗ وَأَكۡثَرَ
همانند آن کسانی که پیش از شما بودند بودند سخت تر از شما به نیرو و زیاده تر

أَمۡوَٰلٗا وَأَوۡلَٰدٗا فَٱسۡتَمۡتَعُواْ بِخَلَٰقِهِمۡ فَٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِخَلَٰقِكُمۡ
از جهت اموال و اولاد پس برخوردار شدند به نصیب خویش پس برخوردار شدید شما به نصیب خود

كَمَا ٱسۡتَمۡتَعَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُم بِخَلَٰقِهِمۡ وَخُضۡتُمۡ
چنان که بهره گرفته بودند آنان که پیش از شما بودند به نصیب خود و فرود رفتید در باطل

كَٱلَّذِي خَاضُوٓاْۚ أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا
مانند کسانی که فرو رفتند آنان نابود شد کردارهایشان در دنیا

وَٱلۡأٓخِرَةِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمۡ يَأۡتِهِمۡ
و آخرت و آنان همان زیان کاران‌اند ﴿٦٩﴾ آیا نیامده است برای ایشان

نَبَأُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَوۡمِ نُوحٖ وَعَادٖ وَثَمُودَ وَقَوۡمِ
خبر آنان که پیش از آنها بودند قوم نوح و عاد و ثمود و قوم

إِبۡرَٰهِيمَ وَأَصۡحَٰبِ مَدۡيَنَ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتِۚ أَتَتۡهُمۡ
ابراهیم و اهل مدین و اهالی قریه های زیر و زبر شده [آبادی های قوم لوط] آمدند به نزد آنان

رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن
پیامبران شان با دلائل روشن پس بر آن نبود الله که ستم کند بر آنان ولیکن

كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ بَعۡضُهُمۡ
ایشان بر خودشان ستم می کردند ﴿٧٠﴾ و مردان مؤمن و زنان ایمان دار برخی شان

أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ
دوستان برخی [دیگرند] فرمان می دهند به کار پسندیده و باز می دارند از کار ناروا

وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَيُطِيعُونَ ٱللَّهَ
و برپا می دارند نماز را و می دهند زکات را و اطاعت می کنند الله

وَرَسُولَهُۥٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ سَيَرۡحَمُهُمُ ٱللَّهُۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٧١﴾
و پیامبرش را آنان به زودی رحم کند بر ایشان الله به تحقیق الله پیروزمند سنجیده کار است ﴿٧١﴾

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا
وعده داده است الله به مردان مؤمن و زنان مؤمن بهشت‌هایی را که جاری می شود از زیر [درختان] آنها

ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةٗ فِي جَنَّٰتِ عَدۡنٖۚ
جویها درحالی که جاویدان باشند در آن و جایگاه‌های پاکیزه ای را در باغ‌های جاویدان

وَرِضۡوَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِ أَكۡبَرُۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٧٢﴾
و خشنودیی از الله بزرگ‌تر از همه است این همان کامیابی بزرگ است ﴿٧٢﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ جَٰهِدِ ٱلۡكُفَّارَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱغۡلُظۡ عَلَيۡهِمۡۚ
ای پیامبر جهاد کن با کافران و منافقان و درشتی کن بر آنان

وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٧٣﴾ يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ
و جایگاهشان دوزخ است و بد بازگشتگاهی است [آن] ﴿٧٣﴾ سوگند می‌خورند به الله

مَا قَالُواْ وَلَقَدۡ قَالُواْ كَلِمَةَ ٱلۡكُفۡرِ وَكَفَرُواْ بَعۡدَ إِسۡلَٰمِهِمۡ
که [ناسزا] نگفته‌اند درحالی که بی گمان گفتند کلمهٔ کفر را و کافر شدند پس از [اظهارکردن] اسلام خود

وَهَمُّواْ بِمَا لَمۡ يَنَالُواْۚ وَمَا نَقَمُوٓاْ إِلَّآ أَنۡ أَغۡنَىٰهُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ
و قصد کردند چیزی را که [بدان] نرسیدند و عیب جویی نکردند مگر از آن رو که توانگر کرد آنان را الله و پیامبرش

مِن فَضۡلِهِۦۚ فَإِن يَتُوبُواْ يَكُ خَيۡرٗا لَّهُمۡۖ وَإِن يَتَوَلَّوۡاْ يُعَذِّبۡهُمُ
از بخشش خود پس اگر توبه کنند باشد بهتر برای‌شان و اگر روگردانند [از توبه] عذاب کند آنان را

ٱللَّهُ عَذَابًا أَلِيمٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَمَا لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
الله عذابی دردناک در دنیا و آخرت و نیست برایشان در زمین

مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ﴿٧٤﴾ ۞ وَمِنۡهُم مَّنۡ عَٰهَدَ ٱللَّهَ لَئِنۡ
هیچ دوستی و نه یاوری ﴿٧٤﴾ از ایشان کسی هست که پیمان بستند با الله که البته اگر

ءَاتَىٰنَا مِن فَضۡلِهِۦ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾
دهد به ما از بخشش خود هر آینه صدقه دهیم و هر آینه باشیم از شایستگان ﴿٧٥﴾

فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُم مِّن فَضۡلِهِۦ بَخِلُواْ بِهِۦ وَتَوَلَّواْ وَّهُم مُّعۡرِضُونَ
پس چون داد به آنان از بخشش خویش بخل ورزیدند به آن و برگشتند در حالی که آنان اعراض کنندگان بودند

﴿٧٦﴾ فَأَعۡقَبَهُمۡ نِفَاقٗا فِي قُلُوبِهِمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ يَلۡقَوۡنَهُۥ بِمَآ أَخۡلَفُواْ
﴿٧٦﴾ پس از پی آورد ایشان را نفاقی در دل هاشان [یعنی دورویی را در دل هایشان برجای نهاد] تا روزی که ملاقات کنند با وی به سبب آنکه خلاف کردند

ٱللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُواْ يَكۡذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ
با الله آنچه را وعده کرده بودند با او و به سبب آنکه دروغ می گفتند ﴿٧٧﴾ آیا ندانسته اند

أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ سِرَّهُمۡ وَنَجۡوَىٰهُمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ عَلَّٰمُ
که هر آینه الله می داند سخن پنهان شان را و راز گفتن شان را و آنکه الله نیک دانای [به]

ٱلۡغُيُوبِ ﴿٧٨﴾ ٱلَّذِينَ يَلۡمِزُونَ ٱلۡمُطَّوِّعِينَ مِنَ
پنهانی‌هاست ﴿٧٨﴾ آنان که عیب جویی می کنند صدقه دهندگان را از

ٱلۡمُؤۡمِنِينَ فِي ٱلصَّدَقَٰتِ وَٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا
مؤمنان در صدقات و آنان را که نمی یابند مگر

جُهۡدَهُمۡ فَيَسۡخَرُونَ مِنۡهُمۡ سَخِرَ ٱللَّهُ مِنۡهُمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾
به اندازه توانشان پس ریشخند می کنند ایشان را ریشخند کند الله آنان را و برای آنان عذابی دردناک است ﴿٧٩﴾

ٱسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِن تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً
آمرزش طلب کنی برایشان یا آمرزش طلب نکنی برایشان اگر آمرزش خواهی برایشان هفتاد بار[هم]

فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ
پس هرگز نیامرزد الله ایشان را این به سبب آن است که آنان کافر شدند به الله و پیامبرش

وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ ٱلْمُخَلَّفُونَ
و الله راه نمی نماید گروه فاسقان را ﴿۸۰﴾ شادمان شدند واپس گذاشتگان

بِمَقْعَدِهِمْ خِلَٰفَ رَسُولِ ٱللَّهِ وَكَرِهُوٓا۟ أَن يُجَٰهِدُوا۟ بِأَمْوَٰلِهِمْ
به نشستن شان پس از پیامبر الله و ناخوش داشتند که جهاد کنند با مال‌هایشان

وَأَنفُسِهِمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَالُوا۟ لَا تَنفِرُوا۟ فِى ٱلْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ
و جان هایشان در راه الله و گفتند بیرون نروید [برای جهاد] در گرما بگو آتش دوزخ

أَشَدُّ حَرًّا لَّوْ كَانُوا۟ يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾ فَلْيَضْحَكُوا۟ قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا۟ كَثِيرًا
سخت تر است از جهت گرما اگر می فهمیدند ﴿۸۱﴾ پس باید بخندند اندک و بگریند بسیار

جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِن رَّجَعَكَ ٱللَّهُ إِلَىٰ طَآئِفَةٍ
به کیفر آنچه که می کردند ﴿۸۲﴾ پس اگر بازآورد تو را الله به سوی گروهی

مِّنْهُمْ فَٱسْتَـْٔذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُل لَّن تَخْرُجُوا۟ مَعِىَ أَبَدًا وَلَن
از ایشان پس دستوری طلبند از تو برای بیرون آمدن پس بگو هرگز بیرون نخواهید آمد همراه من هیچ‌گاه و هرگز

تُقَٰتِلُوا۟ مَعِىَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُم بِٱلْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَٱقْعُدُوا۟
جنگ نخواهید کرد همراه من با هیچ دشمنی هر آینه شما خشنود شدید به نشستن اوّل بار پس بنشینید

مَعَ ٱلْخَٰلِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ أَحَدٍ مِّنْهُم مَّاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ
با پس ماندگان ﴿۸۳﴾ و نماز مگزار بر هیچ یکی از ایشان که بمیرد هیچ گاه و مایست

عَلَىٰ قَبْرِهِۦٓ إِنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ فَٰسِقُونَ
بر گورش هر آینه ایشان کافر شدند به الله و پیامبر او و مردند درحالی که آنان نافرمان بودند

﴿٨٤﴾ وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَٰلُهُمْ وَأَوْلَٰدُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُعَذِّبَهُم
﴿۸۴﴾ و به شگفت نیاورد تو را اموالشان و فرزندانشان جز این نیست که می‌خواهد الله که عذاب کند ایشان را

بِهَا فِى ٱلدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَآ
به آن در دنیا و بیرون شود جان هایشان در حالی که کافران باشند ﴿۸۵﴾ و چون

أُنزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَجَٰهِدُوا۟ مَعَ رَسُولِهِ ٱسْتَـْٔذَنَكَ
فرود آورده شود سوره‌ای که ایمان آورید به الله و جهاد کنید همراه با پیامبر او رخصت خواهند از تو

أُو۟لُوا۟ ٱلطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا۟ ذَرْنَا نَكُن مَّعَ ٱلْقَٰعِدِينَ ﴿٨٦﴾
توانگران از آنان و گویند بگذار ما را تا باشیم با نشستگان ﴿۸۶﴾

رَضُوا۟ بِأَن يَكُونُوا۟ مَعَ ٱلْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ
خشنود شدند به آنکه باشند با واپس ماندگان و مهر نهاده شد بر دل هایشان پس آنان

لَا يَفْقَهُونَ ﴿۸۷﴾ لَـٰكِنِ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ
نمی‌فهمند ﴿۸۷﴾ لیکن این پیامبر و آنان که ایمان آوردند همراه او

جَـٰهَدُوا۟ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۚ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلْخَيْرَٰتُ ۖ
جهاد کردند با مال‌هایشان و دل هایشان و آنان برایشان نیکی هاست

وَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿۸۸﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى
و آنان همان رستگاران‌اند ﴿۸۸﴾ آماده کرده است الله برایشان بهشت‌هایی که روان است

مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ خَـٰلِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿۸۹﴾ وَجَآءَ
از زیر [درختان] آنها جویها درحالی که جاویدانند در آن این است کامیابی بزرگ ﴿۸۹﴾ و آمدند

ٱلْمُعَذِّرُونَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ ٱلَّذِينَ كَذَبُوا۟
عذرآوران از بادیه نشینان تا رخصت داده شود به ایشان و نشستند آنان که دروغ گفته بودند

ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ ۚ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
به الله و پیامبرش زودا که رسد به آنان که کافر شدند از آنان عذابی دردناک

﴿۹۰﴾ لَّيْسَ عَلَى ٱلضُّعَفَآءِ وَلَا عَلَى ٱلْمَرْضَىٰ وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ
﴿۹۰﴾ نیست بر ناتوانان و نه بر بیماران و نه بر آنان که

لَا يَجِدُونَ مَا يُنفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا۟ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۚ
نمی یابند چیزی را که خرج کنند گناهی هرگاه نیک خواهی کنند برای الله و پیامبرش

مَا عَلَى ٱلْمُحْسِنِينَ مِن سَبِيلٍ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۹۱﴾
نیست بر نیکوکاران هیچ راهی [برای سرزنش] و الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۹۱﴾

وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ إِذَا مَآ أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَآ أَجِدُ
و نیست [گناهی] بر آنان که چون بیایند نزد تو تا [بر مرکبی] سوار کنی ایشان را گفتی نمی‌یابم

مَآ أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوا۟ وَّأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ ٱلدَّمْعِ
چیزی را که سوار کنم شما را بر آن بازگشتند درحالی که چشم‌های‌شان جاری باشد از اشک

حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا۟ مَا يُنفِقُونَ ﴿۹۲﴾ ۞ إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى
از روی غم به‌سبب اینکه نمی‌یابند چیزی را که خرج کنند ﴿۹۲﴾ جز این نیست که راهِ [سرزنش و عقوبت] بر

ٱلَّذِينَ يَسْتَـْٔذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَآءُ ۚ رَضُوا۟ بِأَن يَكُونُوا۟
کسانی است که رخصت می‌خواهند از تو درحالی که آنان توانگرانند خشنودشدند به اینکه باشند

مَعَ ٱلْخَوَالِفِ وَطَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۹۳﴾
با واپس ماندگان و مهر نهاد الله بر دل های شان پس آنان [چیزی] نمی‌دانند ﴿۹۳﴾

جزء ۱۱ حزب ۲۱

يَعۡتَذِرُونَ إِلَيۡكُمۡ إِذَا رَجَعۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡۚ قُل لَّا تَعۡتَذِرُواْ
عذر می آورند به سوی شما هنگامی که بازگردید به سوی شان بگو عذر میاورید

لَن نُّؤۡمِنَ لَكُمۡ قَدۡ نَبَّأَنَا ٱللَّهُ مِنۡ أَخۡبَارِكُمۡۚ وَسَيَرَى
هرگز باور نمی‌کنیم [سخن] شما را به تحقیق آگاه گردانیده ما را الله از خبرهای تان و زود خواهد دید

ٱللَّهُ عَمَلَكُمۡ وَرَسُولُهُۥ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ
الله کار شما را و پیامبرش [نیز کار شما را خواهد دید] سپس بازگردانیده می شوید به سوی دانای نهان

وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٤﴾ سَيَحۡلِفُونَ
و آشکار پس آگاه می گرداند شما را به آنچه شما می کردید ﴿۹۴﴾ به زودی سوگند می خورند

بِٱللَّهِ لَكُمۡ إِذَا ٱنقَلَبۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡ لِتُعۡرِضُواْ عَنۡهُمۡۖ فَأَعۡرِضُواْ
به الله برای شما چون بازگردید به سوی ایشان تا روی بگردانید از [سرزنش] ایشان پس روی بگردانید

عَنۡهُمۡۖ إِنَّهُمۡ رِجۡسٌۖ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ
از ایشان بی گمان آنان پلیدند و جایگاهشان جهنم است به سزای آنچه که

يَكۡسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَحۡلِفُونَ لَكُمۡ لِتَرۡضَوۡاْ عَنۡهُمۡۖ فَإِن
می کردند ﴿۹۵﴾ سوگند می خورند برای شما تا خشنود شوید از آنان پس اگر

تَرۡضَوۡاْ عَنۡهُمۡ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يَرۡضَىٰ عَنِ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡفَٰسِقِينَ
خشنود شوید از ایشان بی گمان الله خشنود نمی شود از گروه نافرمانان

﴿٩٦﴾ ٱلۡأَعۡرَابُ أَشَدُّ كُفۡرٗا وَنِفَاقٗا وَأَجۡدَرُ أَلَّا يَعۡلَمُواْ
﴿۹۶﴾ [برخی] از بادیه نشینان شدیدترند از حیث کفر و نفاق و سزاوارترند به اینکه ندانند

حُدُودَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ
حدود آنچه را که نازل کرده است الله بر رسول خود و الله دانای سنجیده کار است ﴿۹۷﴾ و برخی از

ٱلۡأَعۡرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ مَغۡرَمٗا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ ٱلدَّوَآئِرَۚ
بادیه نشینان کسانی هستند که می پندارند آنچه را هزینه می کنند زیان [و تاوان] و انتظار می کشند برای شما پیشامدهای [بد] را

عَلَيۡهِمۡ دَآئِرَةُ ٱلسَّوۡءِۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٩٨﴾ وَمِنَ
بر آنان باد پیشامدهای بد و الله شنوای داناست ﴿۹۸﴾ و برخی از

ٱلۡأَعۡرَابِ مَن يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَيَتَّخِذُ
بادیه نشینان کسانی هستند که ایمان دارند به الله و روز واپسین و می پندارد

مَا يُنفِقُ قُرُبَٰتٍ عِندَ ٱللَّهِ وَصَلَوَٰتِ ٱلرَّسُولِۚ أَلَآ إِنَّهَا قُرۡبَةٞ
آنچه را انفاق می کند مایهٔ نزدیکی [خود] به الله و [نیز] دعاهای [خیر] پیامبر را آگاه باش بی گمان این [هزینه] موجب نزدیکی

لَّهُمۡۚ سَيُدۡخِلُهُمُ ٱللَّهُ فِي رَحۡمَتِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٩٩﴾
برای آنهاست زود داخل گرداند ایشان را الله در رحمت خود بی گمان الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۹۹﴾

وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلْأَوَّلُونَ مِنَ ٱلْمُهَٰجِرِينَ وَٱلْأَنصَارِ وَٱلَّذِينَ
و آن پیشی گیرندگان نخستین از مهاجران و انصار و آنان که

ٱتَّبَعُوهُم بِإِحْسَٰنٍ رَّضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ وَأَعَدَّ
پیروی کردند از ایشان به نیکی خشنود شده است الله از ایشان و خشنود شدند ایشان از او و آماده ساخته است الله

لَهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى تَحْتَهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا
برای شان بهشت‌هایی که جاری است زیر [درختان] آنها جوی‌ها جاویدان باشند در آنها همیشه

ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ ٱلْأَعْرَابِ
این است کامیابی بزرگ ﴿۱۰۰﴾ و برخی از آنان که پیرامون شمایند از بادیه نشینان

مُنَٰفِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ ٱلْمَدِينَةِ مَرَدُوا۟ عَلَى ٱلنِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ
منافقان اند و برخی از اهل مدینه خو گرفته اند بر نفاق نمی دانی [نفاق] ایشان را

نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ
ما می دانیم [نفاق] ایشان را زودا که عذاب کنیم آنان را دو بار سپس بازگردانیده شوند به سوی عذابی

عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَءَاخَرُونَ ٱعْتَرَفُوا۟ بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا۟ عَمَلًا صَٰلِحًا
بزرگ ﴿۱۰۱﴾ و دیگران که اقرار کردند به گناهان خود آمیختند کرداری شایسته را

وَءَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى ٱللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾
با کرداری ناشایسته امید است که الله [به رحمت] بازگردد بر ایشان [و توبهٔ آنان را بپذیر] بی گمان الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۱۰۲﴾

خُذْ مِنْ أَمْوَٰلِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ
بگیر از اموالشان زکاتی را که پاک می سازی ایشان را و پاکیزه می داری ایشان را به آن و دعای خیر کن بر ایشان

إِنَّ صَلَوٰتَكَ سَكَنٌ لَّهُمْ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوٓا۟
بی گمان دعای تو آرامشی است برای ایشان و الله شنوای داناست ﴿۱۰۳﴾ آیا ندانستند

أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ ٱلتَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِۦ وَيَأْخُذُ ٱلصَّدَقَٰتِ وَأَنَّ
که الله هموست که می پذیرد توبه را از بندگان خود و دریافت می کند صدقات را و اینکه

ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ وَقُلِ ٱعْمَلُوا۟ فَسَيَرَى ٱللَّهُ عَمَلَكُمْ
اوست آن توبه پذیر مهربان ﴿۱۰۴﴾ و بگو عمل کنید پس زودا که بیند الله عمل شما را

وَرَسُولُهُۥ وَٱلْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ
و پیامبر او و مؤمنان [نیز بینند] و به زودی بازگردانیده می‌شوید به سوی دانای پنهان و آشکار

فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَءَاخَرُونَ مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ
پس خبر می دهد شما را به آنچه می کردید ﴿۱۰۵﴾ و دیگران [نیز] واگذار شده اند [قبول توبه شان] به فرمان

ٱللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾
الله یا عذاب کند ایشان را و یا بازمی گردد بر ایشان [به رحمت خود] و الله دانای سنجیده کار است ﴿۱۰۶﴾

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ
و آنان که گرفتند [ساختند] مسجدی را برای زیان رساندن و کفر و برای تفرقه انداختن میان

الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ
مؤمنان و [ساختن] کمینگاهی برای کسانی که جنگیده اند با الله و پیامبرش پیش از این

وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ
و هر آینه ایشان سوگند خورند که اراده نکردیم [با ساختن مسجد] مگر نیکی و الله گواهی می دهد که بی گمان ایشان دروغگویان اند

(۱۰۷) لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ
(۱۰۷) نایست [به نماز] در آن [مسجد ضرار] هرگز هر آینه مسجدی که اساس نهاده شده است بر پرهیزکاری از نخستین

يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا
روز سزاوارتر است که بایستی در آن، در آن [مسجد] مردانی اند که دوست دارند پاکی ورزند [از نجاست ظاهری و باطنی]

وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِينَ (۱۰۸) أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ
و الله دوست می دارد پاکی ورزان را (۱۰۸) آیا پس کسی که بنا نهاده است بنیان خود را

عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ
بر پروا از الله و خشنودی [او] بهتر است یا آن کسی که بنا نهاده است بنیان خود را

عَلَىٰ شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
بر لب پرتگاهی که در حال ریزش است پس بینداز او را در آتش دوزخ و الله راه نمی نماید

الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (۱۰۹) لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً
گروه ستمکاران را (۱۰۹) همواره بنیانشان که بنا نهاده‌اند مایهٔ تردید

فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (۱۱۰)
در دل‌های‌شان است مگر که پاره پاره شود دل‌هایشان و الله دانای سنجیده کار است (۱۱۰)

ربع حزب ۲۱

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بی گمان الله خریده است از مؤمنان جان هایشان و مال‌هایشان را

بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
به اینکه باشد برای شان بهشت کارزار می کنند در راه الله پس می کشند [کفار را]

وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ
و کشته می شوند وعده ای است بر [عهدهٔ] الله به حق در تورات و انجیل

وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
و قرآن و کیست وفاکننده تر به عهد خویش از الله پس شادمان باشید

بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (۱۱۱)
به خرید و فروشی که معامله کردید به آن و این است آن کامیابی بزرگ (۱۱۱)

ٱلتَّٰٓئِبُونَ ٱلۡعَٰبِدُونَ ٱلۡحَٰمِدُونَ ٱلسَّٰٓئِحُونَ
[آن مؤمنان] توبه کنندگان اند پرستندگان اند ستایندگان اند سیاحتگران اند [در راه الله=روزه داران اند]

ٱلرَّٰكِعُونَ ٱلسَّٰجِدُونَ ٱلۡأٓمِرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ
رکوع کنندگان اند سجده کنندگان اند امرکنندگان اند به کار پسندیده

وَٱلنَّاهُونَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَٱلۡحَٰفِظُونَ لِحُدُودِ ٱللَّهِۗ
و بازدارندگان اند از کار زشت و نگهداران برای حدود الله

وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ
و مژده ده مؤمنان را (۱۱۲) نیست سزاوار برای پیامبر و آنان که ایمان آوردند

أَن يَسۡتَغۡفِرُواْ لِلۡمُشۡرِكِينَ وَلَوۡ كَانُوٓاْ أُوْلِي قُرۡبَىٰ مِنۢ بَعۡدِ مَا
اینکه طلب بخشایش کنند برای مشرکان و اگرچه باشند خویشاوند پس از آنکه

تَبَيَّنَ لَهُمۡ أَنَّهُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ
روشن شد برای شان که بی گمان آنان یاران دوزخ اند (۱۱۳) و نبود

ٱسۡتِغۡفَارُ إِبۡرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوۡعِدَةٖ وَعَدَهَآ إِيَّاهُ
مغفرت خواستن ابراهیم برای پدرش مگر از روی وعده‌ای که وعده کرده بود آن را به پدرش

فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُۥٓ أَنَّهُۥ عَدُوّٞ لِّلَّهِ تَبَرَّأَ مِنۡهُۚ إِنَّ إِبۡرَٰهِيمَ لَأَوَّٰهٌ حَلِيمٞ
پس چون ظاهر گشت برای او[ابراهیم] که بی‌گمان پدرش دشمن الله است بیزاری جُست از وی بی‌گمان ابراهیم هرآینه بسیار دلسوزِ بردبار بود

﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِلَّ قَوۡمَۢا بَعۡدَ إِذۡ هَدَىٰهُمۡ حَتَّىٰ
(۱۱۴) و بر آن نیست الله که گمراه کند قومی را بعد از آنکه هدایت کرد ایشان را تا

يُبَيِّنَ لَهُم مَّا يَتَّقُونَۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ ٱللَّهَ
بیان کند برایشان آنچه را که پرهیز نمایند[از آن] بی گمان الله به هر چیزی داناست (۱۱۵) بی گمان الله

لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۚ وَمَا لَكُم مِّن
برای اوست فرمانروایی آسمان‌ها و زمین زنده می کند و می‌میراند و نیست برای شما از

دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ﴿١١٦﴾ لَّقَد تَّابَ ٱللَّهُ عَلَى
غیر الله هیچ سرپرستی و نه یاوری (۱۱۶) به تحقیق برگشت الله [به رحمت خود] بر

ٱلنَّبِيِّ وَٱلۡمُهَٰجِرِينَ وَٱلۡأَنصَارِ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ فِي
پیامبر و مهاجرین و انصار آنان که پیروی کردند از او در

سَاعَةِ ٱلۡعُسۡرَةِ مِنۢ بَعۡدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٖ
وقت تنگی و مشکل پس از آنکه نزدیک بود که منحرف شود دل های گروهی

مِّنۡهُمۡ ثُمَّ تَابَ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّهُۥ بِهِمۡ رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١١٧﴾
از ایشان آنگاه بازگشت الله [به مهربانی خود] بر ایشان [توبه‌شان را پذیرفت] بی گمان الله بدیشان مهرورزی مهربان است (۱۱۷)

وَعَلَى ٱلثَّلَٰثَةِ ٱلَّذِينَ خُلِّفُواْ حَتَّىٰٓ إِذَا ضَاقَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلۡأَرۡضُ
و [بازگشت الله به مهربانی خود] برآن سه نفری که [ازغزوه تبوک]بازمانده بودند تا وقتی که تنگ شد بر ایشان زمین

بِمَا رَحُبَتۡ وَضَاقَتۡ عَلَيۡهِمۡ أَنفُسُهُمۡ وَظَنُّوٓاْ أَن لَّا مَلۡجَأَ
با وجود فراخی‌اش و تنگ شد بر ایشان نفوس شان [=دلشان به تنگ آمد] و یقین کردند که نیست پناهی

مِنَ ٱللَّهِ إِلَّآ إِلَيۡهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيۡهِمۡ لِيَتُوبُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ
از[خشم] الله مگر به سوی وی پس برگشت نمود الله [بارحمتش] بر ایشان [=توبه شان راپذیرفت] تا توبه کنند بی گمان الله اوست آن توبه پذیر

ٱلرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَكُونُواْ مَعَ
مهربان (۱۱۸) ای کسانی که ایمان آورده اید پروا کنید از الله و باشید با

ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهۡلِ ٱلۡمَدِينَةِ وَمَنۡ حَوۡلَهُم
راست گویان (۱۱۹) نیست سزاوار برای اهل مدینه و آنان که پیرامون ایشانند

مِّنَ ٱلۡأَعۡرَابِ أَن يَتَخَلَّفُواْ عَن رَّسُولِ ٱللَّهِ وَلَا يَرۡغَبُواْ بِأَنفُسِهِمۡ
از بادیه نشینان که بازمانند ازهمراهی پیامبر الله[در جهاد] و نه اینکه دوست بدارند جان های خود را

عَن نَّفۡسِهِۦۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ لَا يُصِيبُهُمۡ ظَمَأٞ وَلَا نَصَبٞ
[بیشتر]از جان او این [منع از پس ماندن] به این سبب است که به آنان [مجاهدان] نمی رسد به ایشان تشنگی و نه رنجی

وَلَا مَخۡمَصَةٞ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَطَـُٔونَ مَوۡطِئٗا يَغِيظُ
و نه گرسنگی در راه الله وگام نمی نهند [به سم و کف و پای] جایی را که به خشم آورد

ٱلۡكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنۡ عَدُوّٖ نَّيۡلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُم
کافران را و نمی رسند[به هیچ مقصدی] از دشمن الله به رسیدنی مگر نوشته می شود برایشان

بِهِۦ عَمَلٞ صَٰلِحٌۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٢٠﴾
به سبب آن کرداری شایسته بی گمان الله تباه نمی کند پاداشِ نیکوکاران را (۱۲۰)

وَلَا يُنفِقُونَ نَفَقَةٗ صَغِيرَةٗ وَلَا كَبِيرَةٗ وَلَا يَقۡطَعُونَ
و هزینه نمی‌کنند هیچ هزینه‌ای را خرد و نه کلان را و نمی‌پیمایند

وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمۡ لِيَجۡزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحۡسَنَ مَا كَانُواْ
هیچ سرزمینی را مگر نوشته می‌شود برایشان تا پاداش دهد ایشان را الله [پاداش] نیکوترین کاری که

يَعۡمَلُونَ ﴿١٢١﴾ ۞ وَمَا كَانَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ لِيَنفِرُواْ كَآفَّةٗۚ
می کردند (۱۲۱) و نشاید مؤمنان که رهسپار شوند همگی [برای جهاد و طلب علم]

نصف حزب ۲۱

فَلَوۡلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرۡقَةٖ مِّنۡهُمۡ طَآئِفَةٞ لِّيَتَفَقَّهُواْ فِي ٱلدِّينِ
پس چرا رهسپار نشوند از هر گروهی از ایشان دسته ای تا ژرف آگاه شوند در دین

وَلِيُنذِرُواْ قَوۡمَهُمۡ إِذَا رَجَعُوٓاْ إِلَيۡهِمۡ لَعَلَّهُمۡ يَحۡذَرُونَ ﴿١٢٢﴾
و برای اینکه بیم دهند گروه خود را آنگاه که بازگردند به سوی ایشان باشد که آنان بترسند [و بپرهیزند] (۱۲۲)

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَـٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم مِّنَ ٱلْكُفَّارِ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید پیکار کنید با آنان که نزدیک اند به شما از کفار

وَلْيَجِدُواْ فِيكُمْ غِلْظَةً ۚ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾
و باید بیابند[کفار] در شما درشتی را و بدانید که به تحقیق الله با پرهیزکاران است [نصرت الهی برای آنان است] (۱۲۳)

وَإِذَا مَآ أُنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُم مَّن يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَـٰذِهِۦٓ
و آنگاه که نازل شود سوره‌ای پس برخی از ایشان کسی است که می گوید کدامیک از شما زیاد نمود او را این [سوره]

إِيمَـٰنًا ۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَزَادَتْهُمْ إِيمَـٰنًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ
از جهت ایمان پس آنان که ایمان آورده اند پس زیاد نمود این سوره برای آنان ایمان را و ایشان شادمان می شوند

﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا
(۱۲۴) و اما آنانی که در دل های شان بیماری[نفاق] است پس زیاده ساخته برای آنان پلیدی را

إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُواْ وَهُمْ كَـٰفِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا يَرَوْنَ
به پلیدی شان و مردند درحالی که کافران بودند (۱۲۵) آیا نمی بینند [منافقان]

أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِى كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ
که ایشان آزموده می شوند در هر سال یک بار یا دو بار باز هم

لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا مَآ أُنزِلَتْ
توبه نمی کنند و نه ایشان پند می گیرند (۱۲۶) و چون نازل شود

سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَىٰكُم مِّنْ أَحَدٍ
سوره‌ای می‌نگرد برخی از ایشان به سوی برخی دیگر [گوید] آیا می بیند شما را کسی [از مسلمانان]؟

ثُمَّ ٱنصَرَفُواْ ۚ صَرَفَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُم بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ
آن گاه بازمی گردند بازداشته است الله دل هایشان را [از هدایت] به این سبب که ایشان گروهی اند که نمی فهمند

﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَآءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ
(۱۲۷) هر آینه آمده است برای شما پیامبری از خود شما که دشوار است

عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِٱلْمُؤْمِنِينَ
بر او که در رنج افتید آزمند است بر [خیر] شما نسبت به مؤمنان

رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾ فَإِن تَوَلَّوْاْ فَقُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ لَآ إِلَـٰهَ
دلسوز مهربان است (۱۲۸) پس اگر رخ گردانند [از ایمان] پس بگو بسنده است مرا الله نیست هیچ الهی

إِلَّا هُوَ ۖ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۖ وَهُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾
جز او بر او توکّل کردم و اوست پروردگار آن عرش بزرگ (۱۲۹)

ترتیبها ۱۰ سُورَةُ يُونُسَ آیاتها ۱۰۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

الٓرۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا

الف، لام، راء، این آیت های آن کتاب استوار و سنجیده است ﴿١﴾ آیا هست برای مردمان شگرف

أَنْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰ رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنذِرِ ٱلنَّاسَ وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟

اینکه وحی فرستادیم به سوی مردی از ایشان که هشدار بده مردمان را و مژده ده کسانی را که ایمان آورده اند

أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِندَ رَبِّهِمْۗ قَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ إِنَّ هَٰذَا

به آنکه برای آنان است پایگاه راستین نزد پروردگار شان گفتند کافران هر آینه این

لَسَٰحِرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ

جادوگری آشکار است ﴿٢﴾ هر آینه پروردگار شما الله است آن که آفرید آسمان ها و زمین را

فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِۖ يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَۖ مَا مِن شَفِيعٍ

در شش روز آنگاه استیلا یافت بر عرش تدبیر می کند کار را نیست هیچ شفاعت کننده‌ای

إِلَّا مِنۢ بَعْدِ إِذْنِهِۦۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُۚ أَفَلَا

مگر پس از اجازهٔ وی این است الله پروردگار شما پس بپرستید او را آیا

تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًاۖ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقًّاۚ إِنَّهُۥ

پند نمی گیرید؟ ﴿٣﴾ به سوی اوست بازگشت شما همگی وعدهٔ [کرده است] الله وعدهٔ درست هرآینه او

يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ

آغاز می کند آفرینش را سپس باز می گرداند آن را تا پاداش دهد آنان را که ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته

بِٱلْقِسْطِۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ

به دادگری و آنان که کافر شدند برای آنان است آشامیدنی از آب گرم و عذابی

أَلِيمٌۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾ هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ ٱلشَّمْسَ

دردناک به سبب آنکه کفر می‌ورزیدند ﴿٤﴾ او کسی است که قرار داد آفتاب را

ضِيَآءً وَٱلْقَمَرَ نُورًا وَقَدَّرَهُۥ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا۟ عَدَدَ ٱلسِّنِينَ

درخشان و ماه را تابان و معین کرد برای آن[ماه] منزل ها را تا بدانید شمار سال ها

وَٱلْحِسَابَۚ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ إِلَّا بِٱلْحَقِّۚ يُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ

و حساب را نیافریده است الله این را مگر حق به تفصیل بیان می کند نشانه ها را

لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِى ٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ

برای گروهی که می دانند ﴿٥﴾ هر آینه در پی آمدن شب و روز و آنچه آفریده است

ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

الله در آسمان ها و زمین نشانه هایی است برای گروهی که پرهیزکاری می کنند ﴿٦﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا وَرَضُواْ بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَٱطۡمَأَنُّواْ
هر آینه آنان که امید ندارند دیدار ما را و خشنود شده اند به زندگانی دنیا و دل بسته اند

بِهَا وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنۡ ءَايَٰتِنَا غَٰفِلُونَ ﴿٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ مَأۡوَىٰهُمُ
به آن و آنان که ایشان از نشانه های ما بی خبرند (۷) آنان جایگاهشان

ٱلنَّارُ بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
آتش است به سبب آنچه کسب می کردند (۸) هر آینه آنان که ایمان آورده اند

وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ يَهۡدِيهِمۡ رَبُّهُم بِإِيمَٰنِهِمۡۖ تَجۡرِي مِن
و کردند کارهای شایسته راه نماید ایشان را پروردگارشان به سبب ایمانشان می رود از

تَحۡتِهِمُ ٱلۡأَنۡهَٰرُ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٩﴾ دَعۡوَىٰهُمۡ فِيهَا سُبۡحَٰنَكَ
زیر آنها جوی‌ها در باغ های سراسر نعمت (۹) دعای ایشان در آنجا سبحانک

ٱللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمۡ فِيهَا سَلَٰمٞۚ وَءَاخِرُ دَعۡوَىٰهُمۡ أَنِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ
اللهم باشد[=پاکی توراست بارالها] و درود آنان[با یکدیگر] در آنجا سلام است و واپسین دعای شان این است که ستایش از آنِ الله است

رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠﴾ ۞ وَلَوۡ يُعَجِّلُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ ٱلشَّرَّ
پروردگار جهانیان (۱۰) و اگر پیش می انداخت الله برای مردمان بدی[عذاب را]

سه چهارم حزب ۲۱

ٱسۡتِعۡجَالَهُم بِٱلۡخَيۡرِ لَقُضِيَ إِلَيۡهِمۡ أَجَلُهُمۡۖ فَنَذَرُ ٱلَّذِينَ
مانندبه شتاب خواستن آنها خیر را هر آینه به سر می‌آمد به سوی ایشان اجلشان پس می گذاریم آنان را که

لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ
امید ندارند دیدار ما را در سرکشی شان سرگردان شوند (۱۱) و چون برسد

ٱلۡإِنسَٰنَ ٱلضُّرُّ دَعَانَا لِجَنۢبِهِۦٓ أَوۡ قَاعِدًا أَوۡ قَآئِمٗا فَلَمَّا كَشَفۡنَا
آدمی را رنج بخواند ما را بر پهلوی خود یا نشسته یا ایستاده پس چون برداریم

عَنۡهُ ضُرَّهُۥ مَرَّ كَأَن لَّمۡ يَدۡعُنَآ إِلَىٰ ضُرّٖ مَّسَّهُۥۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ
از او رنج وی را برود گویا که هرگز نخوانده بود ما را به[دفع کردن] رنجی که بدو رسیده بود اینچنین آراسته شده است

لِلۡمُسۡرِفِينَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَا ٱلۡقُرُونَ
برای اسراف کنندگان آنچه را که می کردند (۱۲) و هر آینه هلاک کرده ایم نسل های

مِن قَبۡلِكُمۡ لَمَّا ظَلَمُواْ وَجَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَمَا كَانُواْ
پیش از شما را آنگاه که ستم کردند و آوردند برای ایشان پیامبران شان نشانه های روشن را و بر آن نبودند

لِيُؤۡمِنُواْۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكُمۡ
که ایمان آورند اینچنین کیفر می دهیم گروه بزهکاران را (۱۳) سپس گردانیدیم شما را

خَلَٰٓئِفَ فِي ٱلۡأَرۡضِ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ لِنَنظُرَ كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ﴿١٤﴾
جانشینان[گذشتگان] در زمین پس از ایشان تا بنگریم چگونه کار می کنید؟ (۱۴)

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
و چون خوانده شود بر آنان آیات ما که روشن‌اند گویند آنان که امید ندارند

لِقَآءَنَا ٱئْتِ بِقُرْءَانٍ غَيْرِ هَٰذَآ أَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِيٓ
به دیدار ما بیاور قرآنی را غیر از این یا دگرگون ساز آن را! بگو روا نباشد برای من

أَنْ أُبَدِّلَهُۥ مِن تِلْقَآيِٕ نَفْسِيٓ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ إِنِّيٓ
که دگرگون کنم آن را از جانب خود پیروی نمی کنم مگر آنچه را وحی شده است به سوی من هر آینه من

أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۱۵﴾ قُل لَّوْ شَآءَ
می ترسم اگر نافرمانی کنم پروردگارخود را از عذاب روزی بزرگ ۱۵ بگو اگر بخواهد

ٱللَّهُ مَا تَلَوْتُهُۥ عَلَيْكُمْ وَلَآ أَدْرَىٰكُم بِهِۦ فَقَدْ لَبِثْتُ
الله نمی خواندم آن را بر شما و آگاه نمی کرد [الله] شما را به آن پس به درستی که درنگ کردم من

فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِۦٓ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۱۶﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ
در میان شما عمری پیش از این پس آیا خرد نمی ورزید ۱۶ پس کیست ستمکارتر

مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓ إِنَّهُۥ
از کسی که بر بندد بر الله دروغی را یا تکذیب کند آیات او را هر آینه حقیقت این است که

لَا يُفْلِحُ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿۱۷﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
رستگار نمی شوند بزهکاران ۱۷ و می پرستند به جای الله

مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا
چیزی را که زیان نرساند به آنان و سود نرساند به آنان و می گویند اینان شفیعان ماهستند

عِندَ ٱللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّـُٔونَ ٱللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا
نزد الله بگو آیا خبر می دهید الله را به آنچه که نمی داند در آسمان ها و نه

فِي ٱلْأَرْضِ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۱۸﴾ وَمَا كَانَ
در زمین؟ پاکی از آن اوست و برتر است از آنچه شرک [او] می سازند ۱۸ و نبودند

ٱلنَّاسُ إِلَّآ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَٱخْتَلَفُوا۟ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
مردمان مگر امّتی یگانه پس اختلاف کردند و اگر نبودی سخنی

سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ
که پیشی گرفته بود از پروردگارت هر آینه داوری می شد میان ایشان در آنچه که در آن اختلاف دارند

﴿۱۹﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ فَقُلْ إِنَّمَا
۱۹ و می گویند چرا فروفرستاده نشد بر او [محمد (ص)] نشانه ای از پروردگارش پس بگو جز این نیست که

ٱلْغَيْبُ لِلَّهِ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّي مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿۲۰﴾
علم غیب از آن الله است پس انتظار برید همانا من با شما از منتظرانم ۲۰

وَإِذَآ أَذَقۡنَا ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ مِّنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُمۡ إِذَا لَهُم مَّكۡرٞ فِيٓ
و چون بچشانیم به مردمان رحمتی را [ازسوی خود] پس از سختی که رسیده بود به آنان ناگهان ایشان را نیرنگی باشد در

ءَايَاتِنَاۚ قُلِ ٱللَّهُ أَسۡرَعُ مَكۡرًاۚ إِنَّ رُسُلَنَا يَكۡتُبُونَ مَا تَمۡكُرُونَ
نشانه های ما بگو الله زودتر است از شما در رسانیدن [جزای] نیرنگ هر آینه فرستادگان ما می نویسند آنچه مکر می کنید

(۲۱) هُوَ ٱلَّذِي يُسَيِّرُكُمۡ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا كُنتُمۡ فِي ٱلۡفُلۡكِ
(۲۱) اوست آنکه روان می کند شما را در خشکی و دریا تا وقتی که باشید در کشتی ها

وَجَرَيۡنَ بِهِم بِرِيحٖ طَيِّبَةٖ وَفَرِحُواْ بِهَا جَآءَتۡهَا رِيحٌ عَاصِفٞ
و روان شدند با [سواران] خود با بادی خوش و شادمان شدند ایشان به آن باد ناگهان آید بر آنها بادی سخت

وَجَآءَهُمُ ٱلۡمَوۡجُ مِن كُلِّ مَكَانٖ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ أُحِيطَ بِهِمۡ لَا دَعَوُاْ
و بیاید به ایشان موج از هر جا و بدانند که آنها احاطه شدند بخوانند

ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ لَئِنۡ أَنجَيۡتَنَا مِنۡ هَٰذِهِۦ لَنَكُونَنَّ مِنَ
الله را خالص کنندگان برای وی عبادت را همانا اگر رهایی دهی ما را از این هر آینه باشیم از

ٱلشَّٰكِرِينَ (۲۲) فَلَمَّآ أَنجَىٰهُمۡ إِذَا هُمۡ يَبۡغُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ
شکرگزاران (۲۲) پس چون نجات داد آنان را ناگهان ایشان سرکشی می کنند در زمین به

ٱلۡحَقِّۗ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّمَا بَغۡيُكُمۡ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۖ مَّتَٰعَ ٱلۡحَيَوٰةِ
ناحق ای مردم جز این نیست که سرکشی شما به زیانِ خود شماست [یافتید] بهرهٔ زندگانی

ٱلدُّنۡيَاۖ ثُمَّ إِلَيۡنَا مَرۡجِعُكُمۡ فَنُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ (۲۳)
دنیا را سپس به سوی ما بازگشت شماست پس خبردار کنیم شما را به آنچه می کردید (۲۳)

إِنَّمَا مَثَلُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَآءٍ أَنزَلۡنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَٱخۡتَلَطَ بِهِۦ
جز این نیست که حالت زندگانی دنیا مانند آبی است که فرودآوردی آن را از آسمان پس بیامیخت به آن

نَبَاتُ ٱلۡأَرۡضِ مِمَّا يَأۡكُلُ ٱلنَّاسُ وَٱلۡأَنۡعَٰمُ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذَتِ ٱلۡأَرۡضُ
روییدنی زمین از آنچه می خورند مردمان و چارپایان تا وقتی که فراگرفت زمین

زُخۡرُفَهَا وَٱزَّيَّنَتۡ وَظَنَّ أَهۡلُهَآ أَنَّهُمۡ قَٰدِرُونَ عَلَيۡهَآ
پیرایهٔ خود را و آراسته شد و گمان کردند ساکنان آن که ایشان توانایند بر [استفاده از] آن

أَتَىٰهَآ أَمۡرُنَا لَيۡلًا أَوۡ نَهَارٗا فَجَعَلۡنَٰهَا حَصِيدٗا كَأَن لَّمۡ تَغۡنَ
[ناگهان] بیامد فرمان ما در شب یا روز پس گردانیدیم آن را [مثل] زراعت دروشده گویا که هیچ نبود

بِٱلۡأَمۡسِۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ (۲۴) وَٱللَّهُ
دیروز اینچنین بیان می کنیم نشانه ها را برای گروهی که می اندیشند (۲۴) و الله

يَدۡعُوٓاْ إِلَىٰ دَارِ ٱلسَّلَٰمِ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ (۲۵)
می خواند به سوی سرای سلامتی و راه می نماید هر که را بخواهد به سوی راهی راست (۲۵)

حزب ۲۲

۞ لِّلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ ٱلۡحُسۡنَىٰ وَزِيَادَةٞۖ وَلَا يَرۡهَقُ وُجُوهَهُمۡ قَتَرٞ
برای آنان که نیکوکاری کردند نیکوترین [پاداش] و زیاده [بر آن] است و نپوشاند روهای شان را هیچ سیاهی [غم و اندوه]

وَلَا ذِلَّةٌۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٦﴾ وَٱلَّذِينَ
و نه هیچ خواری آنان اهل بهشت اند ایشان در آنجا جاویدانند ﴿۲۶﴾ و آنان که

كَسَبُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ جَزَآءُ سَيِّئَةِۭ بِمِثۡلِهَا وَتَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ مَّا لَهُم مِّنَ
به دست آورند کردارهای بد را جزای بدی همانند آن است و بپوشاند آنان را خواری نیست برایشان از

ٱللَّهِ مِنۡ عَاصِمٖۖ كَأَنَّمَآ أُغۡشِيَتۡ وُجُوهُهُمۡ قِطَعٗا مِّنَ ٱلَّيۡلِ مُظۡلِمًاۚ
[جانب] الله هیچ نگهدارنده ای گویا پوشانیده شده است روهای شان به پاره هایی از شب تاریک

أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُهُمۡ
آنان اهل دوزخند، آنان در آنجا جاویدانند ﴿۲۷﴾ و [بترسید] از روزی که گرد آوریم آنان را

جَمِيعٗا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ مَكَانَكُمۡ أَنتُمۡ وَشُرَكَآؤُكُمۡۚ فَزَيَّلۡنَا
همگی سپس می گوییم به آنان که شرک ورزیدند [بایستید] بر جایتان شما و شریکانتان پس جدایی می افکنیم

بَيۡنَهُمۡۖ وَقَالَ شُرَكَآؤُهُم مَّا كُنتُمۡ إِيَّانَا تَعۡبُدُونَ ﴿٢٨﴾ فَكَفَىٰ بِٱللَّهِ
میان ایشان و گویند شریکانشان شما ما را نمی پرستیدید ﴿۲۸﴾ پس بسنده است الله

شَهِيدَۢا بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمۡ إِن كُنَّا عَنۡ عِبَادَتِكُمۡ لَغَٰفِلِينَ ﴿٢٩﴾
گواه میان ما و میان شما هر آینه بودیم ما از پرستش شما بی خبران ﴿۲۹﴾

هُنَالِكَ تَبۡلُواْ كُلُّ نَفۡسٖ مَّآ أَسۡلَفَتۡۚ وَرُدُّوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ مَوۡلَىٰهُمُ
آنجا دچار شود هر شخصی [به کیفر] آنچه پیش فرستاده بود و بازگردانیده شوند به سوی الله سرور

ٱلۡحَقِّۖ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٣٠﴾ قُلۡ مَن يَرۡزُقُكُم
راستینشان و ناپدید گردد از ایشان آنچه به دروغ می بافتند ﴿۳۰﴾ بگو چه کسی روزی می دهد شما را

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ أَمَّن يَمۡلِكُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَمَن يُخۡرِجُ
از آسمان و زمین؟ یا کیست که در اختیار دارد شنوایی و چشم ها را؟ و کیست که برون آورد

ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَيُخۡرِجُ ٱلۡمَيِّتَ مِنَ ٱلۡحَيِّ وَمَن يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَۚ
زنده را از مرده و بیرون آورد مرده را از زنده؟ و کیست که تدبیر کند کار را؟

فَسَيَقُولُونَ ٱللَّهُۚ فَقُلۡ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ فَذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمُ ٱلۡحَقُّۖ
پس زود باشد که گویند الله است پس بگو پس آیا پروا نمی کنید؟ ﴿۳۱﴾ پس آن [که او را این صفت ها باشد] الله پروردگار راستین شما است

فَمَاذَا بَعۡدَ ٱلۡحَقِّ إِلَّا ٱلضَّلَٰلُۖ فَأَنَّىٰ تُصۡرَفُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ
پس چیست بعد از حق جز گمراهی پس چگونه [از حق] گردانیده می شوید؟ ﴿۳۲﴾ اینچنین

حَقَّتۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى ٱلَّذِينَ فَسَقُوٓاْ أَنَّهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٣﴾
راست آمد سخن پروردگار تو بر آنان که نافرمانی کردند که آنان ایمان نمی آورند ﴿۳۳﴾

قُلۡ هَلۡ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَبۡدَؤُاْ ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥۚ قُلِ ٱللَّهُ يَبۡدَؤُاْ

بگو آیا هست از شریکان شما کسی که آغاز کند آفرینش را سپس آن را بازگرداند؟ بگو الله آغاز می کند

ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ ﴿٣٤﴾ قُلۡ هَلۡ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَهۡدِيٓ

آفرینش را باز آن را بازمی گرداند پس کجا [از حق] برگردانیده می شوید؟ (۳۴) بگو آیا هست از شریکان شما کسی که راه نماید

إِلَى ٱلۡحَقِّۚ قُلِ ٱللَّهُ يَهۡدِي لِلۡحَقِّۗ أَفَمَن يَهۡدِيٓ إِلَى ٱلۡحَقِّ أَحَقُّ أَن

به سوی حق بگو الله راه نماید به سوی حق آیا آن که راه نماید به سوی حق سزاوارتر است به اینکه

يُتَّبَعَ أَمَّن لَّا يَهِدِّيٓ إِلَّآ أَن يُهۡدَىٰۖ فَمَا لَكُمۡ كَيۡفَ تَحۡكُمُونَ ﴿٣٥﴾

پیروی شود یاکسی که خود راه نمی یابد مگر اینکه راه نموده شود؟ پس چه شده شما را؟ چگونه داوری میکنید (۳۵)

وَمَا يَتَّبِعُ أَكۡثَرُهُمۡ إِلَّا ظَنًّاۚ إِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغۡنِي مِنَ ٱلۡحَقِّ شَيۡـًٔاۚ إِنَّ ٱللَّهَ

و پیروی نمی کنند بیشترشان مگر گمانی را به درستی که گمان بی نیاز نگرداند از حق چیزی را[هرگز آدمی را به حق نرساند]هر آینه الله

عَلِيمُۢ بِمَا يَفۡعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا كَانَ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانُ أَن يُفۡتَرَىٰ مِن دُونِ

داناست به آنچه می کنند (۳۶) و نیست این قرآن که بربافته شده باشد از [سوی] غیر

ٱللَّهِ وَلَٰكِن تَصۡدِيقَ ٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَتَفۡصِيلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَا رَيۡبَ

الله ولیکن تصدیق می کند آنچه را پیش از وی است و بیان روشن کتاب[های آسمانی] است هیچ تردیدی نیست

فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ قُلۡ فَأۡتُواْ بِسُورَةٖ

در آن از پروردگار جهانیان است (۳۷) آیا می گویند بربسته آن را؟ بگو پس بیاورید سوره‌ای

مِّثۡلِهِۦ وَٱدۡعُواْ مَنِ ٱسۡتَطَعۡتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾

همانند آن را و بخوانید هر که را توانید به جز الله اگر هستید راست گویان (۳۸)

بَلۡ كَذَّبُواْ بِمَا لَمۡ يُحِيطُواْ بِعِلۡمِهِۦ وَلَمَّا يَأۡتِهِمۡ تَأۡوِيلُهُۥۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ

بلکه دروغ پنداشتند چیزی را که دست نیافته اند به دانش آن و هنوز نیامده است برای شان مصداق وعدهٔ آن اینچنین تکذیب کردند

ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۖ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٩﴾

آنان که بودند پیش از ایشان پس بنگر چگونه شد فرجام ستمکاران (۳۹)

وَمِنۡهُم مَّن يُؤۡمِنُ بِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن لَّا يُؤۡمِنُ بِهِۦۚ وَرَبُّكَ أَعۡلَمُ

و از ایشان کسی است که ایمان می آرد به وی و از ایشان کسی است که ایمان نمی آورد به وی و پروردگار تو داناتر است

بِٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل لِّي عَمَلِي وَلَكُمۡ عَمَلُكُمۡۖ

به تبهکاران (۴۰) و اگر دروغ شمردند تو را پس بگو برای من است کردار من و برای شماست کردارتان

أَنتُم بَرِيٓـُٔونَ مِمَّآ أَعۡمَلُ وَأَنَا۠ بَرِيٓءٞ مِّمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنۡهُم مَّن

شما بیزارید از آنچه من می کنم و من [نیز] بیزارم از آنچه شما می کنید (۴۱) و از ایشان کسی هست که

يَسۡتَمِعُونَ إِلَيۡكَۚ أَفَأَنتَ تُسۡمِعُ ٱلصُّمَّ وَلَوۡ كَانُواْ لَا يَعۡقِلُونَ ﴿٤٢﴾

گوش می نهند به سوی تو آیا تو می شنوانی کران را و اگرچه خرد نورزند؟ (۴۲)

وَمِنۡهُم مَّن يَنظُرُ إِلَيۡكَۚ أَفَأَنتَ تَهۡدِي ٱلۡعُمۡيَ وَلَوۡ كَانُواْ

و از ایشان کسی هست که می نگرد به سوی تو آیا تو راه می نمایی کوران را و اگرچه

لَا يُبۡصِرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَظۡلِمُ ٱلنَّاسَ شَيۡـٔٗا وَلَٰكِنَّ

نبینند ﴿۴۳﴾ همانا الله ستم نمی کند بر مردمان چیزی را بلکه

ٱلنَّاسَ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوۡمَ يَحۡشُرُهُمۡ كَأَن لَّمۡ يَلۡبَثُوٓاْ إِلَّا

مردمان بر خویشتن ستم می کنند ﴿۴۴﴾ و روزی که برانگیزد الله ایشان را گویا درنگ نکرده بودند[در دنیا] مگر

سَاعَةٗ مِّنَ ٱلنَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيۡنَهُمۡۚ قَدۡ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِلِقَآءِ ٱللَّهِ

لحظه ای از روز که می‌شناسند یکدیگر را به تحقیق زیان کردند آنان که دروغ شمردند دیدار الله را

وَمَا كَانُواْ مُهۡتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعۡضَ ٱلَّذِي نَعِدُهُمۡ أَوۡ نَتَوَفَّيَنَّكَ

و نبودند راه یافتگان ﴿۴۵﴾ و اگر بنمایانیم به تو برخی ازآنچه را که وعده می کنیم یا جان تو را بستانیم

فَإِلَيۡنَا مَرۡجِعُهُمۡ ثُمَّ ٱللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفۡعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ

پس به سوی ما است بازگشت ایشان سپس الله گواه است بر آنچه می کنند ﴿۴۶﴾ و برای هر

أُمَّةٖ رَّسُولٞۖ فَإِذَا جَآءَ رَسُولُهُمۡ قُضِيَ بَيۡنَهُم بِٱلۡقِسۡطِ وَهُمۡ

امتی پیامبری است پس چون آید پیامبرشان حکم کرده شود میان شان به دادگری و ایشان

لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ

ستمدیده نشوند ﴿۴۷﴾ و می گویند کی باشد این وعده اگر هستید راست گویان

﴿٤٨﴾ قُل لَّآ أَمۡلِكُ لِنَفۡسِي ضَرّٗا وَلَا نَفۡعًا إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۗ لِكُلِّ أُمَّةٍ

﴿۴۸﴾ بگو در اختیار ندارم برای خودم زیانی و نه سودی را مگر آنچه خواهد الله هر گروهی را

أَجَلٌۚ إِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ فَلَا يَسۡتَـٔۡخِرُونَ سَاعَةٗ وَلَا يَسۡتَقۡدِمُونَ ﴿٤٩﴾

سرآمدی است چون بیاید سرآمدشان پس نه پس افتند لحظه ای و نه پیش افتند ﴿۴۹﴾

قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَتَىٰكُمۡ عَذَابُهُۥ بَيَٰتًا أَوۡ نَهَارٗا مَّاذَا يَسۡتَعۡجِلُ مِنۡهُ

بگو چه بینید اگر بیاید به شما عذاب او شبانگاه یا به روز چه چیز را به شتاب می طلبند از او

ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنتُم بِهِۦٓۚ ءَآلۡـَٰٔنَ وَقَدۡ كُنتُم بِهِۦ

بزهکاران ﴿۵۰﴾ آیا وانگهی چون واقع شود ایمان می آورید به آن آیا اکنون و همانا به آن

تَسۡتَعۡجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ ذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡخُلۡدِ

شتاب می کردید ﴿۵۱﴾ پس گفته شود به آنان که ستم کردند بچشید عذاب جاوید را

هَلۡ تُجۡزَوۡنَ إِلَّا بِمَا كُنتُمۡ تَكۡسِبُونَ ﴿٥٢﴾ ۞ وَيَسۡتَنۢبِـُٔونَكَ

آیا کیفر داده می شوید جز بدانچه می کردید؟ ﴿۵۲﴾ و می پرسند از تو

أَحَقٌّ هُوَۖ قُلۡ إِي وَرَبِّيٓ إِنَّهُۥ لَحَقّٞۖ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ ﴿٥٣﴾

آیا حق است آن [وعده]؟ بگو آری قسم به پروردگارم هر آینه آن حق است و نیستید شما ناتوان کنندگان [الله] ﴿۵۳﴾

ربع حزب ۲۲

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي ٱلْأَرْضِ لَٱفْتَدَتْ بِهِۦۗ وَأَسَرُّواْ
و اگر هر آینه [باشد]برای هر کسی که ستم کرده است آنچه در زمین است هر آینه فدیه دهد آن را و پنهان دارند

ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُاْ ٱلْعَذَابَۖ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْقِسْطِۚ وَهُمْ
پشیمانی خود را هنگامی که ببینند عذاب را و حکم کرده شود میان ایشان به دادگری و ایشان

لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۗ أَلَآ إِنَّ
ستمدیده نشوند ﴿۵۴﴾ آگاه باش هر آینه برای الله است آنچه در آسمان ها و زمین است آگاه باش هرآینه

وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِۦ وَيُمِيتُ
وعدهٔ الله حقّ است ولیکن بیشتر شان نمی دانند ﴿۵۵﴾ او زنده می کند و می میراند

وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَتْكُم مَّوْعِظَةٌ
و به سوی وی بازگردانیده می شوید ﴿۵۶﴾ ای مردمان به تحقیق آمده است برای شما پندی

مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَآءٌ لِّمَا فِي ٱلصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ
از پروردگارتان و بهبودی برای آنچه که در سینه هاست و راه نمونی و رحمتی است برای مؤمنان

﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ ٱللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِۦ فَبِذَٰلِكَ فَلْيَفْرَحُواْ هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا
﴿۵۷﴾ بگو به بخشایش الله و به رحمت او پس بدین[خبر] باید که شاد شوند[مؤمنان] آن بهتر است از آنچه

يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَرَءَيْتُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ لَكُم مِّن رِّزْقٍ
گرد می آورند ﴿۵۸﴾ بگو به من خبر دهیدکه آنچه را فرو آورده است الله برای شما از روزی

فَجَعَلْتُم مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَٰلًا قُلْ ءَآللَّهُ أَذِنَ لَكُمْۖ أَمْ عَلَى ٱللَّهِ
پس قراردادید برخی از آن را حرام و [برخی از آن را] حلال بگو آیا الله اجازه داده است شما را یا بر الله

تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾ وَمَا ظَنُّ ٱلَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ
دروغ می بندید ﴿۵۹﴾ و چیست گمان آنان که افترا می بندند بر الله دروغ را

يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
روز رستاخیز به درستی که الله هر آینه دارای بخشش بر مردمان ولیکن بیشترشان

لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُواْ مِنْهُ مِن قُرْءَانٍ
شکر نمی گزارند ﴿۶۰﴾ و نمی باشی تو در هیچ کاری و نمی خوانی هیچ [آیتی را] از آن از قرآن

وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ
و نمی کنید هیچ کاری مگر هستیم بر شما [نگاهبان] حاضر چون در می آیید [سرگرم می شوید]

فِيهِۚ وَمَا يَعْزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا فِي
در آن و پوشیده نمی ماند از پروردگار تو همسنگ ذرّه ای در زمین و نه در

ٱلسَّمَآءِ وَلَآ أَصْغَرَ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٦١﴾
آسمان و نه خُردتر از آن و نه بزرگ تر مگر آنکه در کتابی روشن است ﴿۶۱﴾

أَلَآ إِنَّ أَوْلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
آگاه باش هر آینه دوستان الله هیچ ترسی نیست بر ایشان و نه آنان اندوهگین شوند

(۶۲) ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَكَانُوا۟ يَتَّقُونَ (۶۳) لَهُمُ ٱلْبُشْرَىٰ
(۶۲) آنان که ایمان آوردند و پرهیزکاری می کردند (۶۳) برای ایشان است مژده

فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَفِى ٱلْـَٔاخِرَةِ ۚ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِ ۚ
در زندگانی دنیا و در آخرت نیست هیچ دگرگونی برای سخنان الله

ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ (۶۴) وَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ ۘ إِنَّ
آن [بشارت] همان رستگاری بزرگ است (۶۴) و غمگین نسازد تو را سخن شان هر آینه

ٱلْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ۚ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ (۶۵) أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ
عزّت[= توانایی و غلبه] از آنِ الله است همگی اوست آن شنوای دانا (۶۵) آگاه باش هرآینه برای الله است

مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَمَا يَتَّبِعُ ٱلَّذِينَ
هر که در آسمان هاست و هر که در زمین است پیروی نمی کنند آنان که

يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُرَكَآءَ ۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا
فرا می خوانند به غیر از الله شریکانی را؟ پیروی نمی کنند مگر

ٱلظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ (۶۶) هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ
گمان را و نیستند ایشان مگر اینکه به تخمین سخن می گویند (۶۶) اوست آن که قرار داد برای شما

ٱلَّيْلَ لِتَسْكُنُوا۟ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
شب را تا آرام گیرید در آن و روز را روشنی بخش هر آینه در این

لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ (۶۷) قَالُوا۟ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدًا ۗ
نشانه هایی است برای گروهی که می شنوند (۶۷) [کافران] گفتند گرفت الله فرزندی را

سُبْحَٰنَهُۥ ۖ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ۖ لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ
پاک و منزّه است او، اوست بی نیاز برای اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است

إِنْ عِندَكُم مِّن سُلْطَٰنٍۭ بِهَٰذَآ ۚ أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا
نیست نزد شما هیچ حجّتی بر این آیا می گویید بر الله آنچه را که

لَا تَعْلَمُونَ (۶۸) قُلْ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ
نمی دانید؟ (۶۸) بگو هر آینه آنان که برمی بندند بر الله دروغ را

لَا يُفْلِحُونَ (۶۹) مَتَٰعٌ فِى ٱلدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ
رستگار نمی شوند (۶۹) [ایشان را] بهره ای است [اندک] در دنیا سپس به سوی ماست بازگشت ایشان آنگاه

نُذِيقُهُمُ ٱلْعَذَابَ ٱلشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ (۷۰)
می چشانیم به آنان عذاب سخت را به سبب آنکه کفرمی ورزیدند (۷۰)

نصف حزب ۲۲

۞ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ نُوحٍ إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيۡكُم
و بخوان بر آنان خبر نوح را هنگامی که گفت به قوم خود ای قوم من! اگر گران است بر شما

مَّقَامِي وَتَذۡكِيرِي بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَعَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلۡتُ فَأَجۡمِعُوٓاْ
ماندن من [در میان شما] و پند دادن من به آیت های الله پس بر الله توکل کردم پس گردآورید

أَمۡرَكُمۡ وَشُرَكَآءَكُمۡ ثُمَّ لَا يَكُنۡ أَمۡرُكُمۡ عَلَيۡكُمۡ غُمَّةٗ ثُمَّ ٱقۡضُوٓاْ
کار خود را و شریکانتان را سپس باید که نباشد کار شما بر شما پوشیده سپس [هر آسیبی که می خواهید] برسانید

إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَمَا سَأَلۡتُكُم مِّنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ
به من و مهلت مدهید مرا ﴿٧١﴾ اگر روی بگردانیدید پس نخواسته ام از شما هیچ مزدی را نیست

أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِۖ وَأُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٧٢﴾
مزد من مگر بر الله و فرمان یافته ام که باشم از مسلمانان ﴿٧٢﴾

فَكَذَّبُوهُ فَنَجَّيۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِي ٱلۡفُلۡكِ وَجَعَلۡنَٰهُمۡ خَلَٰٓئِفَ
پس تکذیب کردند او را پس نجات دادیم او را و آنان را که با وی بودند در کشتی و گردانیدیم آنان را جانشین ها

وَأَغۡرَقۡنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَاۖ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُنذَرِينَ
و غرق کردیم کسانی را که تکذیب کردند آیات ما را پس بنگر چگونه شد سرانجام بیم داده شدگان

﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِۦ رُسُلًا إِلَىٰ قَوۡمِهِمۡ فَجَآءُوهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ
﴿٧٣﴾ سپس فرستادیم بعد از او [نوح] پیامبرانی را به سوی قوم شان پس آوردند برایشان نشانه های روشن را

فَمَا كَانُواْ لِيُؤۡمِنُواْ بِمَا كَذَّبُواْ بِهِۦ مِن قَبۡلُۚ كَذَٰلِكَ نَطۡبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِ
پس بر آن نبودند که ایمان آوردند به آنچه دروغ شمرده بودند آن را پیش از این اینچنین مُهر می نهیم بر دل های

ٱلۡمُعۡتَدِينَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِم مُّوسَىٰ وَهَٰرُونَ إِلَىٰ
تجاوزگران ﴿٧٤﴾ سپس فرستادیم بعد از ایشان موسی و هارون را به سوی

فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦ بِـَٔايَٰتِنَا فَٱسۡتَكۡبَرُواْ وَكَانُواْ قَوۡمٗا مُّجۡرِمِينَ ﴿٧٥﴾
فرعون و سران قوم وی با نشانه هایمان پس تکبر کردند و بودند گروهی بزهکاران ﴿٧٥﴾

فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ مِنۡ عِندِنَا قَالُوٓاْ إِنَّ هَٰذَا لَسِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿٧٦﴾
پس چون آمد برای آنان سخن درست از نزد ما گفتند هر آینه این البته جادویی است آشکار ﴿٧٦﴾

قَالَ مُوسَىٰٓ أَتَقُولُونَ لِلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَكُمۡۖ أَسِحۡرٌ هَٰذَا وَلَا يُفۡلِحُ
گفت موسی آیا می گویید به این حق[که جادوست] چون بیامد برای شما آیا جادو است این؟ و رستگار نمی شوند

ٱلسَّٰحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوٓاْ أَجِئۡتَنَا لِتَلۡفِتَنَا عَمَّا وَجَدۡنَا عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَا
جادوگران ﴿٧٧﴾ گفتند آیا آمدی نزد ما تا بگردانی ما را از آنچه یافته ایم ما بر آن [چیز] پدران خود را

وَتَكُونَ لَكُمَا ٱلۡكِبۡرِيَآءُ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا نَحۡنُ لَكُمَا بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٨﴾
و باشد برای شما بزرگی و برتری در زمین و نیستیم ما شما را باورداندگان ﴿٧٨﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ٱئْتُونِي بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٍ (۷۹) فَلَمَّا جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ
و گفت فرعون بیاورید پیش من هر جادوگری دانا را (۷۹) پس چون آمدند جادوگران

قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلْقُوا۟ مَآ أَنتُم مُّلْقُونَ (۸۰) فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ قَالَ
گفت به آنان موسی بیفکنید آنچه را شما افکندگانید (۸۰) پس چون افکندند گفت

مُوسَىٰ مَا جِئْتُم بِهِ ٱلسِّحْرُ إِنَّ ٱللَّهَ سَيُبْطِلُهُۥٓ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُصْلِحُ
موسی آنچه آورده اید آن را جادو است هر آینه الله زود باطل گرداند آن را هر آینه الله به صلاح نیاورد

عَمَلَ ٱلْمُفْسِدِينَ (۸۱) وَيُحِقُّ ٱللَّهُ ٱلْحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَوْ كَرِهَ
کار تباهکاران را (۸۱) و ثابت می‌دارد الله حق را با سخنان خود و اگرچه ناخوش دارند

ٱلْمُجْرِمُونَ (۸۲) فَمَآ ءَامَنَ لِمُوسَىٰٓ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِۦ عَلَىٰ
بزهکاران (۸۲) پس ایمان نیاورد به موسی مگر فرزندانی از قوم وی [آن هم] با

خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ
ترسی از فرعون و سرکردگانشان که [مبادا] شکنجه کند ایشان را و هر آینه فرعون سرکش بود

فِي ٱلْأَرْضِ وَإِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلْمُسْرِفِينَ (۸۳) وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰقَوْمِ إِن كُنتُمْ
در زمین و هر آینه وی ازحد گذرندگان بود (۸۳) و گفت موسی ای قوم من! اگر

ءَامَنتُم بِٱللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوٓا۟ إِن كُنتُم مُّسْلِمِينَ (۸۴) فَقَالُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ
ایمان آوردید به الله پس بر او توکل کنید اگر هستید مسلمانان (۸۴) پس گفتند بر الله

تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ (۸۵) وَنَجِّنَا
توکل کردیم [ای] پروردگار ما! قرار مده ما را [دستخوش] آشوبی به سود گروه ستمکاران (۸۵) و رهایی بخش ما را

بِرَحْمَتِكَ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ (۸۶) وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ
به رحمت خود از گروه کافران (۸۶) و وحی فرستادیم به سوی موسی و برادرش

أَن تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَٱجْعَلُوا۟ بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً
که جای گردانید [=مسکن سازید] برای قوم خود در مصر خانه‌هایی را و قرار دهید خانه های خود را پرستشگاهی

وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ (۸۷) وَقَالَ مُوسَىٰ
و برپادارید نماز را و مژده ده مؤمنان را (۸۷) و گفت موسی

رَبَّنَآ إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُۥ زِينَةً وَأَمْوَٰلًا فِي ٱلْحَيَوٰةِ
[ای] پروردگار ما هر آینه تو داده ای به فرعون و سران قوم او زیور و مال هایی را در زندگانی

ٱلدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا ٱطْمِسْ عَلَىٰٓ أَمْوَٰلِهِمْ
دنیا [ای] پروردگار ما سرانجام گمراه کنند از راه تو [ای] پروردگار ما محو کن مال هایشان را

وَٱشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا۟ حَتَّىٰ يَرَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ (۸۸)
و سخت [مُهر] کن بر دل‌هایشان پس ایمان نمی‌آوردند تا ببینند عذاب دردناک را (۸۸)

قَالَ قَدۡ أُجِيبَت دَّعۡوَتُكُمَا فَٱسۡتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَآنِّ سَبِيلَ

گفت[الله] هرآینه اجابت شد دعای شما پس پایداری ورزید و پیروی مکنید راه

ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٨٩﴾ ۞ وَجَٰوَزۡنَا بِبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡبَحۡرَ

آنان را که نمی دانند ۸۹ و گذرانیدیم بنی اسرائیل را از دریا

فَأَتۡبَعَهُمۡ فِرۡعَوۡنُ وَجُنُودُهُۥ بَغۡيٗا وَعَدۡوًاۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَدۡرَكَهُ

پس از پی درآمدند ایشان را فرعون و لشکریان او از راه سرکشی و دشمنی تا وقتی که دریافت او را

ٱلۡغَرَقُ قَالَ ءَامَنتُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱلَّذِيٓ ءَامَنَتۡ بِهِۦ بَنُوٓاْ إِسۡرَٰٓءِيلَ

غرقاب گفت ایمان آوردم من که نیست هیچ الهی مگر آن‌که ایمان آورده اند به او بنی اسرائیل

وَأَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَآلۡـَٰٔنَ وَقَدۡ عَصَيۡتَ قَبۡلُ وَكُنتَ

و من از تسلیم شدگانم ۹۰ آیا اکنون[ایمان می آوری] حال آنکه نافرمانی کردی پیش از این و بودی

مِنَ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَٱلۡيَوۡمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنۡ

از تبهکاران ۹۱ پس امروز می رهانیم تو را [اما] پیکرت را، تا باشی برای

خَلۡفَكَ ءَايَةٗۚ وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلنَّاسِ عَنۡ ءَايَٰتِنَا لَغَٰفِلُونَ ﴿٩٢﴾

آیندگان نشانه ای و هر آینه بسیاری از مردمان از نشانه های ما بی خبران اند ۹۲

وَلَقَدۡ بَوَّأۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ مُبَوَّأَ صِدۡقٖ وَرَزَقۡنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ

و هر آینه جای دادیم به بنی اسرائیل را جایگاهی راستین را و روزی دادیم ایشان را از پاکیزه ها

فَمَا ٱخۡتَلَفُواْ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقۡضِي بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ

پس اختلاف نکردند تا آن که آمد برای شان دانش هر آینه پروردگار تو حکم می کند میانشان روز رستاخیر

فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِن كُنتَ فِي شَكّٖ مِّمَّآ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ

در آن چیزی که در آن اختلاف می کردند ۹۳ پس اگر هستی در شکی از آنچه فروفرستادیم به سوی تو

فَسۡـَٔلِ ٱلَّذِينَ يَقۡرَءُونَ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكَۚ لَقَدۡ جَآءَكَ

پس بپرس ازآنان که می خوانند کتاب را پیش از تو هر آینه آمده است پیش تو

ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُونَنَّ

حق از[جانب] پروردگارت پس مباش از تردیدکنندگان ۹۴ و مباش

مِنَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَتَكُونَ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ

از کسانی که دروغ شمردند آیت های الله را پس می شوی از زیانکاران

﴿٩٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ حَقَّتۡ عَلَيۡهِمۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤۡمِنُونَ

۹۵ هر آینه آنان که راست آمد بر ایشان سخن پروردگار تو [=وعدهٔ عذاب] ایمان نیاورند

﴿٩٦﴾ وَلَوۡ جَآءَتۡهُمۡ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّىٰ يَرَوُاْ ٱلۡعَذَابَ ٱلۡأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

۹۶ و اگرچه بیاید برای آنان هر نشانه ای [معجزه ای] تا آنکه ببینند عذاب دردناک را ۹۷

فَلَوۡلَا كَانَتۡ قَرۡيَةٌ ءَامَنَتۡ فَنَفَعَهَآ إِيمَٰنُهَآ إِلَّا قَوۡمَ يُونُسَ لَمَّآ

پس چرا نبود [مردم] هیچ آبادیی که ایمان آورند پس سود دهد به آنان ایمان شان مگر قوم یونس چون

ءَامَنُواْ كَشَفۡنَا عَنۡهُمۡ عَذَابَ ٱلۡخِزۡيِ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَمَتَّعۡنَٰهُمۡ

ایمان آوردند برداشتیم از آنان عذاب خواری را در زندگانی دنیا و بهره مند ساختیم ایشان را

إِلَىٰ حِينٖ (۹۸) وَلَوۡ شَآءَ رَبُّكَ لَأٓمَنَ مَن فِي ٱلۡأَرۡضِ كُلُّهُمۡ

تا مدتی (۹۸) و اگر می خواست پروردگار تو هر آینه ایمان می آورد هر آنکه در زمین است تمام آنها

جَمِيعًاۚ أَفَأَنتَ تُكۡرِهُ ٱلنَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُواْ مُؤۡمِنِينَ (۹۹) وَمَا

همگی آیا تو اکراه می کنی مردم را تا گردند مؤمنان؟ (۹۹) و نسزد

كَانَ لِنَفۡسٍ أَن تُؤۡمِنَ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ وَيَجۡعَلُ ٱلرِّجۡسَ

هیچ کس را که ایمان آورد مگر با ارادهٔ الله و قرار می دهد پلیدی [عذاب] را

عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يَعۡقِلُونَ (۱۰۰) قُلِ ٱنظُرُواْ مَاذَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ

بر آنانکه خرد نمی ورزند (۱۰۰) بگو بنگرید چه چیز است در آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِۚ وَمَا تُغۡنِي ٱلۡأٓيَٰتُ وَٱلنُّذُرُ عَن قَوۡمٖ لَّا يُؤۡمِنُونَ (۱۰۱)

و زمین؟ و سودی ندارد این نشانه ها و بیم دهندگان برای گروهی که ایمان نمی آورند (۱۰۱)

فَهَلۡ يَنتَظِرُونَ إِلَّا مِثۡلَ أَيَّامِ ٱلَّذِينَ خَلَوۡاْ مِن قَبۡلِهِمۡۚ

پس آیا انتظار می برند مگر مانند روزهای[پرحادثه] کسانی که گذشتند پیش از ایشان؟

قُلۡ فَٱنتَظِرُوٓاْ إِنِّي مَعَكُم مِّنَ ٱلۡمُنتَظِرِينَ (۱۰۲) ثُمَّ نُنَجِّي

بگو پس انتظار بکشید هر آینه من با شمایم از منتظران (۱۰۲) سپس نجات می دهیم

رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ كَذَٰلِكَ حَقًّا عَلَيۡنَا نُنجِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ

پیامبران خود را و آنان را که ایمان آوردند اینچنین برماست که نجات دهیم مؤمنان را

(۱۰۳) قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمۡ فِي شَكّٖ مِّن دِينِي فَلَآ أَعۡبُدُ ٱلَّذِينَ

(۱۰۳) بگو ای مردم اگر هستید در شکی از دین من پس نمی پرستم آنان را که

تَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِنۡ أَعۡبُدُ ٱللَّهَ ٱلَّذِي يَتَوَفَّىٰكُمۡۖ وَأُمِرۡتُ

شما می پرستید به جای الله ولیکن پرستش می کنم الله را آن ذاتی که برمی گیرد[ارواح] شما را و مأمور شده ام

أَنۡ أَكُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ (۱۰۴) وَأَنۡ أَقِمۡ وَجۡهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفٗا

که باشم از مؤمنان (۱۰۴) و آنکه راست بدار روی خود را برای دین حقگرایانه

وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ (۱۰۵) وَلَا تَدۡعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ

و مباش از مشرکان (۱۰۵) و مخوان به جای الله

مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَۖ فَإِن فَعَلۡتَ فَإِنَّكَ إِذٗا مِّنَ ٱلظَّٰلِمِينَ (۱۰۶)

چیزی را که سود ندهد به تو و زیان نرساند به تو پس اگر بکنی پس به درستی که تو آنگاه از ستمکارانی (۱۰۶)

وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن
و اگر برساند به تو الله زیانی را پس نیست بردارندای برای آن مگر او و اگر

يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَآدَّ لِفَضْلِهِۦ ۚ يُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۚ
خواهد در حق تو نعمتی را پس نیست هیچ بازدارنده ای برای بخشش او می رساند آن را به هر که خواهد از بندگانش

وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ
و اوست آن آمرزندهٔ مهربان ﴿١٠٧﴾ بگو ای مردمان به درستی که آمد برای شما

ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَنِ ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن
حق از پروردگار شما پس هر که راه یافت جز این نیست که راه می یابد برای خود و هر که

ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَٱتَّبِعْ
گمراه شد پس جز این نیست که گمراه می شود به زیان خود و نیستم من بر شما کارگزار [و نگهبان] ﴿١٠٨﴾ و پیروی کن

مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ وَٱصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿١٠٩﴾
از آنچه که وحی می شود به تو و شکیبا باش تا حکم کند الله و او بهترین حکم کنندگان است ﴿١٠٩﴾

سُورَةُ هُودٍ

ترتیبها ۱۱ — آیاتها ۱۲۳

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

الٓر ۚ كِتَٰبٌ أُحْكِمَتْ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِن لَّدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾
الف، لام، را، [این] کتابی است که استواری یافته آیاتش سپس تفصیل یافته است از نزد سنجیده کاری آگاه ﴿١﴾

أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۚ إِنَّنِى لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَأَنِ ٱسْتَغْفِرُوا۟
اینکه پرستش نکنید مگر الله را هر آینه من برای شما از سوی او بیم دهنده و مژده دهنده ام ﴿٢﴾ و اینکه آمرزش بطلبید

رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُم مَّتَٰعًا حَسَنًا إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ
از پروردگار خود سپس توبه کنید به سوی او تا برخورداری دهد شما را برخورداری نیک تا زمانی معین و تا بدهد

كُلَّ ذِى فَضْلٍ فَضْلَهُۥ ۖ وَإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
به هر صاحب مزیتی [پاداش] مزیتش را و اگر برگردید پس هر آینه من می‌ترسم بر شما از عذاب روزی

كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ أَلَآ إِنَّهُمْ
بزرگ ﴿٣﴾ به سوی الله است بازگشت شما و او بر همه چیزی تواناست ﴿٤﴾ آگاه باشید همانا آنان

يَثْنُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا۟ مِنْهُ ۚ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ
می پیچانند[برمی گردانند] سینه های خود را تا پنهان دارند[خود را] از او[پیامبر یا شنیدن صدای قرآن] آگاه باش چون بر سر کشند جامه های خود را

يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٥﴾
می داند آنچه را پنهان می کنند و آنچه را آشکار می سازند هر آینه او داناست به راز سینه ها ﴿٥﴾

۞ وَمَا مِن دَآبَّةٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ رِزۡقُهَا وَيَعۡلَمُ مُسۡتَقَرَّهَا
و نیست هیچ جنبنده ای در زمین مگر بر الله است روزی او و می داند قرارگاه او

وَمُسۡتَوۡدَعَهَاۚ كُلّٞ فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٖ ﴿٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ
و آرامگاه او را هر یک در کتابی روشن است (۶) و اوست آن که آفرید

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ وَكَانَ عَرۡشُهُۥ
آسمان ها و زمین را در شش روز و بود عرش او

عَلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُوَكُمۡ أَيُّكُمۡ أَحۡسَنُ عَمَلٗاۗ وَلَئِن قُلۡتَ
بر آب تا که بیازماید شما را که کدام کس از شما نیکوتر است از جهت عمل و اگر گویی

إِنَّكُم مَّبۡعُوثُونَ مِنۢ بَعۡدِ ٱلۡمَوۡتِ لَيَقُولَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ
که هر آینه شما برانگیخته می شوید پس از مرگ هر آینه گویند آنان که کافر شدند

إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿٧﴾ وَلَئِنۡ أَخَّرۡنَا عَنۡهُمُ ٱلۡعَذَابَ إِلَىٰٓ
نیست این[سخن] مگر جادویی آشکار (۷) و اگر به تأخیر اندازیم از ایشان عذاب را تا

أُمَّةٖ مَّعۡدُودَةٖ لَّيَقُولُنَّ مَا يَحۡبِسُهُۥٓۗ أَلَا يَوۡمَ يَأۡتِيهِمۡ لَيۡسَ
مدّتی شمرده شده هر آینه گویند چه چیز بازمی دارد آن را آگاه باش روزی که بیاید [عذاب] بر آنان نباشد

مَصۡرُوفًا عَنۡهُمۡ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٨﴾
بازداشته شده از آنان و فراگیرد آنان را آنچه بدان ریشخند می کردند (۸)

وَلَئِنۡ أَذَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ مِنَّا رَحۡمَةٗ ثُمَّ نَزَعۡنَٰهَا مِنۡهُ إِنَّهُۥ
و اگر بچشانیم به آدمی از نزد خود رحمتی را سپس بازگیریم آن را از وی هر آینه وی

لَيَـُٔوسٞ كَفُورٞ ﴿٩﴾ وَلَئِنۡ أَذَقۡنَٰهُ نَعۡمَآءَ بَعۡدَ ضَرَّآءَ
ناامید ناسپاس است (۹) و اگر بچشانیم به او نعمتی نمایان را پس از رنجی که

مَسَّتۡهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ ٱلسَّيِّـَٔاتُ عَنِّيٓۚ إِنَّهُۥ لَفَرِحٞ فَخُورٌ ﴿١٠﴾
بدو رسیده باشد هر آینه گوید رفتند بدی ها[=رنجها] از من هر آینه وی شادمان خودستا می شود (۱۰)

إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ
مگر آنان که شکیبایی نمودند و کردند کارهای شایسته آنان برای شان آمرزش

وَأَجۡرٞ كَبِيرٞ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكُۢ بَعۡضَ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيۡكَ
و مزدی بزرگ است (۱۱) مبادا که تو ترک کننده باشی برخی ازآنچه را که وحی فرستاده می شود به سوی تو

وَضَآئِقُۢ بِهِۦ صَدۡرُكَ أَن يَقُولُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ كَنزٌ أَوۡ جَآءَ
و تنگ شود به آن سینهٔ تو از اینکه می گویند چرا فرود آورده نشده بر وی گنجی یا چرا نیامده است

مَعَهُۥ مَلَكٌۚ إِنَّمَآ أَنتَ نَذِيرٞۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾
با او فرشته ای؟! جز این نیست که تو بیم دهنده ای و الله بر هر چیزی نگاهبان است (۱۲)

أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ قُلۡ فَأۡتُواْ بِعَشۡرِ سُوَرٖ مِّثۡلِهِۦ مُفۡتَرَيَٰتٖ
یا اینکه می گویند خود آن را بربافته است بگو پس بیاورید ده سوره را مانند آن بربافته‌ها

وَٱدۡعُواْ مَنِ ٱسۡتَطَعۡتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٣﴾
و بخوانید هر که را توانید به جز الله اگر هستید راست گویان ﴿۱۳﴾

فَإِلَّمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَكُمۡ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَآ أُنزِلَ بِعِلۡمِ ٱللَّهِ وَأَن لَّآ إِلَٰهَ
پس اگر پاسخ ندادند به شما پس بدانید آنچه فروفرستاده شده به علم الله است و بدانید که نیست هیچ الهی

إِلَّا هُوَۖ فَهَلۡ أَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلۡحَيَوٰةَ
جز او پس آیا هستید شما مسلمانان؟ ﴿۱۴﴾ هر که بخواهد زندگانی

ٱلدُّنۡيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيۡهِمۡ أَعۡمَٰلَهُمۡ فِيهَا وَهُمۡ فِيهَا لَا يُبۡخَسُونَ
دنیا و آرایش آن را به تمام رسانیم به سوی ایشان [جزای] عمل ایشان را در دنیا و ایشان در دنیا کم داده نشوند

﴿١٥﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَيۡسَ لَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ إِلَّا ٱلنَّارُۖ وَحَبِطَ
﴿۱۵﴾ آنان کسانی اند که نیست برای ایشان در آخرت مگر آتش و تباه شد

مَا صَنَعُواْ فِيهَا وَبَٰطِلٞ مَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَن كَانَ
آنچه برساخته بودند در دنیا و باطل است آنچه می کردند ﴿۱۶﴾ آیا کسی که باشد

عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّهِۦ وَيَتۡلُوهُ شَاهِدٞ مِّنۡهُ وَمِن قَبۡلِهِۦ كِتَٰبُ
بر حجّتی روشن از پروردگار خود و از پی آید او را گواهی که از [سوی] اوست و پیش از او کتاب

مُوسَىٰٓ إِمَامٗا وَرَحۡمَةًۚ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۚ وَمَن يَكۡفُرۡ بِهِۦ
موسی در حالی که پیشوا و بخشایشی بود آنان ایمان می آورند به آن [قرآن] و هرکه کافر شود به آن

مِنَ ٱلۡأَحۡزَابِ فَٱلنَّارُ مَوۡعِدُهُۥۚ فَلَا تَكُ فِي مِرۡيَةٖ مِّنۡهُۚ إِنَّهُ ٱلۡحَقُّ
از گروه ها پس آتش وعده گاه اوست پس مباش در شکی از آن هر آینه آن حق است

مِن رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَنۡ
از جانب پروردگار تو و لی بیشتر مردمان ایمان نمی آورند ﴿۱۷﴾ و کیست

أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ يُعۡرَضُونَ
ستمکارتر از کسی که بربندد بر الله دروغی را؟ آنان عرضه شوند

عَلَىٰ رَبِّهِمۡ وَيَقُولُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ هَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ كَذَبُواْ عَلَىٰ
بر پروردگار خود و گویند گواهان اینان کسانی هستند که دروغ بستند بر

رَبِّهِمۡۚ أَلَا لَعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٨﴾ ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ
پروردگار خویش آگاه باش لعنت الله بر ستمکاران است ﴿۱۸﴾ آنان که بازمی دارند

عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿١٩﴾
از راه الله و می خواهند برای آن کجی را و آنان به آخرت خودشان کافران اند ﴿۱۹﴾

أُوْلَٰٓئِكَ لَمۡ يَكُونُواْ مُعۡجِزِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا كَانَ لَهُم مِّن
آنان نبوده‌اند عاجز کنندگان [الله] در زمین و نباشد برای شان به

دُونِ ٱللَّهِ مِنۡ أَوۡلِيَآءَۘ يُضَٰعَفُ لَهُمُ ٱلۡعَذَابُۚ مَا كَانُواْ يَسۡتَطِيعُونَ
جز الله دوستانی دوچندان شود برای شان عذاب نداشتند یارای

ٱلسَّمۡعَ وَمَا كَانُواْ يُبۡصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ
شنیدن و نمی دیدند (۲۰) آنان کسانی اند که زیان زدند

أَنفُسَهُمۡ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمۡ
به خودشان و ناپدید شد از ایشان آنچه دروغ می بافتند (۲۱) ناگزیر هر آینه ایشان

فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ ٱلۡأَخۡسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
در آخرت خودشان زیان کارترین‌اند (۲۲) هر آینه آنان که ایمان آوردند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَخۡبَتُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّهِمۡ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ
کارهای شایسته و فروتنی کردند به سوی پروردگار خود آنان یاران بهشت اند

هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٣﴾ ۞ مَثَلُ ٱلۡفَرِيقَيۡنِ كَٱلۡأَعۡمَىٰ
ایشان در آنجا جاودانه اند (۲۳) حال این دو گروه مانند کور

ربع حزب ۲۳

وَٱلۡأَصَمِّ وَٱلۡبَصِيرِ وَٱلسَّمِيعِۚ هَلۡ يَسۡتَوِيَانِ مَثَلًاۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ
و کر است و[مانند] بینا و شنوا آیا برابرند این دو در حالت؟ آیا پند نمی گیرید؟

﴿٢٤﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ إِنِّي لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾
(۲۴) و هر آینه فرستادیم نوح را به سوی قومش گفت بی گمان من برای شما بیم دهنده ای آشکارم (۲۵)

أَن لَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۖ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ أَلِيمٖ
اینکه نپرستید مگر الله را به درستی که من می ترسم بر شما از عذاب روزی دردناک

﴿٢٦﴾ فَقَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ مَا نَرَىٰكَ إِلَّا بَشَرٗا
(۲۶) پس گفتند سرانی که کفر ورزیدند از قوم او نمی بینیم تو را مگر آدمی

مِّثۡلَنَا وَمَا نَرَىٰكَ ٱتَّبَعَكَ إِلَّا ٱلَّذِينَ هُمۡ أَرَاذِلُنَا بَادِيَ
مانند خودمان و نمی بینیم تو را که پیروی کرده باشد تو را مگر آنان که ایشان فرومایگان مایند در

ٱلرَّأۡيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمۡ عَلَيۡنَا مِن فَضۡلِۭ بَلۡ نَظُنُّكُمۡ كَٰذِبِينَ
نگرش آغازین [اولین نظر] و نمی بینیم برای شما بر خود هیچ برتری بلکه گمان می‌بریم شما را دروغ گویان

﴿٢٧﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَءَاتَىٰنِي رَحۡمَةٗ
(۲۷) گفت ای قوم من به من بگویید اگر باشم من بر حجتی روشن از پروردگار خود و داده باشد به من رحمتی را

مِّنۡ عِندِهِۦ فَعُمِّيَتۡ عَلَيۡكُمۡ أَنُلۡزِمُكُمُوهَا وَأَنتُمۡ لَهَا كَٰرِهُونَ ﴿٢٨﴾
از نزد خود که پوشیده شده باشد بر شما آیا تحمیل کنیم بر شما آن را درحالی که شما آن را ناخوش دارید؟ (۲۸)

وَيَٰقَوۡمِ لَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مَالًاۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِۚ وَمَآ

و ای قوم من نمی خواهم از شما بر این [پیامبری خود] هیچ مالی را نیست مزد من مگر بر الله و نیستم

أَنَا۠ بِطَارِدِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْۚ إِنَّهُم مُّلَٰقُواْ رَبِّهِمۡ وَلَٰكِنِّيٓ أَرَىٰكُمۡ

من طرد کنندهٔ کسانی که ایمان آورده اند هر آینه ایشان ملاقات کنندهٔ پروردگارشان هستند ولیکن من می بینم شما را

قَوۡمًا تَجۡهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَٰقَوۡمِ مَن يَنصُرُنِي مِنَ ٱللَّهِ إِن طَرَدتُّهُمۡۚ

قومی که نادانی می ورزید ﴿۲۹﴾ و ای قوم من چه کسی یاری دهد مرا از [کیفر] الله اگر برانم ایشان را؟

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَآ أَقُولُ لَكُمۡ عِندِي خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ

آیا پند نمی گیرید؟ ﴿۳۰﴾ و نمی گویم به شما که نزد من گنج های الله است و

أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ وَلَآ أَقُولُ إِنِّي مَلَكٞ وَلَآ أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزۡدَرِيٓ

نمی دانم غیب را و نمی گویم که من فرشته ام و نمی گویم درباره آنان که بخواری نگرد [به ایشان]

أَعۡيُنُكُمۡ لَن يُؤۡتِيَهُمُ ٱللَّهُ خَيۡرًاۖ ٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا فِيٓ أَنفُسِهِمۡۖ إِنِّيٓ إِذٗا

چشم های شما که نخواهد داد به ایشان الله هیچ خیری را الله داناتر است به آنچه در دل‌هایشان است هر آینه من آنگاه

لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُواْ يَٰنُوحُ قَدۡ جَٰدَلۡتَنَا فَأَكۡثَرۡتَ

قطعا از ستمکاران خواهم بود ﴿۳۱﴾ گفتند ای نوح هر آینه مجادله کردی با ما پس بسیار کردی

جِدَٰلَنَا فَأۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ

جدال با ما را پس بیاور برای ما آنچه را وعده می دهی به ما اگر هستی از راست گویان ﴿۳۲﴾ گفت

إِنَّمَا يَأۡتِيكُم بِهِ ٱللَّهُ إِن شَآءَ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنفَعُكُمۡ

جز این نیست که می آورد برای شما آن را الله اگر خواهد و نیستید شما عاجزکننده گان [الله] ﴿۳۳﴾ و سود نمی رساند شما را

نُصۡحِيٓ إِنۡ أَرَدتُّ أَنۡ أَنصَحَ لَكُمۡ إِن كَانَ ٱللَّهُ يُرِيدُ أَن يُغۡوِيَكُمۡۚ

نصیحت من اگر خواهم که نصیحت کنم شما را اگر بر آن باشد الله که بخواهد اینکه گمراه سازد شما را

هُوَ رَبُّكُمۡ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ

اوست پروردگار شما و به سوی او بازگردانیده می شوید ﴿۳۴﴾ آیا می گویند بربافته است آن را؟

قُلۡ إِنِ ٱفۡتَرَيۡتُهُۥ فَعَلَيَّ إِجۡرَامِي وَأَنَا۠ بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُجۡرِمُونَ ﴿٣٥﴾

بگو اگر بربافته باشم آن را پس بر من است گناه من و من بیزارم از آنچه بزهکاری می ورزید ﴿۳۵﴾

وَأُوحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُۥ لَن يُؤۡمِنَ مِن قَوۡمِكَ إِلَّا مَن قَدۡ ءَامَنَ

و وحی شد به سوی نوح که ایمان نخواهد آورد از گروه تو مگر کسانی که [تاکنون] ایمان آورده اند

فَلَا تَبۡتَئِسۡ بِمَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَٱصۡنَعِ ٱلۡفُلۡكَ بِأَعۡيُنِنَا

پس اندوهناک مباش به سبب آنچه می کردند ﴿۳۶﴾ و بساز کشتی را زیر نظر ما

وَوَحۡيِنَا وَلَا تُخَٰطِبۡنِي فِي ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ إِنَّهُم مُّغۡرَقُونَ ﴿٣٧﴾

و وحی ما و سخن مگو با من دربارهٔ آنان که ستم کردند هر آینه آنان غرق شدگانند ﴿۳۷﴾

وَيَصۡنَعُ ٱلۡفُلۡكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيۡهِ مَلَأٞ مِّن قَوۡمِهِۦ سَخِرُواْ
و او می ساخت کشتی را و هرگاه که می گذشتند بر او سرانی از قومش مسخره

مِنۡهُۚ قَالَ إِن تَسۡخَرُواْ مِنَّا فَإِنَّا نَسۡخَرُ مِنكُمۡ كَمَا تَسۡخَرُونَ ﴿٣٨﴾
می کردند اورا گفت اگر مسخره کنید ما را پس همانا مسخره می کنیم شما را چنانچه مسخره می کنید (۳۸)

فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيۡهِ عَذَابٞ
پس زودا خواهید دانست که چه کسی می آید بدو عذابی که او را رسوا گرداند و فرودآید بر وی عذابی

مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَمۡرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ قُلۡنَا ٱحۡمِلۡ فِيهَا
پایدار (۳۹) تا آنگاه که آمد فرمان [عذاب] ما و جوشید تنور گفتیم بارکن در آن

مِن كُلّٖ زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَأَهۡلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيۡهِ ٱلۡقَوۡلُ
از هر [نوعی] جفتی [= نر و ماده] دو تا و خانواده ات را مگر آنکه از پیش صادر شد بر وی فرمان [هلاکت او]

وَمَنۡ ءَامَنَۚ وَمَآ ءَامَنَ مَعَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلٞ ﴿٤٠﴾ ۞ وَقَالَ ٱرۡكَبُواْ
و [نیز] کسی را که ایمان آورده است [سوار کن] و ایمان نیاورده بودند با او مگر اندکی (۴۰) و گفت سوار شوید

فِيهَا بِسۡمِ ٱللَّهِ مَجۡرٜىٰهَا وَمُرۡسَىٰهَآۚ إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٤١﴾ وَهِيَ
در کشتی به نام الله روان شدن وی و ایستادن آن همانا پروردگار من آمرزنده‌ی مهربان است (۴۱) و آن [کشتی]

تَجۡرِي بِهِمۡ فِي مَوۡجٖ كَٱلۡجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ٱبۡنَهُۥ وَكَانَ
می برد ایشان را در موجی مانند کوه ها و آواز داد نوح پسر خود را درحالی که بود

فِي مَعۡزِلٖ يَٰبُنَيَّ ٱرۡكَب مَّعَنَا وَلَا تَكُن مَّعَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٤٢﴾
در کرانه ای ای پسرم سوار شو با ما و مباش با کافران (۴۲)

قَالَ سَـَٔاوِيٓ إِلَىٰ جَبَلٖ يَعۡصِمُنِي مِنَ ٱلۡمَآءِۚ قَالَ لَا عَاصِمَ
گفت زودا که پناه می برم به سوی کوهی که نگاه دارد مرا از آب گفت [نوح] نگاهدارنده ای نیست

ٱلۡيَوۡمَ مِنۡ أَمۡرِ ٱللَّهِ إِلَّا مَن رَّحِمَۚ وَحَالَ بَيۡنَهُمَا ٱلۡمَوۡجُ فَكَانَ
امروز از فرمان [عذاب] الله مگر کسی که [الله] بر او رحم کند و حائل شد میان آن دو موج پس گردید

مِنَ ٱلۡمُغۡرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَٰٓأَرۡضُ ٱبۡلَعِي مَآءَكِ وَيَٰسَمَآءُ
از غرق شدگان (۴۳) و گفته شد ای زمین فروبر آب خود را و ای آسمان

أَقۡلِعِي وَغِيضَ ٱلۡمَآءُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ وَٱسۡتَوَتۡ عَلَى ٱلۡجُودِيِّۖ وَقِيلَ
بازایست و فروکش کرد آب و گزارده شد کار و [کشتی] قرار گرفت بر [کوه] جودی و گفته شد

بُعۡدٗا لِّلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٞ رَّبَّهُۥ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ
هلاک باد قوم ستمکاران (۴۴) و فرا خواند نوح پروردگار خود را پس گفت [ای] پروردگار من همانا

ٱبۡنِي مِنۡ أَهۡلِي وَإِنَّ وَعۡدَكَ ٱلۡحَقُّ وَأَنتَ أَحۡكَمُ ٱلۡحَٰكِمِينَ ﴿٤٥﴾
پسر من از اهل من است و بی گمان وعدهٔ تو حق است و تو حاکم ترین حکم کنندگانی (۴۵)

نصف حزب ۲۳

قَالَ يَـٰنُوحُ إِنَّهُۥ لَيۡسَ مِنۡ أَهۡلِكَۖ إِنَّهُۥ عَمَلٌ غَيۡرُ صَـٰلِحٍۖ فَلَا تَسۡـَٔلۡنِ
گفت ای نوح هر آینه وی نیست از کسان تو هر آینه وی کرداری ناشایسته است پس مپرس از من

مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ عِلۡمٌۖ إِنِّيٓ أَعِظُكَ أَن تَكُونَ مِنَ ٱلۡجَٰهِلِينَ ﴿٤٦﴾
از چیزی که نیست برای تو به آن دانشی همانا من پند می دهم تو را که[مبادا] باشی از نادانان ﴿۴۶﴾

قَالَ رَبِّ إِنِّيٓ أَعُوذُ بِكَ أَنۡ أَسۡـَٔلَكَ مَا لَيۡسَ لِي بِهِۦ عِلۡمٌۖ وَإِلَّا
گفت [ای] پروردگار من همانا من پناه می برم به تو از آنکه بپرسم از تو آنچه را که نیست برای من به آن دانشی و اگر

تَغۡفِرۡ لِي وَتَرۡحَمۡنِيٓ أَكُن مِّنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يَـٰنُوحُ
نیامرزی مرا و رحم نکنی بر من باشم از زیان کاران ﴿۴۷﴾ گفته شد ای نوح

ٱهۡبِطۡ بِسَلَٰمٖ مِّنَّا وَبَرَكَٰتٍ عَلَيۡكَ وَعَلَىٰٓ أُمَمٖ مِّمَّن مَّعَكَۚ
فرودآی با سلامتی از جانب ما و برکت هایی بر تو و بر گروه‌هایی از آنها که با توهستند

وَأُمَمٞ سَنُمَتِّعُهُمۡ ثُمَّ يَمَسُّهُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٤٨﴾ تِلۡكَ
و گروه‌های دیگراند که زود بهره مند کنیم آنان را آنگاه برسد به آنان از ما عذابی دردناک ﴿۴۸﴾ این [قصه]

مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهَآ إِلَيۡكَۖ مَا كُنتَ تَعۡلَمُهَآ أَنتَ وَلَا قَوۡمُكَ
از اخبار غیب است که وحی می فرستیم آن را به سوی تو نمی دانستی آن را تو و نه قوم تو

مِن قَبۡلِ هَٰذَاۖ فَٱصۡبِرۡۖ إِنَّ ٱلۡعَٰقِبَةَ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَىٰ عَادٍ
پیش از این پس صبر کن هر آینه سر انجام[نیکو] از آن پرهیزکاران است ﴿۴۹﴾ و[فرستادیم] به سوی عاد

أَخَاهُمۡ هُودٗاۚ قَالَ يَـٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ
برادرشان هود را گفت ای قوم من عبادت کنید الله را نیست شما را هیچ الهی

غَيۡرُهُۥٓۖ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا مُفۡتَرُونَ ﴿٥٠﴾ يَٰقَوۡمِ لَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ
جز او نیستید شما مگر دروغ بافان ﴿۵۰﴾ ای قوم من نمی طلبم از شما بر این [کار]

أَجۡرًاۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَى ٱلَّذِي فَطَرَنِيٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿٥١﴾
مزدی را نیست مزد من مگر بر آن که آفریده است مرا آیا خرد نمی ورزید؟ ﴿۵۱﴾

وَيَٰقَوۡمِ ٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِ يُرۡسِلِ ٱلسَّمَآءَ
و ای قوم من آمرزش بخواهید از پروردگارتان آنگاه توبه کنید[بازگردید] به سوی او که می‌فرستد از آسمان

عَلَيۡكُم مِّدۡرَارٗا وَيَزِدۡكُمۡ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمۡ وَلَا تَتَوَلَّوۡاْ
بر شما بارانی پیوسته را و بیفزاید شما را نیرویی همراه نیرویتان و روگردان مشوید

مُجۡرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُواْ يَٰهُودُ مَا جِئۡتَنَا بِبَيِّنَةٖ وَمَا نَحۡنُ
بزهکارانه ﴿۵۲﴾ گفتند ای هود نیاوردی برای ما دلیلی روشنی را و نیستیم ما

بِتَارِكِيٓ ءَالِهَتِنَا عَن قَوۡلِكَ وَمَا نَحۡنُ لَكَ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٥٣﴾
ترک کنندگان اله های خود به سبب گفتهٔ تو و نیستیم ما تو را باوردارندگان ﴿۵۳﴾

إِن نَّقُولُ إِلَّا ٱعْتَرَىٰكَ بَعْضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوٓءٍ قَالَ إِنِّيٓ أُشْهِدُ ٱللَّهَ
نمی گوییم مگر آنکه رسانیده است به تو برخی از اله های ما آسیبی را گفت همانا من گواه می گیرم الله را

وَٱشْهَدُوٓاْ أَنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِن دُونِهِۦۖ فَكِيدُونِي
و شما گواه باشید بی گمان من بیزارم از آنچه شریک [او] می گیرید ﴿٥٤﴾ به غیر از او پس نیرنگ ورزید در حق من

جَمِيعٗا ثُمَّ لَا تُنظِرُونِ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى ٱللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمۚ مَّا
همگی آنگاه مهلت مدهید مرا ﴿٥٥﴾ همانا من توکل کردم بر الله پروردگارم و پروردگار شما نیست

مِن دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ ءَاخِذُۢ بِنَاصِيَتِهَآۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسْتَقِيمٖ
هیچ جنبنده ای مگر اینکه او گیرنده است پیشانی او را[بر او چیره است] همانا پروردگار من بر راهی راست است

﴿٥٦﴾ فَإِن تَوَلَّوْاْ فَقَدْ أَبْلَغْتُكُم مَّآ أُرْسِلْتُ بِهِۦٓ إِلَيْكُمْۚ وَيَسْتَخْلِفُ
﴿٥٦﴾ پس اگر روی برتابیدند پس هر آینه رسانیدم به شما آنچه را که فرستاده شدم با آن به سوی شما و جانشین سازد

رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُۥ شَيْـًٔاۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٞ
پروردگار من قومی را به جز شما و زیان نتوانید رسانیدبه او چیزی را همانا پروردگار من بر هر چیزی نگهبان است

﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٖ
﴿٥٧﴾ و چون آمد فرمان[عذاب] ما نجات دادیم هود را و آنان را که ایمان آوردند با وی به رحمتی

مِّنَّا وَنَجَّيْنَٰهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٖ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ عَادٞۖ جَحَدُواْ بِـَٔايَٰتِ
از جانب خود و برهانیدیم ایشان را از عذابی سخت ﴿٥٨﴾ و این است [سرگذشت] عاد انکار کردند آیات

رَبِّهِمْ وَعَصَوْاْ رُسُلَهُۥ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٖ ﴿٥٩﴾ وَأُتْبِعُواْ
پروردگار خود را و نافرمانی نمودند پیامبران او را و پیروی کردند از فرمان هر زورگوی ستیزه گری ﴿٥٩﴾ و از پی فرستاده شدند

فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا لَعْنَةٗ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ أَلَآ إِنَّ عَادٗا كَفَرُواْ رَبَّهُمْۗ أَلَا
در این دنیا لعنتی و روز رستاخیز [نیز] آگاه باش هر آینه [قوم] عاد کفر ورزیدند به پروردگار خود هان

بُعْدٗا لِّعَادٖ قَوْمِ هُودٖ ﴿٦٠﴾ ۞ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحٗاۚ قَالَ
نابود باد عاد، قوم هود ﴿٦٠﴾ و [فرستادیم] به سوی ثمود برادرشان صالح را گفت

سه چهارم حزب ۲۳

يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥۖ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ
ای قوم من پرستش کنید الله را نیست برای شما هیچ الهی جز او او پدیدار کرده است شما را از زمین

وَٱسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَٱسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيْهِۚ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٞ مُّجِيبٞ
و به آبادانی گمارد شما را در زمین پس آمرزش بخواهید از او آنگاه توبه کنید به سوی او همانا پروردگار من نزدیک [و]اجابت کننده[دعا]است

﴿٦١﴾ قَالُواْ يَٰصَٰلِحُ قَدْ كُنتَ فِينَا مَرْجُوّٗا قَبْلَ هَٰذَآۖ أَتَنْهَىٰنَآ أَن
﴿٦١﴾ گفتند ای صالح به درستی که بودی در میان ما جای امید پیش از این آیا منع می کنی ما را از آنکه

نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكّٖ مِّمَّا تَدْعُونَآ إِلَيْهِ مُرِيبٖ ﴿٦٢﴾
پرستش کنیم چیزی را که می پرستیدند پدران ما؟ و همانا ما قطعا در شکیم از آنچه می خوانی ما را به سوی آن شکی سخت ﴿٦٢﴾

قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَءَاتَىٰنِي
گفت ای قوم من به من بگویید اگر باشم بر دلیلی روشن از پروردگار خویش و داده باشد به من

مِنۡهُ رَحۡمَةٗ فَمَن يَنصُرُنِي مِنَ ٱللَّهِ إِنۡ عَصَيۡتُهُۥۖ فَمَا تَزِيدُونَنِي
از نزد خود بخشایشی را پس چه کسی یاری دهد مرا از [کیفر] الله اگر نافرمانی کنم او را؟ پس شما نمی افزایید مرا

غَيۡرَ تَخۡسِيرٖ ﴿٦٣﴾ وَيَٰقَوۡمِ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمۡ ءَايَةٗ
مگر زیانکاری ﴿٦٣﴾ ای قوم من این ماده شتر الله برای شما نشانه ای است

فَذَرُوهَا تَأۡكُلۡ فِيٓ أَرۡضِ ٱللَّهِۖ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٖ فَيَأۡخُذَكُمۡ
پس واگذاریدش تا بخورد در زمین الله و مرسانید به وی هیچ آسیبی را که بگیرد شما را

عَذَابٞ قَرِيبٞ ﴿٦٤﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُواْ فِي دَارِكُمۡ
عذابی نزدیک ﴿٦٤﴾ پس پی کردند آن را پس گفت [صالح] برخوردار شوید در سرای خود

ثَلَٰثَةَ أَيَّامٖۖ ذَٰلِكَ وَعۡدٌ غَيۡرُ مَكۡذُوبٖ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَآءَ
سه روز این وعده ای است بی دروغ ﴿٦٥﴾ پس وقتی که آمد

أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا صَٰلِحٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا
فرمان ما نجات دادیم صالح را و آنان را که ایمان آوردند با او به بخشایشی از خود

وَمِنۡ خِزۡيِ يَوۡمِئِذٍۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ ٱلۡقَوِيُّ ٱلۡعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ
و[رهانیدیم] از رسوایی آن روز همانا پروردگار تو اوست آن توانمند پیروزمند ﴿٦٦﴾ و گرفت

ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ
آنان را که ستم کردند بانگ [هولناک آسمانی] پس گشتند در سراهای خود مردگان بر خاک افتاده

﴿٦٧﴾ كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَآۗ أَلَآ إِنَّ ثَمُودَاْ كَفَرُواْ رَبَّهُمۡۗ أَلَا بُعۡدٗا
﴿٦٧﴾ گویا به سر نبرده بودند درآنجا آگاه باش هر آینه [قوم] ثمود کفر ورزیدند به پروردگار خود هان نابود باد

لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدۡ جَآءَتۡ رُسُلُنَآ إِبۡرَٰهِيمَ بِٱلۡبُشۡرَىٰ قَالُواْ
قوم ثمود ﴿٦٨﴾ و هر آینه آوردند فرشتگان ما پیش ابراهیم مژده را گفتند

سَلَٰمٗاۖ قَالَ سَلَٰمٞۖ فَمَا لَبِثَ أَن جَآءَ بِعِجۡلٍ حَنِيذٖ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا
سلام[بر تو] [ابراهیم] گفت سلام پس درنگ نکرد تا آنکه آورد گوساله ای بریان را ﴿٦٩﴾ پس چون

رَءَآ أَيۡدِيَهُمۡ لَا تَصِلُ إِلَيۡهِ نَكِرَهُمۡ وَأَوۡجَسَ مِنۡهُمۡ خِيفَةٗۚ
دید که دست هایشان دراز نمی‌شود به سوی آن[طعام] [کار] آنان را ناپسند دانست و احساس کرد از ایشان ترسی را

قَالُواْ لَا تَخَفۡ إِنَّآ أُرۡسِلۡنَآ إِلَىٰ قَوۡمِ لُوطٖ ﴿٧٠﴾ وَٱمۡرَأَتُهُۥ قَآئِمَةٞ
گفتند مترس هر آینه ما فرستاده شده ایم به سوی قوم لوط ﴿٧٠﴾ و زن او[ابراهیم] ایستاده بود

فَضَحِكَتۡ فَبَشَّرۡنَٰهَا بِإِسۡحَٰقَ وَمِن وَرَآءِ إِسۡحَٰقَ يَعۡقُوبَ ﴿٧١﴾
پس بخندید پس مژده دادیم او را به[تولد] اسحق و به دنبال اسحق [به وجود] یعقوب ﴿٧١﴾

قَالَتۡ يَٰوَيۡلَتَىٰٓ ءَأَلِدُ وَأَنَا۠ عَجُوزٞ وَهَٰذَا بَعۡلِي شَيۡخًاۖ إِنَّ هَٰذَا
گفت ای وای من آیا خواهم زاد درحالی که من پیرزنم و این شوهر من است کلان سال همانا این

لَشَيۡءٌ عَجِيبٞ ﴿٧٢﴾ قَالُوٓاْ أَتَعۡجَبِينَ مِنۡ أَمۡرِ ٱللَّهِۖ رَحۡمَتُ ٱللَّهِ
چیزی شگفت است ﴿۷۲﴾ گفتند[فرشتگان] آیا در شگفتی از کار الله؟ بخشایش الله

وَبَرَكَٰتُهُۥ عَلَيۡكُمۡ أَهۡلَ ٱلۡبَيۡتِۚ إِنَّهُۥ حَمِيدٞ مَّجِيدٞ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ
و برکات او بر شماست ای اهل خانه همانا او ستوده ای بزرگوار است ﴿۷۳﴾ پس چون رفت

عَنۡ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلرَّوۡعُ وَجَآءَتۡهُ ٱلۡبُشۡرَىٰ يُجَٰدِلُنَا فِي قَوۡمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾
از ابراهیم ترس و آمد برای او بشارت بگومگو می کرد با ما دربارهٔ قوم لوط ﴿۷۴﴾

إِنَّ إِبۡرَٰهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّٰهٞ مُّنِيبٞ ﴿٧٥﴾ يَٰٓإِبۡرَٰهِيمُ أَعۡرِضۡ عَنۡ هَٰذَآۖ إِنَّهُۥ
همانا ابراهیم بردباری بسیار نرم دل [و] رجوع کنندهٔ [به الله] بود ﴿۷۵﴾ ای ابراهیم روی برگردان از این [بحث] به درستی که

قَدۡ جَآءَ أَمۡرُ رَبِّكَۖ وَإِنَّهُمۡ ءَاتِيهِمۡ عَذَابٌ غَيۡرُ مَرۡدُودٖ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا
آمده است فرمان پروردگار تو و همانا آنان آمدنی است بر آنان عذابی بدون برگشت ﴿۷۶﴾ و چون

جَآءَتۡ رُسُلُنَا لُوطٗا سِيٓءَ بِهِمۡ وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرۡعٗا وَقَالَ هَٰذَا
آمدند فرستادگان ما پیش او[لوط] اندوهگین شد از آمدن ایشان و درمانده شد به وسیله آنان از جهت توانایی و گفت این

يَوۡمٌ عَصِيبٞ ﴿٧٧﴾ وَجَآءَهُۥ قَوۡمُهُۥ يُهۡرَعُونَ إِلَيۡهِ وَمِن قَبۡلُ كَانُواْ
روزی است بسیار سخت ﴿۷۷﴾ و آمدند پیش لوط قومش به شتاب می دویدند به سوی او و پیش از آن آنان

يَعۡمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطۡهَرُ لَكُمۡۖ
می کردند کارهای زشت گفت ای قوم من اینها دختران من [اند] اینها پاکیزه تراند برای شما

فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُخۡزُونِ فِي ضَيۡفِيٓۖ أَلَيۡسَ مِنكُمۡ رَجُلٞ رَّشِيدٞ
پس پروا کنید از الله و رسوا مکنید مرا در[بارهٔ] مهمانان من آیا نیست از شما هیچ مردی خردمند

﴿٧٨﴾ قَالُواْ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنۡ حَقّٖ وَإِنَّكَ لَتَعۡلَمُ مَا نُرِيدُ
﴿۷۸﴾ گفتند هر آینه تو دانسته ای که نیست ما را به دخترانت حاجتی و هر آینه تو می دانی آنچه می خواهیم

﴿٧٩﴾ قَالَ لَوۡ أَنَّ لِي بِكُمۡ قُوَّةً أَوۡ ءَاوِيٓ إِلَىٰ رُكۡنٖ شَدِيدٖ ﴿٨٠﴾ قَالُواْ
﴿۷۹﴾ گفت کاش مرا در برابر شما نیرویی بود یا پناه می جستم به تکیه گاهی استوار ﴿۸۰﴾ گفتند [فرشتگان]

يَٰلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَن يَصِلُوٓاْ إِلَيۡكَۖ فَأَسۡرِ بِأَهۡلِكَ بِقِطۡعٖ
ای لوط همانا ما فرستادگان پروردگار توایم هرگز نمی رسند به تو پس بکوچان خانوادهٔ خود را در پاره ای

مِّنَ ٱلَّيۡلِ وَلَا يَلۡتَفِتۡ مِنكُمۡ أَحَدٌ إِلَّا ٱمۡرَأَتَكَۖ إِنَّهُۥ مُصِيبُهَا
از شب و واپس ننگرد از شما هیچ کس مگر زن تو به درستی که رسنده است به او

مَآ أَصَابَهُمۡۚ إِنَّ مَوۡعِدَهُمُ ٱلصُّبۡحُۚ أَلَيۡسَ ٱلصُّبۡحُ بِقَرِيبٖ ﴿٨١﴾
آنچه رسد به آنان همانا وعده گاه آنان وقت سحر است آیا نیست سحر نزدیک؟ ﴿۸۱﴾

فَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا جَعَلۡنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهَا
پس چون آمد فرمان ما گردانیدیم زَبَر آن را زیر آن بارانیدیم بر آن

حِجَارَةٗ مِّن سِجِّيلٖ مَّنضُودٖ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ
سنگ هایی از سنگِ گِل پی در پی ﴿۸۲﴾ [بودند] نشان کرده شده [به عذاب] نزد پروردگار تو

وَمَا هِيَ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ بِبَعِيدٖ ﴿٨٣﴾ ۞ وَإِلَىٰ مَدۡيَنَ أَخَاهُمۡ
و نیست آن [کیفر] از ستمکاران دور ﴿۸۳﴾ و به سوی [قوم] مدین [فرستادیم] برادرشان

حزب ۲۴

شُعَيۡبٗاۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥۖ
شعیب را گفت ای قوم من پرستش کنید الله را نیست برای شما هیچ الهی جز او

وَلَا تَنقُصُواْ ٱلۡمِكۡيَالَ وَٱلۡمِيزَانَۚ إِنِّيٓ أَرَىٰكُم بِخَيۡرٖ
و مکاهید پیمانه و ترازو را هر آینه من می بینم شما را به آسودگی

وَإِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٖ مُّحِيطٖ ﴿٨٤﴾ وَيَٰقَوۡمِ
و همانا من می ترسم بر شما از عذاب روزی فراگیرنده ﴿۸۴﴾ ای قوم من

أَوۡفُواْ ٱلۡمِكۡيَالَ وَٱلۡمِيزَانَ بِٱلۡقِسۡطِۖ وَلَا تَبۡخَسُواْ
و کامل کنید پیمانه و ترازو را به عدل و داد و کم مکنید

ٱلنَّاسَ أَشۡيَآءَهُمۡ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ﴿٨٥﴾
از مردمان چیزهای شان را و تباهکاری مکنید در زمین فسادکنان ﴿۸۵﴾

بَقِيَّتُ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَۚ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيۡكُم
باز ماندهٔ الله [سود حلال از خرید وفروش] بهتر است برای شما اگر هستید مؤمنان و نیستم من بر شما

بِحَفِيظٖ ﴿٨٦﴾ قَالُواْ يَٰشُعَيۡبُ أَصَلَوٰتُكَ تَأۡمُرُكَ أَن
نگهبان ﴿۸۶﴾ گفتند ای شعیب آیا نماز خواندن تو وامی دارد تو را که

نَّتۡرُكَ مَا يَعۡبُدُ ءَابَآؤُنَآ أَوۡ أَن نَّفۡعَلَ فِيٓ أَمۡوَٰلِنَا مَا نَشَٰٓؤُاْۖ
ترک کنیم آنچه را می پرستیدند پدران ما؟ یا اینکه کنیم در مال های خود هرچه را خواهیم؟

إِنَّكَ لَأَنتَ ٱلۡحَلِيمُ ٱلرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن
همانا تو [مردی] بردبار [و] خردمندی ﴿۸۷﴾ گفت ای قوم من به من بگویید اگر

كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَرَزَقَنِي مِنۡهُ رِزۡقًا حَسَنٗاۚ وَمَآ أُرِيدُ أَنۡ
باشم بر حجتی روشن از پروردگار خود و داده باشد به من از جانب خود روزی ای نیکو را [شما چه خواهید کرد؟] و نمی خواهم که

أُخَالِفَكُمۡ إِلَىٰ مَآ أَنۡهَىٰكُمۡ عَنۡهُۚ إِنۡ أُرِيدُ إِلَّا ٱلۡإِصۡلَٰحَ
مخالفت کنم با شما به آنچه که بازمی دارم شما را از آن نمی خواهم مگر اصلاح را

مَا ٱسۡتَطَعۡتُۚ وَمَا تَوۡفِيقِيٓ إِلَّا بِٱللَّهِۚ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ وَإِلَيۡهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾
تا حدی که بتوانم و نیست توفیق من مگر به [یاری] الله بر او توکل کردم و به سوی او برمی گردم ﴿۸۸﴾

وَيَٰقَوۡمِ لَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شِقَاقِيٓ أَن يُصِيبَكُم مِّثۡلُ مَآ أَصَابَ

و ای قوم من وا ندارد شما را دشمنی بامن اینکه برسد به شما مانند آنچه رسید

قَوۡمَ نُوحٍ أَوۡ قَوۡمَ هُودٍ أَوۡ قَوۡمَ صَٰلِحٖۚ وَمَا قَوۡمُ لُوطٖ مِّنكُم

به قوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح و نیست قوم لوط از شما

بِبَعِيدٖ (۸۹) وَٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِۚ إِنَّ رَبِّي

دور (۸۹) و آمرزش خواهید از پروردگار خود باز توبه کنید به سوی او هر آینه پروردگار من

رَحِيمٞ وَدُودٞ (۹۰) قَالُواْ يَٰشُعَيۡبُ مَا نَفۡقَهُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَقُولُ

مهربانی دوستدار است (۹۰) گفتند ای شعیب نمی فهمیم بسیاری از آنچه راکه می گویی

وَإِنَّا لَنَرَىٰكَ فِينَا ضَعِيفٗاۖ وَلَوۡلَا رَهۡطُكَ لَرَجَمۡنَٰكَۖ وَمَآ أَنتَ

و همانا ما می بینیم تو را در میان خود ناتوان و اگر نبود قبیلهٔ تو هر آینه سنگ سار می کردیم تو را و نیستی تو

عَلَيۡنَا بِعَزِيزٖ (۹۱) قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَهۡطِيٓ أَعَزُّ عَلَيۡكُم مِّنَ

بر ما توانمند پیروز (۹۱) گفت ای قوم من آیا قبیلهٔ من توانمندترند بر شما از

ٱللَّهِ وَٱتَّخَذۡتُمُوهُ وَرَآءَكُمۡ ظِهۡرِيًّاۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ

الله و گرفتید امر الله را پسِ پشتِ سر خویش؟ همانا پروردگار من به آنچه می کنید

مُحِيطٞ (۹۲) وَيَٰقَوۡمِ ٱعۡمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنِّي عَٰمِلٞۖ

فراگیرنده است (۹۲) و ای قوم من! کار کنید بر شیوه و منش خویش همانا من [نیز] کننده ام [کار خویش را]

سَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَمَنۡ هُوَ

زودا خواهید دانست چه کسی بیاید برای او عذابی که رسوایش کند و چه کسی همان

كَٰذِبٞۖ وَٱرۡتَقِبُوٓاْ إِنِّي مَعَكُمۡ رَقِيبٞ (۹۳) وَلَمَّا جَآءَ

دروغگوست و چشم به راه باشید همانا من با شما چشم به راهم (۹۳) و چون آمد

أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا شُعَيۡبٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَأَخَذَتِ

فرمان [عذاب] ما نجات دادیم شعیب را و آنان را که ایمان آوردند با وی به رحمتی از خود ما و بگرفت

ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ (۹۴)

کسانی را که ستم کردند بانگ سخت پس گشتند در سراهای خود مردگان افتاده بر خاک (۹۴)

كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَآۗ أَلَا بُعۡدٗا لِّمَدۡيَنَ كَمَا بَعِدَتۡ ثَمُودُ (۹۵) وَلَقَدۡ

گویا نزیسته بودند در آنجا هان نابود باد مدین چنان که نابود گشت ثمود (۹۵) و هر آینه

أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ (۹۶) إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ

فرستادیم موسی را با نشانه های خود و دلیلی روشن (۹۶) به سوی فرعون

وَمَلَإِيْهِۦ فَٱتَّبَعُوٓاْ أَمۡرَ فِرۡعَوۡنَۖ وَمَآ أَمۡرُ فِرۡعَوۡنَ بِرَشِيدٖ (۹۷)

و سران [قوم] او پس پیروی کردند فرمان فرعون را و نبود فرمان فرعون بخردانه [و راه یافته] (۹۷)

يَقْدُمُ قَوْمَهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ ٱلنَّارَ ۖ وَبِئْسَ ٱلْوِرْدُ
پیشاپیش حرکت می کند[فرعون] قوم خود را روز رستاخیز پس درآورد ایشان را به آتش و بد در آیندی است

ٱلْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾ وَأُتْبِعُوا۟ فِى هَـٰذِهِۦ لَعْنَةً وَيَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ ۚ بِئْسَ
که وارد شده [به آنند] ﴿۹۸﴾ و به دنبال دارند [فرعون و قوم او] در این[جهان] لعنتی را و روز رستاخیز [نیز] بد

ٱلرِّفْدُ ٱلْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْقُرَىٰ نَقُصُّهُۥ عَلَيْكَ ۖ
عطایی است که [به آنان] داده می شود ﴿۹۹﴾ این از خبرهای آبادی ها[ی هلاک شده]است که حکایت می کنیم آن را بر تو

مِنْهَا قَآئِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا ظَلَمْنَـٰهُمْ وَلَـٰكِن ظَلَمُوٓا۟
برخی از آنها [هنوز] برپا هستند و برخی درو شده [و نابود گشته] اند ﴿۱۰۰﴾ و ستم نکردیم بر آنان ولیکن ایشان ستم کردند

أَنفُسَهُمْ ۖ فَمَآ أَغْنَتْ عَنْهُمْ ءَالِهَتُهُمُ ٱلَّتِى يَدْعُونَ مِن دُونِ
برخودشان پس دفع نکرد از ایشان اله هایشان که می‌خواندند به جای

ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ لَّمَّا جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾
الله هیچ چیزی را وقتی که آمد فرمان پروردگار تو و نیفزودند بر ایشان به جز نابودی ﴿۱۰۱﴾

وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَآ أَخَذَ ٱلْقُرَىٰ وَهِىَ ظَـٰلِمَةٌ ۚ إِنَّ أَخْذَهُۥٓ
و چنین است گرفتار کردن پروردگار تو آنگاه که گرفت آبادی ها را درحالی که آنها ستمکار بودند همانا گرفتن او

أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَـَٔايَةً لِّمَنْ خَافَ عَذَابَ ٱلْـَٔاخِرَةِ ۚ
دردناک سخت است ﴿۱۰۲﴾ همانا در این[سخن] نشانه ای است برای کسی که می ترسد از عذاب آخرت

ذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ ٱلنَّاسُ وَذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا
آن روزی است که گرد آورده شوند در آن مردمان و آن روزی است که همه حاضر شوند در [آن] ﴿۱۰۳﴾ و پس

نُؤَخِّرُهُۥٓ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾ يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ
پس نمی افکنیم آن را مگر برای مدّتی شمرده شده ﴿۱۰۴﴾ روزی که بیاید سخن نگوید هیچ کس

إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ شَقُوا۟ فَفِى
مگر به اذن او پس برخی از ایشان بدبخت باشند و [بعضی] نیک بخت ﴿۱۰۵﴾ اما آنان که بدبخت شدند پس در

ٱلنَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خَـٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
آتشند باشد برای ایشان در آن فریاد سخت و نالهٔ زار ﴿۱۰۶﴾ جاویدان باشند در آن[آتش] تا پابرجاست

ٱلسَّمَـٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ
آسمان ها و زمین مگر آنچه خواهد پروردگار تو همانا پروردگار تو کننده است هر چیزی را که خواهد

﴿١٠٧﴾ ۞ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ سُعِدُوا۟ فَفِى ٱلْجَنَّةِ خَـٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
﴿۱۰۷﴾ و اما آنان که نیکبخت شدند پس در بهشت باشند جاویدان در آنجا تاپابرجاست

ٱلسَّمَـٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَ ۖ عَطَآءً غَيْرَ مَجْذُوذٍ ﴿١٠٨﴾
آسمان ها و زمین مگر آنچه خواهد پروردگار تو بخشایشی نابُریده [و پایدار] ﴿۱۰۸﴾

ربع حزب ۲۴

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَٰٓؤُلَآءِ ۚ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ
پس مباش در تردیدی از آنچه می پرستند اینان نمی پرستند مگر چنانچه می پرستیدند

ءَابَآؤُهُم مِّن قَبْلُ ۚ وَإِنَّا لَمُوَفُّوهُمْ نَصِيبَهُمْ غَيْرَ مَنقُوصٍ ﴿١٠٩﴾
پدران شان پیش از این و همانا ما تمام رساننده ایم به آنان بهره شان را بدون هیچ کاستی ﴿۱۰۹﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِ ۗ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
و هر آینه دادیم به موسی کتاب را پس اختلاف افتاد در آن و اگر نبود سخنی که

سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾
سابقاً صادر شد از پروردگار تو هر آینه داوری می شد میان آنان و همانا آنان می باشد در شکی از آن شکی سخت ﴿۱۱۰﴾

وَإِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ أَعْمَٰلَهُمْ ۚ إِنَّهُۥ بِمَا يَعْمَلُونَ
و همانا همهٔ [مردمان] قطعاً تمام دهد به ایشان پروردگار تو جزای کردارشان را همانا وی به آنچه می کنند

خَبِيرٌ ﴿١١١﴾ فَٱسْتَقِمْ كَمَآ أُمِرْتَ وَمَن تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا ۚ
آگاه است ﴿۱۱۱﴾ پس استوار و پایدار باش چنان که فرمان یافته ای و [نیز]آنان که بازگشتند با تو[به سوی الله] و از حد درمگذرید

إِنَّهُۥ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَنُوٓا۟ إِلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟
همانا وی به آنچه می کنید بیناست ﴿۱۱۲﴾ و گرایش پیدا مکنید به سوی آنان که ستم کردند

فَتَمَسَّكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ ثُمَّ
پس برسد به شما آتش و نیست برای شما به جز الله دوستانی سپس

لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ طَرَفَيِ ٱلنَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ
یاری نخواهید شد ﴿۱۱۳﴾ و برپا کن نماز را دو طرف روز و قسمتی از

ٱلَّيْلِ ۚ إِنَّ ٱلْحَسَنَٰتِ يُذْهِبْنَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ۚ ذَٰلِكَ ذِكْرَىٰ لِلذَّٰكِرِينَ
شب همانا نیکویی ها می زدایند بدی ها را این یادآوری است برای یادآوران

﴿١١٤﴾ وَٱصْبِرْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾ فَلَوْلَا
﴿۱۱۴﴾ و شکیبا باش پس همانا الله ضایع نمی سازد مزد نیکوکاران را ﴿۱۱۵﴾ پس چرا

كَانَ مِنَ ٱلْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ أُو۟لُوا۟ بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْفَسَادِ
نبودند از میان نسل هایی که پیش از شما بودند خیراندیشانی خردمند که بازدارند از فساد

فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّنْ أَنجَيْنَا مِنْهُمْ ۗ وَٱتَّبَعَ ٱلَّذِينَ
در زمین جز اندکی از آنها که نجات دادیم ایشان را و پیروی کردند آنان که

ظَلَمُوا۟ مَآ أُتْرِفُوا۟ فِيهِ وَكَانُوا۟ مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا كَانَ
ستمکاربودند چیزی را که کامرانی یافتند در آن و بودند بزهکاران ﴿۱۱۶﴾ و بر آن نیست

رَبُّكَ لِيُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾
پروردگار تو که هلاک کند آبادی ها را به ستم درحالی که اهل آنها اصلاح گران باشند ﴿۱۱۷﴾

وَلَوۡ شَآءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ ٱلنَّاسَ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗۖ وَلَا يَزَالُونَ مُخۡتَلِفِينَ
و اگر می خواست پروردگار تو البته گردانیدی مردمان را امّتی یگانه و همیشه باشند اختلاف کنندگان

إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَۚ وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمۡۗ وَتَمَّتۡ كَلِمَةُ رَبِّكَ
(۱۱۸) مگر کسی که رحمت کند پروردگار تو و برای همین [رحمت] آفرید ایشان را و تحقق یافت سخن پروردگارت

لَأَمۡلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ ٱلۡجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ أَجۡمَعِينَ (۱۱۹) وَكُلّٗا نَّقُصُّ
که البته پرکنم دوزخ را از جن و مردمان همگی (۱۱۹) و همهٔ آنچه را که حکایت می کنیم

عَلَيۡكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِۦ فُؤَادَكَۚ وَجَآءَكَ فِي هَٰذِهِ
بر تو از اخبار پیامبران چیزی است که ثابت استوار می داریم به آن دل تو را درحالی که آمده است برای تو در این [اخبار]

ٱلۡحَقُّ وَمَوۡعِظَةٞ وَذِكۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ (۱۲۰) وَقُل لِّلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ
حق و پندی و یادکردنی برای مؤمنان (۱۲۰) و بگو به آنان که ایمان نمی آورند

ٱعۡمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنَّا عَٰمِلُونَ (۱۲۱) وَٱنتَظِرُوٓاْ إِنَّا مُنتَظِرُونَ
کار کنید بر شیوه و منشتان همانا ما نیز کنندگان [کار]یم (۱۲۱) و منتظر باشید همانا ما[نیز] منتظرانیم

(۱۲۲) وَلِلَّهِ غَيۡبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَإِلَيۡهِ يُرۡجَعُ ٱلۡأَمۡرُ كُلُّهُۥ
(۱۲۲) و از آنِ الله است غیب آسمان ها و زمین و به سوی او بازگردانیده می شود کار[ها] همهٔ آن

فَٱعۡبُدۡهُ وَتَوَكَّلۡ عَلَيۡهِۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ (۱۲۳)
پس پرستش کن او را و توکل کن بر او و نیست پروردگار تو بی خبر از آنچه می کنید (۱۲۳)

سُورَةُ يُوسُف

ترتیبها ۱۲ — آیاتها ۱۱۱

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

الٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ (۱) إِنَّآ أَنزَلۡنَٰهُ قُرۡءَٰنًا عَرَبِيّٗا
الف، لام، راء، این است آیات کتاب روشن (۱) هر آینه ما فروفرستادیم آن را قرآنی به زبان عربی [فصیح و گویا]

لَّعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ (۲) نَحۡنُ نَقُصُّ عَلَيۡكَ أَحۡسَنَ ٱلۡقَصَصِ
باشد که شما خرد ورزید (۲) ما حکایت می کنیم بر تو نیکوترین حکایت را

بِمَآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ وَإِن كُنتَ مِن قَبۡلِهِۦ
بدان جهت که وحی نمودیم ما به سوی تو این قرآن را و هر آینه تو بودی پیش از آن

لَمِنَ ٱلۡغَٰفِلِينَ (۳) إِذۡ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ إِنِّي رَأَيۡتُ
از بی خبران (۳) [یاد کن] آنگاه که گفت یوسف به پدرش ای پدر من هر آینه من در خواب دیدم

أَحَدَ عَشَرَ كَوۡكَبٗا وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ رَأَيۡتُهُمۡ لِي سَٰجِدِينَ (۴)
یازده ستاره و خورشید و ماه را دیدم ایشان را برایم سجده کنان (۴)

قَالَ يَٰبُنَيَّ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰٓ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُواْ لَكَ كَيْدًا
گفت ای پسرم باز مگو خواب خویش را بر برادرانت که اندیشه کنند برای تو نیرنگی را

إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لِلْإِنسَٰنِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾ وَكَذَٰلِكَ يَجْتَبِيكَ
البته شیطان برای آدمی دشمنی آشکار است ﴿٥﴾ و بدین سان برمی گزیند تو را

رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأْوِيلِ ٱلْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُۥ عَلَيْكَ
پروردگارت و می آموزد به تو از تعبیر خواب‌ها و تمام و کامل کند نعمتش را بر تو

وَعَلَىٰٓ ءَالِ يَعْقُوبَ كَمَآ أَتَمَّهَا عَلَىٰٓ أَبَوَيْكَ مِن قَبْلُ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ
و بر خاندان یعقوب چنانکه تمام کرد آن را بر دو پدر تو پیش از این ابراهیم و اسحق

إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾ ۞ لَّقَدْ كَانَ فِى يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِۦٓ
همانا پروردگار تو دانای سنجیده کار است ﴿٦﴾ هر آینه بود[هست] در [داستان] یوسف و برادران وی

نصف حزب ۲۴

ءَايَٰتٌ لِّلسَّآئِلِينَ ﴿٧﴾ إِذْ قَالُواْ لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰٓ
نشانه هایی برای پرسندگان ﴿٧﴾ [یاد کن] آنگاه که گفتند البته یوسف و برادر [هم مادری] وی محبوب ترند نزد

أَبِينَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ ٱقْتُلُواْ
پدر ما از ما درحالی که گروهی نیرومندیم همانا پدر ما در گمراهی آشکاری است ﴿٨﴾ بکشید

يُوسُفَ أَوِ ٱطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهُ أَبِيكُمْ وَتَكُونُواْ مِنۢ
یوسف را یا بیفکنیدش در زمینی تا خالی شود برای شما توجّه پدرتان و باشید پس

بَعْدِهِۦ قَوْمًا صَٰلِحِينَ ﴿٩﴾ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُواْ يُوسُفَ
از وی گروهی شایستگان ﴿٩﴾ گفت گوینده ای از ایشان مکشید یوسف را

وَأَلْقُوهُ فِى غَيَٰبَتِ ٱلْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ ٱلسَّيَّارَةِ إِن كُنتُمْ
و بیفکنید او را در نهانگاه [فلان] چاه تا برگیرد وی را کسی از رهگذران[کاروانی] اگر هستید

فَٰعِلِينَ ﴿١٠﴾ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَ۫نَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُۥ
کنندگان ﴿١٠﴾ گفتند ای پدر ما چه شده است تو را که امین نمی شماری ما را بر یوسف و ما برای او

لَنَٰصِحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُۥ
خیر خواهانیم ﴿١١﴾ بفرست او را با ما فردا تا خوش بگذراند و بخورد و بازی کند و همانا ما او را

لَحَٰفِظُونَ ﴿١٢﴾ قَالَ إِنِّى لَيَحْزُنُنِىٓ أَن تَذْهَبُواْ بِهِۦ وَأَخَافُ
نگاه بانانیم ﴿١٢﴾ گفت[یعقوب] همانا من اندوهگین می کند مرا که شما ببریداو را[از پیش من] و می ترسم

أَن يَأْكُلَهُ ٱلذِّئْبُ وَأَنتُمْ عَنْهُ غَٰفِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُواْ لَئِنْ
که بخورد او را گرگ و شما از وی بی خبران باشید ﴿١٣﴾ گفتند اگر

أَكَلَهُ ٱلذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّآ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ ﴿١٤﴾
بخورد او را گرگ و حال آنکه ما گروهی نیرومندیم همانا ما نیز در آن هنگام زیانکاران باشیم ﴿١٤﴾

فَلَمَّا ذَهَبُواْ بِهِۦ وَأَجۡمَعُوٓاْ أَن يَجۡعَلُوهُ فِي غَيَٰبَتِ ٱلۡجُبِّۚ وَأَوۡحَيۡنَآ
پس چون بردند او[یوسف] را و همداستان شدند که بیفکنند او را در نهانگاه [فلان] چاه و وحی کردیم ما

إِلَيۡهِ لَتُنَبِّئَنَّهُم بِأَمۡرِهِمۡ هَٰذَا وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَآءُوٓ
به او که تو البته آگاه گردانی ایشان را به این کارشان درحالی که آنها درنیابند ﴿۱۵﴾ و آمدند

أَبَاهُمۡ عِشَآءٗ يَبۡكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّا ذَهَبۡنَا نَسۡتَبِقُ
نزد پدر خود شبانگاه درحالی که گریه می کردند ﴿۱۶﴾ گفتند ای پدر ما همانا ما [به صحرا] رفتیم پیشی می گرفتیم بر یکدیگر

وَتَرَكۡنَا يُوسُفَ عِندَ مَتَٰعِنَا فَأَكَلَهُ ٱلذِّئۡبُۖ وَمَآ أَنتَ
و گذاشتیم یوسف را نزد اثاث خویش پس بخورد او را گرگ و نیستی تو

بِمُؤۡمِنٖ لَّنَا وَلَوۡ كُنَّا صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَآءُو عَلَىٰ قَمِيصِهِۦ
باوردارنده به ما و اگرچه باشیم راست گویان ﴿۱۷﴾ و آوردند بر پیراهن او

بِدَمٖ كَذِبٖۚ قَالَ بَلۡ سَوَّلَتۡ لَكُمۡ أَنفُسُكُمۡ أَمۡرٗاۖ فَصَبۡرٞ جَمِيلٞۖ
خونی دروغین را گفت [نه،] بلکه آراسته است برای شما نفس های شما کاری را پس [کار من] صبری است نیکو

وَٱللَّهُ ٱلۡمُسۡتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَآءَتۡ سَيَّارَةٞ فَأَرۡسَلُواْ
و الله است که از او باید یاری خواست بر آنچه شما بیان می کنید ﴿۱۸﴾ و آمد کاروانی پس فرستادند

وَارِدَهُمۡ فَأَدۡلَىٰ دَلۡوَهُۥۖ قَالَ يَٰبُشۡرَىٰ هَٰذَا غُلَٰمٞۚ وَأَسَرُّوهُ بِضَٰعَةٗۚ
سقّای خود را پس انداخت دلو خود را گفت ای مژده این [پسر] نوجوانی است و پنهان ساختند او را [به عنوان] کالایی [تجارتی]

وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِمَا يَعۡمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَرَوۡهُ بِثَمَنِۭ بَخۡسٖ
و الله داناست به آنچه می کردند ﴿۱۹﴾ و بفروختند او را به بهای ناچیز

دَرَٰهِمَ مَعۡدُودَةٖ وَكَانُواْ فِيهِ مِنَ ٱلزَّٰهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ
درهمی چند شمرده شده و بودند نسبت به او از بی رغبتان ﴿۲۰﴾ و گفت

ٱلَّذِي ٱشۡتَرَىٰهُ مِن مِّصۡرَ لِٱمۡرَأَتِهِۦٓ أَكۡرِمِي مَثۡوَىٰهُ عَسَىٰٓ
آن کس که خرید او[یوسف] را از [اهل] مصر به زن خود گرامی دار جایگاه او را امید است

أَن يَنفَعَنَآ أَوۡ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدٗاۚ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي
که نفع دهد ما را یا بگیریم او را به فرزندی و اینچنین جای و توان دادیم به یوسف در

ٱلۡأَرۡضِ وَلِنُعَلِّمَهُۥ مِن تَأۡوِيلِ ٱلۡأَحَادِيثِۚ وَٱللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰٓ
زمین [مصر] و تا بیاموزانیم به او از تعبیر خواب‌ها و الله مسلّط است بر

أَمۡرِهِۦ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ
کار خود ولیکن بیشتر مردمان نمی دانند ﴿۲۱﴾ و چون رسید

أَشُدَّهُۥٓ ءَاتَيۡنَٰهُ حُكۡمٗا وَعِلۡمٗاۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٢٢﴾
به نیروی [جوانی] خود دادیم به او حکمت و دانشی را و اینچنین پاداش می دهیم نیکوکاران را ﴿۲۲﴾

وَرَٰوَدَتۡهُ ٱلَّتِي هُوَ فِي بَيۡتِهَا عَن نَّفۡسِهِۦ وَغَلَّقَتِ ٱلۡأَبۡوَٰبَ

و با ترفند کام خواست از او زنی که او در خانه اش بود از وجود او و بست درها را

وَقَالَتۡ هَيۡتَ لَكَۚ قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ رَبِّيٓ أَحۡسَنَ مَثۡوَايَۖ

و گفت پیش آی گفت پناه می برم به الله به درستی که او سرور من است نیکو ساخت جایگاه مرا

إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدۡ هَمَّتۡ بِهِۦۖ وَهَمَّ بِهَا

به درستی که رستگار نمی شوند ستمکاران (۲۳) و هر آینه قصد کرد آن زن به سوی او و قصد کرد [یوسف] به سوی او

لَوۡلَآ أَن رَّءَا بُرۡهَٰنَ رَبِّهِۦۚ كَذَٰلِكَ لِنَصۡرِفَ عَنۡهُ ٱلسُّوٓءَ

اگر که نمیدید [یوسف] دلیل پروردگار خود را اینچنین [کردیم] تا بازگردانیم از وی بدی

وَٱلۡفَحۡشَآءَۚ إِنَّهُۥ مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَٱسۡتَبَقَا

و بی حیایی را همانا وی از بندگانِ ماست که ناب برگزیده اند (۲۴) و با یکدیگر شتافتند

ٱلۡبَابَ وَقَدَّتۡ قَمِيصَهُۥ مِن دُبُرٖ وَأَلۡفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا ٱلۡبَابِۚ

به سوی در و بدَرید آن زن پیراهن او[یوسف] را از پشت و یافتند شوهر زن را نزدیک در

قَالَتۡ مَا جَزَآءُ مَنۡ أَرَادَ بِأَهۡلِكَ سُوٓءًا إِلَّآ أَن يُسۡجَنَ أَوۡ عَذَابٌ

گفت[آن زن] چیست سزای کسی که خواسته باشد به اهل تو کار بد را مگر آنکه زندانی شود یا عذابی

أَلِيمٞ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَٰوَدَتۡنِي عَن نَّفۡسِيۚ وَشَهِدَ شَاهِدٞ مِّنۡ

دردناک؟ (۲۵) [یوسف] گفت او [زن] کام خواست مرا از وجود من و گواهی داد گواهی از

أَهۡلِهَآ إِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن قُبُلٖ فَصَدَقَتۡ وَهُوَ مِنَ

کسان زن اگر باشد پیراهن او[یوسف] دریده از پیش پس زن راست گفته است و یوسف از

ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٖ فَكَذَبَتۡ وَهُوَ

دروغ گویان است (۲۶) و اگر باشد پیراهن او دریده شده از پشت پس زن دروغ گفته است و یوسف

مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَءَا قَمِيصَهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٖ قَالَ إِنَّهُۥ

از راست گویان است (۲۷) پس چون دید[عزیز] پیراهن او را دریده شده از پشت گفت به درستی که این کار

مِن كَيۡدِكُنَّۖ إِنَّ كَيۡدَكُنَّ عَظِيمٞ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعۡرِضۡ عَنۡ

از ترفند شما زنان است همانا ترفند شما زنان بزرگ است (۲۸) ای یوسف درگذر از

هَٰذَاۚ وَٱسۡتَغۡفِرِي لِذَنۢبِكِۖ إِنَّكِ كُنتِ مِنَ ٱلۡخَاطِـِٔينَ

این [ماجرا] و [ای زن] طلب آمرزش کن برای گناه خود همانا تو بوده‌ای از خطاکاران

﴿٢٩﴾ ۞ وَقَالَ نِسۡوَةٞ فِي ٱلۡمَدِينَةِ ٱمۡرَأَتُ ٱلۡعَزِيزِ تُرَٰوِدُ فَتَىٰهَا

(۲۹) و گفتند زنانی که در شهربودند زن عزیز به ترفندکام می خواهد از وجود غلام

عَن نَّفۡسِهِۦۖ قَدۡ شَغَفَهَا حُبًّاۖ إِنَّا لَنَرَىٰهَا فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٣٠﴾

خود به راستی که [یوسف] در ربوده است دل او را به مهر همانا ما می بینیم آن زن را در گمراهی ای آشکار (۳۰)

سه چهارم حزب ۲۴

فَلَمَّا سَمِعَتۡ بِمَكۡرِهِنَّ أَرۡسَلَتۡ إِلَيۡهِنَّ وَأَعۡتَدَتۡ لَهُنَّ مُتَّكَـٔٗا وَءَاتَتۡ

پس چون شنید[زن عزیز] نیرنگشان را فرستاد به سوی ایشان و آماده کرد برای شان تکیه گاهی و داد

كُلَّ وَٰحِدَةٖ مِّنۡهُنَّ سِكِّينٗا وَقَالَتِ ٱخۡرُجۡ عَلَيۡهِنَّۖ فَلَمَّا رَأَيۡنَهُۥٓ أَكۡبَرۡنَهُۥ

به هر یکی از ایشان کاردی را و گفت [ای یوسف]بیرون آی بر آنان[زنان] پس چون دیدند او را بزرگ یافتندش

وَقَطَّعۡنَ أَيۡدِيَهُنَّ وَقُلۡنَ حَٰشَ لِلَّهِ مَا هَٰذَا بَشَرًا إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا مَلَكٞ

و بریدند دست های خود را و گفتند پاک است الله نیست این[جوان] آدمی نیست این[شخص] مگر فرشته ای

كَرِيمٞ (٣١) قَالَتۡ فَذَٰلِكُنَّ ٱلَّذِي لُمۡتُنَّنِي فِيهِۖ وَلَقَدۡ رَٰوَدتُّهُۥ عَن

گرامی (٣١) [آن زن] گفت پس این است آن که ملامت کرده بودید مرا در [عشق] وی و هر آینه کام خواستم او را از

نَّفۡسِهِۦ فَٱسۡتَعۡصَمَۖ وَلَئِن لَّمۡ يَفۡعَلۡ مَآ ءَامُرُهُۥ لَيُسۡجَنَنَّ وَلَيَكُونٗا

وجود او پس[او] خویشتن داری کرد و اگر نکند آنچه راکه فرمان می دهم به او البته به زندان افکنده شود و البته باشد

مِّنَ ٱلصَّٰغِرِينَ (٣٢) قَالَ رَبِّ ٱلسِّجۡنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدۡعُونَنِيٓ

از خوارشدگان (٣٢) [یوسف] گفت [ای] پروردگارم زندان خوشایندترست نزد من از آنچه می خوانند مرا

إِلَيۡهِۖ وَإِلَّا تَصۡرِفۡ عَنِّي كَيۡدَهُنَّ أَصۡبُ إِلَيۡهِنَّ وَأَكُن مِّنَ ٱلۡجَٰهِلِينَ

به سوی آن و اگر بازنگردانی تو از من ترفند ایشان را میل می کنم به سوی ایشان و می شوم از نادانان

(٣٣) فَٱسۡتَجَابَ لَهُۥ رَبُّهُۥ فَصَرَفَ عَنۡهُ كَيۡدَهُنَّۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ

(٣٣) پس اجابت کرد [دعای]او را پروردگارش پس بازداشت از او ترفند ایشان را همانا او آن شنوای

ٱلۡعَلِيمُ (٣٤) ثُمَّ بَدَا لَهُم مِّنۢ بَعۡدِ مَا رَأَوُاْ ٱلۡأٓيَٰتِ لَيَسۡجُنُنَّهُۥ

داناست (٣٤) سپس آشکار شد برای آنها بعد از آنکه دیدند نشانه ها را [بر آن شدند] که البته به زندان درآورند او را

حَتَّىٰ حِينٖ (٣٥) وَدَخَلَ مَعَهُ ٱلسِّجۡنَ فَتَيَانِۖ قَالَ أَحَدُهُمَآ

تا مدتی (٣٥) و درآمد با وی به زندان دو جوان گفت یکی از آنان

إِنِّيٓ أَرَىٰنِيٓ أَعۡصِرُ خَمۡرٗاۖ وَقَالَ ٱلۡأٓخَرُ إِنِّيٓ أَرَىٰنِيٓ أَحۡمِلُ فَوۡقَ

به درستی که من می بینم خود را[در خواب] که می فشارم انگور را و گفت دیگری به درستی که من می بینم خود را برمی دارم بالای

رَأۡسِي خُبۡزٗا تَأۡكُلُ ٱلطَّيۡرُ مِنۡهُۖ نَبِّئۡنَا بِتَأۡوِيلِهِۦٓۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ

سر خود نان را [که]می خورند مرغان از آن باخبر ساز ما را به تعبیر آن همانا ما می بینیم تو را از

ٱلۡمُحۡسِنِينَ (٣٦) قَالَ لَا يَأۡتِيكُمَا طَعَامٞ تُرۡزَقَانِهِۦٓ إِلَّا نَبَّأۡتُكُمَا

نیکوکاران (٣٦) گفت نخواهد رسید شما را هیچ طعامی که روزی شما می شود آن مگر خبردار کنم شما را

بِتَأۡوِيلِهِۦ قَبۡلَ أَن يَأۡتِيَكُمَاۚ ذَٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّيٓۚ إِنِّي تَرَكۡتُ

به تعبیر آن پیش از آنکه بیاید برای شما این که[گفتم به شما] از آن چیزی است که بیاموخت به من پروردگارم همانا من ترک کردم

مِلَّةَ قَوۡمٖ لَّا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ كَٰفِرُونَ (٣٧)

آیین قومی را که ایمان نمی آورند به الله و ایشان به آخرت همان ناباورانند (٣٧)

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ ءَابَآءِيٓ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ ۚ مَا كَانَ
و پیروی کردم از آیین پدرانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب سزاوار نیست

لَنَآ أَن نُّشْرِكَ بِٱللَّهِ مِن شَيْءٍ ۚ ذَٰلِكَ مِن فَضْلِ ٱللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى
برای ما که شرک بورزیم به الله هیچ چیزی را این از بخشش الله است بر ما و بر

ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَٰصَٰحِبَيِ
مردمان و لیکن بیشتر مردمان سپاس نمی گزارند ﴿۳۸﴾ ای دو یار

ٱلسِّجْنِ ءَأَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ ٱللَّهُ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّارُ
زندانی من ! پروردگاران پراکنده بهترند یا الله یکتای چیره بر همه؟

﴿٣٩﴾ مَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِهِۦٓ إِلَّآ أَسْمَآءً سَمَّيْتُمُوهَآ أَنتُمْ
﴿۳۹﴾ نمی پرستید شما به جای او مگر نام هایی چند که نام نهاده اید آن ها را شما

وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَٰنٍ ۚ إِنِ ٱلْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ ۚ
و پدرانتان که فرونفرستاده است الله بر[اثبات] آنها هیچ حجّتی نیست حکم مگر برای الله

أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّآ إِيَّاهُ ۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ
فرمود که میرستید مگر او را این است دین استوار و لیکن بیشتر

ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ يَٰصَٰحِبَيِ ٱلسِّجْنِ أَمَّآ أَحَدُكُمَا
مردمان نمی دانند ﴿۴۰﴾ ای دو یار زندانی من! اما یکی از شما

فَيَسْقِي رَبَّهُۥ خَمْرًا ۖ وَأَمَّا ٱلْءَاخَرُ فَيُصْلَبُ فَتَأْكُلُ ٱلطَّيْرُ
پس می نوشاند سرور خود را شراب و اما آن دیگر پس به دار آویخته می شود پس می خورند مرغان

مِن رَّأْسِهِۦ ۚ قُضِيَ ٱلْأَمْرُ ٱلَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِي
از سر او حتمی شد کاری که دربارهٔ آن نظر می خواستید ﴿۴۱﴾ و [یوسف] گفت به آنکه

ظَنَّ أَنَّهُۥ نَاجٍ مِّنْهُمَا ٱذْكُرْنِي عِندَ رَبِّكَ فَأَنسَىٰهُ
گمان نمود که او نجات یابنده است از آن دو کس یاد کن مرا نزد سرور خود پس فراموش گردانید او را

ٱلشَّيْطَٰنُ ذِكْرَ رَبِّهِۦ فَلَبِثَ فِي ٱلسِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ
شیطان از اینکه یاد کند [یوسف را نزد] سرورش پس ماند [یوسف] در زندان چند سال

﴿٤٢﴾ وَقَالَ ٱلْمَلِكُ إِنِّيٓ أَرَىٰ سَبْعَ بَقَرَٰتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ
﴿۴۲﴾ و گفت پادشاه همانا من [خواب] می بینم که هفت گاو فربه می خورند آنها را

سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنۢبُلَٰتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَٰتٍ ۖ
هفت گاو لاغر و[می بینم] هفت خوشهٔ سبز را و [هفت خوشهٔ] دیگر خشک را

يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُءْيَٰيَ إِن كُنتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾
ای سران و مهتران نظر دهید مرا دربارهٔ خواب من اگر خواب را تعبیرمی کنید ﴿۴۳﴾

قَالُوٓاْ أَضۡغَٰثُ أَحۡلَٰمٖۖ وَمَا نَحۡنُ بِتَأۡوِيلِ ٱلۡأَحۡلَٰمِ بِعَٰلِمِينَ ﴿۴۴﴾
گفتند [این] پریشان خواب هایی است و نیستیم ما به تعبیر خواب های پریشان دانایان ﴿۴۴﴾

وَقَالَ ٱلَّذِي نَجَا مِنۡهُمَا وَٱدَّكَرَ بَعۡدَ أُمَّةٍ أَنَا۠ أُنَبِّئُكُم بِتَأۡوِيلِهِۦ
و گفت آن که نجات یافته بود از آن دو [زندانی] و به یاد آورده بود بعد از مدتی [یوسف را] من خبر دهم شما را به تعبیر این خواب

فَأَرۡسِلُونِ ﴿۴۵﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا ٱلصِّدِّيقُ أَفۡتِنَا فِي سَبۡعِ بَقَرَٰتٖ
پس بفرستید مرا [به زندان نزد او] ﴿۴۵﴾ [گفت: ای] یوسف ای راست گوی نظر بده ما را درباره هفت گاو

سِمَانٖ يَأۡكُلُهُنَّ سَبۡعٌ عِجَافٞ وَسَبۡعِ سُنۢبُلَٰتٍ خُضۡرٖ
فربه که می خورند آنها را هفت گاو لاغر و هفت خوشهٔ سبز

وَأُخَرَ يَابِسَٰتٖ لَّعَلِّيٓ أَرۡجِعُ إِلَى ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿۴۶﴾ قَالَ
و [هفت خوشهٔ] دیگر خشک باشد که من بازگردم سوی مردمان باشد که ایشان بدانند ﴿۴۶﴾ [یوسف] گفت

تَزۡرَعُونَ سَبۡعَ سِنِينَ دَأَبٗا فَمَا حَصَدتُّمۡ فَذَرُوهُ فِي سُنۢبُلِهِۦٓ إِلَّا
زراعت کنید هفت سال پی در پی به عادت [همیشگی خود] پس آنچه درو نمودید پس بگذارید آن را در خوشهٔ آن مگر

قَلِيلٗا مِّمَّا تَأۡكُلُونَ ﴿۴۷﴾ ثُمَّ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ سَبۡعٞ شِدَادٞ يَأۡكُلۡنَ
اندکی از آنچه می خورید ﴿۴۷﴾ سپس بیاید پس از آن هفت سال سخت که بخورند

مَا قَدَّمۡتُمۡ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلٗا مِّمَّا تُحۡصِنُونَ ﴿۴۸﴾ ثُمَّ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ
آنچه پیش گذاشته اید [اندوخته اید] برای آنها مگر اندکی از آنچه نگاه دارید [برای کشت] ﴿۴۸﴾ سپس بیاید پس از آن

عَامٞ فِيهِ يُغَاثُ ٱلنَّاسُ وَفِيهِ يَعۡصِرُونَ ﴿۴۹﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ ٱئۡتُونِي
سالی که در آن باران شود بر مردمان و در این [سال] بیفشرند [انگور و غیره آن] ﴿۴۹﴾ و گفت پادشاه بیاورید نزد من او

بِهِۦۖ فَلَمَّا جَآءَهُ ٱلرَّسُولُ قَالَ ٱرۡجِعۡ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسۡـَٔلۡهُ مَا بَالُ
[یوسف] را پس چون آمد نزد او فرستادهٔ [پادشاه] گفت بازگرد به سوی سرور خود پس بپرس از او چه بود حال آن

ٱلنِّسۡوَةِ ٱلَّٰتِي قَطَّعۡنَ أَيۡدِيَهُنَّۚ إِنَّ رَبِّي بِكَيۡدِهِنَّ عَلِيمٞ ﴿۵۰﴾ قَالَ
زنانی که بریدند دست های خویش را؟ همانا پروردگار من به ترفند شان داناست ﴿۵۰﴾ [پادشاه] گفت

مَا خَطۡبُكُنَّ إِذۡ رَٰوَدتُّنَّ يُوسُفَ عَن نَّفۡسِهِۦۚ قُلۡنَ حَٰشَ لِلَّهِ
چه بود ماجرای شما وقتی که کام خواستید شما زنان از وجود یوسف؟ گفتند پاکا الله

مَا عَلِمۡنَا عَلَيۡهِ مِن سُوٓءٖۚ قَالَتِ ٱمۡرَأَتُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡـَٰٔنَ حَصۡحَصَ
ندانستیم بر او [یوسف] هیچ بدی را گفت زن عزیز اکنون آشکار شد

ٱلۡحَقُّ أَنَا۠ رَٰوَدتُّهُۥ عَن نَّفۡسِهِۦ وَإِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿۵۱﴾ ذَٰلِكَ
حق من به ترفند کام خواستم از وجود او و همانا او از راست گویان است ﴿۵۱﴾ این [اعتراف برای آن است که]

لِيَعۡلَمَ أَنِّي لَمۡ أَخُنۡهُ بِٱلۡغَيۡبِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي كَيۡدَ ٱلۡخَآئِنِينَ ﴿۵۲﴾
تا بداند که من خیانت نکردم به او در نهان و همانا الله راه ننماید ترفند خیانت کنندگان را ﴿۵۲﴾

۞ وَمَآ أُبَرِّئُ نَفۡسِيٓۚ إِنَّ ٱلنَّفۡسَ لَأَمَّارَةُۢ بِٱلسُّوٓءِ إِلَّا مَا رَحِمَ
تبرئه نمی کنم نفس خود را همانا نفس بسیار فرمان دهنده است به بدی مگر آن را که رحم کند

رَبِّيٓۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ ٱئۡتُونِي بِهِۦٓ أَسۡتَخۡلِصۡهُ
پروردگار من همانا پروردگار من آمرزندهٔ مهربان است ﴿٥٣﴾ و گفت پادشاه بیارید نزد من او را تا او را ویژه گردانم

لِنَفۡسِيۖ فَلَمَّا كَلَّمَهُۥ قَالَ إِنَّكَ ٱلۡيَوۡمَ لَدَيۡنَا مَكِينٌ أَمِينٞ ﴿٥٤﴾ قَالَ
برای خود پس هنگامی که با وی سخن گفت [شاه] گفت همانا تو امروز نزد ما صاحب قدر امانت داری ﴿٥٤﴾ گفت

ٱجۡعَلۡنِي عَلَىٰ خَزَآئِنِ ٱلۡأَرۡضِۖ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٞ ﴿٥٥﴾ وَكَذَٰلِكَ
بگمار مرا بر گنجینه های این سرزمین همانا من نگاهبانی دانایم ﴿٥٥﴾ و اینچنین

مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَتَبَوَّأُ مِنۡهَا حَيۡثُ يَشَآءُۚ نُصِيبُ
منزلت دادیم یوسف را در زمین قرار می گرفت از آن هرجا که می خواست می رسانیم

بِرَحۡمَتِنَا مَن نَّشَآءُۖ وَلَا نُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَأَجۡرُ
رحمت خود را به هرکه خواهیم و تباه نمی کنیم مزد نیکوکاران را ﴿٥٦﴾ و هر آینه مزد

ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَآءَ إِخۡوَةُ
آخرت بهتر است برای کسانی که ایمان آوردند و پرهیزکاری می کردند ﴿٥٧﴾ و آمدند برادران

يُوسُفَ فَدَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَعَرَفَهُمۡ وَهُمۡ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا
یوسف پس داخل شدند بر وی پس شناخت ایشان را و ایشان او را نشناختند ﴿٥٨﴾ و چون

جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمۡ قَالَ ٱئۡتُونِي بِأَخٖ لَّكُم مِّنۡ أَبِيكُمۡۚ أَلَا تَرَوۡنَ
آماده کرد برای ایشان بارهای شان را گفت بیارید نزد من برادر خود را که از پدر شما ست آیا نمی بینید

أَنِّيٓ أُوفِي ٱلۡكَيۡلَ وَأَنَا۠ خَيۡرُ ٱلۡمُنزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِن لَّمۡ تَأۡتُونِي بِهِۦ فَلَا
که من پر می‌دهم پیمانه را و من بهترین میزبانانم ﴿٥٩﴾ پس اگر نیاورید نزد من او را پس نخواهد بود

كَيۡلَ لَكُمۡ عِندِي وَلَا تَقۡرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُواْ سَنُرَٰوِدُ عَنۡهُ أَبَاهُ
پیمانه ای برای شما نزد من و نزدیک نشوید به من ﴿٦٠﴾ گفتند حتماً خواهیم خواست او را از پدرش

وَإِنَّا لَفَٰعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفِتۡيَٰنِهِ ٱجۡعَلُواْ بِضَٰعَتَهُمۡ فِي رِحَالِهِمۡ
و ما البته کنندگانیم [این کار را] ﴿٦١﴾ و [یوسف] گفت به غلامان خود قرار دهید سرمایهٔ ایشان را در بارهای شان

لَعَلَّهُمۡ يَعۡرِفُونَهَآ إِذَا ٱنقَلَبُوٓاْ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِمۡ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ
باشد که آنان بشناسند آن را چون باز روند به سوی اهل شان باشد که [برای خرید غلّه] بازگردند

﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوٓاْ إِلَىٰٓ أَبِيهِمۡ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مُنِعَ مِنَّا ٱلۡكَيۡلُ
﴿٦٢﴾ پس چون بازگشتند به سوی پدر خویش گفتند ای پدر ما بازداشتند از ما پیمانه را

فَأَرۡسِلۡ مَعَنَآ أَخَانَا نَكۡتَلۡ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿٦٣﴾
پس بفرست با ما برادر ما را تا پیمانه گیریم و همانا ما او را نگهبانانیم ﴿٦٣﴾

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَآ أَمِنتُكُمْ عَلَىٰٓ أَخِيهِ مِن
[یعقوب] گفت آیا امین شمارم شما را بر او مگر چنانکه امین گرفته بودم شما را بر برادرش پیش

قَبْلُ فَٱللَّهُ خَيْرٌ حَٰفِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا۟
از این پس الله بهترین نگهدارنده است و او مهربان ترین مهربان است ﴿٦٤﴾ و چون بگشادند

مَتَٰعَهُمْ وَجَدُوا۟ بِضَٰعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا
کالای خود را یافتند سرمایهٔ شان را که بازگردانده شده بود به ایشان گفتند ای پدر ما!

مَا نَبْغِى هَٰذِهِۦ بِضَٰعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ
دیگر چه می خواهیم؟ این سرمایهٔ ما است که باز گردانده شده است به ما وخواربار آوریم برای کسان خود و نگهداری کنیم

أَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ
ازبرادر خود و افزون می کنیم پیمانهٔ [بار] شتری را این پیمانه [بدست آوردنش] ساده است ﴿٦٥﴾ گفت هرگز

أُرْسِلَهُۥ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ ٱللَّهِ لَتَأْتُنَّنِى بِهِۦٓ إِلَّآ
نفرستم او را با شما تا آنکه دهید مرا پیمانی استوار از الله که البته باز آورید به من او را مگر

أَن يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّآ ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ ٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ
آنکه گرفتار شوید [و نتوانید] پس چون بدو سپردند پیمانشان را [یعقوب] گفت الله بر آنچه می گوییم نگهبان است

﴿٦٦﴾ وَقَالَ يَٰبَنِىَّ لَا تَدْخُلُوا۟ مِنۢ بَابٍ وَٰحِدٍ وَٱدْخُلُوا۟ مِنْ أَبْوَٰبٍ
﴿٦٦﴾ و گفت ای پسران من درمیایید از یک دروازه و درآیید از دروازه های

مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَآ أُغْنِى عَنكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ إِنِ ٱلْحُكْمُ إِلَّا
پراکنده و دفع نمی کنم از شما از [قضای] الله چیزی را نیست فرمان مگر

لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا
از آنِ الله بر وی توکل کردم و بر وی باید توکل کنند توکّل کنندگان ﴿٦٧﴾ و چون

دَخَلُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِى عَنْهُم
داخل شدند از جایی که فرمان داده بود به ایشان پدرشان دفع نمی کرد از ایشان

مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِى نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَىٰهَا وَإِنَّهُۥ
از [قضای] الله چیزی را مگر نیازی را که در دل یعقوب بود که برآورده ساخت آن را و به درستی که او

لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَٰهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ
دارای دانشی بود به سبب آنچه به او آموخته بودیم و لیکن بیشتر مردمان نمی دانند

﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا۟ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ
﴿٦٨﴾ و چون داخل شدند بر یوسف جای داد در نزد خود برادر [تنی] خود را گفت

إِنِّىٓ أَنَا۠ أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾
همانا من خود برادر توام پس اندوهگین مباش به سبب آنچه می کردند ﴿٦٩﴾

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ ٱلسِّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ
پس وقتی که آماده کرد برای ایشان ساز و برگ شان را نهاد جام را در باردان برادر خود سپس

أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا ٱلْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَٰرِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا۟ وَأَقْبَلُوا۟
آواز داد آوازدهنده ای ای کاروانیان همانا شما دزدانید ﴿٧٠﴾ [برادران یوسف] گفتند درحالی که رو آوردند

عَلَيْهِم مَّاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا۟ نَفْقِدُ صُوَاعَ ٱلْمَلِكِ
به آنان چه چیز گم کرده اید؟ ﴿٧١﴾ گفتند گم کرده‌ایم پیمانهٔ پادشاه را

وَلِمَن جَآءَ بِهِۦ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا۠ بِهِۦ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا۟ تَٱللَّهِ
و برای کسی را که بیاورد آن را یک بار شتر [است] و من به این [وعده] ضامنم ﴿٧٢﴾ گفتند سوگند به الله

لَقَدْ عَلِمْتُم مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي ٱلْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَٰرِقِينَ
هر آینه دانسته اید که ما نیامده ایم تا فساد کنیم در زمین و هرگز نبوده ایم دزدان

﴿٧٣﴾ قَالُوا۟ فَمَا جَزَٰٓؤُهُۥٓ إِن كُنتُمْ كَٰذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا۟ جَزَٰٓؤُهُۥ
﴿٧٣﴾ گفتند پس چیست کیفر این [کار] اگر باشید دروغگویان؟ ﴿٧٤﴾ گفتند کیفر این کار [این است]

مَن وُجِدَ فِي رَحْلِهِۦ فَهُوَ جَزَٰٓؤُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِي ٱلظَّٰلِمِينَ
کسی که یافته شود در بار او پس [بردگی] او باشد کیفرش این گونه کیفر می دهیم ستمکاران را

﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَآءِ أَخِيهِ ثُمَّ ٱسْتَخْرَجَهَا مِن
﴿٧٥﴾ پس [جستجو] آغاز کرد از باردان های ایشان پیش از باردان برادرش سپس درآورد آن [جام] را از

وِعَآءِ أَخِيهِ ۚ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ۖ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ
باردان برادر خود این چنین چاره اندیشی کردیم برای یوسف روا نبود که [گروگان] گیرد برادر خود را

فِي دِينِ ٱلْمَلِكِ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَٰتٍ مَّن نَّشَآءُ ۗ
در آیین آن پادشاه مگر آنکه بخواهد الله بلند گردانیم به درجاتی هرکه را که بخواهیم

وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ ۞ قَالُوٓا۟ إِن يَسْرِقْ
و بالاتر از هر صاحب دانشی دانایی هست ﴿٧٦﴾ گفتند اگر دزدی می کند

فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُۥ مِن قَبْلُ ۚ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِۦ
به درستی که دزدی کرده است برادر [تنی] او نیز پیش از این پس پنهان داشت آن [سرزنش] را یوسف در دل خود

وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ ۚ قَالَ أَنتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا ۖ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
و آشکار نکرد آن را برای شان گفت شما بدترین جایگاه را دارید و الله داناتر است به آنچه

تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْعَزِيزُ إِنَّ لَهُۥٓ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا
بیان می کنید ﴿٧٧﴾ گفتند ای عزیز هر آینه برای او پدری پیر کلان سال است

فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُۥٓ ۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾
پس بگیر یکی را از ما به جای او همانا ما می بینیم تو را از نیکوکاران ﴿٧٨﴾

ربع حزب ۲۵

قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِ أَن نَّأۡخُذَ إِلَّا مَن وَجَدۡنَا مَتَٰعَنَا عِندَهُۥٓ إِنَّآ
گفت پناه بر الله از آنکه بگیریم مگر کسی را که یافته ایم متاع خود را نزد او همانا ما

إِذٗا لَّظَٰلِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا ٱسۡتَيۡـَٔسُواْ مِنۡهُ خَلَصُواْ نَجِيّٗاۖ
آنگاه ستمکاران باشیم ﴿۷۹﴾ پس چون ناامید شدند از وی به کناری رفتند نجواکنان

قَالَ كَبِيرُهُمۡ أَلَمۡ تَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ أَبَاكُمۡ قَدۡ أَخَذَ عَلَيۡكُم
گفت بزرگ ایشان آیا ندانسته اید که پدر شما هر آینه گرفته است از شما

مَّوۡثِقٗا مِّنَ ٱللَّهِ وَمِن قَبۡلُ مَا فَرَّطتُمۡ فِي يُوسُفَۖ فَلَنۡ أَبۡرَحَ
پیمانی استوار را از الله و پیش از این هم چه کوتاهی‌ای کردید دربارهٔ یوسف؟ پس جدا نخواهم شد

ٱلۡأَرۡضَ حَتَّىٰ يَأۡذَنَ لِيٓ أَبِيٓ أَوۡ يَحۡكُمَ ٱللَّهُ لِيۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلۡحَٰكِمِينَ
از این سرزمین [مصر] تا وقتی که اذن دهد به من پدرم یا داوری کند الله برای من و او بهترین داوران است

﴿٨٠﴾ ٱرۡجِعُوٓاْ إِلَىٰٓ أَبِيكُمۡ فَقُولُواْ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّ ٱبۡنَكَ سَرَقَ
﴿۸۰﴾ برگردید به سوی پدر خویش پس بگویید ای پدر ما همانا پسرت دزدی کرد

وَمَا شَهِدۡنَآ إِلَّا بِمَا عَلِمۡنَا وَمَا كُنَّا لِلۡغَيۡبِ حَٰفِظِينَ
و گواهی نمی دهیم ما مگر به آنچه می دانیم و نبودیم برنهان آگاهان [=از غیب خبری نداشتیم]

﴿٨١﴾ وَسۡـَٔلِ ٱلۡقَرۡيَةَ ٱلَّتِي كُنَّا فِيهَا وَٱلۡعِيرَ ٱلَّتِيٓ أَقۡبَلۡنَا فِيهَاۖ
﴿۸۱﴾ و بپرس از [اهل] این آبادی که بودیم در آن و از کاروانی که آمدیم در آن

وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلۡ سَوَّلَتۡ لَكُمۡ أَنفُسُكُمۡ أَمۡرٗاۖ
و همانا ما راست گویانیم ﴿۸۲﴾ [یعقوب] گفت بلکه آراسته است برای شما نفوس شما کاری [ناروا] را

فَصَبۡرٞ جَمِيلٌۖ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَأۡتِيَنِي بِهِمۡ جَمِيعًاۚ إِنَّهُۥ هُوَ
پس [کار من] صبری نیکو است امید است که الله بیاورد پیش من ایشان را همگی همانا او آن

ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰٓأَسَفَىٰ عَلَىٰ
دانای سنجیده کار است ﴿۸۳﴾ و روی بگردانید از ایشان و گفت ای دریغ بر

يُوسُفَ وَٱبۡيَضَّتۡ عَيۡنَاهُ مِنَ ٱلۡحُزۡنِ فَهُوَ كَظِيمٞ ﴿٨٤﴾
یوسف و سفید شد هر دو چشم او از اندوه پس او غم خود را فرومی خورد [=آکنده از اندوه بود] ﴿۸۴﴾

قَالُواْ تَٱللَّهِ تَفۡتَؤُاْ تَذۡكُرُ يُوسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا
گفتند سوگند به الله همیشه یاد می کنی یوسف را تا آنگاه که شوی سخت بیمار

أَوۡ تَكُونَ مِنَ ٱلۡهَٰلِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَشۡكُواْ بَثِّي
یا شوی از نابودشوندگان ﴿۸۵﴾ گفت جز این نیست که شکوه می برم پریشانی

وَحُزۡنِيٓ إِلَى ٱللَّهِ وَأَعۡلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨٦﴾
و اندوه خود را به الله و می دانم از جانب الله چیزی را که شما نمی دانید ﴿۸۶﴾

يَٰبَنِيَّ ٱذْهَبُواْ فَتَحَسَّسُواْ مِن يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَاْيْـَٔسُواْ
ای پسران من بروید پس جستجو کنید از یوسف و برادرش و نومید مشوید

مِن رَّوْحِ ٱللَّهِ إِنَّهُۥ لَا يَاْيْـَٔسُ مِن رَّوْحِ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْكَٰفِرُونَ
از رحمت الله همانا نومید نمی شود از رحمت الله مگر گروه کافران

﴿۸۷﴾ فَلَمَّا دَخَلُواْ عَلَيْهِ قَالُواْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا ٱلضُّرُّ
﴿۸۷﴾ پس چون داخل شدند بر او[یوسف] گفتند ای عزیز رسیده است به ما و خانوادهٔ ما آسیب

وَجِئْنَا بِبِضَٰعَةٍ مُّزْجَىٰةٍ فَأَوْفِ لَنَا ٱلْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَآ
و آورده‌ایم سرمایه ای ناچیز را پس تمام بپیمای برای ما پیمانه را و صدقه کن بر ما

إِنَّ ٱللَّهَ يَجْزِي ٱلْمُتَصَدِّقِينَ ﴿۸۸﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُم مَّا فَعَلْتُم
همانا الله پاداش می دهد صدقه دهندگان را ﴿۸۸﴾ گفت آیا دانستید چه کردید

بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنتُمْ جَٰهِلُونَ ﴿۸۹﴾ قَالُوٓاْ أَءِنَّكَ
با یوسف و برادرش آنگاه که شما نادانان بودید ؟ ﴿۸۹﴾ گفتند آیا تو

لَأَنتَ يُوسُفُ قَالَ أَنَا۠ يُوسُفُ وَهَٰذَآ أَخِي قَدْ مَنَّ ٱللَّهُ
همان یوسفی؟ گفت من یوسفم و این برادر من است هر آینه منّت نهاد الله

عَلَيْنَآ إِنَّهُۥ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
بر ما همانا هرکه پرهیزکاری کند و شکیبایی ورزد پس به درستی که الله تباه نمی گرداند پاداش

ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿۹۰﴾ قَالُواْ تَٱللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكَ ٱللَّهُ عَلَيْنَا
نیکوکاران را ﴿۹۰﴾ گفتند سوگند به الله هر آینه برگزیده است تو را الله بر ما

وَإِن كُنَّا لَخَٰطِـِٔينَ ﴿۹۱﴾ قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ
و به درستی که ما بودیم خطاکاران ﴿۹۱﴾ گفت هیچ سرزنش نیست بر شما

ٱلْيَوْمَ يَغْفِرُ ٱللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿۹۲﴾
امروز می آمرزد الله شما را و او مهربان ترین مهربانان است ﴿۹۲﴾

ٱذْهَبُواْ بِقَمِيصِي هَٰذَا فَأَلْقُوهُ عَلَىٰ وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا
ببَرید این پیراهن مرا پس بیفکنید آن را بر چهرهٔ پدر من تا بینا شود

وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۹۳﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ
و بیاورید نزد من خانواده تان را همگی ﴿۹۳﴾ و چون جدا شد

ٱلْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَآ أَن
کاروان[از مصر] گفت پدرشان همانا من می یابم بوی یوسف را اگر ندانید

تُفَنِّدُونِ ﴿۹۴﴾ قَالُواْ تَٱللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَٰلِكَ ٱلْقَدِيمِ ﴿۹۵﴾
مراسبک عقل ﴿۹۴﴾ گفتند سوگند به الله همانا تو در گمراهی دیرینهٔ خودی ﴿۹۵﴾

فَلَمَّآ أَن جَآءَ ٱلْبَشِيرُ أَلْقَىٰهُ عَلَىٰ وَجْهِهِۦ فَٱرْتَدَّ بَصِيرًا ۖ قَالَ
پس چون بیامد پیش وی مژده رسان انداخت آن [پیراهن] را بر چهرهٔ وی پس گشت بینا گفت

أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ إِنِّىٓ أَعْلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا۟
آیا نگفته بودم به شما همانا من می دانم از جانب الله چیزی را که نمی دانید؟ ﴿٩٦﴾ گفتند

يَـٰٓأَبَانَا ٱسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَآ إِنَّا كُنَّا خَـٰطِـِٔينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ
ای پدر ما آمرزش بخواه برای ما گناهان ما را به درستی ما بودیم گناهکاران ﴿٩٧﴾ گفت زودا که

أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّىٓ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا
آمرزش خواهم برای شما از پروردگار خود همانا او آن آمرزندهٔ مهربان است ﴿٩٨﴾ پس چون

دَخَلُوا۟ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ وَقَالَ ٱدْخُلُوا۟ مِصْرَ
درآمدند بر یوسف جای داد نزد خود پدر و مادرش را و گفت درآیید به مصر

إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى ٱلْعَرْشِ وَخَرُّوا۟
اگر بخواهد الله در حالی که در امان خواهید بود ﴿٩٩﴾ و بالا نهاد پدر و مادر خود را بر تخت و افتادند

لَهُۥ سُجَّدًا ۖ وَقَالَ يَـٰٓأَبَتِ هَـٰذَا تَأْوِيلُ رُءْيَـٰىَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا
در برابر او سجده کنان و گفت ای پدر من این است تعبیر خواب من پیش از این هر آینه گردانید آن را

رَبِّى حَقًّا ۖ وَقَدْ أَحْسَنَ بِىٓ إِذْ أَخْرَجَنِى مِنَ ٱلسِّجْنِ وَجَآءَ بِكُم
پروردگار من به حق و به درستی که نیکویی کرده است به من چون بیرون آورد مرا از زندان و آورد شما را

مِّنَ ٱلْبَدْوِ مِنۢ بَعْدِ أَن نَّزَغَ ٱلشَّيْطَـٰنُ بَيْنِى وَبَيْنَ إِخْوَتِىٓ ۚ إِنَّ
از بیابان بعد از آنکه آشوب گردانید شیطان میان من و میان برادران من همانا

رَبِّى لَطِيفٌ لِّمَا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ ۞ رَبِّ
پروردگار من نازک بین است در آنچه بخواهد همانا اوست آن دانای سنجیده کار ﴿١٠٠﴾ [ای] پروردگارم

نصف حزب ۲۵

قَدْ ءَاتَيْتَنِى مِنَ ٱلْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِى مِن تَأْوِيلِ ٱلْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ
همانا دادی به من بهره ای از پادشاهی و آموختی مرا از تعبیر خواب ها ای پدید کنندهٔ

ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ أَنتَ وَلِىِّۦ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِى
آسمان ها و زمین تویی کارساز من در دنیا و آخرت بمیران مرا

مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِى بِٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْغَيْبِ
مسلمان و بپیوند مرا با شایستگان ﴿١٠١﴾ این [گفته] از اخبار غیب است

نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوٓا۟ أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ
که وحی می کنیم آن را به سوی تو و تو نبودی نزدیک آنان هنگامی که همداستان شدند و آنان نیرنگ می زدند

﴿١٠٢﴾ وَمَآ أَكْثَرُ ٱلنَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾
﴿١٠٢﴾ و نیستند بیشتر مردمان و اگرچه حرص بورزی ایمان آورندگان ﴿١٠٣﴾

وَمَا تَسۡـَٔلُهُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿۱۰۴﴾
و درخواست نمی کنی از آنان بر آن [کار رسالت] هیچ مزدی را نیست این [قرآن] جز پندی برای جهانیان ﴿۱۰۴﴾

وَكَأَيِّن مِّنۡ ءَايَةٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ يَمُرُّونَ عَلَيۡهَا
و بسا نشانه ای است در آسمان ها و زمین که می گذرند بر آن

وَهُمۡ عَنۡهَا مُعۡرِضُونَ ﴿۱۰۵﴾ وَمَا يُؤۡمِنُ أَكۡثَرُهُم بِٱللَّهِ إِلَّا
و ایشان از آنها روی گردانند ﴿۱۰۵﴾ و ایمان نمی آورند بیشتر شان به الله مگر اینکه

وَهُم مُّشۡرِكُونَ ﴿۱۰۶﴾ أَفَأَمِنُوٓاْ أَن تَأۡتِيَهُمۡ غَٰشِيَةٞ مِّنۡ عَذَابِ ٱللَّهِ
در همان حال آنان شرک ورزان اند ﴿۱۰۶﴾ آیا ایمن شدند از آنکه بیاید بر آنان پوششی از عذاب الله

أَوۡ تَأۡتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿۱۰۷﴾ قُلۡ هَٰذِهِۦ
یا بیاید برایشان رستاخیز ناگهانی و ایشان درنیابند ﴿۱۰۷﴾ بگو این

سَبِيلِيٓ أَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِۚ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا۠ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِيۖ وَسُبۡحَٰنَ
راه من است می خوانم به سوی الله بر بینش [کامل‌م] من و هرکه پیروی کرده است مرا و پاکا

ٱللَّهِ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿۱۰۸﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ
الله و نیستم من از شرک ورزان ﴿۱۰۸﴾ و نفرستادیم پیش از تو

إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِم مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡقُرَىٰٓۗ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي
مگر مردانی را که وحی می کردیم به ایشان از اهل آبادی‌ها آیا گردش نکرده اند در

ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۗ
زمین که بنگرند چگونه بود سرانجام آنان که پیش از ایشان بودند

وَلَدَارُ ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿۱۰۹﴾ حَتَّىٰٓ
و هر آینه سرای آخرت بهتر است برای آنان که پرهیزکاری کردند آیا خرد نمی ورزید؟ ﴿۱۰۹﴾ تا

إِذَا ٱسۡتَيۡـَٔسَ ٱلرُّسُلُ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ كُذِبُواْ جَآءَهُمۡ
آنگاه که نومید شدند فرستادگان [از ایمان آوردنشان] و گمان بردند که [از سوی مردم] به آنان دروغ گفته شد آمد برای شان

نَصۡرُنَا فَنُجِّيَ مَن نَّشَآءُۖ وَلَا يُرَدُّ بَأۡسُنَا عَنِ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ
یاری ما پس رهانیده شد هر که خواستیم و بازگرداننده نمی شود عذاب ما از گروه ستمکاران

﴿۱۱۰﴾ لَقَدۡ كَانَ فِي قَصَصِهِمۡ عِبۡرَةٞ لِّأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِۗ مَا كَانَ
﴿۱۱۰﴾ هر آینه هست در سرگذشت آنان پندی برای خردمندان نیست [قرآن]

حَدِيثٗا يُفۡتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصۡدِيقَ ٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِ
سخنی که به دروغ بافته شده باشد ولیکن تصدیق کنندهٔ آنچه است که پیش از آن است

وَتَفۡصِيلَ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿۱۱۱﴾
و به روشنی بیانگر هر چیزی است و رهنمود و مهری است برای گروهی که ایمان می آورند ﴿۱۱۱﴾

ترتیبها ۱۳ — سُورَةُ الرَّعۡدِ — آیاتها ۴۳

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

الٓمٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِۗ وَٱلَّذِيٓ أُنزِلَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَ ٱلۡحَقُّ
الف، لام، میم، راء، این است آیات این کتاب و آنچه فروفرستاده شده به سوی تو از پروردگارت حق است

وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ (۱) ٱللَّهُ ٱلَّذِي رَفَعَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيۡرِ
و لیکن بیشتر مردمان ایمان نمی آورند (۱) الله است که برافراشت آسمان ها را بدون

عَمَدٖ تَرَوۡنَهَاۖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ
ستون هایی که آنها را ببینید پس استیلا یافت بر عرش و رام کرد آفتاب و ماه را هریک

يَجۡرِي لِأَجَلٖ مُّسَمّٗىۚ يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَ يُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّكُم بِلِقَآءِ
روان است تا سرآمدی معین تدبیر می کند کار [آفرینش] را بیان می کند آیات [خود] را باشد که شما به دیدار

رَبِّكُمۡ تُوقِنُونَ (۲) وَهُوَ ٱلَّذِي مَدَّ ٱلۡأَرۡضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِيَ
پروردگارتان یقین کنید (۲) و اوست که گسترد زمین را و نهاد در آن کوه های [استوار]

وَأَنۡهَٰرٗاۖ وَمِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ جَعَلَ فِيهَا زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِۖ يُغۡشِي ٱلَّيۡلَ
و نهرها را و از همهٔ میوه ها قرارداد در آن دو صنف دوگانه [نر و ماده، ترش و شیرین] می پوشاند شب را

ٱلنَّهَارَۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ (۳) وَفِي ٱلۡأَرۡضِ
با روز همانا در این نشانه هایی است برای گروهی که می‌اندیشند (۳) و در زمین

قِطَعٞ مُّتَجَٰوِرَٰتٞ وَجَنَّٰتٞ مِّنۡ أَعۡنَٰبٖ وَزَرۡعٞ وَنَخِيلٞ صِنۡوَانٞ
قطعه‌هایی است کنار همدیگر و باغ هایی است از درختان انگور و کشت زار و خرمابنان هم ریشه

وَغَيۡرُ صِنۡوَانٖ يُسۡقَىٰ بِمَآءٖ وَٰحِدٖ وَنُفَضِّلُ بَعۡضَهَا عَلَىٰ بَعۡضٖ
و نا هم ریشه آب داده می‌شوند به یک آب و برتری می‌دهیم برخی از آنها را بر برخی دیگر

فِي ٱلۡأُكُلِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ (۴)
در میوه و خوراک همانا در این نشانه‌هایی‌ست برای گروهی که خرد می ورزند (۴)

سه چهارم حزب ۲۵

۞ وَإِن تَعۡجَبۡ فَعَجَبٞ قَوۡلُهُمۡ أَءِذَا كُنَّا تُرَٰبًا أَءِنَّا لَفِي خَلۡقٖ
و اگر شگفتی ورزی پس شگفت آور است گفتار شان که آیا وقتی که خاک شویم آیا ما در آفرینشی

جَدِيدٍۗ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِرَبِّهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡأَغۡلَٰلُ
نو خواهیم بود؟ آنان کسانی اند که کفر ورزیدند به پروردگار خود و آنانند که زنجیرها

فِيٓ أَعۡنَاقِهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ (۵)
در گردن شان باشد و آنان همدمان آتش اند آنان در آنجا جاویدانند (۵)

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِن
و به شتاب می‌خواهند از تو بدی را پیش از نیکی درحالی که به تحقیق گذشته است پیش

قَبْلِهِمُ الْمَثُلَاتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلَىٰ ظُلْمِهِمْ
از ایشان کیفرهای [عبرت آمیز] و همانا پروردگار تو دارای آمرزش است برای مردمان با[وجود] ستمشان

وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا
و همانا پروردگار تو سخت کیفر است ﴿٦﴾ و می گویند آنان که کافر شدند چرا

أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ إِنَّمَا أَنتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ
فرستاده نشده است بر او نشانه ای از پروردگارش جز این نیست که تو بیم دهنده ی و هر قومی را راهنمایی است

﴿٧﴾ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ
﴿٧﴾ الله می داند آنچه بر می دارد هر مادینه ای و آنچه می کاهند بچه دان ها

وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِندَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عَالِمُ الْغَيْبِ
و آنچه می افزایند و هر چیزی نزد او به اندازه است ﴿٨﴾ دانای پنهان

وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَاءٌ مِّنكُم مَّنْ أَسَرَّ
و آشکار است آن بزرگ برتر ﴿٩﴾ یکسان است از شما هرکه نهان دارد

الْقَوْلَ وَمَن جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ
سخن را و هرکه به آواز بلند گوید آن را و هرکه وی پنهان شود در شب و [یا] رونده

بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾ لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ
در روز ﴿١٠﴾ برای آدمی تعقیب کنندگانی [درپی است] از پیش روی او و پس از او نگاه می دارند او را

مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ
به فرمان الله همانا الله دگرگون نمی کند حالت قومی را تا آنگاه که دگرگون کنند آنچه را که درخودشان است

وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُم مِّن دُونِهِ مِن
و چون بخواهد الله برای گروهی بدی [و بلایی] را پس برگشتی نباشد برای آن و نباشد برای آنان جز وی هیچ

وَالٍ ﴿١١﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا
کارساز [و سروری] ﴿١١﴾ اوست آن که می نمایاند به شما برق را که مایه ترس و امید

وَيُنشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿١٢﴾ وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ
و پدید می آورد ابرهای گران را ﴿١٢﴾ و به پاکی می ستاید رعد با ستایش او

وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا
و فرشتگان از ترس او و می فرستد صاعقه ها را پس می رساند آن را

مَن يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾
به هرکه خواهد و آنان جدال می کنند دربارهٔ الله و او سخت کیفر است ﴿١٣﴾

لَهُۥ دَعۡوَةُ ٱلۡحَقِّۚ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَجِيبُونَ لَهُم بِشَيۡءٍ إِلَّا

برای اوست دعوت حق و آنهایی را که فرامی‌خوانند به جای او هیچ پاسخی به آنان نمی‌دهند مگر

كَبَٰسِطِ كَفَّيۡهِ إِلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَٰلِغِهِۦۚ وَمَا دُعَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ

مانند کسی که بگشاید دو دست خود را به سوی آب تا برساند به دهانش درحالی که نمی رساند آن آب را و نیست خواندن کافران

إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ طَوۡعٗا

مگر در گمراهی ﴿١٤﴾ و برای الله سجده می کند هرکه در آسمان‌ها و زمین است خواسته

وَكَرۡهٗا وَظِلَٰلُهُم بِٱلۡغُدُوِّ وَٱلۡأٓصَالِ۩ ﴿١٥﴾ قُلۡ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ

و ناخواسته و نیز سایه‌های شان در بامدادان و شامگاهان ﴿١٥﴾ بگو کیست پروردگار آسمان ها

سجده مستحب

وَٱلۡأَرۡضِ قُلِ ٱللَّهُۚ قُلۡ أَفَٱتَّخَذۡتُم مِّن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ لَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ

و زمین؟ بگو الله است بگو آیا گرفتید به جز وی سرورانی را که مالک نمی شوند برای خویشتن

نَفۡعٗا وَلَا ضَرّٗاۚ قُلۡ هَلۡ يَسۡتَوِي ٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡبَصِيرُ أَمۡ هَلۡ تَسۡتَوِي

سودی را و نه زیانی را؟ بگو آیا برابر است نابینا و بینا؟ یا آیا برابر است

ٱلظُّلُمَٰتُ وَٱلنُّورُۗ أَمۡ جَعَلُواْ لِلَّهِ شُرَكَآءَ خَلَقُواْ كَخَلۡقِهِۦ فَتَشَٰبَهَ ٱلۡخَلۡقُ

تاریکی ها و روشنی؟ یا اینکه قرار داده اند برای الله شریکانی که آفریده باشند مانند آفرینش الله پس مشتبه شده [این دو] آفرینش

عَلَيۡهِمۡۚ قُلِ ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُوَ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّٰرُ ﴿١٦﴾ أَنزَلَ مِنَ

بر ایشان بگو الله آفرینندهٔ هر چیزی است و اوست آن یگانهٔ بر همه چیره ﴿١٦﴾ فروفرستاد از

ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَسَالَتۡ أَوۡدِيَةُۢ بِقَدَرِهَا فَٱحۡتَمَلَ ٱلسَّيۡلُ زَبَدٗا رَّابِيٗاۖ

آسمان آب را پس جاری شد رودها به اندازهٔ خویش پس برداشت سیل کفی برآمده را

وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيۡهِ فِي ٱلنَّارِ ٱبۡتِغَآءَ حِلۡيَةٍ أَوۡ مَتَٰعٖ زَبَدٞ مِّثۡلُهُۥۚ كَذَٰلِكَ

و از آنچه می‌گدازند بر آن در آتش برای جستن زیوری یا کالایی کفی است مانند آن اینچنین

يَضۡرِبُ ٱللَّهُ ٱلۡحَقَّ وَٱلۡبَٰطِلَۚ فَأَمَّا ٱلزَّبَدُ فَيَذۡهَبُ جُفَآءٗۖ وَأَمَّا مَا

مَثَل می‌زند الله حق و باطل را امّا کف کنار می‌رود خشکیده[و ناچیز] و اما آنچه

يَنفَعُ ٱلنَّاسَ فَيَمۡكُثُ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ ٱللَّهُ ٱلۡأَمۡثَالَ ﴿١٧﴾

سود می رساند به مردمان پس می ماند در زمین این چنین می زند الله مَثَل ها را ﴿١٧﴾

لِلَّذِينَ ٱسۡتَجَابُواْ لِرَبِّهِمُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ وَٱلَّذِينَ لَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُۥ

برای آنان که پاسخ دادند [دعوت] پروردگار خویش را نیکوترین [پاداش] است و آنان که پاسخ ندادند [دعوت] او را

لَوۡ أَنَّ لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفۡتَدَوۡاْ بِهِۦٓۚ

اگر باشد برای شان آنچه در زمین است همگی و همانند آن با او البته عوض دهند آن را

أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ سُوٓءُ ٱلۡحِسَابِ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ﴿١٨﴾

آنان برای‌شان بدی حساب باشد و جای شان دوزخ است و [آن] بد جایی است ﴿١٨﴾

۞ أَفَمَن يَعْلَمُ أَنَّمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ٱلْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰٓ ۚ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ

آیا کسی که می داند که آنچه فروفرستاده شد به سوی تو از جانب پروردگارت حق است مانند کسی است که وی کور[دل]است تنها پندمی پذیرند

أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ ٱللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ ٱلْمِيثَٰقَ

خردمندان ۱۹ آنان که وفا می کنند به عهد الله و نمی‌شکنند پیمان را

﴿٢٠﴾ وَٱلَّذِينَ يَصِلُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ

۲۰ و آنان که پیوندمی دهند آنچه را فرمان داده است الله به که پیوند خورد و می ترسند از پروردگارشان

وَيَخَافُونَ سُوٓءَ ٱلْحِسَابِ ﴿٢١﴾ وَٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ

و بیمناکند از بدی حساب ۲۱ و آنان که شکیبایی نمودند برای جستن رضای پروردگار شان

وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ

و برپاداشتند نماز را و انفاق کردند از آنچه روزی شان دادیم پنهان و آشکارا و دفع می کنند

بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٢٢﴾ جَنَّٰتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا

با نیکی بدی را آنان برای‌شان است سرانجام آن سرای ۲۲ بهشت های جاودان که وارد می شوند در آن

وَمَن صَلَحَ مِنْ ءَابَآئِهِمْ وَأَزْوَٰجِهِمْ وَذُرِّيَّٰتِهِمْ ۖ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَدْخُلُونَ

و هر که شایسته کار باشد از پدران شان و همسران شان و فرزندان شان و فرشتگان وارد می شوند

عَلَيْهِم مِّن كُلِّ بَابٍ ﴿٢٣﴾ سَلَٰمٌ عَلَيْكُم بِمَا صَبَرْتُمْ ۚ فَنِعْمَ عُقْبَى ٱلدَّارِ

بر ایشان از هر دری ۲۳ [می‌گویند] سلام بر شما به سبب آنچه شکیبایی کردید پس نیکوست سرانجام این سرای

﴿٢٤﴾ وَٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مِيثَٰقِهِۦ وَيَقْطَعُونَ مَآ

۲۴ و آنان که می شکنند پیمان الله را بعد از بستن آن و می گسلند آنچه را

أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱللَّعْنَةُ

فرمان داده است الله به آن که پیوند خورد و فساد می کنند در زمین آنان برای شان است لعنت

وَلَهُمْ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ﴿٢٥﴾ ٱللَّهُ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ ۚ وَفَرِحُوا۟

و برای آنان است سرای بد ۲۵ الله فراخ می دارد روزی را برای هرکه خواهد و تنگ می گرداند و شاد شدند [کافران]

بِٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا فِى ٱلْءَاخِرَةِ إِلَّا مَتَٰعٌ ﴿٢٦﴾ وَيَقُولُ

به زندگانی دنیا درحالی که نیست زندگانی دنیا در مقابل آخرت مگر بهره ای اندک ۲۶ و می گویند

ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۗ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ

آنان که کفرورزیدند چرا فرود آورده نشده بر او [پیامبر] نشانه ای از جانب پروردگارش ؟ بگو همانا الله گمراه می کند

مَن يَشَآءُ وَيَهْدِىٓ إِلَيْهِ مَنْ أَنَابَ ﴿٢٧﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَتَطْمَئِنُّ

هرکه را خواهد و راه نماید به سوی خویش هرکه را بازگردد [به سوی او] ۲۷ آنان که ایمان آوردند و آرام می یابد

قُلُوبُهُم بِذِكْرِ ٱللَّهِ ۗ أَلَا بِذِكْرِ ٱللَّهِ تَطْمَئِنُّ ٱلْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾

دل هاشان به یاد الله آگاه باشید به یاد الله آرام می یابد دل ها ۲۸

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ طُوبَىٰ لَهُمۡ وَحُسۡنُ
آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته خوشا به[حال] ایشان و [برای ایشان] نیکو

مَـَٔابٖ ﴿٢٩﴾ كَذَٰلِكَ أَرۡسَلۡنَٰكَ فِيٓ أُمَّةٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهَآ أُمَمٞ
بازگشتی است ۲۹ این چنین فرستادیم تو را در میان امتی که گذشتند پیش از آن امت های بسیار

لِّتَتۡلُوَاْ عَلَيۡهِمُ ٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ وَهُمۡ يَكۡفُرُونَ بِٱلرَّحۡمَٰنِۚ
تا بخوانی بر ایشان آنچه را وحی فرستادیم به تو درحالی که آنان کفر می ورزند به [الله] مهرگستر

قُلۡ هُوَ رَبِّي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ وَإِلَيۡهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾
بگو او پروردگار من است نیست هیچ الهی جز او بر او توکّل کردم و به سوی اوست بازگشت من ۳۰

وَلَوۡ أَنَّ قُرۡءَانٗا سُيِّرَتۡ بِهِ ٱلۡجِبَالُ أَوۡ قُطِّعَتۡ بِهِ ٱلۡأَرۡضُ أَوۡ كُلِّمَ
و اگر قرآنی می بود که روان می شد به سبب آن کوهها یا پاره پاره می شد به وسیلهٔ آن زمین یا به سخن آورده می شد

بِهِ ٱلۡمَوۡتَىٰۗ بَل لِّلَّهِ ٱلۡأَمۡرُ جَمِيعًاۗ أَفَلَمۡ يَاْيۡـَٔسِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ
به وسیلهٔ آن مردگان [باز هم ایمان نمی آوردند] بلکه برای الله است کارها همگی آیا ندانسته اند آنها که ایمان آورده اند

أَن لَّوۡ يَشَآءُ ٱللَّهُ لَهَدَى ٱلنَّاسَ جَمِيعٗاۗ وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
که اگر بخواهد الله هر آینه راه نماید مردمان را همگی؟ و همیشه آنان که کفر ورزیدند

تُصِيبُهُم بِمَا صَنَعُواْ قَارِعَةٌ أَوۡ تَحُلُّ قَرِيبٗا مِّن دَارِهِمۡ حَتَّىٰ يَأۡتِيَ
برسد ایشان را به سبب آنچه کرده اند [بلایی] کوبنده یا فرود می آید نزدیک سرای شان تا وقتی که برسد

وَعۡدُ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ
وعدهٔ الله هر آینه الله خلاف نمی کند وعده [خود] را ۳۱ و هر آینه ریشخند شده اند پیامبرانی

مِّن قَبۡلِكَ فَأَمۡلَيۡتُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ ثُمَّ أَخَذۡتُهُمۡۖ فَكَيۡفَ كَانَ
پیش از تو پس مهلت دادم به کسانی که کفر ورزیدند سپس گرفتم آنان را پس چگونه بود

عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَنۡ هُوَ قَآئِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡۗ وَجَعَلُواْ
کیفر من؟ ۳۲ آیا آن که او نگاهبان است بر هر کسی بدانچه کرده است [چون کسی است که چنین نیست؟] و قراردادند

لِلَّهِ شُرَكَآءَ قُلۡ سَمُّوهُمۡۚ أَمۡ تُنَبِّـُٔونَهُۥ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَم
برای الله شریکانی را بگو بیان کنید نام هایشان را یا اینکه با خبر می کنید او را به آنچه نمی داند در زمین؟ یا اینکه

بِظَٰهِرٖ مِّنَ ٱلۡقَوۡلِۗ بَلۡ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ مَكۡرُهُمۡ وَصُدُّواْ عَنِ
به گفتاری سرسری [زبان می گردانید؟] بلکه آراسته شده است برای آنان که کفر ورزیدند فریب شان و بازداشته شده اند از

ٱلسَّبِيلِۗ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنۡ هَادٖ ﴿٣٣﴾ لَّهُمۡ عَذَابٞ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
راه و هرکه را گمراه کند الله پس نیست برای او هیچ راه نمایی ۳۳ برای آنان عذابی است در زندگانی

ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَشَقُّۖ وَمَا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٖ ﴿٣٤﴾
دنیا و هر آینه عذاب آخرت سخت تر است و نیست برای آنان از[جانب] الله هیچ نگاه دارنده ای ۳۴

مَّثَلُ ٱلۡجَنَّةِ ٱلَّتِي وُعِدَ ٱلۡمُتَّقُونَۖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ
حالت آن بهشتی که وعده داده شده اند پرهیزکاران جاری است از زیر آن جوی‌ها

أُكُلُهَا دَآئِمٞ وَظِلُّهَاۚ تِلۡكَ عُقۡبَى ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْۖ وَّعُقۡبَى
خوردنی [های] آن همیشگی و سایهٔ آن [نیز] این فرجام کسانی است که پرهیزکاری کردند و فرجام

ٱلۡكَٰفِرِينَ ٱلنَّارُ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَفۡرَحُونَ
کافران آتش است (۳۵) و آنان که دادیم به ایشان کتاب را شاد می شوند

بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكَۖ وَمِنَ ٱلۡأَحۡزَابِ مَن يُنكِرُ بَعۡضَهُۥۚ قُلۡ إِنَّمَآ أُمِرۡتُ
به آنچه فرستاده شده است به سوی تو و از گروه ها[ی کافر] کسی است که انکار می کند برخی از آن را بگو جز این نیست که فرمان یافته ام

أَنۡ أَعۡبُدَ ٱللَّهَ وَلَآ أُشۡرِكَ بِهِۦٓۚ إِلَيۡهِ أَدۡعُواْ وَإِلَيۡهِ مَـَٔابِ ﴿٣٦﴾
که عبادت کنم الله را و شرک نورزم به او به سوی او می خوانم و به سوی اوست بازگشت من (۳۶)

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلۡنَٰهُ حُكۡمًا عَرَبِيّٗاۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعۡتَ أَهۡوَآءَهُم بَعۡدَمَا
و این چنین فروفرستادیم آن [قرآن] را فرمانی به [زبان] عربی و اگر پیروی کنی از خواهش هایشان بعد از آنچه

جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا وَاقٖ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدۡ
آمد برای تو از علم نیست برای تو از جانب الله هیچ کارساز و نه نگاهدارنده ای (۳۷) و هر آینه

أَرۡسَلۡنَا رُسُلٗا مِّن قَبۡلِكَ وَجَعَلۡنَا لَهُمۡ أَزۡوَٰجٗا وَذُرِّيَّةٗۚ وَمَا كَانَ
فرستادیم پیامبرانی را پیش از تو و قراردادیم برای ایشان همسران و فرزندانی را و نشاید

لِرَسُولٍ أَن يَأۡتِيَ بِـَٔايَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ لِكُلِّ أَجَلٖ كِتَابٞ ﴿٣٨﴾
هیچ پیامبری را که بیاورد نشانه ای را مگر به اجازهٔ الله برای هر سرآمدی نوشته ای [=حکمی مقرّر] است (۳۸)

يَمۡحُواْ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ وَيُثۡبِتُۖ وَعِندَهُۥٓ أُمُّ ٱلۡكِتَٰبِ ﴿٣٩﴾
نابود می سازد الله هرچه را که می خواهد و ثابت می کند [هرچه را که خواهد] و نزد اوست اصل کتاب [=لوح محفوظ] (۳۹)

وَإِن مَّا نُرِيَنَّكَ بَعۡضَ ٱلَّذِي نَعِدُهُمۡ أَوۡ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ
و اگر بنماییم به تو برخی از آنچه را که وعده دهیم به ایشان یا تو را جان بستانیم پس جز این نیست که بر توست

ٱلۡبَلَٰغُ وَعَلَيۡنَا ٱلۡحِسَابُ ﴿٤٠﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّا نَأۡتِي ٱلۡأَرۡضَ نَنقُصُهَا
رساندن و برماست حسابرسی (۴۰) آیا ندیده اند که ما می آییم [به سراغ] زمین می کاهیم آن را

مِنۡ أَطۡرَافِهَاۚ وَٱللَّهُ يَحۡكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكۡمِهِۦۚ وَهُوَ سَرِيعُ
از جوانب آن و الله حکم می کند نیست هیچ پی گیرنده ای [مخالف] برای حکم او و او زود

ٱلۡحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدۡ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ فَلِلَّهِ ٱلۡمَكۡرُ جَمِيعٗاۖ
حساب است (۴۱) و هر آینه نیرنگ زدند آنان که پیش از آنها بودند پس از آنِ الله است همهٔ نیرنگ [چاره سازی] همگی

يَعۡلَمُ مَا تَكۡسِبُ كُلُّ نَفۡسٖۗ وَسَيَعۡلَمُ ٱلۡكُفَّٰرُ لِمَنۡ عُقۡبَى ٱلدَّارِ ﴿٤٢﴾
می‌داند آنچه انجام می‌دهد هر کسی و زود خواهند دانست این کافران که برای کیست فرجام آن سرای (۴۲)

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ
و می گویند آنان که کفر ورزیدند نیستی فرستاده شده [از جانب الله] بگو کافی است الله

شَهِيدًۢا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَٰبِ ﴿٤٣﴾
گواه در میان من و میان شما و آن که نزد اوست دانش آن کتاب ﴿۴۳﴾

سُورَةُ إِبْرَاهِيمَ

ترتیبها ۱۴ — آیاتها ۵۲

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

الٓر ۚ كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ
الف، لام، را، [این] کتابی است که فروفرستادیم آن را به سوی تو تا بیرون آوری مردمان را از تاریکی ها

إِلَى ٱلنُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿١﴾
به سوی روشنی به فرمان پروردگارشان به سوی راه آن پیروزمند ستوده ﴿۱﴾

ٱللَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَوَيْلٌ
الله آن ذاتی که از آن اوست آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است و وای

لِّلْكَٰفِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ
بر کافران از عذابی سخت ﴿۲﴾ آنان که بر می گزینند

ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا عَلَى ٱلْءَاخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
زندگانی دنیا را بر آخرت و بازمی دارند [مردمان را] از راه الله

وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ أُوْلَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍۭ بَعِيدٍ ﴿٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا
و می طلبند در آن کجی را آنان در گمراهیِ دوری هستند ﴿۳﴾ و نفرستادیم

مِن رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِۦ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ۖ فَيُضِلُّ ٱللَّهُ
هیچ پیامبری را مگر به زبان قوم او تا بیان کند برای ایشان پس گمراه سازد الله

مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ
هرکه را خواهد و راه نماید هرکه را خواهد و اوست آن پیروزمندِ سنجیده کار

﴿٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ أَنْ أَخْرِجْ
﴿۴﴾ و هر آینه فرستادیم موسی را با نشانه‌های خود [گفتیم] بیرون آور

قَوْمَكَ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ وَذَكِّرْهُم بِأَيَّىٰمِ
قوم خود را از تاریکی ها به سوی روشنی و پند ده ایشان را به روزهای

ٱللَّهِ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾
الله همانا در این نشانه‌هایی‌ست برای هر صبرکنندهٔ بس شکرگزار ﴿۵﴾

وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ
و [یادکن] آنگاه که گفت موسی به قوم خود یادکنید نعمت الله را بر خویش

إِذۡ أَنجَىٰكُم مِّنۡ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ يَسُومُونَكُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ
چون رهانید شما را از کسان فرعون که تحمیل می‌کردند بر شما بدی عذاب را

وَيُذَبِّحُونَ أَبۡنَآءَكُمۡ وَيَسۡتَحۡيُونَ نِسَآءَكُمۡۚ وَفِي
و سرمی بریدند پسران شما را و زنده می گذاشتند زنان[دختران] شما را و در

ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمۡ عَظِيمٞ ﴿٦﴾ وَإِذۡ تَأَذَّنَ
این آزمایشی از پروردگارتان بود [آزمایشی] بزرگ (۶) و هنگامی که خبردار ساخت

رَبُّكُمۡ لَئِن شَكَرۡتُمۡ لَأَزِيدَنَّكُمۡۖ وَلَئِن كَفَرۡتُمۡ إِنَّ
پروردگار شما که اگر سپاس گزارید زیاده دهم شما را و اگر ناسپاسی کنید همانا

عَذَابِي لَشَدِيدٞ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِن تَكۡفُرُوٓاْ أَنتُمۡ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ
عذاب من سخت است (۷) و گفت موسی اگر کافر شوید شما و هرکه در زمین است

جَمِيعٗا فَإِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمۡ يَأۡتِكُمۡ نَبَؤُاْ ٱلَّذِينَ
همگی پس همانا الله توانگری ستوده است (۸) آیا نرسیده است به شما خبر آنان که

مِن قَبۡلِكُمۡ قَوۡمِ نُوحٖ وَعَادٖ وَثَمُودَ وَٱلَّذِينَ مِنۢ
پیش از شما بودند؟ قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که

بَعۡدِهِمۡ لَا يَعۡلَمُهُمۡ إِلَّا ٱللَّهُۚ جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ
بعد از ایشان [آمدند] نمی داند [تفصیل احوال] آنان را مگر الله آمدند نزد آنان پیامبران شان با دلائل روشن

فَرَدُّوٓاْ أَيۡدِيَهُمۡ فِيٓ أَفۡوَٰهِهِمۡ وَقَالُوٓاْ إِنَّا كَفَرۡنَا بِمَآ أُرۡسِلۡتُم
پس بازگرداندند دست های خود را در دهان خود[از شدت خشم و آن را گزیدند] و گفتند همانا ما منکریم به آنچه فرستاده شدید

بِهِۦ وَإِنَّا لَفِي شَكّٖ مِّمَّا تَدۡعُونَنَآ إِلَيۡهِ مُرِيبٖ ﴿٩﴾ ۞ قَالَتۡ
برای آن و بی گمان، ما در شک هستیم از آنچه می خوانید ما را به سوی آن [شکّی] سخت (۹) گفتند

نصف حزب ۲۶

رُسُلُهُمۡ أَفِي ٱللَّهِ شَكّٞ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يَدۡعُوكُمۡ
پیامبران شان آیا در [وجود] الله شکّی است آفریننده آسمان ها و زمین می خواند شما را

لِيَغۡفِرَ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمۡ وَيُؤَخِّرَكُمۡ إِلَىٰٓ أَجَلٖ
تا بیامرزد برای شما از گناهانتان و تا باز پس دارد شما را تا وقتی که

مُّسَمّٗىۚ قَالُوٓاْ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُنَا تُرِيدُونَ أَن تَصُدُّونَا
نام برده شده گفتند نیستید شما مگر آدمی مانند ما می خواهید که بازدارید ما را

عَمَّا كَانَ يَعۡبُدُ ءَابَآؤُنَا فَأۡتُونَا بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٖ ﴿١٠﴾
از آنچه می‌پرستیدند پدران ما پس بیاورید برای ما حجّتی آشکار را (۱۰)

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِن نَّحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ
گفتند به آنان پیامبران شان نیستیم ما مگر آدمی مانند شما و لیکن الله

يَمُنُّ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ وَمَا كَانَ لَنَآ أَن نَّأْتِيَكُم
نعمت می دهد بر هرکه خواهد از بندگان خود و نیست ممکن برای ما که بیاوریم برایتان

بِسُلْطَٰنٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ
حجّتی را مگر به إذن الله و بر الله باید توکل کنند مؤمنان

(۱۱) وَمَا لَنَآ أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى ٱللَّهِ وَقَدْ هَدَىٰنَا سُبُلَنَا ۚ
(۱۱) و چه شده ما را که توکل نکنیم بر الله و هر آینه نموده است به ما راه های[هدایت] ما را

وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَآ ءَاذَيْتُمُونَا ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ
و البته صبر خواهیم کرد بر آزاری که به ما رساندید و بر الله باید توکل کنند توکل کنندگان

(۱۲) وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُم مِّنْ
(۱۲) و گفتند آنان که کفر ورزیدند به پیامبران خویش البته بیرون کنیم شما را از

أَرْضِنَآ أَوْ لَتَعُودُنَّ فِى مِلَّتِنَا ۖ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ
زمین خود یا بازگردید به آیین ما پس وحی کرد به سوی ایشان پروردگارشان که هر آینه هلاک خواهیم کرد

ٱلظَّٰلِمِينَ (۱۳) وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۚ
ستمکاران را (۱۳) و هر آینه ساکن خواهیم ساخت شما را در زمین بعد از آنها

ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِى وَخَافَ وَعِيدِ (۱۴) وَٱسْتَفْتَحُوا۟
این برای کسی است که بترسد از ایستادن در پیشگاه من و بترسد از وعدهٔ عذاب من (۱۴) و طلب پیروزی کردند

وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ (۱۵) مِّن وَرَآئِهِۦ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ
و نومید ماند هر سرکش ستیزنده (۱۵) از پس او دوزخ است و نوشانیده شود

مِن مَّآءٍ صَدِيدٍ (۱۶) يَتَجَرَّعُهُۥ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُۥ
از آبی چرکین (۱۶) جرعه جرعه فروکشد آن را نشاید از گلو فروبَرَد آن را[آن را گوارا نمی یابد]

وَيَأْتِيهِ ٱلْمَوْتُ مِن كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۖ وَمِن
و می آید برای او مرگ از هر جای ولی نیست او مردنی و در

وَرَآئِهِۦ عَذَابٌ غَلِيظٌ (۱۷) مَّثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ ۖ
پس اوست عذابی سخت (۱۷) حالت آنان که کفر ورزیدند به پروردگارشان

أَعْمَٰلُهُمْ كَرَمَادٍ ٱشْتَدَّتْ بِهِ ٱلرِّيحُ فِى يَوْمٍ عَاصِفٍ ۖ لَّا يَقْدِرُونَ
اعمال ایشان مانند خاکستری است که سخت وزد به آن باد در روزی بادخیز دست نتوانند یافت

مِمَّا كَسَبُوا۟ عَلَىٰ شَىْءٍ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلْبَعِيدُ (۱۸)
از آنچه کسب کرده اند بر هیچ چیزی این است آن گمراهی دور [از حق] (۱۸)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۚ إِن يَشَأْ
آیا ندیدی که همانا الله آفرید آسمان ها و زمین را به حق؟ اگر خواهد

يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ
می بَرَد شما را و بیاورد آفریده ای نو را ﴿۱۹﴾ و نیست این بر الله دشوار

﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوا۟ لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ ٱلضُّعَفَٰٓؤُا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوٓا۟
﴿۲۰﴾ و پدیدار شوند پیش الله همگی پس گویند ناتوانان به آنانی که تکبر ورزیدند

إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُم مُّغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ ٱللَّهِ
همانا ما بودیم پیرو شما پس آیا شما دفع کننده اید از ما از عذاب الله

مِن شَىْءٍ ۚ قَالُوا۟ لَوْ هَدَىٰنَا ٱللَّهُ لَهَدَيْنَٰكُمْ ۖ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ
چیزی را؟ گویند اگر راه نمودی ما را الله هر آینه ما نیز راه می نمودیم شما را یکسان است بر ما

أَجَزِعْنَآ أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِن مَّحِيصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ ٱلشَّيْطَٰنُ
که بی تابی کنیم یا صبر نماییم نیست برای ما هیچ گریزگاهی ﴿۲۱﴾ و گفت شیطان

لَمَّا قُضِىَ ٱلْأَمْرُ إِنَّ ٱللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ ٱلْحَقِّ وَوَعَدتُّكُمْ
وقتی که به پایان رسد کار همانا الله وعده داد شما را وعدهٔ حق و وعده دادم به شما

فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ وَمَا كَانَ لِىَ عَلَيْكُم مِّن سُلْطَٰنٍ إِلَّآ أَن دَعَوْتُكُمْ
پس خلاف کردم من با شما و نبود برای من بر شما هیچ چیرگی جز آنکه بخواندم شما را

فَٱسْتَجَبْتُمْ لِى ۖ فَلَا تَلُومُونِى وَلُومُوٓا۟ أَنفُسَكُم ۖ مَّآ أَنَا۠
پس پذیرفتید [سخن] مرا پس ملامت مکنید مرا و ملامت کنید خویش را نیستم من

بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ أَنتُم بِمُصْرِخِىَّ ۖ إِنِّى كَفَرْتُ بِمَآ
فریادرس شما و نیستید شما فریادرس من همانا من منکر شدم به آنچه که

أَشْرَكْتُمُونِ مِن قَبْلُ ۗ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
مرا شریک [الله] کردید پیش از این همانا ستمکاران برای آنان است عذابی دردناک

﴿٢٢﴾ وَأُدْخِلَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٍ
﴿۲۲﴾ و درآورده شوند آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته به بهشت ها [که]

تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ ۖ تَحِيَّتُهُمْ
جاری است از زیر [درختان] آنها جوی ها جاویدان باشند در آنجا به اجازهٔ پروردگار شان درودشان

فِيهَا سَلَٰمٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً
در آنجا سلام است ﴿۲۳﴾ آیا ندیدی چگونه زده است الله مثلی را؟ کلمهٔ پاکیزه

كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِى ٱلسَّمَآءِ ﴿٢٤﴾
مانند درخت پاکیزه است که ریشه اش ثابت و شاخه‌اش در آسمان است ﴿۲۴﴾

تُؤۡتِيٓ أُكُلَهَا كُلَّ حِينِۭ بِإِذۡنِ رَبِّهَاۗ وَيَضۡرِبُ ٱللَّهُ ٱلۡأَمۡثَالَ
می‌دهد خوراکی اش هر زمانی به اذن پروردگار خویش و می‌زند الله مَثَل‌ها را

لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٖ
برای مردمان باشد که آنان پندپذیر شوند ﴿۲۵﴾ و مَثَل کلمهٔ پلید

كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ ٱجۡتُثَّتۡ مِن فَوۡقِ ٱلۡأَرۡضِ مَا لَهَا مِن قَرَارٖ
مانند درخت پلید است که برکنده شده باشد از بالای زمین که نیست آن را ثباتی

﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱلۡقَوۡلِ ٱلثَّابِتِ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
﴿۲۶﴾ استوار می سازد الله کسانی را که ایمان آوردند با گفتار استوار در زندگانی

ٱلدُّنۡيَا وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ وَيُضِلُّ ٱللَّهُ ٱلظَّٰلِمِينَۚ وَيَفۡعَلُ
دنیا و در آخرت و گمراه می‌سازد الله ستمکاران را و می کند

ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ ﴿٢٧﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ بَدَّلُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ كُفۡرٗا
الله آنچه را می‌خواهد ﴿۲۷﴾ آیا ننگریستی به آنان که دگرگون کردند نعمت الله را به ناسپاسی

وَأَحَلُّواْ قَوۡمَهُمۡ دَارَ ٱلۡبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصۡلَوۡنَهَاۖ وَبِئۡسَ
و فروداَوردند قوم خود را به سرای تباهی ﴿۲۸﴾ که دوزخ است؟ درآیند آنجا و بد

ٱلۡقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُواْ لِلَّهِ أَندَادٗا لِّيُضِلُّواْ عَن سَبِيلِهِۦۗ قُلۡ
قرارگاهی است [دوزخ] ﴿۲۹﴾ و قرار دادند برای الله همتایانی را تا گمراه کنند [مردمان را] از راه او بگو

تَمَتَّعُواْ فَإِنَّ مَصِيرَكُمۡ إِلَى ٱلنَّارِ ﴿٣٠﴾ قُل لِّعِبَادِيَ ٱلَّذِينَ
بهره مند شوید پس همانا بازگشت شما به سوی آتش است ﴿۳۰﴾ بگو به آن بندگان من که

ءَامَنُواْ يُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُنفِقُواْ مِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ سِرّٗا وَعَلَانِيَةٗ
ایمان آورده‌اند برپادارند نماز را و انفاق کنند از آنچه روزی دادیم به ایشان پنهان و آشکارا

مِّن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَ يَوۡمٞ لَّا بَيۡعٞ فِيهِ وَلَا خِلَٰلٌ ﴿٣١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ
پیش از آنکه بیاید روزی که نه خرید و فروشی است در آن و نه [با یکدیگر] دوستی ﴿۳۱﴾ الله است که آفرید

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجَ
آسمان‌ها و زمین را و فروفرستاد از آسمان آب را پس بیرون آورد

بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزۡقٗا لَّكُمۡۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلۡفُلۡكَ لِتَجۡرِيَ
به سبب آن از میوه‌ها روزی برای شما و رام ساخت برای شما کشتی را تا روان گردد

فِي ٱلۡبَحۡرِ بِأَمۡرِهِۦۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلۡأَنۡهَٰرَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ
در دریا به فرمان او و رام گردانید برای شما جوی ها را ﴿۳۲﴾ و رام ساخت برای شما

ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ دَآئِبَيۡنِۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ ﴿٣٣﴾
آفتاب و ماه را که همواره روانند و رام ساخت برای شما شب و روز را ﴿۳۳﴾

سه چهارم حزب ۲۶

وَءَاتَىٰكُم مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُۚ وَإِن تَعُدُّواْ نِعْمَتَ ٱللَّهِ
و داده است به شما از هر چیزی که از او خواستید و اگر بشمارید نعمت الله را

لَا تُحْصُوهَآۗ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾ وَإِذْ
شمار نتوانید کرد آن را همانا انسان بسیار ستمکار ناسپاس است (۳۴) و[یاد کن] آنگاه که

قَالَ إِبْرَٰهِيمُ رَبِّ ٱجْعَلْ هَٰذَا ٱلْبَلَدَ ءَامِنًا وَٱجْنُبْنِي وَبَنِيَّ
گفت ابراهیم [ای] پروردگارم قرار ده این سرزمین را جای امن و دور دار مرا و فرزندان مرا

أَن نَّعْبُدَ ٱلْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِۖ
از آنکه عبادت کنیم بتان را (۳۵) [ای] پروردگارم اینان گمراه کرده اند بسیاری را از مردمان

فَمَن تَبِعَنِي فَإِنَّهُۥ مِنِّيۖ وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾
پس هرکه پیروی کرد مرا پس همانا او از من است و هرکه نافرمانی کند مرا پس همانا تو آمرزندهٔ مهربانی (۳۶)

رَّبَّنَآ إِنِّيٓ أَسْكَنتُ مِن ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِندَ بَيْتِكَ
[ای] پروردگارما همانا من ساکن ساختم برخی از اولاد خود را در درّه ای بی زراعت نزد خانهٔ

ٱلْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱجْعَلْ أَفْـِٔدَةً مِّنَ ٱلنَّاسِ
پاس داشته شده ات [ای] پروردگارما تا برپادارند نماز را پس بگردان دل‌هایی را از مردمان

تَهْوِيٓ إِلَيْهِمْ وَٱرْزُقْهُم مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾
که رغبت کنند به سوی ایشان و روزی ده به ایشان از میوه ها باشد که ایشان شکر کنند (۳۷)

رَبَّنَآ إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُۗ وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ مِن شَيْءٍ
[ای] پروردگارما همانا تو می دانی آنچه را پنهان می داریم و آنچه را آشکار می کنیم و پنهان نمی ماند بر الله هیچ چیزی

فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ ﴿٣٨﴾ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي وَهَبَ لِي
در زمین و نه در آسمان (۳۸) ستایش از آن الله است که عطا کرد به من

عَلَى ٱلْكِبَرِ إِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَۚ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ ﴿٣٩﴾
با وجود کلان سالی اسمعیل و اسحق را همانا پروردگار من شنوندهٔ دعاست (۳۹)

رَبِّ ٱجْعَلْنِي مُقِيمَ ٱلصَّلَوٰةِ وَمِن ذُرِّيَّتِيۚ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ
[ای] پروردگارم بگردان مرا برپادارندهٔ نماز و از اولاد من[نیز] [ای] پروردگار ما و قبول کن

دُعَآءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لِي وَلِوَٰلِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ
دعای مرا (۴۰) [ای] پروردگارما بیامرز مرا و مادر و پدر مرا و مؤمنان را روزی که برپا شود

ٱلْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ ٱللَّهَ غَٰفِلًا عَمَّا يَعْمَلُ
حساب (۴۱) و به تاکید مپندار الله را بی خبر از آنچه می کنند

ٱلظَّٰلِمُونَۚ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ ٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٤٢﴾
ستمکاران جز این نیست که واپس می افکند آنان را برای روزی که خیره شود در آن چشم ها (۴۲)

مُهۡطِعِينَ مُقۡنِعِي رُءُوسِهِمۡ لَا يَرۡتَدُّ إِلَيۡهِمۡ طَرۡفُهُمۡۖ وَأَفۡـِٔدَتُهُمۡ
درحالی که شتابان بالاگرفته اند سرهای شان را بازنمی گردد به سویشان چشم ایشان [پلک نمی زنند] و دل هایشان

هَوَآءٞ ﴿۴۳﴾ وَأَنذِرِ ٱلنَّاسَ يَوۡمَ يَأۡتِيهِمُ ٱلۡعَذَابُ فَيَقُولُ ٱلَّذِينَ
تهی است [دل در دلشان نیست] ﴿۴۳﴾ و بترسان مردمان را از روزی که بیاید به ایشان عذاب پس گویند آنان که

ظَلَمُواْ رَبَّنَآ أَخِّرۡنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٖ قَرِيبٖ نُّجِبۡ دَعۡوَتَكَ وَنَتَّبِعِ
ستم کردند [ای] پروردگار ما واپس دار ما را تا مدّتی نزدیک تا قبول کنیم خواندن تو را و پیروی کنیم

ٱلرُّسُلَۗ أَوَلَمۡ تَكُونُوٓاْ أَقۡسَمۡتُم مِّن قَبۡلُ مَا لَكُم
پیامبران را آیا سوگند نمی خورید پیش از این که نباشد شما را

مِّن زَوَالٖ ﴿۴۴﴾ وَسَكَنتُمۡ فِي مَسَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ
هیچ برافتادگی؟ ﴿۴۴﴾ و ساکن شدید در منازل آنان که ستم کردند

أَنفُسَهُمۡ وَتَبَيَّنَ لَكُمۡ كَيۡفَ فَعَلۡنَا بِهِمۡ وَضَرَبۡنَا
بر خویش و روشن شد برای شما که چگونه کردیم با آنان و زدیم

لَكُمُ ٱلۡأَمۡثَالَ ﴿۴۵﴾ وَقَدۡ مَكَرُواْ مَكۡرَهُمۡ وَعِندَ ٱللَّهِ
برای شما مَثَل‌ها را ﴿۴۵﴾ و به درستی که نیرنگ زدند [نهایت] نیرنگشان و نزد الله است

مَكۡرُهُمۡ وَإِن كَانَ مَكۡرُهُمۡ لِتَزُولَ مِنۡهُ ٱلۡجِبَالُ
[جزای] نیرنگشان و هر آینه بود نیرنگشان [چنان] که از جای برآید به سبب آن کوه ها

﴿۴۶﴾ فَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱللَّهَ مُخۡلِفَ وَعۡدِهِۦ رُسُلَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٞ
﴿۴۶﴾ پس به تاکید مپندار الله را خلاف کنندهٔ وعدهٔ خود با رسولانش همانا الله پیروزمند

ذُو ٱنتِقَامٖ ﴿۴۷﴾ يَوۡمَ تُبَدَّلُ ٱلۡأَرۡضُ غَيۡرَ ٱلۡأَرۡضِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُۖ
صاحب انتقام است ﴿۴۷﴾ روزی که دگرگون شود این زمین به غیر این زمین و آسمان ها [به غیر آنها]

وَبَرَزُواْ لِلَّهِ ٱلۡوَٰحِدِ ٱلۡقَهَّارِ ﴿۴۸﴾ وَتَرَى ٱلۡمُجۡرِمِينَ يَوۡمَئِذٖ
و [مردم] آشکار شوند به پیشگاه الله یگانهٔ چیره بر همه ﴿۴۸﴾ و ببینی گناهکاران را در آن روز

مُّقَرَّنِينَ فِي ٱلۡأَصۡفَادِ ﴿۴۹﴾ سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٖ وَتَغۡشَىٰ
بسته شدگان در زنجیرها ﴿۴۹﴾ پیراهنشان از قیر باشد و بپوشاند

وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ ﴿۵۰﴾ لِيَجۡزِيَ ٱللَّهُ كُلَّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡۚ
روی ایشان را آتش ﴿۵۰﴾ تا جزا دهد الله هر کسی را [در برابر]آنچه کرده است

إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿۵۱﴾ هَٰذَا بَلَٰغٞ لِّلنَّاسِ وَلِيُنذَرُواْ
همانا الله زود شمار است ﴿۵۱﴾ این پیام رسانی برای مردم است و تا بیم داده شوند

بِهِۦ وَلِيَعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ وَلِيَذَّكَّرَ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿۵۲﴾
به آن و تا بدانند که جز این نیست که او الهی یگانه است و تا پندپذیر شوند خردمندان ﴿۵۲﴾

ترتیبها ۱۵

سُورَةُ الحِجۡرِ

آیاتها ۹۹

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

الٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ وَقُرۡءَانٖ مُّبِينٖ ﴿١﴾ رُّبَمَا يَوَدُّ

الف ،لام ، راء این آیت‌های کتاب و قرآنی روشنگر است ﴿۱﴾ بسا که دوست دارند

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ كَانُواْ مُسۡلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرۡهُمۡ يَأۡكُلُواْ

آنان که کفر ورزیدند کاش که می بودند مسلمان ﴿۲﴾ بگذار ایشان را تا بخورند

وَيَتَمَتَّعُواْ وَيُلۡهِهِمُ ٱلۡأَمَلُۖ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ﴿٣﴾ وَمَآ أَهۡلَكۡنَا

و بهره مند شوند و سرگرم کند آنان را آرزو پس زودا که آنها بدانند ﴿۳﴾ و هلاک نکردیم ما

مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٞ مَّعۡلُومٞ ﴿٤﴾ مَّا تَسۡبِقُ مِنۡ أُمَّةٍ

هیچ آبادی ای را مگر که برای آن نوشته ای[=سرنوشتی] معین بود ﴿۴﴾ پیشی نمی گیرد هیچ گروهی

أَجَلَهَا وَمَا يَسۡتَـٔۡخِرُونَ ﴿٥﴾ وَقَالُواْ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِي نُزِّلَ عَلَيۡهِ

از وقت مقرر خود و بازپس نمی مانند ﴿۵﴾ و گفتند[کافران] ای کسی که فرودآورده شده است بر وی

ٱلذِّكۡرُ إِنَّكَ لَمَجۡنُونٞ ﴿٦﴾ لَّوۡ مَا تَأۡتِينَا بِٱلۡمَلَـٰٓئِكَةِ إِن كُنتَ

قرآن همانا تو دیوانه ای ﴿۶﴾ چرا نمی آوری نزد ما فرشتگان را اگر هستی

مِنَ ٱلصَّـٰدِقِينَ ﴿٧﴾ مَا نُنَزِّلُ ٱلۡمَلَـٰٓئِكَةَ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَمَا كَانُوٓاْ

از راست گویان؟ ﴿۷﴾ فرو نمی فرستیم فرشتگان را مگر به حق و نبودند

إِذٗا مُّنظَرِينَ ﴿٨﴾ إِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا ٱلذِّكۡرَ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿٩﴾

آنگاه مهلت یافتگان ﴿۸﴾ همانا ما فروفرستادیم این قرآن را و همانا ما آن را نگهبانیم ﴿۹﴾

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي شِيَعِ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾ وَمَا يَأۡتِيهِم مِّن

و هر آینه فرستادیم پیش از تو در گروه‌های پیشین ﴿۱۰﴾ و نمی آمد برای آنان هیچ

رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿١١﴾ كَذَٰلِكَ نَسۡلُكُهُۥ فِي

فرستاده ای مگر که او را ریشخند می کردند ﴿۱۱﴾ این چنین راه می دهیم آن را در

قُلُوبِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۖ وَقَدۡ خَلَتۡ سُنَّةُ ٱلۡأَوَّلِينَ

دل های بزهکاران ﴿۱۲﴾ ایمان نیاورند به آن و هر آینه گذشته است شیوهٔ پیشینیان

﴿١٣﴾ وَلَوۡ فَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَابٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَظَلُّواْ فِيهِ يَعۡرُجُونَ

﴿۱۳﴾ و اگر بگشاییم بر ایشان دری از آسمان پس آغاز کنند در آن که بالا روند

﴿١٤﴾ لَقَالُوٓاْ إِنَّمَا سُكِّرَتۡ أَبۡصَٰرُنَا بَلۡ نَحۡنُ قَوۡمٞ مَّسۡحُورُونَ ﴿١٥﴾

﴿۱۴﴾ البته خواهند گفت جز این نیست چشم بندی شده ایم بلکه ما قومی هستیم جادوزده ﴿۱۵﴾

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي ٱلسَّمَآءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّـٰهَا لِلنَّـٰظِرِينَ ﴿١٦﴾
و هر آینه قرار دادیم در آسمان برج‌هایی را و بیاراستیم آن را برای بینندگان (۱۶)

وَحَفِظْنَـٰهَا مِن كُلِّ شَيْطَـٰنٍ رَّجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنِ ٱسْتَرَقَ ٱلسَّمْعَ
و نگه داشتیم آن [آسمان] را از هر شیطان رانده شده (۱۷) مگر آن که دزدانه شنود

فَأَتْبَعَهُۥ شِهَابٌ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ وَٱلْأَرْضَ مَدَدْنَـٰهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا
پس در پی وی افتد شهابی [= ستاره آتشینی] آشکار (۱۸) و زمین را بازکشیدیم و افکندیم در آن

رَوَٰسِيَ وَأَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا
کوه‌های پابرجا را و رویانیدیم در آن از هر چیز سنجیده ای [و به اندازه] (۱۹) و قراردادیم برای شما در آن

مَعَـٰيِشَ وَمَن لَّسْتُمْ لَهُۥ بِرَٰزِقِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِن مِّن شَيْءٍ إِلَّا عِندَنَا
اسباب معیشت را و [برای] هرکس که نیستید شما برای او روزی دهندگان (۲۰) و نیست هیچ چیزی مگر آنکه نزد ماست

خَزَآئِنُهُۥ وَمَا نُنَزِّلُهُۥٓ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا ٱلرِّيَـٰحَ
گنجینه های آن و فرونمی آوریم آن را مگر به اندازهٔ معین (۲۱) و فرستادیم بادها را

لَوَٰقِحَ فَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَسْقَيْنَـٰكُمُوهُ وَمَآ أَنتُمْ لَهُۥ
که باردار کننده اند پس فروآوردیم از آسمان آب را پس نوشانیدیم به شما آن را و نیستید شما آن را

بِخَـٰزِنِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِۦ وَنُمِيتُ وَنَحْنُ ٱلْوَٰرِثُونَ ﴿٢٣﴾
ذخیره کنندگان (۲۲) و همانا ما خود زنده می سازیم و می میرانیم و ماییم میراث بران (۲۳)

وَلَقَدْ عَلِمْنَا ٱلْمُسْتَقْدِمِينَ مِنكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا ٱلْمُسْتَـْٔخِرِينَ ﴿٢٤﴾
و هر آینه می شناسیم پیشینان را از شما و هر آینه می شناسیم پسینیان را (۲۴)

وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَـٰنَ
و همانا پروردگار تو اوست که جمع کند آنان را همانا او سنجیده کار داناست (۲۵) و هر آینه آفریدیم آدمی را

مِن صَلْصَـٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾ وَٱلْجَآنَّ خَلَقْنَـٰهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ
از گلی خشک [برآمده] از لجنی بویناک (۲۶) و جنّ ها را آفریدیم پیش از آفریدن انسان از آتش

ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَـٰٓئِكَةِ إِنِّي خَـٰلِقٌۢ بَشَرًا مِّن
سوزان (۲۷) و چون گفت پروردگار تو به فرشتگان همانا من آفریننده ام آدمی را از

صَلْصَـٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن
گلی خشک [برآمده] از لجنی بویناک (۲۸) پس چون سامان دادم او را و دمیدم در وی از

رُّوحِي فَقَعُوا۟ لَهُۥ سَـٰجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ ٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ
روح خود پس بیفتید در برابر او سجده کنان (۲۹) پس سجده کردند فرشتگان تمام ایشان

أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰٓ أَن يَكُونَ مَعَ ٱلسَّـٰجِدِينَ ﴿٣١﴾
همگی (۳۰) مگر ابلیس که سرباز زد از آنکه باشد با سجده کنندگان (۳۱)

قَالَ يَٰٓإِبۡلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لَمۡ أَكُن
گفت[الله] ای ابلیس چه شده است تو را که نمی باشی با سجده کنندگان (۳۲) گفت بر آن نبوده [و نیستم]

لِّأَسۡجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقۡتَهُۥ مِن صَلۡصَٰلٍ مِّنۡ حَمَإٍ مَّسۡنُونٍ ﴿٣٣﴾ قَالَ
که سجده کنم برای آدمی که آفریده ای او را از گل خشک [برآمده] از لجنی بدبو (۳۳) گفت

فَٱخۡرُجۡ مِنۡهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَإِنَّ عَلَيۡكَ ٱللَّعۡنَةَ إِلَىٰ يَوۡمِ
پس بیرون شو از آن [بهشت] پس همانا تو رانده شده ای (۳۴) و همانا بر توست لعنت تا روز

ٱلدِّينِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرۡنِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ
پاداش و کیفر (۳۵) گفت [ای] پروردگارم پس مهلت ده مرا تا روزی که برانگیخته شوند [مردمان] (۳۶) گفت پس همانا تو

مِنَ ٱلۡمُنظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡوَقۡتِ ٱلۡمَعۡلُومِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ بِمَآ
از مهلت داده شدگانی (۳۷) تا روز وقت معین (۳۸) گفت [ای] پروردگارم به سبب آنکه

أَغۡوَيۡتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَأُغۡوِيَنَّهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٣٩﴾
گمراه کردی مرا البته بیارایم [معصیت را] برای ایشان در زمین و البته گمراه کنم ایشان را همگی (۳۹)

إِلَّا عِبَادَكَ مِنۡهُمُ ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ هَٰذَا صِرَٰطٌ عَلَيَّ
مگر بندگان تو از ایشان آن ناب‌های برگزیده (۴۰) گفت [الله] این راهی است به سوی من

مُسۡتَقِيمٌ ﴿٤١﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٌ إِلَّا مَنِ
راست (۴۱) همانا بندگان من نیست برای تو بر ایشان چیرگی مگر کسانی که

ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡغَاوِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوۡعِدُهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٤٣﴾
پیروی کنند تو را از گمراهان (۴۲) و همانا دوزخ وعده گاه ایشان است همگی (۴۳)

لَهَا سَبۡعَةُ أَبۡوَٰبٖ لِّكُلِّ بَابٖ مِّنۡهُمۡ جُزۡءٞ مَّقۡسُومٌ ﴿٤٤﴾ إِنَّ
آن را هفت در است برای هر دری از آنان بخشی است جدا کرده شده (۴۴) همانا

ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾ ٱدۡخُلُوهَا بِسَلَٰمٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾
پرهیزکاران در باغ ها و چشمه هایی باشند (۴۵) داخل شوید درآنجا با سلامت همگی در امان (۴۶)

وَنَزَعۡنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنۡ غِلٍّ إِخۡوَٰنًا عَلَىٰ سُرُرٖ مُّتَقَٰبِلِينَ
و بیرون کشیم آنچه در سینه هایشان بود از کینه برادرانه بر تخت ها روبه روی یکدیگرند

﴿٤٧﴾ لَا يَمَسُّهُمۡ فِيهَا نَصَبٞ وَمَا هُم مِّنۡهَا بِمُخۡرَجِينَ ﴿٤٨﴾
(۴۷) نرسد ایشان را در آنجا رنجی و نیستند ایشان از آنجا بیرون کرده شده (۴۸)

۞ نَبِّئۡ عِبَادِيٓ أَنِّيٓ أَنَا ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّ عَذَابِي
با خبر ساز بندگان مرا که همانا من خود آن آمرزندهٔ مهربانم (۴۹) و همانا عذاب من

هُوَ ٱلۡعَذَابُ ٱلۡأَلِيمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئۡهُمۡ عَن ضَيۡفِ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٥١﴾
همان عذاب دردناک است (۵۰) و با خبرساز آنان را از مهمانان ابراهیم (۵۱)

ربع حزب ۲۷

إِذْ دَخَلُوا۟ عَلَيْهِ فَقَالُوا۟ سَلَـٰمًا قَالَ إِنَّا مِنكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا۟
چون درآمدند بر وی پس گفتند سلام گفت [ابراهیم] همانا ما از شما ترسانیم ﴿٥٢﴾ گفتند

لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَـٰمٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِى عَلَىٰٓ أَن
مترس همانا ما مژده می دهیم تو را به فرزندی دانا ﴿٥٣﴾ گفت آیا مژده می دهید مرا با وجود اینکه

مَّسَّنِىَ ٱلْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾ قَالُوا۟ بَشَّرْنَـٰكَ بِٱلْحَقِّ
رسیده به من پیری؟ پس به چه چیز مژده می دهید؟ ﴿٥٤﴾ گفتند مژده می دهیم تو را به حق

فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْقَـٰنِطِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ وَمَن يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ
پس مباش از ناامیدان ﴿٥٥﴾ گفت و کیست که ناامید شود از رحمت

رَبِّهِۦٓ إِلَّا ٱلضَّآلُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا ٱلْمُرْسَلُونَ
پروردگار خود مگر گمراهان ﴿٥٦﴾ گفت پس چیست کار شما ای فرستادگان؟

﴿٥٧﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّآ ءَالَ لُوطٍ
﴿٥٧﴾ گفتند همانا ما فرستاده شده ایم به سوی گروهی بزهکار ﴿٥٨﴾ مگر کسان لوط

إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ قَدَّرْنَآ إِنَّهَا لَمِنَ
و همانا ما البته نجات خواهیم داد ایشان را همگی ﴿٥٩﴾ مگر زن او مقرر کردیم که همانا وی از

ٱلْغَـٰبِرِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَآءَ ءَالَ لُوطٍ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ
بازماندگان است ﴿٦٠﴾ پس چون آمدند نزد کسان لوط فرستادگان ﴿٦١﴾ [لوط]گفت

إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا۟ بَلْ جِئْنَـٰكَ بِمَا كَانُوا۟ فِيهِ
همانا شما گروهی ناآشنایید ﴿٦٢﴾ گفتند بلکه آورده ایم برای تو چیزی را که در آن

يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَـٰكَ بِٱلْحَقِّ وَإِنَّا لَصَـٰدِقُونَ ﴿٦٤﴾ فَأَسْرِ
تردید می کردند ﴿٦٣﴾ و آوردیم برای تو وعدهٔ حق را و همانا ما راست گویانیم ﴿٦٤﴾ پس ببر

بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ ٱلَّيْلِ وَٱتَّبِعْ أَدْبَـٰرَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ
کسان خود را در پاسی از شب و تو برو از پی ایشان و به پشت سر ننگرد از شما هیچ کسی

وَٱمْضُوا۟ حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَآ إِلَيْهِ ذَٰلِكَ ٱلْأَمْرَ أَنَّ
و بروید آنجا که دستورداده شوید ﴿٦٥﴾ و وحی فرستادیم به سوی او [لوط] این سخن را به درستی که

دَابِرَ هَـٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَآءَ أَهْلُ ٱلْمَدِينَةِ
بنیاد اینان بریده شده است صبحگاهان ﴿٦٦﴾ و آمدند اهل شهر

يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّ هَـٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِى فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَٱتَّقُوا۟
شادی کنان ﴿٦٧﴾ گفت [لوط] همانا اینان مهمان من اند پس رسوا مکنید مرا ﴿٦٨﴾ و پرواکنید از

ٱللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾ قَالُوٓا۟ أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٧٠﴾
الله و خوار و خجل مسازید مرا ﴿٦٩﴾ گفتند آیا منع نکرده بودیم تو را از [میزبانی] جهانیان؟ ﴿٧٠﴾

قَالَ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِىٓ إِن كُنتُمۡ فَٰعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمۡرُكَ إِنَّهُمۡ لَفِى سَكۡرَتِهِمۡ
گفت اینان دختران من اند اگر [ازدواج] کنندگان‌اید ﴿۷۱﴾ به جان تو سوگند که همانا آنان البته در مستی شان

يَعۡمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّيۡحَةُ مُشۡرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلۡنَا عَٰلِيَهَا
سرگردان اند ﴿۷۲﴾ پس فروگرفت آنان را بانگ هولناک به هنگام برآمدن آفتاب ﴿۷۳﴾ پس گردانیدیم زبَر آن

سَافِلَهَا وَأَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
شهر را زیر آن و بارانیدیم بر ایشان سنگ هایی از سنگ گِل ﴿۷۴﴾ همانا در این [قصّه]

لَأٓيَٰتٍ لِّلۡمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
نشانه هایی است برای هوشمندان ﴿۷۵﴾ و همانا آن [شهر ویران] بر سر راهی پابرجاست ﴿۷۶﴾ همانا در این [قصه]

لَأٓيَةً لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِن كَانَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأَيۡكَةِ لَظَٰلِمِينَ ﴿٧٨﴾
نشانه ای است برای مؤمنان ﴿۷۷﴾ و هر آینه بودند اهل ایکه ستمکاران ﴿۷۸﴾

فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾ وَلَقَدۡ كَذَّبَ أَصۡحَٰبُ
پس انتقام کشیدیم از ایشان و همانا آن دو[شهر لوط و شعیب] بر[سر] راهی روشن قرار دارند ﴿۷۹﴾ و هر آینه دروغ شمردند اهل

ٱلۡحِجۡرِ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٨٠﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُمۡ ءَايَٰتِنَا فَكَانُواْ عَنۡهَا مُعۡرِضِينَ
حِجر[امّت صالح] پیامبران را ﴿۸۰﴾ و دادیم به ایشان آیت های خود را پس شدند از آنها روگردان

﴿٨١﴾ وَكَانُواْ يَنۡحِتُونَ مِنَ ٱلۡجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ
﴿۸۱﴾ و می تراشیدند از کوه ها خانه‌هایی را در حالی که آسوده بودند ﴿۸۲﴾ پس گرفت آنان را

ٱلصَّيۡحَةُ مُصۡبِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٨٤﴾
بانگ سخت در وقت صبح ﴿۸۳﴾ پس سودی نبخشید به آنان آنچه که کسب می کردند ﴿۸۴﴾

وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۗ وَإِنَّ
و نیافریدیم آسمان ها و زمین را و آنچه درمیان آنهاست مگر به حق و همانا

ٱلسَّاعَةَ لَأٓتِيَةٞۖ فَٱصۡفَحِ ٱلصَّفۡحَ ٱلۡجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
رستاخیز آمدنی است پس چشم پوشی کن [از آنها] با گذشتی نیکو ﴿۸۵﴾ همانا پروردگار تو اوست

ٱلۡخَلَّٰقُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَٰكَ سَبۡعٗا مِّنَ ٱلۡمَثَانِى وَٱلۡقُرۡءَانَ
آن بس آفرینندهٔ دانا ﴿۸۶﴾ و هر آینه دادیم به تو هفت [آیه] را از دوتایی ها [=سورهٔ حمد] و [دادیم به تو] قرآن

ٱلۡعَظِيمَ ﴿٨٧﴾ لَا تَمُدَّنَّ عَيۡنَيۡكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعۡنَا بِهِۦٓ أَزۡوَٰجٗا مِّنۡهُمۡ
بزرگ را ﴿۸۷﴾ مگشای[خیره مساز] دو چشم خود را به سوی آنچه بهره‌مند ساخته ایم به آن گروه هایی را از آنان[کافران]

وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ وَٱخۡفِضۡ جَنَاحَكَ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَقُلۡ إِنِّىٓ
و غم مخور بر ایشان و فرودآر بال و پر خود را برای مؤمنان ﴿۸۸﴾ و بگو همانا من

أَنَا ٱلنَّذِيرُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَى ٱلۡمُقۡتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾
خود آن بیم کنندهٔ آشکارم ﴿۸۹﴾ چنان که فروفرستادیم [عذاب خود را] بر تقسیم کنندگان ﴿۹۰﴾

ٱلَّذِينَ جَعَلُواْ ٱلۡقُرۡءَانَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسۡـَٔلَنَّهُمۡ
آنان که ساختند قرآن را چند پاره (۹۱) پس سوگند به پروردگار تو البته خواهیم پرسید از آنان

أَجۡمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَٱصۡدَعۡ بِمَا تُؤۡمَرُ وَأَعۡرِضۡ
همگی (۹۲) از آنچه می کردند (۹۳) پس آشکار کن آنچه را فرمان داده می شوی و روی بگردان

عَنِ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيۡنَٰكَ ٱلۡمُسۡتَهۡزِءِينَ ﴿٩٥﴾ ٱلَّذِينَ
از مشرکان (۹۴) و همانا ما کفایت [=حمایت] کردیم تو را از ریشخندکنندگان (۹۵) آنان که

يَجۡعَلُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَۚ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ
قرار می دهند با الله الهی دیگری را پس زودا که بدانند (۹۶) و هر آینه می دانیم

أَنَّكَ يَضِيقُ صَدۡرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ وَكُن
به راستی که تو تنگ می شود سینهٔ ات به سبب آنچه می گویند (۹۷) پس به پاکی یاد کن با ستایش پروردگارت را و باش

مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَٱعۡبُدۡ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأۡتِيَكَ ٱلۡيَقِينُ ﴿٩٩﴾
از سجده کنندگان (۹۸) و عبادت کن پروردگارت را تا وقتی که برسد به تو [باورِ قطعیِ] مرگ (۹۹)

ترتیبها ۱۶ — سُورَةُ النَّحۡلِ — آیاتها ۱۲۸

سُورَةُ النَّحۡلِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

نصف حزب ۲۷

أَتَىٰٓ أَمۡرُ ٱللَّهِ فَلَا تَسۡتَعۡجِلُوهُۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ
آمد فرمان [عذاب از سوی] الله پس به شتاب طلب مکنید آن را پاک است او و والاست از آنچه شریک [او] می سازند

﴿١﴾ يُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ بِٱلرُّوحِ مِنۡ أَمۡرِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦٓ
(۱) فرود می آورد فرشتگان را با وحی به فرمان خود بر هرکه خواهد از بندگانش

أَنۡ أَنذِرُوٓاْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
که بیم دهید [مردم را] که نیست هیچ الهی مگر من پس پروا کنید از من (۲) آفرید آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ تَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ
و زمین را به راستی و درستی برتر است از آنچه شریک [او] می سازند (۳) آفرید

ٱلۡإِنسَٰنَ مِن نُّطۡفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾ وَٱلۡأَنۡعَٰمَ
آدمی را از نطفه‌ای پس ناگهان وی ستیزه جویی آشکار است (۴) و دام ها [گاو، گوسفند و شتر] را

خَلَقَهَاۖ لَكُمۡ فِيهَا دِفۡءٌ وَمَنَٰفِعُ وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ
آفریده است برای شما در آنهاست پوششی گرم و سودهای دیگر و از آنها می خورید

﴿٥﴾ وَلَكُمۡ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسۡرَحُونَ ﴿٦﴾
(۵) و برای شما در آنها زینتی است آنگاه که [آنها را از چرا] برمی گردانید و آنگاه که [به چراگاه] روانه می کنید (۶)

وَتَحۡمِلُ أَثۡقَالَكُمۡ إِلَىٰ بَلَدٖ لَّمۡ تَكُونُواْ بَٰلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ
و برمی دارند بارهای گران شما را به سوی سرزمینی که نباشید شما رسندگان بدان مگر به خستگی

ٱلۡأَنفُسِۚ إِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿٧﴾ وَٱلۡخَيۡلَ وَٱلۡبِغَالَ
خودتان همانا پروردگار شما البته مهرورزی مهربان است (۷) و[آفریدیم] اسبان و استران

وَٱلۡحَمِيرَ لِتَرۡكَبُوهَا وَزِينَةٗۚ وَيَخۡلُقُ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨﴾
و خران را تا سوار شوید بر آنها و تا مایهٔ آراستگی [شما] باشند و می آفریند آنچه را که نمی دانید (۸)

وَعَلَى ٱللَّهِ قَصۡدُ ٱلسَّبِيلِ وَمِنۡهَا جَآئِرٞۚ وَلَوۡ شَآءَ لَهَدَىٰكُمۡ
و بر الله است نمودن راه راست و برخی از آن [راهها] کج است و اگر می‌خواست راه می‌نمود شما را

أَجۡمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗۖ لَّكُم مِّنۡهُ
همگی (۹) اوست آنکه فرود آورد از آسمان آب را برای شما از آن

شَرَابٞ وَمِنۡهُ شَجَرٞ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنۢبِتُ لَكُم
آشامیدنی است و از آن آب درخت و گیاهی است که در آن [چارپایان را] می چرانید (۱۰) می‌رویاند برای شما

بِهِ ٱلزَّرۡعَ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلنَّخِيلَ وَٱلۡأَعۡنَٰبَ وَمِن كُلِّ
به وسیلهٔ آن زراعت و زیتون و درختان خرما و انگور را و از همهٔ

ٱلثَّمَرَٰتِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾
محصولات هر آینه در این نشانه‌ای است برای گروهی که می اندیشند (۱۱)

وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ وَٱلنُّجُومُ
و مسخّر کرد برای شما شب و روز و آفتاب و ماه را و ستارگان

مُسَخَّرَٰتُۢ بِأَمۡرِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ
مسخرند به فرمان وی همانا در این نشانه‌هایی‌ست برای گروهی که خرد می ورزند

﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَأَ لَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُخۡتَلِفًا أَلۡوَٰنُهُۥٓۚ إِنَّ
(۱۲) و [مسخّر کرد] آنچه آفرید برای شما در زمین درحالی گوناگون است رنگ های آن همانا

فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي
در این نشانه ای است برای گروهی که پند می پذیرند (۱۳) و اوست آن که

سَخَّرَ ٱلۡبَحۡرَ لِتَأۡكُلُواْ مِنۡهُ لَحۡمٗا طَرِيّٗا وَتَسۡتَخۡرِجُواْ
مسخر کرد دریا را تا بخورید از آن گوشت تازه را و تا بیرون آورید

مِنۡهُ حِلۡيَةٗ تَلۡبَسُونَهَاۖ وَتَرَى ٱلۡفُلۡكَ مَوَاخِرَ فِيهِ
از آن زیوری را که بپوشید آن را و می بینی کشتی ها را که شکافندگان در آن [آب] اند

وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٤﴾
و تا طلب [معیشت] کنید از فضل او و باشد که شما سپاس بگزارید (۱۴)

وَأَلْقَىٰ فِي ٱلْأَرْضِ رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَٰرًا وَسُبُلًا
و افکند در زمین کوه‌های استوار را تا [مبادا] بجنباند شما را و [آفرید] جوی‌ها و راه‌هایی را

لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵﴾ وَعَلَٰمَٰتٍ ۚ وَبِٱلنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ
باشد که شما راه یابید ﴿۱۵﴾ و نشانه‌هایی [بنهاد] و با ستارگان ایشان راه می یابند

﴿۱۶﴾ أَفَمَن يَخْلُقُ كَمَن لَّا يَخْلُقُ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۱۷﴾ وَإِن
﴿۱۶﴾ آیا کسی که می‌آفریند مانند کسی است که نمی‌آفرینند؟ آیا پند نمی‌گیرید؟ ﴿۱۷﴾ و اگر

تَعُدُّوا نِعْمَةَ ٱللَّهِ لَا تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۸﴾
بشمارید نعمت الله را نمی‌توانید به شمار آورید آنها را همانا الله آمرزندهٔ بس مهربان است ﴿۱۸﴾

وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿۱۹﴾ وَٱلَّذِينَ يَدْعُونَ
و الله می داند آنچه را که پنهان می‌دارید و آنچه را که آشکار می کنید ﴿۱۹﴾ وآنهایی که [مردم] می‌خوانند [آنان را]

مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿۲۰﴾ أَمْوَٰتٌ غَيْرُ
به جای الله نمی آفرینند چیزی را و خود آفریده می شوند ﴿۲۰﴾ مردگانند نه

أَحْيَآءٍ ۖ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿۲۱﴾ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۚ
زندگان و نمی دانند که کی برانگیخته خواهند شد ﴿۲۱﴾ اله شما الهی یگانه است

فَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ قُلُوبُهُم مُّنكِرَةٌ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ
پس آنان که ایمان نمی‌آورند به آخرت دل هایشان [حق] ناشناس است و آنان سرکشان‌اند

﴿۲۲﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ
﴿۲۲﴾ ناگزیر همانا الله می داند آنچه را که پنهان می دارند و آنچه را که آشکار می کنند بی گمان او

لَا يُحِبُّ ٱلْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿۲۳﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُم مَّاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمْ ۙ
دوست نمی دارد سرکشان را ﴿۲۳﴾ و چون گفته شود به آنان چه چیز فروفرستاده است پروردگار شما؟

قَالُوٓا أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿۲۴﴾ لِيَحْمِلُوٓا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً
گویند افسانه های پیشینیان ﴿۲۴﴾ تا بردارند بار گناهان خود را به تمامی

يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۙ وَمِنْ أَوْزَارِ ٱلَّذِينَ يُضِلُّونَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ أَلَا
در روز رستاخیز و [بردارند] پارهٔ از بار گناهان آنان که گمراه می سازند آنها را با بی دانشی آگاه باشید

سَآءَ مَا يَزِرُونَ ﴿۲۵﴾ قَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ
بد است آنچه را که برمی دارند ﴿۲۵﴾ هر آینه نیرنگ ورزیدند آنان که پیش از ایشان [بودند]

فَأَتَى ٱللَّهُ بُنْيَٰنَهُم مِّنَ ٱلْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ ٱلسَّقْفُ
پس برکند الله بنای ایشان را از پایه ها پس فرو افتاد بر آنان سقف [خانه ها]

مِن فَوْقِهِمْ وَأَتَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿۲۶﴾
از فرازشان و آمد بدیشان عذاب از آنجا که نمی دانستند ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ
سپس روز رستاخیز رسوا کند ایشان را و گوید کجایند شریکان من که

كُنتُمْ تُشَٰٓقُّونَ فِيهِمْ ۚ قَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ إِنَّ ٱلْخِزْىَ
شما مخالفت می کردید [با پیامبر و مؤمنان] در [بارهٔ] آنها؟ گویند آنان که داده شد به آنان دانش همانا رسوایی

ٱلْيَوْمَ وَٱلسُّوٓءَ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٧﴾ ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
این روز و بدی [عذاب] بر کافران است ﴿۲۷﴾ آنان که برمی‌گیرند جانشان را فرشتگان

ظَالِمِىٓ أَنفُسِهِمْ ۖ فَأَلْقَوُا۟ ٱلسَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِن سُوٓءٍۭ ۚ بَلَىٰٓ
درحالی که ستمکار بوده‌اند بر خویش پس فرودآورند [سر] تسلیم را [و گویند] نکردیم ما هیچ کار بدی را آری

إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَٱدْخُلُوٓا۟ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ
همانا الله داناست به آنچه می کردید ﴿۲۸﴾ پس درآیید به دروازه های دوزخ

سه چهارم حزب ۲۷

خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ فَلَبِئْسَ مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ ۞ وَقِيلَ
که جاودانه باشید در آنجا پس بد است جایگاه متکبّران ﴿۲۹﴾ و گفته شود

لِلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ مَاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمْ ۚ قَالُوا۟ خَيْرًا ۗ لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ فِى
به کسانی که پرهیزکاری کردند چه چیز فروفرستاد پروردگار شما گویند: [فرود آورده است] بهترین [سخن] را برای آنان که نیکوکاری کردند در

هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۚ وَلَدَارُ ٱلْءَاخِرَةِ خَيْرٌ ۚ وَلَنِعْمَ دَارُ ٱلْمُتَّقِينَ
این دنیا [پاداشی] نیک است و هر آینه سرای آخرت بهتر است و هر آینه نیکو است سرای پرهیزکاران

﴿٣٠﴾ جَنَّٰتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ لَهُمْ فِيهَا
﴿۳۰﴾ باغ هایی پاینده‌ای که درآیند در آنها می رود زیر آنها جوی ها برای شان است در آن

مَا يَشَآءُونَ ۚ كَذَٰلِكَ يَجْزِى ٱللَّهُ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾ ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ
هرچه خواهند این چنین پاداش می‌دهد الله به پرهیزکاران ﴿۳۱﴾ آنان که برمی گیرند جانشان را

ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ طَيِّبِينَ ۙ يَقُولُونَ سَلَٰمٌ عَلَيْكُمُ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ بِمَا
فرشتگان درحالی که پاک باشند [از شوائب شرک] گویند [فرشتگان] سلام بر شما باد درآیید به بهشت به سبب آنچه که

كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأْتِيَهُمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
می کردید ﴿۳۲﴾ آیا انتظار می کشند جز اینکه بیایند به نزدشان فرشتگان؟

أَوْ يَأْتِىَ أَمْرُ رَبِّكَ ۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ وَمَا ظَلَمَهُمُ
یا بیاید فرمان پروردگار تو؟ این چنین کردند آنان که پیش از آنان بودند و ستم نکرد بر آنان

ٱللَّهُ وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ
الله بلکه آنها بر خود ستم می کردند ﴿۳۳﴾ پس رسید به آنان

سَيِّـَٔاتُ مَا عَمِلُوا۟ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٤﴾
جزای بدی هایی که کردند و فراگرفت آنان را آنچه آن را مسخره می کردند ﴿۳۴﴾

وَقَالَ ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ لَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَا عَبَدۡنَا مِن دُونِهِۦ مِن
و گفتند آنان که شرک ورزیدند اگر می خواست الله نمی پرستیدیم به جز وی هیچ

شَيۡءٖ نَّحۡنُ وَلَآ ءَابَآؤُنَا وَلَا حَرَّمۡنَا مِن دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖۚ كَذَٰلِكَ
چیزی را [نه] ما و نه پدران ما و حرام نمی کردیم به غیر فرمان وی هیچ چیزی را این چنین

فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ فَهَلۡ عَلَى ٱلرُّسُلِ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ
کردند آنان که پیش از ایشان بودند پس آیا بر پیامبران جز خبر رسانی آشکار است؟

(۳۵) وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ
(۳۵) و هر آینه فرستادیم در[میان] هر گروهی پیامبری را که پرستش کنید الله را

وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَۖ فَمِنۡهُم مَّنۡ هَدَى ٱللَّهُ وَمِنۡهُم مَّنۡ
و پرهیز کنید از طاغوت [سران سرکش] پس از آنان کسی بود که راه نمود[او را] الله و از آنان کسی بود که

حَقَّتۡ عَلَيۡهِ ٱلضَّلَٰلَةُۚ فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ
سزاوار گشت بر او گمراهی پس گردش کنید در زمین پس بنگرید چگونه

كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ (۳۶) إِن تَحۡرِصۡ عَلَىٰ هُدَىٰهُمۡ
بود سرانجام تکذیب کنندگان (۳۶) اگر حرص ورزی بر هدایت شان

فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَن يُضِلُّۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ (۳۷)
پس همانا الله راه نمی‌نماید آن را که گمراه می‌سازد و نیست برای ایشان هیچ یارانی (۳۷)

وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَا يَبۡعَثُ ٱللَّهُ مَن يَمُوتُۚ بَلَىٰ
و سوگند خوردند به الله به سخت ترین سوگندهاشان که برنمی‌انگیزد الله آن کس را که بمیرد آری

وَعۡدًا عَلَيۡهِ حَقّٗا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ (۳۸)
وعده‌ای است براو [وعده ای] حق و لیکن بیشتر مردمان نمی‌دانند (۳۸)

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ ٱلَّذِي يَخۡتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعۡلَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَنَّهُمۡ
[آری برانگیزد] تا بیان کند برای ایشان آنچه را اختلاف می‌کنند در آن و تا بدانند کسانی که کفر ورزیدند که آنان

كَانُواْ كَٰذِبِينَ (۳۹) إِنَّمَا قَوۡلُنَا لِشَيۡءٍ إِذَآ أَرَدۡنَٰهُ أَن نَّقُولَ
دروغگو بوده‌اند (۳۹) جز این نیست که سخن ما برای[پدید آمدن] چیزی چون اراده کنیم آن را که گوییم

لَهُۥ كُن فَيَكُونُ (۴۰) وَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ فِي ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا ظُلِمُواْ
به آن بشو بی درنگ می‌شود (۴۰) و آنان که ترک دیار خود کردند برای الله بعد از آنکه ستم شد بر ایشان

لَنُبَوِّئَنَّهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗۖ وَلَأَجۡرُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ
البته جای دهیم ایشان را در دنیا [جایگاهی] نیکو و هر آینه مزد آخرت بزرگ تر است اگر

يَعۡلَمُونَ (۴۱) ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ (۴۲)
می‌دانستند (۴۱) آنان که صبر کردند و بر پروردگار خود توکل می کنند (۴۲)

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِمۡۚ فَسۡـَٔلُوٓاْ أَهۡلَ
و نفرستاده‌ایم پیش از تو مگر مردانی را که وحی می‌فرستادیم به سوی ایشان پس بپرسید از اهل

ٱلذِّكۡرِ إِن كُنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٤٣﴾ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِۗ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ
ذکر [اهل کتاب] اگر شما نمی‌دانید ﴿۴۳﴾ [فرستادیم ایشان را] با دلائل روشن و نوشته ها[ی پند آموز] و فرو فرستادیم به سوی تو

ٱلذِّكۡرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيۡهِمۡ وَلَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ
این قرآن را تا بیان کنی برای مردمان آنچه فرستاده شده است به سوی ایشان و باشد که ایشان بیندیشند

﴿٤٤﴾ أَفَأَمِنَ ٱلَّذِينَ مَكَرُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَخۡسِفَ ٱللَّهُ بِهِمُ ٱلۡأَرۡضَ
﴿۴۴﴾ آیا ایمن شده‌اند آنان که چاره اندیشی بد کردند از اینکه فرو برد الله آنان را در زمین

أَوۡ يَأۡتِيَهُمُ ٱلۡعَذَابُ مِنۡ حَيۡثُ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٤٥﴾ أَوۡ يَأۡخُذَهُمۡ
یا بیاید به آنان عذاب از آنجا که ندانند؟ ﴿۴۵﴾ یا بگیرد ایشان را

فِي تَقَلُّبِهِمۡ فَمَا هُم بِمُعۡجِزِينَ ﴿٤٦﴾ أَوۡ يَأۡخُذَهُمۡ عَلَىٰ تَخَوُّفٖ فَإِنَّ
در رفت و آمدشان پس نیستند آنان عاجز کننده [الله] ﴿۴۶﴾ یا بگیرد ایشان را بر [حال] ترسناکی پس همانا

رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٌ ﴿٤٧﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَىٰ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَيۡءٖ
پروردگار شما البته مهرورز مهربان است ﴿۴۷﴾ آیا ننگریسته اند به آنچه آفریده است الله از چیزی که

يَتَفَيَّؤُاْ ظِلَٰلُهُۥ عَنِ ٱلۡيَمِينِ وَٱلشَّمَآئِلِ سُجَّدٗا لِّلَّهِ وَهُمۡ دَٰخِرُونَ
می گردد سایه های آن از راست و چپ سجده کنان برای الله در حالی که آنان [در برابر او] فروتن اند

﴿٤٨﴾ وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ مِن دَآبَّةٖ
﴿۴۸﴾ وبرای الله سجده می کند آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است از هر جنبنده ای

وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَهُمۡ لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُونَ رَبَّهُم مِّن فَوۡقِهِمۡ
و فرشتگان و ایشان سرکشی نمی کنند ﴿۴۹﴾ می ترسند از پروردگار خود که از بالای سرشان [برآنان چیرگی دارد]

وَيَفۡعَلُونَ مَا يُؤۡمَرُونَ۩ ﴿٥٠﴾ ۞ وَقَالَ ٱللَّهُ لَا تَتَّخِذُوٓاْ إِلَٰهَيۡنِ
و می کنند آنچه را فرمان می یابند ﴿۵۰﴾ و گفت الله مگیرید دو

سجده مستحب — حزب ۲۸

ٱثۡنَيۡنِۖ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ فَإِيَّٰيَ فَٱرۡهَبُونِ ﴿٥١﴾ وَلَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
اله را جز این نیست که او الهی یگانه است پس تنها از من بترسید و بس ﴿۵۱﴾ و از آنِ اوست آنچه در آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِ وَلَهُ ٱلدِّينُ وَاصِبًاۚ أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾ وَمَا بِكُم مِّن
و زمین است و از آنِ اوست پرستش همیشگی آیا از غیر الله پروا می کنید ﴿۵۲﴾ و آنچه با شماست از

نِّعۡمَةٖ فَمِنَ ٱللَّهِۖ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فَإِلَيۡهِ تَجۡـَٔرُونَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ
نعمت پس از جانب الله است آنگاه چون برسد به شما سختی پس به سوی او می نالید ﴿۵۳﴾ باز

إِذَا كَشَفَ ٱلضُّرَّ عَنكُمۡ إِذَا فَرِيقٞ مِّنكُم بِرَبِّهِمۡ يُشۡرِكُونَ ﴿٥٤﴾
چون بردارد سختی را از شما ناگهان گروهی از شما به پروردگار خود شرک می ورزند ﴿۵۴﴾

لِيَكْفُرُواْ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْۚ فَتَمَتَّعُواْ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ
تا ناسپاسی کنند به آنچه دادیم به آنان پس بهره مند شوید پس زودا که خواهید دانست ﴿۵۵﴾ و قرار می‌دهند

لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَٰهُمْ تَٱللَّهِ لَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ
برای چیزی که نمی‌دانند [برای اثباتش دلیلی ندارند] بهره‌ای را از آنچه دادیم به آنان سوگند به الله البته پرسیده خواهید شد از آنچه

تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ ٱلْبَنَٰتِ سُبْحَٰنَهُۥ وَلَهُم مَّا يَشْتَهُونَ
برمی‌بافتید ﴿۵۶﴾ و قرار می‌دهند برای الله دختران را پاک است او و برای آنان است آنچه هوس می کنند

﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِٱلْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُۥ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ
﴿۵۷﴾ و چون مژده داده شود به یکی از آنان [به تولد] دختر گردد روی او سیاه و او فروخورندهٔ خشم است

﴿٥٨﴾ يَتَوَٰرَىٰ مِنَ ٱلْقَوْمِ مِن سُوٓءِ مَا بُشِّرَ بِهِۦٓۚ أَيُمْسِكُهُۥ عَلَىٰ هُونٍ
﴿۵۸﴾ پنهان شود از کسان از بدی آنچه مژده داده شده است به آن آیا نگاه دارد آن [مولود] را با خواری

أَمْ يَدُسُّهُۥ فِى ٱلتُّرَابِۗ أَلَا سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
یا بپوشاند او را در خاک؟ آگاه شوید بد است آنچه حکم می کنند ﴿۵۹﴾ برای آنان که ایمان نمی آورند

بِٱلْءَاخِرَةِ مَثَلُ ٱلسَّوْءِۖ وَلِلَّهِ ٱلْمَثَلُ ٱلْأَعْلَىٰۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ
به آخرت صفت بد است و برای الله است صفت برتر و اوست آن پیروزمند سنجیده کار

﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِن دَآبَّةٍ وَلَٰكِن
﴿۶۰﴾ و اگر بگیرد الله مردمان را به سبب ستم شان نگذارد بر آن [زمین] هیچ جنبنده‌ای را و لیکن

يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّىۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَـْٔخِرُونَ
به تأخیر می‌اندازد [کیفر] ایشان را تا سرآمدی معیّن پس چون برسد سرآمدشان نه پس می افتند

سَاعَةًۖ وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ
لحظه ای و نه پیش می افتند ﴿۶۱﴾ و قرار می دهند برای الله آنچه را که ناپسند می دارند

وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ ٱلْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ ٱلْحُسْنَىٰۖ لَا جَرَمَ أَنَّ
و بازگو می کند زبان های شان دروغ را که برای آنان بهترین [پاداش] باشد ناگزیر همانا

لَهُمُ ٱلنَّارَ وَأَنَّهُم مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَٱللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰٓ أُمَمٍ مِّن
برای آنان است آتش و آنکه آنان [به سوی آن] پیش رانده می شوند ﴿۶۲﴾ سوگند به الله هر آینه فرستادیم [پیامبران را] به سوی امّتهایی که

قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَعْمَٰلَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ ٱلْيَوْمَ وَلَهُمْ
پیش از تو بودند پس بیاراست برای آنان شیطان کردارهایشان را پس شیطان دوستشان است امروز برای شان است

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَآ أَنزَلْنَا عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ
عذابی دردناک ﴿۶۳﴾ و فرونفرستادیم بر تو این کتاب را مگر به سبب آنکه بیان کنی برای شان

ٱلَّذِى ٱخْتَلَفُواْ فِيهِۙ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾
آنچه را اختلاف کردند در آن و تا رهنمود و رحمتی باشد برای گروهی که ایمان می آوردند ﴿۶۴﴾

وَاللَّهُ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
و الله فرو آورد از آسمان آب را پس زنده ساخت با آن زمین را پس از مرگ آن همانا در این

لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا
نشانه ای است برای گروهی که می شنوند ﴿٦٥﴾ و همانا برای شما در دام ها [گاو، گوسفند و شتر] پندی است می نوشانیم به شما از آنچه

فِي بُطُونِهِ مِن بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِّلشَّارِبِينَ ﴿٦٦﴾
در شکم هایشان است از میان سرگین و خون شیری خالص که گوارای آشامندگان است ﴿٦٦﴾

وَمِن ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا
و از میوه های درختان خرما و درختان انگور می سازید از آن شرابی مست کننده و روزی

حَسَنًا ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ
نیکویی را همانا در این نشانه ای است برای گروهی که خرد می ورزند ﴿٦٧﴾ و وحی کرد پروردگار تو به زنبور عسل

أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي
که بساز از کوه‌ها خانه هایی را و از درخت و از داربست هایی که می سازند ﴿٦٨﴾ سپس بخور

مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا ۚ يَخْرُجُ مِن بُطُونِهَا
از همهٔ میوه‌ها و بپوی راه‌های پروردگار خویش را رام و فرمانبردار برون می‌آید از شکم‌های آنها

شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ
آشامیدنی‌ای که گوناگون است رنگ‌های آن در آن شفاست برای مردمان همانا در این نشانه‌ای است برای گروهی

يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ ۚ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ
که می‌اندیشند ﴿٦٩﴾ و الله بیافرید شما را سپس می میراند شما را و از شما کسی هست که بازگردانده شود به سوی خوارترین

الْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَاللَّهُ
زندگانی تا [سرانجام] نداند بعد از دانستن چیزی را همانا الله دانای تواناست ﴿٧٠﴾ و الله

فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ ۚ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي
برتری داد برخی از شما را بر برخی دیگر در روزی پس [بر آن] نیستند آنان که افزونی داده شده اند که برگرداننده باشند

رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ ۚ أَفَبِنِعْمَةِ
روزی خود را بر آنچه مالک شد دستهایشان [= بردگانشان] تا همهٔ آنان در آن برابر باشند آیا نعمت

اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَاجًا
الله را انکار می کنند؟ ﴿٧١﴾ و الله قرار داد برای شما از [جنس] شما همسرانی را

وَجَعَلَ لَكُم مِّنْ أَزْوَاجِكُم بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُم مِّنَ
و قرار داد برای شما از همسرانتان پسران و نوه هایی را و روزی داد به شما از

الطَّيِّبَاتِ ۚ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾
پاکیزه ها پس آیا به باطل می گروند و به نعمت الله آنان ناسپاسی می ورزند؟ ﴿٧٢﴾

وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمۡلِكُ لَهُمۡ رِزۡقٗا مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
و می پرستند به جای الله چیزهایی را که مالک نیستند برای‌شان هیچ روزیی را از آسمان‌ها

وَٱلۡأَرۡضِ شَيۡـٔٗا وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضۡرِبُواْ لِلَّهِ ٱلۡأَمۡثَالَۚ
و زمین و توانایی ندارند ﴿۷۳﴾ پس مزنید برای الله مثال‌ها را

إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ۞ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا عَبۡدٗا
همانا الله می‌داند و شما نمی‌دانید ﴿۷۴﴾ زده است الله مَثالی را بندهٔ

مَّمۡلُوكٗا لَّا يَقۡدِرُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَمَن رَّزَقۡنَٰهُ مِنَّا رِزۡقًا حَسَنٗا
مملوکی راکه توانایی ندارد بر هیچ چیزی و کسی که دادیم به او از نزد خود روزی نیکویی را

فَهُوَ يُنفِقُ مِنۡهُ سِرّٗا وَجَهۡرًاۖ هَلۡ يَسۡتَوُۥنَۚ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ
پس وی خرج می کند از آن [روزی] پنهان و آشکارا آیا برابرند؟ همهٔ ستایش از آن الله است

بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا رَّجُلَيۡنِ
بلکه بیشترشان نمی‌دانند ﴿۷۵﴾ و زد الله مثالی دیگر دو مرد را

أَحَدُهُمَآ أَبۡكَمُ لَا يَقۡدِرُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ
که یکی از آن دو گنگ است توانایی ندارد بر چیزی و او سر بار است بر

مَوۡلَىٰهُ أَيۡنَمَا يُوَجِّههُّ لَا يَأۡتِ بِخَيۡرٍ هَلۡ يَسۡتَوِي هُوَ وَمَن
سرور خود هر کجا که او را فرستد نیاورد هیچ نیکی و سودی را آیا برابر است او و کسی که

يَأۡمُرُ بِٱلۡعَدۡلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيۡبُ
فرمان می دهد [مردمان را] به دادگری و خودش بر راه راست است؟ ﴿۷۶﴾ و برای الله است [علم] نهانی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَمَآ أَمۡرُ ٱلسَّاعَةِ إِلَّا كَلَمۡحِ ٱلۡبَصَرِ
آسمان ها و زمین و نیست کار رستاخیز مگر مانند چشم بر هم زدن

أَوۡ هُوَ أَقۡرَبُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٧٧﴾ وَٱللَّهُ
یا نزدیک تر از آن همانا الله بر هر چیزی تواناست ﴿۷۷﴾ و الله

أَخۡرَجَكُم مِّنۢ بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ شَيۡـٔٗا وَجَعَلَ
بیرون آورد شما را از شکم های مادرانتان درحالی که نمی دانستید چیزی را و قرارداد

لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ
برای شما شنوایی چشم ها و دل ها را باشد که شما شکر کنید

﴿٧٨﴾ أَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَى ٱلطَّيۡرِ مُسَخَّرَٰتٖ فِي جَوِّ ٱلسَّمَآءِ
﴿۷۸﴾ آیا ننگریستند به سوی مرغان در حالی که رام شده‌اند در فضای آسمان

مَا يُمۡسِكُهُنَّ إِلَّا ٱللَّهُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٧٩﴾
نگه نمی دارد آنها را مگر الله هر آینه در این نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند ﴿۷۹﴾

ربع حزب ۲۸

وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنۢ بُيُوتِكُمۡ سَكَنٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ
و الله قرار داد برای شما از خانه‌هاتان جای سکونت را و قرار داد برای شما از پوست

ٱلۡأَنۡعَٰمِ بُيُوتٗا تَسۡتَخِفُّونَهَا يَوۡمَ ظَعۡنِكُمۡ وَيَوۡمَ إِقَامَتِكُمۡ
دام‌ها[گاو، گوسفند و شتر] خیمه‌هایی را که سبک می‌یابید آنها را روز سفرتان و روز ماندنتان [در منزل]

وَمِنۡ أَصۡوَافِهَا وَأَوۡبَارِهَا وَأَشۡعَارِهَآ أَثَٰثٗا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٖ
و [ساخت] از پشم‌های گوسفند و کرک‌های شتر و موی‌های بز اسباب خانه و بهره‌مندی تا مدتی

(۸۰) وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَٰلٗا وَجَعَلَ لَكُم
(۸۰) و الله قرار داد برای شما از آنچه بیافرید سایه هایی را و قرار داد برای شما

مِّنَ ٱلۡجِبَالِ أَكۡنَٰنٗا وَجَعَلَ لَكُمۡ سَرَٰبِيلَ تَقِيكُمُ
از کوه ها غارهایی را و ساخت برای شما جامه هایی را که نگه دارد شما را

ٱلۡحَرَّ وَسَرَٰبِيلَ تَقِيكُم بَأۡسَكُمۡۚ كَذَٰلِكَ يُتِمُّ نِعۡمَتَهُۥ
از گرما و جامه هایی را که نگه دارد شما را از سختی [جنگ] این چنین تمام و کامل می کند نعمت خود را

عَلَيۡكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تُسۡلِمُونَ (۸۱) فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ
بر شما باشد که گردن نهید (۸۱) پس اگر روی گردانند پس جز این نیست که بر تو

ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ (۸۲) يَعۡرِفُونَ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا
پیغام رسانیدن آشکار است (۸۲) می شناسند نعمت الله را باز انکار می کنند آن را

وَأَكۡثَرُهُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ (۸۳) وَيَوۡمَ نَبۡعَثُ مِن كُلِّ أُمَّةٖ
و بیشتر شان ناسپاس‌اند (۸۳) و [یاد کن] روزی را که برانگیزیم از هر امّتی

شَهِيدٗا ثُمَّ لَا يُؤۡذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ وَلَا هُمۡ يُسۡتَعۡتَبُونَ
گواهی را سپس اجازه داده نشود به کسانی که کفر ورزیدند و نه آنان عذرشان پذیرفته شود

(۸۴) وَإِذَا رَءَا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلۡعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمۡ وَلَا هُمۡ
(۸۴) و چون ببینند کسانی که ستم کردند عذاب را پس تخفیف داده نشود از آنان و نه آنان

يُنظَرُونَ (۸۵) وَإِذَا رَءَا ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ شُرَكَآءَهُمۡ
مهلت داده شوند (۸۵) و چون ببینند کسانی که شرک ورزیدند شریکان خود را

قَالُواْ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ شُرَكَآؤُنَا ٱلَّذِينَ كُنَّا نَدۡعُواْ مِن دُونِكَۖ
گویند [ای] پروردگار ما اینان شریکان مایند همانان که می خواندیم [شان] به جای تو

فَأَلۡقَوۡاْ إِلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلَ إِنَّكُمۡ لَكَٰذِبُونَ (۸۶) وَأَلۡقَوۡاْ
پس بیفکنند به سوی ایشان سخن را [= پاسخشان دهند] که همانا شما دروغ گویانید (۸۶) و فرود آورند

إِلَى ٱللَّهِ يَوۡمَئِذٍ ٱلسَّلَمَۖ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ (۸۷)
به سوی الله آن روز [سر] تسلیم و ناپدید گردد از آنان آنچه برمی بافتند (۸۷)

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ زِدۡنَٰهُمۡ عَذَابٗا فَوۡقَ
آنان که کافر شدند و بازداشتند [مردمان را] از راه الله افزون دهیم آنان را عذابی بالای

ٱلۡعَذَابِ بِمَا كَانُواْ يُفۡسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوۡمَ نَبۡعَثُ فِي كُلِّ
عذاب به سبب آنکه فساد می کردند ﴿۸۸﴾ و روزی که برانگیزیم درمیان هر

أُمَّةٖ شَهِيدًا عَلَيۡهِم مِّنۡ أَنفُسِهِمۡۖ وَجِئۡنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ
امّتی گواهی را بر ایشان از خودشان و بیاوریم تو را گواه بر

هَٰٓؤُلَآءِۚ وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ تِبۡيَٰنٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى
اینان و فروفرستادیم بر تو این کتاب را برای بیان کردن هر چیزی و رهنمودی

وَرَحۡمَةٗ وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٨٩﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُ بِٱلۡعَدۡلِ
و بخشایشی و مژده ای برای مسلمانان ﴿۸۹﴾ همانا الله فرمان می دهد به دادگری

نصف حزب ۲۸

وَٱلۡإِحۡسَٰنِ وَإِيتَآيِٕ ذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَيَنۡهَىٰ عَنِ ٱلۡفَحۡشَآءِ
و نیکوکاری و دادن حقّ خویشاوندان و باز می دارد از زشتکاری [و بی حیایی]

وَٱلۡمُنكَرِ وَٱلۡبَغۡيِۚ يَعِظُكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ
و کار ناپسند و سرکشی پند می دهد شما را باشد که شما پند گیرید

﴿٩٠﴾ وَأَوۡفُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ إِذَا عَٰهَدتُّمۡ وَلَا تَنقُضُواْ ٱلۡأَيۡمَٰنَ
﴿۹۰﴾ و وفا کنید به عهد الله چون عهد بندید و مشکنید سوگندها را

بَعۡدَ تَوۡكِيدِهَا وَقَدۡ جَعَلۡتُمُ ٱللَّهَ عَلَيۡكُمۡ كَفِيلًاۚ إِنَّ
پس از استوار ساختن آنها و هر آینه قرار داده اید الله را بر خویش ضامن همانا

ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّتِي نَقَضَتۡ
الله می داند آنچه را می کنید ﴿۹۱﴾ و مباشید مانند آن زنی که گسست

غَزۡلَهَا مِنۢ بَعۡدِ قُوَّةٍ أَنكَٰثٗا تَتَّخِذُونَ أَيۡمَٰنَكُمۡ دَخَلَۢا
رشته‌اش را پس از سخت تابیدن آن گسستنی کامل می‌گیرید سوگندهای خود را [دستاویز] نیرنگی

بَيۡنَكُمۡ أَن تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرۡبَىٰ مِنۡ أُمَّةٍۚ إِنَّمَا يَبۡلُوكُمُ
در میان خود به بهانهٔ اینکه گروهی از ایشان افزون تر از گروه دیگر است جز این نیست که می آزماید شما را

ٱللَّهُ بِهِۦۚ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾
الله به آن و البته روشن خواهد کرد برای شما در روز رستاخیز آنچه در آن اختلاف می کردید ﴿۹۲﴾

وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَلَٰكِن يُضِلُّ مَن
و اگر می خواست الله هر آینه قرار می داد شما را امتی یکپارچه و لیکن گمراه می کند هرکه را

يَشَآءُ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُۚ وَلَتُسۡـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾
خواهد و راه می نماید هرکه را خواهد و البته پرسیده خواهید شد از آنچه می کرده‌اید ﴿۹۳﴾

وَلَا تَتَّخِذُوٓاْ أَيۡمَٰنَكُمۡ دَخَلَۢا بَيۡنَكُمۡ فَتَزِلَّ قَدَمُۢ بَعۡدَ ثُبُوتِهَا
و مگیرید سوگندهای خود را نیرنگی در میان خود پس بلغزد گامی پس از استواری آن

وَتَذُوقُواْ ٱلسُّوٓءَ بِمَا صَدَدتُّمۡ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۖ وَلَكُمۡ عَذَابٌ
و بچشید بدی [کیفر] را به سبب آنکه بازداشتید [مردم را] از راه الله و برای شما باشد عذابی

عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًاۚ إِنَّمَا عِندَ ٱللَّهِ
بزرگ ۹۴ و مفروشید پیمان الله را به بهایی اندک همانا آنچه نزد الله است

هُوَ خَيۡرٌ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِندَكُمۡ يَنفَدُۖ
آن بهتر است برای شما اگر بدانید ۹۵ آنچه نزد شماست پایان پذیرد

وَمَا عِندَ ٱللَّهِ بَاقٍۗ وَلَنَجۡزِيَنَّ ٱلَّذِينَ صَبَرُوٓاْ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ
و آنچه نزد الله است ماندنی است و هر آینه پاداش دهیم به کسانی که شکیبایی کردند مزدشان را به نیکوترین

مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنۡ عَمِلَ صَٰلِحًا مِّن ذَكَرٍ
کاری که می کردند ۹۶ هرکه انجام دهد کار شایسته ای را مرد باشد

أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٌ فَلَنُحۡيِيَنَّهُۥ حَيَوٰةً طَيِّبَةًۖ وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ
یا زن درحالی که او مؤمن باشد پس هر آینه زنده می داریم او را با زندگانی پاک و هر آینه پاداش به دهیم آنان

أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأۡتَ ٱلۡقُرۡءَانَ
مزدشان را به نیکوترین کاری که می کردند ۹۷ پس چون بخوانی قرآن را

فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُۥ لَيۡسَ لَهُۥ سُلۡطَٰنٌ
پس پناه جوی به الله از شیطان رانده شده ۹۸ همانا نیست برای شیطان تسلطی

عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾ إِنَّمَا
بر آنان که ایمان آورنده اند و بر پروردگار خود توکل می کنند ۹۹ جز این نیست که

سُلۡطَٰنُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَوَلَّوۡنَهُۥ وَٱلَّذِينَ هُم بِهِۦ مُشۡرِكُونَ
تسلط او بر کسانی است که او را دوست خود می گیرند و آنان که ایشان به سبب [فریبکاری] او شرک می ورزند

﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَّلۡنَآ ءَايَةً مَّكَانَ ءَايَةٍۙ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ
۱۰۰ و چون جایگزین کنیم آیتی را به جای آیتی دیگر و الله داناتر است

بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوٓاْ إِنَّمَآ أَنتَ مُفۡتَرِۭۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ
به آنچه فرود می‌فرستد گویند جز این نیست که تو دروغبافی بلکه بیشترشان نمی‌دانند

﴿١٠١﴾ قُلۡ نَزَّلَهُۥ رُوحُ ٱلۡقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِٱلۡحَقِّ لِيُثَبِّتَ
۱۰۱ بگو فرود آورده است آن را روح القدس [جبرئیل] از جانب پروردگار تو به حق تا استوار سازد

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهُدٗى وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ﴿١٠٢﴾
کسانی را که ایمان آوردند و رهنمود و مژده ای برای مسلمانان باشد ۱۰۲

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُۥ بَشَرٌ لِّسَانُ
و هر آینه ما می دانیم که همانا ایشان می گویند جز این نیست که می آموزد او را آدمی زبان

ٱلَّذِى يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِىٌّ وَهَٰذَا لِسَانٌ عَرَبِىٌّ
کسی که نسبت می دهند به او عجمی است در حالی که این [قرآن] به زبان عربی

مُّبِينٌ ﴿۱۰۳﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ
روشنی است ﴿۱۰۳﴾ همانا آنان که ایمان نمی آورند به آیات الله راه ننماید آنان را

ٱللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۰۴﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِى ٱلْكَذِبَ ٱلَّذِينَ
الله و برای آنهاست عذابی دردناک ﴿۱۰۴﴾ جز این نیست که می بافند دروغ را آنان که

لَا يُؤْمِنُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَٰذِبُونَ
ایمان ندارند به آیات الله و آنان خود دروغ گویانند

﴿۱۰۵﴾ مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ إِيمَٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ
﴿۱۰۵﴾ هر که کافر شود به الله پس از ایمانش [گرفتار خشم الله خواهد شد] مگر آنکه مجبور شود بدان

وَقَلْبُهُۥ مُطْمَئِنٌّۢ بِٱلْإِيمَٰنِ وَلَٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلْكُفْرِ صَدْرًا
و دلش آرامیده باشد به ایمان و لیکن هر کس که بگشاید به کفر سینهٔ خود را

فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰۶﴾
پس بر آنان است خشمی از الله و برای آنان است عذابی بزرگ ﴿۱۰۶﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا عَلَى ٱلْـَٔاخِرَةِ
این [خشم] به سبب آن است که ایشان ترجیح داده اند زندگانی دنیا را بر آخرت

وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿۱۰۷﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ
و همانا الله راه نمی نماید گروه کافران را ﴿۱۰۷﴾ آنان

ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَسَمْعِهِمْ وَأَبْصَٰرِهِمْ
کسانی اند که مُهر نهاده است الله بر دل هایشان و شنوایی شان و بر دیده هایشان

وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْغَٰفِلُونَ ﴿۱۰۸﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِى
و آنان خود بی خبران اند ﴿۱۰۸﴾ ناگزیر که ایشان در

ٱلْـَٔاخِرَةِ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿۱۰۹﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ
آخرت خود زیانکارانند ﴿۱۰۹﴾ باز همانا پروردگارت

لِلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ مِنۢ بَعْدِ مَا فُتِنُوا۟ ثُمَّ جَٰهَدُوا۟
برای آنان که هجرت کردند پس از آنکه شکنجه شدند سپس جهاد کردند

وَصَبَرُوٓا۟ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۱۰﴾
و صبر نمودند همانا پروردگار تو پس از آن آمرزگاری مهربان است ﴿۱۱۰﴾

سه چهارم حزب ۲۸

۞ يَوۡمَ تَأۡتِي كُلُّ نَفۡسٖ تُجَٰدِلُ عَن نَّفۡسِهَا وَتُوَفَّىٰ كُلُّ
روزی که بیاید هر کسی دفاع می کند از خود و به تمام داده شود هر

نَفۡسٖ مَّا عَمِلَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا
شخصی جزای آنچه کرده است و ایشان ستمدیده نشوند ۱۱۱ و زد الله مَثَلی را

قَرۡيَةٗ كَانَتۡ ءَامِنَةٗ مُّطۡمَئِنَّةٗ يَأۡتِيهَا رِزۡقُهَا رَغَدٗا
آبادی ای را که بود ایمن و آرام می رسید به آن [آبادی] روزیِ او به فراوانی

مِّن كُلِّ مَكَانٖ فَكَفَرَتۡ بِأَنۡعُمِ ٱللَّهِ فَأَذَٰقَهَا ٱللَّهُ لِبَاسَ
از هر جایی پس ناسپاسی کرد به نعمت های الله پس چشانید به آنها الله پوشش

ٱلۡجُوعِ وَٱلۡخَوۡفِ بِمَا كَانُواْ يَصۡنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدۡ
گرسنگی و ترس به سبب آنچه می کردند ۱۱۲ و هر آینه

جَآءَهُمۡ رَسُولٞ مِّنۡهُمۡ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ ٱلۡعَذَابُ وَهُمۡ
آمد نزدشان پیامبری از خودشان پس تکذیب کردند او را پس گرفت آنان را عذاب و ایشان

ظَٰلِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلٗا طَيِّبٗا
ستمکار بودند ۱۱۳ پس بخورید از آنچه روزی داد شما را الله حلال پاکیزه

وَٱشۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ إِن كُنتُمۡ إِيَّاهُ تَعۡبُدُونَ ﴿١١٤﴾
و شکر کنید نعمت الله را اگر شما تنها او را می پرستید ۱۱۴

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَيۡتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحۡمَ ٱلۡخِنزِيرِ وَمَآ
جز این نیست که حرام ساخته است [الله] بر شما مردار را و خون و گوشت خوک را و آنچه را

أُهِلَّ لِغَيۡرِ ٱللَّهِ بِهِۦۖ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٖ وَلَا عَادٖ فَإِنَّ
ذکر شده است نام غیر الله بر[ذبح] آن پس هرکه ناچار شود نه خواهان باشد و نه از حدّ گذرنده پس همانا

ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُواْ لِمَا تَصِفُ أَلۡسِنَتُكُمُ
الله آمرزندهٔ مهربان است ۱۱۵ و مگویید به چیزی که بیان می کند زبان های شما

ٱلۡكَذِبَ هَٰذَا حَلَٰلٞ وَهَٰذَا حَرَامٞ لِّتَفۡتَرُواْ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَۚ
به دروغ که این حلال است و این حرام تا بربندید بر الله دروغ را

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ لَا يُفۡلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَٰعٞ قَلِيلٞ
همانا آنان که می بندند بر الله دروغ را رستگار نمی شوند ۱۱۶ [آنان را باشد] بهره ای اندک

وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُواْ حَرَّمۡنَا مَا قَصَصۡنَا عَلَيۡكَ
و برای آنان باشد عذابی دردناک ۱۱۷ و بر آنان که یهودی شدند حرام کرده بودیم آنچه را حکایت کردیم بر تو

مِن قَبۡلُۖ وَمَا ظَلَمۡنَٰهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿١١٨﴾
پیش از این و ستم نکردیم بر آنان و لیکن آنان بر خویش ستم می کردند ۱۱۸

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسُّوٓءَ بِجَهَٰلَةٖ ثُمَّ تَابُواْ مِنۢ
سپس همانا پروردگار تو برای کسانی که کردند کار بد به نادانی سپس توبه کردند پس

بَعۡدِ ذَٰلِكَ وَأَصۡلَحُوٓاْ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعۡدِهَا لَغَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١١٩﴾
از آن و به کار شایسته پرداختند همانا پروردگار تو پس از این [توبه] هر آینه آمرزگاری مهربان است ﴿۱۱۹﴾

إِنَّ إِبۡرَٰهِيمَ كَانَ أُمَّةٗ قَانِتٗا لِّلَّهِ حَنِيفٗا وَلَمۡ يَكُ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ
همانا ابراهیم بود پیشوایی کامل فرمانبردار الله و حقگرا و نبود از مشرکان

﴿١٢٠﴾ شَاكِرٗا لِّأَنۡعُمِهِۚ ٱجۡتَبَىٰهُ وَهَدَىٰهُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ
﴿۱۲۰﴾ سپاسگزار نعمت های او [الله] برگزیدش و راه نمودش به سوی راه راست

﴿١٢١﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُ فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗۖ وَإِنَّهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
﴿۱۲۱﴾ و دادیم به او در دنیا نیکویی را و همانا او در آخرت از شایستگان است

﴿١٢٢﴾ ثُمَّ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ أَنِ ٱتَّبِعۡ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۖ وَمَا كَانَ
﴿۱۲۲﴾ پس از آن وحی فرستادیم به سوی تو که پیروی کن از آیین ابراهیم که حق گرا بود و نبود

مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ ٱلسَّبۡتُ عَلَى ٱلَّذِينَ
از مشرکان ﴿۱۲۳﴾ جز این نیست که مقرّر شد [حکم] شنبه بر آنانی که

ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِۚ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا
اختلاف کردند در آن و همانا پروردگار تو داوری خواهد کرد در میان ایشان روز رستاخیز در آنچه

كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ ٱدۡعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلۡحِكۡمَةِ
آنان در آن اختلاف می کردند ﴿۱۲۴﴾ دعوت کن [مردمان را] به راه پروردگارت با حکمت

وَٱلۡمَوۡعِظَةِ ٱلۡحَسَنَةِۖ وَجَٰدِلۡهُم بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُۚ إِنَّ رَبَّكَ
و پند نیکو و مجادله کن با ایشان به طریقی که آن نیکوتر است همانا پروردگار تو

هُوَ أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿١٢٥﴾
او داناتر است به کسی که گمراه شد از راه او و او داناتر است به راه یافتگان ﴿۱۲۵﴾

وَإِنۡ عَاقَبۡتُمۡ فَعَاقِبُواْ بِمِثۡلِ مَا عُوقِبۡتُم بِهِۦۖ وَلَئِن صَبَرۡتُمۡ
و اگر کیفر کنید پس کیفر کنید به مانند آنچه کیفر شده اید و اگر صبر کنید

لَهُوَ خَيۡرٞ لِّلصَّٰبِرِينَ ﴿١٢٦﴾ وَٱصۡبِرۡ وَمَا صَبۡرُكَ إِلَّا بِٱللَّهِۚ
هر آینه آن بهتر است برای صابران ﴿۱۲۶﴾ و صبر کن و نیست صبر تو مگر به توفیق الله

وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ وَلَا تَكُ فِي ضَيۡقٖ مِّمَّا يَمۡكُرُونَ
و اندوه مخور بر آنان و مباش در تنگدلی از آنچه نیرنگ می‌زنند

﴿١٢٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّٱلَّذِينَ هُم مُّحۡسِنُونَ ﴿١٢٨﴾
﴿۱۲۷﴾ همانا الله با کسانی است که پرهیزکاری کرده اند و آنان که خود نیکوکاران اند ﴿۱۲۸﴾

ترتیبها ۱۷ — سُورَةُ الإِسْرَاءِ — آیاتها ۱۱۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

سُبْحَٰنَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِۦ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
پاکا آن که ببُرد بندهٔ خود را در شبی از مسجد الحرام

إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَٰرَكْنَا حَوْلَهُۥ لِنُرِيَهُۥ مِنْ ءَايَٰتِنَآ إِنَّهُۥ
به مسجد الاقصی که برکت نهادیم گرداگرد آن به او بنماییم برخی از نشانه های خود را همانا اوست

هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾ وَءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَٰبَ وَجَعَلْنَٰهُ
آن شنوای بینا (۱) و دادیم به موسی کتاب را و قرار دادیم آن را

هُدًى لِّبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا۟ مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾
راهنمودی برای بنی اسرائیل [گفتیم] که مگیرید جز من کارسازی را (۲)

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُۥ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾
[بنی اسرائیل همان]فرزندان کسانی که برداشتیم [آنان را] با نوح هر آینه او بود بنده ای سپاسگزار (۳)

وَقَضَيْنَآ إِلَىٰ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ فِي الْكِتَٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
و اعلام کردیم به بنی اسرائیل در کتاب[تورات] هر آینه فساد خواهید کرد در زمین

مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ أُولَىٰهُمَا بَعَثْنَا
دوبار والبته برتری‌جویی خواهید کرد برتری جویی بزرگی (۴) پس چون بیاید وعدهٔ نخستین از آن دو [تباهی] برمی انگیزیم

عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَآ أُو۟لِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا۟ خِلَٰلَ الدِّيَارِ
بر شما بندگانی از خود را که جنگاور توانمندند پس درآیند درون خانه ها

وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ
و هست [این] وعده ای انجام یافتنی (۵) باز برگردانیم برای شما یورش را بر آنان

وَأَمْدَدْنَٰكُم بِأَمْوَٰلٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَٰكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾
و یاری دهیم شما را با مال ها و فرزندان و می گردانیم شما را بیشتر از جهت نفرات[لشکر] (۶)

إِنْ أَحْسَنتُمْ أَحْسَنتُمْ لِأَنفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَآءَ
اگر نیکی کنید نیکی کرده اید به خودتان و اگر بدی کنید به خود[کرده اید] پس چون بیاید

وَعْدُ الْأَخِرَةِ لِيَسُـُٔوا۟ وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا۟ الْمَسْجِدَ
وعدهٔ دیگر بار [بفرستیم بندگان خود را] تا اندوهگین سازند چهرهایتان را و تا درآیند به مسجد

كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا۟ مَا عَلَوْا۟ تَتْبِيرًا ﴿٧﴾
چنانکه درآمده بودند نخستین بار و تا نابود کنند آنچه را دست یابند نابود کردنی سخت (۷)

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ ۚ وَإِنْ عُدتُّمْ عُدْنَا ۘ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ
امید است که پروردگار شما که رحم کند بر شما و اگر باز گردید [به تباهی] ما باز می گردیم [به کیفر] و قرار داده‌ایم دوزخ را برای کافران

حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ
زندان ﴿٨﴾ همانا این قرآن راه می نماید به راهی که آن درست تر است و مژده می دهد

الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾
مؤمنان را همانان که می کنند کارهای شایسته به آنکه برای شان باشد مزدی بزرگ ﴿٩﴾

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾
و همانا آنان که ایمان نمی آورند به آخرت آماده کرده ایم برای ایشان عذابی دردناک را ﴿١٠﴾

وَيَدْعُ الْإِنسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ ۖ وَكَانَ الْإِنسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾
و می‌خواند آدمی به بدی [همچون] درخواست او به نیکی و هست آدمی شتابکار ﴿١١﴾

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَتَيْنِ ۖ فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ
و قرار دادیم شب و روز را دو نشانه پس محو کردیم نشانهٔ شب را [تاریکی آن را به تابش خورشید محو کردیم] و قرار دادیم نشانهٔ

النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ
روز [آفتاب] را سبب دیدن شما تا طلب کنید بخششی از پروردگار خود را و تا بدانید شمار

السِّنِينَ وَالْحِسَابَ ۚ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ
سال ها و حساب را و هر چیزی را باز نموده ایم به تفصیل ﴿١٢﴾ و هر

إِنسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا
انسانی را بربسته ایم کردار او را به گردنش و بیرون آریم برای او روز رستاخیز نامه‌یی که

يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ اقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا
می بیند آن را گشاده ﴿١٣﴾ بخوان نامهٔ خود را کافی است که تو امروز بر خودت حساب گر باشی

﴿١٤﴾ مَّنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ
﴿١٤﴾ هرکه راه یاب شد پس جز این نیست که راه یاب می شود به سود خود و هرکه گمراه شد پس جز این نیست که گمراه می شود

عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ
به ضرر خود و برندارد هیچ بردارنده ای بار دیگری را و نیستیم ما عذاب کننده تا آنکه برانگیزیم

رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا
پیامبری را ﴿١٥﴾ و چون خواهیم که هلاک کنیم آبادی ای را فرمان [و قدرت] می دهیم به خوشگذران‌های آن پس نافرمانی کنند در آن

فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ
پس سزاوار می‌گردد بر آن [آبادی] وعدهٔ [عذاب] پس آن را نابود کنیم به سختی ﴿١٦﴾ و چه بسیار هلاک کردیم از

الْقُرُونِ مِن بَعْدِ نُوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾
مردم زمان‌ها بعد از نوح و همین بس که پروردگارت به گناهان بندگان خود آگاهِ بینا است ﴿١٧﴾

مَّن كَانَ يُرِيدُ ٱلۡعَاجِلَةَ عَجَّلۡنَا لَهُۥ فِيهَا مَا نَشَآءُ لِمَن نُّرِيدُ ثُمَّ
هرکه بخواهد این جهان زودگذر را به شتاب دهیم به وی در آن آنچه را خواهیم برای هرکس که اراده کنیم سپس

جَعَلۡنَا لَهُۥ جَهَنَّمَ يَصۡلَىٰهَا مَذۡمُومٗا مَّدۡحُورٗا ﴿١٨﴾ وَمَنۡ أَرَادَ
قرار می‌دهیم برای او دوزخ را که درآید درآن نکوهیدهٔ رانده شده ﴿۱۸﴾ و هرکه بخواهد

ٱلۡأٓخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعۡيَهَا وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ كَانَ
آخرت را و سعی کند برای آن کوشش درخور آن را و او مؤمن باشد پس آنان باشد

سَعۡيُهُم مَّشۡكُورٗا ﴿١٩﴾ كُلّٗا نُّمِدُّ هَٰٓؤُلَآءِ وَهَٰٓؤُلَآءِ مِنۡ عَطَآءِ
سعی ایشان سپاس داشته شده ﴿۱۹﴾ همه را یاری می رسانیم این گروه و آن گروه را از بخشش

رَبِّكَۚ وَمَا كَانَ عَطَآءُ رَبِّكَ مَحۡظُورًا ﴿٢٠﴾ ٱنظُرۡ كَيۡفَ فَضَّلۡنَا
پروردگارت و نیست بخشش پروردگار تو بازداشته شده ﴿۲۰﴾ ببین چگونه برتری داده‌ایم

بَعۡضَهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖۚ وَلَلۡأٓخِرَةُ أَكۡبَرُ دَرَجَٰتٖ وَأَكۡبَرُ تَفۡضِيلٗا
بعض از آنان را بر بعضی [در دنیا] و هر آینه آخرت بزرگ تر است از جهت درجات و بزرگ تر است در برتری

﴿٢١﴾ لَّا تَجۡعَلۡ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَقۡعُدَ مَذۡمُومٗا مَّخۡذُولٗا ﴿٢٢﴾
﴿۲۱﴾ قرار مده با الله اله دیگری را که بنشینی نکوهیدهٔ بی یار مانده ﴿۲۲﴾

۞ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ إِحۡسَٰنًاۚ إِمَّا
و حکم کرده است پروردگار تو که عبادت مکنید مگر او را و با پدر و مادر نیکوکاری کنید اگر

يَبۡلُغَنَّ عِندَكَ ٱلۡكِبَرَ أَحَدُهُمَآ أَوۡ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُل لَّهُمَآ
برسد نزد تو به کلان سالی یکی از ایشان یا هردوی ایشان پس مگو به آنان

أُفّٖ وَلَا تَنۡهَرۡهُمَا وَقُل لَّهُمَا قَوۡلٗا كَرِيمٗا ﴿٢٣﴾ وَٱخۡفِضۡ
اف [= کمترین اظهار ناراحتی] و بانگ مزن بر ایشان و بگو به ایشان سخنی نیکو ﴿۲۳﴾ و فرودآور

لَهُمَا جَنَاحَ ٱلذُّلِّ مِنَ ٱلرَّحۡمَةِ وَقُل رَّبِّ ٱرۡحَمۡهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي
بر ایشان بال فروتنی را از روی مهربانی و بگو [ای] پروردگارم بر آن دو رحمت آور چنانچه پرورش دادند مرا

صَغِيرٗا ﴿٢٤﴾ رَّبُّكُمۡ أَعۡلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمۡۚ إِن تَكُونُواْ صَٰلِحِينَ
در خردسالی ﴿۲۴﴾ پروردگار شما داناتر است به آنچه در دل شماست اگر باشید شایسته گان

فَإِنَّهُۥ كَانَ لِلۡأَوَّٰبِينَ غَفُورٗا ﴿٢٥﴾ وَءَاتِ ذَا ٱلۡقُرۡبَىٰ حَقَّهُۥ
پس همانا او برای بازگشت کنندگان آمرزنده است ﴿۲۵﴾ و بده به خویشاوند حق او را

وَٱلۡمِسۡكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرۡ تَبۡذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ ٱلۡمُبَذِّرِينَ
و به بینوا و در راه مانده و هیچ گونه ریخت و پاشی مکن ﴿۲۶﴾ همانا ریخت و پاش کنندگان

كَانُوٓاْ إِخۡوَٰنَ ٱلشَّيَٰطِينِۖ وَكَانَ ٱلشَّيۡطَٰنُ لِرَبِّهِۦ كَفُورٗا ﴿٢٧﴾
هستند برادران شیاطین و هست شیطان برای پروردگار خود بسی ناسپاس ﴿۲۷﴾

ربع حزب ۲۹

وَإِمَّا تُعۡرِضَنَّ عَنۡهُمُ ٱبۡتِغَآءَ رَحۡمَةٖ مِّن رَّبِّكَ تَرۡجُوهَا فَقُل لَّهُمۡ قَوۡلٗا
و اگر روبگردانی از آنها به جستجوی رحمتی [رزقی] از پروردگار خود که امیدوار آن باشی پس بگو به ایشان گفتاری

مَّيۡسُورٗا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجۡعَلۡ يَدَكَ مَغۡلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبۡسُطۡهَا
نرم (۲۸) و قرار مده دست خود را بسته به گردن خود [بخل مکن] و مگشای آن را

كُلَّ ٱلۡبَسۡطِ فَتَقۡعُدَ مَلُومٗا مَّحۡسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ
تمام گشاده که بنشینی نکوهیدهٔ درمانده (۲۹) همانا پروردگار تو می گسترد روزی را

لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرَۢا بَصِيرٗا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقۡتُلُوٓاْ
برای هرکه خواهد و تنگ می دارد بی گمان او هست به [مصالح] بندگان خود آگاه بینا (۳۰) و مکُشید

أَوۡلَٰدَكُمۡ خَشۡيَةَ إِمۡلَٰقٖۖ نَّحۡنُ نَرۡزُقُهُمۡ وَإِيَّاكُمۡۚ إِنَّ قَتۡلَهُمۡ كَانَ
فرزندان خود را از ترس تنگدستی ما روزی می‌دهیم آنان را و شما را همانا کشتن ایشان هست

خِطۡـٔٗا كَبِيرٗا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقۡرَبُواْ ٱلزِّنَىٰٓۖ إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةٗ وَسَآءَ
گناهی بزرگ (۳۱) و نزدیک مشوید به زنا که همانا آن هست کاری زشت و بد

سَبِيلٗا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقۡتُلُواْ ٱلنَّفۡسَ ٱلَّتِي حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۗ وَمَن
راهی است (۳۲) و مکُشید آن کس را که حرام ساخته است الله [کشتن او را] مگر به حق و هرکه

قُتِلَ مَظۡلُومٗا فَقَدۡ جَعَلۡنَا لِوَلِيِّهِۦ سُلۡطَٰنٗا فَلَا يُسۡرِف فِّي
کشته شود به ستم پس قرار داده ایم برای وارث او تسلّطی [بر قصاص] را پس باید که زیاده روی نکند در

ٱلۡقَتۡلِۖ إِنَّهُۥ كَانَ مَنصُورٗا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقۡرَبُواْ مَالَ ٱلۡيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِي
کشتن زیرا او [ولی] یاری شده است (۳۳) و نزدیک مشوید به مال یتیم مگر به طریقی که

هِيَ أَحۡسَنُ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ أَشُدَّهُۥۚ وَأَوۡفُواْ بِٱلۡعَهۡدِۖ إِنَّ ٱلۡعَهۡدَ كَانَ
آن نیکوتر است تا آنکه برسد به سن بلوغ خود و وفا کنید به پیمان همانا از پیمان

مَسۡـُٔولٗا ﴿٣٤﴾ وَأَوۡفُواْ ٱلۡكَيۡلَ إِذَا كِلۡتُمۡ وَزِنُواْ بِٱلۡقِسۡطَاسِ ٱلۡمُسۡتَقِيمِۚ
پرسیده خواهد شد (۳۴) و تمام و کامل کنید پیمانه را چون پیمانه کنید و وزن کنید با ترازوی راست

ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلٗا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقۡفُ مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ عِلۡمٌۚ
این بهتر و نیکوتر است از جهت فرجام (۳۵) و دنبال نکن چیزی را که نیست برای تو به آن دانشی

إِنَّ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡبَصَرَ وَٱلۡفُؤَادَ كُلُّ أُوْلَٰٓئِكَ كَانَ عَنۡهُ مَسۡـُٔولٗا ﴿٣٦﴾
همانا شنوایی و چشم و دل از همهٔ آنها درباره آن پرسیده می شود (۳۶)

وَلَا تَمۡشِ فِي ٱلۡأَرۡضِ مَرَحًاۖ إِنَّكَ لَن تَخۡرِقَ ٱلۡأَرۡضَ وَلَن تَبۡلُغَ
و گام برمدار در زمین خرامان همانا تو نخواهی شکافت زمین را و نخواهی رسید

ٱلۡجِبَالَ طُولٗا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُۥ عِندَ رَبِّكَ مَكۡرُوهٗا ﴿٣٨﴾
به کوه‌ها در بلندی (۳۷) همهٔ اینها هست بدی آن نزد پروردگار تو ناپسندیده (۳۸)

ذَٰلِكَ مِمَّآ أَوۡحَىٰٓ إِلَيۡكَ رَبُّكَ مِنَ ٱلۡحِكۡمَةِۗ وَلَا تَجۡعَلۡ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
این [دستورات] از آن چیزی است که وحی کرده است به سوی تو پروردگارت از حکمت و قرار مده با الله اله

ءَاخَرَ فَتُلۡقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومٗا مَّدۡحُورًا ﴿٣٩﴾ أَفَأَصۡفَىٰكُمۡ رَبُّكُم
دیگری را پس انداخته شوی در دوزخ نکوهیدهٔ رانده شده ﴿٣٩﴾ آیا برگزید شما را پروردگارتان

بِٱلۡبَنِينَ وَٱتَّخَذَ مِنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنَٰثًاۚ إِنَّكُمۡ لَتَقُولُونَ قَوۡلًا عَظِيمٗا ﴿٤٠﴾
به [داشتن] پسران و [خود] گرفت از فرشتگان دخترانی را؟ همانا شما می گویید سخنی بزرگ را ﴿٤٠﴾

وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَا فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ لِيَذَّكَّرُواْ وَمَا يَزِيدُهُمۡ إِلَّا نُفُورٗا ﴿٤١﴾
و به درستی که گوناگون سخن گفته‌ایم در این قرآن تا پندپذیرند درحالی که نمی افزاید بر ایشان مگر رمیدن را ﴿٤١﴾

قُل لَّوۡ كَانَ مَعَهُۥٓ ءَالِهَةٞ كَمَا يَقُولُونَ إِذٗا لَّٱبۡتَغَوۡاْ إِلَىٰ ذِي ٱلۡعَرۡشِ سَبِيلٗا
بگو اگر می بودند با او[خدا] اله های دیگر چنانچه می گویند آنگاه می‌جستند به سوی صاحب عرش راهی را

﴿٤٢﴾ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوّٗا كَبِيرٗا ﴿٤٣﴾ تُسَبِّحُ لَهُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ
﴿٤٢﴾ پاکا او و والاتر است از آنچه می گویند به والایی بزرگی ﴿٤٣﴾ به پاکی یاد می کند او را هفت

ٱلسَّبۡعُ وَٱلۡأَرۡضُ وَمَن فِيهِنَّۚ وَإِن مِّن شَيۡءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمۡدِهِۦ وَلَٰكِن
آسمان و زمین و هرکه در این‌هاست و نیست هیچ چیزی مگر به پاکی یاد می کند به ستایش او و لیکن

لَّا تَفۡقَهُونَ تَسۡبِيحَهُمۡۗ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورٗا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأۡتَ
شما نمی‌فهمید تسبیح شان را همانا او هست بردباری آمرزگار ﴿٤٤﴾ و چون بخوانی

ٱلۡقُرۡءَانَ جَعَلۡنَا بَيۡنَكَ وَبَيۡنَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ حِجَابٗا
قرآن را قرار می دهیم میان تو و میان آنان که ایمان ندارند به آخرت پرده ای

مَّسۡتُورٗا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلۡنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ أَكِنَّةً أَن يَفۡقَهُوهُ وَفِيٓ ءَاذَانِهِمۡ
پوشیده را ﴿٤٥﴾ و قرار می دهیم بر دل های شان پوشش هایی را که آن را نفهمند و در گوش‌هایشان

وَقۡرٗاۚ وَإِذَا ذَكَرۡتَ رَبَّكَ فِي ٱلۡقُرۡءَانِ وَحۡدَهُۥ وَلَّوۡاْ عَلَىٰٓ أَدۡبَٰرِهِمۡ نُفُورٗا
گرانی را [می‌نهیم] و چون یادکنی پروردگار خود را در قرآن به یگانگی روی می گردانند بر جانب پشت‌های خود به حالت رمیدگی

﴿٤٦﴾ نَّحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَا يَسۡتَمِعُونَ بِهِۦٓ إِذۡ يَسۡتَمِعُونَ إِلَيۡكَ وَإِذۡ هُمۡ نَجۡوَىٰٓ
﴿٤٦﴾ ما داناتریم به چیزی که می‌شنوند به سبب آن آنگاه که گوش می‌نهند به سوی تو و آنگاه که آنان رازگویان باشند

إِذۡ يَقُولُ ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلٗا مَّسۡحُورًا ﴿٤٧﴾ ٱنظُرۡ
آنگاه می‌گویند این ستمکاران پیروی نمی کنید مگر مردی جادو شده را ﴿٤٧﴾ بنگر

كَيۡفَ ضَرَبُواْ لَكَ ٱلۡأَمۡثَالَ فَضَلُّواْ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ سَبِيلٗا ﴿٤٨﴾
چگونه زدند برای تو مثل ها را پس گمراه شدند پس نمی توانند راهی را بیابند ﴿٤٨﴾

وَقَالُوٓاْ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمٗا وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ خَلۡقٗا جَدِيدٗا ﴿٤٩﴾
و گفتند آیا چون شویم استخوان هایی و [اعضایی] پوسیده و ریز ریز آیا ما برانگیخته شویم به آفرینشی نوین؟ ﴿٤٩﴾

۞ قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿۵۰﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي
بگو شوید سنگ ها یا آهن (۵۰) یا آفریده ای دیگر شوید از آنچه بزرگ نماید در

صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
سینه‌های شما پس زودی خواهند گفت کیست که باز آورد ما را؟ بگو آن کس که بیافرید شما را نخستین بار

فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هُوَ قُلْ عَسَىٰ أَن
پس به زودی خواهند جنبانید به سوی تو سرهای خود را و گویند کی خواهد بود آن [برانگیختن]؟ بگو شاید که

يَكُونَ قَرِيبًا ﴿۵۱﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ
باشد نزدیک (۵۱) روزی که [الله] بخواند شما را پس پاسخ می دهید با سپاس و ستایش او

وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۵۲﴾ وَقُل لِّعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ
و گمان می کنید که درنگ نکرده بودید مگر اندکی (۵۲) و بگو به بندگانم که بگویند سخنی که آن

أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنزَغُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنسَانِ
بهتر است همانا شیطان تباهی می افکند میان آنان همانا شیطان هست برای آدمی

عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿۵۳﴾ رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِن يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ
دشمنی آشکارا (۵۳) پروردگار شما داناتر است به حال شما اگر خواهد رحم کند بر شما یا اگر خواهد

يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿۵۴﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ
عذاب کند شما را و نفرستادیم تو را بر آنان نگاهبان (۵۴) و پروردگار تو داناتر است

بِمَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ بَعْضٍ
به هر که در آسمان ها و زمین است و هر آینه برتری دادیم برخی پیامبران را بر برخی دیگر

وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿۵۵﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِ فَلَا
و دادیم به داوود زبور را (۵۵) بگو بخوانید آنان را که گمان دارید [کارسازند] به جز الله پس

يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿۵۶﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
نتوانند برداشتن گزندی را از شما و نه تغییر دادن آن را (۵۶) آنان [همان] کسانی که

يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ
می خوانند [شان] خود می جویند به سوی پروردگار خویش دستاویز را هر کدام از ایشان که [به خدا] نزدیک تر باشد و امید دارند

رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿۵۷﴾
به رحمتش و می ترسند از عذابش همانا عذاب پروردگار تو در خور بیم و پروا است (۵۷)

وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ
و نیست هیچ آبادی ای [طغیانگر] مگر آنکه ما هلاک کنندهٔ ایم آن را پیش از روز رستاخیز

أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿۵۸﴾
یا عذاب کنندهٔ آنیم به عذابی سخت هست این [حکم] در کتاب [لوح محفوظ] نوشته شده (۵۸)

وَمَا مَنَعَنَآ أَن نُّرۡسِلَ بِٱلۡأٓيَٰتِ إِلَّآ أَن كَذَّبَ بِهَا ٱلۡأَوَّلُونَۚ
و بازنداشت ما را از آنکه بفرستیم نشانه ها را [معجزات دلخواهشان] مگر آنکه دروغ انگاشتند آنها را پیشینیان

وَءَاتَيۡنَا ثَمُودَ ٱلنَّاقَةَ مُبۡصِرَةً فَظَلَمُواْ بِهَاۚ وَمَا نُرۡسِلُ بِٱلۡأٓيَٰتِ
و دادیم به ثمود آن شتر ماده را روشنگرانه [تا حجّتی روشن باشد] پس ستم کردند به آن و نمی فرستیم نشانه ها را

إِلَّا تَخۡوِيفٗا ﴿٥٩﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِٱلنَّاسِۚ وَمَا
مگر برای بیم دادن ﴿۵۹﴾ و [یاد کن] آنگاه که گفتیم به تو که همانا پروردگارت فرا خواهد گرفت مردمان را و

جَعَلۡنَا ٱلرُّءۡيَا ٱلَّتِيٓ أَرَيۡنَٰكَ إِلَّا فِتۡنَةٗ لِّلنَّاسِ وَٱلشَّجَرَةَ ٱلۡمَلۡعُونَةَ
نگردانیم آن خوابی را که به تو نمودیم مگر آزمایشی برای مردمان و درخت لعنت شده

فِي ٱلۡقُرۡءَانِۚ وَنُخَوِّفُهُمۡ فَمَا يَزِيدُهُمۡ إِلَّا طُغۡيَٰنٗا كَبِيرٗا ﴿٦٠﴾
در قرآن و می ترسانیم آنان را پس نمی افزاید آنان را مگر سرکشی بزرگ ﴿۶۰﴾

وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ
و [یاد کن] آنگاه که گفتیم به فرشتگان سجده کنید برای آدم پس سجده کردند مگر ابلیس

قَالَ ءَأَسۡجُدُ لِمَنۡ خَلَقۡتَ طِينٗا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَءَيۡتَكَ هَٰذَا ٱلَّذِي
گفت آیا سجده کنم برای کسی که آفریدی از گل؟ ﴿۶۱﴾ گفت چه دیده‌ای؟ [= به من بگو] این را که

كَرَّمۡتَ عَلَيَّ لَئِنۡ أَخَّرۡتَنِ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَأَحۡتَنِكَنَّ
برتری دادی بر من اگر مهلت دهی مرا تا روز رستاخیز البته از بیخ برکنم

ذُرِّيَّتَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٦٢﴾ قَالَ ٱذۡهَبۡ فَمَن تَبِعَكَ مِنۡهُمۡ فَإِنَّ
اولاد او را مگر اندکی ﴿۶۲﴾ [خدا] فرمود برو پس هر کسی که از توپیروی کند از ایشان پس بی گمان

جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمۡ جَزَآءٗ مَّوۡفُورٗا ﴿٦٣﴾ وَٱسۡتَفۡزِزۡ مَنِ ٱسۡتَطَعۡتَ
دوزخ سزای شماست سزای تمام [و بسنده] ﴿۶۳﴾ و بر انگیز هر که را توانی

مِنۡهُم بِصَوۡتِكَ وَأَجۡلِبۡ عَلَيۡهِم بِخَيۡلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكۡهُمۡ
از ایشان به آواز خود و بانگ بزن بر ایشان با سواران خود و پیادگان خود و شریک شو با ایشان

فِي ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَوۡلَٰدِ وَعِدۡهُمۡۚ وَمَا يَعِدُهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ إِلَّا
در اموال و فرزندان و وعده ده ایشان را و وعده نمی دهد به آنان شیطان مگر

غُرُورًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٞۚ وَكَفَىٰ
به فریب ﴿۶۴﴾ همانا بندگان من نیست برای تو بر ایشان هیچ تسلّطی و کافی است

بِرَبِّكَ وَكِيلٗا ﴿٦٥﴾ رَّبُّكُمُ ٱلَّذِي يُزۡجِي لَكُمُ ٱلۡفُلۡكَ
که پروردگار تو کارساز است ﴿۶۵﴾ پروردگار شما کسی که روانه می کند برای شما کشتی ها را

فِي ٱلۡبَحۡرِ لِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمٗا ﴿٦٦﴾
در دریا تا بجویید از بخشش او همانا او هست به شما مهربان ﴿۶۶﴾

وَإِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فِي ٱلْبَحْرِ ضَلَّ مَن تَدْعُونَ إِلَّآ إِيَّاهُ فَلَمَّا نَجَّىٰكُمْ
و چون برسد به شما سختی در دریا ناپدید می شوند آنانی که می خوانید مگر او[خدا] پس چون رهانید شما را

إِلَى ٱلْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنتُمْ أَن يَخْسِفَ
به سوی خشکی روی برمی گردانید و هست آدمی بسیار ناسپاس ﴿٦٧﴾ آیا ایمن شده اید از آنکه فروبرد

بِكُمْ جَانِبَ ٱلْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ
شما را در جانبی از خشکی یا بفرستد بر شما شن بادی را آنگاه نیابید برای خود

وَكِيلًا ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنتُمْ أَن يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ
هیچ نگهبانی را ﴿٦٨﴾ یا اینکه ایمن شده اید از آنکه بازگرداند شما را درآن[دریا] بار دیگر؟ پس بفرستد

عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ ٱلرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟
بر شما باد ویرانگری را پس غرق گرداند شما را به سبب آنکه ناسپاسی کردید سپس نیابید

لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِۦ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ ۞ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِىٓ ءَادَمَ وَحَمَلْنَٰهُمْ
برای خویش بر ما به سبب آن هیچ بازخواستی؟ ﴿٦٩﴾ و هر آینه گرامی داشتیم فرزندان آدم را و برداشتیم آنان را

سه چهارم حزب ۲۹

فِي ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَفَضَّلْنَٰهُمْ عَلَىٰ
در خشکی و دریا و روزی دادیم به ایشان از چیزهای پاکیزه و برتری دادیم ایشان را بر

كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا۟ كُلَّ أُنَاسٍۭ
بسیاری از آنچه آفریده ایم برتری دادنی ﴿٧٠﴾ روزی که بخوانیم هر گروهی را

بِإِمَٰمِهِمْ فَمَنْ أُوتِىَ كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَقْرَءُونَ
با پیشو ایشان پس هرکه داده شود نامۀ اعمال او به دست راستش پس آنان می خوانند

كِتَٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَن كَانَ فِي هَٰذِهِۦٓ
نامۀ خود را و ستم نبینند به اندازۀ رشتۀ باریک میان هسته خرمایی ﴿٧١﴾ و هرکه باشد در این دنیا

أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي ٱلْءَاخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِن كَادُوا۟
کور[دل] پس وی در آخرت[نیز] کور[دل] است و گمراه تر ﴿٧٢﴾ و هر آینه نزدیک بود که

لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ ٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ لِتَفْتَرِىَ عَلَيْنَا غَيْرَهُۥ
به فریب بازدارند تو را از آنچه وحی فرستادیم به سوی تو تا دروغ بربندی بر ما جز آن را[که وحی کردیم]

وَإِذًا لَّٱتَّخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَآ أَن ثَبَّتْنَٰكَ لَقَدْ كِدتَّ
و آنگاه تو را گیرند به دوستی ﴿٧٣﴾ و اگرنه آن بودی که ثابت داشتیم تو را هر آینه نزدیک بودی

تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْـًٔا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذًا لَّأَذَقْنَٰكَ ضِعْفَ
که میل کنی به سوی ایشان میلی اندک ﴿٧٤﴾ آنگاه هر آینه می چشانیدیم تو را دو چندان [عذاب]

ٱلْحَيَوٰةِ وَضِعْفَ ٱلْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾
زندگانی و دو چندان [عذاب] مرگ را آنگاه نمی یافتی برای خود بر[دفع عذاب] ما یاوری را ﴿٧٥﴾

وَإِن كَادُواْ لَيَسْتَفِزُّونَكَ مِنَ ٱلْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا
و هر آینه نزدیک بود که بلغزانند تو را از زمین تا تو را بیرون کنند از آنجا

وَإِذًا لَّا يَلْبَثُونَ خِلَٰفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَن
و آنگاه درنگ نکنند پس از تو مگر اندکی ﴿٧٦﴾ به شیوهٔ آنان که

قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِن رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾ أَقِمِ
فرستاده ایم [ایشان را] پیش از تو از پیامبران ما و نخواهی یافت در سنّت ما هیچ دگرگونی را ﴿٧٧﴾ برپا دار

ٱلصَّلَوٰةَ لِدُلُوكِ ٱلشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ ٱلَّيْلِ وَقُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ إِنَّ
نماز را از وقت زوال آفتاب تا تاریکی شب و خواندن نماز صبح همانا

قُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِۦ
خواندن نماز صبح باشد مورد مشاهدهٔ [فرشتگان] ﴿٧٨﴾ و پاره‌ای از شب پس بگذران به بیداری در آن

نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰٓ أَن يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾ وَقُل رَّبِّ
[نماز شب] که افزودنی است برای تو [از نمازهای واجب] باشد که برانگیزد تو را پروردگارت به جایگاهی پسندیده ﴿٧٩﴾ و بگو [ای] پروردگارم

أَدْخِلْنِى مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِى مُخْرَجَ صِدْقٍ وَٱجْعَل لِّى مِن
درآور مرا [در هر کاری] درآوردنی درست و بیرون آر مرا بیرون آوردنی درست و قرار ده برای من از

لَّدُنكَ سُلْطَٰنًا نَّصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَآءَ ٱلْحَقُّ وَزَهَقَ ٱلْبَٰطِلُ
نزد خودت حجّتی یاری دهنده را ﴿٨٠﴾ و بگو آمد حق و نابود شد باطل

إِنَّ ٱلْبَٰطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٌ
همانا باطل هست نابود شدنی ﴿٨١﴾ و فرومی آوریم از قرآن آنچه را که آن شفا

وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَآ
و رحمت است برای مؤمنان و نمی افزاید بر ستمکاران مگر زیان را ﴿٨٢﴾ و چون

أَنْعَمْنَا عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ أَعْرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ كَانَ يَـُٔوسًا
نعمت بخشیم بر انسان روی بگرداند و دور کند پهلویش را [=پهلو بگرداند] و چون رسد به او بدی باشد ناامید

﴿٨٣﴾ قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِۦ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ
﴿٨٣﴾ بگو هر کسی کار می کند بر ساختار خود پس پروردگار شما داناتر است به کسی که وی راه

سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحِ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّى
یافته تر است ﴿٨٤﴾ و می پرسند از تو درباره روح بگو روح از فرمان پروردگار من است

وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِن شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ
و داده نشده اید از دانش مگر اندکی ﴿٨٥﴾ و اگر بخواهیم حتماً ببریم

بِٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِۦ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾
آنچه را وحی فرستاده ایم به سوی تو آنگاه نیابی برای خودت نسبت بدان بر ما کارسازی را ﴿٨٦﴾

إِلَّا رَحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَۚ إِنَّ فَضۡلَهُۥ كَانَ عَلَيۡكَ كَبِيرٗا ﴿٨٧﴾ قُل
مگر رحمتی از پروردگارت همانا بخشش او هست بر تو بزرگ ﴿٨٧﴾ بگو

لَّئِنِ ٱجۡتَمَعَتِ ٱلۡإِنسُ وَٱلۡجِنُّ عَلَىٰٓ أَن يَأۡتُواْ بِمِثۡلِ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ
اگر جمع شوند آدمیان و جن ها بر آنکه بیارند مانند این قرآن را

لَا يَأۡتُونَ بِمِثۡلِهِۦ وَلَوۡ كَانَ بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٖ ظَهِيرٗا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدۡ
هرگز نیاورند مانند آن را و اگرچه باشد برخی از ایشان برای برخی پشتیبان ﴿٨٨﴾ و هر آینه

صَرَّفۡنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٖ فَأَبَىٰٓ أَكۡثَرُ ٱلنَّاسِ
گوناگون بیان کردیم برای مردمان در این قرآن از هر مَثَلی پس نخواستند بیشتر مردمان

إِلَّا كُفُورٗا ﴿٨٩﴾ وَقَالُواْ لَن نُّؤۡمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفۡجُرَ لَنَا مِنَ
مگر ناسپاسی را ﴿٨٩﴾ و گفتند هرگز باور نداریم به تو تا آنکه جاری کنی برای ما از

ٱلۡأَرۡضِ يَنۢبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوۡ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٞ مِّن نَّخِيلٖ وَعِنَبٖ
زمین چشمه ای را ﴿٩٠﴾ یا باشد برای تو باغی از [درختان] خرما و انگور

فَتُفَجِّرَ ٱلۡأَنۡهَٰرَ خِلَٰلَهَا تَفۡجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوۡ تُسۡقِطَ ٱلسَّمَآءَ كَمَا
پس روان کنی جوی ها در میان آن روان کردنی ﴿٩١﴾ یا بیفکنی آسمان را چنانچه

زَعَمۡتَ عَلَيۡنَا كِسَفًا أَوۡ تَأۡتِيَ بِٱللَّهِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾
گمان می کنی بر ما پاره پاره یا بیاوری الله و فرشتگان را رویاروی [ما] ﴿٩٢﴾

أَوۡ يَكُونَ لَكَ بَيۡتٞ مِّن زُخۡرُفٍ أَوۡ تَرۡقَىٰ فِي ٱلسَّمَآءِ وَلَن نُّؤۡمِنَ
یا باشد برای تو خانه ای از زر یا بالاروی در آسمان و باور نداریم

لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيۡنَا كِتَٰبٗا نَّقۡرَؤُهُۥۗ قُلۡ سُبۡحَانَ رَبِّي هَلۡ
به بالارفتن تو تا آنکه فرود آوری بر ما کتابی که بخوانیم آن را بگو پاک است پروردگار من نیستم

كُنتُ إِلَّا بَشَرٗا رَّسُولٗا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤۡمِنُوٓاْ إِذۡ جَآءَهُمُ
من مگر آدمی فرستاده شده ﴿٩٣﴾ و بازنداشت مردمان را از آنکه ایمان آورند آنگاه که آمد برای ایشان

ٱلۡهُدَىٰٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَبَعَثَ ٱللَّهُ بَشَرٗا رَّسُولٗا ﴿٩٤﴾ قُل لَّوۡ كَانَ
هدایت مگر آنکه گفتند آیا برانگیخته است الله آدمی را به پیامبری ﴿٩٤﴾ بگو اگر می بودند

فِي ٱلۡأَرۡضِ مَلَٰٓئِكَةٞ يَمۡشُونَ مُطۡمَئِنِّينَ لَنَزَّلۡنَا عَلَيۡهِم
در زمین فرشتگانی که راه می رفتند به آرامش می فرستادیم بر ایشان

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَلَكٗا رَّسُولٗا ﴿٩٥﴾ قُلۡ كَفَىٰ بِٱللَّهِ
از آسمان فرشته ای را به پیامبری ﴿٩٥﴾ بگو کافی است الله

شَهِيدَۢا بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرَۢا بَصِيرٗا ﴿٩٦﴾
که گواه میان من و میان شما باشد هر آینه او هست به بندگانش آگاه بینا ﴿٩٦﴾

وَمَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ لَهُمۡ أَوۡلِيَآءَ
و هرکه راه نمود[اورا] الله پس اوست راه یاب و هرکه گمراه سازد[اورا] پس هرگز نیابی برای آنان دوستانی را

مِن دُونِهِۦۖ وَنَحۡشُرُهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمۡ عُمۡيٗا وَبُكۡمٗا
به جز الله و برانگیزیم آنان را روز رستاخیز بر روهای شان نابینایان و گنگان

وَصُمّٗاۖ مَّأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ كُلَّمَا خَبَتۡ زِدۡنَٰهُمۡ سَعِيرٗا ﴿٩٧﴾
و کران جایشان دوزخ است هرگاه که فرونشیند [زبانۀ آتش] بیفزاییم بر آنان آتشی افروخته را ﴿٩٧﴾

ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُم بِأَنَّهُمۡ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالُوٓاْ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمٗا
این است سزای شان به سبب آنکه کافر شدند به نشانه های ما و گفتند آیا چون شویم استخوان ها

وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ خَلۡقٗا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ ۞ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ
و اعضای ازهم پاشیده آیا برانگیخته می شویم به آفرینشی نو ﴿٩٨﴾ آیا ندیده اند که آن الله

حزب ۳۰

ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن يَخۡلُقَ مِثۡلَهُمۡ
که آفریده است آسمان ها و زمین را تواناست بر اینکه بیافریند مانند آنها را

وَجَعَلَ لَهُمۡ أَجَلٗا لَّا رَيۡبَ فِيهِ فَأَبَى ٱلظَّٰلِمُونَ إِلَّا كُفُورٗا ﴿٩٩﴾
و قرار داده است برای آنان سرآمدی را که هیچ تردیدی نیست در آن پس نخواستند ستمگران مگر ناسپاسی را ﴿٩٩﴾

قُل لَّوۡ أَنتُمۡ تَمۡلِكُونَ خَزَآئِنَ رَحۡمَةِ رَبِّيٓ إِذٗا لَّأَمۡسَكۡتُمۡ خَشۡيَةَ
بگو اگر شما در اختیار داشتید خزانه های رحمت پروردگار مرا آنگاه هر آینه بخل می ورزیدید از ترس

ٱلۡإِنفَاقِۚ وَكَانَ ٱلۡإِنسَٰنُ قَتُورٗا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَىٰ تِسۡعَ
خرج کردن و فقر و هست آدمی همواره تنگ نظر [=بخیل] ﴿١٠٠﴾ و هر آینه دادیم به موسی نُه

ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖۖ فَسۡـَٔلۡ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ إِذۡ جَآءَهُمۡ فَقَالَ لَهُۥ فِرۡعَوۡنُ
نشانۀ روشن را پس بپرس از بنی اسرائیل آنگاه که [موسی]نزدشان آمد پس گفت به او فرعون

إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَٰمُوسَىٰ مَسۡحُورٗا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَآ أَنزَلَ
همانا من می پندارم تو را ای موسی جادو زده ﴿١٠١﴾ گفت هر آینه تو می دانی که نفرستاده است

هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ
اینها را مگر پروردگار آسمان ها و زمین درحالی که [صاحبان] بینش اند و هر آینه من می پندارم تو را

يَٰفِرۡعَوۡنُ مَثۡبُورٗا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَن يَسۡتَفِزَّهُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ
ای فرعون هلاک شده ﴿١٠٢﴾ پس خواست که برانگیزد [بیرون کند] آنان را از آن زمین

فَأَغۡرَقۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ جَمِيعٗا ﴿١٠٣﴾ وَقُلۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِۦ لِبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ
پس غرق ساختیم او را و آنان را که همراه او بودند همگی ﴿١٠٣﴾ و گفتیم پس از وی به بنی اسرائیل

ٱسۡكُنُواْ ٱلۡأَرۡضَ فَإِذَا جَآءَ وَعۡدُ ٱلۡأٓخِرَةِ جِئۡنَا بِكُمۡ لَفِيفٗا ﴿١٠٤﴾
ساکن شوید در این زمین پس چون بیاید وعدۀ آخرت بیاوریم شما را در هم آمیخته [باهم] ﴿١٠٤﴾

وَبِٱلْحَقِّ أَنزَلْنَٰهُ وَبِٱلْحَقِّ نَزَلَ ۗ وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾
و به حق فروفرستادیم آن[قرآن] را و به حق فروآمده است و نفرستادیم تو را مگر مژده دهنده و بیم دهنده ﴿١٠٥﴾

وَقُرْءَانًا فَرَقْنَٰهُ لِتَقْرَأَهُۥ عَلَى ٱلنَّاسِ عَلَىٰ مُكْثٍ وَنَزَّلْنَٰهُ تَنزِيلًا ﴿١٠٦﴾
و [آن را] قرآنی بخش بخش فرستادیم تا بخوانی آن را بر مردمان به درنگ و فروفرستادیم آن را فرستادنی ﴿١٠٦﴾

قُلْ ءَامِنُوا۟ بِهِۦٓ أَوْ لَا تُؤْمِنُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ مِن قَبْلِهِۦٓ إِذَا يُتْلَىٰ
بگو ایمان آورید به آن یا ایمان نیاورید همانا آنان که داده شد به ایشان دانش پیش از آن چون خوانده شود

عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَٰنَ رَبِّنَآ إِن كَانَ
بر ایشان می افتند بر چانه ها سجده کنان ﴿١٠٧﴾ و می گویند پاکا پروردگار ما هر آینه هست

وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ
وعدهٔ پروردگار ما انجام شدنی ﴿١٠٨﴾ و می افتند بر چانه ها درحالی که گریه می کنند و می افزاید ایشان را

خُشُوعًا ۩ ﴿١٠٩﴾ قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱللَّهَ أَوِ ٱدْعُوا۟ ٱلرَّحْمَٰنَ ۖ أَيًّا مَّا تَدْعُوا۟ فَلَهُ
فروتنی ﴿١٠٩﴾ بگو بخوانید «الله» را یا بخوانید «رحمان» را هر کدام را که بخوانید پس برای اوست

(سجده مستحب)

ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَٱبْتَغِ
نام های نیکوتر و به بلند مخوان نماز خود را و آهسته مخوان آن را و بجوی

بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن
میان آن راهی را ﴿١١٠﴾ و بگو ستایش از آن الله است آن ذاتی که نگرفته است فرزندی را و نیست

لَّهُۥ شَرِيكٌ فِى ٱلْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ وَلِىٌّ مِّنَ ٱلذُّلِّ ۖ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًۢا ﴿١١١﴾
او را هیچ شریکی در فرمانروایی و نیست برای او یاوری از سر زبونی و بزرگ دار او را بزرگ داشتنی ﴿١١١﴾

سُورَةُ ٱلْكَهْفِ

ترتیبها ۱۸ — آیاتها ۱۱۰

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ ٱلْكِتَٰبَ وَلَمْ يَجْعَل لَّهُۥ عِوَجَا ۜ ﴿١﴾
ستایش از آن الله است که فروفرستاد بر بندهٔ خود این کتاب را و قرار نداد در آن هیچ کجی را ﴿١﴾

(سکته لطیفه علی الف عوجا)

قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلَّذِينَ
[قرار داد آن را] راست و استوار تا بیم دهد از عذابی سخت از نزد او و مژده دهد به مؤمنان آنان که

يَعْمَلُونَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾ مَّٰكِثِينَ
می کنند کارهای شایسته که برای ایشان است پاداشی نیکو ﴿٢﴾ پایدارند

فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ ٱلَّذِينَ قَالُوا۟ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾
در آن همیشه ﴿٣﴾ و تا بیم دهد آنان را که گفتند گرفته است الله فرزندی را ﴿٤﴾

مَّا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَآئِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ
نیست برایشان به آن هیچ دانشی و نه برای پدرانشان بزرگ است سخنی که بیرون می‌آید از

أَفْوَٰهِهِمْ إِن يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿۵﴾ فَلَعَلَّكَ بَٰخِعٌ نَّفْسَكَ
دهان‌های ایشان نمی‌گویند مگر دروغی را ﴿۵﴾ پس مبادا هلاک سازی خود را

عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ إِن لَّمْ يُؤْمِنُوا۟ بِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿۶﴾ إِنَّا
بر پی [رویگردانی] ایشان اگر ایمان نیاورند به این سخن از اندوه ﴿۶﴾ همانا ما

جَعَلْنَا مَا عَلَى ٱلْأَرْضِ زِينَةً لَّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
قرار داده ایم آنچه را که بر زمین است آرایشی برای آن تا بیازماییم ایشان را که کدام کس از ایشان نیکوکردارتر است

﴿۷﴾ وَإِنَّا لَجَٰعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿۸﴾ أَمْ حَسِبْتَ
﴿۷﴾ و همانا ما گمارنده ایم آنچه را که بر روی آن است زمینی خشک و بی گیاه ﴿۸﴾ آیا پنداشتی که

أَنَّ أَصْحَٰبَ ٱلْكَهْفِ وَٱلرَّقِيمِ كَانُوا۟ مِنْ ءَايَٰتِنَا عَجَبًا ﴿۹﴾
به راستی اصحاب کهف و رقیم بودند از نشانه های ما بس شگفت؟ ﴿۹﴾

إِذْ أَوَى ٱلْفِتْيَةُ إِلَى ٱلْكَهْفِ فَقَالُوا۟ رَبَّنَآ ءَاتِنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً
[یادکن]آنگاه پناه بردند جوانان به آن غار پس گفتند [ای] پروردگارما بده به ما از نزد خودت رحمتی را

وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿۱۰﴾ فَضَرَبْنَا عَلَىٰٓ ءَاذَانِهِمْ فِى
و آماده ساز برای ما در کارمان رهیافتی را ﴿۱۰﴾ پس [پرده] زدیم بر گوش‌هایشان در

ٱلْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿۱۱﴾ ثُمَّ بَعَثْنَٰهُمْ لِنَعْلَمَ أَىُّ ٱلْحِزْبَيْنِ
آن غار سال‌های شمرده شده ﴿۱۱﴾ سپس برانگیختیم ایشان را تا معلوم کنیم کدام یک از دو گروه

أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوٓا۟ أَمَدًا ﴿۱۲﴾ نَّحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِٱلْحَقِّ
بهتر شمارش کننده است مقدار مدتی را که درنگ کرده اند ﴿۱۲﴾ ما حکایت می کنیم بر تو خبرشان را به حق

إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ ءَامَنُوا۟ بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَٰهُمْ هُدًى ﴿۱۳﴾ وَرَبَطْنَا
هر آینه ایشان جوانانی بودند که ایمان آوردند به پروردگار خود و بیفزودیم بر ایشان هدایت را ﴿۱۳﴾ و استوار ساختیم

عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا۟ فَقَالُوا۟ رَبُّنَا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
دل هایشان را آنگاه که ایستادند پس گفتند پروردگار ما پروردگار آسمان ها و زمین است

لَن نَّدْعُوَا۟ مِن دُونِهِۦٓ إِلَٰهًا لَّقَدْ قُلْنَآ إِذًا شَطَطًا ﴿۱۴﴾ هَٰٓؤُلَآءِ
هرگز فرا نمی خوانیم به جز وی الهی را [که اگر بخوانیم] هر آینه گفته باشیم آنگاه سخنی ناروا را [دروغ و دور از عقل را] ﴿۱۴﴾ اینها

قَوْمُنَا ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم
قوم ما هستند که گرفته اند به جز الله اله هایی را چرا نمی آورند بر [اثبات] آنان

بِسُلْطَٰنٍۭ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ﴿۱۵﴾
دلیل روشنی را؟ پس کیست ستمکارتر از کسی که بربست بر الله دروغی را ﴿۱۵﴾

ربع حزب ۳۰

وَإِذِ ٱعۡتَزَلۡتُمُوهُمۡ وَمَا يَعۡبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ فَأۡوُۥٓاْ إِلَى ٱلۡكَهۡفِ
و چون کناره جستید از آنان و از آنچه می پرستند به جز الله پس پناه برید به این غار

يَنشُرۡ لَكُمۡ رَبُّكُم مِّن رَّحۡمَتِهِۦ وَيُهَيِّئۡ لَكُم مِّنۡ أَمۡرِكُم مِّرۡفَقٗا
تا بگستراند برای شما پروردگارتان از رحمت خود و مهیا سازد برای شما در کارتان آسایشی را

(۱۶) وَتَرَى ٱلشَّمۡسَ إِذَا طَلَعَت تَّزَٰوَرُ عَن كَهۡفِهِمۡ ذَاتَ
(۱۶) و می بینی آفتاب را چون برآید مایل می‌شود از غار ایشان به جانب

ٱلۡيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَت تَّقۡرِضُهُمۡ ذَاتَ ٱلشِّمَالِ وَهُمۡ فِي فَجۡوَةٖ
راست و چون غروب کند در گذرد از ایشان به جانب چپ و ایشان در فراخنایی

مِّنۡهُۚ ذَٰلِكَ مِنۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِۗ مَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن
از آن [غارند] این از نشانه های الله است هرکه را راه نماید الله پس او راه یافته است و هرکه را

يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ وَلِيّٗا مُّرۡشِدٗا (۱۷) وَتَحۡسَبُهُمۡ أَيۡقَاظٗا
گمراه کند پس هرگز نیابی برای او هیچ دوست راه نمایی را (۱۷) و پنداری ایشان را بیدار

وَهُمۡ رُقُودٞۚ وَنُقَلِّبُهُمۡ ذَاتَ ٱلۡيَمِينِ وَذَاتَ ٱلشِّمَالِۖ وَكَلۡبُهُم
درحالی که ایشان خفته اند و می گردانیم ایشان را به جانب راست و جانب چپ و سگ ایشان

بَٰسِطٞ ذِرَاعَيۡهِ بِٱلۡوَصِيدِۚ لَوِ ٱطَّلَعۡتَ عَلَيۡهِمۡ لَوَلَّيۡتَ مِنۡهُمۡ
گسترانده است دو بازوی خود را به آستانهٔ در اگر اطلاع یابی بر ایشان البته روبگردانی از ایشان

فِرَارٗا وَلَمُلِئۡتَ مِنۡهُمۡ رُعۡبٗا (۱۸) وَكَذَٰلِكَ بَعَثۡنَٰهُمۡ
به طریق گریختن و هر آینه آکنده شوی از[دیدن] آنان از ترس (۱۸) و اینچنین برانگیختیم ایشان را

لِيَتَسَآءَلُواْ بَيۡنَهُمۡۚ قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ كَمۡ لَبِثۡتُمۡۖ قَالُواْ لَبِثۡنَا
تا پرسش کنند در میان خود گفت گوینده ای از ایشان چقدر درنگ کرده‌اید؟ گفتند درنگ کرده‌ایم

يَوۡمًا أَوۡ بَعۡضَ يَوۡمٖۚ قَالُواْ رَبُّكُمۡ أَعۡلَمُ بِمَا لَبِثۡتُمۡ فَٱبۡعَثُوٓاْ
یک روز یا پاره ای از روز را گفتند پروردگار شما داناتر است به مقدار درنگ کردن شما پس بفرستید

أَحَدَكُم بِوَرِقِكُمۡ هَٰذِهِۦٓ إِلَى ٱلۡمَدِينَةِ فَلۡيَنظُرۡ أَيُّهَآ أَزۡكَىٰ
یکی از خودتان را با این دراهمتان به سوی شهر پس باید که بنگرد کدامشان [از دکان های شهر] پاکیزه تر است

طَعَامٗا فَلۡيَأۡتِكُم بِرِزۡقٖ مِّنۡهُ وَلۡيَتَلَطَّفۡ وَلَا يُشۡعِرَنَّ
[از جهت] طعام پس بیاورد برای شما روزی ای را از آن و باید مدارا و نرمی کند و خبردار نکند

بِكُمۡ أَحَدًا (۱۹) إِنَّهُمۡ إِن يَظۡهَرُواْ عَلَيۡكُمۡ يَرۡجُمُوكُمۡ
به[حال] شما هیچ کس را (۱۹) همانا ایشان اگر دست یابند بر شما سنگسار کنند شما را

أَوۡ يُعِيدُوكُمۡ فِي مِلَّتِهِمۡ وَلَن تُفۡلِحُوٓاْ إِذًا أَبَدٗا (۲۰)
یا برمی‌گردانند شما را در آیین خود و هرگز رستگار نخواهید شد در آن صورت هیچ گاه (۲۰)

وَكَذَٰلِكَ أَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوٓاْ أَنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ
و این گونه [مردم شهر را] آگاه کردیم بر[حال] ایشان تا بدانند که وعدهٔ الله [=زنده کردن مردگان پس از مرگ] حق است و اینکه

ٱلسَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَآ إِذْ يَتَنَٰزَعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُواْ
قیامت هیچ تردیدی نیست در آن آنگاه که کشمکش می کردند میان خود در کارشان پس [مخالفان] گفتند

ٱبْنُواْ عَلَيْهِم بُنْيَٰنًا رَّبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ ٱلَّذِينَ غَلَبُواْ عَلَىٰٓ
بنا کنید بر[غار] ایشان بنایی را پروردگارشان داناتر است به حال ایشان گفتند آنان که چیره بودند بر

أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا (۲۱) سَيَقُولُونَ ثَلَٰثَةٌ
کارشان البته خواهیم ساخت بر [غار] ایشان مسجدی را (۲۱) [جمعی] خواهند گفت [اصحاب کهف] سه تن اند

رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًۢا
که چهارم ایشان سگ شان است و[جمعی] می گویند پنج تن اند که ششم ایشان سگ شان است سنگ انداختنی

بِٱلْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ
نادیده [از روی گمان] و می گویند که هفت تن اند و هشتم ایشان سگ شان است بگو پروردگار من داناتر است

بِعِدَّتِهِم مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَآءً ظَٰهِرًا
به شمار ایشان نمی داند [شمار] ایشان را مگر اندکی [از کسان] پس جدال مکن دربارهٔ ایشان مگر جدالی سرسری

وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِم مِّنْهُمْ أَحَدًا (۲۲) وَلَا تَقُولَنَّ لِشَاْىْءٍ
و نظر مخواه دربارهٔ ایشان از هیچ کسی (۲۲) و مگو هرگز دربارهٔ هیچ چیزی

إِنِّى فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا (۲۳) إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ وَٱذْكُر رَّبَّكَ
که من البته کننده ام آن را فردا (۲۳) مگر آنکه [بگویی] اگر خواهد الله و یاد کن پروردگار خود را

إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰٓ أَن يَهْدِيَنِ رَبِّى لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا
وقتی که فراموش کنی و بگو امید است که راه نماید مرا پروردگار من به نزدیک تر از این رهیافتی را

(۲۴) وَلَبِثُواْ فِى كَهْفِهِمْ ثَلَٰثَ مِاْئَةٍ سِنِينَ وَٱزْدَادُواْ تِسْعًا
(۲۴) و درنگ کردند در غار خود سه صد سال و افزودند[بر آن] نه سال دیگر

(۲۵) قُلِ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُواْ لَهُۥ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
(۲۵) بگو الله داناتر است به مقداری که درنگ کردند برای اوست [علم] غیب آسمان‌ها و زمین

أَبْصِرْ بِهِۦ وَأَسْمِعْ مَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِىٍّ وَلَا يُشْرِكُ
چقدر بینا و چقدر شنواست نیست برای ایشان به جز او هیچ کارسازی و شریک نمی گیرد

فِى حُكْمِهِۦٓ أَحَدًا (۲۶) وَٱتْلُ مَآ أُوحِىَ إِلَيْكَ مِن كِتَابِ
در حکم خود هیچ کس را (۲۶) و بخوان آنچه را وحی فرستاده شد به سوی تو از کتاب

رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَن تَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلْتَحَدًا (۲۷)
پروردگارت دگرگون کننده‌ای نیست برای سخنان او و هرگز نیابی جز او هیچ پناهگاهی را (۲۷)

وَٱصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِٱلْغَدَوٰةِ وَٱلْعَشِيِّ
و شکیبا دار خود را با آنان که می‌خوانند پروردگار خود را به صبح و شام

يُرِيدُونَ وَجْهَهُۥ ۖ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ ٱلْحَيَوٰةِ
می‌خواهند رضای او را و درنگذرد دیدگانت از آنها که بخواهی آرایش زندگانی

ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُۥ عَن ذِكْرِنَا وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ وَكَانَ
دنیا را و اطاعت مکن آن را که غافل ساختیم دل او را از یاد خویش و پیروی کرده است خواهش خود را و هست

أَمْرُهُۥ فُرُطًا ﴿۲۸﴾ وَقُلِ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَن شَآءَ فَلْيُؤْمِن وَمَن
کار او ازحدّ گذشته ﴿۲۸﴾ و بگو حق ازجانب پروردگارتان است پس هرکه خواهد ایمان آورد و هرکه

شَآءَ فَلْيَكْفُرْ ۚ إِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلظَّٰلِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا ۚ
خواهد کافر شود همانا مهیا کردیم برای ستمکاران آتشی را که فرا گیرد ایشان را سراپرده های آن

وَإِن يَسْتَغِيثُوا۟ يُغَاثُوا۟ بِمَآءٍ كَٱلْمُهْلِ يَشْوِى ٱلْوُجُوهَ ۚ بِئْسَ
و اگر فریادرسی خواهند فریادرسی می شوند به آبی مانند مس گداخته که بریان می کند چهره ها را بد

ٱلشَّرَابُ وَسَآءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿۲۹﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
آشامیدنی است و[دوزخ] بد منزلگاهی است ﴿۲۹﴾ همانا آنانی که ایمان آوردند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿۳۰﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ
کارهای شایسته همانا ما تباه نکنیم پاداش کسی که نیکو کرده است کار را ﴿۳۰﴾ آنان

لَهُمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهِمُ ٱلْأَنْهَٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ
برای‌شان باغ های جاویدان است که می رود از زیر[درختان] آنها نهرها زیور داده شوند در آنجا از دستبندهایی

مِن ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِّن سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُّتَّكِـِٔينَ
از طلا و می پوشند جامه هایی سبز را از دیبای نازک و دیبای ستبر تکیه کنان‌اند

فِيهَا عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ ۚ نِعْمَ ٱلثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿۳۱﴾ ۞ وَٱضْرِبْ
در آنجا بر تخت ها خوب پاداش و نیکو منزلگاهی است ﴿۳۱﴾ و بزن

لَهُم مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَٰبٍ وَحَفَفْنَٰهُمَا
برای ایشان مَثَلی را دو مرد را که قرار دادیم ما برای یکی از آن دو دو باغ را از درختان انگور و گرداگرد آن

بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿۳۲﴾ كِلْتَا ٱلْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ
دو را گرفته بودیم با درختان خرما و قرار دادیم در میان دو باغ کشتزاری را ﴿۳۲﴾ هر دو باغ می‌دادند خوردنی خود را و هیچ

تَظْلِم مِّنْهُ شَيْـًٔا ۚ وَفَجَّرْنَا خِلَٰلَهُمَا نَهَرًا ﴿۳۳﴾ وَكَانَ لَهُۥ ثَمَرٌ فَقَالَ
نمی‌کاستند از آن [میوه] چیزی را و جاری ساختیم میان هر دو جویی را ﴿۳۳﴾ و بود برای او حاصلی پس گفت

لِصَٰحِبِهِۦ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ أَنَا۠ أَكْثَرُ مِنكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿۳۴﴾
به رفیق خود در حالی که او گفتگو می کرد با او من بیشترم از تو در مال و نیرومندترم از جهت افراد[=خویشاوندان] ﴿۳۴﴾

نصف حزب ۳۰

وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفۡسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَٰذِهِۦٓ
و درآمد به باغ خود و حال آنكه او ستمكار بود براى خويش گفت نمى پندارم كه نابود شود اين باغ

أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةً وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّى
هيچ گاه ﴿٣٥﴾ و گمان ندارم كه رستاخيز برپاشدنى باشد و [فرضا] اگر بازگردانيده شوم به سوى پروردگار خود

لَأَجِدَنَّ خَيۡرًا مِّنۡهَا مُنقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهُۥ صَاحِبُهُۥ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ
هر آينه خواهم يافت بهتر از آن جايگاهى ﴿٣٦﴾ گفت به او همراه او و او گفتگو مى كرد با وى

أَكَفَرۡتَ بِٱلَّذِى خَلَقَكَ مِن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٍ ثُمَّ سَوَّىٰكَ رَجُلًا
آيا كافر شدى به الله آن كه آفريد تو را از خاكى سپس از نطفه‌اى سپس تو را مردى كامل گردانيد

لَّٰكِنَّا۠ هُوَ ٱللَّهُ رَبِّى وَلَآ أُشۡرِكُ بِرَبِّىٓ أَحَدًا ﴿٣٧﴾ ﴿٣٨﴾ وَلَوۡلَآ إِذۡ
﴿٣٧﴾ ليكن [من مى گويم كه] «الله» پروردگار من است و شريك نمى سازم با پروردگار خود هيچ كس را ﴿٣٨﴾ و چرا آنگاه كه

دَخَلۡتَ جَنَّتَكَ قُلۡتَ مَا شَآءَ ٱللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِٱللَّهِۚ إِن تَرَنِ أَنَا۠
درآمدى به باغ خود نگفتى هرچه بخواهد الله نيست نيرويى مگر به [يارى] الله اگر بينى مرا

أَقَلَّ مِنكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ رَبِّىٓ أَن يُؤۡتِيَنِ خَيۡرًا مِّن
كه كمترم از تو در مال و فرزند ﴿٣٩﴾ پس اميد است كه پروردگار من بدهد به من بهتر از

جَنَّتِكَ وَيُرۡسِلَ عَلَيۡهَا حُسۡبَانًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَتُصۡبِحَ صَعِيدًا
باغ تو را و بفرستد بر آن آفتى از آسمان پس گردد زمينى صاف

زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوۡ يُصۡبِحَ مَآؤُهَا غَوۡرًا فَلَن تَسۡتَطِيعَ لَهُۥ طَلَبًا ﴿٤١﴾
و بى گياه ﴿٤٠﴾ يا شود آب آن فرورفته پس هرگز نتوانى براى آن جستن ﴿٤١﴾

وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِۦ فَأَصۡبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيۡهِ عَلَىٰ مَآ أَنفَقَ فِيهَا وَهِىَ خَاوِيَةٌ
وفراگرفته شد محصولش پس صبح كرد در حالى كه زيرورو مى كرد [=به هم مى زد] دو دستش را [به حسرت] بر آنچه خرج كرده بود در آن و آن [باغ] فروريخته بود

عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِى لَمۡ أُشۡرِكۡ بِرَبِّىٓ أَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمۡ تَكُن لَّهُۥ
بر داربست هاى خود و مى گفت اى كاش شريك نكرده بودم با پروردگار خود هيچ كس را ﴿٤٢﴾ و نبود براى او

فِئَةٌ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ ٱلۡوَلَٰيَةُ
هيچ گروهى كه اورا يارى دهند در برابر الله و نشد او انتقام گيرنده ﴿٤٣﴾ آنجا يارى از آن

لِلَّهِ ٱلۡحَقِّۚ هُوَ خَيۡرٌ ثَوَابًا وَخَيۡرٌ عُقۡبًا ﴿٤٤﴾ وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلَ ٱلۡحَيَوٰةِ
الله بر حق است وى بهتر است به ثواب دادن و بهتر است به سرانجام ﴿٤٤﴾ و بزن براى آنان مَثَل زندگانى

ٱلدُّنۡيَا كَمَآءٍ أَنزَلۡنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَٱخۡتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ ٱلۡأَرۡضِ
دنيا را مانند آبى است كه فروفرستاديم آن را از آسمان پس بياميخت به سبب وى رستنى زمين

فَأَصۡبَحَ هَشِيمًا تَذۡرُوهُ ٱلرِّيَٰحُۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىۡءٍ مُّقۡتَدِرًا ﴿٤٥﴾
پس گرديد [آخر كار] درهم شكسته كه مى پراكند آن را بادها و هست الله بر هر چيزى توانا ﴿٤٥﴾

ٱلْمَالُ وَٱلْبَنُونَ زِينَةُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَٱلْبَٰقِيَٰتُ ٱلصَّٰلِحَٰتُ
مال و فرزندان آرایش زندگانی این دنیاست و ماندگارهای شایسته

خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ ٱلْجِبَالَ وَتَرَى
بهتر است نزد پروردگارت [از جهت] ثواب و بهتر است [از جهت] امید داشتن ﴿۴۶﴾ و [یاد کن] روزی را که روان کنیم کوه ها را و ببینی

ٱلْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعُرِضُوا۟
زمین را هموار و هویدا و جمع سازیم آنان [مردمان] را پس نگذاریم از ایشان هیچ کس را ﴿۴۷﴾ و عرضه شوند

عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَّقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَٰكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍۭ بَلْ زَعَمْتُمْ
بر پروردگارت صف کشیده هر آینه آمدید پیش ما چنانچه آفریده بودیم شما را اول بار بلکه می پنداشتید

أَلَّن نَّجْعَلَ لَكُم مَّوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ ٱلْكِتَٰبُ فَتَرَى ٱلْمُجْرِمِينَ
که قرار ندهیم برای شما وعده گاهی را ﴿۴۸﴾ و نهاده شود نامهٔ اعمال پس ببینی بزهکاران را

مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَٰوَيْلَتَنَا مَالِ هَٰذَا ٱلْكِتَٰبِ
ترسان از آنچه در آن [نوشته] است و می گویند ای وای بر ما چیست این نامه

لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّآ أَحْصَىٰهَا ۚ وَوَجَدُوا۟ مَا عَمِلُوا۟
که فرو ننهاده است [هیچ گناه] کوچک و نه بزرگی را مگر به شمار آورده است آن را و بیابند هرچه کرده بودند

حَاضِرًا ۗ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُوا۟
پیش رو و ستم نمی کند پروردگار تو بر هیچ کس ﴿۴۹﴾ و [یاد کن] آنگاه که گفتیم به فرشتگان سجده کنید

لِءَادَمَ فَسَجَدُوٓا۟ إِلَّآ إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ ٱلْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِۦٓ ۗ
برای آدم پس سجده کردند مگر ابلیس بود از جن پس سرپیچید از فرمان پروردگار خود

أَفَتَتَّخِذُونَهُۥ وَذُرِّيَّتَهُۥٓ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِى وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّۢ ۚ
آیا پس می گیرید او را و فرزندان او را دوستان به جای من و ایشان برای شما دشمن اند [شیطان و دوستان او]

بِئْسَ لِلظَّٰلِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾ ۞ مَّآ أَشْهَدتُّهُمْ خَلْقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
بد است برای ستمکاران به عنوان جایگزین ﴿۵۰﴾ شاهد نگرفته بودم آنان را بر آفریدن آسمان ها

وَٱلْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنفُسِهِمْ وَمَا كُنتُ مُتَّخِذَ ٱلْمُضِلِّينَ عَضُدًا
و زمین و نه بر آفریدن خودشان و نگرفته بودم گمراه کنندگان را به مددکاری

﴿٥١﴾ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا۟ شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ
﴿۵۱﴾ و روزی که فرماید [خدای تعالی] ندا کنید شریکان مرا آنان که می پنداشتید پس ندا کنند آنها را

فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا۟ لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَءَا ٱلْمُجْرِمُونَ
پس پاسخ نخواهند داد به ایشان قرار دهیم میان آنها هلاکتگاهی [یا فاصله و حائلی] ﴿۵۲﴾ و ببینند بزهکاران

ٱلنَّارَ فَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُم مُّوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا۟ عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾
آتش را پس یقین کنند که آنان درافتادنی اند در آن و نیابند از آن راه برگشتی را ﴿۵۳﴾

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَكَانَ
و هر آینه گوناگون بیان کردیم در این قرآن برای مردمان از هر مَثَلی و هست

الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا
آدمی بیش از هر چیزی در چون و چرا ﴿٥٤﴾ و باز نداشته است مردم را از اینکه ایمان بیاورند

إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ
آنگاه که آمد برای ایشان هنمود و اینکه آمرزش بخواهند از پروردگارشان مگر آنکه برسد به ایشان روش

الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ
پیشینیان یا بیاید بر ایشان عذاب رویارویی ﴿٥٥﴾ و نمی فرستیم پیامبران را

إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ ۚ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ
مگر مژده دهندگان و بیم دهندگان و ستیزه می کنند کسانی که کفر ورزیدند به باطل

لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ ۖ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنْذِرُوا هُزُوًا ﴿٥٦﴾ وَمَنْ
تا تباه سازند به سبب آن [جدال] حق را و گرفتند آیات مرا و چیزی را که به آن بیم داده شدند به ریشخند ﴿٥٦﴾ و کیست

أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ ۚ
ستمکارتر از آن که پند داده شد به آیات پروردگارش پس روی گردانید از آن و فراموش کرد آنچه پیش فرستاده است دو دست وی

إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا ۖ
همانا ما قراردادیم بر دل هایشان پرده هایی که نفهمند آن را و در گوش هایشان سنگینی است

وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ
و اگر بخوانی ایشان را به سوی هدایت پس هرگز نیایند به راه هیچ گاه ﴿٥٧﴾ و پروردگار تو

الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ ۖ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ
آمرزگار صاحب رحمت است اگر می گرفت ایشان را به سبب آنچه کرده اند هر آینه شتاب می نمود بر ایشان

الْعَذَابَ ۚ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾
عذاب را بلکه برای ایشان وعده گاهی است که هرگز نیابند در برابر آن پناهی را ﴿٥٨﴾

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ
و آن آبادی ها هلاک کردیم آنها را چون ستم کردند و قرار دادیم برای هلاک شان

مَوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ
وعده گاهی را ﴿٥٩﴾ و [یاد کن] آنگاه که گفت موسی به جوان خود پیوسته راه می روم تا آنکه

أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا
برسم به جایگاه به هم پیوستن دو دریا یا بپویم روزگاری دراز [راه] را ﴿٦٠﴾ پس چون رسیدند

مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾
به جایگاه پیوستن آن دو[دریا] فراموش کردند ماهی خود را پس گرفت ماهی راه خود را در دریا به حالت سرازیر ﴿٦١﴾

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَىٰهُ ءَاتِنَا غَدَآءَنَا لَقَدۡ لَقِينَا مِن سَفَرِنَا

پس چون گذشتند گفت[موسی] به جوان خود بیاور برای ما چاشت ما را هر آینه یافتیم از این سفرمان

هَٰذَا نَصَبٗا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَءَيۡتَ إِذۡ أَوَيۡنَآ إِلَى ٱلصَّخۡرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ

رنجی سخت ﴿٦٢﴾ گفت آیا دیدی آنگاه که جای گرفتیم به نزد آن تخته سنگ پس من فراموش کردم

ٱلۡحُوتَ وَمَآ أَنسَىٰنِيهُ إِلَّا ٱلشَّيۡطَٰنُ أَنۡ أَذۡكُرَهُۥۚ وَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ

ماهی را و فراموشم نساخت آن را مگر شیطان که یاد کنم آن را و گرفت [ماهی] راه خود را

فِي ٱلۡبَحۡرِ عَجَبٗا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبۡغِۚ فَٱرۡتَدَّا عَلَىٰٓ ءَاثَارِهِمَا

در دریا به شیوه ای شگفت ﴿٦٣﴾ [موسی] گفت آن [جایگاه] همان است که ما می‌جستیم پس بازگشتند بر ردّ پای خود

قَصَصٗا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبۡدٗا مِّنۡ عِبَادِنَآ ءَاتَيۡنَٰهُ رَحۡمَةٗ مِّنۡ

پی جویان ﴿٦٤﴾ پس یافتند بنده ای از بندگان ما را که دادیم به او رحمتی را از

عِندِنَا وَعَلَّمۡنَٰهُ مِن لَّدُنَّا عِلۡمٗا ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰ هَلۡ أَتَّبِعُكَ

نزد خود و آموختیم به او از نزد خود دانشی را ﴿٦٥﴾ گفت به او موسی آیا پیروی کنم تو را

عَلَىٰٓ أَن تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمۡتَ رُشۡدٗا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَن تَسۡتَطِيعَ

به شرط آنکه بیاموزی به من از آنچه آموخته شده ای از راهدانی ﴿٦٦﴾ گفت همانا تو هرگز نتوانی

مَعِيَ صَبۡرٗا ﴿٦٧﴾ وَكَيۡفَ تَصۡبِرُ عَلَىٰ مَا لَمۡ تُحِطۡ بِهِۦ خُبۡرٗا ﴿٦٨﴾ قَالَ

با من شکیبایی کردن ﴿٦٧﴾ و چگونه شکیبایی کنی بر چیزی که احاطه نیافته‌ای به آن ا زجهت آگاهی؟ ﴿٦٨﴾ گفت

سَتَجِدُنِيٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ صَابِرٗا وَلَآ أَعۡصِي لَكَ أَمۡرٗا ﴿٦٩﴾ قَالَ

خواهی یافت مرا اگر خواهد الله صبر کننده و نافرمانی نکنم از تو در هیچ کاری ﴿٦٩﴾ گفت

فَإِنِ ٱتَّبَعۡتَنِي فَلَا تَسۡـَٔلۡنِي عَن شَيۡءٍ حَتَّىٰٓ أُحۡدِثَ لَكَ مِنۡهُ ذِكۡرٗا

اگر از من پیروی کردی پس مپرس از من از چیزی تا آنکه خود آغاز کنم برای تو از آن سخن را

﴿٧٠﴾ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا رَكِبَا فِي ٱلسَّفِينَةِ خَرَقَهَاۖ قَالَ أَخَرَقۡتَهَا

﴿٧٠﴾ پس هر دو رفتند تا وقتی که سوار شدند در کشتی شکافت آن را گفت [موسی] آیا شکافتی آن را

لِتُغۡرِقَ أَهۡلَهَا لَقَدۡ جِئۡتَ شَيۡـًٔا إِمۡرٗا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمۡ أَقُلۡ إِنَّكَ

تا غرق کنی اهل آن را هر آینه انجام دادی کاری بسیار زشت را ﴿٧١﴾ گفت آیا نگفته بودم که تو

لَن تَسۡتَطِيعَ مَعِيَ صَبۡرٗا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذۡنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا

نتوانی با من شکیبایی را ﴿٧٢﴾ گفت [موسی] بازخواست مکن مرا به آنچه فراموش کردم و

تُرۡهِقۡنِي مِنۡ أَمۡرِي عُسۡرٗا ﴿٧٣﴾ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا لَقِيَا غُلَٰمٗا فَقَتَلَهُۥ

برمن تحمیل مکن در کارم دشواریی را ﴿٧٣﴾ پس هر دو رفتند تا آن که دیدار کردند پسری را پس بکشت او را

قَالَ أَقَتَلۡتَ نَفۡسٗا زَكِيَّةَۢ بِغَيۡرِ نَفۡسٖ لَّقَدۡ جِئۡتَ شَيۡـٔٗا نُّكۡرٗا ﴿٧٤﴾

گفت [موسی] آیا کُشتی فرد پاکی را بی آنکه کسی را [کشته باشد] هر آینه مرتکب شدی کاری ناپسند را ﴿٧٤﴾

۞ قَالَ أَلَمۡ أَقُل لَّكَ إِنَّكَ لَن تَسۡتَطِيعَ مَعِيَ صَبۡرٗا ﴿٧٥﴾ قَالَ إِن
گفت آیا نگفته بودم به تو که همانا تو نتوانی با من شکیبایی را ﴿۷۵﴾ گفت [موسی] اگر

سَأَلۡتُكَ عَن شَيۡءِۭ بَعۡدَهَا فَلَا تُصَٰحِبۡنِيۖ قَدۡ بَلَغۡتَ مِن لَّدُنِّي عُذۡرٗا
پرسم تو را از چیزی بعد از این پس همراه مگیر مرا که رسیده ای از جانب من به عذری

﴿٧٦﴾ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَيَآ أَهۡلَ قَرۡيَةٍ ٱسۡتَطۡعَمَآ أَهۡلَهَا فَأَبَوۡاْ
﴿۷۶﴾ پس هر دو به راه افتادند تا چون رسیدند به مردم آبادی ای که غذا خواستند از اهل آن پس دریغ کردند

أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارٗا يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ فَأَقَامَهُۥۖ
که مهمانی کنند آنان را پس یافتند هر دو در آنجا دیواری را که می‌خواست بیفتد پس برپا داشت [آن نیکمرد] آن را

قَالَ لَوۡ شِئۡتَ لَتَّخَذۡتَ عَلَيۡهِ أَجۡرٗا ﴿٧٧﴾ قَالَ هَٰذَا فِرَاقُ بَيۡنِي
گفت [موسی] اگر می‌خواستی هر آینه می‌گرفتی بر آن مزدی را ﴿۷۷﴾ گفت [آن نیکمرد] این [هنگام] جدایی میان من

وَبَيۡنِكَۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأۡوِيلِ مَا لَمۡ تَسۡتَطِع عَّلَيۡهِ صَبۡرًا ﴿٧٨﴾ أَمَّا
و تو است اکنون آگاه سازم تو را به حقیقت فرجام آنچه نتوانستی بر آن شکیبایی را ﴿۷۸﴾ اما

ٱلسَّفِينَةُ فَكَانَتۡ لِمَسَٰكِينَ يَعۡمَلُونَ فِي ٱلۡبَحۡرِ فَأَرَدتُّ أَنۡ أَعِيبَهَا
آن کشتی پس بود برای بینوایانی که کار می کردند در دریا پس خواستم که معیوب کنم آن را

وَكَانَ وَرَآءَهُم مَّلِكٞ يَأۡخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصۡبٗا ﴿٧٩﴾ وَأَمَّا ٱلۡغُلَٰمُ
و بود درپس آنان پادشاهی که می‌گرفت هر کشتی [سالم] را به زور ﴿۷۹﴾ و اما آن نوجوان

فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤۡمِنَيۡنِ فَخَشِينَآ أَن يُرۡهِقَهُمَا طُغۡيَٰنٗا وَكُفۡرٗا
پس بودند پدر و مادر او دو مؤمن پس ترسیدیم که وا دارد ایشان را به سرکشی و کفری

﴿٨٠﴾ فَأَرَدۡنَآ أَن يُبۡدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيۡرٗا مِّنۡهُ زَكَوٰةٗ وَأَقۡرَبَ رُحۡمٗا
﴿۸۰﴾ پس خواستیم که عوض دهد ایشان را پروردگارشان بهتر از وی از روی پاکیزگی و نزدیک تر از حیث مهربانی

﴿٨١﴾ وَأَمَّا ٱلۡجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَٰمَيۡنِ يَتِيمَيۡنِ فِي ٱلۡمَدِينَةِ وَكَانَ
﴿۸۱﴾ و اما آن دیوار پس بود برای دو نوجوان یتیم در آن شهر و بود

تَحۡتَهُۥ كَنزٞ لَّهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَٰلِحٗا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَن يَبۡلُغَآ
زیر آن گنجی برای ایشان و بود پدرشان شایسته کار پس خواست پروردگار تو که برسند آن دو

أَشُدَّهُمَا وَيَسۡتَخۡرِجَا كَنزَهُمَا رَحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَۚ وَمَا فَعَلۡتُهُۥ
به نهایت قوّت خود و بیرون آورند گنج خود را از روی بخشایشی از پروردگار تو و نکردم آن [کار] را

عَنۡ أَمۡرِيۚ ذَٰلِكَ تَأۡوِيلُ مَا لَمۡ تَسۡطِع عَّلَيۡهِ صَبۡرٗا ﴿٨٢﴾ وَيَسۡـَٔلُونَكَ
به فرمان خود این است حقیقت فرجام آنچه که نتوانستی بر آن شکیبایی را ﴿۸۲﴾ و می پرسند از تو

عَن ذِي ٱلۡقَرۡنَيۡنِۖ قُلۡ سَأَتۡلُواْ عَلَيۡكُم مِّنۡهُ ذِكۡرًا ﴿٨٣﴾
درباره ذوالقرنین بگو به زودی خواهم خواند بر شما از [حال] وی یادی را ﴿۸۳﴾

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُۥ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَءَاتَيۡنَٰهُ مِن كُلِّ شَيۡءٖ سَبَبٗا ﴿٨٤﴾ فَأَتۡبَعَ سَبَبًا
همانا ما توانمندی دادیم به او در زمین و دادیم به او از هر چیزی سررشتهٔ [آن را] ﴿٨٤﴾ پس درپی گرفت راهی را

حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ مَغۡرِبَ ٱلشَّمۡسِ وَجَدَهَا تَغۡرُبُ فِي عَيۡنٍ حَمِئَةٖ ﴿٨٥﴾
تا چون رسید جای فروشدن آفتاب یافت آن را که فرو می رود در چشمه ای گل آلود ﴿٨٥﴾

وَوَجَدَ عِندَهَا قَوۡمٗاۗ قُلۡنَا يَٰذَا ٱلۡقَرۡنَيۡنِ إِمَّآ أَن تُعَذِّبَ وَإِمَّآ أَن تَتَّخِذَ
و یافت نزد آن قومی را گفتیم ای ذوالقرنین یا عذاب می کنی و یا درپیش می گیری

فِيهِمۡ حُسۡنٗا ﴿٨٦﴾ قَالَ أَمَّا مَن ظَلَمَ فَسَوۡفَ نُعَذِّبُهُۥ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِۦ
در میان ایشان [روش] نیکویی را ﴿٨٦﴾ گفت اما کسی که ستم ورزد پس عذاب خواهیم کرد او را سپس بازگردانیده شود به سوی پروردگارش

فَيُعَذِّبُهُۥ عَذَابٗا نُّكۡرٗا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَلَهُۥ جَزَآءً
پس عذاب کند او را عذابی سخت ﴿٨٧﴾ و اما آنکه ایمان آورد و کند کاری شایسته پس برای اوست پاداشی

ٱلۡحُسۡنَىٰۖ وَسَنَقُولُ لَهُۥ مِنۡ أَمۡرِنَا يُسۡرٗا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ أَتۡبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰٓ
نیکوتر و خواهیم گفت به او از فرمان خود آسانی را ﴿٨٨﴾ باز درپی گرفت راهی را ﴿٨٩﴾ تا

إِذَا بَلَغَ مَطۡلِعَ ٱلشَّمۡسِ وَجَدَهَا تَطۡلُعُ عَلَىٰ قَوۡمٖ لَّمۡ نَجۡعَل لَّهُم مِّن
چون رسید به جای برآمدن آفتاب یافت آن را که برمی آمد بر قومی که قرار نداده بودیم برای ایشان در

دُونِهَا سِتۡرٗا ﴿٩٠﴾ كَذَٰلِكَ وَقَدۡ أَحَطۡنَا بِمَا لَدَيۡهِ خُبۡرٗا ﴿٩١﴾ ثُمَّ أَتۡبَعَ
برابر آن [آفتاب] پوششی را ﴿٩٠﴾ اینچنین بود و به تحقیق احاطه داشتیم به آنچه نزد او بود آگاهی ﴿٩١﴾ باز درپی گرفت

سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ بَيۡنَ ٱلسَّدَّيۡنِ وَجَدَ مِن دُونِهِمَا قَوۡمٗا
راهی را ﴿٩٢﴾ تا چون رسید در میان دو کوه یافت در پس آن [دو کوه] قومی را که

لَّا يَكَادُونَ يَفۡقَهُونَ قَوۡلٗا ﴿٩٣﴾ قَالُواْ يَٰذَا ٱلۡقَرۡنَيۡنِ إِنَّ يَأۡجُوجَ وَمَأۡجُوجَ
نزدیک نبودند که بفهمند سخنی را [هیچ زبانی را نمی فهمیدند] ﴿٩٣﴾ گفتند ای ذوالقرنین همانا یاجوج و ماجوج

مُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَهَلۡ نَجۡعَلُ لَكَ خَرۡجًا عَلَىٰٓ أَن تَجۡعَلَ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَهُمۡ
فسادکنندگانند در زمین پس آیا قرار دهیم برای تو هزینه‌ای را بر اینکه بسازی میان ما و میان ایشان

سَدّٗا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيۡرٞ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجۡعَلۡ بَيۡنَكُمۡ
سدّی را؟ ﴿٩٤﴾ گفت آنچه توانمند کرده است مرا در آن پروردگار من بهتر است پس یاری دهید مرا با نیرویی که بسازم میان شما

وَبَيۡنَهُمۡ رَدۡمًا ﴿٩٥﴾ ءَاتُونِي زُبَرَ ٱلۡحَدِيدِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا سَاوَىٰ بَيۡنَ ٱلصَّدَفَيۡنِ
و میان ایشان بندی استوار ﴿٩٥﴾ بیاورید برایم پاره های آهن تا وقتی که برابر ساخت میان آن دو کوه را

قَالَ ٱنفُخُواْۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَعَلَهُۥ نَارٗا قَالَ ءَاتُونِيٓ أُفۡرِغۡ عَلَيۡهِ قِطۡرٗا
گفت بدمید تا آنگاه گردانید آن را آتشی [گداخته] گفت بیاورید برای من تا بریزم بر آن [دیوار] مس گداخته را

﴿٩٦﴾ فَمَا ٱسۡطَٰعُوٓاْ أَن يَظۡهَرُوهُ وَمَا ٱسۡتَطَٰعُواْ لَهُۥ نَقۡبٗا ﴿٩٧﴾
﴿٩٦﴾ پس نه می توانستند که بالا روند از آن و نه می توانستند آن را سوراخ [کنند] ﴿٩٧﴾

قَالَ هَٰذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُۥ دَكَّآءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي
گفت این رحمتی است از پروردگار من پس چون بیاید وعدهٔ پروردگار من گرداند آن را هموار و هست وعدهٔ پروردگار من

حَقًّا ﴿٩٨﴾ ۞ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ
حق ﴿٩٨﴾ و رها می کنیم ما برخی ایشان را آن روز که موج بزنند در برخی دیگر [=در یکدیگر بلولند] و دمیده شود در صور

فَجَمَعْنَٰهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَٰفِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾
پس گرد آوریم آنان را همگی ﴿٩٩﴾ و عرضه نماییم جهنم را در آن روز برای کافران عرضه نمودنی ﴿١٠٠﴾

ٱلَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَآءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا۟ لَا يَسْتَطِيعُونَ
آنان که بود چشم هایشان در پوششی از یاد من و نمی توانستند

سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَن يَتَّخِذُوا۟ عِبَادِي مِن دُونِيٓ
شنیدن [سخن حق را] ﴿١٠١﴾ آیا پنداشتند کسانی که کفر ورزیدند که می گیرند بندگانم را به جای من

أَوْلِيَآءَ إِنَّآ أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَٰفِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِٱلْأَخْسَرِينَ
کارسازان همانا ما مهیا ساخته ایم دوزخ را برای کافران [سرای] پذیرایی ﴿١٠٢﴾ بگو آیا خبر دهیم به شما به زیانکارترین [مردم]

أَعْمَٰلًا ﴿١٠٣﴾ ٱلَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ
از جهت عمل؟ ﴿١٠٣﴾ آنانی که تباه شد کوشش ایشان در زندگانی دنیا و ایشان می پندارند که آنها

يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ وَلِقَآئِهِۦ
نیکو می کنند کار را ﴿١٠٤﴾ آنان کسانی اند که کافر شدند به نشانه های پروردگار خود و دیدار او

فَحَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَزْنًا ﴿١٠٥﴾ ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ
پس تباه گردید اعمالشان پس نخواهیم گذاشت برای شان روز رستاخیز ارزشی را ﴿١٠٥﴾ این است جزای شان

جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا۟ وَٱتَّخَذُوٓا۟ ءَايَٰتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
دوزخ به سبب آنکه کفر ورزیدند و گرفتند آیات مرا و پیامبرانم را به ریشخند ﴿١٠٦﴾ همانا آنان که ایمان آوردند

وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّٰتُ ٱلْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَٰلِدِينَ
و کردند کارهای شایسته هست برای شان باغهای فردوس [سرای] مهمانی ﴿١٠٧﴾ جاودانه اند

فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُل لَّوْ كَانَ ٱلْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمَٰتِ رَبِّي
در آن نمی جویند از آنجا انتقالی را ﴿١٠٨﴾ بگو اگر باشد دریا مرکب برای [نوشتن] سخنان پروردگار من

لَنَفِدَ ٱلْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَٰتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِۦ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ
هر آینه پایان می یابد دریا پیش از آنکه پایان یابد کلمات پروردگار من و اگرچه بیاوریم به مانند آن کمکی را ﴿١٠٩﴾ بگو

إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا۟
جز این نیست که من بشری مثل شمایم که وحی فرستاده می شود به سوی من که اله شما اله یگانه است پس هرکس که امید دارد

لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَٰلِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدًۢا ﴿١١٠﴾
به دیدار پروردگار خود پس باید بکند کاری شایسته و شریک نسازد در عبادت پروردگار خود کسی را ﴿١١٠﴾

ترتیبها ۱۹ سُورَةُ مَرْيَمَ آیاتها ۹۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

كٓهيعٓصٓ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُۥ زَكَرِيَّآ ﴿٢﴾

کاف، ها، یا، عین، صاد ﴿١﴾ [این] یاد رحمت پروردگار تو بر بنده اش زکریاست ﴿٢﴾

إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥ نِدَآءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ ٱلْعَظْمُ

آنگاه که ندا کرد پروردگار خود را به ندایی پنهان ﴿٣﴾ گفت [ای] پروردگارم همانا من سست شده استخوان

مِنِّي وَٱشْتَعَلَ ٱلرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنۢ بِدُعَآئِكَ رَبِّ

من و برافروخته [سپید] گشته است سر [من] از پیری و نبوده ام به درخواست از تو [ای] پروردگارم

شَقِيًّا ﴿٤﴾ وَإِنِّي خِفْتُ ٱلْمَوَٰلِيَ مِن وَرَآءِى وَكَانَتِ

محروم [از اجابت] ﴿٤﴾ و همانا من می ترسم از خویشاوندان بعد از خود و هست

ٱمْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَرِثُنِي وَيَرِثُ

زن من نازا پس عطا کن به من از جانب خود وارثی [فرزندی را] ﴿٥﴾ که ارث بَرَد مرا و ارث بَرَد

مِنْ ءَالِ يَعْقُوبَ وَٱجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يَٰزَكَرِيَّآ

از خاندان یعقوب و بگردان او را [ای] پروردگارم پسندیده ﴿٦﴾ ای زکریا

إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ ٱسْمُهُۥ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَل لَّهُۥ مِن قَبْلُ سَمِيًّا

همانا ما مژده می دهیم تو را به پسری که نام او یحیی است که نگردانیده ایم برای او پیش از این همنامی را

﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٌ وَكَانَتِ ٱمْرَأَتِي

﴿٧﴾ گفت [ای] پروردگارم از کجا باشد برای من پسری حال آنکه هست زن من

عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ ٱلْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذَٰلِكَ

نازا و به تحقیق رسیده ام از سبب کلان سالی به فرتوتی ﴿٨﴾ گفت چنین است

قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِن قَبْلُ وَلَمْ تَكُ

گفت پروردگار تو که این کار بر من آسان است و هر آینه آفریدم تو را پیش از این حال آنکه نبودی

شَيْـًٔا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ ٱجْعَل لِّيٓ ءَايَةً قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا

چیزی ﴿٩﴾ گفت [زکریا] [ای] پروردگارم قرار ده برای من نشانی را فرمود نشانی تو این است که

تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ

سخن نتوانی گفت با مردم سه شبانه روز درحالی که تندرست باشی ﴿١٠﴾ پس بیرون آمد بر قوم خود

مِنَ ٱلْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ أَن سَبِّحُوا۟ بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

از محراب پس اشاره کرد به سوی ایشان که تسبیح گویید صبح و شام ﴿١١﴾

يَٰيَحۡيَىٰ خُذِ ٱلۡكِتَٰبَ بِقُوَّةٖۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡحُكۡمَ صَبِيّٗا ﴿۱۲﴾
[گفت الله] ای یحیی بگیر کتاب را به جدّ و جهد تمام و دادیم به او حکمت را در حالت کودکی ﴿۱۲﴾

وَحَنَانٗا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَوٰةٗۖ وَكَانَ تَقِيّٗا ﴿۱۳﴾ وَبَرَّۢا بِوَٰلِدَيۡهِ وَلَمۡ
و مهری [ویژه] از نزد خویش و پاکیزگی [به وی دادیم] و بود پرهیزکار ﴿۱۳﴾ و [بود] نیکوکار به پدر و مادر خود و

يَكُن جَبَّارًا عَصِيّٗا ﴿۱۴﴾ وَسَلَٰمٌ عَلَيۡهِ يَوۡمَ وُلِدَ وَيَوۡمَ يَمُوتُ
نبود زورگوی سرکش ﴿۱۴﴾ و سلام بر وی در روزی که زاده شد و روزی که می میرد

وَيَوۡمَ يُبۡعَثُ حَيّٗا ﴿۱۵﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ مَرۡيَمَ إِذِ ٱنتَبَذَتۡ
و روزی که برانگیخته شود زنده ﴿۱۵﴾ و یاد کن در این کتاب مریم را وقتی که کناره گزید

مِنۡ أَهۡلِهَا مَكَانٗا شَرۡقِيّٗا ﴿۱۶﴾ فَٱتَّخَذَتۡ مِن دُونِهِمۡ حِجَابٗا
از اهل خود در مکان شرقی ﴿۱۶﴾ پس گرفت از پیش ایشان پرده ای را [=جدا از آنان پنهان شد]

فَأَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرٗا سَوِيّٗا ﴿۱۷﴾ قَالَتۡ إِنِّيٓ
پس فرستادیم به سوی او فرشتهٔ خود را پس جلوه گر شد برای وی آدمی درست اندام ﴿۱۷﴾ گفت همانا من

أَعُوذُ بِٱلرَّحۡمَٰنِ مِنكَ إِن كُنتَ تَقِيّٗا ﴿۱۸﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَنَا۠ رَسُولُ
پناه می جویم به [الله] مهرگستر از تو اگر پرهیزکاری [از من دور شو] ﴿۱۸﴾ گفت جز این نیست که من فرستادهٔ

رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَٰمٗا زَكِيّٗا ﴿۱۹﴾ قَالَتۡ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي
پروردگار توام تا ببخشم به تو پسری پاکیزه را ﴿۱۹﴾ گفت چگونه باشد برای من

غُلَٰمٞ وَلَمۡ يَمۡسَسۡنِي بَشَرٞ وَلَمۡ أَكُ بَغِيّٗا ﴿۲۰﴾ قَالَ كَذَٰلِكِ
پسری و حال آنکه دست نرسانده است به من هیچ بشری و نبوده ام زناکار ﴿۲۰﴾ گفت چنین است

قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٞۖ وَلِنَجۡعَلَهُۥٓ ءَايَةٗ لِّلنَّاسِ وَرَحۡمَةٗ
فرمود پروردگار تو که آن بر من آسان است و تا بگردانیم آن را نشانه ای برای مردم و رحمتی

مِّنَّاۚ وَكَانَ أَمۡرٗا مَّقۡضِيّٗا ﴿۲۱﴾ ۞ فَحَمَلَتۡهُ فَٱنتَبَذَتۡ
از جانب خود و این هست کاری شدنی و حتمی ﴿۲۱﴾ پس حامله شد به او پس کناره گرفت [مریم]

نصف حزب ۳۱

بِهِۦ مَكَانٗا قَصِيّٗا ﴿۲۲﴾ فَأَجَآءَهَا ٱلۡمَخَاضُ إِلَىٰ جِذۡعِ ٱلنَّخۡلَةِ
با او در جایی دور ﴿۲۲﴾ پس کشانید او را درد زایمان به سوی بیخ تنهٔ خرما

قَالَتۡ يَٰلَيۡتَنِي مِتُّ قَبۡلَ هَٰذَا وَكُنتُ نَسۡيٗا مَّنسِيّٗا ﴿۲۳﴾
گفت [مریم] ای کاش مُرده بودم پیش از این و می بودم از یاد رفتهٔ کلّی فراموش شده ﴿۲۳﴾

فَنَادَىٰهَا مِن تَحۡتِهَآ أَلَّا تَحۡزَنِي قَدۡ جَعَلَ رَبُّكِ تَحۡتَكِ سَرِيّٗا ﴿۲۴﴾
پس ندا داد او را از پایین او که غمگین مباش هر آینه قرار داده است پروردگار تو در زیر پای تو جوی آبی را ﴿۲۴﴾

وَهُزِّيٓ إِلَيۡكِ بِجِذۡعِ ٱلنَّخۡلَةِ تُسَٰقِطۡ عَلَيۡكِ رُطَبٗا جَنِيّٗا ﴿۲۵﴾
و بجنبان به سوی خود تنهٔ خرما را تا بیفکند بر تو خرمای تازهٔ چیده را ﴿۲۵﴾

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا ۖ فَإِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي
پس بخور و بنوش و روشن می دار چشم را و اگر ببینی از آدمیان کسی را پس بگو

إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَٰنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿۲۶﴾
همانا من نذر کرده ام برای [الله] مهرگستر روزه ای را پس من سخن نخواهم گفت امروز با هیچ آدمی ﴿۲۶﴾

فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ ۖ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا
پس آورد پسرش را نزد قوم خود درحالی که برداشته بود او را گفتند ای مریم هر آینه آورده ای چیزی

فَرِيًّا ﴿۲۷﴾ يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ
شگفت را ﴿۲۷﴾ ای خواهر هارون نبود پدر تو مرد بدی و نبود

أُمُّكِ بَغِيًّا ﴿۲۸﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ ۖ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي
مادرت بدکاره ﴿۲۸﴾ پس اشاره کرد [مریم] به سوی آن [بچه] گفتند چگونه سخن گوییم با کسی که هست در

الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿۲۹﴾ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي
گهواره کودکی ﴿۲۹﴾ گفت همانا من بندهٔ الله هستم داده است به من کتاب را و گردانیده است مرا

نَبِيًّا ﴿۳۰﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ
پیامبر ﴿۳۰﴾ و گردانیده مرا مبارک هرجا که باشم و سفارش فرموده است مرا به نماز

وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿۳۱﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي
و زکات مادامی که زنده باشم ﴿۳۱﴾ و نیکوکار گردانیده [مرا] با مادر خود و نساخته مرا

جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿۳۲﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ
زورگوی بدبخت ﴿۳۲﴾ و سلام بر من در روزی که زاده شدم و روزی که بمیرم

وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿۳۳﴾ ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ الْحَقِّ
و روزی که برانگیخته شوم زنده ﴿۳۳﴾ این است [حال] عیسی پسر مریم [همان] سخن حق

الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿۳۴﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ ۖ سُبْحَانَهُ ۚ
که در آن تردید می کردند ﴿۳۴﴾ نباشد سزاوار برای الله که بگیرد فرزندی را پاکا او

إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۳۵﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ
چون خواهد گزارَد کاری پس جز این نیست که می گوید به او بشو بی درنگ می شود ﴿۳۵﴾ و [گفت] همانا الله پروردگار من و پروردگار شماست

فَاعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿۳۶﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ
پس بپرستید او را این است راهی راست ﴿۳۶﴾ پس اختلاف کردند گروه‌ها در

بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿۳۷﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ
میان خود پس وای بر کسانی که کافر شدند از حضور در روزی بزرگ ﴿۳۷﴾ چه خوب شنوایند ایشان

وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا ۖ لَٰكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۳۸﴾
و چه خوب بینایند! در روزی که می آیند پیش ما لیکن ستمکاران آن روز در گمراهی آشکارند ﴿۳۸﴾

وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ ٱلْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ ٱلْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ
و بیم ده ایشان را از روز حسرت چون پایان پذیرد کار و[هشدار بده]درحالی که آنان در بی خبری‌اند و ایمان نمی آورند

﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ ٱلْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَٱذْكُرْ
﴿٣٩﴾ همانا ما وارث می شویم زمین را و هر آنکه را که بر روی آن است و آنان به سوی ما بازگردانیده می شوند ﴿٤٠﴾ و یاد کن

فِي ٱلْكِتَٰبِ إِبْرَٰهِيمَ إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ
در این کتاب ابراهیم را همانا او بود بسیار راست گویی پیامبر ﴿٤١﴾ وقتی که گفت به پدر خود ای پدر

لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنكَ شَيْـًٔا ﴿٤٢﴾ يَٰٓأَبَتِ
چرا می پرستی چیزی را که نمی شنود و نمی بیند و دفع نکند از تو هیچ چیزی را[= هیچ گزندی را] ﴿٤٢﴾ ای پدرم

إِنِّي قَدْ جَآءَنِي مِنَ ٱلْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَٱتَّبِعْنِيٓ أَهْدِكَ صِرَٰطًا
همانا من آمده است مرا از دانش چیزی که نیامده است برای تو پس پیروی کن مرا که بنمایم تو را راهی

سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَٰٓأَبَتِ لَا تَعْبُدِ ٱلشَّيْطَٰنَ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ
راست ﴿٤٣﴾ ای پدر پرستش مکن شیطان را همانا شیطان هست برای [الله] مهرگستر

عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يَٰٓأَبَتِ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ ٱلرَّحْمَٰنِ
بسیار نافرمان ﴿٤٤﴾ ای پدر همانا من می ترسم که برسد تو را عذابی از [الله] مهرگستر

فَتَكُونَ لِلشَّيْطَٰنِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَاغِبٌ أَنتَ عَنْ ءَالِهَتِي
پس می شوی برای شیطان یاور و همدم ﴿٤٥﴾ گفت آیا برگشته ای تو از اله های من

يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَٱهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ
ای ابراهیم اگر دست برنداری هر آینه تو را سنگسار کنم و دور باش از من مدتی دراز ﴿٤٦﴾ گفت

سَلَٰمٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّيٓ إِنَّهُۥ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾
تو را به درود! زودا طلب آمرزش کنم برای تو از پروردگار خود همانا او هست به من بسیار مهربان[=به من لطف دارد] ﴿٤٧﴾

وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَأَدْعُوا۟ رَبِّي عَسَىٰٓ
و کناره می‌گیرم از شما و از آنچه فرا می خوانید به جز الله و فرا می خوانم پروردگار خود را امید است

أَلَّآ أَكُونَ بِدُعَآءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا ٱعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ
که نباشم به درخواست پروردگار خود بدبخت و محروم ﴿٤٨﴾ پس چون کناره گرفت از آنان و از آنچه می پرستیدند

مِن دُونِ ٱللَّهِ وَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾
در برابر الله بخشیدیم به او اسحق و یعقوب را و همه را قرار دادیم پیامبر ﴿٤٩﴾

وَوَهَبْنَا لَهُم مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾
و بخشیدیم ایشان را از رحمت خود و قرار دادیم برای ایشان گفتار راست بلند آوازه ای را ﴿٥٠﴾

وَٱذْكُرْ فِي ٱلْكِتَٰبِ مُوسَىٰٓ إِنَّهُۥ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾
و یاد کن در این کتاب موسی را همانا او بود ناب برگزیده و بود فرستاده ای پیامبر ﴿٥١﴾

وَنَٰدَيۡنَٰهُ مِن جَانِبِ ٱلطُّورِ ٱلۡأَيۡمَنِ وَقَرَّبۡنَٰهُ نَجِيّٗا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبۡنَا لَهُۥ مِن
و ندا کردیم او را از طرف راست کوه طور و نزدیک ساختیم او را رازگویان ﴿۵۲﴾ و عطا کردیم به او از

رَّحۡمَتِنَآ أَخَاهُ هَٰرُونَ نَبِيّٗا ﴿٥٣﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِسۡمَٰعِيلَۚ إِنَّهُۥ كَانَ
رحمت خود برادرش هارون را به پیامبری ﴿۵۳﴾ و یاد کن در این کتاب اسماعیل را همانا او بود

صَادِقَ ٱلۡوَعۡدِ وَكَانَ رَسُولٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأۡمُرُ أَهۡلَهُۥ بِٱلصَّلَوٰةِ
راست وعده و بود فرستاده‌ای و پیامبری ﴿۵۴﴾ و امر می کرد اهل خود را به نماز

وَٱلزَّكَوٰةِ وَكَانَ عِندَ رَبِّهِۦ مَرۡضِيّٗا ﴿٥٥﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِدۡرِيسَۚ
و زکات و بود نزد پروردگار خود پسندیده ﴿۵۵﴾ و یاد کن در این کتاب ادریس را

إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعۡنَٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ
همانا او بود راست گفتار و پیامبری ﴿۵۶﴾ و بالا بردیم او را به مقامی والا ﴿۵۷﴾ آنان کسانی اند که

أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِن ذُرِّيَّةِ ءَادَمَ وَمِمَّنۡ حَمَلۡنَا مَعَ نُوحٖ
انعام کرد الله بر ایشان از پیامبران از اولاد آدم و از [اولاد] آنان که برداشتیم با نوح [در کشتی]

وَمِن ذُرِّيَّةِ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡرَٰٓءِيلَ وَمِمَّنۡ هَدَيۡنَا وَٱجۡتَبَيۡنَآۚ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ
و از اولاد ابراهیم و اسرائیل و از جملهٔ کسانی که هدایت نمودیم [ایشان را] و برگزیدیم چون خوانده می شد بر ایشان

ءَايَٰتُ ٱلرَّحۡمَٰنِ خَرُّواْۤ سُجَّدٗا وَبُكِيّٗا۩ ﴿٥٨﴾ ۞ فَخَلَفَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ
آیات [الله] مهرگستر به زمین می افتادند سجده کنان و گریان ﴿۵۸﴾ پس آمد پس از ایشان

خَلۡفٌ أَضَاعُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَٱتَّبَعُواْ ٱلشَّهَوَٰتِۖ فَسَوۡفَ يَلۡقَوۡنَ غَيًّا
جانشینانی که ضایع کردند نماز را و پیروی کردند شهوت ها را پس زودا که رو به رو شوند با [کیفر] گمراهی

﴿٥٩﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ
﴿۵۹﴾ مگر کسی که توبه کرده و ایمان آورده و کرده باشد [کاری] شایسته پس آنان وارد می شوند در بهشت

وَلَا يُظۡلَمُونَ شَيۡـٔٗا ﴿٦٠﴾ جَنَّٰتِ عَدۡنٍ ٱلَّتِي وَعَدَ ٱلرَّحۡمَٰنُ عِبَادَهُۥ
و کم کرده نمی شود [از ثواب آنها] چیزی ﴿۶۰﴾ بهشت های پاینده که وعده داده است [الله] مهرگستر بندگان خود را

بِٱلۡغَيۡبِۚ إِنَّهُۥ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَأۡتِيّٗا ﴿٦١﴾ لَّا يَسۡمَعُونَ فِيهَا لَغۡوًا إِلَّا سَلَٰمٗاۖ
به غیب همانا هست وعدهٔ او آمدنی ﴿۶۱﴾ نشنوند در آن سخن بیهوده را مگر سلام

وَلَهُمۡ رِزۡقُهُمۡ فِيهَا بُكۡرَةٗ وَعَشِيّٗا ﴿٦٢﴾ تِلۡكَ ٱلۡجَنَّةُ ٱلَّتِي نُورِثُ مِنۡ
و برای ایشان است روزیشان در آن صبح و شام ﴿۶۲﴾ این همان بهشتی است که میراث می دهیم از

عِبَادِنَا مَن كَانَ تَقِيّٗا ﴿٦٣﴾ وَمَا نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمۡرِ رَبِّكَۖ لَهُۥ مَا بَيۡنَ
بندگان خود کسانی که باشند پرهیزکار ﴿۶۳﴾ و فرود نمی آییم [ما فرشتگان] مگر به فرمان پروردگار تو برای اوست آنچه در

أَيۡدِينَا وَمَا خَلۡفَنَا وَمَا بَيۡنَ ذَٰلِكَۚ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيّٗا ﴿٦٤﴾
پیش روی ماست و آنچه در پس ماست و آنچه در بین اینهاست و نیست پروردگار تو فراموش کار ﴿۶۴﴾

رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا فَٱعۡبُدۡهُ وَٱصۡطَبِرۡ لِعِبَٰدَتِهِۦۚ
[اوست] پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه در میان آن دو است پس پرستش کن او را و شکیبا باش برای بندگی او

هَلۡ تَعۡلَمُ لَهُۥ سَمِيّٗا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ ٱلۡإِنسَٰنُ أَءِذَا مَا مِتُّ لَسَوۡفَ
آیا می شناسی برای او همنامی را؟ ﴿۶۵﴾ و می گوید انسان آیا چون بمیرم باز

أُخۡرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوَلَا يَذۡكُرُ ٱلۡإِنسَٰنُ أَنَّا خَلَقۡنَٰهُ مِن قَبۡلُ
بیرون آورده خواهم شد زنده؟ ﴿۶۶﴾ آیا یاد نمی کند انسان که همانا ما آفریدیم او را پیش از این

وَلَمۡ يَكُ شَيۡـٔٗا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحۡشُرَنَّهُمۡ وَٱلشَّيَٰطِينَ ثُمَّ
حال آنکه نبود چیزی؟ ﴿۶۷﴾ سوگند به پروردگارت که هر آینه جمع کنیم ایشان و شیاطین را سپس

لَنُحۡضِرَنَّهُمۡ حَوۡلَ جَهَنَّمَ جِثِيّٗا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنزِعَنَّ مِن كُلِّ
هر آینه حاضر می سازیم ایشان را گرداگرد دوزخ به زانو درافتاده ﴿۶۸﴾ سپس بیرون می کشیم از هر

شِيعَةٍ أَيُّهُمۡ أَشَدُّ عَلَى ٱلرَّحۡمَٰنِ عِتِيّٗا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحۡنُ أَعۡلَمُ بِٱلَّذِينَ
گروهی هر کدام را که شدیدتر باشد بر [الله] مهرگستر در سرکشی ﴿۶۹﴾ آنگاه ما داناتریم به آنانی که

هُمۡ أَوۡلَىٰ بِهَا صِلِيّٗا ﴿٧٠﴾ وَإِن مِّنكُمۡ إِلَّا وَارِدُهَاۚ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ
ایشان سزاوارترند به درآمدن درآن [دوزخ] ﴿۷۰﴾ و نیست از شما هیچ کس مگر آنکه به آن درآید هست این وعده بر پروردگار تو

حَتۡمٗا مَّقۡضِيّٗا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّنَذَرُ ٱلظَّٰلِمِينَ
لازم [و] انجام پذیر ﴿۷۱﴾ آنگاه می رهانیم آنان را که پرهیزکاری کردند و می گذاریم ظالمان را

فِيهَا جِثِيّٗا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٖ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
در آن به زانو درافتاده ﴿۷۲﴾ و چون خوانده شود بر ایشان آیات روشن ما گویند آنان که کفر ورزیدند

لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَيُّ ٱلۡفَرِيقَيۡنِ خَيۡرٞ مَّقَامٗا وَأَحۡسَنُ نَدِيّٗا ﴿٧٣﴾ وَكَمۡ
به آنان که ایمان آوردند کدام یک از این دو گروه جایگاهی بهتر و انجمنی آراسته تر دارد؟ ﴿۷۳﴾ و چه بسیار

أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّن قَرۡنٍ هُمۡ أَحۡسَنُ أَثَٰثٗا وَرِءۡيٗا ﴿٧٤﴾ قُلۡ مَن
هلاک کردیم پیش از ایشان نسل ها را که ایشان نیکوتر ساز و برگ و منظری داشتند ﴿۷۴﴾ بگو هر که

كَانَ فِي ٱلضَّلَٰلَةِ فَلۡيَمۡدُدۡ لَهُ ٱلرَّحۡمَٰنُ مَدًّاۚ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوۡاْ مَا يُوعَدُونَ
باشد در گمراهی پس مهلت دهد به او [الله] مهرگستر مهلتی تا آنگاه که ببینند آنچه را که وعده داده شده بودند

إِمَّا ٱلۡعَذَابَ وَإِمَّا ٱلسَّاعَةَ فَسَيَعۡلَمُونَ مَنۡ هُوَ شَرّٞ مَّكَانٗا
یا عذاب [در دنیا] و یا رستاخیز پس به زودی خواهند دانست که چه کسی بدتر است جایگاهش

وَأَضۡعَفُ جُندٗا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱهۡتَدَوۡاْ هُدٗىۗ
و ضعیف تر است سپاهش ﴿۷۵﴾ و می افزاید الله بر آنان که راه یافته اند هدایت را

وَٱلۡبَٰقِيَٰتُ ٱلصَّٰلِحَٰتُ خَيۡرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابٗا وَخَيۡرٞ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾
و کارهای ماندنی و شایسته بهتر است نزد پروردگار تو از جهت پاداش و بهتر است از جهت سرانجام ﴿۷۶﴾

أَفَرَءَيۡتَ ٱلَّذِي كَفَرَ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ مَالٗا وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ ٱلۡغَيۡبَ أَمِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحۡمَٰنِ عَهۡدٗا ﴿٧٨﴾ كَلَّاۚ سَنَكۡتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُۥ مِنَ ٱلۡعَذَابِ مَدّٗا ﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُۥ مَا يَقُولُ وَيَأۡتِينَا فَرۡدٗا ﴿٨٠﴾ وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةٗ لِّيَكُونُواْ لَهُمۡ عِزّٗا ﴿٨١﴾ كَلَّاۚ سَيَكۡفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمۡ وَيَكُونُونَ عَلَيۡهِمۡ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّآ أَرۡسَلۡنَا ٱلشَّيَٰطِينَ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ تَؤُزُّهُمۡ أَزّٗا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعۡجَلۡ عَلَيۡهِمۡۖ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمۡ عَدّٗا ﴿٨٤﴾ يَوۡمَ نَحۡشُرُ ٱلۡمُتَّقِينَ إِلَى ٱلرَّحۡمَٰنِ وَفۡدٗا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ ٱلۡمُجۡرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرۡدٗا ﴿٨٦﴾ لَّا يَمۡلِكُونَ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَنِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحۡمَٰنِ عَهۡدٗا ﴿٨٧﴾ وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗا ﴿٨٨﴾ لَّقَدۡ جِئۡتُمۡ شَيۡـًٔا إِدّٗا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرۡنَ مِنۡهُ وَتَنشَقُّ ٱلۡأَرۡضُ وَتَخِرُّ ٱلۡجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَن دَعَوۡاْ لِلرَّحۡمَٰنِ وَلَدٗا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنۢبَغِي لِلرَّحۡمَٰنِ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِن كُلُّ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ إِلَّآ ءَاتِي ٱلرَّحۡمَٰنِ عَبۡدٗا ﴿٩٣﴾ لَّقَدۡ أَحۡصَىٰهُمۡ وَعَدَّهُمۡ عَدّٗا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمۡ ءَاتِيهِ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فَرۡدًا ﴿٩٥﴾

آیا دیدی آن کس را که کافر شد به آیات ما و گفت هر آینه به من داده شود مال و فرزندی ﴿٧٧﴾ آیا آگاهی یافته بر غیب یا گرفته است از نزد [الله] مهرگستر پیمانی را؟ ﴿٧٨﴾ نه چنین است به زودی می نویسیم آنچه را که می گوید و می افزاییم برای او از عذاب افزودنی را ﴿٧٩﴾ و به میراث می بریم از او آنچه را که می گوید و خواهد آمد نزد ما تنها [و دست خالی] ﴿٨٠﴾ و گرفتند به جای الله اله هایی را تا باشند برای آنان مایهٔ عزّت ﴿٨١﴾ چنین نیست زودا که انکار کنند پرستش ایشان را و می شوند بر ضد ایشان ﴿٨٢﴾ آیا ندیدی که همانا ما فرستادیم شیاطین را بر کافران که تحریکشان کنند تحریک کردنی ﴿٨٣﴾ پس شتاب مکن بر ایشان جز این نیست که برشماریم برای آنها [کردارشان را] شمردنی ﴿٨٤﴾ روزی که گرد آوریم پرهیزکاران را به سوی [الله] مهرگستر به میهمانی ﴿٨٥﴾ و می رانیم گنهکاران را به سوی دوزخ تشنه کام ﴿٨٦﴾ در اختیار ندارند شفاعت را مگر کسی که گرفته باشد نزد [الله] مهرگستر پیمانی را ﴿٨٧﴾ و گفتند گرفته است [الله] مهرگستر فرزندی را ﴿٨٨﴾ هر آینه آورده اید چیز بسیار زشتی را ﴿٨٩﴾ نزدیک است که آسمان ها بشکافند از این [سخن] و بشکافد زمین و بیفتد کوه ها پاره پاره ﴿٩٠﴾ اینکه می خوانند برای [الله] مهرگستر فرزندی را ﴿٩١﴾ و سزاوار نباشد برای [الله] مهرگستر که بگیرد فرزندی را ﴿٩٢﴾ نیست هیچ کسی در آسمان ها و زمین مگر آنکه خواهد آمد نزد [الله] مهرگستر به بندگی ﴿٩٣﴾ به تحقیق او همه را سرشماری نموده و دقیقاً شمارش کرده است ﴿٩٤﴾ و هر یک از ایشان خواهد آمد روز رستاخیز به تنهایی ﴿٩٥﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَيَجۡعَلُ لَهُمُ
همانا آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته به زودی قرار می دهد برای ایشان

ٱلرَّحۡمَٰنُ وُدّٗا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرۡنَٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ
[الله] مهرگستر دوستی را [در دل ها] ﴿٩٦﴾ پس جز این نیست که آسان ساختیم[قرآن] را به زبان تو تا مژده دهی به آن

ٱلۡمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِۦ قَوۡمٗا لُّدّٗا ﴿٩٧﴾ وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم
پرهیزکاران را و بیم دهی به آن گروهی ستیزه جو را ﴿٩٧﴾ و چه بسیار هلاک کردیم پیش از ایشان

مِّن قَرۡنٍ هَلۡ تُحِسُّ مِنۡهُم مِّنۡ أَحَدٍ أَوۡ تَسۡمَعُ لَهُمۡ رِكۡزَۢا ﴿٩٨﴾
از نسل‌هایی آیا می بینی از ایشان کسی را یا می شنوی از آنان آوایی را؟ ﴿٩٨﴾

ترتیبها ۲۰ — سُورَةُ طه — آیاتها ۱۳۵

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

حزب ۳۲

طه ﴿١﴾ مَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ لِتَشۡقَىٰٓ ﴿٢﴾ إِلَّا تَذۡكِرَةٗ
طا، ها ﴿١﴾ فرود نفرستادیم بر تو این قرآن را که در رنج افتی ﴿٢﴾ مگر پنددادنی

لِّمَن يَخۡشَىٰ ﴿٣﴾ تَنزِيلٗا مِّمَّنۡ خَلَقَ ٱلۡأَرۡضَ وَٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلۡعُلَى ﴿٤﴾
برای آنکه می ترسد ﴿٣﴾ درحالی که نازل شده از جانب آن‌که آفرید زمین و آسمان های بلند را ﴿٤﴾

ٱلرَّحۡمَٰنُ عَلَى ٱلۡعَرۡشِ ٱسۡتَوَىٰ ﴿٥﴾ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي
[الله] مهرگستر بر عرش استیلا یافت ﴿٥﴾ از آن او است آنچه در آسمان ها و آنچه در

ٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا وَمَا تَحۡتَ ٱلثَّرَىٰ ﴿٦﴾ وَإِن تَجۡهَرۡ بِٱلۡقَوۡلِ
زمین و آنچه در میان هر دو و آنچه در زیر خاک نمناک است ﴿٦﴾ و اگر آشکار کنی سخن را

فَإِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ وَأَخۡفَى ﴿٧﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ
پس همانا او می داند نهان و نهان تر را ﴿٧﴾ الله است که نیست الهی جز او از آنِ اوست نام های

ٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٨﴾ وَهَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿٩﴾ إِذۡ رَءَا نَارٗا
نیکوتر ﴿٨﴾ و آیا رسیده است به تو داستان موسی؟ ﴿٩﴾ آنگاه که دید آتشی را

فَقَالَ لِأَهۡلِهِ ٱمۡكُثُوٓاْ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا لَّعَلِّيٓ ءَاتِيكُم مِّنۡهَا بِقَبَسٍ
پس گفت به اهل خود درنگ کنید همانا من دیده ام آتشی را باشد که من بیاورم برای شما از آن اخگری را

أَوۡ أَجِدُ عَلَى ٱلنَّارِ هُدٗى ﴿١٠﴾ فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِيَ يَٰمُوسَىٰٓ ﴿١١﴾
یا بیابم بر آتش رهنمودی ﴿١٠﴾ پس چون بیامد نزدآن[آتش] ندا داده شدکه ای موسی ﴿١١﴾

إِنِّيٓ أَنَا۠ رَبُّكَ فَٱخۡلَعۡ نَعۡلَيۡكَ إِنَّكَ بِٱلۡوَادِ ٱلۡمُقَدَّسِ طُوٗى ﴿١٢﴾
همانا من خود پروردگار توام پس در آور کفشهایت را زیرا تو در وادی پاک «طوی» هستی ﴿١٢﴾

وَأَنَا ٱخۡتَرۡتُكَ فَٱسۡتَمِعۡ لِمَا يُوحَىٰٓ ﴿١٣﴾ إِنَّنِيٓ أَنَا ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠
و من برگزیده ام تو را پس بشنو آنچه را که وحی می شود ﴿۱۳﴾ همانا منم الله نیست الهی جز من

فَٱعۡبُدۡنِي وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِذِكۡرِيٓ ﴿١٤﴾ إِنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ
پس بندگی کن مرا و برپادار نماز را برای یاد کردن من ﴿۱۴﴾ همانا رستاخیز آمدنی است

أَكَادُ أُخۡفِيهَا لِتُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۭ بِمَا تَسۡعَىٰ ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدَّنَّكَ
می خواهم پنهان دارم آن را تا پاداش داده شود هر کسی به آنچه تلاش کرده است ﴿۱۵﴾ پس باز ندارد تو را

عَنۡهَا مَن لَّا يُؤۡمِنُ بِهَا وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ فَتَرۡدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلۡكَ
از [باور داشتن به] آن کسی که ایمان ندارد به آن و پیروی کرده هوس خود را که هلاک می شوی ﴿۱۶﴾ و چیست این

بِيَمِينِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُاْ عَلَيۡهَا
در دست راست تو ای موسی؟ ﴿۱۷﴾ گفت این عصای من است که تکیه می کنم بر آن

وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَـَٔارِبُ أُخۡرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلۡقِهَا
و [برگ ها را] می ریزانم با آن برای گوسفندانم برای من در این [عصا] نیازهای دیگری [نیز] هست ﴿۱۸﴾ فرمود بینداز آن را

يَٰمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَلۡقَىٰهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٞ تَسۡعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذۡهَا
ای موسی ﴿۱۹﴾ پس بیفکندش پس ناگهان آن ماری شد که می دوید ﴿۲۰﴾ گفت بگیر آن را

وَلَا تَخَفۡۖ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا ٱلۡأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَٱضۡمُمۡ يَدَكَ
و مترس بازخواهیم گردانید او را به حالت نخستین آن ﴿۲۱﴾ و پیوست کن دست خود را

إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٍ ءَايَةً أُخۡرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيَكَ
به گریبان خود تا برآید سفید بی هیچ عیبی درحالی که این نشانهٔ دیگر است ﴿۲۲﴾ تا بنماییم تو را

مِنۡ ءَايَٰتِنَا ٱلۡكُبۡرَى ﴿٢٣﴾ ٱذۡهَبۡ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ
از نشانه های بزرگ خود ﴿۲۳﴾ برو به سوی فرعون همانا او سرکشی کرده است ﴿۲۴﴾ گفت

رَبِّ ٱشۡرَحۡ لِي صَدۡرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرۡ لِيٓ أَمۡرِي ﴿٢٦﴾ وَٱحۡلُلۡ عُقۡدَةً مِّن
[ای] پروردگار من بگشای برای من سینه ام را ﴿۲۵﴾ و آسان کن برایم کارم را ﴿۲۶﴾ و بگشا گره را از

لِّسَانِي ﴿٢٧﴾ يَفۡقَهُواْ قَوۡلِي ﴿٢٨﴾ وَٱجۡعَل لِّي وَزِيرٗا مِّنۡ أَهۡلِي ﴿٢٩﴾ هَٰرُونَ
زبانم ﴿۲۷﴾ تا بفهمند سخنم را ﴿۲۸﴾ و بگردان برای من وزیری را از کسان من ﴿۲۹﴾ هارون

أَخِي ﴿٣٠﴾ ٱشۡدُدۡ بِهِۦٓ أَزۡرِي ﴿٣١﴾ وَأَشۡرِكۡهُ فِيٓ أَمۡرِي ﴿٣٢﴾ كَيۡ نُسَبِّحَكَ
برادرم را ﴿۳۰﴾ محکم کن به او پشتم را ﴿۳۱﴾ و شریک ساز او را در کار من ﴿۳۲﴾ تا به پاکی ستاییم تو را

كَثِيرٗا ﴿٣٣﴾ وَنَذۡكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرٗا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدۡ
بسیار ﴿۳۳﴾ و یاد کنیم تو را بسیار ﴿۳۴﴾ همانا تو هستی به [احوال] ما بینا ﴿۳۵﴾ گفت هر آینه

أُوتِيتَ سُؤۡلَكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدۡ مَنَنَّا عَلَيۡكَ مَرَّةً أُخۡرَىٰٓ ﴿٣٧﴾
داده شد به تو خواسته ات ای موسی ﴿۳۶﴾ و هر آینه نعمت ارزانی داشتیم بر تو بار دیگر ﴿۳۷﴾

إِذۡ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰٓ ﴿٣٨﴾ أَنِ ٱقۡذِفِيهِ فِي ٱلتَّابُوتِ فَٱقۡذِفِيهِ
آنگاه که وحی کردیم به مادرت آنچه [باید] وحی می شد ﴿۳۸﴾ که بینداز او را در صندوق آنگاه بینداز آن [صندوق] را

فِي ٱلۡيَمِّ فَلۡيُلۡقِهِ ٱلۡيَمُّ بِٱلسَّاحِلِ يَأۡخُذۡهُ عَدُوّٞ لِّي وَعَدُوّٞ لَّهُۥۚ وَأَلۡقَيۡتُ
در دریا تا اندازد او را دریا به کناره بگیرد او را [کسی که] دشمن من و دشمن اوست و افکندم

عَلَيۡكَ مَحَبَّةٗ مِّنِّي وَلِتُصۡنَعَ عَلَىٰ عَيۡنِيٓ ﴿٣٩﴾ إِذۡ تَمۡشِيٓ أُخۡتُكَ
برتو محبتی از جانب خود و تا پرورده شوی زیر نظر من ﴿۳۹﴾ [یاد کن] آنگاه که می رفت خواهرت

فَتَقُولُ هَلۡ أَدُلُّكُمۡ عَلَىٰ مَن يَكۡفُلُهُۥۖ فَرَجَعۡنَٰكَ إِلَىٰٓ أُمِّكَ كَيۡ تَقَرَّ
پس می گفت آیا نشان دهم به شما کسی را که سرپرستی کند او را پس بازآوریم تو را به سوی مادرت تا روشن شود

عَيۡنُهَا وَلَا تَحۡزَنَۚ وَقَتَلۡتَ نَفۡسٗا فَنَجَّيۡنَٰكَ مِنَ ٱلۡغَمِّ وَفَتَنَّٰكَ فُتُونٗاۚ
چشم او و غم نخورد و کشتی شخصی را پس نجات دادیم تو را از آن غم و بیازمودیم تو را آزمودنی

فَلَبِثۡتَ سِنِينَ فِيٓ أَهۡلِ مَدۡيَنَ ثُمَّ جِئۡتَ عَلَىٰ قَدَرٖ يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾
پس درنگ کردی چندین سال درمیان اهل مدین پس باز آمدی بر اساس برنامه ریزی ای موسی ﴿۴۰﴾

وَٱصۡطَنَعۡتُكَ لِنَفۡسِي ﴿٤١﴾ ٱذۡهَبۡ أَنتَ وَأَخُوكَ بِـَٔايَٰتِي وَلَا تَنِيَا
و پروراندم تو را برای خود ﴿۴۱﴾ برو تو و برادرت با نشانه های من و سستی مکنید

فِي ذِكۡرِي ﴿٤٢﴾ ٱذۡهَبَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُۥ قَوۡلٗا لَّيِّنٗا
در یاد من ﴿۴۲﴾ بروید به سوی فرعون همانا او سرکشی کرده است ﴿۴۳﴾ پس بگویید به او سخنی نرم را

لَّعَلَّهُۥ يَتَذَكَّرُ أَوۡ يَخۡشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَآ إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفۡرُطَ عَلَيۡنَآ
باشد که او پند گیرد یا بترسد ﴿۴۴﴾ گفتند [ای] پروردگارما همانا ما می ترسیم که پیشدستی کند بر [ضد] ما

أَوۡ أَن يَطۡغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَآۖ إِنَّنِي مَعَكُمَآ أَسۡمَعُ وَأَرَىٰ
یا طغیان ورزد ﴿۴۵﴾ گفت مترسید همانا من با شما هستم می شنوم و می بینم

﴿٤٦﴾ فَأۡتِيَاهُ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرۡسِلۡ مَعَنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ
﴿۴۶﴾ پس بروید پیش وی پس بگویید همانا ما دو فرستادهٔ پروردگار توییم پس بفرست با ما بنی اسرائیل را

وَلَا تُعَذِّبۡهُمۡۖ قَدۡ جِئۡنَٰكَ بِـَٔايَةٖ مِّن رَّبِّكَۖ وَٱلسَّلَٰمُ عَلَىٰ مَنِ ٱتَّبَعَ
و عذاب مکن ایشان را و هر آینه آورده ایم پیش تو نشانه ای از پروردگارت و سلام بر کسی که پی گیرد

ٱلۡهُدَىٰٓ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدۡ أُوحِيَ إِلَيۡنَآ أَنَّ ٱلۡعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ
رهنمود را ﴿۴۷﴾ همانا ما وحی فرستاده شده به سوی ما که عذاب بر کسی است که تکذیب کند

وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا ٱلَّذِيٓ أَعۡطَىٰ
و روی برتابد ﴿۴۸﴾ گفت [فرعون] پس کیست پروردگار شما دو نفر ای موسی ﴿۴۹﴾ گفت [موسی] پروردگار ما کسی است که عطا کرده است

كُلَّ شَيۡءٍ خَلۡقَهُۥ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ ٱلۡقُرُونِ ٱلۡأُولَىٰ ﴿٥١﴾
به هر چیزی آفرینش [ویژهٔ آن] را سپس راه نموده است ﴿۵۰﴾ گفت پس چیست حال نسل های نخستین؟ ﴿۵۱﴾

قَالَ عِلْمُهَا عِندَ رَبِّي فِي كِتَٰبٍ لَّا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾
گفت علم آن نزد پروردگارم است در کتابی که نه خطا می کند پروردگار من و نه فراموش می کند ﴿٥٢﴾

ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنزَلَ
اوست که قرار داد برای شما زمین را بستری و کشیده است برای شما در آن راه ها و فرو فرستاد

مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾ كُلُوا۟
از آسمان آب را پس برآوردیم به سبب آن انواعی از روییدنی های گوناگون ﴿٥٣﴾ بخورید

وَٱرْعَوْا۟ أَنْعَٰمَكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِي ٱلنُّهَىٰ ﴿٥٤﴾ ۞ مِنْهَا
و بچرانید چهارپایان خود را همانا در این نشانه هایی است برای صاحبان خرد ﴿٥٤﴾ از زمین

ربع حزب ۳۲

خَلَقْنَٰكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ
آفریدیم شما را و در آن برمی گردانیم شما را و از آن بیرون خواهیم آورد شما را بار دیگر ﴿٥٥﴾ و هر آینه

أَرَيْنَٰهُ ءَايَٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا
بنمودیم به او [فرعون] نشانه های خود همهٔ آن را پس دروغ پنداشت و نپذیرفت ﴿٥٦﴾ گفت آیا آمده ای نزد ما تا بیرون کنی ما را

مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِۦ
از سرزمین ما با جادوی خود ای موسی؟ ﴿٥٧﴾ پس هر آینه می آوریم برای تو جادویی مانند آن را

فَٱجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَّا نُخْلِفُهُۥ نَحْنُ وَلَآ أَنتَ مَكَانًا
پس قرار بده بین ما و بین خود وعده گاهی را خلاف نکنیم آن را ما و نه تو درجایی

سُوًى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ ٱلزِّينَةِ وَأَن يُحْشَرَ ٱلنَّاسُ ضُحًى
هموار ﴿٥٨﴾ گفت وعده گاه شما روز آرایش [جشن] است و اینکه گردآورده شوند مردم وقت نیمروز

﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُۥ ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُم
﴿٥٩﴾ پس بازگشت فرعون پس فراهم آورد ترفند خود را سپس بیامد ﴿٦٠﴾ گفت به ایشان

مُّوسَىٰ وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُم بِعَذَابٍ
موسی وای بر شما مبندید بر الله دروغی را پس هلاک گرداند شما را به عذابی

وَقَدْ خَابَ مَنِ ٱفْتَرَىٰ ﴿٦١﴾ فَتَنَٰزَعُوٓا۟ أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسَرُّوا۟
و هر آینه ناامید شد کسی که دروغ بست ﴿٦١﴾ پس نزاع کردند در کار خود در میان خویش و پنهان داشتند

ٱلنَّجْوَىٰ ﴿٦٢﴾ قَالُوٓا۟ إِنْ هَٰذَٰنِ لَسَٰحِرَٰنِ يُرِيدَانِ أَن يُخْرِجَاكُم
راز [خود را] ﴿٦٢﴾ گفتند همانا این هر دو جادوگرند می خواهند که بیرون کنند شما را

مِّنْ أَرْضِكُم بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ ٱلْمُثْلَىٰ ﴿٦٣﴾ فَأَجْمِعُوا۟
از سرزمین تان به جادوی خود و براندازند آیین برتر شما را ﴿٦٣﴾ پس گِرد آورید

كَيْدَكُمْ ثُمَّ ٱئْتُوا۟ صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ ٱلْيَوْمَ مَنِ ٱسْتَعْلَىٰ ﴿٦٤﴾
نیرنگ خود را سپس بیایید صف کشیده و هر آینه رستگار [=پیروز] است امروز آن که برتری یابد ﴿٦٤﴾

قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلۡقِيَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَلۡقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ
گفتند ای موسی یا این است که تو افکنی [عصارا] و یا اینکه باشیم [ما] اول کسی که بیفکند ﴿٦٥﴾ گفت

بَلۡ أَلۡقُواْۖ فَإِذَا حِبَالُهُمۡ وَعِصِيُّهُمۡ يُخَيَّلُ إِلَيۡهِ مِن سِحۡرِهِمۡ أَنَّهَا تَسۡعَىٰ
بلکه شما افکنید پس ناگهان ریسمان ها و عصاها یشان چنان وانمود شد به موسی از جادوی آنها که می دوند

﴿٦٦﴾ فَأَوۡجَسَ فِي نَفۡسِهِۦ خِيفَةٗ مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلۡنَا لَا تَخَفۡ إِنَّكَ
﴿٦٦﴾ پس دریافت [=احساس کرد] در دل خود هراسی را موسی ﴿٦٧﴾ گفتیم مترس همانا

أَنتَ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٦٨﴾ وَأَلۡقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلۡقَفۡ مَا صَنَعُوٓاْۖ إِنَّمَا صَنَعُواْ
تویی برتر ﴿٦٨﴾ و بیفکن آنچه در دست راست توست تا فروبرد چیزی را که ساخته اند همانا آنچه ساخته اند

كَيۡدُ سَٰحِرٖۖ وَلَا يُفۡلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيۡثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأُلۡقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سُجَّدٗا
ترفند جادوگری است و رستگار نمی شود جادوگر هرجا که آید ﴿٦٩﴾ پس افتادند جادوگران سجده کنان

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ هَٰرُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾ قَالَ ءَامَنتُمۡ لَهُۥ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ
گفتند ایمان آوردیم به پروردگار هارون و موسی ﴿٧٠﴾ گفت [فرعون] باور کردید به او پیش از آنکه اجازه بدهم

لَكُمۡۖ إِنَّهُۥ لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِي عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحۡرَۖ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيۡدِيَكُمۡ
شما را؟ همانا وی بزرگ شما است که آموخته است به شما جادو را پس هر آینه قطع می کنم دست ها

وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمۡ فِي جُذُوعِ ٱلنَّخۡلِ وَلَتَعۡلَمُنَّ
و پاهای شما را برخلاف یکدیگر و هر آینه بردار می‌کشم شما را در تنه‌های خرما و هر آینه خواهید دانست

أَيُّنَآ أَشَدُّ عَذَابٗا وَأَبۡقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُواْ لَن نُّؤۡثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَآءَنَا مِنَ
که عذاب کدام ما سخت تر و پاینده تر است ﴿٧١﴾ گفتند هرگز ترجیح نمی دهیم تو را بر آنچه برای ما آمده است از

ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلَّذِي فَطَرَنَاۖ فَٱقۡضِ مَآ أَنتَ قَاضٍۖ إِنَّمَا تَقۡضِي هَٰذِهِ
دلایل روشن وبر آن کس که ما را آفرید پس حکم بکن هرچه را حکم کننده ای جز این نیست تو حکم می کنی در این

ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَآ ﴿٧٢﴾ إِنَّآ ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغۡفِرَ لَنَا خَطَٰيَٰنَا وَمَآ أَكۡرَهۡتَنَا
زندگانی دنیا ﴿٧٢﴾ همانا ما ایمان آوردیم به پروردگارمان تا ببخشد برای ما گناهان ما را و آنچه مجبور کردی ما را

عَلَيۡهِ مِنَ ٱلسِّحۡرِۗ وَٱللَّهُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُۥ مَن يَأۡتِ رَبَّهُۥ مُجۡرِمٗا
بر آن از جادو و الله بهتر و پاینده تر است ﴿٧٣﴾ همانا کسی که بیاید نزد پروردگار خود گنهکار

فَإِنَّ لَهُۥ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحۡيَىٰ ﴿٧٤﴾ وَمَن يَأۡتِهِۦ مُؤۡمِنٗا قَدۡ
پس همانا برای او است دوزخ نه می میرد در آن و نه زندگی می کند ﴿٧٤﴾ و آن که نزد او آید ایمان آورنده که

عَمِلَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلدَّرَجَٰتُ ٱلۡعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ
کرده باشد کارهای شایسته پس آنان برای آنهاست درجات بلندتر ﴿٧٥﴾ باغ‌هایی پاینده

تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَآءُ مَن تَزَكَّىٰ ﴿٧٦﴾
که می رود زیر آنها نهرها درحالی که جاودان اند در آن و این است پاداش کسی که پاکی ورزد ﴿٧٦﴾

وَلَقَدۡ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَسۡرِ بِعِبَادِي فَٱضۡرِبۡ لَهُمۡ طَرِيقٗا
و هر آینه وحی فرستادیم به سوی موسی که شبانه ببر بندگان مرا پس باز کن برای ایشان راهی

فِي ٱلۡبَحۡرِ يَبَسٗا لَّا تَخَٰفُ دَرَكٗا وَلَا تَخۡشَىٰ (۷۷) فَأَتۡبَعَهُمۡ فِرۡعَوۡنُ
در دریا خشک نترسی از رسیدن [فرعونیان] و نهراسی [از غرق شدن] (۷۷) پس دنبال کردند ایشان را فرعون

بِجُنُودِهِۦ فَغَشِيَهُم مِّنَ ٱلۡيَمِّ مَا غَشِيَهُمۡ (۷۸) وَأَضَلَّ فِرۡعَوۡنُ قَوۡمَهُۥ
با لشکرهای خود پس فراگرفت آنان را از دریا آنچه فراگرفت آنان را (۷۸) و گمراه کرد فرعون قوم خود را

وَمَا هَدَىٰ (۷۹) يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ قَدۡ أَنجَيۡنَٰكُم مِّنۡ عَدُوِّكُمۡ وَوَٰعَدۡنَٰكُمۡ
و هدایت نکرد (۷۹) ای بنی اسرائیل هر آینه نجات دادیم شما را از دشمن تان و وعده دادیم شما را

جَانِبَ ٱلطُّورِ ٱلۡأَيۡمَنَ وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَنَّ وَٱلسَّلۡوَىٰ (۸۰) كُلُواْ
در طرف راست کوه طور و نازل کردیم بر شما ترنجبین و بلدرچین را (۸۰) [گفتیم] بخورید

مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقۡنَٰكُمۡ وَلَا تَطۡغَوۡاْ فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيۡكُمۡ غَضَبِيۖ
از پاکیزه های آنچه روزی دادیم شما را و از حدّ مگذرید در آن پس فرود خواهد آمد بر شما خشم من

وَمَن يَحۡلِلۡ عَلَيۡهِ غَضَبِي فَقَدۡ هَوَىٰ (۸۱) وَإِنِّي لَغَفَّارٞ لِّمَن تَابَ
و کسی که فرود آید بر وی خشم من پس به تحقیق هلاک شود (۸۱) و همانا من آمرزندهٔ آن کس هستم که توبه کند

وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا ثُمَّ ٱهۡتَدَىٰ (۸۲) ۞ وَمَآ أَعۡجَلَكَ عَن
و ایمان آوَرَد و کند کارشایسته سپس در راه راست بماند (۸۲) و چه چیز به شتاب آورد تو را از

نصف حزب ۳۲

قَوۡمِكَ يَٰمُوسَىٰ (۸۳) قَالَ هُمۡ أُوْلَآءِ عَلَىٰٓ أَثَرِي وَعَجِلۡتُ إِلَيۡكَ
قومت ای موسی؟ (۸۳) گفت ایشان همینان اند که در پی من [روانند] و شتافتم به سوی تو

رَبِّ لِتَرۡضَىٰ (۸۴) قَالَ فَإِنَّا قَدۡ فَتَنَّا قَوۡمَكَ مِنۢ بَعۡدِكَ وَأَضَلَّهُمُ
[ای] پروردگار من تا خوشنود شوی (۸۴) گفت همانا ما آزمودیم قوم تو را بعد از تو و گمراه کرد آنها را

ٱلسَّامِرِيُّ (۸۵) فَرَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ غَضۡبَٰنَ أَسِفٗاۚ قَالَ
سامری (۸۵) پس بازگشت موسی به سوی قوم خود خشمناک اندوهناک گفت

يَٰقَوۡمِ أَلَمۡ يَعِدۡكُمۡ رَبُّكُمۡ وَعۡدًا حَسَنًاۚ أَفَطَالَ عَلَيۡكُمُ
ای قوم من آیا وعده نداده بود شما را پروردگارتان وعده ای نیکو؟ آیا دراز شد بر شما

ٱلۡعَهۡدُ أَمۡ أَرَدتُّمۡ أَن يَحِلَّ عَلَيۡكُمۡ غَضَبٞ مِّن رَّبِّكُمۡ فَأَخۡلَفۡتُم
آن پیمان یا خواستید که فرود آید بر شما غضبی از پروردگارتان پس خلاف کردید

مَّوۡعِدِي (۸۶) قَالُواْ مَآ أَخۡلَفۡنَا مَوۡعِدَكَ بِمَلۡكِنَا وَلَٰكِنَّا حُمِّلۡنَآ
وعده ام را (۸۶) گفتند خلاف نکردیم وعدهٔ تو را به اختیار خود و لیکن بر ما نهادند

أَوۡزَارٗا مِّن زِينَةِ ٱلۡقَوۡمِ فَقَذَفۡنَٰهَا فَكَذَٰلِكَ أَلۡقَى ٱلسَّامِرِيُّ (۸۷)
بارهای سنگین از زیور قوم فرعون پس بیفکندیم آن را پس این گونه [در آتش] انداخت سامری [آنچه با خود داشت] (۸۷)

فَأَخۡرَجَ لَهُمۡ عِجۡلٗا جَسَدٗا لَّهُۥ خُوَارٞ فَقَالُواْ هَٰذَآ إِلَٰهُكُمۡ

پس بیرون آورد برای ایشان گوساله ای را کالبدی که او را بانگ [گوساله] بود پس گفتند این است اله شما

وَإِلَٰهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوۡنَ أَلَّا يَرۡجِعُ إِلَيۡهِمۡ قَوۡلٗا وَلَا

و اله موسی که [موسی او را] فراموش کرده است ﴿٨٨﴾ آیا نمی بینند که [آن گوساله] برنمی گرداند به ایشان سخنی را و

يَمۡلِكُ لَهُمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدۡ قَالَ لَهُمۡ هَٰرُونُ مِن قَبۡلُ

در اختیار ندارد برای ایشان ضرر و نه نفعی را ﴿٨٩﴾ و هر آینه گفته بود به ایشان هارون پیش از این [پیش از بازگشت موسی]

يَٰقَوۡمِ إِنَّمَا فُتِنتُم بِهِۦۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ ٱلرَّحۡمَٰنُ فَٱتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوٓاْ

ای قوم من جز این نیست که آزمایش شدید به آن [گوساله] و همانا پروردگار شما [الله] مهرگستر است پس پیروی من کنید و اطاعت کنید

أَمۡرِي ﴿٩٠﴾ قَالُواْ لَن نَّبۡرَحَ عَلَيۡهِ عَٰكِفِينَ حَتَّىٰ يَرۡجِعَ إِلَيۡنَا مُوسَىٰ

فرمان مرا ﴿٩٠﴾ گفتند ما پیوسته می مانیم براو مقیمان [= ملازم تعظیم او خواهیم بود] تا اینکه برگردد به سوی ما موسی

﴿٩١﴾ قَالَ يَٰهَٰرُونُ مَا مَنَعَكَ إِذۡ رَأَيۡتَهُمۡ ضَلُّوٓاْ ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِۖ

﴿٩١﴾ گفت [موسی] ای هارون چه چیز بازداشت تو را وقتی که دیدی ایشان را که گمراه شدند ﴿٩٢﴾ که از من پیروی نکنی

أَفَعَصَيۡتَ أَمۡرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبۡنَؤُمَّ لَا تَأۡخُذۡ بِلِحۡيَتِي وَلَا بِرَأۡسِيٓۖ

آیا نافرمانی کردی فرمان مرا؟ ﴿٩٣﴾ گفت ای پسرمادرم مگیر ریش مرا و نه [موی] سرم را

إِنِّي خَشِيتُ أَن تَقُولَ فَرَّقۡتَ بَيۡنَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ وَلَمۡ تَرۡقُبۡ

همانا من ترسیدم که بگویی جدایی انداختی میان بنی اسرائیل و نگاه نداشتی

قَوۡلِي ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا خَطۡبُكَ يَٰسَٰمِرِيُّ ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرۡتُ

سخنم را ﴿٩٤﴾ گفت [موسی] این چه کاری است که تو کردی ای سامری؟ ﴿٩٥﴾ گفت دیدم

بِمَا لَمۡ يَبۡصُرُواْ بِهِۦ فَقَبَضۡتُ قَبۡضَةٗ مِّنۡ أَثَرِ ٱلرَّسُولِ

چیزی را که دیگران ندیدند آن را پس گرفتم مشتی [خاک] را از زیر پای آن فرستاده [جبرئیل]

فَنَبَذۡتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتۡ لِي نَفۡسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ

و آن را افکندم [در کالبد آن گوساله] و این چنین بیاراست برایم نفس من ﴿٩٦﴾ گفت

فَٱذۡهَبۡ فَإِنَّ لَكَ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَۖ وَإِنَّ لَكَ

موسی پس برو [دور شو] همانا برای تو در زندگی [سزا این است] که بگویی تماس ممنوع [= به من دست نزنید] و همانا برای تو

مَوۡعِدٗا لَّن تُخۡلَفَهُۥۖ وَٱنظُرۡ إِلَىٰٓ إِلَٰهِكَ ٱلَّذِي ظَلۡتَ عَلَيۡهِ

وعده گاهی است که هرگز با تو خلاف نمی شود آن و بنگر به سوی اله خود که پیوسته بر او

عَاكِفٗاۖ لَّنُحَرِّقَنَّهُۥ ثُمَّ لَنَنسِفَنَّهُۥ فِي ٱلۡيَمِّ نَسۡفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَآ

مقیم بودی [و آن را تعظیم می کردی] هر آینه می سوزانیم آن را سپس می پاشیم آن را در دریا پاشیدنی ﴿٩٧﴾ جز این نیست که

إِلَٰهُكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ وَسِعَ كُلَّ شَيۡءٍ عِلۡمٗا ﴿٩٨﴾

اله شما الله است که نیست الهی جز او فراگرفته است همه چیز را علم [او] ﴿٩٨﴾

كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَآءِ مَا قَدْ سَبَقَ ۚ وَقَدْ ءَاتَيْنَٰكَ مِن لَّدُنَّا
این چنین حکایت می کنیم بر تو از خبرهای آنچه گذشته است و هر آینه دادیم به تو از نزد خودمان

ذِكْرًا ﴿۹۹﴾ مَّنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُۥ يَحْمِلُ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وِزْرًا
پندی را ﴿۹۹﴾ کسی که روبگرداند از آن پس همانا وی برمی دارد در روز رستاخیز باری را

﴿۱۰۰﴾ خَٰلِدِينَ فِيهِ ۖ وَسَآءَ لَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ حِمْلًا ﴿۱۰۱﴾ يَوْمَ يُنفَخُ
﴿۱۰۰﴾ درحالی که جاویدانند در آن و بد است برای شان در روز رستاخیز [آن] بار ﴿۱۰۱﴾ روزی که دمیده شود

فِى ٱلصُّورِ ۚ وَنَحْشُرُ ٱلْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿۱۰۲﴾ يَتَخَٰفَتُونَ
در صور و محشور کنیم [برانگیزیم] بزهکاران را آن روز[به حالت] کبود رنگ ﴿۱۰۲﴾ آهسته می گویند

بَيْنَهُمْ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿۱۰۳﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ
میان خویش که درنگ نکردید [در دنیا] مگر ده روز را ﴿۱۰۳﴾ ما داناتریم به آنچه می گویند آنگاه گوید

أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿۱۰۴﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْجِبَالِ
راه یافته ترین شان درنگ نکردید مگر روزی را ﴿۱۰۴﴾ و می پرسند از تو درباره [احوال] کوه ها

فَقُلْ يَنسِفُهَا رَبِّى نَسْفًا ﴿۱۰۵﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿۱۰۶﴾
پس بگو پراکنده کند آنها را پروردگار من پراکنده کردنی ﴿۱۰۵﴾ پس وامی گذارد آنها را به صورت دشتی هموار ﴿۱۰۶﴾

لَّا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَآ أَمْتًا ﴿۱۰۷﴾ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ ٱلدَّاعِىَ
که نمی بینی در آن کجی و نه بلندی را ﴿۱۰۷﴾ در آن روز پیروی می کنند آن دعوت کنندهٔ [حق را]

لَا عِوَجَ لَهُۥ ۖ وَخَشَعَتِ ٱلْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَٰنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا
که هیچ انحرافی ندارد و پست می شود آوازها از ترس [الله] مهرگستر و نمی شنوی مگر نوایی نرم

﴿۱۰۸﴾ يَوْمَئِذٍ لَّا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَرَضِىَ لَهُۥ
﴿۱۰۸﴾ در آن روز سودی ندارد شفاعت مگر [شفاعت] کسی که اجازه داده باشد به او [الله] مهرگستر و پسندیده باشد

قَوْلًا ﴿۱۰۹﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِۦ
سخن [او] را ﴿۱۰۹﴾ می داند آنچه را پیش روی ایشان و آنچه را پشت ایشان است و [ایشان] احاطه نیابند به او

عِلْمًا ﴿۱۱۰﴾ ۞ وَعَنَتِ ٱلْوُجُوهُ لِلْحَىِّ ٱلْقَيُّومِ ۖ وَقَدْ خَابَ مَنْ
در دانش ﴿۱۱۰﴾ و فروتن شوند چهره ها در برابر آن زندهٔ پایدار و هر آینه ناامید و محروم گردد آن که

حَمَلَ ظُلْمًا ﴿۱۱۱﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا
برداشته بار ستمی را ﴿۱۱۱﴾ و هرکه کند چیزی از کارهای شایسته درحالی که او مؤمن[هم] باشد پس نه

يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿۱۱۲﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا
هراسی دارد از ستمی و نه کاستنِ [پاداشی] ﴿۱۱۲﴾ و این چنین فروفرستادیم آن را قرآنی به زبان عربی

وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ ٱلْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿۱۱۳﴾
و گوناگون آوردیم در آن [سخنان] بیم آور باشد که ایشان بپرهیزند یا پدید آورَد برای ایشان پندی را ﴿۱۱۳﴾

سه چهارم حزب ۳۲

فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلۡمَلِكُ ٱلۡحَقُّۗ وَلَا تَعۡجَلۡ بِٱلۡقُرۡءَانِ مِن قَبۡلِ أَن
پس بلندمرتبه است الله آن فرمانروای به حقّ و شتاب مکن به [خواندن] قرآن پیش از آنکه

يُقۡضَىٰٓ إِلَيۡكَ وَحۡيُهُۥۖ وَقُل رَّبِّ زِدۡنِي عِلۡمٗا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدۡ عَهِدۡنَآ
پایان پذیرد به سوی تو وحی آن و بگو [ای] پروردگارم زیاده کن مرا دانش ﴿١١٤﴾ و هر آینه ما سفارش کردیم

إِلَىٰٓ ءَادَمَ مِن قَبۡلُ فَنَسِيَ وَلَمۡ نَجِدۡ لَهُۥ عَزۡمٗا ﴿١١٥﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا
به آدم پیش از این پس فراموش نمود و نیافتیم برای او اراده‌ای استوار را ﴿١١٥﴾ و[یاد کن] آنگاه که گفتیم

لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰ
به فرشتگان که سجده کنید برای آدم پس به سجده افتادند مگر ابلیس که سرباز زد

﴿١١٦﴾ فَقُلۡنَا يَٰٓـَٔادَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوّٞ لَّكَ وَلِزَوۡجِكَ فَلَا يُخۡرِجَنَّكُمَا
﴿١١٦﴾ پس گفتیم ای آدم همانا این دشمن است برای تو و همسرت پس نباید که بیرون کند شما را

مِنَ ٱلۡجَنَّةِ فَتَشۡقَىٰٓ ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعۡرَىٰ ﴿١١٨﴾
از بهشت که در رنج افتی ﴿١١٧﴾ همانا برای توست اینکه نه گرسنه شوی در آن و نه برهنه گردی ﴿١١٨﴾

وَأَنَّكَ لَا تَظۡمَؤُاْ فِيهَا وَلَا تَضۡحَىٰ ﴿١١٩﴾ فَوَسۡوَسَ إِلَيۡهِ
و اینکه تو تشنه نمی شوی در آن و نه در گرمی آفتاب بمانی ﴿١١٩﴾ پس وسوسه کرد در دل او

ٱلشَّيۡطَٰنُ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ هَلۡ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ ٱلۡخُلۡدِ وَمُلۡكٖ
شیطان گفت ای آدم آیا رهنمون شوم تو را به درخت جاودانگی و پادشاهی ای که

لَّا يَبۡلَىٰ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنۡهَا فَبَدَتۡ لَهُمَا سَوۡءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا
نفرساید؟ ﴿١٢٠﴾ پس خوردند از آن پس ظاهر شد برای هر دو شرمگاه ایشان و آغاز کردند

يَخۡصِفَانِ عَلَيۡهِمَا مِن وَرَقِ ٱلۡجَنَّةِۚ وَعَصَىٰٓ ءَادَمُ رَبَّهُۥ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾
که بچسبانند بر خود از برگ‌های [درخت] بهشت و نافرمانی کرد آدم پروردگار خود را پس به بیراهه رفت ﴿١٢١﴾

ثُمَّ ٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَتَابَ عَلَيۡهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ ٱهۡبِطَا مِنۡهَا
باز برگزید او را پروردگارش پس پذیرفت توبهٔ او را و راه نمود ﴿١٢٢﴾ گفت فرودآیید از اینجا

جَمِيعَۢاۖ بَعۡضُكُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ فَإِمَّا يَأۡتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدٗى
هر دو با هم که برخی از شما برای برخی دیگر دشمن است پس اگر برسد به شما از طرف من هدایتی

فَمَنِ ٱتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشۡقَىٰ ﴿١٢٣﴾ وَمَنۡ أَعۡرَضَ عَن
پس کسی که پیروی کند هدایت مرا پس نه گمراه شود و نه رنج کشد ﴿١٢٣﴾ و کسی که روبگرداند از

ذِكۡرِي فَإِنَّ لَهُۥ مَعِيشَةٗ ضَنكٗا وَنَحۡشُرُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
یاد من پس همانا برای اوست زندگی ای تنگ و برانگیزانیم او را در روز رستاخیز

أَعۡمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرۡتَنِيٓ أَعۡمَىٰ وَقَدۡ كُنتُ بَصِيرٗا ﴿١٢٥﴾
کور ﴿١٢٤﴾ گوید [ای] پروردگار من چرا برانگیختی مرا کور حال آنکه بودم بینا ﴿١٢٥﴾

قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ ءَايَٰتُنَا فَنَسِيتَهَا ۖ وَكَذَٰلِكَ ٱلْيَوْمَ تُنسَىٰ ﴿١٢٦﴾ وَكَذَٰلِكَ

گوید این گونه آمد برای تو نشانه های ما پس فراموش کردی آنها را و این چنین امروز فراموش می شوی (۱۲۶) و این چنین

نَجْزِى مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنۢ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ۚ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَشَدُّ

کیفر می دهیم کسی را که از اندازه بگذرد و ایمان نیاورد به نشانه های پروردگار خود و هر آینه عذاب آخرت سخت تر

وَأَبْقَىٰٓ ﴿١٢٧﴾ أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ ٱلْقُرُونِ يَمْشُونَ

و پایدارتر است (۱۲۷) پس آیا راهگشا نبوده است برای آنها چه بسیار هلاک کردیم پیش از ایشان نسل ها را که [اینان هم اکنون] گام می زنند

فِى مَسَٰكِنِهِمْ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِى ٱلنُّهَىٰ ﴿١٢٨﴾ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ

در منزلگاههایشان همانا در این نشانه هایی است برای خردمندان (۱۲۸) و اگر نمی بود سخنی که

سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَٱصْبِرْ عَلَىٰ

پیشی گرفته بود از جانب پروردگارت هر آینه [آن عذاب، هم اکنون] لازم می شد و [اگر نمی بود] سرآمدی معین (۱۲۹) پس صبر کن بر

مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ۖ

آنچه می گویند و تسبیح گوی با ستایش پروردگارت پیش از طلوع آفتاب و پیش از غروب آن

وَمِنْ ءَانَآئِ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ ٱلنَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾ وَلَا

و برخی ساعت های شب پس تسبیح کن و [نیز] در لحظه های روز باشد که تو خشنود شوی (۱۳۰) و

تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا

خیره مکن چشمت را به چیزی که بهره مند ساختیم به آن گروه هایی را از ایشان از آرایش زندگانی دنیا

لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾ وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِٱلصَّلَوٰةِ

تا بیازماییم ایشان را در آن و روزی پروردگار تو بهتر و پاینده تر است (۱۳۱) و فرمان ده خانوادهٔ خود را به نماز

وَٱصْطَبِرْ عَلَيْهَا ۖ لَا نَسْـَٔلُكَ رِزْقًا ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَٱلْعَٰقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ

و خود [نیز] شکیبا باش بر آن نمی طلبیم از تو روزی را ما روزی می دهیم تو را و عاقبت نیک برای [اهل] تقوا است

﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَا يَأْتِينَا بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّهِۦٓ ۚ أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةُ مَا فِى

(۱۳۲) و [مردم] می گویند چرا نمی آوَرَد برای ما نشانه ای را از پروردگار خود؟ آیا نرسیده است به ایشان نشانهٔ آنچه در

ٱلصُّحُفِ ٱلْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّآ أَهْلَكْنَٰهُم بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِۦ

کتاب های پیشین است؟ (۱۳۳) و اگر همانا ما هلاک می کردیم ایشان را به عذابی پیش از این

لَقَالُوا۟ رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ مِن

البته می‌گفتند [ای] پروردگارما چرا نفرستادی به سوی ما پیامبری را تا پیروی کنیم آیات تو را پیش

قَبْلِ أَن نَّذِلَّ وَنَخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا۟ ۖ

از آنکه ذلیل شویم و رسوا گردیم؟ (۱۳۴) بگو هر یک [از ما و شما] منتظر است پس شما هم منتظر باشید

فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَٰبُ ٱلصِّرَٰطِ ٱلسَّوِىِّ وَمَنِ ٱهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

پس زودا که خواهید دانست که چه کسانی رهروان راه درست اند و چه کسانی راه یافته اند (۱۳۵)

ترتیبها ۲۱ سُورَةُ الأَنبِيَاءِ آیاتها ۱۱۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١﴾
نزدیک شده است برای مردمان حساب شان و ایشان در بی خبری روی گردانند ﴿١﴾

مَا يَأْتِيهِم مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِم مُّحْدَثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ
نمی آید برای ایشان هیچ پندی از جانب پروردگارشان نوظهور مگر می شنوند آن را درحالی که آنها

يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ ۗ وَأَسَرُّوا النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
مشغول بازی هستند ﴿٢﴾ سرگرم است دل هایشان و پنهان داشتند راز گفتن را آنان که ستم کردند

هَلْ هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ ۖ أَفَتَأْتُونَ السِّحْرَ وَأَنتُمْ
[و گفتند] نیست این[شخص] مگر آدمی مانند شما؟ پس آیا روی می آورید به جادوی[او] و حال آنکه شما

تُبْصِرُونَ ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۖ
می بینید؟ ﴿٣﴾ گفت پروردگار من می داند هر سخن را که در آسمان و زمین باشد

وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾ بَلْ قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ بَلِ
و اوست آن شنوای دانا ﴿٤﴾ نه، بلکه گفتند خواب های پریشان است بلکه

افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوَّلُونَ
دروغ بسته است آن را بلکه او شاعری است پس باید بیاورد برای ما نشانه ای را چنان که فرستاده شدند [با آن] پیشینیان

﴿٥﴾ مَا آمَنَتْ قَبْلَهُم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا ۖ أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ
﴿٥﴾ ایمان نیاورد پیش از آنان [مردم] هیچ آبادی که هلاک ساختیم آن را آیا اکنون اینان ایمان می آورند؟

﴿٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ ۖ فَاسْأَلُوا أَهْلَ
﴿٦﴾ و نفرستادیم پیش از تو مگر مردانی را که وحی می فرستادیم به ایشان پس بپرسید از اهل

الذِّكْرِ إِن كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا
کتاب [آسمانی] اگر شما نمی دانید ﴿٧﴾ و قرار ندادیم ایشان را پیکر [هایی]

لَّا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ
که نخورند طعام را و [نیز] نبودند جاودان ﴿٨﴾ سپس راست گردانیدیم با ایشان

الْوَعْدَ فَأَنجَيْنَاهُمْ وَمَن نَّشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾
وعده را پس نجات دادیم ایشان را و کسی را که خواستیم و هلاک گردانیدیم از حد گذرندگان را ﴿٩﴾

لَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ ۖ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾
هر آینه فروفرستادیم به سوی شما کتابی را که در آن پند شماست پس آیا نمی دانید؟ ﴿١٠﴾

وَكَمْ قَصَمْنَا مِن قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا
و بسیار درهم شکستیم آبادی هایی را که بودند ستمکار پدید آوردیم بعد از آنها گروهی

ءَاخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّآ أَحَسُّواْ بَأْسَنَآ إِذَا هُم مِّنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾
دیگر را ﴿١١﴾ پس چون احساس کردند عذاب ما را ناگهان ایشان از آن می گریختند ﴿١٢﴾

لَا تَرْكُضُواْ وَٱرْجِعُوٓاْ إِلَىٰ مَآ أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَٰكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ
مگریزید و برگردید به سوی جایی که آسودگی داده شد به شما در آن و به خانه هایتان باشد که شما

تُسْـَٔلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُواْ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَت تِّلْكَ
پرسیده شوید ﴿١٣﴾ گفتند وای بر ما هر آینه ما بودیم ستمکاران ﴿١٤﴾ پس همواره همین

دَعْوَىٰهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَٰهُمْ حَصِيدًا خَٰمِدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا
فریاد ایشان بود تا وقتی که گردانیدیم آنان را درو شده ای خاموش و بی جان ﴿١٥﴾ و نیافریدیم

ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿١٦﴾ لَوْ أَرَدْنَآ أَن نَّتَّخِذَ لَهْوًا
آسمان و زمین را و آنچه میان آنهاست بازی کنان ﴿١٦﴾ اگر می خواستیم که بگیریم بازیچه ای را

لَّٱتَّخَذْنَٰهُ مِن لَّدُنَّآ إِن كُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ
هر آینه می گرفتیم آن را از نزد خود اگر می بودیم کنندگان [این کار] ﴿١٧﴾ [نه،] بلکه می افکنیم حق را

عَلَى ٱلْبَٰطِلِ فَيَدْمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ ٱلْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ
بر باطل پس درهم می شکند آن را پس ناگهان آن [باطل] نابود شود و وای بر شما از آنچه وصف می کنید

﴿١٨﴾ وَلَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَنْ عِندَهُۥ لَا يَسْتَكْبِرُونَ
﴿١٨﴾ و برای اوست هرکه در آسمان ها و زمین است و آنان که نزد اویند [فرشتگان] تکبر نمی کنند

عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ
از عبادت او و خسته نمی شوند ﴿١٩﴾ تسبیح می گویند شب و روز

لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمِ ٱتَّخَذُوٓاْ ءَالِهَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ
درحالی که سستی نمی کنند ﴿٢٠﴾ یا اینکه گزیدند اله هایی از زمین که آنها زنده می کنند [مردگان را]

﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلْعَرْشِ
﴿٢١﴾ اگر بودی در آنها [آسمان و زمین] اله هایی جز الله هرآینه هردو تباه می‌شدند پس پاکا الله پروردگار عرش

عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمِ
از آنچه وصف می کنند ﴿٢٢﴾ پرسیده نمی شود از آنچه می کند ولی از آنان پرسیده می شود ﴿٢٣﴾ یااینکه

ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً قُلْ هَاتُواْ بُرْهَٰنَكُمْ هَٰذَا ذِكْرُ مَن مَّعِيَ
گرفته اند به جز او اله هایی را؟ بگو بیاورید دلیل خود را این است یاد کردِ آنانی که با من اند

وَذِكْرُ مَن قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٱلْحَقَّ فَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾
و یادکردِ آنانی که پیش از من بودند لیکن بیشترشان نمی دانند [سخن] حق را پس آنان روگردان‌اند ﴿٢٤﴾

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيٓ إِلَيۡهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ
و نفرستادیم پیش از تو هیچ پیامبری مگر وحی می فرستادیم به سوی او که نیست هیچ الهی

إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعۡبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۚ
جز من پس بپرستید مرا (۲۵) و گفتند گرفته است [الله] مهرگستر فرزندی را پاکا او

بَلۡ عِبَادٞ مُّكۡرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسۡبِقُونَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ وَهُم
لیکن [آن فرشتگان] بندگانی گرامی اند (۲۶) پیشی نمی گیرند از او در سخن و ایشان

بِأَمۡرِهِۦ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡ
به فرمان او کار می کنند (۲۷) می داند آنچه پیش روی ایشان است و آنچه پشت سرشان است

وَلَا يَشۡفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرۡتَضَىٰ وَهُم مِّنۡ خَشۡيَتِهِۦ مُشۡفِقُونَ
و شفاعت نمی کنند مگر برای کسی که او پسندیده باشد و ایشان از هیبت او بیمناک‌اند

﴿٢٨﴾ ۞ وَمَن يَقُلۡ مِنۡهُمۡ إِنِّيٓ إِلَٰهٞ مِّن دُونِهِۦ فَذَٰلِكَ نَجۡزِيهِ
(۲۸) و هرکه بگوید از ایشان که من الهی به جز او هستم پس آن کس را کیفر می دهیم

جَهَنَّمَۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوَلَمۡ يَرَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ
به دوزخ این چنین کیفر می‌دهیم ستمکاران را (۲۹) آیا ندیدند کسانی که کفر ورزیدند

أَنَّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ كَانَتَا رَتۡقٗا فَفَتَقۡنَٰهُمَاۖ وَجَعَلۡنَا
که آسمان ها و زمین بودند بسته پس گشودیم آنها را و قرار دادیم

مِنَ ٱلۡمَآءِ كُلَّ شَيۡءٍ حَيٍّۚ أَفَلَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلۡنَا فِي ٱلۡأَرۡضِ
از آب هر چیز زنده‌ای را پس آیا ایمان نمی آورند؟ (۳۰) و قرار دادیم در زمین

رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِهِمۡ وَجَعَلۡنَا فِيهَا فِجَاجٗا سُبُلٗا لَّعَلَّهُمۡ
کوه های سخت بنیاد که [مبادا] بلرزاند ایشان را و قرار دادیم در آن راه های پهناور را باشد که ایشان

يَهۡتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلۡنَا ٱلسَّمَآءَ سَقۡفٗا مَّحۡفُوظٗاۖ وَهُمۡ عَنۡ
راه یابند (۳۱) و قرار دادیم آسمان را سقفی نگهداشته شده و ایشان از

ءَايَٰتِهَا مُعۡرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمۡسَ
نشانه های آن رویگردان اند (۳۲) و اوست آن که بیافرید شب و روز را و آفتاب

وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ فِي فَلَكٖ يَسۡبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلۡنَا لِبَشَرٖ مِّن قَبۡلِكَ
و ماه را که هر یک در مداری شناورند (۳۳) و قرار ندادیم برای هیچ آدمی پیش از تو

ٱلۡخُلۡدَۖ أَفَإِيْن مِّتَّ فَهُمُ ٱلۡخَٰلِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفۡسٖ ذَآئِقَةُ
جاویدانگی را پس آیا اگر بمیری پس ایشان جاودان اند؟ (۳۴) هر کسی چشندهٔ

ٱلۡمَوۡتِۗ وَنَبۡلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلۡخَيۡرِ فِتۡنَةٗۖ وَإِلَيۡنَا تُرۡجَعُونَ ﴿٣٥﴾
مرگ است و می آزماییم شما را به بد و نیک آزمودنی و به سوی ما بازگردانیده می شوید (۳۵)

ربع حزب ۳۳

وَإِذَا رَءَاكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا
و هنگامی که ببینند تو را کسانی که کفر ورزیدند نمی گیرند تو را مگر به ریشخند[و گویند]

أَهَٰذَا ٱلَّذِي يَذۡكُرُ ءَالِهَتَكُمۡ وَهُم بِذِكۡرِ ٱلرَّحۡمَٰنِ
آیا این است آن کسی که یاد می کند [به بدی] اله های شما را درحالی که آنان به یاد [الله] مهرگستر

هُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ ٱلۡإِنسَٰنُ مِنۡ عَجَلٖۚ سَأُوْرِيكُمۡ
خود کافرند (۳۶) آفریده شده است انسان از شتاب به زودی می نمایانم به شما

ءَايَٰتِي فَلَا تَسۡتَعۡجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ
نشانه های خود را پس [به] شتاب مخواهید [عذاب] از من (۳۷) و می گویند کی می رسد این وعده

إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوۡ يَعۡلَمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ حِينَ
اگر هستید شما راستگویان (۳۸) اگر می‌دانستند کسانی که کافر شدند وقتی که

لَا يَكُفُّونَ عَن وُجُوهِهِمُ ٱلنَّارَ وَلَا عَن ظُهُورِهِمۡ وَلَا
بازنمی توانند داشت از روی های خود آتش را و نه از پشت‌های خود و نه

هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلۡ تَأۡتِيهِم بَغۡتَةٗ فَتَبۡهَتُهُمۡ فَلَا
ایشان یاری داده می‌شوند[عذاب را به شتاب نمی‌خواستند] (۳۹) [نه،] بلکه می‌آید به ایشان ناگهانی پس مبهوت گرداند ایشان را پس

يَسۡتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ
نخواهند توانست برگرداندن آن را و نه ایشان مهلت داده شوند (۴۰) و هر آینه ریشخند شدند

بِرُسُلٖ مِّن قَبۡلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُواْ مِنۡهُم مَّا كَانُواْ بِهِۦ
به پیامبرانی پیش از تو سرانجام فراگرفت کسانی را که مسخره کردند آنان [پیامبران] را آنچه که بدان

يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٤١﴾ قُلۡ مَن يَكۡلَؤُكُم بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ مِنَ
ریشخندمی کردند[عذاب الهی] (۴۱) بگو چه کسی نگه می دارد شما را در شب و روز از

ٱلرَّحۡمَٰنِۗ بَلۡ هُمۡ عَن ذِكۡرِ رَبِّهِم مُّعۡرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمۡ
[عذاب الله] مهرگستر [نه]، بلکه آنان از یاد پروردگار خود روگردان‌اند (۴۲) یا اینکه

لَهُمۡ ءَالِهَةٞ تَمۡنَعُهُم مِّن دُونِنَاۚ لَا يَسۡتَطِيعُونَ نَصۡرَ
برای آنان اله هایی است که باز می دارند ایشان را در برابر ما؟ نمی توانند یاری دادن

أَنفُسِهِمۡ وَلَا هُم مِّنَّا يُصۡحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلۡ مَتَّعۡنَا هَٰٓؤُلَآءِ
خود را و نه ایشان از جانب ما همراهی شوند (۴۳) بلکه برخوردار کردیم ایشان را

وَءَابَآءَهُمۡ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡعُمُرُۗ أَفَلَا يَرَوۡنَ أَنَّا نَأۡتِي
و پدران شان را تا که دراز شد بر ایشان عمرشان آیا نمی بینند که ما آهنگ می کنیم

ٱلۡأَرۡضَ نَنقُصُهَا مِنۡ أَطۡرَافِهَآۚ أَفَهُمُ ٱلۡغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾
زمین را که می کاهیم آن را از پیرامون آن؟ آیا باز هم آنان غلبه کنندگان اند؟ (۴۴)

قُلۡ إِنَّمَآ أُنذِرُكُم بِٱلۡوَحۡيِۚ وَلَا يَسۡمَعُ ٱلصُّمُّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا
بگو جز این نیست که بیم می دهم شما را به این وحی و نمی شنوند کرها فراخواندن را چون

مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِن مَّسَّتۡهُمۡ نَفۡحَةٞ مِّنۡ عَذَابِ رَبِّكَ
بیم داده شوند ﴿۴۵﴾ و اگر برسد به آنان دمی از عذاب پروردگار تو

لَيَقُولُنَّ يَٰوَيۡلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ ٱلۡمَوَٰزِينَ
هر آینه گویند ای وای بر ما همانا بودیم ما ستمکاران ﴿۴۶﴾ و می نهیم ترازوهای

ٱلۡقِسۡطَ لِيَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ فَلَا تُظۡلَمُ نَفۡسٞ شَيۡـٔٗاۖ وَإِن كَانَ
دادگری را در روز رستاخیز پس ستم نخواهد شد بر هیچ کسی چیزی و اگر باشد

مِثۡقَالَ حَبَّةٖ مِّنۡ خَرۡدَلٍ أَتَيۡنَا بِهَاۗ وَكَفَىٰ بِنَا حَٰسِبِينَ
هموزن دانه ای از خردل بیاوریم آن را و کافی است که ما حسابرس باشیم

﴿٤٧﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ٱلۡفُرۡقَانَ وَضِيَآءٗ وَذِكۡرٗا
﴿۴۷﴾ و هر آینه دادیم به موسی و هارون کتاب جداکنندۀ [حق از باطل] را درحالی که روشنایی و پندی است

لِّلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ ٱلَّذِينَ يَخۡشَوۡنَ رَبَّهُم بِٱلۡغَيۡبِ وَهُم مِّنَ
برای پرهیزکاران ﴿۴۸﴾ آنانی که می ترسند از پروردگار خود در پنهانی و ایشان از

ٱلسَّاعَةِ مُشۡفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَٰذَا ذِكۡرٞ مُّبَارَكٌ أَنزَلۡنَٰهُۚ أَفَأَنتُمۡ لَهُۥ
رستاخیز ترسناک اند ﴿۴۹﴾ و این پندی مبارک است که فرو فرستادیم آن را پس آیا شما آن را

مُنكِرُونَ ﴿٥٠﴾ ۞ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَآ إِبۡرَٰهِيمَ رُشۡدَهُۥ مِن قَبۡلُ وَكُنَّا
منکرید ﴿۵۰﴾ و هر آینه دادیم به ابراهیم راه یابی او را پیش از این و بودیم

نصف حزب ۳۳

بِهِۦ عَٰلِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦ مَا هَٰذِهِ ٱلتَّمَاثِيلُ ٱلَّتِيٓ
به [احوال] او دانا ﴿۵۱﴾ آنگاه که گفت به پدر خود و قوم خودش چیست این تندیس هایی که

أَنتُمۡ لَهَا عَٰكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُواْ وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا لَهَا عَٰبِدِينَ ﴿٥٣﴾
شما به آنها ملازم تعظیم اید ﴿۵۲﴾ گفتند یافتیم پدران خود را بر آنها پرستندگان ﴿۵۳﴾

قَالَ لَقَدۡ كُنتُمۡ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُمۡ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٥٤﴾ قَالُوٓاْ
گفت هر آینه بودید شما و پدران شما در گمراهی آشکار ﴿۵۴﴾ گفتند

أَجِئۡتَنَا بِٱلۡحَقِّ أَمۡ أَنتَ مِنَ ٱللَّٰعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَل رَّبُّكُمۡ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
آیا آورده ای برای ما سخن حق را یا تو از بازی کنندگانی؟ ﴿۵۵﴾ گفت [نه] بلکه پروردگار شما پروردگار آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِ ٱلَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا۠ عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ
و زمین است آنکه پدید آورده است آنها را و من بر این [مطلب] از گواهی دهندگانم

﴿٥٦﴾ وَتَٱللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصۡنَٰمَكُم بَعۡدَ أَن تُوَلُّواْ مُدۡبِرِينَ ﴿٥٧﴾
﴿۵۶﴾ و سوگند به الله هر آینه چاره ای می کنم [در کار] بتان شما بعد از آنکه برگردید پشت کنان ﴿۵۷﴾

فَجَعَلَهُمۡ جُذَٰذًا إِلَّا كَبِيرٗا لَّهُمۡ لَعَلَّهُمۡ إِلَيۡهِ يَرۡجِعُونَ
پس گردانید آنها را پاره پاره مگر بزرگ آنها را باشد که ایشان به سوی او برگردند

﴿٥٨﴾ قَالُواْ مَن فَعَلَ هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَآ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٥٩﴾
﴿٥٨﴾ گفتند چه کسی کرده است این [کار را] با اله های ما همانا او از ستمکاران است ﴿٥٩﴾

قَالُواْ سَمِعۡنَا فَتٗى يَذۡكُرُهُمۡ يُقَالُ لَهُۥٓ إِبۡرَٰهِيمُ ﴿٦٠﴾ قَالُواْ فَأۡتُواْ بِهِۦ
گفتند شنیدیم جوانی را که یاد می کرد آنها را [به بدی] که می گویند به او ابراهیم ﴿٦٠﴾ گفتند بیاورید او را

عَلَىٰٓ أَعۡيُنِ ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَشۡهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوٓاْ ءَأَنتَ فَعَلۡتَ
پیش روی مردم باشد که ایشان شهادت دهند [که او بت ها را به بدی یاد کرده است] ﴿٦١﴾ گفتند آیا تو کرده ای

هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَا يَـٰٓإِبۡرَٰهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلۡ فَعَلَهُۥ كَبِيرُهُمۡ
این کار را با اله های ما ای ابراهیم؟ ﴿٦٢﴾ گفت [نه] بلکه کرده است آن را این بزرگشان

هَٰذَا فَسۡـَٔلُوهُمۡ إِن كَانُواْ يَنطِقُونَ ﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوٓاْ إِلَىٰٓ
پس بپرسید از آنها اگر ایشان سخن می گویند ﴿٦٣﴾ پس رجوع کردند به

أَنفُسِهِمۡ فَقَالُوٓاْ إِنَّكُمۡ أَنتُمُ ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نُكِسُواْ عَلَىٰ
[عقول] خود [به خود آمدند] پس گفتند هر آینه شما ستمکارانید ﴿٦٤﴾ آنگاه واژگون شدند به

رُءُوسِهِمۡ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَا هَـٰٓؤُلَآءِ يَنطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ
سرهای خود [=سرافکنده و مجاب شدند] گفتند هر آینه می دانی که اینها سخن نمی گویند ﴿٦٥﴾ گفت

أَفَتَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمۡ شَيۡـٔٗا وَلَا
آیا می پرستید به جز الله چیزی را که نفع نمی رساند به شما چیزی را و نه

يَضُرُّكُمۡ ﴿٦٦﴾ أُفّٖ لَّكُمۡ وَلِمَا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۚ أَفَلَا
ضرر می رساند به شما؟ ﴿٦٦﴾ اف بر شما [بیزارم از شما] و برای آنچه می پرستید به جز الله آیا

تَعۡقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُواْ حَرِّقُوهُ وَٱنصُرُوٓاْ ءَالِهَتَكُمۡ إِن كُنتُمۡ
خرد نمی ورزید؟ ﴿٦٧﴾ گفتند بسوزانید او را و یاری رسانید اله های خود را اگر می خواهید

فَـٰعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلۡنَا يَـٰنَارُ كُونِي بَرۡدٗا وَسَلَٰمًا عَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾
کاری بکنید ﴿٦٨﴾ گفتیم ای آتش سرد شو و سالم [باش] بر ابراهیم ﴿٦٩﴾

وَأَرَادُواْ بِهِۦ كَيۡدٗا فَجَعَلۡنَٰهُمُ ٱلۡأَخۡسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيۡنَٰهُ
خواستند برای او نیرنگی را پس گردانیدیم ایشان را زیانمندترین [مردم] ﴿٧٠﴾ و نجات دادیم او

وَلُوطًا إِلَى ٱلۡأَرۡضِ ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَا لِلۡعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبۡنَا
و لوط را به سوی سرزمینی که برکت نهادیم در آن برای جهانیان ﴿٧١﴾ و عطا کردیم

لَهُۥٓ إِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ نَافِلَةٗۖ وَكُلّٗا جَعَلۡنَا صَٰلِحِينَ ﴿٧٢﴾
به او اسحق و یعقوب را افزون بر آن و همه را گردانیدیم شایستگان ﴿٧٢﴾

وَجَعَلْنَٰهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِمْ فِعْلَ
و گردانیدیم ایشان را پیشوایانی که راهنمایی می کردند به فرمان ما و وحی کردیم به سوی ایشان انجام دادن

ٱلْخَيْرَٰتِ وَإِقَامَ ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءَ ٱلزَّكَوٰةِ وَكَانُوا۟ لَنَا
بهترین کارها و برپاداشتن نماز و دادن زکات را و بودند برای ما

عَٰبِدِينَ ﴿۷۳﴾ وَلُوطًا ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَٰهُ مِنَ
پرستندگان [دایمی] ﴿۷۳﴾ و لوط را دادیم حکمت و علم را و رهانیدیم او را از

ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى كَانَت تَّعْمَلُ ٱلْخَبَٰٓئِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ
آبادی که می کردند کارهای پلید همانا آنان بودند مردمی بدکارِ

فَٰسِقِينَ ﴿۷۴﴾ وَأَدْخَلْنَٰهُ فِى رَحْمَتِنَآ إِنَّهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
نافرمان ﴿۷۴﴾ و درآوردیم او را در رحمت خود و همانا او از شایستگان است

﴿۷۵﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِن قَبْلُ فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ فَنَجَّيْنَٰهُ
﴿۷۵﴾ و [یاد کن] نوح را چون ندا کرد پیش از آن پس ما پاسخ دادیم به او پس نجات دادیم او را

وَأَهْلَهُۥ مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿۷۶﴾ وَنَصَرْنَٰهُ مِنَ ٱلْقَوْمِ
و خانوادهٔ او را از آن اندوه بزرگ ﴿۷۶﴾ و یاری دادیم او را از آن مردمی

ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ
که تکذیب می کردند آیات ما را همانا آنان بودند مردمی بدکار پس غرق کردیم آنان را

أَجْمَعِينَ ﴿۷۷﴾ وَدَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِى ٱلْحَرْثِ إِذْ
همگی ﴿۷۷﴾ و [یاد کن] داوود و سلیمان را چون حکم می کردند دربارهٔ آن کشتزار آنگاه که

نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ ٱلْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَٰهِدِينَ ﴿۷۸﴾
شبانه چریده بودند در آن گوسفندان آن قوم و بودیم بر داوری کردن ایشان گواهان ﴿۷۸﴾

فَفَهَّمْنَٰهَا سُلَيْمَٰنَ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا
پس فهماندیم [حکم] آن را به سلیمان و به هر یک دادیم حکمت و علم را و رام ساختیم

مَعَ دَاوُۥدَ ٱلْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَٱلطَّيْرَ وَكُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿۷۹﴾
به همراه داوود کوه ها را که تسبیح می کردند و مرغان را [نیز] و ما بودیم کنندگان[این کار] ﴿۷۹﴾

وَعَلَّمْنَٰهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُم مِّنۢ بَأْسِكُمْ
و آموختیم به او ساختن لباس را برای شما تا حفاظت کند شما را از [ضرر] کارزارتان

فَهَلْ أَنتُمْ شَٰكِرُونَ ﴿۸۰﴾ وَلِسُلَيْمَٰنَ ٱلرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِى بِأَمْرِهِۦٓ
پس آیا شما هستید شکر گزاران؟ ﴿۸۰﴾ و [رام کردیم] برای سلیمان باد تند را که می وزید به فرمان او

إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَىْءٍ عَٰلِمِينَ ﴿۸۱﴾
به سوی زمینی که برکت نهاده ایم در آن و هستیم به هر چیزی دانایان ﴿۸۱﴾

وَمِنَ ٱلشَّيَٰطِينِ مَن يَغُوصُونَ لَهُۥ وَيَعۡمَلُونَ عَمَلٗا
و [رام کردیم] از شیاطین آنانی را که در دریا فرو می شدند برای او و می کردند کاری

دُونَ ذَٰلِكَۖ وَكُنَّا لَهُمۡ حَٰفِظِينَ ﴿٨٢﴾ ۞ وَأَيُّوبَ إِذۡ
جز آن و بودیم ایشان را نگهبانان (۸۲) و [یاد کن] ایوب را چون

نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّي مَسَّنِيَ ٱلضُّرُّ وَأَنتَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٨٣﴾
ندا کرد پروردگار خود را که همانا مرا رسیده است رنج و تو مهربان ترین مهربانانی (۸۳)

فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ فَكَشَفۡنَا مَا بِهِۦ مِن ضُرّٖۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ أَهۡلَهُۥ
پس پاسخ دادیم به او پس برطرف ساختیم آنچه با او بود از رنج و دادیم به او اهل او

وَمِثۡلَهُم مَّعَهُمۡ رَحۡمَةٗ مِّنۡ عِندِنَا وَذِكۡرَىٰ لِلۡعَٰبِدِينَ ﴿٨٤﴾
و مانند آنها را با ایشان از روی رحمت از جانب ما و پندی برای عبادت کنندگان (۸۴)

وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِدۡرِيسَ وَذَا ٱلۡكِفۡلِۖ كُلّٞ مِّنَ ٱلصَّٰبِرِينَ
و [یاد کن] اسماعیل و ادریس و ذو الکفل را که همه ایشان از شکیبایان [بودند]

﴿٨٥﴾ وَأَدۡخَلۡنَٰهُمۡ فِي رَحۡمَتِنَآۖ إِنَّهُم مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
(۸۵) و داخل کردیم ایشان را در رحمت خود همانا ایشان از شایستگان بودند

﴿٨٦﴾ وَذَا ٱلنُّونِ إِذ ذَّهَبَ مُغَٰضِبٗا فَظَنَّ أَن لَّن نَّقۡدِرَ عَلَيۡهِ
(۸۶) و [یاد کن] صاحب ماهی [یونس] را چون برفت خشمناک پس گمان برد که تنگ نمی گیریم بر وی

فَنَادَىٰ فِي ٱلظُّلُمَٰتِ أَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبۡحَٰنَكَ إِنِّي
پس ندا کرد در تاریکی ها به اینکه نیست الهی به جز تو پاکی تو همانا من

كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ وَنَجَّيۡنَٰهُ
بودم از ستمکاران (۸۷) پس پاسخ دادیم به او و نجات دادیم او را

مِنَ ٱلۡغَمِّۚ وَكَذَٰلِكَ نُـۨجِي ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّآ
از اندوه و این چنین نجات می دهیم مؤمنان را (۸۸) و [یاد کن] زکریا را

إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥ رَبِّ لَا تَذَرۡنِي فَرۡدٗا وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡوَٰرِثِينَ
چون ندا کرد پروردگار خود را [ای] پروردگار من مگذار مرا تنها و تو بهترین وارثانی

﴿٨٩﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ وَوَهَبۡنَا لَهُۥ يَحۡيَىٰ وَأَصۡلَحۡنَا
(۸۹) پس پاسخ دادیم به او و عطا کردیم به او یحیی را و شایسته گردانیدیم

لَهُۥ زَوۡجَهُۥٓۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡخَيۡرَٰتِ
برای او همسرش را همانا آنان می شتافتند در کارهای نیک

وَيَدۡعُونَنَا رَغَبٗا وَرَهَبٗاۖ وَكَانُواْ لَنَا خَٰشِعِينَ ﴿٩٠﴾
و می خواندند ما را از روی امید و بیم و بودند برای ما فروتنان (۹۰)

وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِن رُّوحِنَا
و [یاد کن] آن [زنی را] که نگه داشت شرمگاه خود را پس دمیدیم در آن زن روح خود را

وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَٰذِهِ
و گردانیدیم او را و پسرش را نشانه ای برای جهانیان ﴿۹۱﴾ همانا این است

أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾
آیین شما آیینی یگانه و من پروردگار شمایم پس پرستش کنید مرا ﴿۹۲﴾

وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ كُلٌّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾
و پاره پاره کردند کار خود را در بین خود همه به سوی ما رجوع کنندگان اند ﴿۹۳﴾

فَمَن يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ
پس هرکه کند چیزی از عمل های پسندیده درحالی که او مؤمن باشد پس ناسپاسی نباشد

لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ كَاتِبُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ
برای کوشش او و همانا ما [آن را] برای او نویسنده ایم ﴿۹۴﴾ و ممنوع است بر [اهل] آبادی ای که

أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ
ما آنها را هلاک کرده ایم [که به دنیا بازگردند] قطعاً آنان برنمی گردند ﴿۹۵﴾ تا وقتی که گشوده شود

يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُم مِّن كُلِّ حَدَبٍ يَنسِلُونَ ﴿٩٦﴾
[سدّ] یأجوج و مأجوج و آنان از هر بلندی می شتابند ﴿۹۶﴾

وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَارُ الَّذِينَ
و نزدیک است آن وعده حق پس ناگاه این است که خیره گردد چشم های آنان که

كَفَرُوا يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَٰذَا بَلْ كُنَّا
کفر ورزیدند ای وای بر ما هر آینه بودیم ما در بی خبری از این [حال] بلکه بودیم

ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ
ستمکاران ﴿۹۷﴾ همانا شما و آنچه می پرستید به جز

اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ
الله هیزم دوزخ هستید شما در آن وارد شوندگان اید ﴿۹۸﴾ اگر می بودند

هَٰؤُلَاءِ آلِهَةً مَّا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾
اینان اله [حقیقی] وارد آن [دوزخ] نمی شدند و همه [باشند] در آن جاویدان ﴿۹۹﴾

لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ
برای آنهاست در آنجا ناله ای دردناک و آنان در آنجا نمی شنوند ﴿۱۰۰﴾ همانا آنان که

سَبَقَتْ لَهُم مِّنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾
پیشی گرفت برای ایشان از طرف ما پاداش نیکوتری آنها از آن [دوزخ] دور شدگان اند ﴿۱۰۱﴾

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ
نمی شنوند آوای آن را و ایشان در آنچه بخواهد دل هایشان

خَالِدُونَ ﴿۱۰۲﴾ لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ
جاودانه اند ﴿۱۰۲﴾ غمگین نمی کند ایشان را آن هراس بزرگ تر و پیشواز آنها می آید

الْمَلَائِكَةُ هَٰذَا يَوْمُكُمُ الَّذِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ
فرشتگان [و گویند] این همان روز شماست که وعده داده شده بودید

﴿۱۰۳﴾ يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا
﴿۱۰۳﴾ روزی که بپیچانیم آسمان را مانند پیچیدن طومار [سند] برای نوشته ها همان گونه که

بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعْدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ
آغاز کردیم ما آفرینش نخست را باز برمی گردانیم آن را وعده ای است بر ما همانا ما کنندگانیم [این کار را]

﴿۱۰۴﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِن بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ
﴿۱۰۴﴾ و هر آینه نوشته ایم در زبور بعد از تورات که همانا زمین را

يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿۱۰۵﴾ إِنَّ فِي هَٰذَا لَبَلَاغًا
به ارث می برند بندگان شایستهٔ من ﴿۱۰۵﴾ همانا در این پیامی رسا است

لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿۱۰۶﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ
برای گروهی که پرستنده اند ﴿۱۰۶﴾ و نفرستادیم تو را مگر رحمتی برای جهانیان

﴿۱۰۷﴾ قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ
﴿۱۰۷﴾ بگو جز این نیست که وحی شده است به سوی من که اله شما الهی است یگانه

فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿۱۰۸﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ آذَنتُكُمْ
پس آیا شما فرمان برداران هستید؟ ﴿۱۰۸﴾ پس اگر اعراض کنند پس بگو آگاه کردم شما را

عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِنْ أَدْرِي أَقَرِيبٌ أَم بَعِيدٌ مَّا تُوعَدُونَ ﴿۱۰۹﴾
یکسان و نمی‌دانم که آیا نزدیک است یا دور آنچه وعده داده شده‌اید ﴿۱۰۹﴾

إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ
همانا او می‌داند گفتار بلند را و می‌داند آنچه را که پنهان می دارید

﴿۱۱۰﴾ وَإِنْ أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿۱۱۱﴾ قَالَ
﴿۱۱۰﴾ و نمی دانم شاید این [تأخیر عذاب] آزمایشی است برای شما و برخورداری است تا هنگامی ﴿۱۱۱﴾ گفت [پیامبر]

رَبِّ احْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَٰنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿۱۱۲﴾
[ای] پروردگارم داوری کن به حق [در میان ما] و پروردگار ما که مهرگستر است که یاری خواسته می‌شود [از او] بر آنچه وصف می‌کنید ﴿۱۱۲﴾

سُورَةُ الْحَجِّ

ترتیبها ۲۲ — آیاتها ۷۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمۡۚ إِنَّ زَلۡزَلَةَ ٱلسَّاعَةِ شَيۡءٌ
ای مردم پروا کنید از پروردگار خود همانا زلزلهٔ رستاخیز چیزی است

عَظِيمٞ ﴿١﴾ يَوۡمَ تَرَوۡنَهَا تَذۡهَلُ كُلُّ مُرۡضِعَةٍ عَمَّآ
بزرگ ۱ روزی که ببینید آن را غافل می شود هر[زنی] که درحال شیردادن است از

أَرۡضَعَتۡ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمۡلٍ حَمۡلَهَا وَتَرَى ٱلنَّاسَ
طفلی که شیرش می دهد و بیندازد هر [زن] حامله ای حمل خود را و ببینی مردم را

سُكَٰرَىٰ وَمَا هُم بِسُكَٰرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ ٱللَّهِ شَدِيدٞ
مست درحالی که نیستند آنان مست بلکه عذاب الله سخت است

﴿٢﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَيَتَّبِعُ كُلَّ
۲ و از مردم کسی است که چون و چرا می کند دربارهٔ الله بدون هیچ دانشی و پیروی می کند هر

شَيۡطَٰنٖ مَّرِيدٖ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيۡهِ أَنَّهُۥ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُۥ يُضِلُّهُۥ
شیطان سرکشی را ۳ نوشته شده است بر وی که همانا کسی که دوستی کند با او پس همانا او گمراه می کند او را

وَيَهۡدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمۡ فِي
و راه می نماید وی را به سوی عذاب [آتش] شعله ور ۴ ای مردم اگر هستید در

رَيۡبٖ مِّنَ ٱلۡبَعۡثِ فَإِنَّا خَلَقۡنَٰكُم مِّن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٖ ثُمَّ
تردیدی از زنده شدن [دوبار] پس هر آینه ما آفریدیم شما را از خاک سپس از قطرهٔ منی سپس

مِنۡ عَلَقَةٖ ثُمَّ مِن مُّضۡغَةٖ مُّخَلَّقَةٖ وَغَيۡرِ مُخَلَّقَةٖ لِّنُبَيِّنَ لَكُمۡۚ
از خون بسته سپس از پارهٔ گوشتی صورت داده و غیر صورت داده تا واضح سازیم برای شما

وَنُقِرُّ فِي ٱلۡأَرۡحَامِ مَا نَشَآءُ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى ثُمَّ نُخۡرِجُكُمۡ
و قرار می‌دهیم در رحم‌ها آن را که خواهیم تا وقت معینی سپس بیرون می آوریم شما را [از رحم به صورت]

طِفۡلٗا ثُمَّ لِتَبۡلُغُوٓاْ أَشُدَّكُمۡۖ وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ
کودکی سپس [تربیت می کنیم] تا برسید به کمال رشد خود و برخی از شما کسی است که وفات می‌یابد

وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰٓ أَرۡذَلِ ٱلۡعُمُرِ لِكَيۡلَا يَعۡلَمَ مِنۢ
و برخی از شما کسی است که بازگردانیده می‌شود به بدترین عمر تا نداند

بَعۡدِ عِلۡمٖ شَيۡـٔٗاۚ وَتَرَى ٱلۡأَرۡضَ هَامِدَةٗ فَإِذَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهَا
بعد از دانستن چیزی را و می بینی زمین را خشک و خاموش پس چون فرود آوریم بر آن

ٱلۡمَآءَ ٱهۡتَزَّتۡ وَرَبَتۡ وَأَنۢبَتَتۡ مِن كُلِّ زَوۡجِۭ بَهِيجٖ ﴿٥﴾
آب را می‌جنبد و برمی‌آید و می‌رویاند از هر نوع [گیاه] شاداب دل انگیز ۵

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّهُۥ يُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَأَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ

این به سبب آن است که همانا الله همان حق [ثابت و راستین] است و اینکه او زنده می کند مردگان را و اوست که بر هر چیزی تواناست

﴿۶﴾ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٞ لَّا رَيۡبَ فِيهَا وَأَنَّ ٱللَّهَ يَبۡعَثُ مَن فِي

﴿۶﴾ و آنکه رستاخیز آمدنی است نیست هیچ تردیدی در آن و اینکه الله برمی انگیزاند کسانی را که در

ٱلۡقُبُورِ ﴿۷﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَلَا هُدٗى

قبرهایند ﴿۷﴾ و از مردم کسی است که چون و چرا می کند دربارهٔ الله بدون هیچ دانشی و بدون هیچ رهنمودی

وَلَا كِتَٰبٖ مُّنِيرٖ ﴿۸﴾ ثَانِيَ عِطۡفِهِۦ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۖ لَهُۥ فِي

و بدون هیچ کتابی روشن ﴿۸﴾ پیچانده پهلوی خود را [از روی تکبر] تا که گمراه کند [مردم را] از راه الله برای اوست در

ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞۖ وَنُذِيقُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ﴿۹﴾ ذَٰلِكَ

دنیا رسوایی و می چشانیم به او در روز رستاخیز عذاب [آتش] سوزان را ﴿۹﴾ این

بِمَا قَدَّمَتۡ يَدَاكَ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿۱۰﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ

به آن سبب است که پیش فرستاده است دستان تو و اینکه الله نیست ستم کننده بر بندگان ﴿۱۰﴾ و از مردم

مَن يَعۡبُدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ حَرۡفٖۖ فَإِنۡ أَصَابَهُۥ خَيۡرٌ ٱطۡمَأَنَّ بِهِۦۖ وَإِنۡ أَصَابَتۡهُ

کسی است که بندگی می کند الله را بر یکسویه پس اگر برسد او را خوبی ثابت می‌ماند بر بندگی و اگر برسد او را

فِتۡنَةٌ ٱنقَلَبَ عَلَىٰ وَجۡهِهِۦ خَسِرَ ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةَۚ ذَٰلِكَ هُوَ

مصیبتی دگرگون می شود بر روی خود زیانکار است در دنیا و آخرت این همان

ٱلۡخُسۡرَانُ ٱلۡمُبِينُ ﴿۱۱﴾ يَدۡعُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُۥ

زیان آشکار است ﴿۱۱﴾ فرا می خواند غیر از الله چیزی را که نه زیان رساند او را

وَمَا لَا يَنفَعُهُۥۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلۡبَعِيدُ ﴿۱۲﴾ يَدۡعُواْ لَمَن

و نه سود می دهد او را این همان گمراهی دور [از حق] است ﴿۱۲﴾ فرا می خواند کسی را که

ضَرُّهُۥٓ أَقۡرَبُ مِن نَّفۡعِهِۦۚ لَبِئۡسَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَلَبِئۡسَ ٱلۡعَشِيرُ ﴿۱۳﴾

ضرر او نزدیک تر است از نفعش هر آینه بد یاور و بد همدمی است ﴿۱۳﴾

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ

همانا الله داخل می گرداند آنان را که ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته در باغ هایی

تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿۱۴﴾ مَن كَانَ

که می رود زیر [درختان] آنها جوی‌ها همانا الله می کند آنچه می خواهد ﴿۱۴﴾ هر که

يَظُنُّ أَن لَّن يَنصُرَهُ ٱللَّهُ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ فَلۡيَمۡدُدۡ بِسَبَبٍ إِلَى

گمان کند که هرگز یاری نخواهد کرد او را الله در دنیا و آخرت پس بیاویزد [خودرا] به ریسمانی به

ٱلسَّمَآءِ ثُمَّ لۡيَقۡطَعۡ فَلۡيَنظُرۡ هَلۡ يُذۡهِبَنَّ كَيۡدُهُۥ مَا يَغِيظُ ﴿۱۵﴾

سقف آنگاه قطع کند [آن را] آنگاه ببیند آیا از بین می برد این ترفندش خشم او را؟ ﴿۱۵﴾

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلۡنَٰهُ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖ وَأَنَّ ٱللَّهَ يَهۡدِي مَن يُرِيدُ ١٦
و این چنین فروفرستادیم آن[قرآن] را آیاتی روشن و اینکه الله راه می نماید هرکه را که خواهد ۱۶

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلصَّٰبِـِٔينَ وَٱلنَّصَٰرَىٰ
همانا آنانی که ایمان آوردند و آنانی که یهودی شدند و صابئین و مسیحیان

وَٱلۡمَجُوسَ وَٱلَّذِينَ أَشۡرَكُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡصِلُ بَيۡنَهُمۡ
و مجوس و آنانی که شرک ورزیدند همانا الله داوری می کند در میانشان

يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ١٧ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ
در روز رستاخیز همانا الله بر هر چیزی گواه است ۱۷ آیا ندیده‌ای که همانا الله

يَسۡجُدُۤ لَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ وَٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ
سجده می‌کنند برای او هر که در آسمان ها و هر که در زمین است و آفتاب و ماه

وَٱلنُّجُومُ وَٱلۡجِبَالُ وَٱلشَّجَرُ وَٱلدَّوَآبُّ وَكَثِيرٞ مِّنَ ٱلنَّاسِۖ
و ستارگان و کوهها و درختان و جنبندگان و بسیاری از مردمان

وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيۡهِ ٱلۡعَذَابُۗ وَمَن يُهِنِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّكۡرِمٍۚ
و بسیاری از آنان سزاوار گشته است بر آنها عذاب و هرکه خوار گرداند الله [او را] پس نیست برای او هیچ گرامی دارنده‌ای

إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡعَلُ مَا يَشَآءُ ۩ ١٨ ۞ هَٰذَانِ خَصۡمَانِ ٱخۡتَصَمُواْ
همانا الله می‌کند آنچه را که بخواهد ۱۸ این دو [گروه] دشمنان یکدیگرند که خصومت کردند

سجده مستحب — ربع حزب ۳۴

فِي رَبِّهِمۡۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ قُطِّعَتۡ لَهُمۡ ثِيَابٞ مِّن نَّارٖ يُصَبُّ
دربارهٔ پروردگار خود پس آنانی که کافر شدند بریده شده است برای شان جامه هایی از آتشی که ریخته می شود

مِن فَوۡقِ رُءُوسِهِمُ ٱلۡحَمِيمُ ١٩ يُصۡهَرُ بِهِۦ مَا فِي بُطُونِهِمۡ
از بالای سرهایشان آب جوشان ۱۹ گداخته می‌شود با آن آنچه در شکم های شان است

وَٱلۡجُلُودُ ٢٠ وَلَهُم مَّقَٰمِعُ مِنۡ حَدِيدٖ ٢١ كُلَّمَآ أَرَادُوٓاْ
و پوست ها [نیز] ۲۰ و برای آنان است گرزهایی از آهن ۲۱ هرگاه خواهند

أَن يَخۡرُجُواْ مِنۡهَا مِنۡ غَمٍّ أُعِيدُواْ فِيهَا وَذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ
که بیرون آیند ازآن[دوزخ] از دلتنگی و اندوه بازگردانیده می شوند در آن و [گفته می شود] بچشید عذاب آتش سوزان را

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
۲۲ همانا الله داخل می گرداند آنان را که ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته

جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ
در باغ هایی که جاری می باشد زیر [درختان] آن جوی ها زینت داده می شوند در آنجا به

أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ٢٣
دستبندهایی از طلا و مروارید و پوشاک ایشان در آنجا ابریشم است ۲۳

وَهُدُوٓاْ إِلَى ٱلطَّيِّبِ مِنَ ٱلْقَوْلِ وَهُدُوٓاْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْحَمِيدِ
و رهنمود شوند به گفتار پاک و راهنمایی شوند به راه [الله] ستوده

(۲۴) إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلْمَسْجِدِ
(۲۴) همانا آنان که کافر شدند و باز می دارند از راه الله و مسجد

ٱلْحَرَامِ ٱلَّذِى جَعَلْنَٰهُ لِلنَّاسِ سَوَآءً ٱلْعَٰكِفُ فِيهِ وَٱلْبَادِ
الحرام که قرار داده ایم آن را برای مردم یکسان‌اند [چه] مقیم در آن و [چه] بادیه نشین

وَمَن يُرِدْ فِيهِ بِإِلْحَادٍۭ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (۲۵)
و هرکه بخواهد در آن کجروی را به سبب ستم می چشانیم به او از عذابی دردناک (۲۵)

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَٰهِيمَ مَكَانَ ٱلْبَيْتِ أَن لَّا تُشْرِكْ بِى
و [یاد کن] آنگاه که آماده کردیم برای ابراهیم جای خانهٔ کعبه را که شریک مگردان با من

شَيْـًٔا وَطَهِّرْ بَيْتِىَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلْقَآئِمِينَ وَٱلرُّكَّعِ
هیچ چیزی را و پاک کن خانهٔ مرا برای طواف کنندگان و قیام کنندگان و رکوع کنندگان

ٱلسُّجُودِ (۲۶) وَأَذِّن فِى ٱلنَّاسِ بِٱلْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ
سجده گزار (۲۶) و ندا در ده در میان مردم برای حج که بیایند پیش تو پیادگان و بر

كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ (۲۷) لِّيَشْهَدُواْ
هر شتر لاغری که می آیند از هر راه دور (۲۷) تا شاهد باشند

مَنَٰفِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُواْ ٱسْمَ ٱللَّهِ فِىٓ أَيَّامٍ مَّعْلُومَٰتٍ
سودهایی را که برای آنهاست و یاد کنند نام الله را در روزهای معلوم

عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلْأَنْعَٰمِ فَكُلُواْ مِنْهَا وَأَطْعِمُواْ
بر آنچه روزی ایشان کرده است از دام های بسته زبان پس بخورید از آنها و بخورانید

ٱلْبَآئِسَ ٱلْفَقِيرَ (۲۸) ثُمَّ لْيَقْضُواْ تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُواْ
درماندهٔ نیازمند را (۲۸) سپس باید بزدایند آلودگی خود را و وفا کنند

نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُواْ بِٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ (۲۹) ذَٰلِكَ وَمَن
به نذرهای خود و طواف کنند آن خانهٔ دیرین را (۲۹) چنین است [احکام حج] و هرکه

يُعَظِّمْ حُرُمَٰتِ ٱللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ ۗ وَأُحِلَّتْ
بزرگ بدارد حرمت های الله را پس آن بهتر است برای او نزد پروردگارش و حلال گردانیده شده است

لَكُمُ ٱلْأَنْعَٰمُ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ۖ فَٱجْتَنِبُواْ
برای شما چهارپایان مگر آنچه خوانده می شود بر شما [تحریم آن] پس بپرهیزید

ٱلرِّجْسَ مِنَ ٱلْأَوْثَٰنِ وَٱجْتَنِبُواْ قَوْلَ ٱلزُّورِ (۳۰)
از پلیدی بتان و بپرهیزید از سخن ناراست (۳۰)

حُنَفَآءَ لِلَّهِ غَيۡرَ مُشۡرِكِينَ بِهِۦۚ وَمَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ
در حالی که حقگرا برای الله باشید نه مشرک به او وکسی که شرک ورزد به الله پس گویا بیفتاده از

ٱلسَّمَآءِ فَتَخۡطَفُهُ ٱلطَّيۡرُ أَوۡ تَهۡوِي بِهِ ٱلرِّيحُ فِي مَكَانٖ سَحِيقٖ
آسمان و می رابایند او را پرندگان یا پرتاب می کند او را باد در جایی دور[دره ژرفی]

ذَٰلِكَۖ وَمَن يُعَظِّمۡ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقۡوَى ٱلۡقُلُوبِ (۳۱)
(۳۱) [حقیقت] این است و هرکه بزرگ بدارد شعائر الله را پس همانا این از تقوای دلهاست

لَكُمۡ فِيهَا مَنَٰفِعُ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى ثُمَّ مَحِلُّهَآ إِلَى ٱلۡبَيۡتِ (۳۲)
(۳۲) برای شما در آنها سودهایی است تا زمانی معین سپس قربانگاه آنهاست به سوی خانهٔ

ٱلۡعَتِيقِ (۳۳) وَلِكُلِّ أُمَّةٖ جَعَلۡنَا مَنسَكٗا لِّيَذۡكُرُواْ ٱسۡمَ
دیرین (۳۳) و برای هر امّتی قرار داده ایم آیین عبادتی را تا یاد کنند نام

ٱللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلۡأَنۡعَٰمِۗ فَإِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ
الله را بر [ذبح] آنچه روزی ایشان کرده است از دام های بسته زبان پس اله شما الهی یگانه است

فَلَهُۥٓ أَسۡلِمُواْۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُخۡبِتِينَ (۳۴) ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتۡ
پس برای او فرمانبردار باشید و مژده بده فروتنان را (۳۴) آنانی که چون یاد کرده شود الله می ترسد

قُلُوبُهُمۡ وَٱلصَّٰبِرِينَ عَلَىٰ مَآ أَصَابَهُمۡ وَٱلۡمُقِيمِي ٱلصَّلَوٰةِ وَمِمَّا
دل‌های شان و شکیبایند بر آنچه برسد به ایشان و آنانی را که برپا می‌دارند نماز را و از آنچه

رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ (۳۵) وَٱلۡبُدۡنَ جَعَلۡنَٰهَا لَكُم مِّن شَعَٰٓئِرِ
داده ایم ایشان را انفاق می کنند (۳۵) و [قربانی] شترانی تنومند را قرار دادیم آنها را برای شما از شعائر

ٱللَّهِ لَكُمۡ فِيهَا خَيۡرٞۖ فَٱذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَا صَوَآفَّۖ فَإِذَا وَجَبَتۡ
الله برای شما ست در آنها خیری است پس یاد کنید نام الله را بر آنها درحالی که برپا ایستاده اند پس چون [به زمین] بیفتد

جُنُوبُهَا فَكُلُواْ مِنۡهَا وَأَطۡعِمُواْ ٱلۡقَانِعَ وَٱلۡمُعۡتَرَّۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرۡنَٰهَا
پهلوهای آنها پس بخورید از آن و بخورانید نیازمند خویشتن دار و خواهنده را بدین گونه رام نمودیم آنها[چهارپایان] را

لَكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ (۳۶) لَن يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا
برای شما تا شما شکر بگزارید (۳۶) هرگز نمی رسد به الله گوشت های آنها و نه خون‌های آنها

وَلَٰكِن يَنَالُهُ ٱلتَّقۡوَىٰ مِنكُمۡۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمۡ لِتُكَبِّرُواْ
و لیکن می رسد به او تقوای شما این چنین رام گردانیدیم آنها را برای شما تا بزرگ بدارید

ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمۡۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُحۡسِنِينَ (۳۷) ۞ إِنَّ ٱللَّهَ
الله را بر آنکه راه نموده شما را و مژده بده نیکوکاران را (۳۷) همانا الله

نصف حزب ۳۴

يُدَٰفِعُ عَنِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٖ كَفُورٍ (۳۸)
دفاع می کند از آنان که ایمان آورده اند همانا الله دوست نمی دارد هر خیانتکار ناسپاس را (۳۸)

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَٰتَلُونَ بِأَنَّهُمۡ ظُلِمُواْۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ نَصۡرِهِمۡ
اجازه داده شده است به آنانی که با ایشان جنگ می شود به این سبب که آنان به ایشان ستم شده است و همانا الله به یاری شان

لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ ٱلَّذِينَ أُخۡرِجُواْ مِن دِيَٰرِهِم بِغَيۡرِ حَقٍّ إِلَّآ أَن
تواناست (۳۹) آنان که برون رانده شدند از خانه های شان به ناحق جز اینکه

يَقُولُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُۗ وَلَوۡلَا دَفۡعُ ٱللَّهِ ٱلنَّاسَ بَعۡضَهُم بِبَعۡضٍ لَّهُدِّمَتۡ
می گویند پروردگار ما الله است و اگر نبودی دفع کردن الله مردمان را برخی ایشان را به برخی دیگر هر آینه ویران می شد

صَوَٰمِعُ وَبِيَعٞ وَصَلَوَٰتٞ وَمَسَٰجِدُ يُذۡكَرُ فِيهَا ٱسۡمُ ٱللَّهِ
دیر های راهبان و کلیساهای مسیحیان و کنیسه های یهودیان و مسجدهای مسلمانان که یاد کرده می شود در آنها نام الله

كَثِيرٗاۗ وَلَيَنصُرَنَّ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِيٌّ
بسیار و هر آینه یاری می کند الله کسی که یاری می کند [دین] او را همانا الله قطعاً توانای

عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ ٱلَّذِينَ إِن مَّكَّنَّٰهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
پیروزمند است (۴۰) آنانی که اگر توانایی دهیم ایشان را در زمین برپادارند نماز را

وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَمَرُواْ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَنَهَوۡاْ عَنِ ٱلۡمُنكَرِۗ
و بدهند زکات را و فرمان دهند به کار نیک و باز دارند از کار ناپسند

وَلِلَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلۡأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدۡ كَذَّبَتۡ
و برای الله است سرانجام کارها (۴۱) و اگر تکذیب کنند تو را هر آینه تکذیب کرده است

قَبۡلَهُمۡ قَوۡمُ نُوحٖ وَعَادٞ وَثَمُودُ ﴿٤٢﴾ وَقَوۡمُ إِبۡرَٰهِيمَ وَقَوۡمُ لُوطٖ ﴿٤٣﴾
پیش از ایشان قوم نوح و عاد و ثمود [پیامبران‌شان را] (۴۲) و [نیز] قوم ابراهیم و قوم لوط (۴۳)

وَأَصۡحَٰبُ مَدۡيَنَۖ وَكُذِّبَ مُوسَىٰ فَأَمۡلَيۡتُ لِلۡكَٰفِرِينَ ثُمَّ
و اهالی مدین [قوم شعیب] و تکذیب شد موسی پس مهلت دادم به کافران سپس

أَخَذۡتُهُمۡۖ فَكَيۡفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ
گرفتم آنان را پس چگونه بود کیفر من (۴۴) پس چه بسا از آبادی که

أَهۡلَكۡنَٰهَا وَهِيَ ظَالِمَةٞ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا
هلاک کردیم [اهل] آن را درحالی که آن [آبادی] ستمکار بودند اکنون آن فروریخته است بر سقف هایش

وَبِئۡرٖ مُّعَطَّلَةٖ وَقَصۡرٖ مَّشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
و [بسا] چاهی رها شده و کاخی بلند [یا گچ کاری شده] (۴۵) آیا نگشتند در زمین

فَتَكُونَ لَهُمۡ قُلُوبٞ يَعۡقِلُونَ بِهَآ أَوۡ ءَاذَانٞ يَسۡمَعُونَ بِهَاۖ فَإِنَّهَا
پس باشد برای آنان دل هایی که دریابند با آنها یا گوش هایی که بشنوند با آنها زیرا [حقیقت] این است که

لَا تَعۡمَى ٱلۡأَبۡصَٰرُ وَلَٰكِن تَعۡمَى ٱلۡقُلُوبُ ٱلَّتِي فِي ٱلصُّدُورِ ﴿٤٦﴾
نابینا نمی شوند چشم ها بلکه نابینا می شوند دل هایی که در سینه هاست (۴۶)

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَن يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا
و می خواهند به شتاب از تو عذاب را و هرگز خلاف نمی کند الله وعدهٔ خود را و همانا یک روز

عِندَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن
نزد پروردگار تو مانند هزار سال است از آنچه [شما] برمی شمارید ﴿٤٧﴾ و چه بسا از

قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَإِلَيَّ الْمَصِيرُ
آبادی که مهلت دادم به [اهل] آن درحالی که آنها ستمکار بودند سپس گرفتم آنها را و به سوی من است بازگشت [هرکس]

﴿٤٨﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ
﴿٤٨﴾ بگو ای مردم جز این نیست که من برای شما بیم دهنده‌ای آشکارم ﴿٤٩﴾ پس آنانی که

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾
ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته برای ایشان آمرزش و روزی ارجمندی است ﴿٥٠﴾

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ
و آنانی که می کوشند در [ابطال] آیات ما درحالی که [به پندارشان] عاجزکنندگان [ما هستند] آنان اهل دوزخ اند

﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّىٰ
﴿٥١﴾ و نفرستادیم پیش از تو هیچ رسولی را و نه هیچ نبی‌ای را مگر چون آرزو کرد

أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ
افکند شیطان در آرزوی او [خللی را] پس زائل می گرداند الله آنچه را می افکند شیطان

ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾ لِّيَجْعَلَ
پس استوار می دارد الله آیات خود را و الله دانای سنجیده کار است ﴿٥٢﴾ تا بگرداند

مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ
آنچه القا می کند شیطان آزمایشی برای آنان که در دل هایشان مرض است و برای آنان که سخت است

قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ
دل هایشان و همانا ستمکاران در ستیزه ای ژرف اند ﴿٥٣﴾ و تا بدانند

الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ
آنان که داده شده است به ایشان دانش که همانا این [وحی] حق است از طرف پروردگار تو پس ایمان آورند به آن

فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَىٰ صِرَاطٍ
پس فروتن کند برای آن دل هایشان و همانا الله هدایت کننده است آنانی را که ایمان آورده اند به راهی

مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّىٰ
راست ﴿٥٤﴾ و همیشه باشند کسانی که کافر شدند در تردیدی از این تا وقتی که

تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾
بیاید برای ایشان رستاخیز ناگهانی یا بیاید برای ایشان عذاب روزی نازاینده [که خیری در آن نیست] ﴿٥٥﴾

ٱلۡمُلۡكُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡۚ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
فرمانروایی در آن روز از آنِ الله است حکم می کند میان ایشان پس آنان که ایمان آوردند

وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ٥٦ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
و کردند کارهای شایسته در باغ های پرنعمت باشند ۵۶ و آنان که کافر شدند

وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٞ مُّهِينٞ ٥٧
و دروغ شمردند آیات ما را پس آنان برای ایشان عذابی خوارکننده است ۵۷

وَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوٓاْ أَوۡ مَاتُواْ
و آنان که هجرت کردند در راه الله سپس کشته شدند یا مردند

لَيَرۡزُقَنَّهُمُ ٱللَّهُ رِزۡقًا حَسَنٗاۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ خَيۡرُ
هر آینه روزی دهد به ایشان الله روزی نیکویی را و همانا الله اوست بهترین

ٱلرَّٰزِقِينَ ٥٨ لَيُدۡخِلَنَّهُم مُّدۡخَلٗا يَرۡضَوۡنَهُۥۗ وَإِنَّ
روزی دهندگان ۵۸ هر آینه داخل گرداند ایشان را به جایی که پسند کنند آن را و همانا

ٱللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٞ ٥٩ ۞ ذَٰلِكَۖ وَمَنۡ عَاقَبَ بِمِثۡلِ
الله دانای بردبار است ۵۹ چنین است [حکم راستین] و کسی که کیفر کند به مانند

مَا عُوقِبَ بِهِۦ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيۡهِ لَيَنصُرَنَّهُ ٱللَّهُۗ إِنَّ ٱللَّهَ
آنچه کیفر داده اند او را و پس از آن ستم کنند بر او هر آینه یاری دهد او را الله همانا الله

لَعَفُوٌّ غَفُورٞ ٦٠ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي
درگذرندهٔ آمرزگار است ۶۰ این به سبب آن است که همانا الله داخل می کند شب را در

ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٞ
روز و داخل می کند روز را در شب و همانا الله شنوای بیناست

٦١ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ مِن
۶۱ این به سبب آن است که همانا الله همان حق است و همانا آنچه را که می خوانند جز

دُونِهِۦ هُوَ ٱلۡبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ ٦٢
او همان باطل است و همانا الله آن بلندمرتبهٔ بزرگ است ۶۲

أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَتُصۡبِحُ ٱلۡأَرۡضُ
آیا ندیده ای که همانا الله فرود آورده است از آسمان آب را پس می گردد زمین

مُخۡضَرَّةًۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٞ ٦٣ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
سرسبز همانا الله نازک بین آگاه است ۶۳ برای اوست آنچه در آسمان ها

وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ٦٤
و آنچه در زمین است و همانا الله همان بی نیاز ستوده است ۶۴

سه چهارم حزب ۳۴

أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَٱلۡفُلۡكَ تَجۡرِي فِي ٱلۡبَحۡرِ
آیا ندیده ای که همانا الله مسخّر کرده است برای شما آنچه در زمین است و کشتی ها را که می روند در دریا

بِأَمۡرِهِۦ وَيُمۡسِكُ ٱلسَّمَآءَ أَن تَقَعَ عَلَى ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا بِإِذۡنِهِۦٓۗ إِنَّ
به فرمان او و نگه می دارد آسمان را از آنکه بیفتد بر زمین مگر به حکم او همانا

ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَحۡيَاكُمۡ
الله به مردم مهرورز مهربان است ﴿٦٥﴾ و اوست آنکه زنده کرده شما را

ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ ثُمَّ يُحۡيِيكُمۡۗ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَكَفُورٞ ﴿٦٦﴾
پس می میراند شما را باز زنده می کند شما را همانا انسان بس ناسپاس است ﴿٦٦﴾

لِّكُلِّ أُمَّةٖ جَعَلۡنَا مَنسَكًا هُمۡ نَاسِكُوهُۖ فَلَا يُنَٰزِعُنَّكَ
برای هر امّتی مقرر کرده ایم یک راه بندگی را که ایشان بدان می پردازند پس نباید که کشمکش کنند با تو

فِي ٱلۡأَمۡرِۚ وَٱدۡعُ إِلَىٰ رَبِّكَۖ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدٗى مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٦٧﴾
در کار [دین] و دعوت کن به سوی پروردگار خویش همانا تو بر راه راستی ﴿٦٧﴾

وَإِن جَٰدَلُوكَ فَقُلِ ٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿٦٨﴾ ٱللَّهُ يَحۡكُمُ
و اگر چون و چرا کنند با تو پس بگو الله داناتر است به آنچه می کنید ﴿٦٨﴾ الله داوری می کند

بَيۡنَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾
در میان شما در روز رستاخیز در آنچه که در آن اختلاف می کردید ﴿٦٩﴾

أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۗ إِنَّ ذَٰلِكَ
آیا ندانسته‌ای که همانا الله می داند آنچه را در آسمان و زمین است همانا این [همه ثبت] است

فِي كِتَٰبٍۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ﴿٧٠﴾ وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ
در کتابی همانا این [همه] بر الله آسان است ﴿٧٠﴾ و می پرستند به جز

ٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ سُلۡطَٰنٗا وَمَا لَيۡسَ لَهُم بِهِۦ عِلۡمٞۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ
الله چیزی را که فرود نفرستاده است برای [اثبات] آن حجّتی را و چیزی را که نیست برای آنان به آن دانشی و نیست برای ستمکاران

مِن نَّصِيرٖ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٖ تَعۡرِفُ فِي
یاوری ﴿٧١﴾ و چون خوانده شود بر ایشان آیات ما درحالی که روشن است می شناسی [خواهی دید] در

وُجُوهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلۡمُنكَرَۖ يَكَادُونَ يَسۡطُونَ
روی های کسانی که کفر ورزیدند ناخوش آیندی را نزدیک است که آنان حمله کنند

بِٱلَّذِينَ يَتۡلُونَ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِنَاۗ قُلۡ أَفَأُنَبِّئُكُم بِشَرّٖ مِّن
بر کسانی که می خواندند بر ایشان آیات ما را بگو آیا خبر دهم شما را به بدتر از

ذَٰلِكُمُۗ ٱلنَّارُ وَعَدَهَا ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٧٢﴾
این، [آن] آتش است که وعده کرده آن را الله برای کسانی که کفر ورزیدند و بد بازگشتگاهی است [آن] ﴿٧٢﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَٱسْتَمِعُوا۟ لَهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ
ای مردمان زده شده است مَثَلی پس بشنوید آن را همانا آنان را که

تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَن يَخْلُقُوا۟ ذُبَابًا وَلَوِ ٱجْتَمَعُوا۟ لَهُۥ ۖ
فرا می خوانید به جز الله هرگز نمی آفرینند مگسی را و اگرچه جمع شوند برای آن [کار]

وَإِن يَسْلُبْهُمُ ٱلذُّبَابُ شَيْـًٔا لَّا يَسْتَنقِذُوهُ مِنْهُ ۚ ضَعُفَ
و اگر برباید از ایشان مگس چیزی را باز نمی ستانند آن را از او چه ناتوان اند!

ٱلطَّالِبُ وَٱلْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِۦٓ ۗ إِنَّ
آن خواهنده[از غیر الله] و آن خواسته شده[به جای الله] (۷۳) ارج ننهادند الله را سزاوار ارجمندی اش همانا

ٱللَّهَ لَقَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ ٱللَّهُ يَصْطَفِى مِنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ
الله توانایِ پیروزمند است (۷۴) الله برمی گزینند از فرشتگان

رُسُلًا وَمِنَ ٱلنَّاسِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾ يَعْلَمُ
فرستادگانی را و از آدمیان همانا الله شنوای بیناست (۷۵) می داند

مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٧٦﴾
آنچه را پیش روی ایشان است و آنچه را پس ایشان است و به سوی الله بازگردانده می شود همهٔ کارها (۷۶)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱرْكَعُوا۟ وَٱسْجُدُوا۟ وَٱعْبُدُوا۟
ای کسانی که ایمان آورده‌اید رکوع کنید و سجده کنید و بندگی نمایید

رَبَّكُمْ وَٱفْعَلُوا۟ ٱلْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۩ ﴿٧٧﴾
پروردگار خود را و بکنید کار نیکو را باشد که شما رستگار شوید (۷۷)

سجده مستحب

وَجَٰهِدُوا۟ فِى ٱللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِۦ ۚ هُوَ ٱجْتَبَىٰكُمْ وَمَا جَعَلَ
و کوشش کنید در راه الله کوششی که شایستهٔ اوست او برگزید شما را و قرار نداد

عَلَيْكُمْ فِى ٱلدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۚ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَٰهِيمَ ۚ هُوَ سَمَّىٰكُمُ
بر شما در [کار] دین هیچ تنگنایی [پیروی کنید] آیین پدرتان ابراهیم را او نامید شما را

ٱلْمُسْلِمِينَ مِن قَبْلُ وَفِى هَٰذَا لِيَكُونَ ٱلرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ
مسلمان پیش از این و در این[قرآن] تا باشد این پیامبر گواه بر شما

وَتَكُونُوا۟ شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِ ۚ فَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ
و باشید شما گواهان بر مردم پس برپادارید نماز را و بپردازید زکات را

وَٱعْتَصِمُوا۟ بِٱللَّهِ هُوَ مَوْلَىٰكُمْ ۖ فَنِعْمَ ٱلْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٧٨﴾
و چنگ زنید به [دین] الله اوست سرپرست شما پس نیکو سرپرستی و نیکو یاوری است (۷۸)

ترتیبها ۲۳ سُورَةُ المُؤمِنُونَ آیاتها ۱۱۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

قَدۡ أَفۡلَحَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي صَلَاتِهِمۡ خَٰشِعُونَ ﴿٢﴾
هر آینه رستگار شدند مؤمنان (۱) آنان که ایشان در نماز خود فروتن اند (۲)

وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنِ ٱللَّغۡوِ مُعۡرِضُونَ ﴿٣﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِلزَّكَوٰةِ
و آنان که خود از بیهوده روگردان‌اند (۳) و آنان که خود زکات را

فَٰعِلُونَ ﴿٤﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِفُرُوجِهِمۡ حَٰفِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ
ادا کنندگان‌اند (۴) و آنان که خود شرمگاه‌هایش را نگه دارندگان‌اند (۵) مگر بر

أَزۡوَٰجِهِمۡ أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ فَإِنَّهُمۡ غَيۡرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾
همسران خود یا آنچه مالک شده دستهایشان[کنیزان خویش] که همانا ایشان [برای آمیزش با آنان] سرزنش نشوند (۶)

فَمَنِ ٱبۡتَغَىٰ وَرَآءَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡعَادُونَ ﴿٧﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ
پس هرکه بجوید غیر از آن را پس آنان خود ازحد گذرندگان اند (۷) و آنان که خود

لِأَمَٰنَٰتِهِمۡ وَعَهۡدِهِمۡ رَٰعُونَ ﴿٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَوَٰتِهِمۡ
امانت های شان و عهد خویش را رعایت کنندگان‌اند (۸) و آنان که خود بر نمازهایشان

يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡوَٰرِثُونَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ يَرِثُونَ
نگاهبان اند (۹) آنان خود میراث بران اند (۱۰) آنان که میراث می برند

ٱلۡفِرۡدَوۡسَ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ مِن
بهشت را در حالی که خود در آن جاویدان‌اند (۱۱) و هر آینه آفریدیم انسان را از

سُلَٰلَةٖ مِّن طِينٖ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰهُ نُطۡفَةٗ فِي قَرَارٖ مَّكِينٖ ﴿١٣﴾ ثُمَّ
چکیده ای از گِل (۱۲) سپس قرار دادیم او را نطفه ای در قرارگاهی استوار (۱۳) سپس

خَلَقۡنَا ٱلنُّطۡفَةَ عَلَقَةٗ فَخَلَقۡنَا ٱلۡعَلَقَةَ مُضۡغَةٗ فَخَلَقۡنَا
ساختیم آن نطفه را خون بسته پس ساختیم آن خون بسته را پاره گوشتی پس ساختیم

ٱلۡمُضۡغَةَ عِظَٰمٗا فَكَسَوۡنَا ٱلۡعِظَٰمَ لَحۡمٗا ثُمَّ أَنشَأۡنَٰهُ خَلۡقًا
آن پارهٔ گوشت را استخوان ها پس پوشانیدیم بر استخوان ها گوشتی را سپس پدید آوردیم او را آفرینشی

ءَاخَرَۚ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ أَحۡسَنُ ٱلۡخَٰلِقِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ إِنَّكُم بَعۡدَ ذَٰلِكَ
دیگر پس پُر برکت است الله که نیکوترین آفرینندگان است (۱۴) باز همانا شما پس از آن

لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ تُبۡعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدۡ
مردگانید (۱۵) باز همانا شما روز رستاخیز برانگیخته می شوید (۱۶) و هر آینه

خَلَقۡنَا فَوۡقَكُمۡ سَبۡعَ طَرَآئِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ ٱلۡخَلۡقِ غَٰفِلِينَ ﴿١٧﴾
آفریدیم بالای شما هفت راه های[آسمان] را و نیستیم ما از آفرینش بی خبران (۱۷)

وَأَنزَلۡنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءَۢ بِقَدَرٖ فَأَسۡكَنَّٰهُ فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابِۭ
و فرو فرستادیم از آسمان آب را به اندازه پس جای دادیم آن را در زمین و همانا بر بُردن

بِهِۦ لَقَٰدِرُونَ ﴿١٨﴾ فَأَنشَأۡنَا لَكُم بِهِۦ جَنَّٰتٖ مِّن نَّخِيلٖ وَأَعۡنَٰبٖ
آن توانابیم ﴿۱۸﴾ پس پدید آوردیم برای شما با آن باغ هایی را از درختان خرما و انگور

لَّكُمۡ فِيهَا فَوَٰكِهُ كَثِيرَةٞ وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةٗ تَخۡرُجُ مِن
برای شما که در آن باغ ها میوه های بسیار است و از آن می خورید ﴿۱۹﴾ و[پدیدآوردیم] درختی را که بیرون می آید از

طُورِ سَيۡنَآءَ تَنۢبُتُ بِٱلدُّهۡنِ وَصِبۡغٖ لِّلۡأٓكِلِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمۡ فِي
کوه سینا می روید با روغن و نان خورشی برای خورندگان ﴿۲۰﴾ و همانا برای شما در

ٱلۡأَنۡعَٰمِ لَعِبۡرَةٗۖ نُّسۡقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمۡ فِيهَا مَنَٰفِعُ كَثِيرَةٞ
دام ها [گاو و گوسفن و شتر] پندی است می نوشانیم شما را از آنچه در شکم های آنها است و برای شما در آنها سودهای فراوانی است

وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيۡهَا وَعَلَى ٱلۡفُلۡكِ تُحۡمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدۡ
و از [گوشت] آنها می خورید ﴿۲۱﴾ و بر آنها و بر کشتی ها حمل می شوید ﴿۲۲﴾ و هر آینه

أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ فَقَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ
فرستادیم نوح را به سوی قومش پس گفت ای قوم من بپرستید الله را نیست برای شما هیچ الهی

غَيۡرُهُۥٓۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ ٱلۡمَلَؤُاْ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ مَا هَٰذَآ
جز او آیا پس پروا نمی کنید ﴿۲۳﴾ پس گفتند سران کسانی که کفر ورزیدند از قومش نیست این

إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ يُرِيدُ أَن يَتَفَضَّلَ عَلَيۡكُمۡ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَنزَلَ
مگر آدمی مانند شما می خواهد که برتری گیرد بر شما و اگر می خواست الله هر آینه نازل می کرد

مَلَٰٓئِكَةٗ مَّا سَمِعۡنَا بِهَٰذَا فِيٓ ءَابَآئِنَا ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنۡ هُوَ إِلَّا
فرشتگانی را نشنیده ایم این را در[تاریخ] پدران پیشینیان خود ﴿۲۴﴾ نیست این کس مگر

رَجُلُۢ بِهِۦ جِنَّةٞ فَتَرَبَّصُواْ بِهِۦ حَتَّىٰ حِينٖ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ ٱنصُرۡنِي
مردی که با او جنونی است پس انتظار بکشید دربارهٔ او تا مدتی ﴿۲۵﴾ گفت [ای]پروردگارم یاری کن مرا

بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡهِ أَنِ ٱصۡنَعِ ٱلۡفُلۡكَ بِأَعۡيُنِنَا
به سبب آنچه تکذیب کردند مرا ﴿۲۶﴾ پس وحی کردیم ما به او که بساز کشتی را زیر نظر ما

وَوَحۡيِنَا فَإِذَا جَآءَ أَمۡرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ فَٱسۡلُكۡ فِيهَا مِن
و وحی ما پس چون بیاید فرمان ما و فوران کرد تنور [از آب] پس داخل کن در آن از

كُلّٖ زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَأَهۡلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيۡهِ ٱلۡقَوۡلُ
هر گونه ای دوتا [=نر و ماده] و اهل خود را [نیز] مگر کسی که صادر شده است بر او فرمان[عذاب]

مِنۡهُمۡۖ وَلَا تُخَٰطِبۡنِي فِي ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ إِنَّهُم مُّغۡرَقُونَ ﴿٢٧﴾
از آنها و گفتگو مکن با من دربارهٔ آنانی که ستم کرده اند همانا آنان غرق شدگان اند ﴿۲۷﴾

فَإِذَا ٱسْتَوَيْتَ أَنتَ وَمَن مَّعَكَ عَلَى ٱلْفُلْكِ فَقُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى نَجَّىٰنَا
پس چون نشستید تو و هرکه با تو باشد بر کشتی پس بگو ستایش از آنِ الله است که رهانید ما را

مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَقُل رَّبِّ أَنزِلْنِى مُنزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنتَ خَيْرُ
از گروه ستمکاران ﴿۲۸﴾ و بگو [ای] پروردگارم فرودآر مرا در جایی مبارک و تو بهترین

ٱلْمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ وَإِن كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنشَأْنَا
فرود آرندگانی ﴿۲۹﴾ همانا در این [داستان] نشانه هایی است و همانا ما هستیم آزمایش کنندگان ﴿۳۰﴾ سپس پدید آوردیم

مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ أَنِ ٱعْبُدُوا۟
بعد از آنان قومی دیگر را ﴿۳۱﴾ پس فرستادیم درمیان آنان پیامبری را از خودشان اینکه بپرستید

ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِهِ
الله را نیست برای شما هیچ الهی جز او پس آیا پرهیزکاری نمی کنید؟ ﴿۳۲﴾ و گفتند سران از قومش

ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ ٱلْءَاخِرَةِ وَأَتْرَفْنَٰهُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا
آنان که کفر ورزیدند و تکذیب کردند دیدار آخرت را و کامیابشان کرده بودیم در زندگانی دنیا

مَا هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا
نیست این مگر آدمی مثل شما می خورد از آنچه شما می خورید از آن و می نوشد از آنچه

تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُم بَشَرًا مِّثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ
می نوشید ﴿۳۳﴾ و اگر فرمان برید از آدمی که مانند شماست همانا شما آنگاه زیان کارانید

﴿٣٤﴾ أَيَعِدُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنتُمْ تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَنَّكُم مُّخْرَجُونَ
﴿۳۴﴾ آیا وعده می دهد به شما که شما آنگاه که بمیرید و شوید خاک و استخوان‌هایی همانا شما [از گورها] بیرون آورده می شوید؟

﴿٣٥﴾ ۞ هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنْ هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا
﴿۳۵﴾ دور است دور آنچه وعده داده می شوید ﴿۳۶﴾ نیست این مگر زندگانی همین دنیایمان

ربع حزب ۳۵

ٱلدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ
می میریم و زنده می شویم و نیستیم ما برانگیختگان ﴿۳۷﴾ نیست او مگر مردی که

ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُۥ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
دروغ بسته بر الله دروغی را و نیستیم ما به او باور کنندگان ﴿۳۸﴾ گفت [ای] پروردگارم

ٱنصُرْنِى بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَّيُصْبِحُنَّ نَٰدِمِينَ ﴿٤٠﴾
یاری ده مرا به سبب آنچه مرا تکذیب کردند ﴿۳۹﴾ گفت پس از اندکی حتماً می گردند پشیمان ﴿۴۰﴾

فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّيْحَةُ بِٱلْحَقِّ فَجَعَلْنَٰهُمْ غُثَآءً فَبُعْدًا لِّلْقَوْمِ
پس گرفت آنان را بانگ آسمانی به حق پس گردانیدیم آنها را [به صورت] خاشاک سیل آورده پس دوری و هلاکت باد بر گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قُرُونًا ءَاخَرِينَ ﴿٤٢﴾
ستمکاران ﴿۴۱﴾ سپس پدید آوردیم بعد از آنان نسل های دیگر را ﴿۴۲﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَـْٔخِرُونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَا

پیشی نمی گیرد هیچ قومی از اجل خود ونه واپس می ماند (۴۳) سپس فرستادیم پیامبران خود را پیاپی

كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَّسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَأَتْبَعْنَا بَعْضَهُم بَعْضًا وَجَعَلْنَٰهُمْ

هرگاه آمد برای امّتی پیامبرش تکذیب کردند او را پس به دنبال آوردیم برخی شان را از پی برخی دیگر [یکی پس از دیگری نابودشان کردیم] و گرداندیم آنان را

أَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِّقَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ

[موضوع] داستان ها پس دوری و هلاکت باد برگروهی که ایمان نمی آورند (۴۴) آنگاه فرستادیم موسی و برادرش

هَٰرُونَ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦ

هارون را با نشانه های خود و حجتی روشن (۴۵) به سوی فرعون و سران او

فَٱسْتَكْبَرُوا۟ وَكَانُوا۟ قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوٓا۟ أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا

پس تکبر ورزیدند و بودند گروهی برتری جوی (۴۶) پس گفتند آیا ایمان آوریم به دو آدمی که مانند ما هستند

وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَٰبِدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا۟ مِنَ ٱلْمُهْلَكِينَ

حال آنکه قوم آن دو برای ما بندگان اند (۴۷) پس تکذیب کردند آن دو پس شدند از هلاک شدگان

﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا

(۴۸) و هر آینه دادیم به موسی کتاب را باشد که ایشان راه یابند (۴۹) و گردانیدیم

ٱبْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُۥٓ ءَايَةً وَءَاوَيْنَٰهُمَآ إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ

پسر مریم و مادرش را نشانه ای و جای دادیم آنان را در سرزمینی بلند دارای آرامش و آبی روان

﴿٥٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرُّسُلُ كُلُوا۟ مِنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَٱعْمَلُوا۟ صَٰلِحًا إِنِّي بِمَا

(۵۰) ای پیامبران بخورید از خوراکی های پاکیزه و انجام دهید کاری شایسته همانا من به آنچه

تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَأَنَا۠ رَبُّكُمْ

می کنید بس دانایم (۵۱) و همانا این است امّت شما امّتی یگانه و من پروردگار شمایم

فَٱتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوٓا۟ أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ

پس پروا کنید از من (۵۲) پس جدا کردند کار [دین] خود را در بین خود پاره پاره هر گروهی به آنچه نزد شان است

فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرْهُمْ فِي غَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا

شادان اند (۵۳) پس بگذار آنان را در ورطهٔ [جهالت] شان تا مدتی (۵۴) آیا می پندارند که آنچه

نُمِدُّهُم بِهِۦ مِن مَّالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي ٱلْخَيْرَٰتِ بَل لَّا يَشْعُرُونَ

مدد می دهیم آنان را به آن از مال و فرزندان (۵۵) شتاب می کنیم برای شان در خوبی ها؟ نه بلکه درنمی یابند[که این، آزمایش آنهاست]

﴿٥٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ هُم مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ هُم

(۵۶) همانا آنان که خود از ترس عذاب پروردگارشان ترسان اند (۵۷) و آنان که خود

بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

به آیات پروردگار خویش ایمان دارند (۵۸) و آنان که خود به پروردگار خود شرک نمی ورزند (۵۹)

وَٱلَّذِينَ يُؤْتُونَ مَآ ءَاتَواْ وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَٰجِعُونَ ﴿٦٠﴾
و آنان که می دهند آنچه می دهند درحالی که دل هایشان ترسان است به سبب آنکه آنان به سوی پروردگار شان بازگشت کنندگان اند ﴿٦٠﴾

أُوْلَٰٓئِكَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلْخَيْرَٰتِ وَهُمْ لَهَا سَٰبِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ
آنان می شتابند در نیکی ها و خود به سوی آن پیشی گیرندگان اند ﴿٦١﴾ و مکلف نمی کنیم

نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَاۖ وَلَدَيْنَا كِتَٰبٌ يَنطِقُ بِٱلْحَقِّۚ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾
هیچ کس را مگر به اندازه توان او و نزد ما کتابی است که سخن می گوید به حق و آنان ستمدیده نشوند ﴿٦٢﴾

بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَٰلٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا
بلکه دل‌هایشان در غفلتی[عمیق]است از این[حقایق] و برای آنان است اعمالی غیر از این که آنان آن را

عَٰمِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِٱلْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْـَٔرُونَ
انجام می‌دهند ﴿٦٣﴾ تا چون بگیریم نازپروردگان ایشان را به عذاب در آن وقت آنان فریاد می کنند

﴿٦٤﴾ لَا تَجْـَٔرُواْ ٱلْيَوْمَۖ إِنَّكُم مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ ءَايَٰتِي
﴿٦٤﴾ [گفته می شود] فریاد مکنید امروز همانا شما از جانب ما یاری نخواهید شد ﴿٦٥﴾ هر آینه آیت های من

تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ
خوانده می شد بر شما پس شما بر پاشنه های خود باز می گشتید [به پشت برمی گشتید] ﴿٦٦﴾ درحالی که تکبر می ورزیدید

بِهِۦ سَٰمِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُواْ ٱلْقَوْلَ أَمْ جَآءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ
در برابر آن و [در نشست های] شبانه یاوه می‌گفتید ﴿٦٧﴾ پس آیا نیندیشیده‌اند این سخن [قرآن] را یا آمده است نزدشان آنچه که نیامده بود

ءَابَآءَهُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُواْ رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ
برای پدران پیشین شان ﴿٦٨﴾ یا نشناختند پیامبرشان را پس از این روی آن او را انکار می کنند؟

﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِۦ جِنَّةٌۢۚ بَلْ جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ
﴿٦٩﴾ یا می گویند دیوانگی در او است؟ چنین نیست بلکه آورده است برای شان حق را و بیشترشان حق را

كَٰرِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوِ ٱتَّبَعَ ٱلْحَقُّ أَهْوَآءَهُمْ لَفَسَدَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ
ناخوش دارند ﴿٧٠﴾ و اگر پیروی کند حق ازآرزوهای شان هر آینه تباه شود آسمان ها

وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّۚ بَلْ أَتَيْنَٰهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن
و زمین و هرکه در میان آنهاست بلکه آوردیم برای شان پند ایشان را پس آنها از

ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾ أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌۖ
پندشان روگردان‌اند ﴿٧١﴾ یا می خواهی از آنان مزدی را؟ پس مزد پروردگار تو بهتر است

وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾
و او بهترین روزی دهندگان است ﴿٧٢﴾ و همانا تو می خوانی آنان را به سوی راهی راست ﴿٧٣﴾

وَإِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْأَخِرَةِ عَنِ ٱلصِّرَٰطِ لَنَٰكِبُونَ ﴿٧٤﴾
و همانا آنان که ایمان نمی آورند به آخرت از آن راه منحرف‌اند ﴿٧٤﴾

۞ وَلَوۡ رَحِمۡنَٰهُمۡ وَكَشَفۡنَا مَا بِهِم مِّن ضُرّٖ لَّلَجُّواْ فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ
و اگر رحم کنیم بر آنان و برداریم آنچه به ایشان است از سختی هر آینه اصرار می کنند در سرکشی خود

يَعۡمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدۡ أَخَذۡنَٰهُم بِٱلۡعَذَابِ فَمَا ٱسۡتَكَانُواْ لِرَبِّهِمۡ
درحالی که سرگردان‌اند (۷۵) و هر آینه گرفتار کردیم آنان را به عذاب پس فروتنی نکردند برای پروردگار خود

وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا فَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَابٗا ذَا عَذَابٖ شَدِيدٍ
و نه به زاری پردازند (۷۶) تا آنگاه که بگشادیم بر ایشان دری را دارای عذاب سخت

إِذَا هُمۡ فِيهِ مُبۡلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ
ناگهان ایشان در آن ناامید شوندگان اند (۷۷) و اوست آن که پدید آورد برای شما شنوایی و چشم ها

وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَۚ قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي ذَرَأَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
و دل ها را امّا اندک سپاس می گزارید (۷۸) و اوست آن که پدید آورد شما را در زمین

وَإِلَيۡهِ تُحۡشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي يُحۡيِۦ وَيُمِيتُ وَلَهُ ٱخۡتِلَٰفُ
و به سوی او گردآورده می شوید (۷۹) و اوست آن که زنده می کند و می میراند و برای اوست پیاپی آمدن

ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلۡ قَالُواْ مِثۡلَ مَا قَالَ
شب و روز آیا خرد نمی ورزید؟ (۸۰) [عبرت نگرفتند] بلکه گفتند همانند آنچه را که گفته بودند

ٱلۡأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوٓاْ أَءِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا
پیشینیان (۸۱) گفتند آیا چون مردیم و شدیم خاکی و استخوان‌هایی آیا ما

لَمَبۡعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدۡ وُعِدۡنَا نَحۡنُ وَءَابَآؤُنَا هَٰذَا مِن قَبۡلُ إِنۡ هَٰذَآ
برانگیخته خواهیم شد؟ (۸۲) هر آینه وعده داده شدیم ما و پدران ما به این پیش از این نیست این

إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُل لِّمَنِ ٱلۡأَرۡضُ وَمَن فِيهَآ إِن
مگر افسانه های پیشینیان (۸۳) بگو برای کیست زمین و آنچه در آن است؟ اگر

كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ
شما می دانید؟ (۸۴) زودا گویند از آن الله است بگو آیا پس پند نمی گیرید؟

﴿٨٥﴾ قُلۡ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبۡعِ وَرَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ
(۸۵) بگو کیست پروردگار آسمان های هفتگانه و پروردگار عرش بزرگ

﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلۡ مَنۢ بِيَدِهِۦ
(۸۶) زود خواهند گفت از آن الله است بگو آیا پس پرهیزکاری نمی کنید؟ (۸۷) بگو کیست که به دست اوست

مَلَكُوتُ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيۡهِ إِن
فرمانروایی هر چیزی و اوست که پناه می دهد و پناه داده نشود [کسی] در برابر [حکم] او اگر

كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ فَأَنَّىٰ تُسۡحَرُونَ ﴿٨٩﴾
شما می دانستید (۸۸) زود خواهند گفت از آن الله است بگو پس چگونه افسون می شوید؟ (۸۹)

بَلْ أَتَيْنَٰهُم بِٱلْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ مِن وَلَدٍ
نه[افسانه های پیشینه نیست]بلکه آورده ایم برای آنان حق را و همانا ایشان دروغگویان‌اند ﴿٩٠﴾ نگرفته است الله هیچ فرزندی را

وَمَا كَانَ مَعَهُۥ مِنْ إِلَٰهٍ ۚ إِذًا لَّذَهَبَ كُلُّ إِلَٰهٍۭ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا
و نیست با او هیچ الهی زیرا در آن صورت هر آینه می‌بُرد هر الهی چیزی را که آفریده بود و هر آینه برتری می‌جست

بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَٰلِمِ
برخی از ایشان بر برخی دیگر پاک است الله از آنچه وصف می کنند ﴿٩١﴾ داننده

ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُل رَّبِّ
نهان و آشکار است پس برتر است از آنچه شریک [او] می سازند ﴿٩٢﴾ بگو [ای] پروردگارم

إِمَّا تُرِيَنِّى مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِى فِى ٱلْقَوْمِ
اگر بنمایی به من آن [عذابی] را که وعده داده می شوند ﴿٩٣﴾ [ای] پروردگارم پس قرار مده مرا در گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَىٰٓ أَن نُّرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَٰدِرُونَ ﴿٩٥﴾
ستمکاران ﴿٩٤﴾ و بی گمان ما بر اینکه بنماییم به تو آنچه را که وعده داده ایم به ایشان قطعا توانااییم ﴿٩٥﴾

ٱدْفَعْ بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ ٱلسَّيِّئَةَ ۚ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾
دفع کن به آن [روشی] که نیکوتر است بدی را ما داناتریم به آنچه وصف می کنند ﴿٩٦﴾

وَقُل رَّبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَٰتِ ٱلشَّيَٰطِينِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ
و بگو [ای] پروردگارم پناه می برم به تو از وسوسه های شیطان ها ﴿٩٧﴾ و پناه می برم به تو

رَبِّ أَن يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَهُمُ ٱلْمَوْتُ قَالَ رَبِّ
[ای] پروردگارم از اینکه حاضر شوند نزد من ﴿٩٨﴾ [انکار می کنند] تا وقتی که بیاید یکی از آنان را مرگ گوید [ای] پروردگارم

ٱرْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّىٓ أَعْمَلُ صَٰلِحًا فِيمَا تَرَكْتُ ۚ كَلَّآ ۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ
بازگردان مرا [به دنیا] ﴿٩٩﴾ شاید کنم [کاری] شایسته در آنچه گذاشتم چنین نیست بی گمان این سخنی است که

هُوَ قَآئِلُهَا ۖ وَمِن وَرَآئِهِم بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ
وی گوینده آن است [ولی نتیجه ای ندارد] و پیش روی آنان برزخی است تا روزی که برانگیخته شوند ﴿١٠٠﴾ پس چون دمیده شود

فِى ٱلصُّورِ فَلَآ أَنسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿١٠١﴾
در صور پس نباشد هیچ پیوند خویشی میان ایشان در آن روز و از یکدیگر نپرسند ﴿١٠١﴾

فَمَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ
پس هر که گران شود کفّه های [اعمال] او پس آنان خود رستگاران اند ﴿١٠٢﴾ و هر که

خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فِى جَهَنَّمَ
سبک شود کفّه های [اعمال] او پس آنان کسانی اند که تباه کردند خود را در دوزخ

خَٰلِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَٰلِحُونَ ﴿١٠٤﴾
جاودان‌اند ﴿١٠٣﴾ می سوزاند روی هایشان را آتش و ایشان در آن زشت رویان اند ﴿١٠٤﴾

أَلَمْ تَكُنْ ءَايَٰتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا۟
[گفته می شود] آیا نبود آیه های من که خوانده می شد بر شما پس آن را تکذیب می کردید؟ ۱۰۵ گویند

رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَآلِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَآ
[ای] پروردگارما غلبه کرد بر ما بدبختی ما و بودیم گروهی گمراه ۱۰۶ [ای] پروردگارما

أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَٰلِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ ٱخْسَـُٔوا۟ فِيهَا
بیرون آور ما را ازآن[آتش دوزخ] پس اگر برگردیم [به کفر] پس بی گمان ما ستمکاران خواهیم بود ۱۰۷ گوید دور شوید در آنجا

وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَآ
و سخن مگویید با من ۱۰۸ زیرا گروهی از بندگان من می گفتند [ای] پروردگارما

ءَامَنَّا فَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَٱتَّخَذْتُمُوهُمْ
ایمان آوردیم پس بیامرز ما را و رحم کن بر ما و تو بهترین رحم کنندگانی ۱۰۹ پس گرفتید ایشان را

سِخْرِيًّا حَتَّىٰٓ أَنسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنتُم مِّنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾
به مسخره تا فراموش گردانیدند برای شما یاد مرا و شما به آنان می خندیدید ۱۱۰

إِنِّي جَزَيْتُهُمُ ٱلْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ﴿١١١﴾ قَٰلَ
بی گمان من پاداش داده ام ایشان را امروز به سبب صبری که کردند بی گمان آنان خود کامیاب‌اند ۱۱۱ گوید

كَمْ لَبِثْتُمْ فِي ٱلْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا۟ لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ
چقدر درنگ کردید در زمین به شمار سال ها؟ ۱۱۲ گویند درنگ کردیم یک روز یا پاره ای

يَوْمٍ فَسْـَٔلِ ٱلْعَآدِّينَ ﴿١١٣﴾ قَٰلَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ لَّوْ أَنَّكُمْ
از روز پس بپرس از شمارندگان ۱۱۳ گوید درنگ نکردید مگر اندکی کاش شما

كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَٰكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ
[در دنیا این را] می دانستید ۱۱۴ آیا پنداشتید که آفریدیم شما را بیهوده و اینکه شما

إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلْمَلِكُ ٱلْحَقُّ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
به سوی ما بازگردانده نمی شوید؟ ۱۱۵ پس برتر است الله آن پادشاه راستین نیست هیچ الهی مگر

هُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَن يَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
او پروردگار عرش ارجمند است ۱۱۶ و هر که بخواند با الله الهی

ءَاخَرَ لَا بُرْهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ
دیگر را که نیست هیچ دلیلی برای او بر این کارش پس جز این نیست که حساب او نزد پروردگار اوست همانا رستگار نمی شوند

ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُل رَّبِّ ٱغْفِرْ وَٱرْحَمْ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١١٨﴾
کافران ۱۱۷ و بگو [ای] پروردگارم بیامرز و رحم کن و تو بهترین رحم کنندگانی ۱۱۸

ترتیبها ۲۴ — سُورَةُ النُّورِ — آیاتها ۶۴

سه چهارم حزب ۳۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

سُورَةٌ أَنزَلْنَٰهَا وَفَرَضْنَٰهَا وَأَنزَلْنَا فِيهَآ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ
[این] سوره ای است که فرود آورده ایم آن را و واجب گردانیده ایم [احکام آن را بر شما] و فرو فرستادیم در آن آیاتی روشن باشد که شما پندپذیرید

ٱلزَّانِيَةُ وَٱلزَّانِى فَٱجْلِدُوا۟ كُلَّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا مِا۟ئَةَ جَلْدَةٍ ۖ وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَةٌ فِى دِينِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾
(۱) زن زناکار و مرد زناکار پس بزنید هر یک از آن دو را صد تازیانه و نگیرد شما را به آن دو هیچ دلسوزی ای در [اجرای] حکم الله اگر شما ایمان دارید به الله و روز واپسین و باید حاضر شوند به کیفر آن دو گروهی از مؤمنان

ٱلزَّانِى لَا يَنكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَٱلزَّانِيَةُ لَا يَنكِحُهَآ إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ ۚ وَحُرِّمَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾
(۲) مرد زناکار ازدواج نمی کند مگر با زن زناکار یا مشرکه و زن زناکار ازدواج نمی کند مگر با مرد زناکار یا مشرک و حرام شده است این [کار] بر مؤمنان

وَٱلَّذِينَ يَرْمُونَ ٱلْمُحْصَنَٰتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا۟ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ فَٱجْلِدُوهُمْ ثَمَٰنِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا۟ لَهُمْ شَهَٰدَةً أَبَدًا ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٤﴾
(۳) و آنان که نسبت زنا می دهند به زنان پاکدامن سپس نیاورند چهار مرد گواه را بزنید ایشان را هشتاد تازیانه و قبول نکنید از آنان هیچ گواهیی را هیچ گاه و آنان همان فاسقان اند

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾
(۴) مگر کسانی که توبه کردند بعد از آن و به اصلاح پردازند پس همانا الله آمرزگار مهربان است

وَٱلَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَٰجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَآءُ إِلَّآ أَنفُسُهُمْ فَشَهَٰدَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَٰدَٰتٍۭ بِٱللَّهِ ۙ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٦﴾
(۵) و کسانی که نسبت زنا می دهند به زنان خود در حالی که نباشد برای آنان گواهانی مگر خودشان پس گواهی یکی از ایشان چهار بار شهادت به الله است به اینکه او[خود] هر آینه از راستگویان است (۶)

وَٱلْخَٰمِسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ ٱللَّهِ عَلَيْهِ إِن كَانَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٧﴾
و پنجم بار این است که لعنت الله بر وی اگر باشد از دروغگویان (۷)

وَيَدْرَؤُا۟ عَنْهَا ٱلْعَذَابَ أَن تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَٰدَٰتٍۭ بِٱللَّهِ ۙ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٨﴾
و دفع می کند از زن عذاب را اینکه گواهی بدهد چهار بار شهادت به الله که همانا [شوهر] او از دروغگویان است (۸)

وَٱلْخَٰمِسَةَ أَنَّ غَضَبَ ٱللَّهِ عَلَيْهَآ إِن كَانَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٩﴾
و بار پنجم بی گمان خشم الله بر او باد اگر باشد [آن مرد] از راستگویان (۹)

وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾
و اگر نبودی بخشایش الله بر شما و رحمت او و اینکه الله پذیرندهٔ توبه و سنجیده کار است [به عذابی سخت دچار می شدید] (۱۰)

إِنَّ ٱلَّذِينَ جَآءُو بِٱلۡإِفۡكِ عُصۡبَةٞ مِّنكُمۡۚ لَا تَحۡسَبُوهُ شَرّٗا لَّكُمۖ بَلۡ هُوَ

بی گمان کسانی که آوردند[=ساختند] آن تهمت بزرگ را گروهی از شما بودند مپندارید آن[تهمت]را بد برای خود بلکه این

خَيۡرٞ لَّكُمۡۚ لِكُلِّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُم مَّا ٱكۡتَسَبَ مِنَ ٱلۡإِثۡمِۚ وَٱلَّذِي تَوَلَّىٰ

خیر است برای شما[زیرا پرده را از چهرهٔ منافقان برداشت] برای هر کسی از ایشان است آنچه کسب نمود از گناه وکسی که به عهده داشت

كِبۡرَهُۥ مِنۡهُمۡ لَهُۥ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿١١﴾ لَّوۡلَآ إِذۡ سَمِعۡتُمُوهُ ظَنَّ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ

بخش بزرگ آن را از آنان برای او عذابی بزرگ است (۱۱) چرا وقتی که شنیدید آن را گمان نبردند مردان مؤمن

وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ بِأَنفُسِهِمۡ خَيۡرٗا وَقَالُواْ هَٰذَآ إِفۡكٞ مُّبِينٞ ﴿١٢﴾ لَّوۡلَا

و زنان با ایمان به خودشان نیکی را؟ و نگفتند که این تهمتی آشکار است؟ (۱۲) چرا

جَآءُو عَلَيۡهِ بِأَرۡبَعَةِ شُهَدَآءَۚ فَإِذۡ لَمۡ يَأۡتُواْ بِٱلشُّهَدَآءِ فَأُوْلَٰٓئِكَ

نیاوردند بر این [ادعا] چهار گواه را؟ پس چون نیاوردند گواهان را پس آن گروه

عِندَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ

نزد الله همان دروغگویان‌اند (۱۳) و اگر نبودی بخشش الله بر شما و رحمت او

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ لَمَسَّكُمۡ فِي مَآ أَفَضۡتُمۡ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾

در دنیا و آخرت هر آینه می رسید به شما در آنچه[بهتانی]که وارد شدید در آن عذابی بزرگ (۱۴)

إِذۡ تَلَقَّوۡنَهُۥ بِأَلۡسِنَتِكُمۡ وَتَقُولُونَ بِأَفۡوَاهِكُم مَّا لَيۡسَ لَكُم بِهِۦ عِلۡمٞ

آنگاه که دریافت می کردید آن را به زبان های خود و می گفتید به دهان های خود آنچه را که نبود برای شما به آن دانشی

وَتَحۡسَبُونَهُۥ هَيِّنٗا وَهُوَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمٞ ﴿١٥﴾ وَلَوۡلَآ إِذۡ سَمِعۡتُمُوهُ

و می پنداشتید آن را آسان حال آنکه آن نزد الله بزرگ بود (۱۵) و چرا آنگاه که شنیدید آن را

قُلۡتُم مَّا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّتَكَلَّمَ بِهَٰذَا سُبۡحَٰنَكَ هَٰذَا بُهۡتَٰنٌ عَظِيمٞ

نگفتید شایسته نیست برای ما که به زبان آوریم این [سخن] را [بارالها] تو منزّهی این بهتانی بزرگ است

﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ ٱللَّهُ أَن تَعُودُواْ لِمِثۡلِهِۦٓ أَبَدًا إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٧﴾

(۱۶) پند می دهد شما را الله از اینکه باز گردید به مثل این [سخن] برای همیشه اگر هستید مؤمنان (۱۷)

وَيُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ

و روشن می کند الله برای شما آیات را و الله دانای سنجیده کار است (۱۸) همانا آنان که

يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ ٱلۡفَٰحِشَةُ فِي ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ

دوست دارند که شایع گردد [تهمت] بی حیایی درمیان آنان که ایمان آورده‌اند برای‌شان عذابی دردناک است

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوۡلَا

در دنیا و آخرت و الله می‌داند و شما نمی دانید (۱۹) و اگر نبودی

فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿٢٠﴾

بخشش الله بر شما و رحمت او و اینکه همانا الله مهرورز مهربان است [به عذابی سخت دچار می‌شدید] (۲۰)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِۚ وَمَن يَتَّبِعْ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید پیروی مکنید ازگام‌های شیطان پس کسی که پیروی کند

خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَإِنَّهُۥ يَأْمُرُ بِٱلْفَحْشَآءِ وَٱلْمُنكَرِۚ وَلَوْلَا فَضْلُ
ازگام‌های شیطان پس همانا او فرمان می‌دهد به کار ناشایسته و زشت و اگر نبود بخشش

ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ مَا زَكَىٰ مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُزَكِّى
الله بر شما و رحمت او پاک نمی‌شد از شما هیچ کسی هرگز و لیکن الله پاک می‌سازد

مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتَلِ أُوْلُواْ ٱلْفَضْلِ مِنكُمْ
هر که را خواهد و الله بس شنوای داناست (۲۱) و نباید سوگند خورند صاحبان برتری و بخشش از شما

وَٱلسَّعَةِ أَن يُؤْتُوٓاْ أُوْلِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينَ وَٱلْمُهَٰجِرِينَ فِى
و توانگران که ندهند به خویشاوندان و بینوایان و مهاجران در

سَبِيلِ ٱللَّهِۖ وَلْيَعْفُواْ وَلْيَصْفَحُوٓاْۗ أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَكُمْۗ
راه الله [چیزی از دارایی خود را] و باید عفو کنند و درگذرند آیا دوست نمی‌دارید که بیامرزد الله شما را؟

وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَرْمُونَ ٱلْمُحْصَنَٰتِ ٱلْغَٰفِلَٰتِ
و الله آمرزندهٔ مهربان است (۲۲) همانا کسانی که نسبت زنا می‌دهند به زنان پاک دامنِ بی خبر

ٱلْمُؤْمِنَٰتِ لُعِنُواْ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾
با ایمان لعنت شده‌اند در دنیا و آخرت و برای آنان است عذابی بزرگ (۲۳)

يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُم بِمَا كَانُواْ يَعْمَلُونَ
روزی که گواهی دهد بر [زیان] ایشان زبان هایشان و دست ها یشان و[نیز] پای هایشان به آنچه می کردند

﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوَفِّيهِمُ ٱللَّهُ دِينَهُمُ ٱلْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ
(۲۴) در آن روز به طور کامل می دهد به ایشان الله پاداش سزاوارشان را و خواهند دانست که الله همان آن حقِ

ٱلْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ ٱلْخَبِيثَٰتُ لِلْخَبِيثِينَ وَٱلْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَٰتِۖ
آشکار است (۲۵) زنان پلید از آنِ مردان پلید و مردان پلید از آنِ زنان پلیدند

وَٱلطَّيِّبَٰتُ لِلطَّيِّبِينَ وَٱلطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَٰتِۚ أُوْلَٰٓئِكَ مُبَرَّءُونَ
و زنان پاکیزه از آنِ مردان پاکیزه و مردان پاکیزه از آنِ زنان پاکیزه اند آنان مبرّا هستند

مِمَّا يَقُولُونَۖ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
از آنچه می گویند برای ایشان است آمرزش و روزیی ارجمند (۲۶) ای کسانی که

ءَامَنُواْ لَا تَدْخُلُواْ بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ تَسْتَأْنِسُواْ
ایمان آورده‌اید داخل نشوید به خانه هایی که غیر خانه های شماست تا آنکه آشنایی داده [و اجازه بگیرید]

وَتُسَلِّمُواْ عَلَىٰٓ أَهْلِهَاۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾
و سلام کنید بر اهل آن این بهتر است برای شما شاید شما پند پذیرید (۲۷)

فَإِن لَّمۡ تَجِدُواْ فِيهَآ أَحَدٗا فَلَا تَدۡخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤۡذَنَ لَكُمۡۖ وَإِن

پس اگر نیافتید در آن کسی را پس وارد نشوید به آنجا تا آنکه اجازه داده شود به شما و اگر

قِيلَ لَكُمُ ٱرۡجِعُواْ فَٱرۡجِعُواْۖ هُوَ أَزۡكَىٰ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ

گفته شود به شما که بازگردید پس بازگردید این پاکیزه تر است برای شما و الله به آنچه می کنید

عَلِيمٞ (۲۸) لَّيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ أَن تَدۡخُلُواْ بُيُوتًا غَيۡرَ مَسۡكُونَةٖ

دانا است (۲۸) نیست بر شما هیچ گناهی اینکه داخل شوید در خانه هایی غیر مسکونی

فِيهَا مَتَٰعٞ لَّكُمۡۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا تُبۡدُونَ وَمَا تَكۡتُمُونَ (۲۹)

که در آن کالایی برای شماست و الله می داند آنچه را آشکار می کنید و آنچه را پنهان می دارید (۲۹)

قُل لِّلۡمُؤۡمِنِينَ يَغُضُّواْ مِنۡ أَبۡصَٰرِهِمۡ وَيَحۡفَظُواْ فُرُوجَهُمۡۚ

بگو به مؤمنان که فرود آرند برخی از نگاه های خود را و نگهدارند شرمگاه‌های خود را

ذَٰلِكَ أَزۡكَىٰ لَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا يَصۡنَعُونَ (۳۰) وَقُل لِّلۡمُؤۡمِنَٰتِ

این پاکیزه‌تر است برای ایشان همانا الله آگاه است به آنچه می‌کنند (۳۰) و بگو به زنان با ایمان

يَغۡضُضۡنَ مِنۡ أَبۡصَٰرِهِنَّ وَيَحۡفَظۡنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبۡدِينَ

که فرود آرند برخی از نگاه‌های خود را و نگه دارند شرمگاه های خود را و آشکار نکنند

زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنۡهَاۖ وَلۡيَضۡرِبۡنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّۖ

آرایش خود را مگر آنچه ظاهر است از آن و باید فرو اندازند روسری های خود را بر گریبان‌های خود

وَلَا يُبۡدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوۡ ءَابَآئِهِنَّ أَوۡ

و آشکار نکنند زینت [پنهانی] خود را مگر برای شوهرانشان یا پدران خویش یا

ءَابَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوۡ أَبۡنَآئِهِنَّ أَوۡ أَبۡنَآءِ بُعُولَتِهِنَّ

پدران شوهرانشان یا پسران خود یا پسران شوهران خود

أَوۡ إِخۡوَٰنِهِنَّ أَوۡ بَنِيٓ إِخۡوَٰنِهِنَّ أَوۡ بَنِيٓ أَخَوَٰتِهِنَّ أَوۡ نِسَآئِهِنَّ

یا برادران خود یا پسران برادران خود یا پسران خواهران خود یا زنان همکیش خود

أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُنَّ أَوِ ٱلتَّٰبِعِينَ غَيۡرِ أُوْلِي ٱلۡإِرۡبَةِ مِنَ

یا آنچه مالک شده دستهایشان [بردگان خود] یا وابستگانی که نیاز جنسی ندارند از

ٱلرِّجَالِ أَوِ ٱلطِّفۡلِ ٱلَّذِينَ لَمۡ يَظۡهَرُواْ عَلَىٰ عَوۡرَٰتِ ٱلنِّسَآءِۖ

مردان یا آن اطفال که هنوز آگاه نشده‌اند بر امور جنسی زنان

وَلَا يَضۡرِبۡنَ بِأَرۡجُلِهِنَّ لِيُعۡلَمَ مَا يُخۡفِينَ مِن زِينَتِهِنَّۚ وَتُوبُوٓاْ

و نزنند[به زمین] پاهای خود را تا دانسته شود آنچه پنهان دارند از زینت خود و توبه کنید

إِلَى ٱللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ (۳۱)

به سوی الله همگی ای مؤمنان باشد که شما رستگار شوید (۳۱)

وَأَنكِحُوا۟ ٱلْأَيَٰمَىٰ مِنكُمْ وَٱلصَّٰلِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَآئِكُمْ ۚ إِن
و به همسری دهید بی همسران از خود را و شایستگان از بردگان و کنیزان خود را اگر

يَكُونُوا۟ فُقَرَآءَ يُغْنِهِمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾
باشند نیازمند بی نیازشان گرداند الله از بخشایش خود و الله گشایشگر داناست (۳۲)

وَلْيَسْتَعْفِفِ ٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ ۗ
و باید پاکدامنی ورزند آنانی که نمی‌یابند [وسیلهٔ] ازدواج را تا آنکه بی نیاز گرداند ایشان را الله از بخشایش خود

وَٱلَّذِينَ يَبْتَغُونَ ٱلْكِتَٰبَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ
و کسانی که می خواهند عقدبازخرید خود را آنچه مالک شده دستهایتان [از بردگانتان] تقاضای بازخریدشان را بپذیرید اگر

عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۖ وَءَاتُوهُم مِّن مَّالِ ٱللَّهِ ٱلَّذِىٓ ءَاتَىٰكُمْ ۚ وَلَا
سراغ دارید در آنان خیری را و بدهید به آنان از مال الله آنچه که داده است به شما و

تُكْرِهُوا۟ فَتَيَٰتِكُمْ عَلَى ٱلْبِغَآءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا۟ عَرَضَ ٱلْحَيَوٰةِ
مجبور مکنید کنیزان خود را به زنا اگر خواستند پاکدامنی را تا به دست آورید کالای زندگانی

ٱلدُّنْيَا ۚ وَمَن يُكْرِههُّنَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ مِنۢ بَعْدِ إِكْرَٰهِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
دنیا را و هرکه مجبور کند ایشان را پس همانا الله پس از اجبارشان آمرزندهٔ مهربان است

﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنزَلْنَآ إِلَيْكُمْ ءَايَٰتٍ مُّبَيِّنَٰتٍ وَمَثَلًا مِّنَ ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟
(۳۳) و هر آینه فرود آوردیم به سوی شما آیت های روشنی را و مثلی از[حال] کسانی که گذشته اند

مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ ٱللَّهُ نُورُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
پیش از شما و پندی را برای پرهیزکاران (۳۴) الله نور آسمان ها

ربع حزب ۳۶

وَٱلْأَرْضِ ۚ مَثَلُ نُورِهِۦ كَمِشْكَوٰةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۖ ٱلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ ۖ
و زمین است حالت نور او مانند چراغدانی است که در آن چراغی است آن چراغ در شیشه ای است

ٱلزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَٰرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ
آن شیشه گویا که آن ستاره ای است درخشان که افروخته می شود [آن چراغ] از [روغن] درخت مبارک زیتون

لَّا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِىٓءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ۚ
که نه شرقی است و نه غربی [بلکه در تمام روز آفتاب بر آن می تابد] نزدیک است [از شدّت زلالی] روغن آن روشن شود اگرچه نرسیده باشد به آن آتشی

نُّورٌ عَلَىٰ نُورٍ ۗ يَهْدِى ٱللَّهُ لِنُورِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَيَضْرِبُ ٱللَّهُ ٱلْأَمْثَٰلَ
روشنی بر روشنی است راه می نماید الله به نور خود هرکه را خواهد و می زند الله این مَثَل ها را

لِلنَّاسِ ۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ فِى بُيُوتٍ أَذِنَ ٱللَّهُ أَن تُرْفَعَ
برای مردم و الله به هر چیزی داناست (۳۵) در خانه‌هایی که اجازه داده است الله که بر افراشته شود

وَيُذْكَرَ فِيهَا ٱسْمُهُۥ يُسَبِّحُ لَهُۥ فِيهَا بِٱلْغُدُوِّ وَٱلْـَٔاصَالِ ﴿٣٦﴾
و یاد گردد در آنها نام او به پاکی می ستایند او را در آنها بامدادان و شامگاهان (۳۶)

رِجَالٌ لَّا تُلۡهِيهِمۡ تِجَٰرَةٞ وَلَا بَيۡعٌ عَن ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَإِقَامِ ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءِ
مردانی که مشغول نمی‌سازد آنان را بازرگانی و نه داد و ستدی از یاد الله و برپا داشتن نماز و دادن

ٱلزَّكَوٰةِ يَخَافُونَ يَوۡمٗا تَتَقَلَّبُ فِيهِ ٱلۡقُلُوبُ وَٱلۡأَبۡصَٰرُ ﴿٣٧﴾
زکات می‌ترسند از روزی که زیر و رو می‌شود در آن دل‌ها و چشم‌ها ﴿۳۷﴾

لِيَجۡزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحۡسَنَ مَا عَمِلُواْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضۡلِهِۦۗ وَٱللَّهُ يَرۡزُقُ
تا پاداش دهد به آنان الله در برابر نیکوتر آنچه کرده‌اند و زیاده دهد ایشان را از فضل خود و الله روزی می‌دهد

مَن يَشَآءُ بِغَيۡرِ حِسَابٖ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَعۡمَٰلُهُمۡ كَسَرَابِۭ
هر کس را خواهد بی شمار ﴿۳۸﴾ و کسانی که کفر ورزیدند اعمال‌شان مانند سرابی است

بِقِيعَةٖ يَحۡسَبُهُ ٱلظَّمۡـَٔانُ مَآءً حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَهُۥ لَمۡ يَجِدۡهُ شَيۡـٔٗا
در دشتی خشک و هموار که می‌پندارد آن را [آدم] تشنه آبی تا آنگاه که برسد به آن نمی‌یابد آن را چیزی

وَوَجَدَ ٱللَّهَ عِندَهُۥ فَوَفَّىٰهُ حِسَابَهُۥۗ وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿٣٩﴾
و می‌یابد الله را نزد آن [اعمال سراب گونهٔ خود] پس رسیدگی می کند به طور کامل حساب وی را و الله زود شمار است ﴿۳۹﴾

أَوۡ كَظُلُمَٰتٖ فِي بَحۡرٖ لُّجِّيّٖ يَغۡشَىٰهُ مَوۡجٞ مِّن فَوۡقِهِۦ مَوۡجٞ مِّن
یا مانند تاریکی هایی در دریایی ژرف که می پوشاند آن را موجی که از فراز آن موجی دیگر است [و] از

فَوۡقِهِۦ سَحَابٞۚ ظُلُمَٰتُۢ بَعۡضُهَا فَوۡقَ بَعۡضٍ إِذَآ أَخۡرَجَ يَدَهُۥ
بالای آن ابری است تاریکی هایی است برخی از آن بالای برخی دیگر چون برون آورد دست خود را

لَمۡ يَكَدۡ يَرَىٰهَاۗ وَمَن لَّمۡ يَجۡعَلِ ٱللَّهُ لَهُۥ نُورٗا فَمَا لَهُۥ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ
نزدیک نیست که بیند آن را و هر که قرار ندهد الله برایش نوری را پس نیست برای او هیچ نوری ﴿۴۰﴾ آیا ندیدی که همانا

ٱللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱلطَّيۡرُ صَٰٓفَّٰتٖۖ كُلّٞ قَدۡ
الله به پاکی می ستایند او را هر که در آسمان ها و زمین است و مرغان بال گشوده هریک به تحقیق

عَلِمَ صَلَاتَهُۥ وَتَسۡبِيحَهُۥۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِمَا يَفۡعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلَّهِ مُلۡكُ
می داند دعای خود و تسبیح خود را و الله داناست به آنچه می کنند ﴿۴۱﴾ و برای الله است پادشاهی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُزۡجِي
آسمان ها و زمین و به سوی الله است بازگشت [نهایی] ﴿۴۲﴾ آیا ندیدی که الله می راند

سَحَابٗا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيۡنَهُۥ ثُمَّ يَجۡعَلُهُۥ رُكَامٗا فَتَرَى ٱلۡوَدۡقَ يَخۡرُجُ مِنۡ
ابری را سپس می پیوندد میان آن را باز می گرداند آن را انباشته پس می بینی قطره های باران را که بیرون می آید از

خِلَٰلِهِۦ وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن جِبَالٖ فِيهَا مِنۢ بَرَدٖ فَيُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ
لابه لای آن و فرود می آورد از جانب بالا از کوه هایی که در آنجا هست تگرگی پس می رساند آن را به هر که خواهد

وَيَصۡرِفُهُۥ عَن مَّن يَشَآءُۖ يَكَادُ سَنَا بَرۡقِهِۦ يَذۡهَبُ بِٱلۡأَبۡصَٰرِ ﴿٤٣﴾
و باز می دارد آن را از هر که خواهد نزدیک است که روشنی برق آن برباید دیده ها را ﴿۴۳﴾

يُقَلِّبُ ٱللَّهُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبۡرَةٗ لِّأُوْلِي ٱلۡأَبۡصَٰرِ ﴿٤٤﴾
دگرگون می کند الله شب و روز را همانا در آن عبرتی است برای صاحبان بصیرت (۴۴)

وَٱللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٖ مِّن مَّآءٖۖ فَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰ بَطۡنِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن
و الله آفرید هر جنبنده ای را از آبی [اندک] پس برخی از آنها موجودی است که می‌رود بر شکم خود و برخی از آنها موجودی است

يَمۡشِي عَلَىٰ رِجۡلَيۡنِ وَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰٓ أَرۡبَعٖۚ يَخۡلُقُ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُۚ
که می‌رود بر دوپای و برخی از آنها موجودی است که می‌رود بر چهارپای می‌آفریند الله آنچه خواهد

إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٤٥﴾ لَّقَدۡ أَنزَلۡنَآ ءَايَٰتٖ مُّبَيِّنَٰتٖۚ
همانا الله بر هر چیزی تواناست (۴۵) هر آینه فرود آوردیم آیت های بیانگر را

وَٱللَّهُ يَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ
و الله هدایت می کند هرکه را خواهد به سوی راهی راست (۴۶) و می گویند

ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلرَّسُولِ وَأَطَعۡنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٞ مِّنۡهُم مِّنۢ بَعۡدِ
ایمان آورده ایم به الله و به پیامبر و فرمان بردیم سپس روی می گردانند گروهی از ایشان پس از

ذَٰلِكَۚ وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ
آن و نیستند آنان مؤمنان [ثابت بر ایمان] (۴۷) و چون خوانده می شوند به سوی الله و پیامبر او

لِيَحۡكُمَ بَيۡنَهُمۡ إِذَا فَرِيقٞ مِّنۡهُم مُّعۡرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُن لَّهُمُ ٱلۡحَقُّ
تا داوری کند در میان آنها ناگهان گروهی از آنان روی گردان‌اند (۴۸) و اگر باشد برای ایشان حق [حق با آنان باشد]

يَأۡتُوٓاْ إِلَيۡهِ مُذۡعِنِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمِ ٱرۡتَابُوٓاْ أَمۡ يَخَافُونَ
می آیند به سوی او مطیعانه [و تسلیم شوند] (۴۹) آیا در دلهایشان مرضی است یا در تردید افتاده اند یا می ترسند

أَن يَحِيفَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ وَرَسُولُهُۥۚ بَلۡ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٥٠﴾
از اینکه ستم کند الله بر ایشان و [ستم کند] رسول او؟ بلکه آنان خود ستمکارند (۵۰)

إِنَّمَا كَانَ قَوۡلَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ إِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَهُمۡ
جز این نیست گفتار مؤمنان که وقتی‌که خوانده شوند به‌سوی الله و رسولش تا داوری کند درمیانشان

أَن يَقُولُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَن
اینکه گویند شنیدیم و فرمان بردیم و آنان خود رستگارند (۵۱) و هر که

يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَخۡشَ ٱللَّهَ وَيَتَّقۡهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٥٢﴾
فرمان برداری کند از الله و رسول او و بترسد از الله و پروا کند از او پس آنان خود کامیاب‌اند (۵۲)

۞ وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَئِنۡ أَمَرۡتَهُمۡ لَيَخۡرُجُنَّۖ قُل
و سوگند خوردند به الله به سوگندهای سخت خود اگر امر کنی به ایشان [هر آینه] بیرون روند از [وطن خود] بگو

لَّا تُقۡسِمُواْۖ طَاعَةٞ مَّعۡرُوفَةٌۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿٥٣﴾
سوگند مخورید فرمان بردنی شناخته شده است همانا الله آگاه است به آنچه می کنید (۵۳)

نصف حزب ۳۶

قُلۡ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۖ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡهِ مَا حُمِّلَ
بگو فرمان برید الله را و فرمان برید پیامبر را پس اگر روی بگردانیدند پس جز این نیست که هست بر او [پیامبر] آنچه لازم شده بر او

وَعَلَيۡكُم مَّا حُمِّلۡتُمۡۖ وَإِن تُطِيعُوهُ تَهۡتَدُواْۚ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ
و بر شماست آنچه لازم شده است بر شما و اگر فرمان برید او را راه یابید و نیست بر [عهدهٔ] این پیامبر

إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنكُمۡ وَعَمِلُواْ
جز رساندن پیام آشکارا ﴿٥٤﴾ وعده داده است الله آنان را که ایمان آورده اند از شما و کرده اند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَيَسۡتَخۡلِفَنَّهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ كَمَا ٱسۡتَخۡلَفَ
کارهای شایسته که قطعاً جانشین سازد ایشان را در زمین چنانکه جانشین ساخته بود

ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمۡ دِينَهُمُ ٱلَّذِي ٱرۡتَضَىٰ لَهُمۡ
کسانی را که پیش از ایشان بودند و حتما پا برجا سازد برای ایشان دین شان را که پسندیده است برای آنها

وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعۡدِ خَوۡفِهِمۡ أَمۡنٗاۚ يَعۡبُدُونَنِي لَا يُشۡرِكُونَ بِي
و حتماً جایگزین می کند برای آنها پس از ترسشان ایمنی را درحالی که پرستش می کنند مرا شریک نمی سازند برای من

شَيۡـٔٗاۚ وَمَن كَفَرَ بَعۡدَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾
چیزی را و هر که کفر ورزد پس از آن پس آنان همان فاسقان‌اند ﴿٥٥﴾

وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ لَعَلَّكُمۡ
و برپا دارید نماز را و بدهید زکات را و اطاعت کنید از این پیامبر باشد که شما

تُرۡحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مُعۡجِزِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ
مورد رحمت قرار گیرید ﴿٥٦﴾ هرگز مپندارید کسانی که کافر شدند عاجز کنندهٔ الله اند در زمین

وَمَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُۖ وَلَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
و جای ایشان آتش است و آن بد فرجامی است ﴿٥٧﴾ ای کسانی که ایمان آوردید

لِيَسۡتَـٔۡذِنكُمُ ٱلَّذِينَ مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡ وَٱلَّذِينَ لَمۡ يَبۡلُغُواْ ٱلۡحُلُمَ مِنكُمۡ
باید اجازه خواهند از شما آنان که مالک شده است دستانتان [= بردگانتان] و آنان که نرسیده‌اند به بلوغ از شما

ثَلَٰثَ مَرَّٰتٖۚ مِّن قَبۡلِ صَلَوٰةِ ٱلۡفَجۡرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُم مِّنَ ٱلظَّهِيرَةِ
سه بار [از شما اجازه بگیرند] [یکبار] پیش از نماز صبح و [یکبار] وقتی که می‌نهید جامه‌های خود را در نیمروز

وَمِنۢ بَعۡدِ صَلَوٰةِ ٱلۡعِشَآءِۚ ثَلَٰثُ عَوۡرَٰتٖ لَّكُمۡۚ لَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ
و [یکبار] پس از نماز خفتن این سه وقت خصوصی و خلوت شماست نیست بر شما

وَلَا عَلَيۡهِمۡ جُنَاحُۢ بَعۡدَهُنَّۚ طَوَّٰفُونَ عَلَيۡكُم بَعۡضُكُمۡ عَلَىٰ
و نه بر ایشان هیچ گناهی در غیر این اوقات [زیرا] آنان پیوسته می گردند بر گرد شما [و] برخی بر

بَعۡضٖۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٥٨﴾
برخی وارد می‌شوید این چنین روشن می‌سازد الله برای شما آیات را و الله بس دانای سنجیده کار است ﴿٥٨﴾

وَإِذَا بَلَغَ ٱلْأَطْفَٰلُ مِنكُمُ ٱلْحُلُمَ فَلْيَسْتَـْٔذِنُوا۟ كَمَا ٱسْتَـْٔذَنَ

و چون برسند کودکانتان به بلوغ پس باید که اجازه خواهند [در همهٔ اوقات] چنانکه اجازه می طلبیدند

ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ

آنان که[بالغ بودند] پیش از ایشان این چنین روشن می سازد الله برای شما آیات خود را و الله

عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَٱلْقَوَٰعِدُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِى لَا يَرْجُونَ

بس دانای سنجیده کار است ﴿۵۹﴾ و بازنشستگان از زنان که ندارند امید

نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَن يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ

به ازدواج پس نیست بر ایشان گناهی در اینکه بنهند جامه‌های خود را

غَيْرَ مُتَبَرِّجَٰتٍۭ بِزِينَةٍ ۖ وَأَن يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ ۗ وَٱللَّهُ

بی آنکه آشکار کنندگان باشند زینتی را و اینکه عفت بورزند [حفظ حجاب] بهتر است برای آنها و الله

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَّيْسَ عَلَى ٱلْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْأَعْرَجِ

بس شنوای داناست ﴿۶۰﴾ نیست بر نابینا گناهی و نه بر لنگ

حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا۟

گناهی و نه بر بیمار گناهی و نه بر خودتان [گناهی] در اینکه بخورید

مِنۢ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ ءَابَآئِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَٰتِكُمْ

از خانه‌های تان یا خانه‌های پدران تان یا خانه‌های مادران تان

أَوْ بُيُوتِ إِخْوَٰنِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ

یا خانه‌های برادران تان یا خانه‌های خواهران تان یا خانه‌های

أَعْمَٰمِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَٰلِكُمْ

عموهای تان یا خانه‌های عمه‌های تان یا خانه‌های دایی‌های تان

أَوْ بُيُوتِ خَٰلَٰتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُم مَّفَاتِحَهُۥٓ

یا خانه‌های خاله‌های تان یا از آن [خانه‌هایی که] در اختیار شماست کلیدهای آن

أَوْ صَدِيقِكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَأْكُلُوا۟

یا [خانهٔ] دوست تان نیست بر شما گناهی در اینکه بخورید

جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا ۚ فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ

با هم یا پراکنده پس چون درآیید به خانه‌هایی پس سلام کنید بر کسان خود

تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُبَٰرَكَةً طَيِّبَةً ۚ كَذَٰلِكَ

سلامی که ثابت است از جانب الله با برکت پاکیزه این چنین

يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

روشن می‌سازد الله برای شما آیات[خود] را باشد که شما خرد بورزید ﴿۶۱﴾

إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَإِذَا كَانُوا۟ مَعَهُۥ
جز این نیست که مؤمنان آنان‌اند که ایمان آوردند به الله و پیامبرش و چون باشند با وی

عَلَىٰٓ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا۟ حَتَّىٰ يَسْتَـْٔذِنُوهُ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسْتَـْٔذِنُونَكَ
بر کاری عمومی نمی‌روند تا آنکه اجازه بگیرند از او همانا آنان که اجازه می‌طلبند از تو

أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۚ فَإِذَا ٱسْتَـْٔذَنُوكَ
آنان کسانی‌اند که ایمان دارند به الله و پیامبرش پس چون اجازه خواهند از تو

لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَن لِّمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُمُ
برای بعضی کار خود پس اجازت بده به هرکه خواهی از ایشان و آمرزش بخواه برای ایشان

ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَّا تَجْعَلُوا۟ دُعَآءَ ٱلرَّسُولِ
از الله همانا الله آمرزندهٔ مهربان است (۶۲) قرار ندهید دعوت پیامبر را

بَيْنَكُمْ كَدُعَآءِ بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
در میان خود مانند دعوت از همدیگر[که بخواهید آن را بپذیرید یا نپذیرید] هر آینه می‌شناسد الله آنان را که

يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ ٱلَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِۦٓ
آهسته و پنهانی خارج می شوند از شما پناه جویان [در جمعیت] پس باید که بترسند آنان که مخالفت می‌کنند از فرمان او

أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ
از اینکه برسد ایشان را فتنه‌ای یا برسد به آنان عذابی دردناک (۶۳) آگاه باشید همانا برای الله است

مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ قَدْ يَعْلَمُ مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ
آنچه در آسمان‌ها و زمین است به تحقیق می‌داند آنچه را [= حالی را] که شما بر آن هستید و روزی که

يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌۢ ﴿٦٤﴾
بازگردانده می‌شوند به سوی او پس آگاه می‌سازد آنان را به آنچه کرده‌اند و الله به هر چیزی داناست (۶۴)

ترتیبها ۲۵ — سُورَةُ الفُرْقَانِ — آیاتها ۷۷

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

تَبَارَكَ ٱلَّذِى نَزَّلَ ٱلْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِۦ لِيَكُونَ لِلْعَـٰلَمِينَ نَذِيرًا
پُر برکت است آن‌که فرود فرستاد فرقان[= جدا کننده حق از باطل] را بر بندهٔ خود تا باشد برای جهانیان بیم دهنده

سه چهارم حزب ۳۶

﴿١﴾ ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ
(۱) آن‌که برای اوست فرمانروایی آسمان ها و زمین و نگرفته است هیچ فرزندی را و

يَكُن لَّهُۥ شَرِيكٌ فِى ٱلْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَىْءٍ فَقَدَّرَهُۥ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾
نیست برای او شریکی در فرمانروایی و آفریده است هر چیزی را پس اندازه گیری نموده آن را اندازه کردنی (۲)

وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخۡلُقُونَ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ
و [آنان]گرفتند جز الله اله هایی را که نمی آفرینند چیزی را و خود آفریده می شوند

وَلَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗا وَلَا يَمۡلِكُونَ مَوۡتٗا
و در اختیار ندارد برای خودشان [دفع] زیانی و نه [جلب] سودی را در اختیار ندارند مرگی

وَلَا حَيَوٰةٗ وَلَا نُشُورٗا ﴿٣﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ إِفۡكٌ
و نه حیاتی را و نه دوباره برانگیخته شدنی را ﴿۳﴾ و گفتند آنان که کفرورزیدند نیست این مگر دروغی که

ٱفۡتَرَىٰهُ وَأَعَانَهُۥ عَلَيۡهِ قَوۡمٌ ءَاخَرُونَۖ فَقَدۡ جَآءُو ظُلۡمٗا وَزُورٗا
بافته است آن را و کمک نموده است او را بر آن گروهی دیگر پس به راستی که آوردند ستم و ناراستی را

﴿٤﴾ وَقَالُوٓاْ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ٱكۡتَتَبَهَا فَهِيَ تُمۡلَىٰ
﴿۴﴾ و گفتند [قرآن]افسانه های پیشینیان است که نوشته است آن را پس آن خوانده می شود

عَلَيۡهِ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ﴿٥﴾ قُلۡ أَنزَلَهُ ٱلَّذِي يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ
بر وی صبح و شام ﴿۵﴾ بگو فرود آورده است آن را کسی که می داند راز را

فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّهُۥ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿٦﴾ وَقَالُواْ
در آسمان ها و زمین همانا او هست آمرزنده مهربان ﴿۶﴾ و گفتند

مَالِ هَٰذَا ٱلرَّسُولِ يَأۡكُلُ ٱلطَّعَامَ وَيَمۡشِي فِي ٱلۡأَسۡوَاقِ
چه شده است این پیامبر را که می خورد غذا را و می گردد در بازارها؟

لَوۡلَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مَلَكٞ فَيَكُونَ مَعَهُۥ نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوۡ يُلۡقَىٰٓ
چرا فروفرستاده نشده به سوی او فرشته ای تا باشد همراه وی بیم دهنده ای ﴿۷﴾ یا [چرا] افکنده نشده

إِلَيۡهِ كَنزٌ أَوۡ تَكُونُ لَهُۥ جَنَّةٞ يَأۡكُلُ مِنۡهَاۚ وَقَالَ
به سوی او گنجی؟ یا چرا نیست برای او باغی که بخورد از آن؟ و گفتند

ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلٗا مَّسۡحُورًا ﴿٨﴾ ٱنظُرۡ
ستمکاران پیروی نمی کنید مگر مردی جادو شده را ﴿۸﴾ ببین

كَيۡفَ ضَرَبُواْ لَكَ ٱلۡأَمۡثَٰلَ فَضَلُّواْ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ
چگونه زدند برای تو مَثَل ها را پس گمراه شدند پس نمی توانند [که بیابند]

سَبِيلٗا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ ٱلَّذِيٓ إِن شَآءَ جَعَلَ لَكَ خَيۡرٗا مِّن ذَٰلِكَ
راه [برون رفتی] را ﴿۹﴾ پر برکت است آنکه اگر خواهد قرار می دهد برای تو بهتر از این [که اینها می گویند]

جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ وَيَجۡعَل لَّكَ قُصُورَۢا ﴿١٠﴾ بَلۡ
باغ هایی را که می رود زیر[درختان] آن جوی ها و قرار می دهد برای تو کاخ هایی را ﴿۱۰﴾ بلکه

كَذَّبُواْ بِٱلسَّاعَةِۖ وَأَعۡتَدۡنَا لِمَن كَذَّبَ بِٱلسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾
تکذیب کردند رستاخیز را و آماده کردیم برای کسی که تکذیب نمود رستاخیز را آتش افروختهٔ [دوزخ] را ﴿۱۱﴾

إِذَا رَأَتْهُم مِّن مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا۟ لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَآ
چون ببینند[دوزخ] ایشان را از جایی دور شنوند از آن آوای خشم و خروش را ﴿۱۲﴾ و چون

أُلْقُوا۟ مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا۟ هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾
انداخته شوند از آن[دوزخ] در جایی تنگ درحالی که زنجیرپیچ باشند بخواهند آنجا هلاکت را [برای خود] ﴿۱۳﴾

لَّا تَدْعُوا۟ ٱلْيَوْمَ ثُبُورًا وَٰحِدًا وَٱدْعُوا۟ ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ
[گفته شود به آنان] مخواهید امروز هلاکت را یک بار و بخواهید هلاکتی بسیار را ﴿۱۴﴾ بگو

أَذَٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ ٱلْخُلْدِ ٱلَّتِى وُعِدَ ٱلْمُتَّقُونَ ۚ كَانَتْ
آیا این بهتر است یا بهشت جاویدی که وعده داده شده به پرهیزکاران؟ هست آن

لَهُمْ جَزَآءً وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَّهُمْ فِيهَا مَا يَشَآءُونَ خَٰلِدِينَ ۚ
برای شان پاداش و فرجامی ﴿۱۵﴾ برای آنهاست در آنجا آنچه خواهند درحالی که جاویدند [در آن]

كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْـُٔولًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا
هست بر [عهدهٔ] پروردگار تو وعده ای درخواست شده ﴿۱۶﴾ و [یاد کن] روزی را که جمع گرداند الله آنان را و آنچه را

يَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِى
می‌پرستند به غیر از الله پس می‌گوید آیا شما گمراه کرده‌اید این بندگانم

هَٰٓؤُلَآءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا۟ ٱلسَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ مَا كَانَ
را یا آنان خود گم کردند راه را ﴿۱۷﴾ گویند پاکا تو نیست

يَنۢبَغِى لَنَآ أَن نَّتَّخِذَ مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِن مَّتَّعْتَهُمْ
سزاوار برای ما که بگیریم غیر از تو کار سازانی را ولیکن بهره‌مند ساختی آنان را

وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُوا۟ ٱلذِّكْرَ وَكَانُوا۟ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ
و پدرانشان را تا آنکه فراموش کردند آن پند را و شدند قومی هلاک شده ﴿۱۸﴾ پس به راستی

كَذَّبُوكُم بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا
تکذیب کردند شما را در آنچه می‌گویید اکنون نمی‌توانید بازگرداندن [عذابی] را و نه

نَصْرًا ۚ وَمَن يَظْلِم مِّنكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾
یاری کردن [خود را] و هرکه ستم کند از شما می‌چشانیم به او عذابی بزرگ را ﴿۱۹﴾

وَمَآ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّآ إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ
و نفرستادیم پیش از تو هیچ یک از پیامبران را مگر اینکه ایشان می‌خوردند

ٱلطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِى ٱلْأَسْوَاقِ ۗ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ
غذا را و راه می‌رفتند در بازارها و قرار دادیم برخی شما را

لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ ۗ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾
برای برخی دیگر [مایهٔ] آزمایشی آیا شکیبایی می ورزید؟ و هست پروردگار تو بینا ﴿۲۰﴾

وَقَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَآءَنَا لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
و گفتند آنانی که امید ندارند دیدار به ما چرا نازل نشده بر ما فرشتگان

أَوْ نَرَىٰ رَبَّنَا ۗ لَقَدِ ٱسْتَكْبَرُوا۟ فِىٓ أَنفُسِهِمْ وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبِيرًا
یا نمی‌بینیم پروردگار خود را [با چشم] به تحقیق بزرگ پنداشتندخود را در دل‌های خود و سرکشی کردند سرکشی بزرگی را

﴿۲۱﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ لَا بُشْرَىٰ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ
﴿۲۱﴾ روزی که بینند فرشتگان را هیچ مژده‌ای نیست در آن روز برای بزهکاران و[فرشتگان به بزهکاران] می گویند

حِجْرًا مَّحْجُورًا ﴿۲۲﴾ وَقَدِمْنَآ إِلَىٰ مَا عَمِلُوا۟ مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَٰهُ
ممنوع [و] محروم اید [از رحمت الله] ﴿۲۲﴾ و می پردازیم به آنچه کردند از هر کاری و می سازیم آن را

هَبَآءً مَّنثُورًا ﴿۲۳﴾ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا
غباری پراکنده ﴿۲۳﴾ اهل بهشت در آن روز خوش قرارگاه تر

وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿۲۴﴾ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ ٱلسَّمَآءُ بِٱلْغَمَٰمِ وَنُزِّلَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
و نیکو جایگاه ترند ﴿۲۴﴾ و روزی که بشکافد آسمان به سبب ابر و فروفرستاده شود فرشتگان

تَنزِيلًا ﴿۲۵﴾ ٱلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ ٱلْحَقُّ لِلرَّحْمَٰنِ ۚ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى
فروفرستادنی ﴿۲۵﴾ فرمانروایی در آن روز ثابت است برای [الله] مهر گستر و باشد روزی بر

ٱلْكَٰفِرِينَ عَسِيرًا ﴿۲۶﴾ وَيَوْمَ يَعَضُّ ٱلظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ
کافران دشوار ﴿۲۶﴾ و روزی که می گزد ستمکار دو دست خود را درحالی که می گوید

يَٰلَيْتَنِى ٱتَّخَذْتُ مَعَ ٱلرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿۲۷﴾ يَٰوَيْلَتَىٰ لَيْتَنِى لَمْ أَتَّخِذْ
ای کاش من درپیش گرفته بودم با پیامبر راهی را ﴿۲۷﴾ ای وای بر من کاش که من نمی‌گرفتم

فُلَانًا خَلِيلًا ﴿۲۸﴾ لَّقَدْ أَضَلَّنِى عَنِ ٱلذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَآءَنِى ۗ
فلانی را به دوستی ﴿۲۸﴾ هر آینه گمراه کرد مرا از یاد [الله] پس از آنکه آمده بود به [سوی] من

وَكَانَ ٱلشَّيْطَٰنُ لِلْإِنسَٰنِ خَذُولًا ﴿۲۹﴾ وَقَالَ ٱلرَّسُولُ
و هست شیطان آدمی را تنها گذارنده [وخوار کننده] ﴿۲۹﴾ و گوید پیامبر

يَٰرَبِّ إِنَّ قَوْمِى ٱتَّخَذُوا۟ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ مَهْجُورًا ﴿۳۰﴾ وَكَذَٰلِكَ
[ای] پروردگار من همانا قوم من ساختند این قرآن را متروک [به آن بی توجّه شدند] ﴿۳۰﴾ و همچنین

جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِىٍّ عَدُوًّا مِّنَ ٱلْمُجْرِمِينَ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا
قرار دادیم برای هر پیامبری دشمنی را از بزهکاران و کافی است پروردگار تو که رهنما

وَنَصِيرًا ﴿۳۱﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ ٱلْقُرْءَانُ جُمْلَةً
و یاور باشد ﴿۳۱﴾ و گفتند آنان که کفر ورزیدند چرا فرود آورده نشد بر او آن قرآن همگی

وَٰحِدَةً ۚ كَذَٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِۦ فُؤَادَكَ ۖ وَرَتَّلْنَٰهُ تَرْتِيلًا ﴿۳۲﴾
یکباره؟ این چنین [کم کم فرود آوردیم] تا ثابت و استوار گردانیم با آن دل تو را و خواندیم آن را [بر تو] به آرامی و پیاپی ﴿۳۲﴾

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾
و نمی آورند[کافران] برای تو مَثَلی را مگر آنکه می آوریم برای تو [پاسخی] حق و نیکوترین تفسیر را ﴿۳۳﴾

ٱلَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُوْلَٰٓئِكَ شَرٌّ
آنانی که محشور می شوند بر روی‌هایشان به سوی دوزخ آنان بدترین

مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ
جایگاه را دارند و گمراه ترین اند ﴿۳۴﴾ و هر آینه دادیم به موسی کتاب را

وَجَعَلْنَا مَعَهُۥٓ أَخَاهُ هَٰرُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا ٱذْهَبَآ إِلَى
و گردانیدیم همراه او برادرش هارون را همراه و یاور ﴿۳۵﴾ پس گفتیم بروید به سوی

ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَدَمَّرْنَٰهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ
آن قومی که تکذیب کردند آیات ما را پس هلاک ساختیم آنها را هلاک کردنی ﴿۳۶﴾ و قوم

نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُواْ ٱلرُّسُلَ أَغْرَقْنَٰهُمْ وَجَعَلْنَٰهُمْ لِلنَّاسِ
نوح را وقتی که تکذیب کردند پیامبران را غرق کردیم آنان را و قرار دادیم آنها را برای مردم

ءَايَةً وَأَعْتَدْنَا لِلظَّٰلِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَاْ
نشانهٔ [عبرتی] و آماده کرده‌ایم برای ستمکاران عذابی دردناک را ﴿۳۷﴾ و [هلاک ساختیم] عاد و ثمود

وَأَصْحَٰبَ ٱلرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَٰلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا ضَرَبْنَا
و اهل چاه را و نسل‌های بسیاری را در این میان ﴿۳۸﴾ و برای هر یک [از آنان] زدیم

لَهُ ٱلْأَمْثَٰلَ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ أَتَوْاْ عَلَى ٱلْقَرْيَةِ
مَثَل‌های [عبرت آمیز] را و همه را درهم شکستیم درهم شکستنی ﴿۳۹﴾ و هر آینه گذشتند[این مردم] بر آن آبادی

ٱلَّتِيٓ أُمْطِرَتْ مَطَرَ ٱلسَّوْءِ أَفَلَمْ يَكُونُواْ يَرَوْنَهَا بَلْ
که بارانده شده بود بر آن باران بد آیا نمی‌دیدند آن را؟ [نه] بلکه

كَانُواْ لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ
امید نداشتند برانگیختن را ﴿۴۰﴾ و چون بینند تو را نمی‌گیرند تو را

إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا ٱلَّذِي بَعَثَ ٱللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِن كَادَ
مگر به ریشخند [وگویند] آیا این آن کس است که برانگیخته است الله او را به پیامبری؟ ﴿۴۱﴾ هر آینه نزدیک بود

لَيُضِلُّنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا لَوْلَآ أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ
که گمراه کند ما را از اله هایمان اگر شکیبایی نمی کردیم بر آنها و به زودی خواهند

يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ ٱلْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ أَرَءَيْتَ
دانست وقتی که بینند عذاب را که چه کسی گمراه تر است ﴿۴۲﴾ آیا دیدی

مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَٰهَهُۥ هَوَىٰهُ أَفَأَنتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾
آن را که گرفته است الهش را هوای خویش آیا تو هستی بر وی مراقب و نگهبان [که او را هدایت کنی]؟ ﴿۴۳﴾

أَمۡ تَحۡسَبُ أَنَّ أَكۡثَرَهُمۡ يَسۡمَعُونَ أَوۡ يَعۡقِلُونَۚ إِنۡ هُمۡ إِلَّا
یا اینکه می پنداری که بیشترشان می‌شنوند یا خردورزی می کنند؟ نیستند آنان مگر

كَٱلۡأَنۡعَٰمِۖ بَلۡ هُمۡ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيۡفَ مَدَّ
مانند چهارپایان بلکه ایشان گمراه ترند ﴿۴۴﴾ آیا ننگریستی به [صنع] پروردگارت که چگونه کشیده است

ٱلظِّلَّ وَلَوۡ شَآءَ لَجَعَلَهُۥ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلۡنَا ٱلشَّمۡسَ عَلَيۡهِ دَلِيلًا
سایه را؟ و اگر می‌خواست قرار می داد آنرا ساکن و بی حرکت آنگاه گردانیدیم آفتاب را بر آن راهنما

﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضۡنَٰهُ إِلَيۡنَا قَبۡضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ
﴿۴۵﴾ آنگاه برمی گیریم آن را به سوی خود برگرفتنی[آهسته] و آرام و اندک ﴿۴۶﴾ و اوست آن که قرار داد

لَكُمُ ٱلَّيۡلَ لِبَاسًا وَٱلنَّوۡمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ ٱلنَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾
برای شما شب را پوششی و خواب را راحتی و قرار داد روز را برای برخاستن و جنبشی ﴿۴۷﴾

وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ ٱلرِّيَٰحَ بُشۡرَۢا بَيۡنَ يَدَيۡ رَحۡمَتِهِۦۚ وَأَنزَلۡنَا
و اوست آن که فرستاد بادها را مژده دهنده پیشاپیش رحمت خود[باران] و فرود آوردیم

مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِّنُحۡـِۧيَ بِهِۦ بَلۡدَةً مَّيۡتًا وَنُسۡقِيَهُۥ
از آسمان آبی پاک و پاک کننده را ﴿۴۸﴾ تازنده سازیم به آن زمین مرده را و بنوشانیم آن را

مِمَّا خَلَقۡنَآ أَنۡعَٰمًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَٰهُ بَيۡنَهُمۡ
از جملهٔ آنچه آفریده ایم چهارپایان و مردمان بسیاری را ﴿۴۹﴾ و به تحقیق گوناگون قرار دادیم باران را در میان ایشان

لِيَذَّكَّرُواْ فَأَبَىٰٓ أَكۡثَرُ ٱلنَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوۡ شِئۡنَا
تا پند گیرند پس نخواستند بیشتر مردم جز ناسپاسی را ﴿۵۰﴾ و اگر می خواستیم

لَبَعَثۡنَا فِي كُلِّ قَرۡيَةٍ نَّذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِعِ ٱلۡكَٰفِرِينَ
هر آینه می فرستادیم [در زمان تونیز] در هر آبادی بیم دهنده‌ای را ﴿۵۱﴾ پس اطاعت مکن از کافران

ربع حزب ۳۷

وَجَٰهِدۡهُم بِهِۦ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ ۞ وَهُوَ ٱلَّذِي مَرَجَ
و جهاد کن با آنان به [حکم قرآن] جهادی بزرگ ﴿۵۲﴾ و اوست آنکه به هم آمیخته

ٱلۡبَحۡرَيۡنِ هَٰذَا عَذۡبٌ فُرَاتٌ وَهَٰذَا مِلۡحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيۡنَهُمَا بَرۡزَخًا
دو دریا را این یک شیرین و گوارا و آن یک شور و تلخ است و قرار داد میان آن دو حائل

وَحِجۡرًا مَّحۡجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ مِنَ ٱلۡمَآءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُۥ
و مانعی بازدارنده را[تا در هم نیامیزند] ﴿۵۳﴾ و اوست آن که آفرید از آب [نطفه] بشری را پس قرار داد او را

نَسَبًا وَصِهۡرًاۗ وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
به صورت نسب و دامادی [سبب] و هست پروردگار تو بسی توانا ﴿۵۴﴾ و می پرستند جز الله

مَا لَا يَنفَعُهُمۡ وَلَا يَضُرُّهُمۡۗ وَكَانَ ٱلۡكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِۦ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾
چیزی را که نفع ندهد به آنان و نه ضرر رساند به آنان و هست کافر بر ضدّ پروردگار خود پشتیبان [شیطان] ﴿۵۵﴾

وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ
و نفرستادیم تو را مگر مژده دهنده و بیم دهنده ﴿۵۶﴾ بگو نمی خواهم از شما بر این کار

مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَن شَآءَ أَن يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ
هیچ مزدی را جز آنکه هرکه خواهد اینکه [در پیش] بگیرد به سوی پروردگارش راهی را ﴿۵۷﴾ و توکل کن

عَلَى ٱلْحَىِّ ٱلَّذِى لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِۦ ۚ وَكَفَىٰ بِهِۦ بِذُنُوبِ
بر آن زنده ای که هرگز نمی میرد و به پاکی یاد کن همراه ستایش او و همین بس که او به گناهان

عِبَادِهِۦ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا
بندگان خود آگاه است ﴿۵۸﴾ آن که آفرید آسمان ها و زمین را و آنچه را میان آنهاست

فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۚ ٱلرَّحْمَٰنُ فَسْـَٔلْ بِهِۦ
در شش روز پس استیلا یافت بر عرش اوست [الله] مهرگستر پس بپرس دربارهٔ وی

خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱسْجُدُوا۟ لِلرَّحْمَٰنِ قَالُوا۟ وَمَا ٱلرَّحْمَٰنُ
از [فردی] آگاه ﴿۵۹﴾ و چون گفته شود به آنان[کافران] که سجده کنید برای [الله] «رحمان» گویند کیست «رحمان»؟

أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ۩ ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ ٱلَّذِى جَعَلَ
آیا سجده کنیم به آنچه که تو دستور می دهی ما را؟ و می افزاید بر رمیدن ایشان [این سخن] ﴿۶۰﴾ پُربرکت است آن که قرار داد

سجده مستحب

فِى ٱلسَّمَآءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَٰجًا وَقَمَرًا مُّنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ
در آسمان برج‌هایی را و قرار داد در آنها چراغی و ماهی تابان را ﴿۶۱﴾ و اوست

ٱلَّذِى جَعَلَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ أَرَادَ أَن يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ
آن که قرار داد شب و روز را جایگزین [یکدیگر] برای آن که بخواهد که پند گیرد یا بخواهد

شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى ٱلْأَرْضِ
سپاس بگزارد ﴿۶۲﴾ و بندگان [الله] مهرگستر آنان اند که راه می روند بر زمین

هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ ٱلْجَٰهِلُونَ قَالُوا۟ سَلَٰمًا ﴿٦٣﴾ وَٱلَّذِينَ
به آهستگی و فروتنی و چون خطاب کنند ایشان را نادانان گویند سخنی ملایم ﴿۶۳﴾ و آنان که

يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَٰمًا ﴿٦٤﴾ وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
شب می گذرانند برای پروردگار خود سجده کنان و قیام کنان ﴿۶۴﴾ و آنان که می گویند

رَبَّنَا ٱصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ ۖ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا
[ای] پروردگارما بازدار از ما عذاب دوزخ را همانا عذاب آن هست همیشگی

﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَآءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَنفَقُوا۟
﴿۶۵﴾ همانا آن بد قرارگاه و اقامتگاهی است ﴿۶۶﴾ و آنان که چون خرج می کنند

لَمْ يُسْرِفُوا۟ وَلَمْ يَقْتُرُوا۟ وَكَانَ بَيْنَ ذَٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾
اسراف نمی کنند و تنگ و سخت نمی گیرند [در خرج کردن] و باشند میان آن دو [به راه] میانه ﴿۶۷﴾

وَٱلَّذِينَ لَا يَدۡعُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ وَلَا يَقۡتُلُونَ ٱلنَّفۡسَ
و آنان که نمی خوانند با الله اله های دیگر را و نمی کشند آن نفسی را

ٱلَّتِي حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَلَا يَزۡنُونَۚ وَمَن يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ يَلۡقَ
که حرام گردانیده[قتل آن را] الله مگر به حق و زنا نمی کنند و هرکه بکند آن کار را خواهددید

أَثَامًا ﴿۶۸﴾ يُضَٰعَفۡ لَهُ ٱلۡعَذَابُ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَيَخۡلُدۡ فِيهِۦ
کیفرگناه را ﴿۶۸﴾ دو چندان شود برای او عذاب در روز رستاخیز و جاوید ماند در آن

مُهَانًا ﴿۶۹﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَٰلِحًا
به خواری ﴿۶۹﴾ مگر آنکه توبه کند و ایمان آورد و انجام دهد کار شایسته را

فَأُوْلَٰٓئِكَ يُبَدِّلُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِهِمۡ حَسَنَٰتٖۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا
پس آنان تبدیل می کند الله بدی هایشان را به نیکی و هست الله بسیار آمرزندهٔ

رَّحِيمًا ﴿۷۰﴾ وَمَن تَابَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَإِنَّهُۥ يَتُوبُ إِلَى ٱللَّهِ
مهربان ﴿۷۰﴾ و هرکه توبه کند و انجام دهد کار شایسته را پس هر آینه وی باز می‌گردد به سوی الله

مَتَابًا ﴿۷۱﴾ وَٱلَّذِينَ لَا يَشۡهَدُونَ ٱلزُّورَ وَإِذَا مَرُّواْ بِٱللَّغۡوِ
بازگشتی [پسندیده] ﴿۷۱﴾ و آنان که شهادت ناراست نمی دهند و چون بگذرند بر چیز بیهوده

مَرُّواْ كِرَامًا ﴿۷۲﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ
بگذرند بزرگوارانه ﴿۷۲﴾ و آنان که چون پند داده شوند به آیات پروردگارشان

لَمۡ يَخِرُّواْ عَلَيۡهَا صُمًّا وَعُمۡيَانًا ﴿۷۳﴾ وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا
نمی افتند بر آنها کران و کوران ﴿۷۳﴾ و آنان که می‌گویند [ای] پروردگارما

هَبۡ لَنَا مِنۡ أَزۡوَٰجِنَا وَذُرِّيَّٰتِنَا قُرَّةَ أَعۡيُنٖ وَٱجۡعَلۡنَا
عطا کن به ما از همسرانمان و فرزندانمان چشم روشنی و قرار ده ما را

لِلۡمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿۷۴﴾ أُوْلَٰٓئِكَ يُجۡزَوۡنَ ٱلۡغُرۡفَةَ بِمَا
برای پرهیزکاران پیشوا [و الگو] ﴿۷۴﴾ آنان اند که پاداش داده شوند غرفهٔ[بهشتی] به سبب آنچه

صَبَرُواْ وَيُلَقَّوۡنَ فِيهَا تَحِيَّةٗ وَسَلَٰمًا ﴿۷۵﴾ خَٰلِدِينَ
صبر کردند روبه رو می شوند در آنجا با درود و سلامی ﴿۷۵﴾ جاوید باشند

فِيهَاۚ حَسُنَتۡ مُسۡتَقَرّٗا وَمُقَامًا ﴿۷۶﴾ قُلۡ مَا يَعۡبَؤُاْ بِكُمۡ رَبِّي
در آن نیکو قرارگاه و اقامتگاهی است ﴿۷۶﴾ بگو اعتنایی نمی کند به شما پروردگار من

لَوۡلَا دُعَآؤُكُمۡۖ فَقَدۡ كَذَّبۡتُمۡ فَسَوۡفَ يَكُونُ لِزَامَۢا ﴿۷۷﴾
اگر نباشد دعا و عبادت شما پس شما [الله و پیامبرش را] دروغ انگاشتید پس به زودی باشد [کیفر آن] گریبانگیر [شما] ﴿۷۷﴾

ترتیبها ۲۶ — سُورَةُ الشُّعَرَاءِ — آیاتها ۲۲۷

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَٰخِعٞ نَّفۡسَكَ

طا، سین، میم ﴿۱﴾ این آیت های این کتاب روشنگر است ﴿۲﴾ مبادا تو هلاک کننده باشی خویشتن را

أَلَّا يَكُونُواْ مُؤۡمِنِينَ ﴿٣﴾ إِن نَّشَأۡ نُنَزِّلۡ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ءَايَةٗ فَظَلَّتۡ

برای اینکه نمی‌شوند مؤمنان ﴿۳﴾ اگر خواهیم فرود می آوریم بر آنان از آسمان نشانه‌ای را پس گردد

أَعۡنَٰقُهُمۡ لَهَا خَٰضِعِينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأۡتِيهِم مِّن ذِكۡرٖ مِّنَ ٱلرَّحۡمَٰنِ مُحۡدَثٍ

گردن‌های شان پیش آن فروتنان ﴿۴﴾ و نمی آید برایشان هیچ پندی از جانب [الله] مهرگستر [پندی] نو

إِلَّا كَانُواْ عَنۡهُ مُعۡرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدۡ كَذَّبُواْ فَسَيَأۡتِيهِمۡ أَنۢبَٰٓؤُاْ مَا كَانُواْ

مگر باشند از آن رویگردان ﴿۵﴾ پس به درستی که تکذیب کردند پس زود آید به ایشان خبرهای آنچه آنان

بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَى ٱلۡأَرۡضِ كَمۡ أَنۢبَتۡنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوۡجٖ

به آن ریشخند می کردند ﴿۶﴾ آیا ننگریستند به زمین که چقدر رویانیدیم در آن از هر گونه[گیاه]

كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ

ارزشمندی را ﴿۷﴾ همانا در این [رویانیدن] نشانه ای است [از کمال قدرت ما] و نیستند بیشترشان ایمان آورندگان ﴿۸﴾ و همانا

رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩﴾ وَإِذۡ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱئۡتِ ٱلۡقَوۡمَ

پروردگار توست همان پیروزمندِ مهربان ﴿۹﴾ [به یاد آور]آنگاه که ندا کرد پروردگار تو موسی را که بیا پیش این قوم

ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠﴾ قَوۡمَ فِرۡعَوۡنَۚ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّيٓ أَخَافُ

ستمکار ﴿۱۰﴾ قوم فرعون آیا پرهیزکاری نمی کنند؟ ﴿۱۱﴾ گفت [ای] پروردگارم همانا من می‌ترسم

أَن يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضِيقُ صَدۡرِي وَلَا يَنطَلِقُ لِسَانِي فَأَرۡسِلۡ

از اینکه تکذیب کنند مرا ﴿۱۲﴾ و تنگ می شود سینه ام و روانی ندارد زبانم پس بفرست

إِلَىٰ هَٰرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمۡ عَلَيَّ ذَنۢبٞ فَأَخَافُ أَن يَقۡتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ

به سوی هارون [که همراه من باشد] ﴿۱۳﴾ و هست برای ایشان بر من [دعوای] گناهی پس می ترسم که کشند مرا ﴿۱۴﴾ گفت

كَلَّاۖ فَٱذۡهَبَا بِـَٔايَٰتِنَآۖ إِنَّا مَعَكُم مُّسۡتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأۡتِيَا فِرۡعَوۡنَ

نه، چنین نیست پس بروید هر دو با آیت های ما همانا ما با شماییم [و] شنوندۀ [گفتار شما] ایم ﴿۱۵﴾ پس آیید هر دو نزد فرعون

فَقُولَآ إِنَّا رَسُولُ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾ أَنۡ أَرۡسِلۡ مَعَنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ

پس بگویید همانا ما فرستادۀ پروردگار جهانیان ایم ﴿۱۶﴾ به اینکه بفرست با ما بنی اسرائیل را

﴿١٧﴾ قَالَ أَلَمۡ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدٗا وَلَبِثۡتَ فِينَا مِنۡ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾

﴿۱۷﴾ [فرعون] گفت آیا نپروردیم تو را در میان خود در کودکی و درنگ کردی در میان ما از عمرت؟ چند سال ﴿۱۸﴾

وَفَعَلۡتَ فَعۡلَتَكَ ٱلَّتِي فَعَلۡتَ وَأَنتَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾

و کردی [آن] کارت را که کردی حال آنکه تو از ناسپاسانی ﴿۱۹﴾

قَالَ فَعَلْتُهَآ إِذًا وَأَنَا۠ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ
[موسی] گفت کردم آن کار را آن هنگام درحالی که من از گمراهان بودم [از نتیجهٔ کار خبر نداشتم] ﴿٢٠﴾ پس گریختم از شما چون ترسیدم از شما

فَوَهَبَ لِى رَبِّى حُكْمًا وَجَعَلَنِى مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا
پس بخشید به من پروردگار من حکمتی را و قرار داد مرا از پیامبران ﴿٢١﴾ و این نعمتی است که منّت می نهی آن را

عَلَىَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ
بر من که بردهٔ خود ساخته ای بنی اسرائیل را ﴿٢٢﴾ گفت فرعون و کیست پروردگار جهانیان؟

﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ
﴿٢٣﴾ [موسی] گفت پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست اگر یقین کنندگانید

﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُۥٓ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ
﴿٢٤﴾ [فرعون] گفت به آنان که در گرداگرد او بودند آیا نمی شنوید؟ ﴿٢٥﴾ [موسی] گفت پروردگار شما و پروردگار پدران

ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ ٱلَّذِىٓ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾
پیشین شماست ﴿٢٦﴾ [فرعون] گفت همانا پیامبر شما که فرستاده شده به سوی شما دیوانه است ﴿٢٧﴾

قَالَ رَبُّ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ
[موسی] گفت پروردگار مشرق و مغرب و آنچه در میان آنهاست اگر عقل دارید [به این سخن ایمان بیاورید] ﴿٢٨﴾ [فرعون] گفت

لَئِنِ ٱتَّخَذْتَ إِلَٰهًا غَيْرِى لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ ٱلْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ
اگر بگیری الهی جز من هر آینه بگردانم تو را از زندانیان ﴿٢٩﴾ [موسی] گفت

أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَىْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِۦٓ إِن كُنتَ مِنَ
آیا اگرچه بیاورم برای تو چیز آشکاری را [معجزه ای روشن]؟ ﴿٣٠﴾ [فرعون] گفت بیاور آن را اگر هستی از

ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُۥ
راست گویان ﴿٣١﴾ پس انداخت عصایش را پس ناگهان آن اژدهایی آشکار شد ﴿٣٢﴾ و براورد دست خود را [از گریبان]

فَإِذَا هِىَ بَيْضَآءُ لِلنَّٰظِرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُۥٓ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ
پس ناگهان آن سفید درخشان بود برای بینندگان ﴿٣٣﴾ [فرعون] گفت به مهترانی که گرد او بودند همانا این شخص جادوگری است

عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُم بِسِحْرِهِۦ فَمَاذَا
کاردان ﴿٣٤﴾ می خواهد که بیرون کند شما را از سرزمینتان با جادوی خود پس چه

تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَٱبْعَثْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ
دستور می دهید؟ ﴿٣٥﴾ گفتند به تأخیر بینداز [کار] او را و برادرش را و بفرست در شهرها گردآورانی را

﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجُمِعَ ٱلسَّحَرَةُ
﴿٣٦﴾ [در این صورت] می آورند نزد تو هر جادوگر کاردانی را ﴿٣٧﴾ پس گردآوری شدند جادوگران

لِمِيقَٰتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنتُم مُّجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾
در موعد روزی معلوم ﴿٣٨﴾ و گفته شد به مردمان آیا شما گرد هم می آیید؟ ﴿٣٩﴾

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ ٱلسَّحَرَةَ إِن كَانُواْ هُمُ ٱلْغَٰلِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ
باشد که ما پیروی کنیم ساحران را اگر باشند ایشان غلبه کنندگان ﴿۴۰﴾ پس چون آمدند جادوگران

قَالُواْ لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ ٱلْغَٰلِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ
گفتند به فرعون آیا به تحقیق برای ما باشد مزدی اگر باشیم ما غلبه کنندگان؟ ﴿۴۱﴾ [فرعون] گفت آری

وَإِنَّكُمْ إِذًا لَّمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلْقُواْ مَآ أَنتُم مُّلْقُونَ
و همانا شما آن وقت البته از مقربان باشید ﴿۴۲﴾ گفت به آنها موسی بیفکنید آنچه را که شما افکنندگانید

فَأَلْقَوْاْ حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُواْ بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ
پس افکندند ریسمان هایشان و عصاهای خود را و گفتند به عزت فرعون سوگند همانا ما حتماً خود

ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ
غالبیم ﴿۴۴﴾ پس انداخت موسی عصای خود را پس همانده آن فرو می برد آنچه را بر ساخته بودند

فَأُلْقِىَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٧﴾
پس بر روی افتادند جادوگران سجده کنان ﴿۴۶﴾ گفتند ایمان آوردیم به پروردگار جهانیان ﴿۴۷﴾

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿٤٨﴾ قَالَ ءَامَنتُمْ لَهُۥ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُۥ
پروردگار موسی و هارون ﴿۴۸﴾ [فرعون] گفت باور کردید به او پیش از آنکه اجازه دهم به شما؟ همانا او

لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِى عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
بزرگ شماست که تعلیم داده است به شما جادو را پس هر آینه زود خواهید دانست هر آینه ببُرَم دست های شما

وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَٰفٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُواْ لَا ضَيْرَ إِنَّآ
و پاهایتان را خلاف یکدیگر و قطعا بردارکشم شما را همگی ﴿۴۹﴾ [جادوگران] گفتند باکی نیست به درستی که ما

إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَن يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَٰيَٰنَآ أَن كُنَّآ
به سوی پروردگار خود بازگردندگانیم ﴿۵۰﴾ همانا ما امید داریم که بیامرزد برای ما پروردگار ما خطاهای ما را زیرا که بودیم

أَوَّلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ ۞ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِىٓ إِنَّكُم
از نخستین ایمان آورندگان ﴿۵۱﴾ و وحی فرستادیم به موسی که شبانه کوچ بده بندگانم را همانا شما

سه چهارم حزب ۳۷

مُّتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ
تعقیب می شوید ﴿۵۲﴾ پس فرستاد فرعون در شهرها گردآورانی را ﴿۵۳﴾ [فرعون گفت] به درستی که اینان

لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَٰذِرُونَ
گروهی اندک اند ﴿۵۴﴾ و همانا آنان ما را به خشم آورده اند ﴿۵۵﴾ و همانا ما همه گروهی آماده ایم [برای جنگ]

فَأَخْرَجْنَٰهُم مِّن جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾
﴿۵۶﴾ پس بیرون راندیم آنان را از باغ ها و چشمه ها ﴿۵۷﴾ و گنج ها و جایگاهی نیکو ﴿۵۸﴾

كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَٰهَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾ فَأَتْبَعُوهُم مُّشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾
این گونه [نعمت ها را از آنان گرفتیم] و به میراث دادیم آن را به بنی اسرائیل ﴿۵۹﴾ پس تعقیب کردند آنان را هنگام برآمدن آفتاب ﴿۶۰﴾

فَلَمَّا تَرَٰٓءَا ٱلۡجَمۡعَانِ قَالَ أَصۡحَٰبُ مُوسَىٰٓ إِنَّا لَمُدۡرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ
پس چون دیدند هر دو گروه یکدیگر را گفتند همراهان موسی همانا ما گرفتار شدگانیم ﴿٦١﴾ گفت [موسی]

كَلَّآۖ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهۡدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱضۡرِب
نه، هرگز همانا با من است پروردگار من به زودی راه نماید مرا ﴿٦٢﴾ پس وحی فرستادیم به موسی که بزن

بِّعَصَاكَ ٱلۡبَحۡرَۖ فَٱنفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرۡقٖ كَٱلطَّوۡدِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٦٣﴾
با عصای خود دریا را پس [دریا] شکافت پس شد هر پاره ای [از آن] مانند کوه بزرگ ﴿٦٣﴾

وَأَزۡلَفۡنَا ثَمَّ ٱلۡأٓخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنجَيۡنَا مُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓ أَجۡمَعِينَ ﴿٦٥﴾
و نزدیک آوردیم آنجا دیگران را ﴿٦٤﴾ و نجات دادیم موسی و آنانی را که با او بودند همگی ﴿٦٥﴾

ثُمَّ أَغۡرَقۡنَا ٱلۡأٓخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم
سپس غرق کردیم دیگران را ﴿٦٦﴾ همانا در این [داستان] نشانهٔ [عبرتی] است ولی نبودند بیشترشان

مُّؤۡمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ
مؤمنان ﴿٦٧﴾ و همانا پروردگار توست همان پیروزمند مهربان ﴿٦٨﴾ و بخوان بر ایشان

نَبَأَ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦ مَا تَعۡبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُواْ
خبر ابراهیم را ﴿٦٩﴾ آنگاه که گفت به پدر خود و قومش چه چیزی را می پرستید؟ ﴿٧٠﴾ گفتند

نَعۡبُدُ أَصۡنَامٗا فَنَظَلُّ لَهَا عَٰكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلۡ يَسۡمَعُونَكُمۡ إِذۡ
می پرستیم بتانی را پس پیوسته برای آنها ملازم تعظیم هستیم ﴿٧١﴾ گفت آیا می شنوند سخن شما را آنگاه که

تَدۡعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوۡ يَنفَعُونَكُمۡ أَوۡ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُواْ بَلۡ وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا
[آنها را] فرا می خوانید؟ ﴿٧٢﴾ یا سود می رسانند به شما یا زیان می زنند؟ ﴿٧٣﴾ گفتند [نه،] بلکه یافتیم پدران خود را

كَذَٰلِكَ يَفۡعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ أَفَرَءَيۡتُم مَّا كُنتُمۡ تَعۡبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنتُمۡ
که چنین می کردند ﴿٧٤﴾ [ابراهیم] گفت آیا دیده اید [اندیشیده اید] آنچه را که می پرستیدید؟ ﴿٧٥﴾ شما

وَءَابَآؤُكُمُ ٱلۡأَقۡدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمۡ عَدُوّٞ لِّيٓ إِلَّا رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
و پدران پیشینیان شما؟ ﴿٧٦﴾ پس همانا آنها دشمنان من اند مگر پروردگار جهانیان

﴿٧٧﴾ ٱلَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهۡدِينِ ﴿٧٨﴾ وَٱلَّذِي هُوَ يُطۡعِمُنِي وَيَسۡقِينِ
﴿٧٧﴾ آن که بیافرید مرا پس اوست که راه می نماید مرا ﴿٧٨﴾ و آن که خود می خوراند مرا و می نوشاند مرا

﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضۡتُ فَهُوَ يَشۡفِينِ ﴿٨٠﴾ وَٱلَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ
﴿٧٩﴾ و چون بیمار شوم پس او شفا می دهد مرا ﴿٨٠﴾ و آن که می میراند مرا سپس

يُحۡيِينِ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِيٓ أَطۡمَعُ أَن يَغۡفِرَ لِي خَطِيٓـَٔتِي يَوۡمَ ٱلدِّينِ
زنده می گرداند مرا ﴿٨١﴾ و آن که امید دارم که بیامرزد برای من خطاهای مرا روز جزا

﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبۡ لِي حُكۡمٗا وَأَلۡحِقۡنِي بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٣﴾
﴿٨٢﴾ [ای] پروردگارم عطا کن مرا حکمتی را و ملحق کن مرا به شایستگان ﴿٨٣﴾

وَٱجۡعَل لِّي لِسَانَ صِدۡقٖ فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَٱجۡعَلۡنِي مِن وَرَثَةِ جَنَّةِ

و قرار ده برای من زبانِ راستینی را [نام نیکی] در آیندگان ﴿۸۴﴾ و قرار ده مرا از وارثان بهشت

ٱلنَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَٱغۡفِرۡ لِأَبِيٓ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخۡزِنِي يَوۡمَ

پرنعمت ﴿۸۵﴾ و بیامرز پدرم را همانا او هست از گمراهان ﴿۸۶﴾ و رسوا مکن مرا روزی که

يُبۡعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوۡمَ لَا يَنفَعُ مَالٞ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنۡ أَتَى ٱللَّهَ بِقَلۡبٖ

برانگیخته شوند ﴿۸۷﴾ روزی که سود نمی رساند دارایی و نه فرزندان ﴿۸۸﴾ مگر کسی که بیاید نزد الله با دلی

سَلِيمٖ ﴿٨٩﴾ وَأُزۡلِفَتِ ٱلۡجَنَّةُ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلۡجَحِيمُ لِلۡغَاوِينَ

سالم [از هر آلودگی] ﴿۸۹﴾ و نزدیک شود بهشت برای پرواپیشگان ﴿۹۰﴾ و آشکار شود دوزخ برای گمراهان

﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمۡ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ تَعۡبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ هَلۡ يَنصُرُونَكُمۡ

﴿۹۱﴾ و گفته شود به ایشان کجاست آنچه می پرستیدید ﴿۹۲﴾ به جای الله؟ آیا یاری می دهند شما را

أَوۡ يَنتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾ فَكُبۡكِبُواْ فِيهَا هُمۡ وَٱلۡغَاوُۥنَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبۡلِيسَ

یا می توانند خود را یاری دهند؟ ﴿۹۳﴾ پس بر روی انداخته شوند در آن [دوزخ] آنها و گمراهان ﴿۹۴﴾ و لشکرهای شیطان

أَجۡمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُواْ وَهُمۡ فِيهَا يَخۡتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَٱللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي

همگی ﴿۹۵﴾ گویند درحالی که ایشان در آن [دوزخ] ستیزه می کنند ﴿۹۶﴾ سوگندبه الله که همانا ما بودیم در

ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذۡ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَآ أَضَلَّنَآ

گمراهی آشکار ﴿۹۷﴾ چون برابر می ساختیم شما را با پروردگار جهانیان ﴿۹۸﴾ و گمراه نکردند ما را

إِلَّا ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا مِن شَٰفِعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٖ ﴿١٠١﴾

مگر بزهکاران ﴿۹۹﴾ پس نیست برای ما هیچ کس از شفاعت کنندگان ﴿۱۰۰﴾ و نه [حتی] دوستی مهربان ﴿۱۰۱﴾

فَلَوۡ أَنَّ لَنَا كَرَّةٗ فَنَكُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ

پس ای کاش بودی ما را بازگشتی [به دنیا] تا می شدیم از مؤمنان ﴿۱۰۲﴾ همانا در این [داستان] نشانه ای است ولی نبودند

أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتۡ

بیشترشان مؤمنان ﴿۱۰۳﴾ و همانا پروردگار توست همان پیروزمند مهربان ﴿۱۰۴﴾ تکذیب کردند

قَوۡمُ نُوحٍ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذۡ قَالَ لَهُمۡ أَخُوهُمۡ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾

قوم نوح پیامبران را ﴿۱۰۵﴾ [یادکن] آنگاه که گفت به ایشان برادرشان نوح آیا پروا نمی کنید ﴿۱۰۶﴾

إِنِّي لَكُمۡ رَسُولٌ أَمِينٞ ﴿١٠٧﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٠٨﴾ وَمَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ

همانا من برای شما فرستاده ای امین هستم ﴿۱۰۷﴾ پس پروا بدارید از الله و فرمان برید مرا ﴿۱۰۸﴾ ونمی خواهم از شما

عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ

بر این [رسالت خود] هیچ مزدی را نیست مزد من مگر بر پروردگار جهانیان ﴿۱۰۹﴾ پس پروا کنید از الله

وَأَطِيعُونِ ﴿١١٠﴾ ۞ قَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ لَكَ وَٱتَّبَعَكَ ٱلۡأَرۡذَلُونَ ﴿١١١﴾

وفرمان برید مرا ﴿۱۱۰﴾ گفتند آیا ایمان آوریم به تو حال آنکه پیروی کردند تو را فرومایگان ﴿۱۱۱﴾

قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي
[نوح] گفت چه می دانم به آنچه می کنند؟ ﴿۱۱۲﴾ نیست حساب ایشان مگر بر پروردگار من

لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ
اگر در یابید ﴿۱۱۳﴾ و نیستم من طردکنندهٔ مؤمنان ﴿۱۱۴﴾ نیستم من مگر بیم دهنده ای آشکار

﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ
﴿۱۱۵﴾ گفتند اگر بازنایستی ای نوح [از این کار] هر آینه می شوی از سنگسارشدگان ﴿۱۱۶﴾ [نوح] گفت

رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ
[ای] پروردگارم بی گمان قوم من تکذیب کردند مرا ﴿۱۱۷﴾ پس داوری کن میان من و میان آنان داوری ای و نجات بده مرا وآنان را که

مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ
با من اند از مؤمنان ﴿۱۱۸﴾ پس نجات دادیم او را و آنان را که با او بودند در کشتی پربار

﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
﴿۱۱۹﴾ سپس غرق ساختیم پس از آن باقی‌ماندگان را ﴿۱۲۰﴾ همانا در این[ماجرا] نشانه ای است و نبودند

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ
بیشترشان مؤمنان ﴿۱۲۱﴾ و همانا پروردگار توست همان پیروزمند مهربان ﴿۱۲۲﴾ تکذیب کردند

عَادٌ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ
[قوم] عاد پیامبران را ﴿۱۲۳﴾ چون گفت به آنان برادرشان هود آیا پروا نمی کنید [از عذاب الله] ﴿۱۲۴﴾ همانا من برایتان

رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٢٦﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
فرستاده ای امین هستیم ﴿۱۲۵﴾ پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا ﴿۱۲۶﴾ و نمی خواهم از شما بر این [تبلیغ رسالت]

مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ
هیچ مزدی را نیست مزد من مگر برعهدهٔ پروردگار جهانیان ﴿۱۲۷﴾ آیا بنا می کنید به هر جای بلندی

آيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾
نشانه ای را بیهوده کاری می کنید؟ ﴿۱۲۸﴾ و می سازید قصرهای استوار را شاید که شما جاویدان بمانید؟ ﴿۱۲۹﴾

وَإِذَا بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٣١﴾
و چون به کیفر دست می گشایید دست می گشایید زورمندانه؟ ﴿۱۳۰﴾ پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا ﴿۱۳۱﴾

وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾
و پروا کنید از آن کسی که یاری داده شما را به آنچه می دانید ﴿۱۳۲﴾ یاری داده شما را با چهارپایان دامی و فرزندان ﴿۱۳۳﴾

وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ
و باغ ها و چشمه ها ﴿۱۳۴﴾ همانا من می ترسم بر شما از عذاب روزی بزرگ

﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾
﴿۱۳۵﴾ گفتند یکسان است بر ما چه پند دهی ما را یا نباشی از پند دهندگان ﴿۱۳۶﴾

إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا خُلُقُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحۡنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ

نیست این مگر خوی و روش پیشینیان ۱۳۷ و نیستیم ما عذاب شدگان ۱۳۸ پس تکذیب کردند او را

فَأَهۡلَكۡنَٰهُمۡۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ

پس هلاک ساختیم آنان را همانا در این داستان نشانه‌ای است و نبودند بیشترشان مؤمنان ۱۳۹ و همانا

رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذۡ قَالَ

پروردگار توست همان پیروزمند مهربان ۱۴۰ تکذیب کردند [قوم] ثمود پیامبران را ۱۴۱ آنگاه که گفت

لَهُمۡ أَخُوهُمۡ صَٰلِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمۡ رَسُولٌ أَمِينٞ ﴿١٤٣﴾

به آنان برادرشان صالح آیا پروا نمی کنید؟ ۱۴۲ همانا من برای شما فرستاده‌ای امین هستیم ۱۴۳

فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ أَجۡرِيَ

پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا ۱۴۴ و نمی خواهم از شما بر این [تبلیغ رسالت] هیچ مزدی را نیست مزد من

إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتُتۡرَكُونَ فِي مَا هَٰهُنَآ ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾

مگر بر پروردگار جهانیان ۱۴۵ آیا رها گذاشته می شوید در آنچه که اینجاست حال آنکه در امان باشید؟ ۱۴۶

فِي جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٖ وَنَخۡلٖ طَلۡعُهَا هَضِيمٞ ﴿١٤٨﴾

در باغ ها و چشمه سارها ۱۴۷ و کشت ها و نخلی که خوشه اش در هم فرو رفته است ۱۴۸

وَتَنۡحِتُونَ مِنَ ٱلۡجِبَالِ بُيُوتٗا فَٰرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ

و می تراشید از کوه ها خانه هایی را ماهرانه؟ ۱۴۹ پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا

﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوٓاْ أَمۡرَ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿١٥١﴾ ٱلَّذِينَ يُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ

۱۵۰ و اطاعت نکنید فرمان اسرافکاران را ۱۵۱ آنانی که فساد می کنند در زمین

وَلَا يُصۡلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوٓاْ إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلۡمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَآ أَنتَ

و اصلاح نمی کنند ۱۵۲ گفتند جز این نیست که تو از جادو شدگانی ۱۵۳ نیستی تو

إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُنَا فَأۡتِ بِـَٔايَةٍ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ

مگر آدمی مانند ما پس بیاور نشانه ای را اگر هستی از راستگویان ۱۵۴ [صالح] گفت

هَٰذِهِۦ نَاقَةٞ لَّهَا شِرۡبٞ وَلَكُمۡ شِرۡبُ يَوۡمٖ مَّعۡلُومٖ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا

این ماده شتری است برای آن نوبت نوشیدن آب و برای شماست نوبت نوشیدن روز معینی ۱۵۵ و مس مکنید آن را

بِسُوٓءٖ فَيَأۡخُذَكُمۡ عَذَابُ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَأَصۡبَحُواْ

به بدی [به او بدی مرسانید] زیرا بگیرد شما را عذاب روزی بزرگ ۱۵۶ پس پی کردند آن را پس گشتند

نَٰدِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ ٱلۡعَذَابُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ

پشیمان ۱۵۷ پس گرفت آنان را عذاب همانا در این[داستان] نشانه ای است و نبودند

أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

بیشترشان مؤمنان ۱۵۸ و همانا پروردگار توست همان پیروزمند مهربان ۱۵۹

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ

تکذیب کردند قوم لوط پیامبران را ﴿۱۶۰﴾ آنگاه که گفت به آنان برادرشان لوط آیا پروا نمی کنید

﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾ وَمَآ

﴿۱۶۱﴾ همانا من برای شما فرستاده ای امین هستم ﴿۱۶۲﴾ پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا ﴿۱۶۳﴾ و

أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٤﴾

نمی خواهم از شما به این[تبلیغ رسالت] هیچ مزدی را نیست مزد من مگر بر پروردگار جهانیان ﴿۱۶۴﴾

أَتَأْتُونَ ٱلذُّكْرَانَ مِنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُم

آیا درمی آمیزید با مردان در میان مردمان جهان ﴿۱۶۵﴾ و می گذارید آنچه را که آفریده است برای شما پروردگارتان

مِّنْ أَزْوَٰجِكُم ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا۟ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَٰلُوطُ

از زنان شما؟ بلکه شما قومی تجاوزکارید ﴿۱۶۶﴾ گفتند اگر [از این تبلیغ] بازنایستی ای لوط

لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُم مِّنَ ٱلْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾

هر آینه باشی از اخراج شدگان ﴿۱۶۷﴾ گفت همانا من از کردار شما از بیزاران هستم [از دشمنان عمل شما] ﴿۱۶۸﴾

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾

[ای] پروردگارم نجات بده مرا و خاندان مرا از [کیفر] آنچه می کنند ﴿۱۶۹﴾ پس نجات دادیم او را و خانوادهٔ او را همگی ﴿۱۷۰﴾

إِلَّا عَجُوزًا فِي ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا ٱلْـَٔاخَرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم

مگر پیرزنی در [زمرهٔ] باقی ماندگان ﴿۱۷۱﴾ سپس هلاک ساختیم دیگران را ﴿۱۷۲﴾ و باراندیم بر آنان

مَّطَرًا ۖ فَسَآءَ مَطَرُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَـَٔايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم

بارانی [سخت را] پس بد بود باران بیم داده شدگان ﴿۱۷۳﴾ همانا در این[داستان] نشانه ای است و نبودند بیشتر شان

مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَٰبُ

مؤمنان ﴿۱۷۴﴾ و همانا پروردگار توست همان پیروزمندِ مهربان ﴿۱۷۵﴾ تکذیب کردند اهالی

لْـَٔيْكَةِ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ

ایکه پیامبران را ﴿۱۷۶﴾ آنگاه گفت به آنان شعیب آیا پروا نمی کنید ﴿۱۷۷﴾ همانا من برای شما

رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٧٩﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ

فرستاده ای امین هستم ﴿۱۷۸﴾ پس پروا کنید از الله و فرمان برید مرا ﴿۱۷۹﴾ و نمی خواهم از شما بر این [تبلیغ رسالت]

مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٠﴾ ۞ أَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَلَا

هیچ مزدی را نیست مزد من مگر بر پروردگار جهانیان ﴿۱۸۰﴾ پر کرده دهید پیمانه را و

ربع حزب ۳۸

تَكُونُوا۟ مِنَ ٱلْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا۟ بِٱلْقِسْطَاسِ ٱلْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾

مباشید از کم دهندگان ﴿۱۸۱﴾ و وزن کنید به ترازوی راست ﴿۱۸۲﴾

وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِي ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

و کم مگذارید برای مردمان چیزهایشان را [از اجناس مردم چیزی را نکاهید] و فساد مکنید در زمین تبهکارانه ﴿۱۸۳﴾

وَٱتَّقُواْ ٱلَّذِی خَلَقَكُمۡ وَٱلۡجِبِلَّةَ ٱلۡأَوَّلِینَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوٓاْ إِنَّمَآ أَنتَ
و پروا کنید از آن که آفریده شما را و نسل های پیشین را (۱۸۴) گفتند جز این نیست که تو

مِنَ ٱلۡمُسَحَّرِینَ ﴿١٨٥﴾ وَمَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُنَا وَإِن نَّظُنُّكَ لَمِنَ
از جادوشدگانی (۱۸۵) و نیستی تو مگر آدمی مانند ما و هر آینه می پنداریم تو را از

ٱلۡكَٰذِبِینَ ﴿١٨٦﴾ فَأَسۡقِطۡ عَلَیۡنَا كِسَفٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ إِن كُنتَ
دروغ گویان (۱۸۶) پس بیفکن بر ما پاره ای از آسمان را اگر هستی

مِنَ ٱلصَّٰدِقِینَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّیٓ أَعۡلَمُ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ
از راست گویان (۱۸۷) [شعیب] گفت پروردگار من داناتر است به آنچه می کنید (۱۸۸) پس تکذیب کردند او را

فَأَخَذَهُمۡ عَذَابُ یَوۡمِ ٱلظُّلَّةِۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَذَابَ یَوۡمٍ عَظِیمٍ ﴿١٨٩﴾
پس گرفت آنان را عذاب روز ابر [آتشبار] همانا آن بود عذاب روزی بزرگ (۱۸۹)

إِنَّ فِی ذَٰلِكَ لَأٓیَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِینَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
همانا در این داستان نشانه ای است و نبودند بیشترشان مؤمنان (۱۹۰) و همانا پروردگارتوست همان

ٱلۡعَزِیزُ ٱلرَّحِیمُ ﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُۥ لَتَنزِیلُ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِینَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ ٱلرُّوحُ
پیروزمند مهربان (۱۹۱) و همانا آن [قرآن] فرود آوردهٔ پروردگار جهانیان است (۱۹۲) فرود آورده است آن را فرشتهٔ

ٱلۡأَمِینُ ﴿١٩٣﴾ عَلَىٰ قَلۡبِكَ لِتَكُونَ مِنَ ٱلۡمُنذِرِینَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِیّٖ مُّبِینٖ
امانت دار [جبرئیل] (۱۹۳) بر دل تو تا شوی از بیم دهندگان (۱۹۴) به زبان عربی روشن

﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُۥ لَفِی زُبُرِ ٱلۡأَوَّلِینَ ﴿١٩٦﴾ أَوَلَمۡ یَكُن لَّهُمۡ ءَایَةً أَن یَعۡلَمَهُۥ
(۱۹۵) و همانا [خبر] این [قرآن] در کتاب های پیشینیان است (۱۹۶) آیا نیست برای ایشان [مشرکان قریش] نشانهٔ اینکه می دانند [حقانیت] آن را

عُلَمَٰٓؤُاْ بَنِیٓ إِسۡرَٰٓءِیلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوۡ نَزَّلۡنَٰهُ عَلَىٰ بَعۡضِ ٱلۡأَعۡجَمِینَ ﴿١٩٨﴾
علمای بنی اسرائیل (۱۹۷) و اگر نازل می کردیم آن را بر یکی از غیر عرب زبانان (۱۹۸)

فَقَرَأَهُۥ عَلَیۡهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ مُؤۡمِنِینَ ﴿١٩٩﴾ كَذَٰلِكَ سَلَكۡنَٰهُ
پس می خواند آن را بر آنان نمی شدند به آن مؤمنان (۱۹۹) این چنین راه دادیم آن را

فِی قُلُوبِ ٱلۡمُجۡرِمِینَ ﴿٢٠٠﴾ لَا یُؤۡمِنُونَ بِهِۦ حَتَّىٰ یَرَوُاْ ٱلۡعَذَابَ
در دل های مجرمان (۲۰۰) ایمان نمی آوردند به آن [قرآن] تا آنکه ببینند عذاب

ٱلۡأَلِیمَ ﴿٢٠١﴾ فَیَأۡتِیَهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا یَشۡعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَیَقُولُواْ
دردناک را (۲۰۱) پس آید به آنان ناگهان درحالی که آنان درنیابند [بی خبر باشند] (۲۰۲) پس گویند

هَلۡ نَحۡنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا یَسۡتَعۡجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَءَیۡتَ
آیا هستیم ما مهلت داده شدگان (۲۰۳) آیا عذاب ما را به شتاب می طلبند (۲۰۴) آیا دیدی [به من خبر ده]

إِن مَّتَّعۡنَٰهُمۡ سِنِینَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَآءَهُم مَّا كَانُواْ یُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾
اگر بهره مند گردانیم آنان را سال ها (۲۰۵) پس بیاید برای آنان آن [عذابی] که وعده داده شدند (۲۰۶)

مَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يُمَتَّعُونَ ﴿۲۰۷﴾ وَمَآ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا
بی نیاز نسازد از آنان آنچه [از آن] بهره می گرفتند (۲۰۷) و هلاک نکردیم هیچ آبادی ای را مگر

لَهَا مُنذِرُونَ ﴿۲۰۸﴾ ذِكۡرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿۲۰۹﴾ وَمَا تَنَزَّلَتۡ بِهِ
بود برای آن بیم دهندگانی (۲۰۸) برای پند دادن و نبوده ایم ستمکاران (۲۰۹) و فرود نیاورده اند قرآن را

ٱلشَّيَٰطِينُ ﴿۲۱۰﴾ وَمَا يَنۢبَغِي لَهُمۡ وَمَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿۲۱۱﴾ إِنَّهُمۡ
شیاطین (۲۱۰) سزاوار نیست برای آنان و نمی توانند (۲۱۱) همانا آنان

عَنِ ٱلسَّمۡعِ لَمَعۡزُولُونَ ﴿۲۱۲﴾ فَلَا تَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ
از شنیدن [کلام ملائکه] برکنارند (۲۱۲) پس مخوان با الله اله دیگری را که می شوی

مِنَ ٱلۡمُعَذَّبِينَ ﴿۲۱۳﴾ وَأَنذِرۡ عَشِيرَتَكَ ٱلۡأَقۡرَبِينَ ﴿۲۱۴﴾ وَٱخۡفِضۡ
از عذاب شدگان (۲۱۳) و بیم ده قبیلهٔ نزدیک تر خود را (۲۱۴) و فرودآور

جَنَاحَكَ لِمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿۲۱۵﴾ فَإِنۡ عَصَوۡكَ فَقُلۡ إِنِّي
بال [فروتنی] خود را برای آنان که پیروی کردندتو را از مؤمنان (۲۱۵) پس اگر نافرمانی کردند ازتو پس بگو همانا من

بَرِيٓءٞ مِّمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿۲۱۶﴾ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ﴿۲۱۷﴾ ٱلَّذِي
بیزارم از آنچه شما می کنید (۲۱۶) و توکل کن بر آن پیروزمندِ مهربان (۲۱۷) آن که

يَرَىٰكَ حِينَ تَقُومُ ﴿۲۱۸﴾ وَتَقَلُّبَكَ فِي ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿۲۱۹﴾ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ
می بیند تو را وقتی که برمی خیزی [برای عبادت] (۲۱۸) و حرکت تو را در میان سجده کنندگان (۲۱۹) همانا او هست آن شنوای

ٱلۡعَلِيمُ ﴿۲۲۰﴾ هَلۡ أُنَبِّئُكُمۡ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ ٱلشَّيَٰطِينُ ﴿۲۲۱﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ
دانا (۲۲۰) آیا خبر دهم شما را که بر چه کسی فرود می آیند شیاطین (۲۲۱) فرود می آیند بر

كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٖ ﴿۲۲۲﴾ يُلۡقُونَ ٱلسَّمۡعَ وَأَكۡثَرُهُمۡ كَٰذِبُونَ ﴿۲۲۳﴾
هر دروغگوی گنهکار (۲۲۲) القاء می کنند [سخن] شنیده را [به همنوعان خود] و بیشترشان دروغگویان اند (۲۲۳)

وَٱلشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ ٱلۡغَاوُۥنَ ﴿۲۲۴﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّهُمۡ فِي كُلِّ وَادٖ
و شاعران پیروی می کنند از آنان گمراهان (۲۲۴) آیا ندیدی که آنان در هر وادیی

يَهِيمُونَ ﴿۲۲۵﴾ وَأَنَّهُمۡ يَقُولُونَ مَا لَا يَفۡعَلُونَ ﴿۲۲۶﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ
سرگردان اند (۲۲۵) و اینکه آنان می گویند چیزهایی را که خود عمل نمی کنند (۲۲۶) مگر آنان که

ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَذَكَرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا وَٱنتَصَرُواْ مِنۢ
ایمان آورند و کردند کارهای شایسته و یاد کردند الله را بسیار و انتقام گرفتند پس از

بَعۡدِ مَا ظُلِمُواْۗ وَسَيَعۡلَمُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ أَيَّ مُنقَلَبٖ يَنقَلِبُونَ ﴿۲۲۷﴾
آنکه مورد ستم قرار گرفتند و به زودی خواهند دانست کسانی که ستم کرده اند به کدام بازگشتگاهی بازخواهند گشت (۲۲۷)

ترتیبها ۲۷

سُورَةُ النَّمۡلِ

آیاتها ۹۳

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

طسٓۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡقُرۡءَانِ وَكِتَابٖ مُّبِينٍ ﴿١﴾ هُدٗى وَبُشۡرَىٰ
طا، سین این آیات قرآن و کتابی روشنگر است ﴿۱﴾ هدایت و مژده است

لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم
برای مؤمنان ﴿۲﴾ آنان که بپا می دارند نماز را و می دهند زکات را و ایشان

بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمۡ
به آخرت خود یقین دارند ﴿۳﴾ همانا آنان که ایمان ندارند به آخرت آراسته ایم برای شان

أَعۡمَٰلَهُمۡ فَهُمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَهُمۡ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ
کردارهایشان را پس آنان سرگردان اند ﴿۴﴾ آنان کسانی اند که برای شان است بدی عذاب

وَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ ٱلۡأَخۡسَرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَتُلَقَّى ٱلۡقُرۡءَانَ مِن
و آنان در آخرت خود زیان کارترین‌اند ﴿۵﴾ و به درستی که تو القاء و آموخته می شود به تو قرآن از

لَّدُنۡ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهۡلِهِۦٓ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا سَـَٔاتِيكُم
نزد سنجیده کاری دانا ﴿۶﴾ [یاد کن] آنگاه که گفت موسی به اهل خود همانا من دیدم آتشی را به زودی بیاورم برای شما

مِّنۡهَا بِخَبَرٍ أَوۡ ءَاتِيكُم بِشِهَابٖ قَبَسٖ لَّعَلَّكُمۡ تَصۡطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا
از آن خبری را یا بیاورم برای شما شعله ای افروخته را باشد که شما گرم شوید ﴿۷﴾ پس چون

جَآءَهَا نُودِيَ أَنۢ بُورِكَ مَن فِي ٱلنَّارِ وَمَنۡ حَوۡلَهَا وَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ
آمد نزد آن [آتش] ندا کرده شد که برکت داده شد کسی که در آتش است و کسی که گرداگرد آن است و پاک است الله که پروردگار

ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨﴾ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّهُۥٓ أَنَا ٱللَّهُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَأَلۡقِ عَصَاكَۚ
جهانیان است ﴿۸﴾ ای موسی حقیقت این است که منم الله آن پیروزمند سنجیده کار ﴿۹﴾ و بیفکن عصای خود را

فَلَمَّا رَءَاهَا تَهۡتَزُّ كَأَنَّهَا جَآنّٞ وَلَّىٰ مُدۡبِرٗا وَلَمۡ يُعَقِّبۡۚ يَٰمُوسَىٰ لَا تَخَفۡ
پس چون دید آن را که حرکت می کند گویا آن ماری است روی گردانید پشت کنان و به عقب برنگشت [الله] گفت ای موسی مترس

إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسۡنَۢا بَعۡدَ
همانا من نمی ترسند نزد من پیامبران ﴿۱۰﴾ لیکن کسی که ستم کرد آنگاه جایگزین کرد نیکی را پس از

سُوٓءٖ فَإِنِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١١﴾ وَأَدۡخِلۡ يَدَكَ فِي جَيۡبِكَ تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ
بدی پس همانا من آمرزنده ای مهربانم ﴿۱۱﴾ و داخل کن دست خود را در گریبانت که بیرون آید سفید

مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٖۖ فِي تِسۡعِ ءَايَٰتٍ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَقَوۡمِهِۦٓۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ
بدون هیچ آسیبی [و این نشانه ای است] درمیان نه معجزه‌ای که به سوی فرعون و قوم او [می روی] همانا آنها هستند گروهی نافرمان

﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَآءَتۡهُمۡ ءَايَٰتُنَا مُبۡصِرَةٗ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿١٣﴾
﴿۱۲﴾ پس چون آمد برای آنان نشانه های ما روشنگرانه گفتند این جادویی است آشکار ﴿۱۳﴾

وَجَحَدُوا۟ بِهَا وَٱسْتَيْقَنَتْهَآ أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ۚ فَٱنظُرْ كَيْفَ

و انکار کردند آنها را درحالی که یقین کرده بود آن را دل هایشان از روی ستمکاری و برتری جویی پس بنگر که چگونه

كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ عِلْمًا ۖ

شد فرجام کار تبهکاران ۱۴ و به تحقیق دادیم به داوود و سلیمان دانشی را

وَقَالَا ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

و گفتند سپاس برای الله که برتری داد ما را بر بسیاری از بندگان مؤمن خود ۱۵

وَوَرِثَ سُلَيْمَٰنُ دَاوُۥدَ ۖ وَقَالَ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ ٱلطَّيْرِ

و ارث برد سلیمان از داوود و گفت ای مردم به ما آموخته شده است گفتار مرغان

وَأُوتِينَا مِن كُلِّ شَىْءٍ ۖ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْفَضْلُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ

و داده شده به ما از هر چیزی همانا این آن برتری آشکار است ۱۶ و گردآوری شدند

لِسُلَيْمَٰنَ جُنُودُهُۥ مِنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ وَٱلطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾

برای سلیمان لشکرهای او از جن و آدمیان و مرغان پس آنان بازداشته می شدند[از پراکندگی] ۱۷

حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَوْا۟ عَلَىٰ وَادِ ٱلنَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّمْلُ ٱدْخُلُوا۟

[رفتند] تا آنگاه که رسیدند به درّهٔ مورچگان گفت مورچه ای ای مورچگان داخل شوید

مَسَٰكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَٰنُ وَجُنُودُهُۥ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

در مسکن های خود تا پایمال نکنند شما را سلیمان و لشکریان او درحالی که ایشان ندانند[ناآگاهانه شما را درهم نکوبند]

﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِىٓ أَنْ أَشْكُرَ

۱۸ پس لبخند زد شادمانه از سخن مورچه و گفت [ای] پروردگارم در دلم افکن که شکر کنم

نِعْمَتَكَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ وَعَلَىٰ وَٰلِدَىَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَٰلِحًا

آن نعمت تو را که ارزانی داشته‌ای بر من و بر پدر و مادر من و اینکه بکنم کار شایسته‌ای

تَرْضَىٰهُ وَأَدْخِلْنِى بِرَحْمَتِكَ فِى عِبَادِكَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٩﴾

که می‌پسندی آن را و داخل گردان مرا به رحمت خود در زمرهٔ بندگان شایسته ات ۱۹

وَتَفَقَّدَ ٱلطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِىَ لَآ أَرَى ٱلْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ

و جویا شد [حال] پرندگان را پس گفت چه شده است مرا که نمی بینم هدهد را یا هست از

ٱلْغَآئِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُۥ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَا۟ذْبَحَنَّهُۥٓ

غائبان ۲۰ هر آینه عذاب کنم او را عذابی سخت یا ذبح کنم او را

أَوْ لَيَأْتِيَنِّى بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ

یا بیاورد برای من دلیلی روشنی را ۲۱ پس [هدهد] درنگ کرد نه چندان دور [چون حاضر شد]گفت

أَحَطتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ وَجِئْتُكَ مِن سَبَإٍۭ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

آگاهی یافته ام به چیزی که آگاهی نیافته ای به آن و آورده ام برای تو از سبا خبری قطعی را ۲۲

إِنِّي وَجَدتُّ ٱمۡرَأَةٗ تَمۡلِكُهُمۡ وَأُوتِيَتۡ مِن كُلِّ شَيۡءٖ وَلَهَا
همانا من یافتم زنی را که پادشاهی می کند بر ایشان و داده شده است [به او] از هر چیزی و برای او

عَرۡشٌ عَظِيمٞ ﴿۲۳﴾ وَجَدتُّهَا وَقَوۡمَهَا يَسۡجُدُونَ لِلشَّمۡسِ مِن
تختی است بزرگ (۲۳) یافتم او و قومش را که سجده می کنند برای آفتاب به

دُونِ ٱللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَصَدَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّبِيلِ
جای الله و آراسته است برای آنان شیطان کردارهایشان را پس بازداشته آنان را از راه [حق]

فَهُمۡ لَا يَهۡتَدُونَ ﴿۲۴﴾ أَلَّا يَسۡجُدُواْۤ لِلَّهِ ٱلَّذِي يُخۡرِجُ ٱلۡخَبۡءَ
پس آنان راه نمی یابند (۲۴) تا اینکه سجده نکنند برای الله که بیرون می آورد نهان را

فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَيَعۡلَمُ مَا تُخۡفُونَ وَمَا تُعۡلِنُونَ ﴿۲۵﴾ ٱللَّهُ
در آسمان ها و زمین و می داند آنچه را پنهان می دارید و آنچه را آشکار می کنید (۲۵) الله است

لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ ۩ ﴿۲۶﴾ ۞ قَالَ سَنَنظُرُ
که نیست هیچ الهی مگر او پروردگار آن عرش بزرگ (۲۶) [سلیمان] گفت اکنون می بینیم

سجده مستحب — سه چهارم حزب ۳۸

أَصَدَقۡتَ أَمۡ كُنتَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿۲۷﴾ ٱذۡهَب بِّكِتَٰبِي هَٰذَا
که آیا راست گفتی یا هستی از دروغگویان (۲۷) ببر این نامهٔ مرا

فَأَلۡقِهۡ إِلَيۡهِمۡ ثُمَّ تَوَلَّ عَنۡهُمۡ فَٱنظُرۡ مَاذَا يَرۡجِعُونَ ﴿۲۸﴾ قَالَتۡ يَٰٓأَيُّهَا
پس بینداز آن را به سوی آنها سپس کناره گیر از آنان پس بنگر که چه پاسخی می دهند (۲۸) [بلقیس] گفت ای

ٱلۡمَلَؤُاْ إِنِّيٓ أُلۡقِيَ إِلَيَّ كِتَٰبٞ كَرِيمٌ ﴿۲۹﴾ إِنَّهُۥ مِن سُلَيۡمَٰنَ وَإِنَّهُۥ بِسۡمِ
بزرگان [دربار] همانا انداخته شده نزد من نامه ای ارجمند (۲۹) همانا آن از [طرف] سلیمان است و همانا آن [این است] به نام

ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿۳۰﴾ أَلَّا تَعۡلُواْ عَلَيَّ وَأۡتُونِي مُسۡلِمِينَ ﴿۳۱﴾
الله مهرگستر مهربان (۳۰) [با این مضمون] که برتری مجویید بر من و بیایید پیش من تسلیم شدگان (۳۱)

قَالَتۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَؤُاْ أَفۡتُونِي فِيٓ أَمۡرِي مَا كُنتُ قَاطِعَةً أَمۡرًا حَتَّىٰ
[بلقیس]گفت ای بزرگان [دربار] نظر دهید مرا در کار من نبوده ام تصمیم گیرنده در هیچ کاری تا

تَشۡهَدُونِ ﴿۳۲﴾ قَالُواْ نَحۡنُ أُوْلُواْ قُوَّةٖ وَأُوْلُواْ بَأۡسٖ شَدِيدٖ وَٱلۡأَمۡرُ إِلَيۡكِ
نزدم [برای مشورت] حضور یابید (۳۲) گفتند ما صاحبان نیرویی [بزرگ] و رزم آورانی دلیریم و فرمان با توست

فَٱنظُرِي مَاذَا تَأۡمُرِينَ ﴿۳۳﴾ قَالَتۡ إِنَّ ٱلۡمُلُوكَ إِذَا دَخَلُواْ قَرۡيَةً
پس ببین چه فرمان می دهی (۳۳) [بلقیس] گفت همانا پادشاهان چون درآیند به آبادی ای

أَفۡسَدُوهَا وَجَعَلُوٓاْ أَعِزَّةَ أَهۡلِهَآ أَذِلَّةٗۚ وَكَذَٰلِكَ يَفۡعَلُونَ ﴿۳۴﴾
تباه کنند آن را و می گردانند عزتمندان اهل آن را ذلیلان و همواره چنین می کنند (۳۴)

وَإِنِّي مُرۡسِلَةٌ إِلَيۡهِم بِهَدِيَّةٖ فَنَاظِرَةُۢ بِمَ يَرۡجِعُ ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿۳۵﴾
و همانا من فرستنده ام به سوی ایشان هدیه ای را پس منتظر خواهم ماند با چه پاسخی برمی گردند فرستادگان (۳۵)

فَلَمَّا جَآءَ سُلَيۡمَٰنَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٖ فَمَآ ءَاتَىٰنِۦَ ٱللَّهُ خَيۡرٞ مِّمَّآ
پس چون آمدند نزد سلیمان گفت آیا کمک می کنید مرا با مالی [ناچیز] پس آنچه داده است به من الله بهتر است از آنچه

ءَاتَىٰكُم بَلۡ أَنتُم بِهَدِيَّتِكُمۡ تَفۡرَحُونَ ﴿٣٦﴾ ٱرۡجِعۡ إِلَيۡهِمۡ فَلَنَأۡتِيَنَّهُم
داده است به شما بلکه شما به هدیهٔ خود شادمانید (۳۶) بازگرد به سویشان پس حتما می آییم به سراغشان

بِجُنُودٖ لَّا قِبَلَ لَهُم بِهَا وَلَنُخۡرِجَنَّهُم مِّنۡهَآ أَذِلَّةٗ وَهُمۡ صَٰغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ
با لشکرهایی که یارای مقابله نباشد برایشان با آنها و قطعا بیرون کنیم آنان را از آنجا با ذلّت درحالی که آنان خوار باشند (۳۷) [سلیمان] گفت

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَؤُاْ أَيُّكُمۡ يَأۡتِينِي بِعَرۡشِهَا قَبۡلَ أَن يَأۡتُونِي مُسۡلِمِينَ ﴿٣٨﴾
ای بزرگان [دربار] کدام یک از شما می آورد پیش من تخت او را پیش از آنکه بیایند نزد من تسلیم شدگان (۳۸)

قَالَ عِفۡرِيتٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبۡلَ أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَۖ وَإِنِّي
گفت قهرمانی از جن من می آورم پیش تو آن را پیش از اینکه برخیزی از جای خود و همانا من

عَلَيۡهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٞ ﴿٣٩﴾ قَالَ ٱلَّذِي عِندَهُۥ عِلۡمٞ مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ أَنَا۠ ءَاتِيكَ
بر آن تخت بس نیرومندِ امانت دارم (۳۹) گفت کسی که نزد او بود دانشی از کتاب [الهی] من می آورم نزد تو

بِهِۦ قَبۡلَ أَن يَرۡتَدَّ إِلَيۡكَ طَرۡفُكَۚ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسۡتَقِرًّا عِندَهُۥ قَالَ هَٰذَا
آن را پیش از آنکه بازگردد به سوی تو پلک چشم تو پس چون دید [سلیمان] آن را پای برجا در نزد خود گفت این

مِن فَضۡلِ رَبِّي لِيَبۡلُوَنِيٓ ءَأَشۡكُرُ أَمۡ أَكۡفُرُۖ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشۡكُرُ
از بخشش پروردگار من است تا بیازماید مرا که آیا شکر گزاری می کنم یا ناسپاسی می نمایم و هر که شکرگزاری کند پس جز این نیست که شکرگزاری می کند

لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيّٞ كَرِيمٞ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُواْ لَهَا عَرۡشَهَا
به سود خود و هر که ناسپاسی کند پس به درستی که پروردگار من بی نیازی ارجمند است (۴۰) [سلیمان] گفت ناشناخته سازید برای او تختش را

نَنظُرۡ أَتَهۡتَدِيٓ أَمۡ تَكُونُ مِنَ ٱلَّذِينَ لَا يَهۡتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَآءَتۡ قِيلَ
تا بنگریم پی می برد [به آن] یا می شود از آنانی که پی نمی برند (۴۱) پس آنگاه [بلقیس] آمد گفته شد [به او]

أَهَٰكَذَا عَرۡشُكِۖ قَالَتۡ كَأَنَّهُۥ هُوَۚ وَأُوتِينَا ٱلۡعِلۡمَ مِن قَبۡلِهَا وَكُنَّا مُسۡلِمِينَ
آیا اینچنین است تخت تو؟ گفت گویا این همان است و داده شد به ما آگاهی [از قدرت سلیمان] پیش از این و بوده ایم تسلیم شدگان

﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعۡبُدُ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ إِنَّهَا كَانَتۡ مِن قَوۡمٖ كَٰفِرِينَ
(۴۲) و [سلیمان] بازداشت او را از آنچه می پرستید غیر از الله همانا او بود از گروه کافران

﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ٱدۡخُلِي ٱلصَّرۡحَۖ فَلَمَّا رَأَتۡهُ حَسِبَتۡهُ لُجَّةٗ وَكَشَفَتۡ عَن
(۴۳) گفته شد به آن زن داخل شو در این قصر پس چون دید [زمین] آن را پنداشتش که آبی ژرف است و برچید [دامن را] از

سَاقَيۡهَاۚ قَالَ إِنَّهُۥ صَرۡحٞ مُّمَرَّدٞ مِّن قَوَارِيرَۗ قَالَتۡ رَبِّ إِنِّي
هر دو ساق خود [سلیمان] گفت همانا این قصری است صاف و صیقلی از بلور [بلقیس] گفت [ای] پروردگارم همانا من

ظَلَمۡتُ نَفۡسِي وَأَسۡلَمۡتُ مَعَ سُلَيۡمَٰنَ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٤﴾
ستم کردم بر خود و تسلیم شدم با سلیمان در برابر الله که پروردگار جهانیان است (۴۴)

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمۡ صَٰلِحًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ فَإِذَا

و هر آینه فرستادیم ما به سوی ثمود برادرشان صالح را اینکه بپرستید الله را پس ناگهان

هُمۡ فَرِيقَانِ يَخۡتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ لِمَ تَسۡتَعۡجِلُونَ

آنان دو گروه شدند که دشمنی می ورزیدند با یکدیگر (۴۵) [صالح] گفت ای قوم من چرا به شتاب می طلبید

بِٱلسَّيِّئَةِ قَبۡلَ ٱلۡحَسَنَةِۖ لَوۡلَا تَسۡتَغۡفِرُونَ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ

بدی [نزول عذاب] را پیش از نیکویی؟ چرا آمرزش نمی خواهید از الله باشد که شما

تُرۡحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُواْ ٱطَّيَّرۡنَا بِكَ وَبِمَن مَّعَكَۚ قَالَ طَٰٓئِرُكُمۡ

مورد رحمت قرار گیرید (۴۶) گفتند به فال بد گرفتیم تو و هر که با توست گفت فال بدتان

عِندَ ٱللَّهِۖ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ تُفۡتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي ٱلۡمَدِينَةِ تِسۡعَةُ

نزد الله است بلکه شما گروهی هستید که آزمایش می شوید (۴۷) و بودند در آن شهر نُه

رَهۡطٖ يُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا يُصۡلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُواْ

کس [یا گروه] که فساد می کردند در زمین و اصلاح نمی کردند (۴۸) گفتند

تَقَاسَمُواْ بِٱللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُۥ وَأَهۡلَهُۥ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِۦ مَا شَهِدۡنَا

درحالی که در بین خود قسم خورده بودند به الله که هر آینه شبیخون می زنیم بر او و خانواده‌اش آنگاه هر آینه می گوییم به وارث او که حاضر نبودیم [شرکت نداشتیم]

مَهۡلِكَ أَهۡلِهِۦ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُواْ مَكۡرٗا

در هلاک شدن اهل او و همانا ما راستگویانیم (۴۹) و به کار گرفتند آنها نیرنگی را

وَمَكَرۡنَا مَكۡرٗا وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ

و ما نیز به کار گرفتیم نیرنگی را حال آنکه آنان نمی فهمیدند (۵۰) پس ببین چگونه

كَانَ عَٰقِبَةُ مَكۡرِهِمۡ أَنَّا دَمَّرۡنَٰهُمۡ وَقَوۡمَهُمۡ أَجۡمَعِينَ

شد انجام نیرنگ شان که همانا ما نابود کردیم ایشان را و قوم شان را همگی

﴿٥١﴾ فَتِلۡكَ بُيُوتُهُمۡ خَاوِيَةَۢ بِمَا ظَلَمُوٓاْۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

(۵۱) پس این است خانه هایشان که خالی و خراب افتاده است به سبب ستمی که کردند همانا در این [داستان]

لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنجَيۡنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ

نشانه ای است برای گروهی که می دانند (۵۲) و نجات دادیم آنان را که ایمان آوردند

وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ

و پرهیزکار بودند (۵۳) و[یاد کن] لوط را آنگاه که گفت به قوم خود

أَتَأۡتُونَ ٱلۡفَٰحِشَةَ وَأَنتُمۡ تُبۡصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَئِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ

آیا می کنید این کار زشت را حال آنکه شما می بینید [که چقدر این کار زشت و نارواست] (۵۴) آیا شما سراغ می گیرید

ٱلرِّجَالَ شَهۡوَةٗ مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِۚ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ تَجۡهَلُونَ ﴿٥٥﴾

مردان را از روی شهوت به جای زنان؟ بلکه شما گروهی نادانید (۵۵)

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَخْرِجُوٓاْ ءَالَ

پس نبود پاسخ قوم او مگر اینکه گفتند بیرون کنید خاندان

لُوطٍ مِّن قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ

لوط را از آبادی خود همانا ایشان مردمانی هستند که پاکی می جویند (۵۶) پس نجات دادیم او را

وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ قَدَّرْنَٰهَا مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا

و خاندانش را مگر زن او را که مقدّر کردیم او را از باقی ماندگان [در عذاب] باشد (۵۷) و بارانیدیم

عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَسَآءَ مَطَرُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٥٨﴾ قُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَٰمٌ

بر آنان بارانی [گران از سنگ] پس بد بود باران بیم داده شدگان (۵۸) بگو ستایش از آنِ الله است و سلام

عَلَىٰ عِبَادِهِ ٱلَّذِينَ ٱصْطَفَىٰٓ ۗ ءَآللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

بر آن بندگان او که [الله] برگزیده است [آنان را] آیا الله بهتر است یا آنچه شریک [او] می‌سازند (۵۹)

أَمَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ

[آیا غیر الله بهترند] یا آن که آفریده است آسمان ها و زمین را و فرود آورده است برای شما از آسمان

مَآءً فَأَنۢبَتْنَا بِهِۦ حَدَآئِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ

آب را پس رویانیدیم با آن باغ های با طراوت را ممکن نبود برای شما

أَن تُنۢبِتُواْ شَجَرَهَآ ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾

که برویانید درختان آن را آیا الهی با الله هست؟ [نه] بلکه ایشان گروهی هستند که [غیر الله را با الله] برابر می نهند (۶۰)

أَمَّن جَعَلَ ٱلْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَٰلَهَآ أَنْهَٰرًا وَجَعَلَ لَهَا

[آیا غیر الله بهترند] یا آن که آفرید زمین را قرارگاهی و بیافرید در میان زمین نهرهایی را و قرار داد برای آن

رَوَٰسِىَ وَجَعَلَ بَيْنَ ٱلْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ بَلْ

کوه‌های بلند را و آفرید میان دو دریای [شور و شیرین] حایلی را آیا الهی با الله هست؟ [نه]، بلکه

أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ أَمَّن يُجِيبُ ٱلْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ

بیشترشان نمی دانند (۶۱) [آیا غیر الله بهترند] یا آن که اجابت می‌کند درمانده را چون بخواند او را

وَيَكْشِفُ ٱلسُّوٓءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ ٱلْأَرْضِ ۗ أَءِلَٰهٌ

و دور می کند گرفتاری را و می گرداند شما را جانشینان در زمین آیا الهی

مَّعَ ٱللَّهِ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَمَّن يَهْدِيكُمْ فِى

با الله هست؟ [نه] بسیار کم پند می پذیرند (۶۲) [آیا غیر الله بهترند] یا آن که راه می نماید شما را در

ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ وَمَن يُرْسِلُ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَىْ

تاریکی های خشکی و دریا [به وسیلهٔ ستارگان] و آن که می فرستد بادها را مژده دهنده پیش از

رَحْمَتِهِۦٓ ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ تَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

رحمت خود [یعنی باران]؟ آیا الهی با الله هست؟ برتر است الله از آنچه شریک [او] می‌سازند (۶۳)

أَمَّن يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ، وَمَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
[آیا غیر الله بهترند] یا آن که آغاز می کند آفرینش را؟ سپس باز می گرداند آن را؟ و آن که روزی می دهد شما را از آسمان و زمین؟

أَءِلَٰهٌ مَّعَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَٰنَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٦٤﴾
آیا الهی با الله هست؟ بگو بیاورید دلیل خود را اگر هستید راستگویان ﴿٦٤﴾

قُل لَّا يَعْلَمُ مَن فِي السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ
بگو نمی داند هرکه در آسمان ها و زمین است غیب را مگر الله و درنمی یابند

أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ادَّٰرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْأَخِرَةِ بَلْ هُمْ
که چه وقت برانگیخته می شوند ﴿٦٥﴾ بلکه به پایان رسیده دانش آنها دربارهٔ آخرت [آگاهی از آن ندارند] نه، بلکه ایشان

فِي شَكٍّ مِّنْهَا بَلْ هُم مِّنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
در شک اند از [اصل] آخرت بلکه ایشان از [درک] آن نابینایند ﴿٦٦﴾ و گفتند آنان که کافر شدند

أَءِذَا كُنَّا تُرَٰبًا وَءَابَآؤُنَا أَئِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا
آیا زمانی که شویم خاک و پدران ما [نیز]؟ آیا ما بیرون آورده شدگانیم [از زمین] ﴿٦٧﴾ به درستی که وعده داده شدیم

هَٰذَا نَحْنُ وَءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾
این را [هم] ما و [هم] پدران ما پیش از این نیست این مگر افسانه های پیشینیان ﴿٦٨﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ
بگو بروید در زمین پس بنگرید که چگونه شد انجام بزهکاران

﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُن فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾
﴿٦٩﴾ و غم مخور بر آنان و مباش در تنگدلی از نیرنگی که می ورزند ﴿٧٠﴾

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰٓ
و می گویند کی باشد این وعده اگر هستید راستگویان ﴿٧١﴾ بگو چه بسا

أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُم بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
که درپی آمده باشد برای شما برخی از آن چیزی که به شتاب می طلبید ﴿٧٢﴾ و همانا پروردگار تو

لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ
دارای بخششی است بر مردم و لیکن بیشتر شان شکر نمی کنند ﴿٧٣﴾ و همانا

رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآئِبَةٍ
پروردگار تو می داند آنچه را پنهان می دارد سینه هایشان و آنچه را آشکار می کنند ﴿٧٤﴾ و نیست هیچ ناپیدایی

فِي السَّمَآءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْءَانَ
در آسمان و زمین مگر در کتابی روشن است ﴿٧٥﴾ همانا این قرآن

يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾
بازگو می کند بر بنی اسرائیل بیشتر آنچه را که ایشان در آن اختلاف می کنند ﴿٧٦﴾

وَإِنَّهُۥ لَهُدًى وَرَحۡمَةٞ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقۡضِي بَيۡنَهُم

و همانا این رهنمود و رحمتی است برای مؤمنان ۷۷ همانا پروردگار تو داوری می کند در میان ایشان

بِحُكۡمِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۖ إِنَّكَ عَلَى

به حکم خود و اوست آن پیروزمندِ دانا ۷۸ پس توکل کن بر الله همانا تو بر

ٱلۡحَقِّ ٱلۡمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تُسۡمِعُ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَلَا تُسۡمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ

حق آشکار هستی ۷۹ بی گمان، تو نمی شنوانی به مردگان و نمی شنوانی به کران درخواست [خود] را

إِذَا وَلَّوۡاْ مُدۡبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِي ٱلۡعُمۡيِ عَن ضَلَٰلَتِهِمۡۖ إِن

آنگاه که روی بگردانند پشت کنان ۸۰ و نیستی تو راه نمایندهٔ کوران از گمراهی شان

تُسۡمِعُ إِلَّا مَن يُؤۡمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم مُّسۡلِمُونَ ﴿٨١﴾ ۞ وَإِذَا

نمی‌شنوانی مگر کسانی را که ایمان می‌آورند به آیت‌های ما و سر تسلیم فرود آرند ۸۱ و چون

ربع حزب ۳۹

وَقَعَ ٱلۡقَوۡلُ عَلَيۡهِمۡ أَخۡرَجۡنَا لَهُمۡ دَآبَّةٗ مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ تُكَلِّمُهُمۡ

واقع شود فرمان[عذاب] بر آنان بیرون آوریم برایشان جنبنده ای را از زمین که سخن گوید با آنان [تا آیات ما را باور کنند]

أَنَّ ٱلنَّاسَ كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُ مِن كُلِّ أُمَّةٖ

زیرا مردمان آیات ما را یقین نداشتند ۸۲ و [یاد کن] روزی را که محشور کنیم از هر امتی

فَوۡجٗا مِّمَّن يُكَذِّبُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُمۡ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُو

طایفه‌ای را از آنان که دروغ می‌شمردند آیات ما را پس آنان بازداشته می‌شوند[از پراکندگی] ۸۳ تا آنگاه که بیایند

قَالَ أَكَذَّبۡتُم بِـَٔايَٰتِي وَلَمۡ تُحِيطُواْ بِهَا عِلۡمًا أَمَّاذَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ

[الله] گوید آیا دروغ شمردید آیات مرا درحالی که احاطه نداشتید به آنها از جهت دانش؟ یا [بگویید که] چه می کردید

﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ ٱلۡقَوۡلُ عَلَيۡهِم بِمَا ظَلَمُواْ فَهُمۡ لَا يَنطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمۡ

۸۴ و واقع گردد فرمان[عذاب] بر آنان به خاطر آنکه ستم کردند پس آنان سخنی نمی‌گویند ۸۵ آیا

يَرَوۡاْ أَنَّا جَعَلۡنَا ٱلَّيۡلَ لِيَسۡكُنُواْ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ فِي

ندیده اند که ما قرار دادیم شب را تا آرام گیرند در آن و [قرار دادیم] روز را برای دیدن همانا در

ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوۡمَ يُنفَخُ فِي ٱلصُّورِ فَفَزِعَ

این نشانه‌هایی است برای گروهی که ایمان دارند ۸۶ و [یاد کن] روزی را که دمیده شود در صور پس به هراس افتند

مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُۚ وَكُلٌّ أَتَوۡهُ

آنان که در آسمان‌اند و آنان که در زمین هستند مگر کسی را که بخواهد الله و همه بیایند نزد او

دَٰخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى ٱلۡجِبَالَ تَحۡسَبُهَا جَامِدَةٗ وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ ٱلسَّحَابِۚ

فروتنانه ۸۷ و ببینی کوه ها را [درحالی که] پنداری آنها را ایستا درحالی که آنها گذر می کنند [مانند] گذرکردن ابر

صُنۡعَ ٱللَّهِ ٱلَّذِيٓ أَتۡقَنَ كُلَّ شَيۡءٍۚ إِنَّهُۥ خَبِيرُۢ بِمَا تَفۡعَلُونَ ﴿٨٨﴾

[بنگر] ساختهٔ الله که استوار ساخته است هر چیزی را همانا او آگاه است به آنچه می کنید ۸۸

مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَا وَهُم مِّن فَزَعٖ يَوۡمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾
هرکه بیاورد نیکی را پس برای او بهتر باشد از آن و ایشان از هراس آن روز در امانند ﴿٨٩﴾

وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَكُبَّتۡ وُجُوهُهُمۡ فِي ٱلنَّارِ هَلۡ تُجۡزَوۡنَ
و هرکه بیاورد بدی را پس نگونسار شود روی های شان در آتش آیا جزا داده می‌شوید

إِلَّا مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَآ أُمِرۡتُ أَنۡ أَعۡبُدَ رَبَّ هَٰذِهِ
جز آنچه می کردید ﴿٩٠﴾ [بگوای محمد] جز این نیست که فرمان یافته‌ام که بپرستم پروردگار این

ٱلۡبَلۡدَةِ ٱلَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُۥ كُلُّ شَيۡءٖۖ وَأُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِنَ
سرزمین را که پاس داشته است آن را و برای اوست هر چیزی و فرمان یافته ام که باشم از

ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنۡ أَتۡلُوَاْ ٱلۡقُرۡءَانَۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهۡتَدِي
مسلمانان ﴿٩١﴾ و اینکه بخوانم قرآن را پس هرکه راه یافت پس جز این نیست که راه می یابد

لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ فَقُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ ٱلۡحَمۡدُ
به سود خود و هرکه گمراه شود پس بگو جز این نیست که من از بیم دهندگانم ﴿٩٢﴾ و بگو ستایش

لِلَّهِ سَيُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ فَتَعۡرِفُونَهَاۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾
از آنِ الله است به زودی می نمایاند به شما نشانه های خود را پس خواهید شناخت آنها را و نیست پروردگار تو بی خبر از آنچه می‌کنید ﴿٩٣﴾

ترتیبها ۲۸

سُورَةُ القَصَصِ

آیاتها ۸۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتۡلُواْ عَلَيۡكَ
طاء، سین، میم ﴿١﴾ این آیت های کتاب روشنگر است ﴿٢﴾ می خوانیم بر تو

مِن نَّبَإِ مُوسَىٰ وَفِرۡعَوۡنَ بِٱلۡحَقِّ لِقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ
از داستان موسی و فرعون به حق برای گروهی که ایمان دارند ﴿٣﴾ همانا

فِرۡعَوۡنَ عَلَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَجَعَلَ أَهۡلَهَا شِيَعٗا يَسۡتَضۡعِفُ
فرعون برتری جست در زمین [مصر] و گردانید اهل آن را گروه گروه به ناتوانی می کشانید

طَآئِفَةٗ مِّنۡهُمۡ يُذَبِّحُ أَبۡنَآءَهُمۡ وَيَسۡتَحۡيِۦ نِسَآءَهُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ
گروهی را از ایشان سر می برید پسران شان را و زنده می گذاشت زنان [دختران]شان را همانا وی بود

مِنَ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَن نَّمُنَّ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ
از تبهکاران ﴿٤﴾ و می خواستیم که منّت نهیم بر آنان که به ناتوانی کشیده شدند

فِي ٱلۡأَرۡضِ وَنَجۡعَلَهُمۡ أَئِمَّةٗ وَنَجۡعَلَهُمُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ﴿٥﴾
در زمین و بگردانیم ایشان را پیشوایانی و بگردانیم ایشان را وارثان [ملک فرعون] ﴿٥﴾

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي ٱلْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ وَجُنُودَهُمَا
و توانایی بدهیم به ایشان در زمین [مصر و شام] و نشان دهیم به فرعون و هامان و لشکرهای آن دو

مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّ مُوسَىٰٓ
از جانب آنان آنچه را [عذابی را] که از آن می ترسیدند (۶) و وحی کردیم به مادر موسی

أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي ٱلْيَمِّ وَلَا تَخَافِي
که شیر بده او را پس چون بترسی بر [جان] وی بینداز او را در دریا و مترس

وَلَا تَحْزَنِيٓ ۖ إِنَّا رَآدُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾
و غمگین مشو همانا ما بازگرداننده اوییم به سوی تو و قرار دهنده اوییم از پیامبران (۷)

فَٱلْتَقَطَهُۥٓ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۗ إِنَّ
پس برگرفتند او را کسان فرعون [از آب دریا] تا سرانجام باشد برای فرعونیان سبب دشمنی و اندوهی همانا

فِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا۟ خَٰطِـِٔينَ ﴿٨﴾
فرعون و هامان و لشکریان آن دو بودند خطاکاران (۸)

وَقَالَتِ ٱمْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ ۖ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰٓ
و گفت زن فرعون [این طفل] روشنی چشم است برای من و برای تو مکشید او را امید است

أَن يَنفَعَنَآ أَوْ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ
که سود دهد ما را یا بگیریم او را به فرزندی و ایشان [حقیقت حال را] درنمی یافتند (۹) و گشت

فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَٰرِغًا ۖ إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِۦ لَوْلَآ أَن
دل مادر موسی خالی [از صبر] همانا نزدیک بود که فاش سازد آن [ماجرا] را اگر استوار

رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ
نمی ساختیم قلبش را تا باشد از مؤمنان [به وعدهٔ ما] (۱۰) و گفت [مادر موسی]

لِأُخْتِهِۦ قُصِّيهِ ۖ فَبَصُرَتْ بِهِۦ عَن جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ
به خواهرش در پی او[موسی] برو پس دید او را از دور درحالی که فرعونیان درنمی یافتند

﴿١١﴾ ۞ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ ٱلْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ
(۱۱) باز داشتیم از او [شیر دادن] دایگان پیش از آن [رسیدن خواهرش] پس گفت [خواهرش] آیا راه بنمایم شما را

نصف حزب ۳۹

عَلَىٰٓ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُۥ لَكُمْ وَهُمْ لَهُۥ نَٰصِحُونَ ﴿١٢﴾
بر اهل خانه ای سرپرستی کنند او را برای شما و ایشان برای اویند خیرخواهان (۱۲)

فَرَدَدْنَٰهُ إِلَىٰٓ أُمِّهِۦ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ
پس باز گردانیدیم او را به سوی مادرش تا روشن شود چشم وی و اندوهناک نشود و تا بداند

أَنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾
که وعدهٔ الله حق است و لیکن بیشترشان نمی دانند (۱۳)

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَٱسْتَوَىٰٓ ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى

و چون رسید به سن رشدش و معتدل و استوار شد دادیم به او حکمت و دانشی را و این چنین پاداش می دهیم

ٱلْمُحْسِنِينَ (١٤) وَدَخَلَ ٱلْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا

نیکوکاران را (١٤) و داخل شد در شهر در وقت بی خبری اهل آن

فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شِيعَتِهِۦ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِۦ ۖ

پس یافت در آن دو مرد را که با یکدیگر جنگ می کردند این یک از پیروانش بود و آن دیگری از دشمنانش

فَٱسْتَغَٰثَهُ ٱلَّذِى مِن شِيعَتِهِۦ عَلَى ٱلَّذِى مِنْ عَدُوِّهِۦ فَوَكَزَهُۥ مُوسَىٰ

پس یاری جست از او کسی که از پیروان او بود بر ضدّ آن که از دشمنانش بود پس مشتی زد او را موسی

فَقَضَىٰ عَلَيْهِ ۖ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۖ إِنَّهُۥ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ

پس او را کشت [موسی] گفت این از عمل شیطان بود همانا او دشمنی است گمراه کنندهٔ آشکار

(١٥) قَالَ رَبِّ إِنِّى ظَلَمْتُ نَفْسِى فَٱغْفِرْ لِى فَغَفَرَ لَهُۥٓ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ

(١٥) [موسی] گفت [ای] پروردگارم همانا ستم کردم بر نفس خود پس بیامرز مرا پس بیامرزید او را همانا اوست آن

ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ (١٦) قَالَ رَبِّ بِمَآ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ فَلَنْ أَكُونَ

آمرزندهٔ مهربان (١٦) گفت [ای] پروردگارم به سبب آنچه ارزانی داشته‌ای بر من پس هرگز نمی شوم

ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ (١٧) فَأَصْبَحَ فِى ٱلْمَدِينَةِ خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا

پشتیبان گنهکاران (١٧) پس بامداد کرد در آن شهر ترسان و مراقب بود پس ناگهان

ٱلَّذِى ٱسْتَنصَرَهُۥ بِٱلْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُۥ ۚ قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰٓ إِنَّكَ لَغَوِىٌّ

شخصی که یاری خواسته بود از وی دیروز او را به فریادرسی می طلبید گفت به او موسی همانا تو گمراهی

مُّبِينٌ (١٨) فَلَمَّآ أَنْ أَرَادَ أَن يَبْطِشَ بِٱلَّذِى هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ

آشکار هستی (١٨) پس چون خواست [موسی] که حمله برد به آن شخصی که او دشمن هر دوی آنها بود گفت

يَٰمُوسَىٰٓ أَتُرِيدُ أَن تَقْتُلَنِى كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًۢا بِٱلْأَمْسِ ۖ إِن تُرِيدُ إِلَّآ

ای موسی آیا می خواهی که بکشی مرا چنانکه کشتی کسی را دیروز نمی خواهی مگر

أَن تَكُونَ جَبَّارًا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَن تَكُونَ مِنَ ٱلْمُصْلِحِينَ (١٩)

آنکه باشی ستمکاری در زمین و نمی خواهی که باشی از اصلاح کنندگان (١٩)

وَجَآءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا ٱلْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ ٱلْمَلَأَ

و آمد مردی از منتهای شهر شتابان گفت ای موسی همانا سران قوم

يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَٱخْرُجْ إِنِّى لَكَ مِنَ ٱلنَّٰصِحِينَ (٢٠)

رای زنی می کنند دربارهٔ تو تا بکشند تو را پس بیرون رو همانا من برای تو از خیرخواهان ام (٢٠)

فَخَرَجَ مِنْهَا خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ قَالَ رَبِّ نَجِّنِى مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ (٢١)

پس برون آمد از آن [شهر] ترسان و مراقب بود گفت [ای] پروردگارم نجات بده مرا از این قوم ستمکار (٢١)

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّيٓ أَن يَهْدِيَنِي سَوَآءَ
و چون روی آورد به سوی [شهر] مدین گفت امید است پروردگار من که راهبری می نماید مرا به راه

ٱلسَّبِيلِ ﴿۲۲﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَآءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ
راست ۲۲ و چون رسید به آب مدین یافت بر آن گروهی را از

ٱلنَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِن دُونِهِمُ ٱمْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ
مردم که آب می نوشانیدند [دام های خود را] و یافت پشت سرشان دو زن را که بازمی داشتند [دام های] خود را

قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ ٱلرِّعَآءُ وَأَبُونَا
گفت چیست کار شما؟ هر دو گفتند آب نمی نوشانیم تا آنکه بازگردانند شبانان [دام های خود را] و پدر ما

شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿۲۳﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰٓ إِلَى ٱلظِّلِّ فَقَالَ
پیری کهنسال است ۲۳ پس آب داد [دامهای] آنها را پس بازگشت به سوی سایه پس گفت

رَبِّ إِنِّي لِمَآ أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿۲۴﴾ فَجَآءَتْهُ إِحْدَىٰهُمَا
[ای] پروردگارم همانا من به آنچه فرود آوردی به سوی من از خیری نیازمندم ۲۴ پس آمد نزد موسی یکی از آن هر دو [زن]

تَمْشِي عَلَى ٱسْتِحْيَآءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ
که راه می رفت با شرم و حیا گفت همانا پدرم می خواند تو را تا به تو بدهد

أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا ۚ فَلَمَّا جَآءَهُۥ وَقَصَّ عَلَيْهِ ٱلْقَصَصَ قَالَ
مزد آنچه آب نوشانیدی [دام های] ما را پس چون آمد نزد او [نزد شعیب] و بازگفت بر او داستان را گفت

لَا تَخَفْ ۖ نَجَوْتَ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿۲۵﴾ قَالَتْ إِحْدَىٰهُمَا
مترس نجات یافتی از آن قوم ستمکار ۲۵ گفت یکی از آن دو

يَٰٓأَبَتِ ٱسْتَـْٔجِرْهُ ۖ إِنَّ خَيْرَ مَنِ ٱسْتَـْٔجَرْتَ ٱلْقَوِيُّ ٱلْأَمِينُ
ای پدر من او رابه کار بگمار همانا بهترین کسی که به کار بگماری کسی است که نیرومند و امین باشد

﴿۲۶﴾ قَالَ إِنِّيٓ أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ٱبْنَتَيَّ هَٰتَيْنِ عَلَىٰٓ أَن
۲۶ [شعیب] گفت همانا من می خواهم که به همسری تو درآورم یکی از این دو دختر خود را به شرط آنکه

تَأْجُرَنِي ثَمَٰنِيَ حِجَجٍ ۖ فَإِنْ أَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِندِكَ ۖ
برای من کار کنی هشت سال پس اگر تمام کردی ده سال را پس اختیار با توست

وَمَآ أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ ۚ سَتَجِدُنِيٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ
و نمی خواهم که سخت بگیرم بر تو خواهی یافت مرا اگر بخواهد الله از

ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿۲۷﴾ قَالَ ذَٰلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ ۖ أَيَّمَا ٱلْأَجَلَيْنِ
شایستگان ۲۷ [موسی] گفت این شرط میان من و تو باشد هر کدام این دو مدت را

قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَٰنَ عَلَيَّ ۖ وَٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿۲۸﴾
به سر بردم پس نباید تحمیل و بازخواستی بر من باشد و الله بر آنچه می گوییم نگهبان است ۲۸

۞ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى ٱلۡأَجَلَ وَسَارَ بِأَهۡلِهِۦٓ ءَانَسَ مِن جَانِبِ
پس چون به سر برد موسی آن مدّت را و برد خانوادهٔ خود را دید از جانب

ٱلطُّورِ نَارٗاۖ قَالَ لِأَهۡلِهِ ٱمۡكُثُوٓاْ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا لَّعَلِّيٓ ءَاتِيكُم
کوه طور آتشی را گفت به خانوادهٔ خود درنگ کنید همانا من دیدم آتشی را شاید من بیاورم برای شما

مِّنۡهَا بِخَبَرٍ أَوۡ جَذۡوَةٖ مِّنَ ٱلنَّارِ لَعَلَّكُمۡ تَصۡطَلُونَ
از آن خبری را یا پاره ای از آتش را باشد که شما خود را گرم کنید

(۲۹) فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِيَ مِن شَٰطِيِٕ ٱلۡوَادِ ٱلۡأَيۡمَنِ فِي ٱلۡبُقۡعَةِ
(۲۹) پس چون رسید نزد آن[آتش] ندا داده شد از کرانهٔ راست آن درّه در آن بقعهٔ

ٱلۡمُبَٰرَكَةِ مِنَ ٱلشَّجَرَةِ أَن يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّيٓ أَنَا ٱللَّهُ رَبُّ
مبارک از درخت که ای موسی همانا منم من الله پروردگار

ٱلۡعَٰلَمِينَ (۳۰) وَأَنۡ أَلۡقِ عَصَاكَۖ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهۡتَزُّ كَأَنَّهَا
جهانیان (۳۰) و اینکه بینداز عصای خود را پس چون دید آن را که می جنبد گویا آن

جَآنّٞ وَلَّىٰ مُدۡبِرٗا وَلَمۡ يُعَقِّبۡۚ يَٰمُوسَىٰٓ أَقۡبِلۡ وَلَا تَخَفۡۖ إِنَّكَ
مار است روی گردانید پشت کنان و به عقب برنگشت [گفتیم] ای موسی پیش بیا و مترس همانا تو

مِنَ ٱلۡأٓمِنِينَ (۳۱) ٱسۡلُكۡ يَدَكَ فِي جَيۡبِكَ تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ مِنۡ
از ایمنان هستی (۳۱) فرو بر دستت را در گریبانت که برمی‌آید سفید بدون

غَيۡرِ سُوٓءٖ وَٱضۡمُمۡ إِلَيۡكَ جَنَاحَكَ مِنَ ٱلرَّهۡبِۖ فَذَٰنِكَ
هیچ آسیبی و پیوست کن به طرف خود بازویت را [برای رهایی] از ترس پس این

بُرۡهَٰنَانِ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦٓۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ
دو حجت است از طرف پروردگار تو به سوی فرعون و مهترانش همانا آنان هستند

قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ (۳۲) قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلۡتُ مِنۡهُمۡ نَفۡسٗا فَأَخَافُ
گروهی نافرمان (۳۲) گفت [ای] پروردگارم همانا من کشته ام از آنها شخصی را پس می ترسم

أَن يَقۡتُلُونِ (۳۳) وَأَخِي هَٰرُونُ هُوَ أَفۡصَحُ مِنِّي لِسَانٗا
که بکشند مرا (۳۳) و برادرم هارون او فصیح تر است از من درزبان[سخن]

فَأَرۡسِلۡهُ مَعِيَ رِدۡءٗا يُصَدِّقُنِيٓۖ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ (۳۴)
پس بفرست او را همراه من به یاری که تصدیق کند مرا همانا من می ترسم که تکذیب کنند مرا (۳۴)

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجۡعَلُ لَكُمَا سُلۡطَٰنٗا فَلَا
فرمود قوی خواهیم کرد بازوی تو را به برادرت و قرار می دهیم برای شما حجتی را پس نخواهند

يَصِلُونَ إِلَيۡكُمَاۚ بِـَٔايَٰتِنَآ أَنتُمَا وَمَنِ ٱتَّبَعَكُمَا ٱلۡغَٰلِبُونَ (۳۵)
رسید آنان به شما به سبب نشانه های ما شما و کسانی که از شما پیروی کنند پیروزمندان اید (۳۵)

فَلَمَّا جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا بَيِّنَٰتٖ قَالُواْ مَا هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ
پس چون آورد نزدشان موسی نشانه های روشن ما را گفتند نیست این مگر جادویی

مُّفۡتَرٗى وَمَا سَمِعۡنَا بِهَٰذَا فِيٓ ءَابَآئِنَا ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ
ساختگی و نشنیده ایم این را در [روزگار] پدران پیشینیان خود ﴿۳۶﴾ و گفت

مُوسَىٰ رَبِّيٓ أَعۡلَمُ بِمَن جَآءَ بِٱلۡهُدَىٰ مِنۡ عِندِهِۦ وَمَن تَكُونُ
موسی پروردگار من داناتر است به کسی که آورده است هدایت را از نزد وی و کسی که هست

لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرۡعَوۡنُ
از آنِ او فرجام این سرای همانا رستگار نمی شوند ستمکاران ﴿۳۷﴾ و گفت فرعون

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَأُ مَا عَلِمۡتُ لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرِي فَأَوۡقِدۡ
ای مهتران نمی شناسم برای شما هیچ الهی جز خود را پس آتش برافروز

لِي يَٰهَٰمَٰنُ عَلَى ٱلطِّينِ فَٱجۡعَل لِّي صَرۡحٗا لَّعَلِّيٓ أَطَّلِعُ إِلَىٰٓ
برایم ای هامان بر گل آنگاه بساز برایم قصری را باشد که بنگرم به

إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُۥ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَٱسۡتَكۡبَرَ
اله موسی و همانا من می پندارم او را از دروغگویان ﴿۳۸﴾ و تکبر ورزید

هُوَ وَجُنُودُهُۥ فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ إِلَيۡنَا
او و سپاهیانش در زمین به ناحق و پنداشتند که ایشان به سوی ما

لَا يُرۡجَعُونَ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذۡنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذۡنَٰهُمۡ فِي
بازگردانده نمی‌شوند ﴿۳۹﴾ پس گرفتیم او و سپاهیانش را آنگاه انداختیم آنان را در

ٱلۡيَمِّۖ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾
دریا پس ببین چگونه شد فرجام ستمکاران ﴿۴۰﴾

وَجَعَلۡنَٰهُمۡ أَئِمَّةٗ يَدۡعُونَ إِلَى ٱلنَّارِۖ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
و قرار دادیم آنان را پیشوایانی که می خوانند [مردم را] به سوی آتش و در روز رستاخیز

لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَأَتۡبَعۡنَٰهُمۡ فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا لَعۡنَةٗۖ
یاری نمی‌شوند ﴿۴۱﴾ و از پی ایشان فرستادیم در این دنیا لعنتی را

وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ هُم مِّنَ ٱلۡمَقۡبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا
و در روز رستاخیز آنان از زشت رویان اند ﴿۴۲﴾ و هر آینه دادیم

مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ مِنۢ بَعۡدِ مَآ أَهۡلَكۡنَا ٱلۡقُرُونَ ٱلۡأُولَىٰ
به موسی کتاب را پس از آنکه هلاک ساختیم نسل های نخستین را

بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ لَّعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾
درحالی که مایهٔ بینش هایی است برای مردم و راهنما و رحمتی باشد که آنان پندپذیرند ﴿۴۳﴾

وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ ٱلْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَى ٱلْأَمْرَ وَمَا كُنتَ
و نبودی تو در جانب غربی [وادی طور] آنگاه که فرستادیم به سوی موسی فرمان [رسالت را] و نبودی تو

مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَٰكِنَّآ أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ
از حاضران ۴۴ و لیکن پدید آوردیم ما نسل هایی را پس دراز شد بر ایشان

ٱلْعُمُرُ وَمَا كُنتَ ثَاوِيًا فِيٓ أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُواْ عَلَيْهِمْ
روزگار و نبودی تو ساکن در میان مردم مدین که بخوانی بر ایشان

ءَايَٰتِنَا وَلَٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ
آیات ما را و لیکن بودیم ما فرستندگان [پیامبران] ۴۵ و نبودی تو در جانب

ٱلطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَٰكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا
طور آنگاه که ندا دادیم و لیکن این رحمتی است از پروردگار تو تا بیم دهی گروهی را

مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾
که نیامده بود برای آنان هیچ بیم دهنده ای پیش از تو باشد که آنان پند پذیرند ۴۶

وَلَوْلَآ أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةُۢ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُواْ
و اگر آن نبود که برسد به ایشان مصیبتی به‌سبب آنچه پیش فرستاده است دست‌های ایشان آنگاه گویند

رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ وَنَكُونَ
[ای] پروردگارما چرا نفرستادی به سوی ما پیامبری را تا پیروی کنیم آیات تو را و باشیم

مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلْحَقُّ مِنْ عِندِنَا قَالُواْ
از مؤمنان [هرگز تو را به سوی آنان نمی‌فرستادم] ۴۷ پس چون آمد برای آنان [سخن] حق از نزد ما گفتند

لَوْلَآ أُوتِيَ مِثْلَ مَآ أُوتِيَ مُوسَىٰٓ أَوَلَمْ يَكْفُرُواْ بِمَآ أُوتِيَ
چرا داده نشد [به این رسول] مانند آنچه داده شده بود به موسی آیا کفر نورزیدند به آنچه داده شده بود

مُوسَىٰ مِن قَبْلُ قَالُواْ سِحْرَانِ تَظَٰهَرَا وَقَالُوٓاْ إِنَّا بِكُلٍّ كَٰفِرُونَ
به موسی پیش از این؟ گفتند [تورات و قرآن] هر دو جادواند که یکدیگر را پشتیبانی می کنند و گفتند همانا ما به هر یک کافریم

﴿٤٨﴾ قُلْ فَأْتُواْ بِكِتَٰبٍ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَآ أَتَّبِعْهُ
۴۸ بگو پس بیاورید کتابی را از نزد الله که آن راهنماینده تر باشد از این دو که پیروی کنم آن را

إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُواْ لَكَ فَٱعْلَمْ
اگر هستید شما راست گویان ۴۹ پس اگر پاسخ ندهند [سخن] تو را پس بدان

أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَآءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ ٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ بِغَيْرِ
جز این نیست که پیروی می کنند ازخواهش های خود و کیست گمراه تر از آن که پیروی کند خواهش خود را بدون

هُدًى مِّنَ ٱللَّهِ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٠﴾
هدایتی از جانب الله همانا الله راه نمی نماید گروه ستمکاران را ۵۰

۞ وَلَقَدۡ وَصَّلۡنَا لَهُمُ ٱلۡقَوۡلَ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ ٱلَّذِينَ
و هر آینه [پی درپی و] پیوسته کردیم برایشان این سخن را باشد که آنان پندپذیرند (٥١) آنان که

ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِهِۦ هُم بِهِۦ يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ
دادیم به آنان کتاب را پیش از این [قرآن] ایشان به آن ایمان می آورند (٥٢) و چون خوانده شود بر ایشان

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِهِۦٓ إِنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّنَآ إِنَّا كُنَّا مِن قَبۡلِهِۦ مُسۡلِمِينَ ﴿٥٣﴾
گویند ایمان آوردیم به آن همانا آن حق است ازجانب پروردگار ما همانا ما بودیم پیش از این مسلمان (٥٣)

أُوْلَٰٓئِكَ يُؤۡتَوۡنَ أَجۡرَهُم مَّرَّتَيۡنِ بِمَا صَبَرُواْ وَيَدۡرَءُونَ بِٱلۡحَسَنَةِ
آنان داده شوند مزدشان دوبار به سبب آنکه صبر کردند و دفع می‌کنند با نیکی

ٱلسَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُواْ ٱللَّغۡوَ
بدی را و از آنچه روزی داده‌ایم به ایشان انفاق می‌کنند (٥٤) و چون بشنوند سخن بیهوده را

أَعۡرَضُواْ عَنۡهُ وَقَالُواْ لَنَآ أَعۡمَٰلُنَا وَلَكُمۡ أَعۡمَٰلُكُمۡ سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡ
روی می‌گردانند از آن و گویند برای ماست کردارهای ما و برای شماست کردارهای شما سلام بر شما

لَا نَبۡتَغِي ٱلۡجَٰهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا تَهۡدِي مَنۡ أَحۡبَبۡتَ وَلَٰكِنَّ
نمی خواهیم [همنشینی] نادانان را (٥٥) همانا تو نتوانی هدایت کنی هرکه را دوست داری و لیکن

ٱللَّهَ يَهۡدِي مَن يَشَآءُۚ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوٓاْ إِن
الله هدایت می‌کند هرکه را خواهد و او داناتر است به کسانی که هدایت را می پذیرند (٥٦) و گفتند اگر

نَّتَّبِعِ ٱلۡهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفۡ مِنۡ أَرۡضِنَآۚ أَوَلَمۡ نُمَكِّن لَّهُمۡ
پیروی کنیم هدایت را با تو ربوده می شویم از سرزمین خود آیا جای ندادیم ایشان را

حَرَمًا ءَامِنٗا يُجۡبَىٰٓ إِلَيۡهِ ثَمَرَٰتُ كُلِّ شَيۡءٖ رِّزۡقٗا مِّن لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ
در حرمی امن؟ که آورده می شود به سوی آن میوه های هر چیزی درحالی که روزی است از طرف ما و لیکن

أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةِۭ
بیشترشان نمی دانند (٥٧) و بسا هلاک کردیم آبادی ای را

بَطِرَتۡ مَعِيشَتَهَاۖ فَتِلۡكَ مَسَٰكِنُهُمۡ لَمۡ تُسۡكَن مِّنۢ بَعۡدِهِمۡ
که سرمستی کردند در زندگانی خود پس این منزلهایشان است [در آنها]که سکونت نشده است بعد از آنان

إِلَّا قَلِيلٗاۖ وَكُنَّا نَحۡنُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهۡلِكَ
مگر اندکی و ما خود وارث آنهاییم (٥٨) و نیست پروردگار تو هلاک کنندهٔ

ٱلۡقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبۡعَثَ فِيٓ أُمِّهَا رَسُولٗا يَتۡلُواْ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِنَاۚ وَمَا
آبادی ها تا آنکه بفرستد در مرکز آنها پیامبری را که بخواند بر ایشان آیات ما را و هرگز

كُنَّا مُهۡلِكِي ٱلۡقُرَىٰٓ إِلَّا وَأَهۡلُهَا ظَٰلِمُونَ ﴿٥٩﴾
نیستیم ما هلاک کنندهٔ آبادی ها مگر درحالی که مردم آن ستمکاران باشند (٥٩)

وَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَيْءٍ فَمَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَزِينَتُهَا ۚ وَمَا عِندَ
وهرآنچه داده شده به شما از چیزی پس بهره مندی زندگانی دنیا و آرایش آن است و آنچه نزد

ٱللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَن وَعَدْنَٰهُ وَعْدًا حَسَنًا
الله است بهتر و پاینده تر است آیا خرد نمی ورزید ﴿٦٠﴾ آیا پس کسی که وعده داده ایم به او وعدهٔ نیکوی [بهشت] را

فَهُوَ لَٰقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَٰهُ مَتَٰعَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ
پس او به آن می رسد مانند کسی است که بهره دادیم او را از کالای زندگانی دنیا سپس او در روز رستاخیز

مِنَ ٱلْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ
از احضارشدگان [در عذاب] خواهد بود ﴿٦١﴾ و روزی که ندا کند آنان را پس گوید کجایند آن شریکان من؟ همانان که

كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْقَوْلُ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ
شما گمان می کردید ﴿٦٢﴾ گویند آنان که سزاوار گشت بر آنان فرمان[عذاب] [ای] پروردگارما اینان

ٱلَّذِينَ أَغْوَيْنَآ أَغْوَيْنَٰهُمْ كَمَا غَوَيْنَا ۖ تَبَرَّأْنَآ إِلَيْكَ ۖ مَا كَانُوٓا۟ إِيَّانَا
کسانی‌اند که گمراه کردیم گمراه کردیم آنان را چنان که گمراه شدیم خود ما بیزاری می‌جوییم از آنها به سوی تو [آنها] ما را

يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ٱدْعُوا۟ شُرَكَآءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا۟
نمی‌پرستیدند [بلکه هوای خود را می‌پرستیدند] ﴿٦٣﴾ و گفته شود بخوانید شریکان خود را پس بخوانند آنان را پس پاسخ ندهند

لَهُمْ وَرَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ۚ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا۟ يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ
به آنها و می‌بینند عذاب را و آرزو می‌کنند کاش آنان راه یافته بودند ﴿٦٤﴾ و روزی که ندا کند آنان را

فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبْتُمُ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ ٱلْأَنۢبَآءُ
پس گوید چه پاسخی دادید پیامبران را ﴿٦٥﴾ پس پوشیده ماند بر آنان خبرها

يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ
در آن روز پس ایشان از یکدیگر نخواهند پرسید ﴿٦٦﴾ پس کسی که توبه کند و ایمان آورد و انجام دهد

صَٰلِحًا فَعَسَىٰٓ أَن يَكُونَ مِنَ ٱلْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ
کار نیکو را پس امید است که باشد از رستگاران ﴿٦٧﴾ و پروردگار تو

يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخْتَارُ ۗ مَا كَانَ لَهُمُ ٱلْخِيَرَةُ ۚ سُبْحَٰنَ
می آفریند آنچه خواهد و می گزیند [هر که را خواهد] نیست آنان را گزینشی پاک است

ٱللَّهِ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
الله و برتر است از آنچه شریک [او] می سازند ﴿٦٨﴾ و پروردگار تو می داند آنچه را پنهان می دارد

صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ لَهُ
سینه های شان و آنچه را آشکار می کنند ﴿٦٩﴾ و اوست الله نیست هیچ الهی جز او از آنِ اوست

ٱلْحَمْدُ فِى ٱلْأُولَىٰ وَٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَلَهُ ٱلْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾
ستایش در دنیا و آخرت و برای اوست حکم و به سوی او بازگردانیده می شوید ﴿٧٠﴾

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيْكُمُ ٱلَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ
بگو به من خبر دهید اگر قرار دهد الله بر شما شب را همیشگی تا روز رستاخیز

مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ يَأْتِيكُم بِضِيَآءٍ ۖ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾
کیست الهی جز الله که بیاورد برای شما روشنی را آیا پس نمی شنوید ﴿٧١﴾

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيْكُمُ ٱلنَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ
بگو به من خبر بدهید اگر قرار دهد الله بر شما روز را همیشگی تا

يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ يَأْتِيكُم بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ
روز رستاخیز کیست الهی جز الله که بیاورد برای شما شب را که آرام گیرید

فِيهِ ۖ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِن رَّحْمَتِهِۦ جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ
در آن آیا نمی بینید ﴿٧٢﴾ و از رحمت اوست که قرار داد برای شما شب

وَٱلنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا۟ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
و روز را تا آرام گیرید در آن [در شب] و تا بجویید از بخشش او [در روز] و باشد که شما شکرگزاری کنید

﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ كُنتُمْ
﴿٧٣﴾ و روزی که ندا دهد آنان را پس گوید کجایند آن شریکان من که

تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا
گمان می کردید ﴿٧٤﴾ و بیرون می کشیم از هر امّتی گواهی را پس گوییم

هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ فَعَلِمُوٓا۟ أَنَّ ٱلْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟
بیاورید دلیل خود را پس خواهند دانست که همانا حق از آنِ الله است و گم شود از آنها آنچه را که

يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ ۞ إِنَّ قَٰرُونَ كَانَ مِن قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ
برمی بافتند ﴿٧٥﴾ همانا قارون بود از قوم موسی پس سر کشی کرد

عَلَيْهِمْ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ مِنَ ٱلْكُنُوزِ مَآ إِنَّ مَفَاتِحَهُۥ لَتَنُوٓأُ بِٱلْعُصْبَةِ
بر ایشان و داده بودیم به او از گنج ها آنقدر که [حمل] کلید صندوق های او گرانی می کرد برگروه

أُو۟لِى ٱلْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُۥ قَوْمُهُۥ لَا تَفْرَحْ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْفَرِحِينَ
چند نفرهٔ نیرومند آنگاه که گفتند به او قومش [مغرورانه] شادی مکن همانا الله دوست نمی دارد شادمانان [مغرور] را

﴿٧٦﴾ وَٱبْتَغِ فِيمَآ ءَاتَىٰكَ ٱللَّهُ ٱلدَّارَ ٱلْءَاخِرَةَ ۖ وَلَا تَنسَ
﴿٧٦﴾ و بجوی در آنچه داده است به تو الله سرای آخرت را و فراموش مکن

نَصِيبَكَ مِنَ ٱلدُّنْيَا ۖ وَأَحْسِن كَمَآ أَحْسَنَ ٱللَّهُ إِلَيْكَ ۖ
بهرهٔ خود را از دنیا و نیکویی کن چنان که نیکویی کرده است الله به تو

وَلَا تَبْغِ ٱلْفَسَادَ فِى ٱلْأَرْضِ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾
و مجوی فساد را در زمین همانا الله دوست نمی دارد فسادکنندگان را ﴿٧٧﴾

ربع حزب ۴۰

قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلۡمٍ عِندِيٓۚ أَوَلَمۡ يَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَهۡلَكَ
گفت جز این نیست که داده شده به من این [ثروت] براساس دانشی که نزد من است آیا نمی‌دانست که الله هلاک کرد

مِن قَبۡلِهِۦ مِنَ ٱلۡقُرُونِ مَنۡ هُوَ أَشَدُّ مِنۡهُ قُوَّةٗ وَأَكۡثَرُ جَمۡعٗاۚ
پیش از وی نسل هایی را که آنها نیرومندتر بودند از او از روی قوت و زیاده تر بودند از روی جمع کردن ثروت

وَلَا يُسۡـَٔلُ عَن ذُنُوبِهِمُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ
و پرسیده نمی شوند از گناهانشان گنهکاران [چون حسابشان روشن است] ﴿٧٨﴾ پس خارج شد بر قومش

فِي زِينَتِهِۦۖ قَالَ ٱلَّذِينَ يُرِيدُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا يَٰلَيۡتَ لَنَا
در آرایش خود گفتند کسانی که طلب می کردند زندگانی دنیا را ای کاش برای ما می بود

مِثۡلَ مَآ أُوتِيَ قَٰرُونُ إِنَّهُۥ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٖ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ
مانند آنچه داده شده است به قارون همانا او دارای بهره ای بزرگ است ﴿٧٩﴾ و گفتند

ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ وَيۡلَكُمۡ ثَوَابُ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لِّمَنۡ ءَامَنَ
کسانی که داده شده بود به ایشان دانش [آگاهی از دو سرای] وای بر شما ثواب الله بهتر است برای کسی که ایمان آورده

وَعَمِلَ صَٰلِحٗاۚ وَلَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلصَّٰبِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفۡنَا
و انجام دهد کار شایسته را و برخوردار نشوند از آن مگر شکیبایان ﴿٨٠﴾ پس فرو بردیم

بِهِۦ وَبِدَارِهِ ٱلۡأَرۡضَ فَمَا كَانَ لَهُۥ مِن فِئَةٖ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ
او را و سرای او را به زمین پس نبود برای او هیچ گروهی که یاری دهند او را جز

ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصۡبَحَ ٱلَّذِينَ تَمَنَّوۡاْ
الله و نبود از یاری دهندگان [به خودش] ﴿٨١﴾ و بامداد کردند آنان که آرزو می کردند

مَكَانَهُۥ بِٱلۡأَمۡسِ يَقُولُونَ وَيۡكَأَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن
جایگاه او را دیروز در حالی که می گفتند وه! گویی الله می‌گشاید رزق را برای هرکه

يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُۖ لَوۡلَآ أَن مَّنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡنَا لَخَسَفَ بِنَاۖ
خواهد از بندگان خود و تنگ می سازد [برای هرکه بخواهد] اگر منّت ننهاده بود الله بر ما هر آینه فرومی برد ما را

وَيۡكَأَنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلۡكَ ٱلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ نَجۡعَلُهَا
وه! گویی رستگار نمی‌شوند کافران ﴿٨٢﴾ آن سرای آخرت است قرار می‌دهیم آن را

لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوّٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فَسَادٗاۚ وَٱلۡعَٰقِبَةُ لِلۡمُتَّقِينَ
برای آنان که نمی‌خواهند برتری جویی را در زمین و نه فسادی را و سرانجام [نیکو] برای پرهیزکاران است

﴿٨٣﴾ مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَاۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا
﴿٨٣﴾ هرکه بیاورد نیکی را پس برای او است بهتر از آن و هرکه بیاورد بدی را پس

يُجۡزَى ٱلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ إِلَّا مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٨٤﴾
سزا داده نمی‌شوند آنان که کردند بدی‌ها را مگر [به اندازه] آنچه که می کردند ﴿٨٤﴾

إِنَّ ٱلَّذِى فَرَضَ عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ لَرَآدُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ ۚ قُل رَّبِّىٓ
همانا آن که واجب کرد بر تو[تبلیغ] قرآن را هر آینه بازگرداننده است تو را به بازگشتگاهی بگو پروردگار من

أَعْلَمُ مَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنتَ
داناتر است به کسی که آورده است هدایت را و کسی که خود در گمراهی آشکار است ۸۵ و تو نداشتی

تَرْجُوٓا۟ أَن يُلْقَىٰٓ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۖ
امید که القا شود به سوی تو این کتاب مگر رحمتی از پروردگارت

فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ ءَايَٰتِ
پس مباش هرگز پشتیبان کافران ۸۶ و بازندارند تو را [کافران] از [تبلیغ] آیات

ٱللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ ۖ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
الله بعد از آنکه فرود آورده شد به سوی تو و بخوان به سوی پروردگارت و مباش هرگز از

ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ ۘ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
مشرکان ۸۷ و مخوان با الله الهی دیگر را که نیست هیچ الهی جز

هُوَ ۚ كُلُّ شَىْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُۥ ۚ لَهُ ٱلْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾
او هر چیزی هلاک شونده است مگر ذات او از آن اوست حکم و به سوی او بازگردانیده می شوید ۸۸

سُورَةُ ٱلْعَنكَبُوتِ

ترتیبها ۲۹ — آیاتها ۶۹

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

نصف حزب ۴۰

الٓمٓ ﴿١﴾ أَحَسِبَ ٱلنَّاسُ أَن يُتْرَكُوٓا۟ أَن يَقُولُوٓا۟ ءَامَنَّا وَهُمْ لَا
الف، لام، میم ۱ آیا پنداشته اند مردم که رها می شوند [به مجرد] اینکه بگویند ایمان آورده ایم و ایشان

يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَلَيَعْلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
آزمایش نشوند ۲ و هر آینه آزمودیم آنان را که پیش از ایشان بودند پس قطعا می شناسد الله آنانی را که

صَدَقُوا۟ وَلَيَعْلَمَنَّ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٣﴾ أَمْ حَسِبَ ٱلَّذِينَ يَعْمَلُونَ
راست گفته‌اند و قطعا خوب می شناسد دروغگویان را ۳ آیا می‌پندارند آنانی که انجام می دهند

ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَسْبِقُونَا ۚ سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَن كَانَ يَرْجُوا۟
بدی‌ها را که پیشدستی کنند بر ما؟ بد است آنچه حکم می کنند ۴ هر که امید می‌دارد

لِقَآءَ ٱللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ لَءَاتٍ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَن
دیدار الله را پس همانا وعدهٔ الله آمدنی است و اوست آن شنوای دانا ۵ هر که

جَٰهَدَ فَإِنَّمَا يُجَٰهِدُ لِنَفْسِهِۦٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِىٌّ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾
بکوشد پس جز این نیست که می کوشد به سود خودش همانا الله بی نیاز است از جهانیان ۶

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
و آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته البته می‌زداییم از ایشان بدی‌های شان را

وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ
و البته پاداش می‌دهیم ایشان را به نیکوترین کاری که می کردند ﴿۷﴾ و سفارش کردیم انسان را

بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ
به پدر و مادر خود که نیکی کند [با آنها] و اگر آن‌دو کوشیدند تا شریک‌سازی برای من آنچه را که نیست برای تو به آن دانشی

فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾
پس [در این صورت] از آن دو اطاعت مکن به‌سوی من است بازگشت شما آنگاه خبر می‌دهم شما را به آنچه که می کردید ﴿۸﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ
و آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته را هر آینه داخل گردانیم ایشان را در [زمرهٔ] شایستگان

﴿٩﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ
﴿۹﴾ و از مردمان کسانی‌اند که می‌گویند ایمان آوردیم به الله پس چون آزاری بیند در راه الله قرار می دهد

فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِنْ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ
آزردن و شکنجهٔ مردم را مانند عذاب الله و اگر بیاید کمکی از جانب پروردگار تو هر آینه گویند

إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ
بی گمان ما بودیم با شما آیا نیست الله داناتر به آنچه در سینه‌های جهانیان است؟

﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ
﴿۱۰﴾ و هر آینه خوب می‌شناسد الله آنانی را که ایمان آورده اند و هر آینه خوب می‌شناسد منافقان را

﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا
﴿۱۱﴾ و گفتند آنان که کفر ورزیدند به کسانی که ایمان آورده اند پیروی کنید از راه ما

وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ مِنْ
و باید برداریم گناهان شما را در حالی که نیستند ایشان بردارنده از گناهان شان

شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا
چیزی را همانا آنان دروغگویان‌اند ﴿۱۲﴾ و هر آینه بر خواهند داشت بارهای خود را و [دیگر] بارها را

مَعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ
با بارهای خود و هر آینه پرسیده شوند در روز رستاخیز از آنچه که برمی بافتند

﴿١٣﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ
﴿۱۳﴾ و هر آینه فرستادیم نوح را به سوی قومش پس درنگ کرد در میان ایشان هزار سال

إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾
مگر پنجاه سال[کم] پس گرفت آنان را توفان درحالی که آنان بودند ستمکاران ﴿۱۴﴾

فَأَنجَيۡنَٰهُ وَأَصۡحَٰبَ ٱلسَّفِينَةِ وَجَعَلۡنَٰهَآ ءَايَةٗ لِّلۡعَٰلَمِينَ
پس نجات دادیم او را و سرنشینان آن کشتی را و قراردادیم آن را نشانه ای برای جهانیان

﴿۱۵﴾ وَإِبۡرَٰهِيمَ إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُۖ ذَٰلِكُمۡ
﴿۱۵﴾ و [یاد کن] ابراهیم را آنگاه که گفت به قوم خود پرستش کنید الله را و پروا کنید از او که آن

خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿۱۶﴾ إِنَّمَا تَعۡبُدُونَ مِن
بهتر است برای شما اگر می‌دانستید ﴿۱۶﴾ جز این نیست که می‌پرستید جز

دُونِ ٱللَّهِ أَوۡثَٰنٗا وَتَخۡلُقُونَ إِفۡكًاۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَعۡبُدُونَ مِن
الله بتانی را و می‌سازید دروغی را هر آینه آنانی را که می‌پرستید جز

دُونِ ٱللَّهِ لَا يَمۡلِكُونَ لَكُمۡ رِزۡقٗا فَٱبۡتَغُواْ عِندَ ٱللَّهِ ٱلرِّزۡقَ
الله در اختیار ندارند برای شما روزیی را پس بجویید نزد الله روزی را

وَٱعۡبُدُوهُ وَٱشۡكُرُواْ لَهُۥٓۖ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿۱۷﴾ وَإِن تُكَذِّبُواْ
و پرستش کنید او را و سپاسگزار باشید برای او که به سوی او بازگردانیده خواهید شد ﴿۱۷﴾ و اگر تکذیب می کنید [جای تعجب نیست]

فَقَدۡ كَذَّبَ أُمَمٞ مِّن قَبۡلِكُمۡۖ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ
پس هر آینه تکذیب کرده بودند امّت‌هایی پیش از شما [پیامبران خود را] در حالی که نیست بر پیامبر مگر رساندن پیام

ٱلۡمُبِينُ ﴿۱۸﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ كَيۡفَ يُبۡدِئُ ٱللَّهُ ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ
آشکار ﴿۱۸﴾ آیا ندیده اند چگونه آغاز می کند الله آفرینش را آنگاه

يُعِيدُهُۥٓۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ﴿۱۹﴾ قُلۡ سِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
بازمی گرداند آن را؟ همانا آن [کار] بر الله آسان است ﴿۱۹﴾ بگو گردش کنید در زمین

فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ بَدَأَ ٱلۡخَلۡقَۚ ثُمَّ ٱللَّهُ يُنشِئُ ٱلنَّشۡأَةَ ٱلۡأٓخِرَةَۚ
پس ببینید چگونه آغاز کرد آفرینش را سپس الله ایجاد می‌کند آفرینش [جهان] بازپسین را

إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿۲۰﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَرۡحَمُ
همانا الله بر هر چیزی تواناست ﴿۲۰﴾ عذاب کند هرکه را خواهد و رحم می کند

مَن يَشَآءُۖ وَإِلَيۡهِ تُقۡلَبُونَ ﴿۲۱﴾ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ فِي
بر هرکه خواهد و به سوی او بازگردانیده خواهید شد ﴿۲۱﴾ و نیستید شما عاجزکنندگان در

ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ
زمین و نه در آسمان و نیست شما را جز الله هیچ سرپرستی

وَلَا نَصِيرٖ ﴿۲۲﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَلِقَآئِهِۦٓ
و نه یاوری ﴿۲۲﴾ و آنان که کافر شدند به آیات الله و دیدار او

أُوْلَٰٓئِكَ يَئِسُواْ مِن رَّحۡمَتِي وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿۲۳﴾
آنان ناامید می شوند از رحمت من و آنان برای شان است عذابی دردناک ﴿۲۳﴾

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ
پس نبود جواب قوم او[ابراهیم] مگر آنکه گفتند بکشید او را یا بسوزانید او را

فَأَنجَىٰهُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلنَّارِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأَيَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ
پس نجات داد او را الله از آتش همانا در آن نشانه‌هایی است برای گروهی که ایمان دارند

(۲۴) وَقَالَ إِنَّمَا ٱتَّخَذْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ
(۲۴) و گفت [ابراهیم] جز این نیست برگرفتید به غیر الله بتانی را از سرِ دوستی بین خودتان

فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم
در زندگانی دنیا سپس روز رستاخیز منکر شوند برخی از شما

بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ
برخی دیگررا و لعنت کند برخی از شما برخی دیگر را و جایگاهتان آتش است

وَمَا لَكُم مِّن نَّٰصِرِينَ (۲۵) ۞ فَـَٔامَنَ لَهُۥ لُوطٌ وَقَالَ
و نیست برای شما هیچ یاورانی (۲۵) پس ایمان آورد به او لوط و گفت [ابراهیم]

إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّيٓ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ (۲۶) وَوَهَبْنَا
همانا من هجرت کننده ام به سوی پروردگار خود همانا او آن پیروزمندِ سنجیده کار است (۲۶) و دادیم

لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلْكِتَٰبَ
به او اسحق و یعقوب را و قرار دادیم در اولاد او[ابراهیم] پیامبری و کتاب را

وَءَاتَيْنَٰهُ أَجْرَهُۥ فِي ٱلدُّنْيَا وَإِنَّهُۥ فِي ٱلْءَاخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
و دادیم به او پاداشش را در دنیا و همانا او در آخرت البته از شایستگان است

(۲۷) وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ
(۲۷) و [به یاد آور] لوط را آنگاه که گفت به قوم خود همانا شما مرتکب می شوید آن کار زشت را

مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ (۲۸)
که پیش از شما انجام نداده است آن را هیچ کس از جهانیان (۲۸)

أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ ٱلسَّبِيلَ وَتَأْتُونَ
آیا شما درمی آمیزید با مردان و قطع می کنید راه را و مرتکب می شوید

فِي نَادِيكُمُ ٱلْمُنكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ
در مجلس خود کار ناپسندیده را؟ پس نبود جواب قوم او مگر

أَن قَالُواْ ٱئْتِنَا بِعَذَابِ ٱللَّهِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ
آنکه گفتند بیاور بر سر ما عذاب الله را اگر هستی از راستگویان

(۲۹) قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِي عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْمُفْسِدِينَ (۳۰)
(۲۹) گفت [ای] پروردگارم یاری کن مرا بر این قوم تبهکار (۳۰)

سه چهارم حزب ۴۰

وَلَمَّا جَآءَتۡ رُسُلُنَآ إِبۡرَٰهِيمَ بِٱلۡبُشۡرَىٰ قَالُوٓاْ إِنَّا مُهۡلِكُوٓاْ

و چون آوردند فرستادگان ما برای ابراهیم مژده [ولادت اسحاق] را گفتند همانا ما هلاک کنندهٔ

أَهۡلِ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِۖ إِنَّ أَهۡلَهَا كَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿٣١﴾

اهل این آبادی ایم همانا اهل آن هستند ستمکاران ۳۱

قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطٗاۚ قَالُواْ نَحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَن فِيهَاۖ لَنُنَجِّيَنَّهُۥ

گفت [ابراهیم] همانا در آن [آبادی] لوط است گفتند ما داناتریم به هر که در آن است هر آینه نجات می دهیم او

وَأَهۡلَهُۥٓ إِلَّا ٱمۡرَأَتَهُۥ كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّآ

و خانواده اش را مگر زنش که هست از بازماندگان [در عذاب] ۳۲ و چون

أَن جَآءَتۡ رُسُلُنَا لُوطٗا سِيٓءَ بِهِمۡ وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرۡعٗا

آمدند فرستادگان ما نزد لوط بدحال شد به [دیدن] آنها و در کارشان فروماند

وَقَالُواْ لَا تَخَفۡ وَلَا تَحۡزَنۡۖ إِنَّا مُنَجُّوكَ وَأَهۡلَكَ إِلَّا ٱمۡرَأَتَكَ

و گفتند مترس و غمگین مشو همانا ما نجات می دهیم تو را و خانواده ات را مگر زن تو را

كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنزِلُونَ عَلَىٰٓ أَهۡلِ

که هست از بازماندگان [در عذاب] ۳۳ همانا ما فرودآورندگانیم بر اهل

هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِ رِجۡزٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ

این آبادی عذابی را از آسمان به سزای آنکه نافرمانی می کردند

﴿٣٤﴾ وَلَقَد تَّرَكۡنَا مِنۡهَآ ءَايَةَۢ بَيِّنَةٗ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ

۳۴ و هر آینه برجای گذاشتیم از آن [آبادی] نشانه ای آشکار را برای گروهی که خرد می ورزند

﴿٣٥﴾ وَإِلَىٰ مَدۡيَنَ أَخَاهُمۡ شُعَيۡبٗا فَقَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ

۳۵ [و فرستادیم] به سوی مدین برادرشان شعیب را پس گفت ای قوم من بپرستید

ٱللَّهَ وَٱرۡجُواْ ٱلۡيَوۡمَ ٱلۡأٓخِرَ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ

الله را و امیدوار باشید به روز آخرت و فساد نکنید در زمین تبهکارانه

﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي

۳۶ پس تکذیب کردند او را پس گرفت آنان را زلزله پس گردیدند در

دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادٗا وَثَمُودَاْ وَقَد تَّبَيَّنَ

خانه های خود بر زانو افتادگان ۳۷ و [هلاک کردیم] عاد و ثمود را و هر آینه ظاهر شده

لَكُم مِّن مَّسَٰكِنِهِمۡۖ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ

برای شما از منزلگاههای آنان و آراست برایشان شیطان

أَعۡمَٰلَهُمۡ فَصَدَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَكَانُواْ مُسۡتَبۡصِرِينَ ﴿٣٨﴾

کردارهایشان را پس بازداشت ایشان را از راه [حق] در حالی که بودند بینایان [به شناخت حق از باطل] ۳۸

وَقَٰرُونَ وَفِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَۖ وَلَقَدۡ جَآءَهُم مُّوسَىٰ
و [هلاک ساختیم] قارون و فرعون و هامان را و هر آینه آمد نزدشان موسی

بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا كَانُواْ سَٰبِقِينَ
با نشانه های آشکار پس تکبر کردند در زمین و نبودند پیشی گیرندگان [از عذاب ما که بگریزند]

﴿۳۹﴾ فَكُلًّا أَخَذۡنَا بِذَنۢبِهِۦۖ فَمِنۡهُم مَّنۡ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِ حَاصِبٗا
(۳۹) پس هر یک را گرفتیم به گناهش آنگاه از آنان کسی بود که فرستادیم بر وی شن بادی

وَمِنۡهُم مَّنۡ أَخَذَتۡهُ ٱلصَّيۡحَةُ وَمِنۡهُم مَّنۡ خَسَفۡنَا بِهِ
و از آنان کسی بود که گرفت او را بانگ آسمانی و از آنان کسی بود که فروبردیم او را

ٱلۡأَرۡضَ وَمِنۡهُم مَّنۡ أَغۡرَقۡنَاۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ
در زمین و از آنان کسی بود که غرق گردانیدیم و چنین نبود الله که ستم کند بر آنان

وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿۴۰﴾ مَثَلُ ٱلَّذِينَ
و لیکن ایشان بر خود ستم می کردند (۴۰) مثال آنان که

ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَ كَمَثَلِ ٱلۡعَنكَبُوتِ
گرفتند غیر از الله دوستانی [سرورانی] را همچون مثال عنکبوت است

ٱتَّخَذَتۡ بَيۡتٗاۖ وَإِنَّ أَوۡهَنَ ٱلۡبُيُوتِ لَبَيۡتُ ٱلۡعَنكَبُوتِۖ
که ساخته است خانه‌ای را و همانا سست‌ترین خانه‌ها خانهٔ عنکبوت است

لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿۴۱﴾ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا يَدۡعُونَ مِن
اگر می‌دانستند (۴۱) همانا الله می داند آنچه را فرامی خوانند جز

دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿۴۲﴾ وَتِلۡكَ
او از هرچه که باشد و اوست آن پیروزمند سنجیده کار (۴۲) و این

ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِۖ وَمَا يَعۡقِلُهَآ إِلَّا ٱلۡعَٰلِمُونَ
مثل‌ها می‌زنیم آنها را برای مردمان و نمی‌اندیشند درآنها مگر دانایان

﴿۴۳﴾ خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
(۴۳) آفرید الله آسمان ها و زمین را به حق [نه بیهودگی] همانا در آن [آفرینش]

لَأٓيَةٗ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿۴۴﴾ ٱتۡلُ مَآ أُوحِيَ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ
نشانه ای است برای مؤمنان (۴۴) تلاوت کن آنچه را وحی شده است به سوی تو از کتاب

وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَۖ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ تَنۡهَىٰ عَنِ ٱلۡفَحۡشَآءِ
و برپادار نماز را همانا نماز بازمی‌دارد از کار زشت

وَٱلۡمُنكَرِۗ وَلَذِكۡرُ ٱللَّهِ أَكۡبَرُۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا تَصۡنَعُونَ ﴿۴۵﴾
و ناپسند و هر آینه یاد الله بزرگ تر است و الله می داند آنچه برمی سازید [=می کنید] (۴۵)

۞ وَلَا تُجَٰدِلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ إِلَّا بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ إِلَّا
و چون و چرا مکنید با اهل کتاب مگر به صورتی که آن نیکوتر باشد مگر

ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡۖ وَقُولُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ إِلَيۡنَا وَأُنزِلَ
کسانی که ستم کردند از آنان و بگویید ایمان داریم به آنچه که نازل شده است به سوی ما و آنچه نازل شده

إِلَيۡكُمۡ وَإِلَٰهُنَا وَإِلَٰهُكُمۡ وَٰحِدٞ وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ﴿٤٦﴾
به سوی شما و اله ما و اله شما یکی است و ما برای او فرمان برداریم (۴۶)

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَۚ فَٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ
و این چنین فروفرستادیم به سوی تو کتاب را پس آنان که دادیم به ایشان کتاب را

يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۖ وَمِنۡ هَٰٓؤُلَآءِ مَن يُؤۡمِنُ بِهِۦۚ وَمَا يَجۡحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ
ایمان می آورند به آن و از اینان [مردمان مکه] برخی هستند که ایمان می آورد به آن و انکار نمی کنند آیات ما را

إِلَّا ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنتَ تَتۡلُواْ مِن قَبۡلِهِۦ مِن كِتَٰبٖ
مگر کافران (۴۷) و نمی خواندی پیش از این [قرآن] هیچ کتابی را

وَلَا تَخُطُّهُۥ بِيَمِينِكَۖ إِذٗا لَّٱرۡتَابَ ٱلۡمُبۡطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلۡ هُوَ
و نمی نوشتی آن را با دست راست خود آنگاه در شک می افتادند این باطل گریان (۴۸) بلکه این [قرآن]

ءَايَٰتُۢ بَيِّنَٰتٞ فِي صُدُورِ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَۚ وَمَا يَجۡحَدُ
آیت های روشنی است در سینه های آنان که داده شده به ایشان دانش و انکار نمی کنند

بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ
آیات ما را مگر ستمکاران (۴۹) و گفتند چرا فرو فرستاده نشد بر او

ءَايَٰتٞ مِّن رَّبِّهِۦۖ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡأٓيَٰتُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٞ
آیاتی از [جانب] پروردگارش بگو جز این نیست که آیات نزد الله است و جز این نیست که من بیم دهندهٔ

مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمۡ يَكۡفِهِمۡ أَنَّآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ
آشکارم (۵۰) آیا بسنده نکرد ایشان را آنکه ما فرستادیم بر تو کتاب را

يُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحۡمَةٗ وَذِكۡرَىٰ لِقَوۡمٖ
که خوانده می شود بر ایشان همانا در آن [کتاب] رحمت و پندی است برای گروهی

يُؤۡمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلۡ كَفَىٰ بِٱللَّهِ بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡ شَهِيدٗاۖ
که ایمان می آورند (۵۱) بگو کافی است که الله میان من و میان شما گواه باشد

يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
می داند آنچه در آسمان ها و زمین است و آنان که ایمان آورده اند

بِٱلۡبَٰطِلِ وَكَفَرُواْ بِٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٥٢﴾
به باطل و کافر شده اند به الله آنان خود زیانکاران اند (۵۲)

وَيَسۡتَعۡجِلُونَكَ بِٱلۡعَذَابِۚ وَلَوۡلَآ أَجَلٞ مُّسَمّٗى لَّجَآءَهُمُ ٱلۡعَذَابُ

و به شتاب می طلبند از تو عذاب را و اگر نمی بود سرآمد معینی هر آینه می آمد برای آنان عذاب

وَلَيَأۡتِيَنَّهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسۡتَعۡجِلُونَكَ بِٱلۡعَذَابِ

ویقینا خواهد آمد برایشان [عذاب] ناگهانی درحالی که ایشان بی خبر باشند (۵۳) به شتاب می طلبند از تو عذاب را

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةُۢ بِٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوۡمَ يَغۡشَىٰهُمُ ٱلۡعَذَابُ

و همانا دوزخ فراگیرنده است کافران را (۵۴) روزی که فراگیرد آنان را عذاب

مِن فَوۡقِهِمۡ وَمِن تَحۡتِ أَرۡجُلِهِمۡ وَيَقُولُ ذُوقُواْ مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ

از بالایشان و از زیر پاهایشان و گوید [الله] بچشید [سزای] آنچه می کردید

﴿٥٥﴾ يَٰعِبَادِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ أَرۡضِي وَٰسِعَةٞ فَإِيَّٰيَ فَٱعۡبُدُونِ

(۵۵) ای بندگان من که ایمان آورده اید همانا زمین من گسترده است پس فقط مرا بپرستید

﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفۡسٖ ذَآئِقَةُ ٱلۡمَوۡتِۖ ثُمَّ إِلَيۡنَا تُرۡجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ

(۵۶) هر کسی چشندهٔ مرگ است سپس به سوی ما بازگردانده می شوید (۵۷) و آنان که

ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم مِّنَ ٱلۡجَنَّةِ غُرَفٗا تَجۡرِي

ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته را هر آینه جای می دهیم ایشان را در بهشت غرفه هایی که جاری می شود

مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ نِعۡمَ أَجۡرُ ٱلۡعَٰمِلِينَ ﴿٥٨﴾ ٱلَّذِينَ

از زیر [درختان] آنها جوی ها جاویدند در آن نیکو است پاداش عمل کنندگان (۵۸) آنان که

صَبَرُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّن مِّن دَآبَّةٖ لَّا تَحۡمِلُ

صبر کردند و بر پروردگار خود توکل می کنند (۵۹) و چه بسا جنبندگانی که برنمی دارند

رِزۡقَهَا ٱللَّهُ يَرۡزُقُهَا وَإِيَّاكُمۡۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن

روزی خود را الله روزی می دهد آنها را و شما را نیز و اوست که شنوای داناست (۶۰) و اگر

سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ

بپرسی از آنان کیست آن که آفرید آسمان ها و زمین را و رام گردانید آفتاب و ماه را

لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۖ فَأَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ مِنۡ

هر آینه گویند الله پس چگونه بازگردانیده می شوند؟ (۶۱) الله فراخ می سازد روزی را برای هرکه خواهد از

عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُ لَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُم

بندگان خود و تنگ می سازد برای او همانا الله به هر چیزی داناست (۶۲) و اگر بپرسی از ایشان

مَّن نَّزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ مِنۢ بَعۡدِ مَوۡتِهَا

کیست آنکه فرود آورد از آسمان آب را پس زنده ساخت به سبب آن زمین را پس از مردنش

لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۚ قُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ ﴿٦٣﴾

هر آینه گویند الله بگو همه ستایش برای الله است بلکه بیشترشان خرد نمی ورزند (۶۳)

وَمَا هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَآ إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ ۚ وَإِنَّ ٱلدَّارَ ٱلْءَاخِرَةَ
و نیست این زندگانی دنیا جز سرگرمی و بازی و همانا سرای آخرت

لَهِىَ ٱلْحَيَوَانُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُوا۟ فِى
سرای زندگانی است اگر می دانستند (۶۴) پس چون سوار شوند در

ٱلْفُلْكِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ إِذَا
کشتی بخوانند الله را درحالی که خالص کنندگان اند برای او دین را [یعنی عقیده و دعا را] پس چون نجات داد آنان را به سوی خشکی ناگهان

هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا۟ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا۟ ۖ فَسَوْفَ
ایشان شرک می ورزند (۶۵) تا ناسپاسی کنند به آنچه داده ایم به آنان و تا به لذت جویی و عیش و نوش بپردازند پس به زودی

يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَيُتَخَطَّفُ
خواهند دانست [که عواقب ناسپاسی چیست] (۶۶) آیا ندیدند که ما قرار دادیم حرمی امن را؟ و ربوده می شوند

ٱلنَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ ۚ أَفَبِٱلْبَٰطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ ٱللَّهِ يَكْفُرُونَ
مردم از اطرافشان آیا به باطل ایمان می آورند و به نعمت الله ناسپاسی می کنند

﴿٦٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِٱلْحَقِّ
(۶۷) و کیست ستمکارتر از آن که بربندد بر الله دروغی را یا تکذیب کند حق را

لَمَّا جَآءَهُۥٓ ۚ أَلَيْسَ فِى جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَٱلَّذِينَ
چون بیاید پیش او آیا نیست در دوزخ جایگاهی برای کافران (۶۸) و آنان که

جَٰهَدُوا۟ فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَمَعَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾
کوشش کردند در راه ما هر آینه می نمایانیم به ایشان راه های خود را و همانا الله با نیکوکاران است (۶۹)

ترتیبها ۳۰ — سُورَةُ ٱلرُّومِ — آیاتها ۶۰

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ ٱلرُّومُ ﴿٢﴾ فِىٓ أَدْنَى ٱلْأَرْضِ وَهُم مِّنۢ بَعْدِ
الف، لام، میم (۱) مغلوب شدند رومیان (۲) در نزدیک‌ترین سرزمین و ایشان پس از این

غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فِى بِضْعِ سِنِينَ ۗ لِلَّهِ ٱلْأَمْرُ
مغلوب شدنشان به زودی غالب خواهند شد (۳) در چند سال از آن الله است کار [شکست و پیروزی]

مِن قَبْلُ وَمِنۢ بَعْدُ ۚ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾
پیش از این و پس از آن و آن روز شادمان شوند مؤمنان (۴)

بِنَصْرِ ٱللَّهِ ۚ يَنصُرُ مَن يَشَآءُ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾
به یاری الله یاری می دهد هرکه را خواهد و اوست آن پیروزمند مهربان (۵)

ربع حزب ۴۱

وَعۡدَ ٱللَّهِۖ لَا يُخۡلِفُ ٱللَّهُ وَعۡدَهُۥ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ
وعده ای است از جانب الله خلاف نخواهد کرد الله وعدهٔ خود را و لیکن بیشتر مردمان نمی دانند

(٦) يَعۡلَمُونَ ظَٰهِرٗا مِّنَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَهُمۡ عَنِ ٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ غَٰفِلُونَ
(۶) می دانند ظاهری را از زندگانی دنیا و حال آنکه ایشان از آخرت خود بی خبرند

(٧) أَوَلَمۡ يَتَفَكَّرُواْ فِيٓ أَنفُسِهِمۗ مَّا خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ
(۷) آیا نیندیشدیده اند با خود که نیافریده است الله آسمان ها و زمین را

وَمَا بَيۡنَهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَأَجَلٖ مُّسَمّٗىۗ وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلنَّاسِ
و آنچه را میان آن دو است مگر به حق و سرآمدی معین؟ و همانا بسیاری از مردمان

بِلِقَآيِٕ رَبِّهِمۡ لَكَٰفِرُونَ (٨) أَوَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ
به دیدار پروردگار خویش کافرند (۸) آیا گردش نکردند در زمین که ببینند

كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَانُوٓاْ أَشَدَّ مِنۡهُمۡ قُوَّةٗ
چگونه شد سرانجام آنان که پیش از ایشان بودند بودند استوارتر از ایشان ازجهت نیرو

وَأَثَارُواْ ٱلۡأَرۡضَ وَعَمَرُوهَآ أَكۡثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَآءَتۡهُمۡ
و زیرورو کردند زمین را و آباد کردند آن را بیشتر از آنچه آباد کردند آن را و آمدند نزد آنان

رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ
پیامبرانشان با دلائل روشن پس چنان نبود که الله ستم کند به آنها و لیکن آنان

أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ (٩) ثُمَّ كَانَ عَٰقِبَةَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔواْ ٱلسُّوٓأَىٰٓ
بر خویشتن ستم می کردند (۹) آنگاه بود فرجام کسانی که بدی کردند بدترین [فرجام]

أَن كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَكَانُواْ بِهَا يَسۡتَهۡزِءُونَ (١٠) ٱللَّهُ
به سبب آنکه تکذیب کردند آیات الله را و آنها را مسخره می کردند (۱۰) الله

يَبۡدَؤُاْ ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ (١١) وَيَوۡمَ تَقُومُ
آغاز می کند آفرینش را سپس بازمی گرداند آن را آنگاه به سوی او بازگردانده می شوید (۱۱) و روزی که برپا شود

ٱلسَّاعَةُ يُبۡلِسُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ (١٢) وَلَمۡ يَكُن لَّهُم مِّن شُرَكَآئِهِمۡ
رستاخیز ناامید شوند بزهکاران (۱۲) و نباشد برای آنان از شریکانشان

شُفَعَٰٓؤُاْ وَكَانُواْ بِشُرَكَآئِهِمۡ كَٰفِرِينَ (١٣) وَيَوۡمَ
شفاعت کنندگانی و باشند به شریکان خویش کافران (۱۳) و روزی که

تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوۡمَئِذٖ يَتَفَرَّقُونَ (١٤) فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
برپا شود رستاخیز آن روز پراکنده می شوند [مردمان] (۱۴) پس اما آنان که ایمان آوردند

وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَهُمۡ فِي رَوۡضَةٖ يُحۡبَرُونَ (١٥)
و کردند کارهای شایسته پس ایشان در بوستانی شادمان شوند (۱۵)

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآيِٕ ٱلۡأٓخِرَةِ فَأُوْلَٰٓئِكَ
و اما آنان که کافر شدند و تکذیب کردند آیات ما و دیدار آخرت را پس آنان

فِي ٱلۡعَذَابِ مُحۡضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ حِينَ تُمۡسُونَ
در عذاب حاضر شدگان‌اند ﴿۱۶﴾ پس پاک است الله هنگامی که شام می کنید

وَحِينَ تُصۡبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ ٱلۡحَمۡدُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ
و هنگامی که صبح می کنید ﴿۱۷﴾ از آنِ اوست همهٔ ستایش در آسمان ها و زمین

وَعَشِيّٗا وَحِينَ تُظۡهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخۡرِجُ ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَيُخۡرِجُ
و پایان روز و آنگاه ک به نیمروز می رسید ﴿۱۸﴾ بیرون می آورد زنده را از مرده و بیرون می آورد

ٱلۡمَيِّتَ مِنَ ٱلۡحَيِّ وَيُحۡيِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَاۚ وَكَذَٰلِكَ تُخۡرَجُونَ
مرده را از زنده و زنده می سازد زمین را پس از مردنش و این چنین بیرون آورده می شوید [از گورها]

﴿١٩﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنۡ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٖ ثُمَّ إِذَآ أَنتُم بَشَرٞ
﴿۱۹﴾ و از نشانه های او آن است که آفرید شما را از خاک پس آنگاه شما آدمیانی هستید

تَنتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنۡ خَلَقَ لَكُم مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ
که پراکنده می شوید ﴿۲۰﴾ و از نشانه های او آن است که بیافرید برای شما از جنس خودتان

أَزۡوَٰجٗا لِّتَسۡكُنُوٓاْ إِلَيۡهَا وَجَعَلَ بَيۡنَكُم مَّوَدَّةٗ وَرَحۡمَةًۚ
همسرانی را تا آرام گیرید با ایشان و قرارداد میان شما دوستی و مهربانی را

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ خَلۡقُ
همانا در آن نشانه هایی است برای گروهی که اندیشه می کنند ﴿۲۱﴾ و از نشانه های اوست آفریدن

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱخۡتِلَٰفُ أَلۡسِنَتِكُمۡ وَأَلۡوَٰنِكُمۡۚ إِنَّ
آسمان ها و زمین و گوناگون بودن زبان های شما و رنگ های شما همانا

فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّلۡعَٰلِمِينَ ﴿٢٢﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ مَنَامُكُم بِٱلَّيۡلِ
در آن نشانه هایی است برای جهانیان ﴿۲۲﴾ و از نشانه های اوست خوابیدن شما در شب

وَٱلنَّهَارِ وَٱبۡتِغَآؤُكُم مِّن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ
و روز و جُستنتان از بخشش او همانا در آن نشانه هایی است

لِّقَوۡمٖ يَسۡمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ يُرِيكُمُ ٱلۡبَرۡقَ
برای قومی که می شنوند ﴿۲۳﴾ و از نشانه های اوست که می نماید به شما برق را

خَوۡفٗا وَطَمَعٗا وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَيُحۡيِۦ بِهِ ٱلۡأَرۡضَ
برای ترسانیدن و رغبت دادن و فرود می آورد از آسمان آب را پس زنده می گرداند به سبب آن زمین را

بَعۡدَ مَوۡتِهَآۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٢٤﴾
پس از مردنش همانا در آن نشانه هایی است برای قومی که خرد می‌ورزند ﴿۲۴﴾

وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَن تَقُومَ ٱلسَّمَآءُ وَٱلۡأَرۡضُ بِأَمۡرِهِۦۚ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمۡ
و از نشانه های او این است که برپایند آسمان و زمین به فرمان او باز چون بخواند شما را

دَعۡوَةٗ مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ إِذَآ أَنتُمۡ تَخۡرُجُونَ ﴿۲۵﴾ وَلَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
خواندنی از زمین ناگاه شما بیرون آورده می شوید [از گورها] ﴿۲۵﴾ و برای اوست هرکه در آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِۖ كُلّٞ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ ﴿۲۶﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي يَبۡدَؤُاْ ٱلۡخَلۡقَ
و زمین است همگی برای او فرمانبردارند ﴿۲۶﴾ و اوست آنکه آغاز می کند آفرینش را

ثُمَّ يُعِيدُهُۥ وَهُوَ أَهۡوَنُ عَلَيۡهِۚ وَلَهُ ٱلۡمَثَلُ ٱلۡأَعۡلَىٰ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
سپس برمی گرداند آن را و این آسان تر است بر وی و برای اوست وصف برتر در آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿۲۷﴾ ضَرَبَ لَكُم مَّثَلٗا مِّنۡ
و زمین و اوست آن پیروزمند سنجیده کار ﴿۲۷﴾ زده است برای شما مَثَلی را از

أَنفُسِكُمۡۖ هَل لَّكُم مِّن مَّا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُم مِّن شُرَكَآءَ فِي
خودتان آیا برای شما از آنچه مالک شده است دست هایتان [یعنی بردگانتان] شریکانی است در

مَا رَزَقۡنَٰكُمۡ فَأَنتُمۡ فِيهِ سَوَآءٞ تَخَافُونَهُمۡ كَخِيفَتِكُمۡ
آنچه روزی داده ایم شما را؟ پس شما [وایشان] در آن برابر باشید؟ می ترسید از ایشان مانند ترسیدن تان

أَنفُسَكُمۡۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿۲۸﴾
از [قوم] خودتان این چنین تفصیل می دهیم آیات را برای قومی که خرد می ورزند ﴿۲۸﴾

بَلِ ٱتَّبَعَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ أَهۡوَآءَهُم بِغَيۡرِ عِلۡمٖۖ فَمَن يَهۡدِي
بلکه پیروی کرده اند آنان که ستم کردند ازهوس های خود بی هیچ دانشی پس چه کسی راه می نماید

مَنۡ أَضَلَّ ٱللَّهُۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿۲۹﴾ فَأَقِمۡ وَجۡهَكَ لِلدِّينِ
کسی را که گمراه کرده [او را] الله؟ و نیست برایشان هیچ یاری دهندگانی ﴿۲۹﴾ پس راست بدار روی خود را برای دین

حَنِيفٗاۚ فِطۡرَتَ ٱللَّهِ ٱلَّتِي فَطَرَ ٱلنَّاسَ عَلَيۡهَاۚ لَا تَبۡدِيلَ لِخَلۡقِ
حقگرایانه [پیروی کن] سرشت الله را که سرشته است مردمان را بر آن هیچ دگرگونی نیست برای آفرینش

ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلۡقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ
الله [فطرت توحیدی] این است دینِ راست و لیکن بیشتر مردم

لَا يَعۡلَمُونَ ﴿۳۰﴾ ۞ مُنِيبِينَ إِلَيۡهِ وَٱتَّقُوهُ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
نمی دانند ﴿۳۰﴾ درحالی که روی آورندگان باشید به سوی او و پروا کنید از او و برپادارید نماز را

وَلَا تَكُونُواْ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿۳۱﴾ مِنَ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ
و مباشید از مشرکان ﴿۳۱﴾ از آنان که پراکنده ساختند

دِينَهُمۡ وَكَانُواْ شِيَعٗاۖ كُلُّ حِزۡبِۭ بِمَا لَدَيۡهِمۡ فَرِحُونَ ﴿۳۲﴾
دین خود را و شدند گروه گروه هر گروهی به آنچه نزدشان است شادمان اند ﴿۳۲﴾

نصف حزب ۴۱

وَإِذَا مَسَّ ٱلنَّاسَ ضُرٌّ دَعَوۡاْ رَبَّهُم مُّنِيبِينَ إِلَيۡهِ ثُمَّ إِذَآ أَذَاقَهُم
و چون برسد به مردم گزندی بخوانند پروردگار خود را روی آورندگان اند به سوی او سپس چون بچشاند به آنان

مِّنۡهُ رَحۡمَةً إِذَا فَرِيقٞ مِّنۡهُم بِرَبِّهِمۡ يُشۡرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكۡفُرُواْ بِمَآ
از جانب خود رحمتی را آنگاه گروهی از آنها به پروردگار خود شرک می ورزند ﴿۳۳﴾ تا ناسپاسی کنند به آنچه

ءَاتَيۡنَٰهُمۡۚ فَتَمَتَّعُواْ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿٣٤﴾ أَمۡ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ
که داده ایم به ایشان پس بهره مند شوید پس به زودی خواهید دانست ﴿۳۴﴾ آیا فرود آورده ایم بر ایشان

سُلۡطَٰنٗا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُواْ بِهِۦ يُشۡرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَآ أَذَقۡنَا
دلیلی؟ که او سخن گوید [به درستی] آنچه را که به آن شرک می ورزیدند ﴿۳۵﴾ و چون بچشانیم

ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ فَرِحُواْ بِهَاۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةُۢ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ
به مردم رحمتی را شادمان شوند به آن و اگر برسد به ایشان بدیی به سبب آنچه پیش فرستاده است دست های شان

إِذَا هُمۡ يَقۡنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ
ناگهان ایشان ناامید می گردند ﴿۳۶﴾ آیا ندیدند که الله فراخ می گرداند روزی را برای هرکه خواهد

وَيَقۡدِرُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَـَٔاتِ ذَا ٱلۡقُرۡبَىٰ
و تنگ می سازد [بر هرکه خواهد] همانا در آن نشانه هایی است برای قومی که ایمان می آورند ﴿۳۷﴾ پس بده به خویشاوند

حَقَّهُۥ وَٱلۡمِسۡكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ
حق وی را و به بینوا و در راه مانده این بهتر است برای کسانی که می خواهند

وَجۡهَ ٱللَّهِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن رِّبٗا
رضای الله را و آنان همان رستگاران اند ﴿۳۸﴾ و آنچه را می دهید از ربا

لِّيَرۡبُوَاْ فِيٓ أَمۡوَٰلِ ٱلنَّاسِ فَلَا يَرۡبُواْ عِندَ ٱللَّهِۖ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن زَكَوٰةٖ
تا بیفزاید در مال های مردم پس نمی افزاید نزد الله و آنچه را می دهید از زکات

تُرِيدُونَ وَجۡهَ ٱللَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُضۡعِفُونَ ﴿٣٩﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي
می خواهید رضای الله را پس آنان خود فزونی یافتگان [پاداش] اند ﴿۳۹﴾ الله است که

خَلَقَكُمۡ ثُمَّ رَزَقَكُمۡ ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ ثُمَّ يُحۡيِيكُمۡۖ هَلۡ مِن
آفرید شما را سپس روزی داد شما را سپس می میراند شما را باز زنده گرداند شما را آیا از

شُرَكَآئِكُم مَّن يَفۡعَلُ مِن ذَٰلِكُم مِّن شَيۡءٖۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ
شریکان شما کسی هست که انجام دهد از این کارها چیزی را؟ پاک است او و برتر است

عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ ٱلۡفَسَادُ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ بِمَا كَسَبَتۡ
از آنچه که شریک [او] می سازند ﴿۴۰﴾ پدیدار شد تباهی در خشکی و دریا به سبب آنچه که انجام داده است

أَيۡدِي ٱلنَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعۡضَ ٱلَّذِي عَمِلُواْ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٤١﴾
دست های مردم تا بچشاند به آنان [جزای] برخی از آنچه را که کرده اند باشد که آنان بازگردند ﴿۴۱﴾

قُلْ سِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلُ ۚ
بگو بگردید در زمین پس بنگرید که چگونه شد سرانجام آنان که پیش از ایشان بودند

كَانَ أَكْثَرُهُم مُّشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ ٱلْقَيِّمِ مِن
بودند بیشترشان مشرکان ﴿٤٢﴾ پس استوار گردان روی خود را به آیین راست و درست پیش

قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۖ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَن
از آنکه بیاید روزی که بازگردانیدنی نیست آن را از طرف الله آن روز [مردم] از هم جدا می شوند ﴿٤٣﴾ هرکه

كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُۥ ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَـٰلِحًا فَلِأَنفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾
کفر ورزد پس بر او است [سزای] کفرش و هرکه بکند کار شایسته پس برای خودشان جایگاه [نیکو] می سازند ﴿٤٤﴾

لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ مِن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ
تا جزا دهد [الله] آنان را که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته از فضل خود همانا او دوست ندارد

ٱلْكَـٰفِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ ءَايَـٰتِهِۦٓ أَن يُرْسِلَ ٱلرِّيَاحَ مُبَشِّرَٰتٍ وَلِيُذِيقَكُم
کافران را ﴿٤٥﴾ و از نشانه های او اینکه می فرستد بادها را مژده دهنده و برای آن که بچشاند به شما

مِّن رَّحْمَتِهِۦ وَلِتَجْرِىَ ٱلْفُلْكُ بِأَمْرِهِۦ وَلِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ
از رحمت خود [یعنی باران] و تا جاری شوند کشتی ها به فرمان او و تا بجویید از فضل او و باشد که شما

تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَآءُوهُم
سپاس بگزارید ﴿٤٦﴾ و هر آینه فرستادیم پیش از تو پیامبرانی را به سوی قوم شان پس آوردند برای شان

بِٱلْبَيِّنَـٰتِ فَٱنتَقَمْنَا مِنَ ٱلَّذِينَ أَجْرَمُوا۟ ۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ
نشانه های روشن را پس انتقام کشیدیم ما از آنان که بزهکاری کردند و سزاوار است بر ما یاری

ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى يُرْسِلُ ٱلرِّيَـٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُۥ
مؤمنان ﴿٤٧﴾ الله است که می فرستد بادها را پس برانگیزاند ابر را پس می گستراند آن را

فِى ٱلسَّمَآءِ كَيْفَ يَشَآءُ وَيَجْعَلُهُۥ كِسَفًا فَتَرَى ٱلْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ
در آسمان چنانکه خواهد و می گرداندش پاره پاره پس می بینی که قطرات باران بیرون آیند از

خِلَـٰلِهِۦ ۖ فَإِذَآ أَصَابَ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦٓ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ
میان آن پس چون برساندش به هرکه خواهد از بندگان خود ناگاه ایشان شادمان شوند

﴿٤٨﴾ وَإِن كَانُوا۟ مِن قَبْلِ أَن يُنَزَّلَ عَلَيْهِم مِّن قَبْلِهِۦ لَمُبْلِسِينَ
﴿٤٨﴾ و هر آینه بودند پیش از آنکه فروفرستاده شود بر ایشان پیش از آن ناامید بودند

﴿٤٩﴾ فَٱنظُرْ إِلَىٰٓ ءَاثَـٰرِ رَحْمَتِ ٱللَّهِ كَيْفَ يُحْىِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ
﴿٤٩﴾ پس بنگر به سوی نشانه های رحمت الله چگونه زنده می کند زمین را پس از

مَوْتِهَآ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾
مردنش همانا همان [الله] البته زنده کنندهٔ مردگان است و او بر هر چیزی تواناست ﴿٥٠﴾

وَلَئِنۡ أَرۡسَلۡنَا رِيحٗا فَرَأَوۡهُ مُصۡفَرّٗا لَّظَلُّواْ مِنۢ بَعۡدِهِۦ يَكۡفُرُونَ

و اگر بفرستیم بادی [سوزان] را پس ببینند آن [کشت] را زرد شده البته پس از آن ناسپاس می شوند

﴿۵۱﴾ فَإِنَّكَ لَا تُسۡمِعُ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَلَا تُسۡمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا وَلَّوۡاْ

﴿۵۱﴾ پس همانا تو نمی شنوانی به مردگان و نمی شنوانی به کران دعوت را آنگاه که روی بگردانند

مُدۡبِرِينَ ﴿۵۲﴾ وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِ ٱلۡعُمۡيِ عَن ضَلَٰلَتِهِمۡۖ إِن تُسۡمِعُ إِلَّا

پشت کنان ﴿۵۲﴾ و نیستی تو راه نماینده به کوران از گمراهی شان نمی‌شنوانی مگر

سه چهارم حزب ۴۱

مَن يُؤۡمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم مُّسۡلِمُونَ ﴿۵۳﴾ ۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَكُم

کسی را که ایمان دارد به آیات ما و آنان فرمانبردارند ﴿۵۳﴾ الله است که آفرید شما را

مِّن ضَعۡفٖ ثُمَّ جَعَلَ مِنۢ بَعۡدِ ضَعۡفٖ قُوَّةٗ ثُمَّ جَعَلَ مِنۢ بَعۡدِ

از ناتوانی آنگاه قرارداد پس از ناتوانی توانایی را سپس قرار داد پس از

قُوَّةٖ ضَعۡفٗا وَشَيۡبَةٗۚ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۖ وَهُوَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡقَدِيرُ ﴿۵۴﴾

توانایی ناتوانی و پیری را می آفریند هرچه می خواهد و اوست که دانای تواناست ﴿۵۴﴾

وَيَوۡمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُقۡسِمُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ مَا لَبِثُواْ غَيۡرَ سَاعَةٖۚ

و روزی که برپا شود رستاخیز سوگند خورند بزهکاران که درنگ نکرده اند [در دنیا] به جز ساعتی

كَذَٰلِكَ كَانُواْ يُؤۡفَكُونَ ﴿۵۵﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ وَٱلۡإِيمَٰنَ

این چنین بودند که [از راه راست] برگردانیده می شدند ﴿۵۵﴾ و گویند آنان که داده شده به ایشان علم و ایمان

لَقَدۡ لَبِثۡتُمۡ فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡبَعۡثِۖ فَهَٰذَا يَوۡمُ ٱلۡبَعۡثِ

هر آینه درنگ کرده بودید در کتاب الله تا روز رستاخیز پس این است روز رستاخیز

وَلَٰكِنَّكُمۡ كُنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿۵۶﴾ فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ

و لیکن شما نمی دانستید ﴿۵۶﴾ پس آن روز سود ندهد به کسانی که

ظَلَمُواْ مَعۡذِرَتُهُمۡ وَلَا هُمۡ يُسۡتَعۡتَبُونَ ﴿۵۷﴾ وَلَقَدۡ ضَرَبۡنَا

ستم کردند عذرخواهی شان و نه برای آنان خشنودی خواسته شود ﴿۵۷﴾ و هر آینه بیان کردیم

لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٖۚ وَلَئِن جِئۡتَهُم بِـَٔايَةٖ

برای مردم در این قرآن از هر [نوع] مَثَلی و اگر بیاوری برای آنان نشانه‌ای را

لَّيَقُولَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا مُبۡطِلُونَ ﴿۵۸﴾ كَذَٰلِكَ

هر آینه گویند آنان که کفر ورزیدند نیستید شما مگر باطل گرایان ﴿۵۸﴾ این چنین

يَطۡبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿۵۹﴾ فَٱصۡبِرۡ إِنَّ

مُهر می نهد الله بر دل های آنان که نمی دانند ﴿۵۹﴾ پس شکیبا باش همانا

وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞۖ وَلَا يَسۡتَخِفَّنَّكَ ٱلَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿۶۰﴾

وعدهٔ الله حق است و نلغزانند تو را آنان که یقین ندارند ﴿۶۰﴾

ترتیبها ۳۱ — سُورَةُ لُقۡمَانَ — آیاتها ۳۴

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٢﴾ هُدٗى وَرَحۡمَةٗ
الف، لام، میم (۱) این آیت های کتاب با حکمت است (۲) رهنمود و رحمتی است

لِّلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٣﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم
برای نیکوکاران (۳) آنان که برپا می دارند نماز را و می دهند زکات را و ایشان

بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدٗى مِّن رَّبِّهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ
به آخرت خود یقین دارند (۴) آنان بر هدایتی از جانب پروردگارشان هستند و آنان

هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٥﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشۡتَرِي لَهۡوَ ٱلۡحَدِيثِ
همان رستگاران‌اند (۵) و از مردمان کسی است که می خرد سخنان بیهوده را

لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ
تا گمراه کند [مردم را] از راه الله بی هیچ دانشی و می گیرد آن را به مسخره آنان برای‌شان

عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ءَايَٰتُنَا وَلَّىٰ مُسۡتَكۡبِرٗا
عذابی خوارکننده است (۶) و چون خوانده شود بر وی آیات ما روی بگرداند تکبرکنان

كَأَن لَّمۡ يَسۡمَعۡهَا كَأَنَّ فِيٓ أُذُنَيۡهِ وَقۡرٗاۖ فَبَشِّرۡهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧﴾
گویا نشنیده است آن را گویا در هر دو گوش او سنگینی است پس مژده بده او را به عذابی دردناک (۷)

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ جَنَّٰتُ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾
همانا آنان که ایمان آوردند و کردند کردارهای شایسته برای ایشان است بهشت های پرنعمت (۸)

خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٗاۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٩﴾ خَلَقَ
جاویدانند در آنجا وعده داده است الله وعدهٔ حق و اوست آن پیروزمند سنجیده کار (۹) آفرید

ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيۡرِ عَمَدٖ تَرَوۡنَهَاۖ وَأَلۡقَىٰ فِي ٱلۡأَرۡضِ رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ
آسمان ها را بی هیچ ستون‌هایی که ببینید آنها را و افکند در زمین کوه‌ها را اینکه نلرزاند

بِكُمۡ وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَآبَّةٖۚ وَأَنزَلۡنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا
شما را و پراکنده کرد در آن [زمین] از هر جنبنده ای و فرود آوردیم از آسمان آب را پس رویانیدیم در آن

مِن كُلِّ زَوۡجٖ كَرِيمٍ ﴿١٠﴾ هَٰذَا خَلۡقُ ٱللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا
از هر نوع [رویيدنی] نیکو (۱۰) این است آفرینش الله پس بنمایید مرا چه چیز

خَلَقَ ٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦۚ بَلِ ٱلظَّٰلِمُونَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿١١﴾
آفریده اند آنان که جز اویند بلکه ستمکاران در گمراهی آشکاری هستند (۱۱)

وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا لُقۡمَٰنَ ٱلۡحِكۡمَةَ أَنِ ٱشۡكُرۡ لِلَّهِۚ وَمَن يَشۡكُرۡ فَإِنَّمَا

و هر آینه دادیم به لقمان حکمت را که سپاس بگزار برای الله و هرکه سپاس گزارد پس جز این نیست که

يَشۡكُرُ لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٞ ﴿١٢﴾ وَإِذۡ قَالَ

شکر می کند به سود خود و هرکه ناسپاسی کند پس همانا الله بی نیاز ستوده است (۱۲) و [یاد کن] آنگاه که گفت

لُقۡمَٰنُ لِٱبۡنِهِۦ وَهُوَ يَعِظُهُۥ يَٰبُنَيَّ لَا تُشۡرِكۡ بِٱللَّهِۖ إِنَّ ٱلشِّرۡكَ

لقمان به پسر خود درحالی که او پند می داد او را ای پسرم شریک مساز برای الله همانا شرک

لَظُلۡمٌ عَظِيمٞ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيۡهِ حَمَلَتۡهُ أُمُّهُۥ

ستمی است بزرگ (۱۳) و سفارش کردیم انسان را به [اطاعت] مادر و پدرش بارداری کرد او را مادرش

وَهۡنًا عَلَىٰ وَهۡنٖ وَفِصَٰلُهُۥ فِي عَامَيۡنِ أَنِ ٱشۡكُرۡ لِي وَلِوَٰلِدَيۡكَ

درحال سستی بعد از سستی و از شیر بازگرفتنش دو سال است اینکه سپاس بگزاری مرا و والدینت را

إِلَيَّ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِن جَٰهَدَاكَ عَلَىٰٓ أَن تُشۡرِكَ بِي مَا لَيۡسَ

به سوی من است بازگشت (۱۴) و اگر کوشش کنند [والدین] تو بر آنکه شریک بگردانی برای من چیزی را که نیست

لَكَ بِهِۦ عِلۡمٞ فَلَا تُطِعۡهُمَاۖ وَصَاحِبۡهُمَا فِي ٱلدُّنۡيَا مَعۡرُوفٗاۖ

تو را به آن دانشی پس اطاعت مکن آن دو را و معاشرت کن با آن دو در دنیا [معاشرتی] نیکو

وَٱتَّبِعۡ سَبِيلَ مَنۡ أَنَابَ إِلَيَّۚ ثُمَّ إِلَيَّ مَرۡجِعُكُمۡ فَأُنَبِّئُكُم

و پیروی کن راه کسی که روی آورد به سوی من آنگاه به سوی من است بازگشت شما پس خبر می دهم شما را

بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَٰبُنَيَّ إِنَّهَآ إِن تَكُ مِثۡقَالَ حَبَّةٖ مِّنۡ

به آنچه که می کردید (۱۵) ای پسرم همانا اگر [عمل آدمی] باشد هموزن دانه ای از

خَرۡدَلٖ فَتَكُن فِي صَخۡرَةٍ أَوۡ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ أَوۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَأۡتِ

خردلی پس باشد در میان سنگی یا در آسمان ها یا در زمین بیاورد

بِهَا ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٞ ﴿١٦﴾ يَٰبُنَيَّ أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ وَأۡمُرۡ

آن را الله همانا الله باریک بین آگاه است (۱۶) ای پسرم برپادار نماز را و فرمان ده

بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَٱنۡهَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَآ أَصَابَكَۖ إِنَّ ذَٰلِكَ

به کار پسندیده و بازدار از کار ناپسند و شکیبا باش بر آنچه برسد به تو همانا این

مِنۡ عَزۡمِ ٱلۡأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرۡ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمۡشِ فِي ٱلۡأَرۡضِ

از استواری تصمیم [در] کارهاست (۱۷) و برمتاب [با بی اعتنایی] رخسارت را از مردمان و گام مزن در زمین

مَرَحًاۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخۡتَالٖ فَخُورٖ ﴿١٨﴾ وَٱقۡصِدۡ فِي مَشۡيِكَ

با شادی و غرور همانا الله دوست نمی دارد هر به خود بالندهٔ خودستا را (۱۸) و میانه باش در رفتار خود

وَٱغۡضُضۡ مِن صَوۡتِكَۚ إِنَّ أَنكَرَ ٱلۡأَصۡوَٰتِ لَصَوۡتُ ٱلۡحَمِيرِ ﴿١٩﴾

و بکاه از صدایت که ناپسندترین بانگ‌ها صدای خران است (۱۹)

أَلَمۡ تَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَأَسۡبَغَ
آیا ندیده اید که الله رام کرد برای شما آنچه را در آسمان ها و آنچه را در زمین است و کامل بخشید

عَلَيۡكُمۡ نِعَمَهُۥ ظَٰهِرَةٗ وَبَاطِنَةٗۗ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي ٱللَّهِ
بر شما نعمت های خود را آشکارا و پنهان؟ و از مردمان کسی هست که چون و چرا می کند دربارهٔ الله

بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَلَا هُدٗى وَلَا كِتَٰبٖ مُّنِيرٖ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُواْ
بدون هیچ دانش و رهنمودی و بدون هیچ کتاب روشنگری (۲۰) و چون گفته شود به آنان که پیروی کنید

مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ بَلۡ نَتَّبِعُ مَا وَجَدۡنَا عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَآۚ أَوَلَوۡ كَانَ
چیزی را که فرو فرستاده است الله گویند [نه] بلکه پیروی می کنیم چیزی را که یافتیم بر آن پدران خود را آیا اگر چه

ٱلشَّيۡطَٰنُ يَدۡعُوهُمۡ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٢١﴾ ۞ وَمَن يُسۡلِمۡ
شیطان بخواند آنان را به سوی عذاب آتش شعله ور؟ (۲۱) و هر که تسلیم بدارد

حزب ۴۲

وَجۡهَهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰۗ
روی خود را به سوی الله درحالی که نیکوکار باشد پس هر آینه چنگ زده است به دستاویز استوارتر

وَإِلَى ٱللَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلۡأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحۡزُنكَ كُفۡرُهُۥٓۚ
و به سوی الله است سرانجام تمام کارها (۲۲) و هر که کافر شود پس اندوهگین نکند تو را کفر او

إِلَيۡنَا مَرۡجِعُهُمۡ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٢٣﴾
به سوی ماست بازگشت آنان پس خبردار کنیم آنان را به آنچه می کردند همانا الله دانا به اسرار سینه هاست (۲۳)

نُمَتِّعُهُمۡ قَلِيلٗا ثُمَّ نَضۡطَرُّهُمۡ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٖ ﴿٢٤﴾
بهره مند می سازیم آنان را اندکی باز دچار می کنیم آنان را به عذابی سخت (۲۴)

وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۚ قُلِ
و اگر بپرسی از آنان کیست که بیافرید آسمان ها و زمین را؟ البته خواهند گفت الله بگو

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
ستایش از آنِ الله است بلکه بیشترشان نمی دانند (۲۵) برای الله است آنچه در آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوۡ أَنَّمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ
و زمین است همانا الله اوست بی نیاز ستوده (۲۶) و اگر آنچه در زمین است

مِن شَجَرَةٍ أَقۡلَٰمٞ وَٱلۡبَحۡرُ يَمُدُّهُۥ مِنۢ بَعۡدِهِۦ سَبۡعَةُ أَبۡحُرٖ
از درخت قلم ها گردند [برای نوشتن کلمات الله] و دریا یاری دهد آن را بعد از آن هفت دریای دیگر

مَّا نَفِدَتۡ كَلِمَٰتُ ٱللَّهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٢٧﴾ مَّا خَلۡقُكُمۡ
به پایان نرسد سخنان الله همانا الله پیروزمند سنجیده کار است (۲۷) نیست آفریدن شما

وَلَا بَعۡثُكُمۡ إِلَّا كَنَفۡسٖ وَٰحِدَةٍۗ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾
نه برانگیختن شما [بعد از مرگ] مگر مانند یک نفر همانا الله شنوای بیناست (۲۸)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ
آیا ندیدی که الله در می آورد شب را در روز و در می آورد روز را در شب

وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِىٓ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ ٱللَّهَ
و رام کرد آفتاب و ماه را هر یک روانند تا سرآمدی معین و اینکه الله

بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ
به آنچه می کنید آگاه است (۲۹) این به سبب آن است که الله همان حق است و هر آنچه را می خوانند

مِن دُونِهِ ٱلْبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
جز او باطل است و هرآینه الله همان والای بزرگ است (۳۰) آیا ندیدی که

ٱلْفُلْكَ تَجْرِى فِى ٱلْبَحْرِ بِنِعْمَتِ ٱللَّهِ لِيُرِيَكُم مِّنْ ءَايَٰتِهِۦٓ إِنَّ
کشتی روان است در دریا به نعمت الله تا بنماید به شما از نشانه های [قدرت] خود همانا

فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوْجٌ
در این نشانه هایی است برای هر پر شکیب شکرگزار (۳۱) و چون بپوشاند ایشان را موجی

كَٱلظُّلَلِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ
مانند سایبان ها[ی ابر] می خوانند الله را درحالی که خالص کنندگان اند برای او عبادت را پس چون نجات دهد آنها را به سوی خشکی

فَمِنْهُم مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ
پس برخی از آنان معتدل و میانه رو اند و انکار نمی کند آیات ما را مگر هر عهد شکن ناسپاسی

﴿٣٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُوا۟ رَبَّكُمْ وَٱخْشَوْا۟ يَوْمًا لَّا يَجْزِى وَالِدٌ
(۳۲) ای مردم پروا کنید از پروردگار خود و بترسید از روزی که کفایت نمی کند[سودی نمی رساند] هیچ پدری

عَن وَلَدِهِۦ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِۦ شَيْـًٔا إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ
از فرزند خود و نه هیچ فرزندی کفایت کننده است از پدر خود چیزی را همانا وعدهٔ الله

حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ
حقّ است پس فریب ندهد شما را زندگانی دنیا و فریب ندهد شما را [به عفو] الله

ٱلْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ ٱلْغَيْثَ
[شیطان] فریب دهنده (۳۳) همانا الله نزد اوست علم رستاخیز و فرو می فرستد باران را

وَيَعْلَمُ مَا فِى ٱلْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِى نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا
و می داند آنچه را در رحم هاست و نمی داند هیچ کسی که چه خواهد کرد فردا

وَمَا تَدْرِى نَفْسٌۢ بِأَىِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌۢ ﴿٣٤﴾
و نمی داند هیچ کسی که به کدام زمین خواهد مرد همانا الله دانای بس آگاه است (۳۴)

ترتیبها ۳۲ — سُورَةُ السَّجدَة — آیاتها ۳۰

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

الٓمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ لَا رَيۡبَ فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
الف، لام، میم ﴿١﴾ فروفرستادن این کتاب هیچ تردیدی نیست در آن که از جانب پروردگار جهانیان است

﴿٢﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۚ بَلۡ هُوَ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوۡمٗا
﴿٢﴾ آیا می گویند بربافته است آن را بلکه آن حق است از جانب پروردگار تو تا بیم دهی قومی را

مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٖ مِّن قَبۡلِكَ لَعَلَّهُمۡ يَهۡتَدُونَ ﴿٣﴾ ٱللَّهُ
که نیامده است برای ایشان هیچ بیم دهنده ای پیش از تو باشد که ایشان راه یابند ﴿٣﴾ الله است

ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ
که آفرید آسمان ها و زمین را و آنچه را بین آنهاست در شش روز[دوره]

ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ مَا لَكُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِيّٖ وَلَا شَفِيعٍۚ أَفَلَا
آنگاه استیلا یافت بر عرش نیست برای شما به جز او هیچ دوستی و نه شفاعت کننده ای پس آیا

تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ إِلَى ٱلۡأَرۡضِ ثُمَّ يَعۡرُجُ
پندپذیر نمی شوید ﴿٤﴾ تدبیر می کند کار [این جهان را] از آسمان به زمین آنگاه بالا می رود [آن کار]

إِلَيۡهِ فِي يَوۡمٖ كَانَ مِقۡدَارُهُۥٓ أَلۡفَ سَنَةٖ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ
به سوی او در روزی که اندازهٔ آن هزار سال است از آنچه که می شمارید ﴿٥﴾ این است

عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦﴾ ٱلَّذِيٓ أَحۡسَنَ
[الله] دانندهٔ نهان و آشکار آن پیروزمندِ مهربان ﴿٦﴾ آنکه نیکو آفرید

كُلَّ شَيۡءٍ خَلَقَهُۥۖ وَبَدَأَ خَلۡقَ ٱلۡإِنسَٰنِ مِن طِينٖ ﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ
هر چیزی را که آفریدآن را و آغاز نمود آفرینش انسان را از گل ﴿٧﴾ آنگاه قرارداد

نَسۡلَهُۥ مِن سُلَٰلَةٖ مِّن مَّآءٖ مَّهِينٖ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوَّىٰهُ وَنَفَخَ فِيهِ
تبار او را از چکیده ای از آب بی ارزش ﴿٨﴾ سپس درست اندام کرد او را و دمید در او

مِن رُّوحِهِۦۖ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَۚ قَلِيلٗا مَّا
از روح خود و قرار داد برای شما شنوایی و چشم ها و دل ها را [اما] اندکی

تَشۡكُرُونَ ﴿٩﴾ وَقَالُوٓاْ أَءِذَا ضَلَلۡنَا فِي ٱلۡأَرۡضِ أَءِنَّا لَفِي
شکر می کنید ﴿٩﴾ و می گویند آیا چون ناپدید شویم در زمین آیا ما در

خَلۡقٖ جَدِيدِۭۚ بَلۡ هُم بِلِقَآءِ رَبِّهِمۡ كَٰفِرُونَ ﴿١٠﴾ ۞ قُلۡ يَتَوَفَّىٰكُم
آفرینشی نو خواهیم بود؟ [نه] بلکه آنان به دیدار پروردگار خود کافرند ﴿١٠﴾ بگو کاملا برمی گیرد شما را

مَّلَكُ ٱلۡمَوۡتِ ٱلَّذِي وُكِّلَ بِكُمۡ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ تُرۡجَعُونَ ﴿١١﴾
فرشتهٔ مرگ که گمارده شده است بر شما آنگاه به سوی پروردگار خود بازگردانده می شوید ﴿١١﴾

ربع
حزب
۴۲

وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا۟ رُءُوسِهِمْ عِندَ رَبِّهِمْ
و اگر ببینی وقتی که بزهکاران فروافکنده اند سرهایشان را نزد پروردگارشان

رَبَّنَآ أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَٱرْجِعْنَا نَعْمَلْ صَٰلِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾
[گویند:ای] پروردگار ما دیدیم و شنیدیم پس بازگردان ما را تا بکنیم کاری شایسته همانا ما یقیین کنندگانیم ﴿۱۲﴾

وَلَوْ شِئْنَا لَـَٔاتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَىٰهَا وَلَٰكِنْ حَقَّ ٱلْقَوْلُ
و اگر می خواستیم البته می دادیم به هر کسی هدایت او را و لیکن سزاوار گشته است این سخن

مِنِّى لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾
از جانب من که هر آینه پرکنم دوزخ را از جن ها و آدمیان همگی ﴿۱۳﴾

فَذُوقُوا۟ بِمَا نَسِيتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَآ إِنَّا نَسِينَٰكُمْ
پس بچشید [این عذاب را] به سبب آنچه فراموش کردید دیدار این روز خود را هر آینه ما نیز فراموش کردیم شما را

وَذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ
و بچشید عذاب جاودان را به سبب آنچه که می کردید ﴿۱۴﴾ جز این نیست که ایمان می آورند

بِـَٔايَٰتِنَا ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا۟ بِهَا خَرُّوا۟ سُجَّدًا وَسَبَّحُوا۟ بِحَمْدِ
به آیات ما آنان که چون پند داده می شوند به آن می افتند سجده کنان و یاد کنند به پاکی با ستایش

رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ۩ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ
پروردگار خود را و ایشان تکبّر نمی کنند ﴿۱۵﴾ فاصله می گیرد پهلوهای شان

سجده واجب

عَنِ ٱلْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ
از بسترها می خوانند پروردگارشان را از روی ترس و امید و از آنچه داده ایم به ایشان

يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ أُخْفِىَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَآءًۢ
انفاق می کنند ﴿۱۶﴾ پس نمی داند هیچ کس آنچه را که نهفته شده است برایشان از روشنی چشم ها به پاداش

بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا
آنچه که می کردند ﴿۱۷﴾ آیا کسی که مؤمن است مانند کسی است که فاسق است

لَّا يَسْتَوُۥنَ ﴿١٨﴾ أَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمْ
[هرگز] برابر نیستند ﴿۱۸﴾ پس آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته پس برای ایشان است

جَنَّٰتُ ٱلْمَأْوَىٰ نُزُلًۢا بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فَسَقُوا۟
باغ هایی که جایگاه [آنهاست] جایگاهی[گرامی] است به سبب کارهایی که می کردند ﴿۱۹﴾ و امّا آنان که نافرمانی کردند

فَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ كُلَّمَآ أَرَادُوٓا۟ أَن يَخْرُجُوا۟ مِنْهَآ أُعِيدُوا۟ فِيهَا وَقِيلَ
پس جایگاهشان آتش [دوزخ] است هرگاه خواهند که بیرون آیند از آن بازگردانیده شوند در آن و گفته شود

لَهُمْ ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾
به آنان بچشید عذاب آتشی که شما آن را دروغ می پنداشتید ﴿۲۰﴾

وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنَ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَدْنَىٰ دُونَ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَكْبَرِ

و هر آینه بچشانیم آنان را از عذاب نزدیک تر[در دنیا] سوای عذاب بزرگ تر[در آخرت]

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ

باشد که آنان بازگردند ﴿۲۱﴾ و کیست ستمکار تر از کسی که پند داده شود به آیات پروردگارش باز

أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا

روی بگرداند از آن؟ همانا ما از بزهکاران انتقام گیرنده ایم ﴿۲۲﴾ و هر آینه دادیم

مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَلَا تَكُن فِى مِرْيَةٍ مِّن لِّقَآئِهِۦ ۖ وَجَعَلْنَٰهُ

به موسی کتاب را پس مباش در هیچ تردیدی از دیدار آن [دریافت آن] و گردانیدیم آن را

هُدًى لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ

هدایتی برای بنی اسرائیل ﴿۲۳﴾ و قرار دادیم از ایشان پیشوایانی که هدایت می کردند

بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا۟ ۖ وَكَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ

به فرمان ما از آن رو که شکیبایی کردند و به آیات ما یقین داشتند ﴿۲۴﴾ همانا پروردگار تو

هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

او داوری کند میان ایشان در روز رستاخیز در آنچه که آنان در آن اختلاف می کردند

﴿٢٥﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّنَ ٱلْقُرُونِ

﴿۲۵﴾ آیا راه ننمود ایشان را که چقدر هلاک کردیم پیش از ایشان از نسل ها که

يَمْشُونَ فِى مَسَٰكِنِهِمْ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ ۖ أَفَلَا يَسْمَعُونَ

[اکنون اینها] راه می روند در مساکن ایشان همانا در این نشانه هایی است آیا نمی شنوند

﴿٢٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا نَسُوقُ ٱلْمَآءَ إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلْجُرُزِ فَنُخْرِجُ

﴿۲۶﴾ آیا ندیدند که ما می رانیم آب را به سوی زمین بی گیاه پس بیرون می آوریم

بِهِۦ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَٰمُهُمْ وَأَنفُسُهُمْ ۖ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾

با آن زراعت را که می خورند از آن چهارپایان شان و خود ایشان آیا نمی بینند؟ ﴿۲۷﴾

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْفَتْحُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٨﴾

و می گویند کی خواهد بود این داوری اگر هستید راستگویان ﴿۲۸﴾

قُلْ يَوْمَ ٱلْفَتْحِ لَا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِيمَٰنُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ

بگو روز داوری سود ندهد به آنان که کفر ورزیده اند ایمان آوردن شان و نه ایشان مهلت داده شوند

﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَٱنتَظِرْ إِنَّهُم مُّنتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

﴿۲۹﴾ پس روی بگردان از آنان و منتظر باش همانا آنان [نیز] منتظران اند ﴿۳۰﴾

ترتیبها ۳۳ — سُورَةُ ٱلْأَحْزَابِ — آیاتها ۷۳

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ ٱتَّقِ ٱللَّهَ وَلَا تُطِعِ ٱلۡكَٰفِرِينَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَۗ إِنَّ ٱللَّهَ

ای پیامبر پروا بدار از الله و فرمان مبر از کافران و منافقان همانا الله

كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١﴾ وَٱتَّبِعۡ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيۡكَ مِن

هست دانای سنجیده کار ﴿۱﴾ و پیروی کن چیزی را که وحی می شود به تو از جانب

رَّبِّكَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ

پروردگارت همانا الله به آنچه عمل می کنید آگاه است ﴿۲﴾ و توکل کن بر الله

وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلٗا ﴿٣﴾ مَّا جَعَلَ ٱللَّهُ لِرَجُلٖ مِّن قَلۡبَيۡنِ فِي

و کافی است که الله کارساز باشد ﴿۳﴾ قرار نداده است الله برای هیچ مردی دو قلب در

جَوۡفِهِۦۚ وَمَا جَعَلَ أَزۡوَٰجَكُمُ ٱلَّٰٓـِٔي تُظَٰهِرُونَ مِنۡهُنَّ أُمَّهَٰتِكُمۡۚ

درون او و قرار نداده است همسرانتان را که ظهار می کنید[مرد به زنش بگوید: تو بر من مانند پشت مادرم هستی] آنان را مادران شما

وَمَا جَعَلَ أَدۡعِيَآءَكُمۡ أَبۡنَآءَكُمۡۚ ذَٰلِكُمۡ قَوۡلُكُم بِأَفۡوَٰهِكُمۡۖ وَٱللَّهُ

و قرار نداده پسرخواندگانتان را پسران شما این سخن شماست که با دهان های خود[می گویید] و الله

يَقُولُ ٱلۡحَقَّ وَهُوَ يَهۡدِي ٱلسَّبِيلَ ﴿٤﴾ ٱدۡعُوهُمۡ لِأٓبَآئِهِمۡ

می گوید سخن حق را و او هدایت می کند [به] راه [راست] ﴿۴﴾ بخوانید آنان را به [نام] پدرانشان

هُوَ أَقۡسَطُ عِندَ ٱللَّهِۚ فَإِن لَّمۡ تَعۡلَمُوٓاْ ءَابَآءَهُمۡ فَإِخۡوَٰنُكُمۡ

که این عادلانه تر است نزد الله پس اگر نشناختید پدرانشان را پس برادران شمایند

فِي ٱلدِّينِ وَمَوَٰلِيكُمۡۚ وَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٞ فِيمَآ أَخۡطَأۡتُم

در دین و دوستان شمایند و نیست بر شما گناهی در آنچه که خطا کرده باشید

بِهِۦ وَلَٰكِن مَّا تَعَمَّدَتۡ قُلُوبُكُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمًا ﴿٥﴾

در آن و لیکن آنچه تعمّد داشته است دل هایتان و هست الله آمرزگاری مهربان ﴿۵﴾

ٱلنَّبِيُّ أَوۡلَىٰ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ مِنۡ أَنفُسِهِمۡۖ وَأَزۡوَٰجُهُۥٓ أُمَّهَٰتُهُمۡۗ

پیامبر سزاوارتر است به مؤمنان از خود ایشان و زنان پیامبر مادران ایشان اند

وَأُوْلُواْ ٱلۡأَرۡحَامِ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلَىٰ بِبَعۡضٖ فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِ

و خویشاوندان برخی شان سزاوارتر [به ارث بردن] اند از برخی دیگر در کتاب الله

مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُهَٰجِرِينَ إِلَّآ أَن تَفۡعَلُوٓاْ إِلَىٰٓ أَوۡلِيَآئِكُم

از [دیگر] مؤمنان و مهاجران مگر آنکه انجام دهید برای دوستان خود

مَّعۡرُوفٗاۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي ٱلۡكِتَٰبِ مَسۡطُورٗا ﴿٦﴾

احسانی را هست این حکم در کتاب [الله] نوشته شده ﴿۶﴾

وَإِذۡ أَخَذۡنَا مِنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِيثَٰقَهُمۡ وَمِنكَ وَمِن نُّوحٖ وَإِبۡرَٰهِيمَ

و [یاد کن] آنگاه که گرفتیم از پیامبران پیمانشان را و از تو و از نوح و ابراهیم

وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ٱبۡنِ مَرۡيَمَۖ وَأَخَذۡنَا مِنۡهُم مِّيثَٰقًا غَلِيظٗا ﴿٧﴾

و موسی و عیسی پسر مریم و گرفتیم از ایشان پیمانی سخت استوار را (۷)

لِّيَسۡـَٔلَ ٱلصَّٰدِقِينَ عَن صِدۡقِهِمۡۚ وَأَعَدَّ لِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابًا أَلِيمٗا

تا بپرسد[الله] راست گویان را از راستی ایشان و آماده کرده است برای کافران عذابی دردناک را

﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ جَآءَتۡكُمۡ

(۸) ای کسانی که ایمان آوردید یاد کنید نعمت الله را بر خود آنگاه که آمد بر شما

جُنُودٞ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ رِيحٗا وَجُنُودٗا لَّمۡ تَرَوۡهَاۚ وَكَانَ ٱللَّهُ

لشکریانی پس فرستادیم بر ایشان باد و لشکریانی را که نمی دیدید آنها را و هست الله

بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذۡ جَآءُوكُم مِّن فَوۡقِكُمۡ وَمِنۡ أَسۡفَلَ

به آنچه می کنید بینا (۹) آنگاه که آمدند بر شما از بالای سر شما و از طرف پایین

مِنكُمۡ وَإِذۡ زَاغَتِ ٱلۡأَبۡصَٰرُ وَبَلَغَتِ ٱلۡقُلُوبُ ٱلۡحَنَاجِرَ

شما و آنگاه که خیره ماند چشم ها و رسید دل ها به حنجره ها

وَتَظُنُّونَ بِٱللَّهِ ٱلظُّنُونَا۠ ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ٱبۡتُلِيَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ وَزُلۡزِلُواْ

و گمان می کردید به الله گمان های [گوناگون] (۱۰) آنجا آزمایش شدند مؤمنان و جنبانیده شدند

زِلۡزَالٗا شَدِيدٗا ﴿١١﴾ وَإِذۡ يَقُولُ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم

جنبانیدنی سخت (۱۱) و آنگاه که می گفتند منافقان و آنان که در دل های شان

مَّرَضٞ مَّا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ إِلَّا غُرُورٗا ﴿١٢﴾ وَإِذۡ قَالَت طَّآئِفَةٞ

مرض بود به ما وعده نداده است الله و رسول او مگر به فریب (۱۲) و آنگاه که گفتند گروهی

مِّنۡهُمۡ يَٰٓأَهۡلَ يَثۡرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمۡ فَٱرۡجِعُواْۚ وَيَسۡتَـٔۡذِنُ فَرِيقٞ

از آنان ای اهل مدینه نیست جای ماندن برای شما پس بازگردید و اذن می‌طلبیدند گروهی

مِّنۡهُمُ ٱلنَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوۡرَةٞ وَمَا هِيَ بِعَوۡرَةٍۖ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا

از ایشان از پیامبر می‌گفتند همانا خانه‌های ما بی‌حفاظ است درحالی که نبود آن خانه‌ها بی حفاظ نمی‌خواهند مگر

فِرَارٗا ﴿١٣﴾ وَلَوۡ دُخِلَتۡ عَلَيۡهِم مِّنۡ أَقۡطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُواْ ٱلۡفِتۡنَةَ

گریختن را (۱۳) و اگر داخل می شدند بر آنها [مورد هجوم قرار می گرفتند] از نواحی آن [شهر] آنگاه از آنها درخواست می شد که آشوب کنند

لَأٓتَوۡهَا وَمَا تَلَبَّثُواْ بِهَآ إِلَّا يَسِيرٗا ﴿١٤﴾ وَلَقَدۡ كَانُواْ عَٰهَدُواْ

البته به سراغ آن می آمدند و درنگ نمی کردند برای آن جز اندکی (۱۴) و هر آینه پیمان بسته بودند

ٱللَّهَ مِن قَبۡلُ لَا يُوَلُّونَ ٱلۡأَدۡبَٰرَۚ وَكَانَ عَهۡدُ ٱللَّهِ مَسۡـُٔولٗا ﴿١٥﴾

با الله پیش از این که برنگردانند پشت ها را [به دشمن] و هست عهد الله بازخواست شدنی (۱۵)

قُل لَّن يَنفَعَكُمُ ٱلْفِرَارُ إِن فَرَرْتُم مِّنَ ٱلْمَوْتِ أَوِ ٱلْقَتْلِ وَإِذًا
بگو سود ندهد شما را این فرار اگر بگریزید از مرگ یا از کشته شدن و آن هنگام

لَّا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۱۶﴾ قُلْ مَن ذَا ٱلَّذِى يَعْصِمُكُم مِّنَ ٱللَّهِ إِنْ
برخوردار نخواهید شد مگر اندکی ﴿۱۶﴾ بگو کیست آنکه نگهدارد شما را از [عذاب] الله اگر

أَرَادَ بِكُمْ سُوٓءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً ۚ وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ
بخواهد به شما بدی را یا بخواهد در حق شما رحمتی را و نیابند برای خود جز الله

وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿۱۷﴾ ۞ قَدْ يَعْلَمُ ٱللَّهُ ٱلْمُعَوِّقِينَ مِنكُمْ وَٱلْقَآئِلِينَ
دوستی را و نه یاوری را ﴿۱۷﴾ هر آینه می داند الله بازدارندگان را از شما و گویندگان

لِإِخْوَٰنِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا ۖ وَلَا يَأْتُونَ ٱلْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۱۸﴾ أَشِحَّةً
به برادران خود که بیایید به سوی ما و حاضر نمی شوند به جنگ مگر اندکی ﴿۱۸﴾ درحالی که بخیلان اند

عَلَيْكُمْ ۖ فَإِذَا جَآءَ ٱلْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ
بر شما پس چون بیاید ترس[جنگ] ببینی ایشان را که می نگرند به سوی تو در حالی که می چرخد چشم های شان

كَٱلَّذِى يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ ٱلْمَوْتِ ۖ فَإِذَا ذَهَبَ ٱلْخَوْفُ سَلَقُوكُم
مانند کسی که بیهوشی چیره شده باشد بر وی از [سختی] مرگ پس چون برود ترس زبان درازی کنند بر شما

بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى ٱلْخَيْرِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا۟ فَأَحْبَطَ
با زبان‌های تیز درحالی که بخیلان اند بر مال [غنیمت] آنان ایمان نیاورده اند پس نابود گردانید

ٱللَّهُ أَعْمَٰلَهُمْ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿۱۹﴾ يَحْسَبُونَ ٱلْأَحْزَابَ
الله کردارهای شان را و هست این کار بر الله آسان ﴿۱۹﴾ می پندارند که احزاب [لشکرهای کفار]

لَمْ يَذْهَبُوا۟ ۖ وَإِن يَأْتِ ٱلْأَحْزَابُ يَوَدُّوا۟ لَوْ أَنَّهُم بَادُونَ
نرفته اند و اگر بیایند احزاب آرزو می کنند کاش آنان صحرانشین می بودند

فِى ٱلْأَعْرَابِ يَسْـَٔلُونَ عَنْ أَنۢبَآئِكُمْ ۖ وَلَوْ كَانُوا۟ فِيكُم
در میان بیابان نشینان سؤال می کردند از خبرهای شما و اگر باشند در میان شما

مَّا قَٰتَلُوٓا۟ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۲۰﴾ لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ
کارزار نکنند مگر اندکی ﴿۲۰﴾ هر آینه هست برای شما در [سیرهٔ] رسول الله سرمشقی

حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْءَاخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرًا ﴿۲۱﴾
نیکو برای کسی که امید می دارد به[ثواب] الله و روز آخرت و یاد می کند الله را بسیار ﴿۲۱﴾

وَلَمَّا رَءَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلْأَحْزَابَ قَالُوا۟ هَٰذَا مَا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ
و چون دیدند مؤمنان احزاب [لشکر کفار] را گفتند این همان است که وعده داده بود ما را الله و پیامبر او

وَصَدَقَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ ۚ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّآ إِيمَٰنًا وَتَسْلِيمًا ﴿۲۲﴾
و راست گفت الله و پیامبرش و نیفزود ایشان را مگر ایمان و فرمانبری ﴿۲۲﴾

سه چهارم حزب ۴۲

مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا۟ مَا عَٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُم مَّن
از مؤمنان مردانی اند که صادقانه وفا نمودند آنچه را که پیمان بسته بودند با الله بر سر آن پس از ایشان کسی است که

قَضَىٰ نَحْبَهُۥ وَمِنْهُم مَّن يَنتَظِرُ ۖ وَمَا بَدَّلُوا۟ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِّيَجْزِىَ
به انجام رسانید پیمانش را [شهید شدند] و از آنان کسی است که انتظار می برد و تغییر ندادند [پیمان خود را] هیچ تغییری ﴿۲۳﴾ تا پاداش دهد

ٱللَّهُ ٱلصَّٰدِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ ٱلْمُنَٰفِقِينَ إِن شَآءَ
الله راستگویان را به سبب راستی شان و عذاب کند منافقان را اگر خواهد

أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
یا [به رحمت] بازگردد به سوی ایشان همانا الله هست آمرزندهٔ مهربان ﴿۲۴﴾ و بازگردانید الله کسانی را که

كَفَرُوا۟ بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا۟ خَيْرًا ۚ وَكَفَى ٱللَّهُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلْقِتَالَ ۚ
کفر ورزیدند با خشم شان [درحالی] که نیافتند هیچ خیری را و بسنده است الله مؤمنان را در جنگ

وَكَانَ ٱللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنزَلَ ٱلَّذِينَ ظَٰهَرُوهُم مِّنْ
و هست الله بس توانای پیروزمند ﴿۲۵﴾ و فرود آورد آنان را که پشتیبانی کرده بودند آنان را از

أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ مِن صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ
اهل کتاب از قلعه هایشان و انداخت در دل های شان هراس را

فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ
گروهی را می کشتید و اسیر می گرفتید گروهی [دیگر] را ﴿۲۶﴾ و میراث داد به شما زمین شان

وَدِيَٰرَهُمْ وَأَمْوَٰلَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ تَطَـُٔوهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
و خانه های شان و اموال شان را و زمینی را که قدم ننهاده بودید در آن و هست الله بر هر

شَىْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ إِن كُنتُنَّ تُرِدْنَ
چیزی توانا ﴿۲۷﴾ ای پیامبر بگو به زنان خود اگر شما می خواهید

ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ
زندگانی دنیا و آرایش آن را پس بیایید تا بهره مند کنم شما را و رها کنم شما را

سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِن كُنتُنَّ تُرِدْنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلدَّارَ
رهاکردنی نیکو ﴿۲۸﴾ و اگر شما می خواهید الله و پیامبرش و سرای

ٱلْـَٔاخِرَةَ فَإِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَٰتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾
آخرت را پس همانا الله آماده ساخته است برای زنان نیکوکار از شما پاداشی بزرگ را ﴿۲۹﴾

يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِىِّ مَن يَأْتِ مِنكُنَّ بِفَٰحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ يُضَٰعَفْ
ای زنان پیامبر هرکه انجام دهد از شما کار زشتِ نمایانی را افزون شود

لَهَا ٱلْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾
برای او عذاب دوچندان و هست این بر الله آسان ﴿۳۰﴾

وَمَن يَقْنُتْ مِنكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتَعْمَلْ صَٰلِحًا نُّؤْتِهَآ
و هرکه فرمانبرداری کند از شما الله را و پیامبرش را و بکند کاری شایسته می دهیم به او

أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِيِّ
پاداشش را دو بار و آماده می کنیم برای او روزی ارجمندی را (۳۱) ای زنان پیامبر

لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ ٱلنِّسَآءِ ۚ إِنِ ٱتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِٱلْقَوْلِ
نیستید شما مانند هیچ یک از [دیگر] زنان اگر پرهیزکاری کنید پس نرم سخن مگویید

فَيَطْمَعَ ٱلَّذِى فِى قَلْبِهِۦ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ
که طمع کند کسی که در دل او مرضی است و بگویید سخنی پسندیده (۳۲) و قرار بگیرید

فِى بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ ٱلْأُولَىٰ ۖ وَأَقِمْنَ
در خانه های خود و جلوه گری نکنید مانند جلوه گری کردن [دوران] جاهلیت پیشین و برپا دارید

ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتِينَ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِعْنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ ۚ إِنَّمَا
نماز را و بدهید زکات را و اطاعت کنید از الله و پیامبرش جز این نیست که

يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ ٱلرِّجْسَ أَهْلَ ٱلْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ
می خواهد الله تا ببرد از شما هر پلیدی را ای اهل بیت [پیامبر] و پاک کند شما را

تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَٱذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِى بُيُوتِكُنَّ مِنْ
پاک کردنی (۳۳) و یاد کنید آنچه را که خوانده می شود در خانه های شما از

ءَايَٰتِ ٱللَّهِ وَٱلْحِكْمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾
آیات الله و سخنان پندآموز همانا الله هست نازک بین آگاه (۳۴)

إِنَّ ٱلْمُسْلِمِينَ وَٱلْمُسْلِمَٰتِ وَٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ
همانا مردان مسلمان و زنان مسلمان و مردان مؤمن و زنان با ایمان

وَٱلْقَٰنِتِينَ وَٱلْقَٰنِتَٰتِ وَٱلصَّٰدِقِينَ وَٱلصَّٰدِقَٰتِ وَٱلصَّٰبِرِينَ
و مردان فرمانبردار و زنان فرمانبردار و مردان راستگوی و زنان راستگوی و مردان شکیبا

وَٱلصَّٰبِرَٰتِ وَٱلْخَٰشِعِينَ وَٱلْخَٰشِعَٰتِ وَٱلْمُتَصَدِّقِينَ
و زنان شکیبا و مردان فروتن و زنان فروتن و مردان صدقه دهنده

وَٱلْمُتَصَدِّقَٰتِ وَٱلصَّٰٓئِمِينَ وَٱلصَّٰٓئِمَٰتِ وَٱلْحَٰفِظِينَ
و زنان صدقه دهنده و مردان روزه دار و زنان روزه دار و مردان نگهدارنده

فُرُوجَهُمْ وَٱلْحَٰفِظَٰتِ وَٱلذَّٰكِرِينَ ٱللَّهَ كَثِيرًا
شرمگاه های خویش و زنان نگهدارندهٔ [شرمگاه های خود] و مردان یادکننده الله [به ذکر] بسیار

وَٱلذَّٰكِرَٰتِ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾
و زنان یادکننده [الله] آماده کرده است الله برای ایشان آمرزش و پاداشی بزرگ را (۳۵)

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَمْرًا أَن يَكُونَ
و نسزد برای مرد مؤمن و نه برای زن با ایمان چون حکم کند الله و رسول او کاری را اینکه باشد

لَهُمُ ٱلْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَٰلًا
برای ایشان اختیار در کارشان و هر که نافرمانی کند الله و رسولش را پس هر آینه گمراه شده به گمراهی

مُّبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِىٓ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ
آشکاری ﴿۳۶﴾ و [یاد کن] آنگاه که می‌گفتی به آن کسی که نعمت داده است الله بر وی و نعمت دادی تو نیز بر وی

أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَٱتَّقِ ٱللَّهَ وَتُخْفِى فِى نَفْسِكَ مَا ٱللَّهُ
نگهدار برای خود همسرت را و پروا کن از الله در حالی که پنهان می‌کردی در دل خود چیزی را که الله

مُبْدِيهِ وَتَخْشَى ٱلنَّاسَ وَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَىٰهُ ۖ فَلَمَّا قَضَىٰ زَيْدٌ
پدید آرندهٔ آن است و می‌ترسیدی از مردم و حال آنکه الله سزاوارتر است به آنکه بترسی از وی پس چون به انجام رسانید زید

مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَٰكَهَا لِكَىْ لَا يَكُونَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِىٓ
از او حاجت خود را [از هم جدا شدند] به همسری تو درآوردیم او را تا اینکه نباشد بر مؤمنان هیچ باکی در

أَزْوَٰجِ أَدْعِيَآئِهِمْ إِذَا قَضَوْا۟ مِنْهُنَّ وَطَرًا ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ مَفْعُولًا
[ازدواج] با همسران پسر خواندگانشان آنگاه که به انجام رسانند از ایشان حاجت خود را و هست فرمان الله انجام شدنی

﴿٣٧﴾ مَّا كَانَ عَلَى ٱلنَّبِىِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ ٱللَّهُ لَهُۥ ۖ سُنَّةَ ٱللَّهِ فِى
﴿۳۷﴾ نیست بر پیامبر هیچ باکی در آنچه واجب کرد الله برای او مانند روش الله در حق

ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ قَدَرًا مَّقْدُورًا ﴿٣٨﴾ ٱلَّذِينَ
آنان که گذشتند پیش از این و هست فرمان الله به اندازه و اندازه گیری شده ﴿۳۸﴾ آنان که

يُبَلِّغُونَ رِسَٰلَٰتِ ٱللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُۥ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا ٱللَّهَ ۗ وَكَفَىٰ
می رسانند پیام های الله را و می ترسند از او و نمی ترسند از هیچ کسی مگر از الله و کافی است

بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَّا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن
الله برای حسابرسی ﴿۳۹﴾ نیست محمد پدر هیچ کس از مردان شما و لیکن

رَّسُولَ ٱللَّهِ وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾
پیامبر الله است و پایان بخش تمام پیامبران است و هست الله بر هر چیزی دانا ﴿۴۰﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً
ای کسانی که ایمان آورده اید یاد کنید الله را یادکردنی بسیار ﴿۴۱﴾ و به پاکی بخوانید او را صبح

وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُصَلِّى عَلَيْكُمْ وَمَلَٰٓئِكَتُهُۥ لِيُخْرِجَكُم
و شام ﴿۴۲﴾ اوست آن که درود می فرستد بر شما و فرشتگان او [نیز بر شما درود می فرستند] تا بیرون آورد شما را

مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَكَانَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾
از تاریکی ها به سوی روشنایی و هست به مؤمنان مهربان ﴿۴۳﴾

تَحِيَّتُهُمۡ يَوۡمَ يَلۡقَوۡنَهُۥ سَلَٰمٞۚ وَأَعَدَّ لَهُمۡ أَجۡرٗا كَرِيمٗا ﴿٤٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا
درودشان روزی که ملاقات کنند او را «سلام» است و آماده کرده است برای ایشان پاداشی ارجمند را ﴿۴۴﴾ ای

ٱلنَّبِيُّ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ شَٰهِدٗا وَمُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا
پیامبر همانا ما فرستادیم تو را گواه و مژده دهنده و بیم دهنده ﴿۴۵﴾ و دعوت کننده

إِلَى ٱللَّهِ بِإِذۡنِهِۦ وَسِرَاجٗا مُّنِيرٗا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم
به سوی الله به اذن او و چراغی درخشان است ﴿۴۶﴾ و مژده بده مؤمنان را به آنکه برای ایشان است

مِّنَ ٱللَّهِ فَضۡلٗا كَبِيرٗا ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ ٱلۡكَٰفِرِينَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ
از جانب الله بخششی بزرگ ﴿۴۷﴾ و اطاعت مکن کافران و منافقان را

وَدَعۡ أَذَىٰهُمۡ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلٗا ﴿٤٨﴾
و واگذار آزار ایشان را و توکل کن بر الله و کافی است که الله کارساز باشد ﴿۴۸﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَكَحۡتُمُ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ ثُمَّ طَلَّقۡتُمُوهُنَّ
ای کسانی که ایمان آورده‌اید چون به نکاح درآورید زنان مؤمنه را سپس طلاق دهید ایشان را

مِن قَبۡلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمۡ عَلَيۡهِنَّ مِنۡ عِدَّةٖ تَعۡتَدُّونَهَاۖ
پیش از آنکه آمیزش کنید با ایشان پس نیست برای شما برعهدهٔ آنان هیچ عدّه ای که آن را به شمار آورید

فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحٗا جَمِيلٗا ﴿٤٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِنَّآ
پس بهره مند کنید ایشان را و رها سازید آنان را رها نمودنی نیکو ﴿۴۹﴾ ای پیامبر همانا ما

أَحۡلَلۡنَا لَكَ أَزۡوَٰجَكَ ٱلَّٰتِيٓ ءَاتَيۡتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتۡ
حلال کردیم برای تو زنانت را که داده ای مهرهای شان را و[کنیزهایی] که مالک شده [ایشان را]

يَمِينُكَ مِمَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَيۡكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّٰتِكَ
دست تو از آنچه به غنیمت داده است الله بر تو و دختران عمویت و دختران عمّه هایت

وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَٰلَٰتِكَ ٱلَّٰتِي هَاجَرۡنَ مَعَكَ وَٱمۡرَأَةٗ
و دختران دایی ات و دختران خاله هایت که هجرت کرده اند با تو و زن

مُّؤۡمِنَةً إِن وَهَبَتۡ نَفۡسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنۡ أَرَادَ ٱلنَّبِيُّ أَن يَسۡتَنكِحَهَا
مؤمنه ای را اگر ببخشد خود را برای پیامبر اگر بخواهد پیامبر که به زنی گیرد او را

خَالِصَةٗ لَّكَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۗ قَدۡ عَلِمۡنَا مَا فَرَضۡنَا
این [حکم] خاص برای تو است نه مؤمنان ما نیک می دانیم آنچه واجب کردیم

عَلَيۡهِمۡ فِيٓ أَزۡوَٰجِهِمۡ وَمَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ لِكَيۡلَا
بر ایشان در حق همسران ایشان و آنچه مالک شده است دست های ایشان [کنیزانشان] تا

يَكُونَ عَلَيۡكَ حَرَجٞۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿٥٠﴾
نباشد بر تو هیچ باکی و هست الله آمرزندهٔ مهربان ﴿۵۰﴾

۞ تُرۡجِي مَن تَشَآءُ مِنۡهُنَّ وَتُـٔۡوِيٓ إِلَيۡكَ مَن تَشَآءُۖ وَمَنِ ٱبۡتَغَيۡتَ
به تأخیر می‌افکنی [نوبت] هرکه را خواهی از ایشان و جای دهی نزد خود هرکه را خواهی و هر کدام را که نزد خود بطلبی

مِمَّنۡ عَزَلۡتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكَۚ ذَٰلِكَ أَدۡنَىٰٓ أَن تَقَرَّ أَعۡيُنُهُنَّ
از آنهایی که برکنار کرده‌ای پس نیست هیچ گناهی بر تو این نزدیک‌تر است به آنکه روشن شود چشم‌های ایشان

وَلَا يَحۡزَنَّ وَيَرۡضَيۡنَ بِمَآ ءَاتَيۡتَهُنَّ كُلُّهُنَّۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ
و اندوهناک نشوند و راضی باشند به آنچه داده‌ای به ایشان همگی آنان و الله می‌داند

مَا فِي قُلُوبِكُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمٗا ﴿٥١﴾ لَّا يَحِلُّ لَكَ
آنچه در دل‌های شماست و هست الله بس دانای بردبار ﴿۵۱﴾ حلال نیستند برای تو

ٱلنِّسَآءُ مِنۢ بَعۡدُ وَلَآ أَن تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَكَ
زنان از این پس و نه حلال است آنکه جایگزین کنی به جای ایشان زنان دیگر را اگر چه به شگفت آورد تو را

حُسۡنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتۡ يَمِينُكَۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ رَّقِيبٗا
زیبایی ایشان مگر آنچه مالک گردد دست تو [کنیز] و هست الله بر همه چیزی نگهبان

﴿٥٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَدۡخُلُواْ بُيُوتَ ٱلنَّبِيِّ إِلَّآ أَن
﴿۵۲﴾ ای کسانی که ایمان آوردید داخل نشوید به خانه های پیامبر مگر اینکه

يُؤۡذَنَ لَكُمۡ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيۡرَ نَٰظِرِينَ إِنَىٰهُ وَلَٰكِنۡ إِذَا دُعِيتُمۡ
اذن داده شود به شما به خوردن طعامی بی آنکه [زودتر بروید و] منتظر بمانید برای پخته شدن آن ولی چون دعوت شوید

فَٱدۡخُلُواْ فَإِذَا طَعِمۡتُمۡ فَٱنتَشِرُواْ وَلَا مُسۡتَـٔۡنِسِينَ لِحَدِيثٍۚ إِنَّ
پس درآیید پس چون طعام خوردید پراکنده شوید بی آنکه سرگرم سخنی شوید همانا

ذَٰلِكُمۡ كَانَ يُؤۡذِي ٱلنَّبِيَّ فَيَسۡتَحۡيِۦ مِنكُمۡۖ وَٱللَّهُ
این کار شما می رنجاند پیامبر را پس شرم می کند از شما و الله

لَا يَسۡتَحۡيِۦ مِنَ ٱلۡحَقِّۚ وَإِذَا سَأَلۡتُمُوهُنَّ مَتَٰعٗا فَسۡـَٔلُوهُنَّ مِن
شرم نمی دارد از سخن حق و چون خواهید از آنان [زنان پیامبر] کالایی را پس طلب کنید از ایشان از

وَرَآءِ حِجَابٖۚ ذَٰلِكُمۡ أَطۡهَرُ لِقُلُوبِكُمۡ وَقُلُوبِهِنَّۚ وَمَا كَانَ
پشت پرده این [سؤال پشت پرده] پاکیزه تر است برای دل های شما و دل های ایشان و روا نیست

لَكُمۡ أَن تُؤۡذُواْ رَسُولَ ٱللَّهِ وَلَآ أَن تَنكِحُوٓاْ أَزۡوَٰجَهُۥ
برای شما که برنجانید پیامبر الله را و نه اینکه به نکاح گیرید زنان او را

مِنۢ بَعۡدِهِۦٓ أَبَدًاۚ إِنَّ ذَٰلِكُمۡ كَانَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ إِن
پس از وی هرگز همانا این کار هست نزد الله [گناهی] بزرگ ﴿۵۳﴾ اگر

تُبۡدُواْ شَيۡـًٔا أَوۡ تُخۡفُوهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٗا ﴿٥٤﴾
آشکارا کنید چیزی را یا پنهان دارید آن را پس همانا الله هست به هر چیزی دانا ﴿۵۴﴾

لَّا جُنَاحَ عَلَيۡهِنَّ فِيٓ ءَابَآئِهِنَّ وَلَآ أَبۡنَآئِهِنَّ وَلَآ إِخۡوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبۡنَآءِ
نیست هیچ گناهی بر زنان در [ترک حجاب] نزد پدرانشان و نه پسرانشان و نه برادرانشان و نه پسران

إِخۡوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبۡنَآءِ أَخَوَٰتِهِنَّ وَلَا نِسَآئِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتۡ
برادرانشان و نه پسران خواهرانشان و نه نزد زنان خود [یعنی زنان مسلمان] و نه نزد آنچه مالک آن شده

أَيۡمَٰنُهُنَّۗ وَٱتَّقِينَ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدًا
دست های شان [یعنی غلام و کنیزشان] و پروا کنید [ای زنان] از الله همانا الله هست بر هر چیزی گواه

(۵۵) إِنَّ ٱللَّهَ وَمَلَٰٓئِكَتَهُۥ يُصَلُّونَ عَلَى ٱلنَّبِيِّۚ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
(۵۵) همانا الله و فرشتگان او درود می فرستند بر پیامبر ای کسانی که

ءَامَنُواْ صَلُّواْ عَلَيۡهِ وَسَلِّمُواْ تَسۡلِيمًا (۵۶) إِنَّ ٱلَّذِينَ يُؤۡذُونَ
ایمان آورده اید درود بفرستید بر وی و سلام بفرستید سلام گفتنی (۵۶) همانا آنان که آزار می دهند

ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابٗا
الله و پیامبرش را لعنت کرد آنان را الله در دنیا و آخرت و آماده کرده است برای شان عذابی

مُّهِينٗا (۵۷) وَٱلَّذِينَ يُؤۡذُونَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ
خوار کننده را (۵۷) و آنان که آزار می دهند مردان مسلمان و زنان مسلمان را

بِغَيۡرِ مَا ٱكۡتَسَبُواْ فَقَدِ ٱحۡتَمَلُواْ بُهۡتَٰنٗا وَإِثۡمٗا مُّبِينٗا (۵۸)
بدون گناهی که انجام داده باشند هر آینه بر دوش گرفته اند بهتان و گناه آشکاری را (۵۸)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّأَزۡوَٰجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ يُدۡنِينَ
ای پیامبر بگو به زنان خود و دختران خود و زنان مؤمنان که فروافکنند

عَلَيۡهِنَّ مِن جَلَٰبِيبِهِنَّۚ ذَٰلِكَ أَدۡنَىٰٓ أَن يُعۡرَفۡنَ فَلَا يُؤۡذَيۡنَۗ وَكَانَ
بر خود بخشی از چادرهایشان را [که رهاست] این نزدیک تر است به آنکه [به عفت] شناخته شوند پس مورد آزار قرار نگیرند ایشان و هست

ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمٗا (۵۹) ۞ لَّئِن لَّمۡ يَنتَهِ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ
الله آمرزندهٔ مهربان (۵۹) اگر باز نایستند منافقان و آنان که

نصف حزب ۴۳

فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ وَٱلۡمُرۡجِفُونَ فِي ٱلۡمَدِينَةِ لَنُغۡرِيَنَّكَ
در دل های شان بیماری است و شایعه افکنان در مدینه هر آینه تو را می شورانیم

بِهِمۡ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَآ إِلَّا قَلِيلٗا (۶۰) مَّلۡعُونِينَۖ
بر ضد آنان پس همسایهٔ تو نخواهند ماند در مدینه جز اندکی (۶۰) لعنت شدگان

أَيۡنَمَا ثُقِفُوٓاْ أُخِذُواْ وَقُتِّلُواْ تَقۡتِيلٗا (۶۱) سُنَّةَ ٱللَّهِ فِي
هرجا که یافته شوند اسیر گرفته شوند و کشته شوند به سختی (۶۱) [طبق] سنّت الهی که در میان

ٱلَّذِينَ خَلَوۡاْ مِن قَبۡلُۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبۡدِيلٗا (۶۲)
آنان که گذشتند پیش از این و هرگز نیابی برای سنت الله دگرگونی را (۶۲)

يَسْـَٔلُكَ ٱلنَّاسُ عَنِ ٱلسَّاعَةِ ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ ٱللَّهِ ۚ وَمَا يُدْرِيكَ
می پرسند ازتو مردمان درباره رستاخیز بگو جز این نیست که دانستن [وقت] آن نزد الله است و چه چیزی تو را آگاه می‌سازد

لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَعَنَ ٱلْكَـٰفِرِينَ وَأَعَدَّ
شاید آمدن رستاخیز باشد نزدیک ﴿٦٣﴾ همانا الله لعنت کرده است کافران را و آماده ساخته است

لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَـٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا
برای آنان آتشی افروخته را ﴿٦٤﴾ که جاویدان اند در آن همیشه نیابند هیچ دوستی و نه یاوری را

﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِى ٱلنَّارِ يَقُولُونَ يَـٰلَيْتَنَآ أَطَعْنَا ٱللَّهَ
﴿٦٥﴾ روزی که گردانیده شود روی های شان در آتش می‌گویند ای کاش فرمان می بردیم الله را

وَأَطَعْنَا ٱلرَّسُولَا۠ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا۟ رَبَّنَآ إِنَّآ أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَآءَنَا
و فرمان می بردیم پیامبر را ﴿٦٦﴾ و گویند [ای] پروردگارما همانا ما فرمان بردیم مهتران مان و بزرگان خود را

فَأَضَلُّونَا ٱلسَّبِيلَا۠ ﴿٦٧﴾ رَبَّنَآ ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ ٱلْعَذَابِ
پس گمراه ساختند ما را از راه [راست] ﴿٦٧﴾ [ای] پروردگارما بده به آنان دو چندان از عذاب را

وَٱلْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ
و لعنت کن آنان را لعنتی بزرگ ﴿٦٨﴾ ای کسانی که ایمان آوردید مباشید مانند آنان که

ءَاذَوْا۟ مُوسَىٰ فَبَرَّأَهُ ٱللَّهُ مِمَّا قَالُوا۟ ۚ وَكَانَ عِندَ ٱللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾
رنجانیدند موسی را پس تبرئه کرد او را الله از آنچه گفته بودند و هست او نزد الله آبرومند ﴿٦٩﴾

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَقُولُوا۟ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ
ای کسانی که ایمان آورده اید پروا کنید از الله و بگویید سخنی استوار را ﴿٧٠﴾ که به صلاح آورد

لَكُمْ أَعْمَـٰلَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ
برای شما کارهای شما را و بیامرزد برای شما گناهانتان را و هرکه فرمان برد از الله و پیامبرش

فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ
پس هر آینه کامیاب شود به کامیابی بزرگ ﴿٧١﴾ همانا عرضه داشتیم امانت را بر آسمان ها

وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا
و زمین و کوه ها پس قبول نکردند که بردارند آن را و ترسیدند از آن و برداشت آن را

ٱلْإِنسَـٰنُ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِّيُعَذِّبَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَـٰفِقِينَ
آدمی همانا او هست بس ستم پیشهٔ نادان ﴿٧٢﴾ سرانجام عذاب کند الله مردان منافق

وَٱلْمُنَـٰفِقَـٰتِ وَٱلْمُشْرِكِينَ وَٱلْمُشْرِكَـٰتِ وَيَتُوبَ ٱللَّهُ
و زنان منافق را و مردان مشرک و زنان مشرک را و باز می گردد الله [به رحمت خود]

عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَـٰتِ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًۢا ﴿٧٣﴾
بر مردان مؤمن و زنان با ایمان و هست الله آمرزندهٔ مهربان ﴿٧٣﴾

ترتیبها ۳۴

سُورَةُ سَبَإٍ

آیاتها ۵۴

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ

ستایش از آنِ الله است آن که برای اوست آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است و برای اوست ستایش

فِى ٱلْأَخِرَةِ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ

در آخرت و اوست آن سنجیده کار آگاه (۱) می داند آنچه فرومی رود در زمین

وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ

و آنچه برون می آید از آن و آنچه فرود می آید از آسمان و آنچه بالا می رود در آن و اوست

ٱلرَّحِيمُ ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا تَأْتِينَا ٱلسَّاعَةُ

آن مهربان آمرزنده (۲) و می گویند کسانی که کفر ورزیدند نمی آید ما را رستاخیز

قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّى لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ

بگو چرا سوگند به پروردگار من هر آینه خواهد آمد بر شما [پروردگاری] که دانندهٔ غیب است پوشیده نیست از او هموزن

ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَآ أَصْغَرُ مِن ذَٰلِكَ

ذره ای در آسمان ها و نه در زمین و نه هیچ چیز کوچک تر از آن

وَلَآ أَكْبَرُ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾ لِّيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ

و نه بزرگ تر [از آن] مگر آنکه در کتابی آشکار است (۳) تا پاداش دهد کسانی را که

ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ

ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته آنان برای ایشان است آمرزش و روزی

كَرِيمٌ ﴿٤﴾ وَٱلَّذِينَ سَعَوْ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ

ارجمند (۴) و آنان که کوشیدند در [ابطال] آیه های ما عاجزگرانه آنان

لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ وَيَرَى ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ

برای شان عذابی از کیفری دردناک است (۵) و می بینند آنان که داده شده است به ایشان دانش

ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ هُوَ ٱلْحَقَّ وَيَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطِ

آنچه فرستاده شده است به سوی تو از پروردگارت همان حق است و هدایت می کند به سوی راه

ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ

[الله] پیروزمند ستوده (۶) و می گویند آنان که کفر ورزیدند آیا دلالت کنیم شما را بر مردی که

يُنَبِّئُكُمْ إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّكُمْ لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

خبر می دهد شما را چون پاره پاره شوید کاملاً پاره پاره شده همانا شما در آفرینش نو خواهید شد (۷)

أَفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَم بِهِۦ جِنَّةُۢۗ بَلِ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ
آیا بربسته است بر الله دروغی را یا با او جنونی است [نه]بلکه آنان که ایمان ندارند به آخرت

فِي ٱلۡعَذَابِ وَٱلضَّلَٰلِ ٱلۡبَعِيدِ ﴿٨﴾ أَفَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَىٰ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ
در عذاب و در گمراهی دور افتاده اند ﴿۸﴾ آیا ننگریستند به آنچه پیش روی ایشان است

وَمَا خَلۡفَهُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِن نَّشَأۡ نَخۡسِفۡ بِهِمُ
و آنچه پس پشت سر شان است از آسمان و زمین اگر خواهیم فروبریم ایشان را

ٱلۡأَرۡضَ أَوۡ نُسۡقِطۡ عَلَيۡهِمۡ كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
در زمین یا بیفکنیم بر ایشان پاره ای از آسمان را به تحقیق در این

لَأٓيَةً لِّكُلِّ عَبۡدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾ ۞ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا دَاوُۥدَ مِنَّا فَضۡلًاۖ
نشانی است برای هر بندۀ رجوع کننده [به حق] ﴿۹﴾ و هر آینه دادیم به داوود از نزد خود بخششی را

يَٰجِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُۥ وَٱلطَّيۡرَۖ وَأَلَنَّا لَهُ ٱلۡحَدِيدَ ﴿١٠﴾ أَنِ ٱعۡمَلۡ
[گفتیم] ای کوهها همنوا شوید با او و ای پرندگان [شما نیز همنوا شوید با او] و نرم گردانیدیم برای او آهن را ﴿۱۰﴾ [گفتیم] که بساز

سَٰبِغَٰتٖ وَقَدِّرۡ فِي ٱلسَّرۡدِۖ وَٱعۡمَلُواْ صَٰلِحًاۖ إِنِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ
زرهای فراخ و گشاده و اندازه نگهدار در بافتن [حلقه های آن] و [گفتیم] بکنید کارهای شایسته را همانا من به آنچه می کنید

بَصِيرٞ ﴿١١﴾ وَلِسُلَيۡمَٰنَ ٱلرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهۡرٞ وَرَوَاحُهَا شَهۡرٞۖ
بینایم ﴿۱۱﴾ و [مسخّر گردانیدیم] برای سلیمان باد را بامدادی اش [به اندازۀ] یک ماه و بازگشت شبانگاهی اش [به اندازۀ] یک ماه بود

وَأَسَلۡنَا لَهُۥ عَيۡنَ ٱلۡقِطۡرِۖ وَمِنَ ٱلۡجِنِّ مَن يَعۡمَلُ بَيۡنَ يَدَيۡهِ بِإِذۡنِ
و روان ساختیم برای او چشمۀ مس گداخته را و [مسخّر گردانیدیم] از جن کسانی را که کار می کردند پیش روی او به اذن

رَبِّهِۦۖ وَمَن يَزِغۡ مِنۡهُمۡ عَنۡ أَمۡرِنَا نُذِقۡهُ مِنۡ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿١٢﴾
پروردگارش و کسی که سرباز زند از ایشان از فرمان ما بچشانیم او را از عذاب آتش افروخته ﴿۱۲﴾

يَعۡمَلُونَ لَهُۥ مَا يَشَآءُ مِن مَّحَٰرِيبَ وَتَمَٰثِيلَ وَجِفَانٖ كَٱلۡجَوَابِ
می ساختند برای او آنچه می خواست از قلعه های نظامی [یا عبادتگاهها] و تندیس ها و کاسه های بزرگ مانند حوض ها

وَقُدُورٖ رَّاسِيَٰتٍۚ ٱعۡمَلُوٓاْ ءَالَ دَاوُۥدَ شُكۡرٗاۚ وَقَلِيلٞ مِّنۡ عِبَادِيَ
و دیگ های بزرگ ثابت [گفتیم] بجای آورید ای خانواده داوود شکر را و اندک اند از بندگان من

ٱلشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيۡنَا عَلَيۡهِ ٱلۡمَوۡتَ مَا دَلَّهُمۡ عَلَىٰ مَوۡتِهِۦٓ
شکرگزار ﴿۱۳﴾ پس چون مقرر کردیم بر وی مرگ را دلالت نکرد ایشان را بر مرگ او

إِلَّا دَآبَّةُ ٱلۡأَرۡضِ تَأۡكُلُ مِنسَأَتَهُۥۖ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ ٱلۡجِنُّ
مگر موریانه ای که می خورد عصای او را پس چون افتاد دریافتند جنیان

أَن لَّوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ٱلۡغَيۡبَ مَا لَبِثُواْ فِي ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ ﴿١٤﴾
که اگر می دانستند غیب را درنگ نمی کردند در عذاب خوارکننده ﴿۱۴﴾

لَقَدۡ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسۡكَنِهِمۡ ءَايَةٞۖ جَنَّتَانِ عَن يَمِينٖ وَشِمَالٖۖ
هر آینه بود برای[قوم] سبأ در مسکن ایشان نشانه ای [آن نشانه] دو باغ [بود] از راست و چپ

كُلُواْ مِن رِّزۡقِ رَبِّكُمۡ وَٱشۡكُرُواْ لَهُۥۚ بَلۡدَةٞ طَيِّبَةٞ وَرَبٌّ غَفُورٞ
[گفتیم] بخورید رزق پروردگار خود را و سپاس بگزارید برای او [این] سرزمینی است پاکیزه و پروردگاری بس آمرزنده

(۱۵) فَأَعۡرَضُواْ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ سَيۡلَ ٱلۡعَرِمِ وَبَدَّلۡنَٰهُم بِجَنَّتَيۡهِمۡ
(۱۵) پس روی گردانیدند پس فرستادیم بر ایشان سیل بنیان کن و عوض دادیم ایشان را به جای دو باغشان

جَنَّتَيۡنِ ذَوَاتَيۡ أُكُلٍ خَمۡطٖ وَأَثۡلٖ وَشَيۡءٖ مِّن سِدۡرٖ قَلِيلٖ
دو باغ دیگر دارای خوردنی [های] بدمزه و شوره گز و چیز اندکی از درخت کُنار

(۱۶) ذَٰلِكَ جَزَيۡنَٰهُم بِمَا كَفَرُواْۖ وَهَلۡ نُجَٰزِيٓ إِلَّا ٱلۡكَفُورَ (۱۷)
(۱۶) این [عذاب] را پاداش دادیم آنان را به سبب ناسپاسی که کردند و آیا کیفر دهیم جز ناسپاس را (۱۷)

وَجَعَلۡنَا بَيۡنَهُمۡ وَبَيۡنَ ٱلۡقُرَى ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَا قُرٗى ظَٰهِرَةٗ
و قرار دادیم میان ایشان و میان آبادی هایی که برکت نهادیم در آنها آبادی های آشکاری را

وَقَدَّرۡنَا فِيهَا ٱلسَّيۡرَۖ سِيرُواْ فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ (۱۸)
و مقرر کردیم در آنها رفت و آمد را [گفتیم] گردش کنید میان آنها شب ها و روزها درحالی که ایمن باشید (۱۸)

فَقَالُواْ رَبَّنَا بَٰعِدۡ بَيۡنَ أَسۡفَارِنَا وَظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَجَعَلۡنَٰهُمۡ
پس گفتند [ای] پروردگارما دوری افکن میان سفرهای ما و ستم کردند بر خودشان پس گردانیدیم ایشان را

أَحَادِيثَ وَمَزَّقۡنَٰهُمۡ كُلَّ مُمَزَّقٍۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّكُلِّ صَبَّارٖ
سخنان [عبرت آمیز] و پاره پاره کردیم آنها را کاملا پاره پاره شده همانا در این[ماجرا] نشانه‌هایی است برای هر پر شکیبی

شَكُورٖ (۱۹) وَلَقَدۡ صَدَّقَ عَلَيۡهِمۡ إِبۡلِيسُ ظَنَّهُۥ فَٱتَّبَعُوهُ إِلَّا
سپاس گزارنده (۱۹) و هر آینه تحقق بخشید بر ایشان ابلیس گمان خود را پس پیروی کردند او را مگر

فَرِيقٗا مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ (۲۰) وَمَا كَانَ لَهُۥ عَلَيۡهِم مِّن سُلۡطَٰنٍ
گروهی اندک از مؤمنان (۲۰) و نبود برای او بر آنها هیچ غلبه ای

إِلَّا لِنَعۡلَمَ مَن يُؤۡمِنُ بِٱلۡأٓخِرَةِ مِمَّنۡ هُوَ مِنۡهَا فِي شَكّٖۗ وَرَبُّكَ
لیکن [مبتلا کردیم آنان را] تا معلوم بداریم چه کسی ایمان می آورد به آخرت از کسی که وی از آن[آخرت] در شک است و پروردگار تو

عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٍ حَفِيظٞ (۲۱) قُلِ ٱدۡعُواْ ٱلَّذِينَ زَعَمۡتُم مِّن دُونِ
بر هر چیزی نگاهبان است (۲۱) بگو بخوانید آنان را که می پندارید غیر از

ٱللَّهِۖ لَا يَمۡلِكُونَ مِثۡقَالَ ذَرَّةٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِي
الله اند مالک نیستند هموزن ذرّه ای در آسمان ها و نه در

ٱلۡأَرۡضِ وَمَا لَهُمۡ فِيهِمَا مِن شِرۡكٖ وَمَا لَهُۥ مِنۡهُم مِّن ظَهِيرٖ (۲۲)
زمین و نیست برای ایشان در میان آن دو هیچ مشارکتی و نیست برای او از ایشان هیچ پشتیبانی (۲۲)

وَلَا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ عِندَهُۥٓ إِلَّا لِمَنۡ أَذِنَ لَهُۥۚ حَتَّىٰٓ إِذَا فُزِّعَ عَن
و سود نکند شفاعت [کسی] نزد او مگر برای کسی که اجازه دهد او را [آن روز همه در اضطرابند] تا وقتی که برطرف شود دلهره از

قُلُوبِهِمۡ قَالُواْ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمۡۖ قَالُواْ ٱلۡحَقَّۖ وَهُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ
دل هایشان گویند چه چیز فرمود پروردگار شما گویند فرمود [سخن] حق را و اوست والای بزرگ

(۲۳) ۞ قُلۡ مَن يَرۡزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ قُلِ ٱللَّهُۖ
(۲۳) بگو چه کسی روزی می دهد شما را از آسمان ها و زمین بگو الله

حزب ۴۴

وَإِنَّآ أَوۡ إِيَّاكُمۡ لَعَلَىٰ هُدًى أَوۡ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ (۲۴) قُل
و همانا ما یا شما بر هدایتیم یا در گمراهی آشکار (۲۴) بگو

لَّا تُسۡـَٔلُونَ عَمَّآ أَجۡرَمۡنَا وَلَا نُسۡـَٔلُ عَمَّا تَعۡمَلُونَ (۲۵) قُلۡ
پرسیده نخواهید شد شما از آنچه ما بزه نمودیم و پرسیده نخواهیم شد ما از آنچه شما می کنید (۲۵) بگو

يَجۡمَعُ بَيۡنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفۡتَحُ بَيۡنَنَا بِٱلۡحَقِّ وَهُوَ ٱلۡفَتَّاحُ ٱلۡعَلِيمُ
جمع می کند میان ما پروردگار ما آنگاه داوری می کند میان ما به حق و اوست آن داور بس دانا

(۲۶) قُلۡ أَرُونِيَ ٱلَّذِينَ أَلۡحَقۡتُم بِهِۦ شُرَكَآءَۖ كَلَّاۚ بَلۡ هُوَ ٱللَّهُ
(۲۶) بگو بنمایید به من آنان را که ملحق کرده اید به او به عنوان شریکانی چنین نیست بلکه اوست الله

ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ (۲۷) وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا كَآفَّةٗ لِّلنَّاسِ
پیروزمند سنجیده کار (۲۷) و نفرستادیم تو را مگر برای همه مردم

بَشِيرٗا وَنَذِيرٗا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ (۲۸)
مژده دهنده و بیم دهنده و لیکن بیشتر مردم نمی دانند (۲۸)

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ (۲۹)
و می گویند چه وقت است این وعده اگر هستید راستگویان (۲۹)

قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوۡمٖ لَّا تَسۡتَـٔۡخِرُونَ عَنۡهُ سَاعَةٗ وَلَا تَسۡتَقۡدِمُونَ
بگو برای شما وعده گاه روزی است که تأخیر نمی توانید از آن روز لحظه ای و نه پیشی می توانید [از آن]

(۳۰) وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن نُّؤۡمِنَ بِهَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ وَلَا
(۳۰) و گفتند آنان که کفر ورزیدند هرگز ایمان نمی آوریم به این قرآن و نه

بِٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِۗ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ مَوۡقُوفُونَ عِندَ
به آنچه که پیش از وی بود و اگر ببینی آنگاه که ستمکاران نگاه داشته می شوند نزد

رَبِّهِمۡ يَرۡجِعُ بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٍ ٱلۡقَوۡلَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ
پروردگارشان ردّ و بدل می کنند برخی به سوی برخی دیگر سخن را [کشمکش می کنند با یکدیگر] می گویند آنان که

ٱسۡتُضۡعِفُواْ لِلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ لَوۡلَآ أَنتُمۡ لَكُنَّا مُؤۡمِنِينَ (۳۱)
به زبونی کشیده شده بودند به آنان که سرکشی کردند اگر نمی بودید شما هر آینه ما مؤمنان بودیم (۳۱)

قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ لِلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُوٓاْ أَنَحۡنُ صَدَدۡنَٰكُمۡ
گویند آنان که سرکشی کردند به آنان که به زبونی کشیده شدند آیا ما بازداشتیم شما را

عَنِ ٱلۡهُدَىٰ بَعۡدَ إِذۡ جَآءَكُمۖ بَلۡ كُنتُم مُّجۡرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ
از هدایت بعد از آنکه آمد به [سوی] شما؟ [چنین نیست] بلکه شما بودید بزهکار ﴿۳۲﴾ و گویند آنان که

ٱسۡتُضۡعِفُواْ لِلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ بَلۡ مَكۡرُ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ إِذۡ
به زبونی کشیده شدند به آنان که سرکشی کردند: [چنین نیست] بلکه [بازداشت ما را] نیرنگ شب و روز [شما] چون

تَأۡمُرُونَنَآ أَن نَّكۡفُرَ بِٱللَّهِ وَنَجۡعَلَ لَهُۥٓ أَندَادٗاۚ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّدَامَةَ
امر می کردید ما را که کافر شویم به الله و قرار دهیم برای او همتایانی و پنهان می دارند پشیمانی خود را

لَمَّا رَأَوُاْ ٱلۡعَذَابَ وَجَعَلۡنَا ٱلۡأَغۡلَٰلَ فِيٓ أَعۡنَاقِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ
چون ببینند عذاب را و قرار می دهیم ما طوق ها را در گردن های کسانی که کفر ورزیدند

هَلۡ يُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا فِي قَرۡيَةٖ
آیا کیفر داده می شوند جز موافق آنچه می کردند ﴿۳۳﴾ و نفرستادیم در هیچ آبادی ای

مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتۡرَفُوهَآ إِنَّا بِمَآ أُرۡسِلۡتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٣٤﴾
هیچ بیم دهنده ای مگر گفتند خوش گذرانان آن همانا ما به آنچه فرستاده شده اید به آن کافریم ﴿۳۴﴾

وَقَالُواْ نَحۡنُ أَكۡثَرُ أَمۡوَٰلٗا وَأَوۡلَٰدٗا وَمَا نَحۡنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾
و گفتند ما زیادتریم از نظر اموال و اولاد و نیستیم ما عذاب شدگان ﴿۳۵﴾

قُلۡ إِنَّ رَبِّي يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ
بگو همانا پروردگار من فراخ می کند روزی را برای هرکه خواهد و تنگ می گرداند [برای هرکه خواهد] ولیکن بیشتر مردمان

لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُكُم بِٱلَّتِي تُقَرِّبُكُمۡ عِندَنَا
نمی دانند ﴿۳۶﴾ و نیست اموال شما و نه اولاد شما چیزی که نزدیک گرداند شما را نزد ما

زُلۡفَىٰٓ إِلَّا مَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ جَزَآءُ ٱلضِّعۡفِ
نزدیک گردانیدنی مگر کسی است که ایمان آورد و کند کارشایسته پس آنان برای آنان است پاداش دوچندان

بِمَا عَمِلُواْ وَهُمۡ فِي ٱلۡغُرُفَٰتِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلَّذِينَ يَسۡعَوۡنَ فِيٓ
به سبب آنچه کردند و ایشان در قصرهای بلند در امان اند ﴿۳۷﴾ و آنان که سعی می کنند در

ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلۡعَذَابِ مُحۡضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلۡ
[رد] آیات ما عاجزگرانه آنان در عذاب احضارشدگان اند ﴿۳۸﴾ بگو

إِنَّ رَبِّي يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُ لَهُۥۚ وَمَآ
هر آینه پروردگار من فراخ می گرداند روزی را برای هرکه خواهد از بندگان خود و تنگ می گرداند برای او و هرچه

أَنفَقۡتُم مِّن شَيۡءٖ فَهُوَ يُخۡلِفُهُۥۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٣٩﴾
انفاق کنید از چیزی پس او [عطایی را] جایگزین آن خواهد کرد و او بهترین روزی دهندگان است ﴿۳۹﴾

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ أَهَٰٓؤُلَآءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا۟
و روزی که محشور کند ایشان را همگی سپس گوید به فرشتگان آیا اینان شما را

يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ أَنتَ وَلِيُّنَا مِن دُونِهِم ۖ بَلْ كَانُوا۟
عبادت می کردند؟ (۴۰) گویند پاکی برای توست تو سرپرست مایی نه آنان بلکه آنان

يَعْبُدُونَ ٱلْجِنَّ ۖ أَكْثَرُهُم بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ
می پرستیدند جن ها را بیشترشان به آنها باور دارندگان بودند (۴۱) پس امروز در اختیار ندارد

بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ذُوقُوا۟ عَذَابَ
برخی از شما برای برخی دیگر سودی و نه زیانی را و می گوییم به کسانی که ستم کردند بچشید عذاب

ٱلنَّارِ ٱلَّتِى كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ
آتشی را که شما آن را دروغ می پنداشتید (۴۲) و چون خوانده شود بر ایشان آیات روشن ما

قَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَن يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُكُمْ
گویند نیست این مگر مردی که می خواهد که بازدارد شما را از آنچه می پرستیدند پدران شما

وَقَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّآ إِفْكٌ مُّفْتَرًى ۚ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِلْحَقِّ لَمَّا
و گویند نیست این [قرآن] مگر دروغی بربافته شده و گفتند کسانی که کفر ورزیدند دربارهٔ حق آنگاه که

جَآءَهُمْ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَآ ءَاتَيْنَٰهُم مِّن كُتُبٍ
بیامد نزد آنان نیست این مگر جادویی آشکار (۴۳) و ما ندادیم به ایشان هیچ کتابی

يَدْرُسُونَهَا ۖ وَمَآ أَرْسَلْنَآ إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِن نَّذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ
که بخوانند آن را و نفرستادیم به سوی آنان پیش از تو هیچ بیم دهنده ای را (۴۴) و تکذیب کردند

ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا۟ مِعْشَارَ مَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ فَكَذَّبُوا۟ رُسُلِى ۖ
آنان که پیش از ایشان بودند و نرسیدند به ده یک آنچه که داده بودیم به ایشان [پیشینیان] پس تکذیب کردند پیامبران مرا

فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾ ۞ قُلْ إِنَّمَآ أَعِظُكُم بِوَٰحِدَةٍ ۖ أَن
پس چگونه بود کیفر من (۴۵) بگو جز این نیست پند می دهم شما را با یک [جمله] که

ربع حزب ۴۴

تَقُومُوا۟ لِلَّهِ مَثْنَىٰ وَفُرَٰدَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا۟ ۚ مَا بِصَاحِبِكُم
برخیزید برای الله دودو و یک یک سپس بیندیشید نیست همدم شما را

مِّن جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُم بَيْنَ يَدَىْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾
هیچ جنونی نیست او مگر بیم دهنده ای برای شما پیش از آمدن عذابی سخت (۴۶)

قُلْ مَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ
بگو آنچه خواستم شما را از مزد پس آن برای شماست نیست مزد من مگر بر الله و او بر

كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ عَلَّٰمُ ٱلْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾
هر چیزی گواه است (۴۷) بگو همانا پروردگار من می افکند حق را [بر دل ها] و او بسی دانای به نهانی هاست (۴۸)

قُلۡ جَآءَ ٱلۡحَقُّ وَمَا يُبۡدِئُ ٱلۡبَٰطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلۡ إِن ضَلَلۡتُ
بگو آمد حق و نه آغاز می کند باطل [آفرینش چیز تازه ای را] و نه بازمی گرداند [آن را] ﴿۴۹﴾ بگو اگر گمراه شوم

فَإِنَّمَآ أَضِلُّ عَلَىٰ نَفۡسِيۖ وَإِنِ ٱهۡتَدَيۡتُ فَبِمَا يُوحِيٓ إِلَيَّ رَبِّيٓۚ إِنَّهُۥ
پس جز این نیست گمراه می شوم به زیان خویش و اگر راه یابم پس به سبب آن چیزی است که وحی می فرستد به من پروردگار من همانا او

سَمِيعٞ قَرِيبٞ ﴿٥٠﴾ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذۡ فَزِعُواْ فَلَا فَوۡتَ وَأُخِذُواْ مِن
شنوایی بس نزدیک است ﴿۵۰﴾ و اگر ببینی آنگاه که وحشت زده شوند پس از دست نروند [راه گریزی نیابند] و بازخواست شوند از

مَّكَانٖ قَرِيبٖ ﴿٥١﴾ وَقَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِهِۦ وَأَنَّىٰ لَهُمُ ٱلتَّنَاوُشُ مِن
جایی نزدیک ﴿۵۱﴾ و گویند ایمان آوردیم به آن [قرآن] و چگونه باشد برای آنها دستیابی [به ایمان] از

مَّكَانِۭ بَعِيدٖ ﴿٥٢﴾ وَقَدۡ كَفَرُواْ بِهِۦ مِن قَبۡلُۖ وَيَقۡذِفُونَ
جایی دور ﴿۵۲﴾ و حال آنکه کفر ورزیدند به آن پیش از این و می افکنند

بِٱلۡغَيۡبِ مِن مَّكَانِۭ بَعِيدٖ ﴿٥٣﴾ وَحِيلَ بَيۡنَهُمۡ وَبَيۡنَ مَا يَشۡتَهُونَ
به ناپیدا [تیررا] از جایی دور! [از روی گمان باطل سخن می گفتند] ﴿۵۳﴾ و جدایی افتد میان ایشان و میان خواسته هایشان

كَمَا فُعِلَ بِأَشۡيَاعِهِم مِّن قَبۡلُۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ فِي شَكّٖ مُّرِيبِۭ ﴿٥٤﴾
چنانچه کرده شد با امثال آنان پیش از این [با همکیشان آنان چنین رفتار شد] همانا آنان بودند در شکی پر اضطراب ﴿۵۴﴾

ترتیبها ۳۵ — ## سُورَةُ فَاطِرٍ — آیاتها ۴۵

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ جَاعِلِ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا أُوْلِيٓ
ستایش از آنِ الله است که آفرینندهٔ آسمان ها و زمین قراردهندهٔ فرشتگان است به عنوان پیام آوران دارای

أَجۡنِحَةٖ مَّثۡنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَۚ يَزِيدُ فِي ٱلۡخَلۡقِ مَا يَشَآءُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ
بال های دودو و سه سه و چهار چهار می افزاید در آفرینش آنچه را خواهد همانا الله بر هر

شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١﴾ مَّا يَفۡتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحۡمَةٖ فَلَا مُمۡسِكَ لَهَاۖ
چیزی تواناست ﴿۱﴾ آنچه گشاده گرداند الله برای مردم از رحمتی پس هیچ بازدارنده نیست برای آن

وَمَا يُمۡسِكۡ فَلَا مُرۡسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعۡدِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا
و آنچه را بازدارد پس هیچ فرستنده ای نیست برای آن پس از او و اوست آن پیروزمند سنجیده کار ﴿۲﴾ ای

ٱلنَّاسُ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡۚ هَلۡ مِنۡ خَٰلِقٍ غَيۡرُ ٱللَّهِ يَرۡزُقُكُم
مردمان یاد کنید نعمت الله را بر خود آیا هیچ آفریننده ای هست جز الله که روزی دهد شما را

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ ﴿٣﴾
از آسمان و زمین نیست هیچ الهی مگر او پس چگونه گردانیده می شوید [از توحید] ﴿۳﴾

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ
و اگر تکذیب کنند تو را پس هر آینه تکذیب شدند پیامبران پیش از تو و به سوی الله بازگردانیده می شود همهٔ کارها

﴿٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۖ
﴿٤﴾ ای مردمان همانا وعدهٔ الله حق است پس فریب ندهد شما را زندگانی دنیا

وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَٱتَّخِذُوهُ
و فریب ندهد شما را به [کرم] الله آن [شیطان] فریبکار ﴿٥﴾ همانا شیطان برای شما دشمن است پس بگیرید او را

عَدُوًّا ۚ إِنَّمَا يَدْعُوا۟ حِزْبَهُۥ لِيَكُونُوا۟ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ
دشمن جز این نیست که دعوت می کند حزب خود را تا شوند از همدمان آتش افروختهٔ [دوزخ] ﴿٦﴾ آنان که

كَفَرُوا۟ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم
کفر ورزیدند برای آنهاست عذابی سخت و آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته برای آنهاست

مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ أَفَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ فَرَءَاهُ حَسَنًا ۖ
آمرزش و پاداشی بزرگ ﴿٧﴾ آیا کسی که زینت داده شد برای او بدی کردارش و ببیند آن را نیکو[مانند کسی است که چنین نیست]؟

فَإِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۖ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ
پس همانا الله گمراه می کند هرکه را خواهد و راه می نماید هرکه را خواهد پس مبادا از دست رود جانت

عَلَيْهِمْ حَسَرَٰتٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ
بر آنان از روی حسرت ها [ی گمراهی شان] همانا الله داناست به آنچه می کنند ﴿٨﴾ و الله است که فرستاد

ٱلرِّيَٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَٰهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ
بادها را پس برمی انگیزاند ابری را پس می رانیم آن به سرزمینی مرده پس زنده می گردانیم با آن زمین را پس از

مَوْتِهَا ۚ كَذَٰلِكَ ٱلنُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعِزَّةَ فَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ جَمِيعًا ۚ
مردنش این چنین است برانگیختن ﴿٩﴾ هر که بخواهد عزّت را پس برای الله است عزّت یکسره

إِلَيْهِ يَصْعَدُ ٱلْكَلِمُ ٱلطَّيِّبُ وَٱلْعَمَلُ ٱلصَّٰلِحُ يَرْفَعُهُۥ ۚ وَٱلَّذِينَ
به سوی او بالا می رود سخن پاک و کار شایسته بالا می برد آن را و آنان که

يَمْكُرُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَمَكْرُ أُو۟لَٰٓئِكَ هُوَ يَبُورُ
نیرنگ های بد به کار می برند برای آنهاست عذابی سخت و نیرنگ آنان است که نابود می شود

﴿١٠﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَٰجًا ۚ
﴿١٠﴾ و الله آفریده شما را از خاک سپس از نطفه ای سپس قرارداد شما را جفت هایی [به صورت زن و مرد]

وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ ۚ وَمَا يُعَمَّرُ مِن مُّعَمَّرٍ
و حمل نمی کند هیچ ماده ای و نمی نهد [آن را] مگر به علم او و عمر داده نمی شود به هیچ عمر کننده ای

وَلَا يُنقَصُ مِنْ عُمُرِهِۦٓ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾
و نه کم می شود از عمرش مگر [اینکه] در کتابی [ثبت است] همانا این [زیادت و نقصان] بر الله آسان است ﴿١١﴾

وَمَا يَسْتَوِي ٱلْبَحْرَانِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَآئِغٌ شَرَابُهُۥ وَهَٰذَا
و برابر نیستند این دو دریا این یک شیرین است و خوش کام گواراست نوشیدن آن و آن دیگر

مِلْحٌ أُجَاجٌ ۖ وَمِن كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ
شور و تلخ است و از هر یک می‌خورید گوشتی تازه را و بیرون می آورید

حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا ۖ وَتَرَى ٱلْفُلْكَ فِيهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ
زیوری که آن را می پوشید و می بینی کشتی ها را در آن شکافندگان [آب] تا بجویید از بخشش او

وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (۱۲) يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ
و باشد که شما شکر کنید (۱۲) فرو می برد شب را در روز و فرو می برد

ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِى
روز را در شب و مسخّر ساخته است آفتاب و ماه را هر یک می رود

لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ ۚ وَٱلَّذِينَ
تا مدّتی معین این است الله پروردگار شما برای اوست فرمانروایی و آنان را که

تَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ (۱۳) إِن
می خوانید به جز وی مالک نیستند پوستهٔ هستهٔ خرمایی [کمترین چیزی را دارا نیستند] (۱۳) اگر

تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا۟ دُعَآءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا۟ مَا ٱسْتَجَابُوا۟ لَكُمْ ۖ
بخوانید آنان را نشنوند خواندن شما را و اگر [فرضاً] بشنوند پاسخ نمی دهند به شما

وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ ۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ
و روز رستاخیز انکار می کنند شرک شما را و خبردار نمی کند تو را [هیچ کس] مانند [الله] آگاه

(۱۴) ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ أَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلْغَنِىُّ
(۱۴) ای مردم شما نیازمندانید به سوی الله و الله اوست آن بی نیاز

ٱلْحَمِيدُ (۱۵) إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (۱۶)
ستوده (۱۵) اگر خواهد ببرد شما را و بیاورد آفریده ای نو را (۱۶)

وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ (۱۷) وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَإِن
و نیست این کار بر الله دشوار (۱۷) و برنمی دارد هیچ بردارنده ای بار دیگری را و اگر

تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَىْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰٓ ۗ
بخواند گرانباری [کسی را] به برداشتن بار خویش برداشته نشود از آن [بار] چیزی اگرچه باشد [آن کس] خویشاوند

إِنَّمَا تُنذِرُ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ
جز این نیست که بیم می دهی آنان را که می ترسند از پروردگار خود در نهان و برپا می دارند نماز را

وَمَن تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِۦ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ (۱۸)
و هر که پاکی ورزد جز این نیست که پاکی ورزیده است به سود خود و به سوی الله است بازگشت (۱۸)

نصف حزب ۴۴

وَمَا يَسْتَوِي ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا ٱلظُّلُمَٰتُ وَلَا ٱلنُّورُ
و برابر نیست نابینا و بینا ﴿۱۹﴾ و نه تاریکی ها و نه روشنی

﴿٢٠﴾ وَلَا ٱلظِّلُّ وَلَا ٱلْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي ٱلْأَحْيَآءُ وَلَا ٱلْأَمْوَٰتُ ۚ
﴿۲۰﴾ و نه سایه و نه باد گرم ﴿۲۱﴾ و برابر نیستند زندگان و نه مردگان

إِنَّ ٱللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَآءُ ۖ وَمَآ أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي ٱلْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنْ
همانا الله می شنواند هرکه را خواهد و نیستی تو شنواننده کسانی را که در گورها هستند ﴿۲۲﴾ نیستی

أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۚ وَإِن مِّنْ
تو مگر بیم دهنده ای ﴿۲۳﴾ همانا ما فرستادیم تو را به حق مژده دهنده و ترساننده و نیست هیچ

أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ
امّتی مگر اینکه گذشته است [به سر برده است] در آن بیم دهنده ای ﴿۲۴﴾ و اگر تکذیب کنند تو را پس به تحقیق تکذیب کردند آنان که

مِن قَبْلِهِمْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَبِٱلزُّبُرِ وَبِٱلْكِتَٰبِ
پیش از ایشان بودند آوردند برای آنها پیامبرانشان نشانه های آشکار و نوشته ها و کتاب

ٱلْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾
روشنگر را ﴿۲۵﴾ آنگاه [به کیفر] گرفتم آنان را که کفر ورزیدند پس چگونه بود کیفر من ﴿۲۶﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ ثَمَرَٰتٍ مُّخْتَلِفًا
آیا ندیدی که همانا الله فرود آورد از آسمان آبی را پس برآوردیم به آن میوه‌ها که مختلف است

أَلْوَٰنُهَا ۚ وَمِنَ ٱلْجِبَالِ جُدَدٌۢ بِيضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهَا
رنگ‌های آنها و بعضی از کوه‌ها دارای رگه‌هایی سفید و سرخ مختلف است رنگ‌های آنها

وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ وَٱلدَّوَآبِّ وَٱلْأَنْعَٰمِ
و [برخی کوه‌ها] سیاه پررنگ [کاملاً سیاه] ﴿۲۷﴾ و از مردمان و جانوران و چهارپایان دامی

مُخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهُۥ كَذَٰلِكَ ۗ إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟ ۗ
گوناگون است رنگ های آن همچنین جز این نیست که می ترسند از الله از میان بندگانش دانشوران

إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَٰبَ ٱللَّهِ
همانا الله پیروزمند آمرزنده است ﴿۲۸﴾ همانا آنانی که می خوانند کتاب الله را

وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
و برپا می دارند نماز را و انفاق می کنند از آنچه روزی دادیم ایشان را پنهان و آشکارا

يَرْجُونَ تِجَٰرَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾ لِيُوَفِّيَهُمْ أُجُورَهُمْ
امید دارند تجارتی را که هرگز کسادی نیابد ﴿۲۹﴾ تا کامل دهد به ایشان ثواب هایشان را

وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾
و زیاده دهد به ایشان از فضل خود همانا او آمرزندهٔ قدردان است ﴿۳۰﴾

وَٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ هُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ
و آنچه را که وحی کردیم به سوی تو از کتاب همان حق است تصدیق کننده است آنچه را که پیش از

يَدَيۡهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِعِبَادِهِۦ لَخَبِيرُۢ بَصِيرٞ ﴿٣١﴾ ثُمَّ أَوۡرَثۡنَا ٱلۡكِتَٰبَ
آن می باشد همانا الله به بندگان خود آگاه بیناست (۳۱) آنگاه به ارث دادیم کتاب را

ٱلَّذِينَ ٱصۡطَفَيۡنَا مِنۡ عِبَادِنَاۖ فَمِنۡهُمۡ ظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ وَمِنۡهُم
به آنان که برگزیدیم از بندگان خود پس برخی آنان ستمگر به خویش‌اند و برخی‌شان

مُّقۡتَصِدٞ وَمِنۡهُمۡ سَابِقُۢ بِٱلۡخَيۡرَٰتِ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُوَ
میانه روان‌د و برخی‌شان سبقت گیرنده به نیکی هاست به اذن الله این است آن

ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا يُحَلَّوۡنَ
فزون بخشی بزرگ (۳۲) بهشت های پاینده ای که داخل شوند در آنها آراسته می شوند

فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ﴿٣٣﴾
در آن ها از دستبندهایی طلا و مروارید و لباس ایشان در آنجا ابریشم است (۳۳)

وَقَالُواْ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِيٓ أَذۡهَبَ عَنَّا ٱلۡحَزَنَۖ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٞ
و گویند ستایش برای الله است آن که زدود از ما غم را همانا پروردگار ما آمرزندهٔ

شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِيٓ أَحَلَّنَا دَارَ ٱلۡمُقَامَةِ مِن فَضۡلِهِۦ لَا يَمَسُّنَا
قدردان است (۳۴) آن که جای داد ما را در سرای اقامت از فضل خود نمی رسد ما را

فِيهَا نَصَبٞ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٞ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ
در آن هیچ رنجی و نرسد ما را در آن هیچ خستگی (۳۵) و آنان که کفر ورزیدند برای آنهاست

نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقۡضَىٰ عَلَيۡهِمۡ فَيَمُوتُواْ وَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُم مِّنۡ
آتش دوزخ نه حکم[مرگ] شود بر آنان که بمیرند و تخفیف نیابد از آنان چیزی از

عَذَابِهَاۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي كُلَّ كَفُورٖ ﴿٣٦﴾ وَهُمۡ يَصۡطَرِخُونَ
عذابش این چنین کیفر می دهیم هر ناسپاسی را (۳۶) و آنها فریاد کنند

فِيهَا رَبَّنَآ أَخۡرِجۡنَا نَعۡمَلۡ صَٰلِحًا غَيۡرَ ٱلَّذِي كُنَّا نَعۡمَلُۚ
در آن [ای] پروردگارما بیرون آور ما را که بکنیم کار شایسته را غیر از آنچه که می کردیم

أَوَلَمۡ نُعَمِّرۡكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَآءَكُمُ ٱلنَّذِيرُۖ
آیا عمر ندادیم به شما آنقدر که پندپذیر شود در آن آنکه پند پذیرد و نیامد برای شما بیم دهنده؟

فَذُوقُواْ فَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ عَٰلِمُ
پس بچشید [عذاب را] پس نیست برای ستمکاران هیچ مددکاری (۳۷) همانا الله دانندهٔ

غَيۡبِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٣٨﴾
غیب آسمان ها و زمین است همانا وی دانا به راز سینه هاست (۳۸)

هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَٰٓئِفَ فِي ٱلْأَرْضِ ۚ فَمَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُۥ ۖ وَلَا
اوست آن‌که قرارداد شما را جانشین ها در زمین پس هر که کفر ورزد پس بر وی است [زیان] کفر او و

يَزِيدُ ٱلْكَٰفِرِينَ كُفْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا ۖ وَلَا يَزِيدُ ٱلْكَٰفِرِينَ
نمی افزاید کافران را کفرشان نزد پروردگارشان جز خشم و نمی افزاید کافران را

كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ شُرَكَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن
کفرشان مگر زیانکاری ﴿٣٩﴾ بگو خبر دهید مرا از شریکان خود آنان که فرا می خوانید به

دُونِ ٱللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا۟ مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
جز الله بنمایید مرا چه چیز آفریده‌اند از زمین یا برای آنان هست مشارکتی در آسمان‌ها

أَمْ ءَاتَيْنَٰهُمْ كِتَٰبًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِّنْهُ ۚ بَلْ إِن يَعِدُ ٱلظَّٰلِمُونَ
یاد داده‌ایم به آنان کتابی را پس آنان بر حجتی از او باشند؟ [نه] بلکه وعده نمی‌دهند ستمکاران

بَعْضُهُم بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يُمْسِكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
برخی از آنها برخی دیگر را مگر از روی فریب ﴿٤٠﴾ همانا الله نگه می دارد آسمان ها

وَٱلْأَرْضَ أَن تَزُولَا ۚ وَلَئِن زَالَتَآ إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ
و زمین را از اینکه فرو لغزند و اگر فرو لغزند نگه نمی‌دارد آنها را هیچ کس پس از وی

إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا۟ بِٱللَّهِ جَهْدَ أَيْمَٰنِهِمْ لَئِن
همانا او است بردبار آمرزنده ﴿٤١﴾ و سوگند خوردند به الله سخت ترین سوگندهای خود که اگر

جَآءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى ٱلْأُمَمِ ۖ فَلَمَّا جَآءَهُمْ نَذِيرٌ
بیاید برای ایشان بیم دهنده‌ای هر آینه خواهند بود هدایت یافته تر از هر یک امّت ها پس چون آمد نزدشان بیم دهنده ای

مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾ ٱسْتِكْبَارًا فِي ٱلْأَرْضِ وَمَكْرَ ٱلسَّيِّئِ ۚ
نیفزود آنان را مگر گریز و بیزاری [از حق] ﴿٤٢﴾ [از روی] خود بزرگ بینی در زمین و نیرنگ بد

وَلَا يَحِيقُ ٱلْمَكْرُ ٱلسَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِۦ ۚ فَهَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ
و فرا نمی گیرد نیرنگ بد مگر صاحبش را پس آیا انتظار دارند جز روش [عقوبت]

ٱلْأَوَّلِينَ ۚ فَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَحْوِيلًا
پیشینیان را پس نیابی برای روش الله هیچ دگرگونی را و نیابی برای روش الله هیچ تغییری را

﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِي ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن
﴿٤٣﴾ آیا گردش نکردند در زمین تا ببینند چگونه شد سرانجام آنان که پیش

قَبْلِهِمْ وَكَانُوٓا۟ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعْجِزَهُۥ مِن شَيْءٍ
از آنان بودند و بودند نیرومندتر از آنان و چنان نیست که الله عاجز کند او را چیزی

فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِي ٱلْأَرْضِ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾
در آسمان ها و نه در زمین همانا او هست دانای توانا ﴿٤٤﴾

سه چهارم حزب ۴۴

وَلَوۡ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِمَا كَسَبُواْ مَا تَرَكَ عَلَىٰ
و اگر به کیفر می رساند الله مردمان را به سبب آنچه می کردند وا نمی‌گذاشت بر

ظَهۡرِهَا مِن دَآبَّةٖ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمۡ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗىۖ
پشت آن [زمین] هیچ جنبنده ای را و لیکن به تأخیر می افکند آنان را تا سرآمدی معین

فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِۦ بَصِيرَۢا ﴿٤٥﴾
پس چون بیاید سرآمدشان پس همانا الله هست به بندگان خود بینا (۴۵)

ترتیبها ۳۶ — سُورَةُ يسٓ — آیاتها ۸۳

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

يسٓ ﴿١﴾ وَٱلۡقُرۡءَانِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّكَ لَمِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٣﴾ عَلَىٰ
یا، سین (۱) سوگند به این قرآن استوار و سنجیده (۲) همانا تو از پیامبرانی (۳) بر

صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٤﴾ تَنزِيلَ ٱلۡعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٥﴾ لِتُنذِرَ قَوۡمٗا
راهی راست (۴) فروفرستادهٔ آن پیروزمند مهربان (۵) تا بیم دهی قومی را که

مَّآ أُنذِرَ ءَابَآؤُهُمۡ فَهُمۡ غَٰفِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدۡ حَقَّ ٱلۡقَوۡلُ عَلَىٰٓ أَكۡثَرِهِمۡ
بیم داده نشدند پدران شان در نتیجه ایشان بی خبران‌اند (۶) هر آینه سزاوار گشته است فرمان [عذاب] بر بیشترشان

فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٧﴾ إِنَّا جَعَلۡنَا فِيٓ أَعۡنَٰقِهِمۡ أَغۡلَٰلٗا فَهِيَ إِلَى
پس آنان ایمان نمی آورند (۷) همانا ما قرارداده‌ایم در گردن‌هایشان طوق هایی پس آنها تا

ٱلۡأَذۡقَانِ فَهُم مُّقۡمَحُونَ ﴿٨﴾ وَجَعَلۡنَا مِنۢ بَيۡنِ أَيۡدِيهِمۡ سَدّٗا
زنخ‌ها[ی‌شان رسیده] پس آنان سردر هوا ماندگان‌اند (۸) و قراردادیم پیش روی آنان حائلی را

وَمِنۡ خَلۡفِهِمۡ سَدّٗا فَأَغۡشَيۡنَٰهُمۡ فَهُمۡ لَا يُبۡصِرُونَ ﴿٩﴾ وَسَوَآءٌ
و پشت سرشان حائلی را پس پرده افکندیم بر[چشم‌های] شان پس آنان هیچ نمی‌بینند (۹) و یکسان است

عَلَيۡهِمۡ ءَأَنذَرۡتَهُمۡ أَمۡ لَمۡ تُنذِرۡهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٠﴾ إِنَّمَا تُنذِرُ
بر ایشان چه بیم دهی آنان را یا بیم ندهی آنان را ایمان نمی آورند (۱۰) جز این نیست که بیم می دهی

مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلذِّكۡرَ وَخَشِيَ ٱلرَّحۡمَٰنَ بِٱلۡغَيۡبِۖ فَبَشِّرۡهُ بِمَغۡفِرَةٖ
آن را که پیروی کند این پند را و بترسد از [الله] مهرگستر در نهان پس مژده بده او را به آمرزش

وَأَجۡرٖ كَرِيمٍ ﴿١١﴾ إِنَّا نَحۡنُ نُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَنَكۡتُبُ
و پاداشی ارجمند (۱۱) همانا ما خود زنده می گردانیم مردگان را و می نویسیم

مَا قَدَّمُواْ وَءَاثَٰرَهُمۡۚ وَكُلَّ شَيۡءٍ أَحۡصَيۡنَٰهُ فِيٓ إِمَامٖ مُّبِينٖ ﴿١٢﴾
آنچه پیش فرستادند و آثارشان را [که برجای نهاده اند] و هر چیزی به شمار آورده ایم آن را در کارنامه ای روشن (۱۲)

وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلًا أَصۡحَٰبَ ٱلۡقَرۡيَةِ إِذۡ جَآءَهَا ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿١٣﴾
و بزن برای ایشان مَثَلی را مردمان آن آبادی را چون آمدند نزدشان فرستادگان ﴿١٣﴾

إِذۡ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهِمُ ٱثۡنَيۡنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزۡنَا بِثَالِثٖ فَقَالُوٓاْ إِنَّآ
آنگاه که فرستادیم به سوی ایشان دو تن را پس تکذیب کردند هر دو را پس تقویت دادیم [آن دو را] به سومی پس گفتند همانا ما

إِلَيۡكُم مُّرۡسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُواْ مَآ أَنتُمۡ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُنَا وَمَآ أَنزَلَ
به سوی شما فرستاده شدگانیم ﴿١٤﴾ گفتند نیستید شما مگر آدمی مانند ما و فرو نفرستاده است

ٱلرَّحۡمَٰنُ مِن شَيۡءٍ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا تَكۡذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُواْ رَبُّنَا يَعۡلَمُ إِنَّآ
[الله] مهرگستر هیچ چیزی را نیستید شما مگراینکه دروغ می گویید ﴿١٥﴾ گفتند پروردگار ما می داند همانا ما

إِلَيۡكُمۡ لَمُرۡسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيۡنَآ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٧﴾
به سوی شما فرستاده شدگانیم ﴿١٦﴾ و نیست بر ما مگر پیغام رسانیدن روشن ﴿١٧﴾

قَالُوٓاْ إِنَّا تَطَيَّرۡنَا بِكُمۡۖ لَئِن لَّمۡ تَنتَهُواْ لَنَرۡجُمَنَّكُمۡ وَلَيَمَسَّنَّكُم
گفتند همانا ما فال بد گرفتیم به شما اگر دست برندارید هر آینه سنگسار کنیم شما را و البته برسد به شما

مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٨﴾ قَالُواْ طَٰٓئِرُكُم مَّعَكُمۡۚ أَئِن ذُكِّرۡتُمۚ
از سوی ما عذابی دردناک ﴿١٨﴾ گفتند فال بد شما با خود شماست آیا اگر پند داده شوید [به فال بد می‌گیرید]؟

بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ مُّسۡرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَآءَ مِنۡ أَقۡصَا ٱلۡمَدِينَةِ رَجُلٞ
بلکه شما قومی اسراف کارید ﴿١٩﴾ و آمد از منتهای آن شهر مردی

يَسۡعَىٰ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱتَّبِعُواْ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٢٠﴾ ٱتَّبِعُواْ مَن
که می‌دوید گفت ای قوم من پیروی کنید از فرستادگان ﴿٢٠﴾ پیروی کنید ازکسانی که

لَّا يَسۡـَٔلُكُمۡ أَجۡرٗا وَهُم مُّهۡتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَآ أَعۡبُدُ ٱلَّذِي
درخواست نمی کنند از شما هیچ مزدی را و ایشان راه یافتگان اند ﴿٢١﴾ و چه شده است مرا که بندگی نکنم آن را که

فَطَرَنِي وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٢﴾ ءَأَتَّخِذُ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً إِن
آفریده است مرا و به سوی او بازگردانیده می‌شوید ﴿٢٢﴾ آیا بگیرم به جز او اله هایی را؟ اگر

يُرِدۡنِ ٱلرَّحۡمَٰنُ بِضُرّٖ لَّا تُغۡنِ عَنِّي شَفَٰعَتُهُمۡ شَيۡـٔٗا وَلَا
بخواهد برای من [الله] مهرگستر ضرری را دفع نکند از من شفاعت ایشان چیزی را و

يُنقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّيٓ إِذٗا لَّفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّيٓ ءَامَنتُ
نرهانند مرا ﴿٢٣﴾ همانا من آنگاه در گمراهی آشکاری خواهم بود ﴿٢٤﴾ همانا من ایمان آوردم

بِرَبِّكُمۡ فَٱسۡمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ٱدۡخُلِ ٱلۡجَنَّةَۖ قَالَ يَٰلَيۡتَ قَوۡمِي
به پروردگار شما پس بشنوید از من ﴿٢٥﴾ گفته شد [به او] داخل شو در بهشت گفت ای کاش قوم من

يَعۡلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ﴿٢٧﴾
می دانستند ﴿٢٦﴾ به اینکه آمرزید مرا پروردگار من و گردانید مرا از گرامی داشتگان ﴿٢٧﴾

۞ وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِن جُندٖ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا
و فرود نیاوردیم بر قوم او پس از او هیچ سپاهی را از آسمان و نبوده ایم

كُنَّا مُنزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِن كَانَتۡ إِلَّا صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ فَإِذَا هُمۡ خَٰمِدُونَ
ما فرو فرستندگان ﴿۲۸﴾ نبود [کیفر آنان] مگر یک بانگ [سهمگین] پس ناگهان ایشان [سرد و] خاموش شدند

﴿٢٩﴾ يَٰحَسۡرَةً عَلَى ٱلۡعِبَادِۚ مَا يَأۡتِيهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ
﴿۲۹﴾ افسوس بر این بندگان نیاید برای آنان هیچ پیامبری مگر اینکه او را

يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمۡ يَرَوۡاْ كَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّنَ ٱلۡقُرُونِ
ریشخند می کردند ﴿۳۰﴾ آیا ندیدند چقدر هلاک ساختیم پیش از ایشان از نسل ها

أَنَّهُمۡ إِلَيۡهِمۡ لَا يَرۡجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِن كُلّٞ لَّمَّا جَمِيعٞ لَّدَيۡنَا مُحۡضَرُونَ
که آنها به سوی ایشان برنمی گردند ﴿۳۱﴾ نیستند هیچ یک مگر اینکه همگی نزد ما حاضرشدگان اند

﴿٣٢﴾ وَءَايَةٞ لَّهُمُ ٱلۡأَرۡضُ ٱلۡمَيۡتَةُ أَحۡيَيۡنَٰهَا وَأَخۡرَجۡنَا مِنۡهَا حَبّٗا
﴿۳۲﴾ و نشانه ای است برای آنان زمین مرده که زنده گردانیدیم آن را و بیرون آوردیم از آن دانه را

فَمِنۡهُ يَأۡكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلۡنَا فِيهَا جَنَّٰتٖ مِّن نَّخِيلٖ
پس از آن می خورند ﴿۳۳﴾ و قرار دادیم در آن باغ هایی از درختان خرما

وَأَعۡنَٰبٖ وَفَجَّرۡنَا فِيهَا مِنَ ٱلۡعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأۡكُلُواْ مِن ثَمَرِهِۦ
و انگور و روان ساختیم در آنها از چشمه ها ﴿۳۴﴾ تا بخورند از فرآوردهٔ آن

وَمَا عَمِلَتۡهُ أَيۡدِيهِمۡۚ أَفَلَا يَشۡكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبۡحَٰنَ ٱلَّذِي
و نساخته است آن را دست های شان آیا پس سپاس نمی گزارند؟ ﴿۳۵﴾ پاک است [الله] که

خَلَقَ ٱلۡأَزۡوَٰجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلۡأَرۡضُ وَمِنۡ أَنفُسِهِمۡ
آفرید جفت ها را همه اش را از آنچه می رویاند زمین و از خودشان

وَمِمَّا لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَءَايَةٞ لَّهُمُ ٱلَّيۡلُ نَسۡلَخُ مِنۡهُ ٱلنَّهَارَ
و از آنچه نمی دانند ﴿۳۶﴾ و نشانه ای است برای ایشان شب بیرون می کشیم از آن روز را

فَإِذَا هُم مُّظۡلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلشَّمۡسُ تَجۡرِي لِمُسۡتَقَرّٖ لَّهَاۚ
پس ناگهان ایشان در تاریکی فرومانند ﴿۳۷﴾ و آفتاب روان است به سوی قرارگاه خودش

ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَٱلۡقَمَرَ قَدَّرۡنَٰهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ
این است اندازه گیری آن پیروزمند دانا ﴿۳۸﴾ و برای ماه مقرر کردیم منزل هایی را تا

عَادَ كَٱلۡعُرۡجُونِ ٱلۡقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا ٱلشَّمۡسُ يَنۢبَغِي لَهَآ أَن تُدۡرِكَ
بازگردد مانند شاخهٔ کهنهٔ خوشهٔ خرما ﴿۳۹﴾ نه آفتاب سزاوار است برایش که دریابد

ٱلۡقَمَرَ وَلَا ٱلَّيۡلُ سَابِقُ ٱلنَّهَارِۚ وَكُلّٞ فِي فَلَكٖ يَسۡبَحُونَ ﴿٤٠﴾
ماه را و نه شب پیشی گیرنده است بر روز و هر یکی در مدار خود شناورند ﴿۴۰﴾

وَءَايَةٌ لَّهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا

و نشانه ای است برای ایشان که همانا ما برداشتیم نسل ایشان را در کشتی پربار ﴿٤١﴾ و آفریدیم

لَهُم مِّن مِّثْلِهِۦ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ

برای ایشان مانند آن چیزی را که سوار می شوند [بر آن] ﴿٤٢﴾ و اگر بخواهیم غرق کنیم آنان را پس نباشد فریادرسی برای شان

وَلَا هُمْ يُنقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا

و نه ایشان نجات داده می شوند ﴿٤٣﴾ مگر از روی رحمتی ازخود ما و بهره مندی تا مدّتی ﴿٤٤﴾ و چون

قِيلَ لَهُمُ ٱتَّقُوا۟ مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾

گفته شود به ایشان که پروا کنید از آنچه که پیش روی شماست و از آنچه پشت سر شماست باشد که شما مورد رحمت قرار گیرید ﴿٤٥﴾

وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ

و نمی آید برای شان هیچ نشانه ای از نشانه های پروردگارشان جز آنکه باشند از آن روگردانندگان

﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟

﴿٤٦﴾ و چون گفته شود به آنان که انفاق کنید از آنچه روزی داده است به شما الله گویند آنان که کافر شدند

لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنُطْعِمُ مَن لَّوْ يَشَآءُ ٱللَّهُ أَطْعَمَهُۥٓ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي

به آنان که ایمان آوردند آیا اطعام کنیم کسی را که اگر می خواست الله اطعام می کرد او را؟ نیستید شما مگر در

ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ

گمراهی آشکاری ﴿٤٧﴾ و می گویند کی خواهد بود این وعده اگر هستید راستگویان؟

﴿٤٨﴾ مَا يَنظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ

﴿٤٨﴾ انتظار نمی برند مگر یک بانگ [سهمگین] را که بگیرد آنان را درحالی که ایشان درکشمکش اند

﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَآ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾

﴿٤٩﴾ پس نتوانند هیچ سفارشی را و نه به سوی خانوادهٔ خود بازگردند ﴿٥٠﴾

وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ ٱلْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ

و دمیده شود در صور پس ناگهان ایشان از قبرها به سوی پروردگار خود می شتابند

﴿٥١﴾ قَالُوا۟ يَٰوَيْلَنَا مَنۢ بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ ٱلرَّحْمَٰنُ

﴿٥١﴾ گویند ای وای بر ما چه کسی برانگیخت ما را از خوابگاهمان؟ این است آنچه وعده کرده بود [الله] مهرگستر

سکته لطیفه علی الالف

وَصَدَقَ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً

و راست گفتند پیامبران ﴿٥٢﴾ نباشد جز یک بانگ

وَٰحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ

سهمگین پس به ناگاه ایشان همگی نزد ما حاضر کرده شدگان اند ﴿٥٣﴾ پس امروز ستم نشود

نَفْسٌ شَيْـًٔا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

به کسی هیچ ستمی و جزا داده نمی شوید مگر آنچه می کردید ﴿٥٤﴾

إِنَّ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ ٱلۡيَوۡمَ فِي شُغُلٖ فَٰكِهُونَ ﴿٥٥﴾ هُمۡ وَأَزۡوَٰجُهُمۡ
همانا اهل بهشت امروز در سرگرمی ای شادمانند ﴿٥٥﴾ ایشان و همسرانشان

فِي ظِلَٰلٍ عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِ مُتَّكِـُٔونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمۡ فِيهَا فَٰكِهَةٞ وَلَهُم
در سایه ها بر تخت ها تکیه کنندگان اند ﴿٥٦﴾ برای ایشان است در آن [بهشت] هر میوه ای برای ایشان است

مَّا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَٰمٞ قَوۡلٗا مِّن رَّبّٖ رَّحِيمٖ ﴿٥٨﴾ وَٱمۡتَٰزُواْ ٱلۡيَوۡمَ
آنچه می خواهند ﴿٥٧﴾ [برای ایشان] سلام است سخنی از جانب پروردگار مهربان ﴿٥٨﴾ [گفته می شود] و جدا شوید امروز

ربع حزب ۴۵

أَيُّهَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٥٩﴾ ۞ أَلَمۡ أَعۡهَدۡ إِلَيۡكُمۡ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ أَن
ای بزهکاران ﴿٥٩﴾ آیا سفارش نکرده بودم به شما ای فرزندان آدم اینکه

لَّا تَعۡبُدُواْ ٱلشَّيۡطَٰنَۖ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ ٱعۡبُدُونِيۚ
پرستش مکنید شیطان را؟ همانا او برای شما دشمنی آشکار است ﴿٦٠﴾ و اینکه بپرستید مرا

هَٰذَا صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ ﴿٦١﴾ وَلَقَدۡ أَضَلَّ مِنكُمۡ جِبِلّٗا كَثِيرًاۖ
این است راهی راست ﴿٦١﴾ و هر آینه گمراه ساخت از شما گروه بسیاری را

أَفَلَمۡ تَكُونُواْ تَعۡقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ
آیا خرد نمی ورزیدید ﴿٦٢﴾ این دوزخی است که وعده داده می شدید

﴿٦٣﴾ ٱصۡلَوۡهَا ٱلۡيَوۡمَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ﴿٦٤﴾ ٱلۡيَوۡمَ نَخۡتِمُ
﴿٦٣﴾ داخل شوید امروز به [کیفر] آنکه کفر می ورزیدید ﴿٦٤﴾ امروز مُهر می نهیم

عَلَىٰٓ أَفۡوَٰهِهِمۡ وَتُكَلِّمُنَآ أَيۡدِيهِمۡ وَتَشۡهَدُ أَرۡجُلُهُم بِمَا كَانُواْ
بر دهان هایشان و سخن می گوید با ما دست هایشان و گواهی می دهد پاهایشان به آنچه

يَكۡسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوۡ نَشَآءُ لَطَمَسۡنَا عَلَىٰٓ أَعۡيُنِهِمۡ فَٱسۡتَبَقُواْ
می کردند ﴿٦٥﴾ و اگر می خواستیم قطعاً محو می کردیم چشم های ایشان را پس پیشی گرفتند

ٱلصِّرَٰطَ فَأَنَّىٰ يُبۡصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوۡ نَشَآءُ لَمَسَخۡنَٰهُمۡ
[به سوی] راه امّا چگونه می دیدند ﴿٦٦﴾ و اگر می خواستیم قطعاً مسخ می کردیم ایشان را

عَلَىٰ مَكَانَتِهِمۡ فَمَا ٱسۡتَطَٰعُواْ مُضِيّٗا وَلَا يَرۡجِعُونَ
بر جایگاهشان پس نتوانند گذشتن [از آن] و نه برگردند

﴿٦٧﴾ وَمَن نُّعَمِّرۡهُ نُنَكِّسۡهُ فِي ٱلۡخَلۡقِۚ أَفَلَا يَعۡقِلُونَ ﴿٦٨﴾
﴿٦٧﴾ و هرکه را عمر دراز دهیم نگون سارش می کنیم در آفرینش آیا خرد نمی ورزند؟ ﴿٦٨﴾

وَمَا عَلَّمۡنَٰهُ ٱلشِّعۡرَ وَمَا يَنۢبَغِي لَهُۥٓۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ وَقُرۡءَانٞ مُّبِينٞ
و نیاموختیم او را شعر گفتن سزاوار نیست برای او نیست این [قرآن] مگر پندی و قرآنی آشکار

﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ مَن كَانَ حَيّٗا وَيَحِقَّ ٱلۡقَوۡلُ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٧٠﴾
﴿٦٩﴾ تا بیم دهد هرکه را زنده است و سزاوار گردد فرمان [عذاب] بر کافران ﴿٧٠﴾

أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّا خَلَقۡنَا لَهُم مِّمَّا عَمِلَتۡ أَيۡدِينَآ أَنۡعَٰمٗا فَهُمۡ لَهَا
آیا ندیده اند که ما آفریدیم برای ایشان از آنچه ساخته است دست های ما چهارپایان دامی را که ایشان آنها را

مَٰلِكُونَ ﴿۷۱﴾ وَذَلَّلۡنَٰهَا لَهُمۡ فَمِنۡهَا رَكُوبُهُمۡ وَمِنۡهَا يَأۡكُلُونَ ﴿۷۲﴾
مالک اند؟ ﴿۷۱﴾ و رام ساختیم آنها را برای ایشان پس برخی از آنها مرکب های ایشان است و برخی از آنها را می خورند ﴿۷۲﴾

وَلَهُمۡ فِيهَا مَنَٰفِعُ وَمَشَارِبُۚ أَفَلَا يَشۡكُرُونَ ﴿۷۳﴾ وَٱتَّخَذُواْ
وبرای آنان است در آنها سودها و آشامیدنی ها آیا پس سپاس نمی گزارند؟ ﴿۷۳﴾ و گرفتند

مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةٗ لَّعَلَّهُمۡ يُنصَرُونَ ﴿۷۴﴾ لَا يَسۡتَطِيعُونَ
غیر از الله اله هایی را باشد که ایشان یاری شوند ﴿۷۴﴾ درحالی که نمی توانند

نَصۡرَهُمۡ وَهُمۡ لَهُمۡ جُندٞ مُّحۡضَرُونَ ﴿۷۵﴾ فَلَا يَحۡزُنكَ قَوۡلُهُمۡۘ
یاری کردن شان را و ایشان برای آنها لشکری احضار شده اند ﴿۷۵﴾ پس اندوهگین نسازد تو را سخنشان

إِنَّا نَعۡلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعۡلِنُونَ ﴿۷۶﴾ أَوَلَمۡ يَرَ ٱلۡإِنسَٰنُ أَنَّا
همانا ما می دانیم آنچه را پنهان می کنند و آنچه را آشکار می نمایند ﴿۷۶﴾ آیا ندیده است آدمی که ما

خَلَقۡنَٰهُ مِن نُّطۡفَةٖ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٞ مُّبِينٞ ﴿۷۷﴾ وَضَرَبَ لَنَا
آفریدیم او را از نطفه ای؟ پس اینک او ستیزنده ای آشکار است ﴿۷۷﴾ و زد برای ما

مَثَلٗا وَنَسِيَ خَلۡقَهُۥۖ قَالَ مَن يُحۡيِ ٱلۡعِظَٰمَ وَهِيَ رَمِيمٞ ﴿۷۸﴾
مَثَلی را و فراموش کرد آفرینش خود را گفت چه کسی زنده می کند این استخوان‌ها را درحالی که پوسیده اند ﴿۷۸﴾

قُلۡ يُحۡيِيهَا ٱلَّذِيٓ أَنشَأَهَآ أَوَّلَ مَرَّةٖۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلۡقٍ عَلِيمٌ
بگو زنده می کند آنرا کسی که پدید آورد آنها را نخستین بار و او به هر آفرینشی داناست

﴿۷۹﴾ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلشَّجَرِ ٱلۡأَخۡضَرِ نَارٗا فَإِذَآ أَنتُم
﴿۷۹﴾ آن که قرار داد برای شما از درخت سبز آتشی را پس اکنون شما

مِّنۡهُ تُوقِدُونَ ﴿۸۰﴾ أَوَلَيۡسَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ
از آن برمی افروزید ﴿۸۰﴾ آیا نیست آن که آفرید آسمان ها و زمین را

بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يَخۡلُقَ مِثۡلَهُمۚ بَلَىٰ وَهُوَ ٱلۡخَلَّٰقُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿۸۱﴾
توانا بر اینکه بیافریند مانند ایشان را آری و اوست آن آفریننده بس دانا ﴿۸۱﴾

إِنَّمَآ أَمۡرُهُۥٓ إِذَآ أَرَادَ شَيۡـًٔا أَن يَقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿۸۲﴾
جز این نیست فرمان او [این است که] چون بخواهد [آفریدن] چیزی را اینکه گوید به او باش بی درنگ موجود می شود ﴿۸۲﴾

فَسُبۡحَٰنَ ٱلَّذِي بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيۡءٖ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿۸۳﴾
پس پاک است [الله] که به دست اوست فرمانروایی هر چیزی و به سوی او بازگردانده می شوید ﴿۸۳﴾

سُورَةُ الصَّافَّاتِ

ترتیبها ۳۷ — آیاتها ۱۸۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ﴿١﴾ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ﴿٢﴾ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٣﴾
سوگند به آن صف زدگان صف بستنی [نیکو] (۱) و آن بازدارندگان بازداشتنی [سخت] (۲) به آن تلاوتگران ذکر [قرآن] (۳)

إِنَّ إِلَٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٤﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ
همانا اله شما یکی است (۴) پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه در میان آنهاست و پروردگار

الْمَشَارِقِ ﴿٥﴾ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةٍ الْكَوَاكِبِ ﴿٦﴾ وَحِفْظًا
مشرق ها (۵) همانا ما زینت دادیم آسمان نزدیکتر را به زیور ستارگان (۶) و برای نگهداری

مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿٧﴾ لَا يَسَّمَّعُونَ إِلَى الْمَلَإِ الْأَعْلَىٰ وَيُقْذَفُونَ
از هر شیطان سرکشی (۷) نمی توانند گوش فرادهند به ملأ اعلی و انداخته می شوند

مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿٨﴾ دُحُورًا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿٩﴾ إِلَّا مَنْ خَطِفَ
از هر طرف (۸) تا دور شوند و برای ایشان است عذابی دائم (۹) مگر آن که برباید[خبری را]

الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا
ربودنی [به سختی] پس تعقیب کند او را شراره ای درخشان (۱۰) اکنون بپرس از ایشان آیا ایشان سخت ترند از حیث آفریدن

أَمْ مَنْ خَلَقْنَا ۚ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ﴿١١﴾ بَلْ عَجِبْتَ
یا آنان که ما آفریده ایم؟ همانا ما آفریدیم ایشان را از گِلِ چسبنده (۱۱) بلکه تو در شگفتی

وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ
و آنها ریشخند می کنند (۱۲) و چون پند داده شوند پند نمی گیرند (۱۳) و چون ببینند نشانه ای را [به شدّت] مسخره می کنند

﴿١٤﴾ وَقَالُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا
(۱۴) و می گویند نیست این مگر جادویی آشکار (۱۵) [و می گویند] آیا چون بمیریم و بشویم خاک و استخوان هایی

أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾ أَوَآبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿١٧﴾ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ
آیا ما بازبرانگیخته می شویم (۱۶) و آیا پدران پیشینین ما [نیز] (۱۷) بگو بلی [باز برانگیخته می شوید] در حالی که ذلیل باشید

﴿١٨﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هَٰذَا
(۱۸) پس جز این نیست که آن [برانگیختن] نهیبی است یگانه پس در آن وقت ایشان می نگرند (۱۹) و گویند ای وای بر ما این است

يَوْمُ الدِّينِ ﴿٢٠﴾ هَٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾
روز جزا (۲۰) این است روز داوری که شما آن را تکذیب می کردید (۲۱)

۞ احْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾ مِنْ دُونِ
گرد آورید کسانی را که ستم می کردند با همسانانشان و آنچه می پرستیدند (۲۲) غیر از

اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطِ الْجَحِيمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوهُمْ ۖ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ﴿٢٤﴾
الله پس رهنمون شوید آنان را به راه دوزخ (۲۳) و نگاهشان دارید همانا آنان بازخواست شدگان اند (۲۴)

نصف حزب ۴۵

مَا لَكُمۡ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلۡ هُمُ ٱلۡيَوۡمَ مُسۡتَسۡلِمُونَ ﴿٢٦﴾ وَأَقۡبَلَ بَعۡضُهُمۡ

چه شده است شما را که یکدیگر را یاری نمی کنید ۲۵ بلکه ایشان امروز [خود را] تسلیم کنندگان اند ۲۶ و روی می آورند برخی شان

عَلَىٰ بَعۡضٖ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوٓاْ إِنَّكُمۡ كُنتُمۡ تَأۡتُونَنَا عَنِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٢٨﴾

بر برخی دیگر درحالی که از یکدیگر می پرسند ۲۷ گویند همانا شما می آمدید نزد ما از جانب راست ۲۸

قَالُواْ بَل لَّمۡ تَكُونُواْ مُؤۡمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيۡكُم مِّن سُلۡطَٰنِۭۖ

گویند بلکه شما خود نبودید ایمان آورندگان ۲۹ و نبوده است ما را بر شما هیچ تسلطی

بَلۡ كُنتُمۡ قَوۡمٗا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيۡنَا قَوۡلُ رَبِّنَآۖ إِنَّا لَذَآئِقُونَ ﴿٣١﴾

بلکه شما بودید گروهی سرکشان ۳۰ پس سزاوار گشت بر ما سخن پروردگار ما همانا ما چشندگانیم [عذاب را] ۳۱

فَأَغۡوَيۡنَٰكُمۡ إِنَّا كُنَّا غَٰوِينَ ﴿٣٢﴾ فَإِنَّهُمۡ يَوۡمَئِذٖ فِي ٱلۡعَذَابِ مُشۡتَرِكُونَ

پس گمراه کردیم شما را همانا ما بودیم گمراهان ۳۲ پس هرآینه همهٔ ایشان آن روز در عذاب شریک اند

﴿٣٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهُمۡ كَانُوٓاْ إِذَا قِيلَ لَهُمۡ

۳۳ همانا ما این چنین می کنیم با بزهکاران ۳۴ همانا آنان چون گفته می شد به آنها

لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ يَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوٓاْ ءَالِهَتِنَا

که نیست هیچ الهی جز الله تکبر می کردند ۳۵ و می گفتند آیا ما رها کنیم اله های خود را

لِشَاعِرٖ مَّجۡنُونِۭ ﴿٣٦﴾ بَلۡ جَآءَ بِٱلۡحَقِّ وَصَدَّقَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّكُمۡ

برای شاعری دیوانه ۳۶ [نه] بلکه آورده است حق را و تصدیق کرده است پیامبران را ۳۷ همانا شما

لَذَآئِقُواْ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ

چشندگان اید آن عذاب دردناک را ۳۸ و جزا داده نشوید جز آنچه را که می کردید

﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ رِزۡقٞ مَّعۡلُومٞ ﴿٤١﴾

۳۹ مگر بندگان برگزیده نابِ الله ۴۰ آنان برایشان است روزی ای معلوم ۴۱

فَوَٰكِهُۖ وَهُم مُّكۡرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَىٰ سُرُرٖ مُّتَقَٰبِلِينَ

میوه های [گوناگون] و ایشان گرامی داشتگان اند ۴۲ در بهشت های پرنعمت ۴۳ بر تخت ها روبه روی همدیگر

﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيۡهِم بِكَأۡسٖ مِّن مَّعِينِۭ ﴿٤٥﴾ بَيۡضَآءَ لَذَّةٖ لِّلشَّٰرِبِينَ

۴۴ می گردانند بر آنان پیاله ای از شرابی روان ۴۵ سفید لذّت بخش برای نوشندگان

﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوۡلٞ وَلَا هُمۡ عَنۡهَا يُنزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِندَهُمۡ قَٰصِرَٰتُ

۴۶ نه در آن سرگیجه است و نه ایشان از آن مست شوند ۴۷ و نزد ایشان باشد زنان فروهشته

ٱلطَّرۡفِ عِينٞ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيۡضٞ مَّكۡنُونٞ ﴿٤٩﴾ فَأَقۡبَلَ بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ

چشمِ فراخ چشم ۴۸ گویی ایشان تخم نهان داشته شده اند ۴۹ پس روی آورند برخی شان بر

بَعۡضٖ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٞ ﴿٥١﴾

برخی دیگر درحالی که از همدیگر پرسند ۵۰ گوید گوینده ای از ایشان همانا من بود برایم همنشینی ۵۱

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَءِنَّا
که می گفت آیا تو از تصدیق کنندگانی ﴿۵۲﴾ آیا چون بمیریم و شویم خاک و استخوان ها آیا ما

لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنتُم مُّطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَاطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَآءِ
جزا داده شدگانیم ﴿۵۳﴾ گوید [آن بهشتی] آیا شما سر می کشید ﴿۵۴﴾ پس سر برمی آوَرَد و می بیند او را در میان

الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِن كِدتَّ لَتُرْدِينِ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي
دوزخ ﴿۵۵﴾ گوید سوگند به الله هر آینه نزدیک بود تو که هلاک کنی مرا ﴿۵۶﴾ و اگر نمی بود نعمت پروردگارم

لَكُنتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَتَنَا
هر آینه می بودم از جملهٔ حاضرکرده شدگان [در عذاب] ﴿۵۷﴾ آیا اکنون ما مردنی نیستیم؟! ﴿۵۸﴾ مگر به مرگ

الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾
نخستین خود و نیستیم ما عذاب شدگان ﴿۵۹﴾ همانا این همان کامیابی بزرگ است ﴿۶۰﴾

لِمِثْلِ هَٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ
برای اینچنین [رستگاری] باید عمل کنند عمل کنندگان ﴿۶۱﴾ آیا این بهتر است برای پذیرایی یا درخت

الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِّلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ
زقوم ﴿۶۲﴾ همانا ما قرار داده ایم آن را بلایی برای ستمکاران ﴿۶۳﴾ همانا آن درختی است که

تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ
برمی آید در قعر دوزخ ﴿۶۴﴾ خوشه اش مانند سرهای شیاطین است

﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَآكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ
﴿۶۵﴾ پس همانا آنان خورندگان اند از آن پس پرکنندگان اند از آن شکم ها را ﴿۶۶﴾ پس همانا برای آنان است

عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾
بر آن طعام آمیزه ای است از آب جوشان ﴿۶۷﴾ آنگاه همانا بازگشت آنان به سوی دوزخ است ﴿۶۸﴾

إِنَّهُمْ أَلْفَوْا ءَابَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ ءَاثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾
همانا آنان یافته بودند پدران خود را گمراهان ﴿۶۹﴾ پس آنان بر پی آنان می شتافتند ﴿۷۰﴾

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِم
و به تحقیق گمراه شده بودند پیش از آنها بیشتر پیشینیان ﴿۷۱﴾ و به تحقیق فرستاده ایم در میانشان

مُّنذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾
بیم دهندگان ﴿۷۲﴾ اکنون ببین چگونه شد سرانجام بیم داده شدگان ﴿۷۳﴾

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾ وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ
مگر بندگان ناب برگزیدهٔ الله ﴿۷۴﴾ و به تحقیق ندا کرد ما را نوح پس به خوبی ما

الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾
اجابت کنندگانیم ﴿۷۵﴾ و رهانیدیم او و خانواده‌اش را از آن پریشانی بزرگ ﴿۷۶﴾

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُۥ هُمُ ٱلْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى ٱلْأَخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَٰمٌ
و گردانیدیم نسل او را تنها باقی ماندگان (۷۷) و برجای نهادیم برای او [نام نیک] در میان آیندگان (۷۸) سلام باد

عَلَىٰ نُوحٍ فِى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُۥ مِنْ
بر نوح در [همهٔ] جهانیان (۷۹) همانا ما این چنین پاداش می دهیم نیکوکاران را (۸۰) همانا او از

عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا ٱلْأَخَرِينَ ﴿٨٢﴾ ۞ وَإِنَّ مِن
بندگان مؤمن ما بود (۸۱) باز غرق ساختیم دیگران را (۸۲) و همانا از

سه چهارم حزب ۴۵

شِيعَتِهِۦ لَإِبْرَٰهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَآءَ رَبَّهُۥ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾ إِذْ قَالَ
پیروان اوست ابراهیم (۸۳) آنگاه که آمد پیش پروردگار خود با دلی سالم (۸۴) چون گفت

لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَئِفْكًا ءَالِهَةً دُونَ ٱللَّهِ تُرِيدُونَ
به پدر خود و قوم خود چه چیز را می پرستید (۸۵) آیا اله هایی جز الله را می خواهید

﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُم بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى ٱلنُّجُومِ ﴿٨٨﴾
(۸۶) پس چیست گمان شما به پروردگار جهانیان (۸۷) پس نگریست [ابراهیم] نگریستنی در ستارگان (۸۸)

فَقَالَ إِنِّى سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا۟ عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ ءَالِهَتِهِمْ
آنگاه گفت به راستی که من بیمارم (۸۹) پس روی گردانیدند از وی پشت کنان (۹۰) پس [پنهانی] رفت به سوی اله های ایشان

فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًۢا
پس گفت آیا نمی خورید (۹۱) چیست شما را که سخن نمی گویید (۹۲) پس [نهانی] حمله کرد بر ایشان به زدنی

بِٱلْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوٓا۟ إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ
نیرومند (۹۳) پس روی آوردند به سوی او درحالی که می شتافتند (۹۴) گفت آیا می پرستید آنچه که می تراشید

﴿٩٥﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا۟ ٱبْنُوا۟ لَهُۥ بُنْيَٰنًا فَأَلْقُوهُ
(۹۵) حال آنکه الله آفریده است شما را و آنچه را که انجام می دهید (۹۶) گفتند بنا کنید برای او بنایی پس بیفکنید او را

فِى ٱلْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا۟ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾
در آتش شعله ور (۹۷) پس خواستند در کار او نیرنگی را پس گردانیدیم آنان را پست ترین [گروه] (۹۸)

وَقَالَ إِنِّى ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّى سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِى مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
و گفت [ابراهیم] همانا من رونده ام به سوی پروردگارم راهنمایی خواهد کرد مرا (۹۹) [ای] پروردگارم ببخش مرا [فرزندی] از شایستگان

﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَٰهُ بِغُلَٰمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ ٱلسَّعْىَ قَالَ
(۱۰۰) پس مژده دادیم او را به پسری بردبار (۱۰۱) پس چون رسید با او به حدّ تلاش گفت

يَٰبُنَىَّ إِنِّىٓ أَرَىٰ فِى ٱلْمَنَامِ أَنِّىٓ أَذْبَحُكَ فَٱنظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ
ای پسرم من می بینم در خواب که من ذبح می کنم تو را پس بنگر چه نظر داری؟ گفت

يَٰٓأَبَتِ ٱفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۖ سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٠٢﴾
ای پدرم انجام بده آنچه را دستور یافته ای خواهی یافت مرا اگر بخواهد الله از شکیبایان (۱۰۲)

فَلَمَّآ أَسۡلَمَا وَتَلَّهُۥ لِلۡجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَٰدَيۡنَٰهُ أَن يَٰٓإِبۡرَٰهِيمُ ﴿١٠٤﴾ قَدۡ
پس چون تسلیم شدند هر دو و انداخت او را بر یک جانب صورت ﴿١٠٣﴾ و ندا کردیم او را که ای ابراهیم ﴿١٠٤﴾ همانا

صَدَّقۡتَ ٱلرُّءۡيَآۚ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ
تحقق بخشیدی خواب [خود] را همانا ما این چنین پاداش می دهیم نیکوکاران را ﴿١٠٥﴾ همانا این [ماجرا] همان

ٱلۡبَلَٰٓؤُاْ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَفَدَيۡنَٰهُ بِذِبۡحٍ عَظِيمٖ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكۡنَا عَلَيۡهِ فِي
امتحان آشکار است ﴿١٠٦﴾ و فدای او کردیم ذبح [گوسفندی] بزرگ را ﴿١٠٧﴾ و برجای گذاشتیم برای او [نامی نیک] در میان

ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ
آیندگان ﴿١٠٨﴾ سلام بر ابراهیم ﴿١٠٩﴾ این چنین پاداش می دهیم نیکوکاران را

﴿١١٠﴾ إِنَّهُۥ مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرۡنَٰهُ بِإِسۡحَٰقَ نَبِيّٗا مِّنَ
﴿١١٠﴾ به درستی که او از بندگان مؤمن ما بود ﴿١١١﴾ و مژده دادیم او را به اسحاق که پیامبری بود از

ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَٰرَكۡنَا عَلَيۡهِ وَعَلَىٰٓ إِسۡحَٰقَۚ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا
شایستگان ﴿١١٢﴾ و برکت نهادیم بر او و بر اسحاق و از فرزندان آن دو

مُحۡسِنٞ وَظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ مُبِينٞ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدۡ مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ
[برخی] نیکوکارند و [برخی] ستمکار به خویشتن اند آشکار ﴿١١٣﴾ و به تحقیق نعمت ارزانی داشتیم بر موسی

وَهَٰرُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيۡنَٰهُمَا وَقَوۡمَهُمَا مِنَ ٱلۡكَرۡبِ ٱلۡعَظِيمِ
و هارون ﴿١١٤﴾ و نجات دادیم آن دو و قومشان را از آن اندوه بزرگ

﴿١١٥﴾ وَنَصَرۡنَٰهُمۡ فَكَانُواْ هُمُ ٱلۡغَٰلِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُمَا ٱلۡكِتَٰبَ
﴿١١٥﴾ و یاری دادیم ایشان را پس آنان بودند همان پیروز شدگان ﴿١١٦﴾ و دادیم به ایشان کتاب

ٱلۡمُسۡتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيۡنَٰهُمَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكۡنَا
روشن و رسا را ﴿١١٧﴾ و هدایت کردیم ایشان را به آن راه راست ﴿١١٨﴾ و برجای نهادیم [نام نیک]

عَلَيۡهِمَا فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ
برای آن دو در میان آیندگان ﴿١١٩﴾ سلام باد بر موسی و هارون

﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنۡ
﴿١٢٠﴾ بی گمان ما این چنین پاداش می دهیم نیکوکاران را ﴿١٢١﴾ بی گمان آن دو از

عِبَادِنَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ إِلۡيَاسَ لَمِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿١٢٣﴾
بندگان مؤمن ما بودند ﴿١٢٢﴾ و بی گمان الیاس از فرستادگان بود ﴿١٢٣﴾

إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ أَتَدۡعُونَ بَعۡلٗا وَتَذَرُونَ أَحۡسَنَ
آنگاه که گفت به قوم خود آیا پروا نمی کنید ﴿١٢٤﴾ آیا می خوانید بعل را و رها می کنید نیکوترین

ٱلۡخَٰلِقِينَ ﴿١٢٥﴾ ٱللَّهَ رَبَّكُمۡ وَرَبَّ ءَابَآئِكُمُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾
آفرینندگان را ﴿١٢٥﴾ که الله است پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شما ﴿١٢٦﴾

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾
پس تکذیب کردند او را پس همانا آنان حاضر شدگان‌اند [در دوزخ] ﴿۱۲۷﴾ مگر بندگان ناب برگزیدهٔ الله ﴿۱۲۸﴾

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى ٱلْـَٔاخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَـٰمٌ عَلَىٰٓ إِلْ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ
و برجای گذاشتیم برای او [نام نیک] در میان آیندگان ﴿۱۲۹﴾ سلام بر الیاس ﴿۱۳۰﴾ همانا ما این چنین

نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ لُوطًا
پاداش می دهیم نیکوکاران را ﴿۱۳۱﴾ بی گمان او از بندگان مؤمن ما بود ﴿۱۳۲﴾ و همانا لوط

لَّمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَـٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا
از فرستادگان بود ﴿۱۳۳﴾ آنگاه که نجات دادیم او را و خانواده اش را همگی ﴿۱۳۴﴾ مگر پیرزنی که

فِى ٱلْغَـٰبِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا ٱلْـَٔاخَرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِم
در میان بازماندگان بود ﴿۱۳۵﴾ سپس نابود کردیم دیگران را ﴿۱۳۶﴾ و همانا شما می گذرید بر [آثار] آنان

مُّصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِٱلَّيْلِ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ
صبحگاهان ﴿۱۳۷﴾ و هنگام شب پس آیا خرد نمی ورزید ﴿۱۳۸﴾ و همانا یونس از

ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ
فرستادگان بود ﴿۱۳۹﴾ آنگاه که گریخت به سوی آن کشتی پربار ﴿۱۴۰﴾ پس در قرعه کشی شرکت کرد و شد

مِنَ ٱلْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَٱلْتَقَمَهُ ٱلْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَآ أَنَّهُۥ
از انداخته شدگان [در دریا] ﴿۱۴۱﴾ پس بلعید او را آن نهنگ درحالی که او در خور ملامت بود ﴿۱۴۲﴾ پس اگر چنین نبود که او

كَانَ مِنَ ٱلْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِى بَطْنِهِۦٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾
بود از تسبیح کنندگان ﴿۱۴۳﴾ البته باقی می ماند در شکم آن [ماهی] تا روزی که برانگیخته شوند [مردگان] ﴿۱۴۴﴾

۞ فَنَبَذْنَـٰهُ بِٱلْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَنۢبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً
پس بیفکندیم او را به صحرای بی گیاه درحالی که او بیمار بود ﴿۱۴۵﴾ و رویانیدیم بر سر او بوته ای

حزب ۴۶

مِّن يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَـٰهُ إِلَىٰ مِا۟ئَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾
از کدو ﴿۱۴۶﴾ و فرستادیم او را به سوی صد هزار یا بیشتر ﴿۱۴۷﴾

فَـَٔامَنُوا۟ فَمَتَّعْنَـٰهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَٱسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ ٱلْبَنَاتُ
پس ایمان آوردند پس بهره مند ساختیم آنان را تا مدّتی ﴿۱۴۸﴾ پس بپرس از آنان [از مشرکان] آیا برای پروردگارت دختران اند

وَلَهُمُ ٱلْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا ٱلْمَلَـٰٓئِكَةَ إِنَـٰثًا وَهُمْ
و برای آنان پسران ﴿۱۴۹﴾ یا آفریده ایم فرشتگان را مادینگان و آنان

شَـٰهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَآ إِنَّهُم مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ
شاهد بوده اند ﴿۱۵۰﴾ آگاه باش همانا آنها از دروغشان خواهند گفت ﴿۱۵۱﴾ فرزند آورده است

ٱللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَـٰذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى ٱلْبَنَاتِ عَلَى ٱلْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾
الله و همانا آنها دروغگویان اند ﴿۱۵۲﴾ آیا برگزیده دختران را بر پسران ﴿۱۵۳﴾

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُبِينٌ
چه شده است شما را چگونه حکم می کنید (۱۵۴) آیا فکر نمی کنید (۱۵۵) یا برای شما دلیلی روشن است

﴿١٥٦﴾ فَأْتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ
(۱۵۶) پس بیاورید کتاب خود را اگر هستید راستگویان (۱۵۷) و قراردادند میان او [الله] و میان جنّ ها

نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا
[خویشاوندی] و نسبی را و به تحقیق می دانند جنّ ها که ایشان قطعاً [برای حساب] احضار خواهند شد (۱۵۸) پاک است الله از آنچه

يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾
وصف می کنند (۱۵۹) مگر بندگان نابِ برگزیدهٔ الله [چنین نیستند] (۱۶۰) همانا شما و آنچه می پرستید (۱۶۱)

مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا
نیستید بر ضدّ او فریبندهٔ [هیچ کس] (۱۶۲) مگر کسی که او وارد شوندهٔ دوزخ است (۱۶۳) و نیست هیچ یک از ما مگر اینکه

لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ
برای او جایگاهی معین است (۱۶۴) و همانا ما خود صف زدگانیم (۱۶۵) و همانا ما خود تسبیح کنندگانیم

﴿١٦٦﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا
(۱۶۶) و هر آینه آنان می گفتند (۱۶۷) اگر ا لبته بود نزد ما پندی از پیشینیان (۱۶۸) هر آینه می شدیم

عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ
بندگان نابِ برگزیدهٔ الله (۱۶۹) اما کافر شدند به آن پس به زودی خواهند دانست (۱۷۰) و به تحقیق

سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ
پیشی گرفته است سخن ما برای بندگان ما که فرستاده شده اند (۱۷۱) که آنان قطعاً یاری خواهند شد (۱۷۲) و همانا

جُنْدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ
سپاه ما قطعاً پیروز خواهند شد (۱۷۳) پس روی بگردان از ایشان تا مدتی (۱۷۴) و آنان را بنگر که به زودی

يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ
خواهند دید (۱۷۵) آیا پس عذاب ما را بشتاب می طلبند (۱۷۶) پس چون فرودآید [عذاب] در آستانهٔ آنان پس بد خواهد بود

صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ
بامداد بیم یافتگان (۱۷۷) و روی بگردان از ایشان تا مدتی (۱۷۸) و آنان را بنگر که به زودی

يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾
خواهند دید (۱۷۹) پاک است پروردگار تو صاحب عزّت از آنچه [مشرکان] وصف می کنند (۱۸۰)

وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾
و سلام بر همهٔ فرستادگان (۱۸۱) و ستایش از آنِ الله پروردگار جهانیان است (۱۸۲)

ترتیبها ۳۸ — سُورَةُ صٓ — آیاتها ۸۸

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

صٓ وَٱلْقُرْءَانِ ذِى ٱلذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِى عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾
صاد سوگند به قرآن دارای پند ﴿١﴾ [نه،] بلکه آنانی که کافر شدند در سرکشی و مخالفت اند ﴿٢﴾

كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّن قَرْنٍ فَنَادَواْ وَّلَاتَ حِينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجِبُوٓاْ
بسا که هلاک کردیم پیش از ایشان نسل ها پس فریاد برآوردند و نبود [آن وقت] هنگام گریز ﴿٣﴾ و در شگفت شدند

أَن جَآءَهُم مُّنذِرٌ مِّنْهُمْ ۖ وَقَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا سَٰحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٤﴾
از اینکه بیامد برای آنان بیم دهنده ای از خودشان و گفتند کافران این [شخص] جادوگریست بسیار دروغگو ﴿٤﴾

أَجَعَلَ ٱلْءَالِهَةَ إِلَٰهًا وَٰحِدًا ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾ وَٱنطَلَقَ ٱلْمَلَأُ
آیا قرار داده همهٔ اله ها را الهی یگانه؟ همانا این چیزی است بسیار عجیب ﴿٥﴾ و راه افتادند سران قوم

مِنْهُمْ أَنِ ٱمْشُواْ وَٱصْبِرُواْ عَلَىٰٓ ءَالِهَتِكُمْ ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾
از ایشان [درحالی که می گفتند] بروید و شکیبایی بورزید بر [پرستش] اله های خود همانا این چیزی است که خواسته شده است ﴿٦﴾

مَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِى ٱلْمِلَّةِ ٱلْءَاخِرَةِ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا ٱخْتِلَٰقٌ ﴿٧﴾ أَءُنزِلَ
نشنیده ایم این را در آیین پسین [روزگار جاهلیت] نیست این مگر دروغ بافی ﴿٧﴾ آیا فروفرستاده شده

عَلَيْهِ ٱلذِّكْرُ مِنۢ بَيْنِنَا ۚ بَلْ هُمْ فِى شَكٍّ مِّن ذِكْرِى ۖ بَل لَّمَّا يَذُوقُواْ عَذَابِ
بر او این پندنامه از میان ما؟ [نه،] بلکه آنان در شکّی از اندرز من اند [نه،] بلکه هنوز نچشیده اند عذاب مرا

﴿٨﴾ أَمْ عِندَهُمْ خَزَآئِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ ٱلْعَزِيزِ ٱلْوَهَّابِ ﴿٩﴾ أَمْ لَهُم
﴿٨﴾ آیا نزد آنان است خزانه های رحمت پروردگار تو که پیروزمند بسیار بخشنده است ﴿٩﴾ یا اینکه برای آنان است

مُّلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ فَلْيَرْتَقُواْ فِى ٱلْأَسْبَٰبِ ﴿١٠﴾
فرمانروایی آسمان ها و زمین و آنچه در میان آنهاست؟ پس بالا روند در راه های آسمان ها ﴿١٠﴾

جُندٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِّنَ ٱلْأَحْزَابِ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ
سپاهی ناچیز اینجا شکست خورده اند از احزاب [کفرند] ﴿١١﴾ تکذیب کردند پیش از آنها قوم

نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو ٱلْأَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَٰبُ
نوح و عاد و فرعون صاحب اهرام [میخ دار] ﴿١٢﴾ و ثمود و قوم لوط و اهل

لْـَٔيْكَةِ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾ إِن كُلٌّ إِلَّا كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ
ایکه آنان احزاب [کفرند] ﴿١٣﴾ نبودند هیچ یک [از ایشان] مگر اینکه تکذیب کردند پیامبران را

فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ وَمَا يَنظُرُ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً مَّا لَهَا
پس سزاوار گشت کیفر من [بر آنان] ﴿١٤﴾ و انتظار نمی برند اینها جز یک بانگ [سهمگین] را که نباشد برای آنها

مِن فَوَاقٍ ﴿١٥﴾ وَقَالُواْ رَبَّنَا عَجِّل لَّنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿١٦﴾
مهلتی ﴿١٥﴾ و گفتند [از روی تمسخر] پروردگار شتاب کن برای ما نصیب ما را [از عذاب] پیش از روز حساب ﴿١٦﴾

ٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱذۡكُرۡ عَبۡدَنَا دَاوُۥدَ ذَا ٱلۡأَيۡدِۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾
شکیبا باش بر آنچه می گویند و یاد کن بندهٔ ما داوود را که نیرومند بود به درستی که او بسیار بازگشت کننده [به سوی ما] بود ﴿۱۷﴾

إِنَّا سَخَّرۡنَا ٱلۡجِبَالَ مَعَهُۥ يُسَبِّحۡنَ بِٱلۡعَشِيِّ وَٱلۡإِشۡرَاقِ ﴿١٨﴾ وَٱلطَّيۡرَ
همانا ما مسخر ساختیم کوه ها را که همراه او تسبیح می گفتند شامگاه و بامداد ﴿۱۸﴾ و [مسخر ساختیم] مرغان را

مَحۡشُورَةٗۖ كُلّٞ لَّهُۥٓ أَوَّابٞ ﴿١٩﴾ وَشَدَدۡنَا مُلۡكَهُۥ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡحِكۡمَةَ
دسته جمعی هر یکی به او بازگردانده بودند ﴿۱۹﴾ و استوار داشتیم فرمانروایی او را و دادیم او را سنجیده کاری

وَفَصۡلَ ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٠﴾ ۞ وَهَلۡ أَتَىٰكَ نَبَؤُاْ ٱلۡخَصۡمِ إِذۡ تَسَوَّرُواْ
و داوری [فیصله دهنده] ﴿۲۰﴾ و آیا رسیده است به تو خبر آن نزاع کنندگان آنگاه که بالا آمدند

ٱلۡمِحۡرَابَ ﴿٢١﴾ إِذۡ دَخَلُواْ عَلَىٰ دَاوُۥدَ فَفَزِعَ مِنۡهُمۡۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ
از دیوار محراب ﴿۲۱﴾ آنگاه درآمدند بر داوود پس هراسید از ایشان گفتند مترس

خَصۡمَانِ بَغَىٰ بَعۡضُنَا عَلَىٰ بَعۡضٖ فَٱحۡكُم بَيۡنَنَا بِٱلۡحَقِّ وَلَا تُشۡطِطۡ
ما دو شاکی هستیم ستم کرده است یکی از ما بر دیگری پس حکم کن میان ما به حق و جور مکن

وَٱهۡدِنَآ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلصِّرَٰطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَٰذَآ أَخِي لَهُۥ تِسۡعٞ وَتِسۡعُونَ نَعۡجَةٗ
و هدایت کن ما را به راه راست ﴿۲۲﴾ به درستی که این برادر من است که او را نود و نه میش است

وَلِيَ نَعۡجَةٞ وَٰحِدَةٞ فَقَالَ أَكۡفِلۡنِيهَا وَعَزَّنِي فِي ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ
و برای من یک میش است و گفته است آن را هم به من واگذارد وغلبه کرده بر من در گفتگو ﴿۲۳﴾ گفت

لَقَدۡ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعۡجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِۦۖ وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡخُلَطَآءِ لَيَبۡغِي
به درستی که ستم کرده است بر تو با درخواست میش تو که ضمیمه کند به میش های خود و به درستی که بسیاری از شریکان ستم می کنند

بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٍ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَقَلِيلٞ
برخی شان بر برخی دیگر مگر آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته و اندک اند

مَّا هُمۡۗ وَظَنَّ دَاوُۥدُ أَنَّمَا فَتَنَّٰهُ فَٱسۡتَغۡفَرَ رَبَّهُۥ وَخَرَّۤ رَاكِعٗاۤ وَأَنَابَ ۩
ایشان و گمان برد داوود که ما آزمودیم او را پس آمرزش خواست از پروردگار خود و به رو درافتاد خاضعانه و [به سوی الله] برگشت

فَغَفَرۡنَا لَهُۥ ذَٰلِكَۖ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلۡفَىٰ وَحُسۡنَ مَـَٔابٖ ﴿٢٤﴾
ما هم بخشودیم بر او این کار را و به درستی که برای اوست نزد ما مقامی نزدیک و فرجامی نیک ﴿۲۴﴾

يَٰدَاوُۥدُ إِنَّا جَعَلۡنَٰكَ خَلِيفَةٗ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱحۡكُم بَيۡنَ ٱلنَّاسِ ﴿٢٥﴾
ای داوود به درستی که ما قرار دادیم تو را خلیفه ای در زمین پس داوری کن میان مردمان ﴿۲۵﴾

بِٱلۡحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ ٱلۡهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَضِلُّونَ
به حق و پیروی مکن ازهوس که گمراه کند تو را از راه الله به درستی که آنان که گمراه می شوند

عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدُۢ بِمَا نَسُواْ يَوۡمَ ٱلۡحِسَابِ ﴿٢٦﴾
از راه الله برای آنهاست عذابی سخت به سبب آن که فراموش کردند روز حساب را ﴿۲۶﴾

ربع حزب ۴۶

سجده مستحب

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَٰطِلًا ذَٰلِكَ ظَنُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
و نیافریدیم آسمان و زمین را و آنچه را در میان آنهاست به باطل این گمان کسانی است که کافر شده اند

فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنَ ٱلنَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
پس وای بر کسانی که کفر ورزیده اند از [عذاب] آتش ﴿۲۷﴾ آیا قرار می دهیم آنان را که ایمان آوردند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَٱلْمُفْسِدِينَ فِى ٱلْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ ٱلْمُتَّقِينَ كَٱلْفُجَّارِ
کارهای شایسته مانند تبهکاران در زمین؟ یا اینکه قرار می دهیم پرواپیشگان را مانند بدکاران

﴿٢٨﴾ كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ مُبَٰرَكٌ لِّيَدَّبَّرُوٓا۟ ءَايَٰتِهِۦ وَلِيَتَذَكَّرَ أُو۟لُوا۟
﴿۲۸﴾ [این] کتابی است که فرو فرستادیم آن را به سوی تو [کتابی] پربرکت تا تدبّر کنند[مردم] در آیات آن و تا پند گیرند

ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُۥدَ سُلَيْمَٰنَ نِعْمَ ٱلْعَبْدُ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ
خردمندان ﴿۲۹﴾ و بخشیدیم به داوود سلیمان را نیکو بنده ای بود به درستی که او بسیار رجوع کننده[به الله] بود

﴿٣٠﴾ إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِٱلْعَشِىِّ ٱلصَّٰفِنَٰتُ ٱلْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّىٓ
﴿۳۰﴾ آنگاه که عرضه شدند بر او آخر روز اسبان تیزتک ﴿۳۱﴾ پس گفت همانا من

أَحْبَبْتُ حُبَّ ٱلْخَيْرِ عَن ذِكْرِ رَبِّى حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِٱلْحِجَابِ ﴿٣٢﴾
برگزیدم دوستی این اسبان را بر یاد پروردگارم تا اینکه [خورشید] نهان شد در پس پرده ﴿۳۲﴾

رُدُّوهَا عَلَىَّ فَطَفِقَ مَسْحًۢا بِٱلسُّوقِ وَٱلْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا
[گفت] بازگردانید آنها را بر من پس شروع کرد به ذبح وپی کردن ساق ها وگردن ها[ی اسبان] ﴿۳۳﴾ و به تحقیق که آزمودیم

سُلَيْمَٰنَ وَأَلْقَيْنَا عَلَىٰ كُرْسِيِّهِۦ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ
سلیمان را و انداختیم بر تخت او جسدی را آنگاه [به سوی الله] برگشت ﴿۳۴﴾ گفت [ای] پروردگارم بیامرز

لِى وَهَبْ لِى مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِى لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِىٓ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾
مرا وعطا کن مرا فرمانروایی که نسزد هیچ کس را پس از من [جز من] همانا تویی بسیار بخشاینده ﴿۳۵﴾

فَسَخَّرْنَا لَهُ ٱلرِّيحَ تَجْرِى بِأَمْرِهِۦ رُخَآءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَٱلشَّيَٰطِينَ
پس مسخر گردانیدیم برای او باد را که روان می شد به فرمان او به نرمی هرجا که می رسید ﴿۳۶﴾ و [هم] شیاطین را

كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِى ٱلْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَٰذَا
از هر بنّا و غواصّی را ﴿۳۷﴾ و دیگران را بسته شدگان در زنجیرها ﴿۳۸﴾ این است

عَطَآؤُنَا فَٱمْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ
عطای ما اکنون احسان کن یا نگاهدار بی حساب ﴿۳۹﴾ و همانا که برای اوست نزد ما مقامی نزدیک و نیک

مَـَٔابٍ ﴿٤٠﴾ وَٱذْكُرْ عَبْدَنَآ أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَسَّنِىَ ٱلشَّيْطَٰنُ
فرجامی ﴿۴۰﴾ و یاد کن بندهٔ ما ایوب را آنگاه که ندا کرد پروردگار خود را به اینکه رسانیده است به من شیطان

بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ ٱرْكُضْ بِرِجْلِكَ هَٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾
رنج و عذابی را ﴿۴۱﴾ [گفتیم]بکوب پای خویش را [برزمین وچشمه‌ای برآمد گفتیم]این شستنگاهی سرد و نوشیدنی است ﴿۴۲﴾

وَوَهَبۡنَا لَهُۥٓ أَهۡلَهُۥ وَمِثۡلَهُم مَّعَهُمۡ رَحۡمَةٗ مِّنَّا وَذِكۡرَىٰ لِأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ
و عطا کردیم به او خانواده اش و مانندشان با ایشان تا رحمتی از جانب ما و پندی برای خردمندان باشد

﴿٤٣﴾ وَخُذۡ بِيَدِكَ ضِغۡثٗا فَٱضۡرِب بِّهِۦ وَلَا تَحۡنَثۡۗ إِنَّا وَجَدۡنَٰهُ صَابِرٗاۚ
﴿۴۳﴾ و [گفتیم] بگیر به دست خود دسته ای [ترکه را] پس بزن به آن [زن خود را] و سوگند مشکن همانا ما یافتیم او را شکیبا

نِّعۡمَ ٱلۡعَبۡدُ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٞ ﴿٤٤﴾ وَٱذۡكُرۡ عِبَٰدَنَآ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ
نیک بنده ای بود همانا او بسیار بازگشت کننده بود ﴿۴۴﴾ و یاد کن بندگان ما را ابراهیم و اسحاق و یعقوب را

أُوْلِي ٱلۡأَيۡدِي وَٱلۡأَبۡصَٰرِ ﴿٤٥﴾ إِنَّآ أَخۡلَصۡنَٰهُم بِخَالِصَةٖ ذِكۡرَى
که دارای قدرت و بینش بودند ﴿۴۵﴾ به درستی که ما نابِ برگزیده نمودیم ایشان را به ویژگی ای که یاد

ٱلدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمۡ عِندَنَا لَمِنَ ٱلۡمُصۡطَفَيۡنَ ٱلۡأَخۡيَارِ ﴿٤٧﴾ وَٱذۡكُرۡ
سرای [دیگر] است ﴿۴۶﴾ و به درستی که ایشان نزد ما از برگزیدگان نیکان اند ﴿۴۷﴾ و یاد کن

إِسۡمَٰعِيلَ وَٱلۡيَسَعَ وَذَا ٱلۡكِفۡلِۖ وَكُلّٞ مِّنَ ٱلۡأَخۡيَارِ ﴿٤٨﴾ هَٰذَا ذِكۡرٞۚ
اسماعیل و الیسع و ذالکفل را و همه ایشان از نیکان اند ﴿۴۸﴾ این پندی است

وَإِنَّ لِلۡمُتَّقِينَ لَحُسۡنَ مَـَٔابٖ ﴿٤٩﴾ جَنَّٰتِ عَدۡنٖ مُّفَتَّحَةٗ لَّهُمُ ٱلۡأَبۡوَٰبُ
و همانا برای پرواپیشگان سرانجامی نیکو است ﴿۴۹﴾ باغ های جاویدی که گشوده است برای آنها درهای آن

﴿٥٠﴾ مُتَّكِـِٔينَ فِيهَا يَدۡعُونَ فِيهَا بِفَٰكِهَةٖ كَثِيرَةٖ وَشَرَابٖ ﴿٥١﴾
﴿۵۰﴾ درحالی که تکیه کنان باشند در آن می طلبند در آنجا میوهٔ فراوان و نوشیدنی را ﴿۵۱﴾

۞ وَعِندَهُمۡ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرۡفِ أَتۡرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوۡمِ
و باشند نزد ایشان زنان فروهشته چشم همسال ﴿۵۲﴾ این است آنچه وعده داده می شوید [به آن] برای روز

نصف حزب ۴۶

ٱلۡحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰذَا لَرِزۡقُنَا مَا لَهُۥ مِن نَّفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَٰذَاۚ وَإِنَّ
حساب ﴿۵۳﴾ همانا این است روزیِ ما نیست برای آن هیچ پایانی ﴿۵۴﴾ این است [سرانجام متقین] و همانا

لِلطَّٰغِينَ لَشَرَّ مَـَٔابٖ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصۡلَوۡنَهَا فَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَٰذَا
برای سرکشان قطعاً بد فرجامی است ﴿۵۵﴾ به دوزخ درآیند در آن پس بد جایگاهی است ﴿۵۶﴾ این است

فَلۡيَذُوقُوهُ حَمِيمٞ وَغَسَّاقٞ ﴿٥٧﴾ وَءَاخَرُ مِن شَكۡلِهِۦٓ أَزۡوَٰجٌ ﴿٥٨﴾
که باید بچشند آن را آبی جوشان و خونابه ای چرکین ﴿۵۷﴾ و دیگر از همانند آن [عذاب های] گوناگون ﴿۵۸﴾

هَٰذَا فَوۡجٞ مُّقۡتَحِمٞ مَّعَكُمۡ لَا مَرۡحَبَۢا بِهِمۡۚ إِنَّهُمۡ صَالُواْ ٱلنَّارِ ﴿٥٩﴾
اینان گروهی اند داخل شونده [در دوزخ] با شما خوشامد مباد ایشان را بی گمان آنها داخل شوندگان در آتش اند ﴿۵۹﴾

قَالُواْ بَلۡ أَنتُمۡ لَا مَرۡحَبَۢا بِكُمۡۖ أَنتُمۡ قَدَّمۡتُمُوهُ لَنَاۖ فَبِئۡسَ ٱلۡقَرَارُ ﴿٦٠﴾
گویند بلکه شمایید که خوشامد مباد شما را پیش آوردید آن را برای ما پس بد جایگاهی است ﴿۶۰﴾

قَالُواْ رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدۡهُ عَذَابٗا ضِعۡفٗا فِي ٱلنَّارِ ﴿٦١﴾
گویند [ای] پروردگارا کسی که پیش آورده است برای ما این را پس زیاده کن برای او عذابی دو چندان را در آتش [دوزخ] ﴿۶۱﴾

وَقَالُواْ مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُم مِّنَ ٱلْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَٰهُمْ
و گویند چه شده است ما را که نمی بینیم مردانی را که ما می شمردیم آنان را از بدان ﴿٦٢﴾ آیا[بی جهت] آنان را گرفته

سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ ٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ
بودیم به مسخره یا بگردیده است از ایشان چشم ها[ی ما] ﴿٦٣﴾ به درستی که این قطعاً حق است کشمکش

ٱلنَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَنَا۠ مُنذِرٌ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾
دوزخیان ﴿٦٤﴾ بگو جز این نیست که من بیم دهنده ام و نیست هیچ الهی مگر الله یگانهٔ بس چیره ﴿٦٥﴾

رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفَّٰرُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَؤٌاْ
پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست آن پیروزمند بس آمرزگار ﴿٦٦﴾ بگو این خبری

عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾ أَنتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍۭ بِٱلْمَلَإِ ٱلْأَعْلَىٰٓ
بزرگ است ﴿٦٧﴾ شما از آن روگردانید ﴿٦٨﴾ نیست مرا هیچ دانشی به آن گروه برتر[از فرشتگان]

إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِن يُوحَىٰٓ إِلَيَّ إِلَّآ أَنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ
آنگاه که باهم[در آفرینش آدم] کشمکش می کردند ﴿٦٩﴾ وحی فرستاده نمی شود به من مگر اینکه من بیم دهنده‌ای آشکارم ﴿٧٠﴾ آنگاه که گفت

رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي خَٰلِقٌۢ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيهِ
پروردگار تو به فرشتگان همانا من آفریننده ام بشری را از گل ﴿٧١﴾ پس چون اندام او را سامان دادم و دمیدم در وی

مِن رُّوحِي فَقَعُواْ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ
از روح خود پس بیفتید برای او سجده کنان ﴿٧٢﴾ پس سجده کردند فرشتگان همه‌شان

أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ إِلَّآ إِبْلِيسَ ٱسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ
با هم ﴿٧٣﴾ مگر ابلیس که تکبر ورزید و شد از کافران ﴿٧٤﴾ فرمود

يَٰٓإِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَن تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنتَ
ای ابلیس چه چیز بازداشت تو را از اینکه سجده کنی برای آنچه آفریدم به دو دست خود؟ آیا تکبر کردی یا هستی

مِنَ ٱلْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا۠ خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُۥ مِن طِينٍ
از برتران ﴿٧٥﴾ گفت من بهترم از وی آفریده ای مرا از آتش و آفریده ای او را از گل

﴿٧٦﴾ قَالَ فَٱخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِيٓ إِلَىٰ يَوْمِ
﴿٧٦﴾ فرمود پس بیرون رو از آن همانا تو رانده شده ای ﴿٧٧﴾ و بی گمان بر توست لعنت من تا روز

ٱلدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرْنِيٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ
جزا ﴿٧٨﴾ گفت [ای] پروردگارم پس مهلت بده مرا تا روزی که برانگیخته شوند [مردگان] ﴿٧٩﴾ فرمود همانا تو

مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْوَقْتِ ٱلْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ
از مهلت داده شدگانی ﴿٨٠﴾ تا روز وقت معلوم ﴿٨١﴾ گفت پس سوگند به عزّت تو

لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾
که البته گمراه گردانم ایشان را همگی ﴿٨٢﴾ مگر بندگان تو آنهایی که ناب برگزیده اند ﴿٨٣﴾

قَالَ فَٱلْحَقُّ وَٱلْحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ
گفت این حق است و من حق را می گویم ﴿۸۴﴾ که هر آینه پر کنم دوزخ را از تو و از آنان که پیروی کنند تو را

مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُتَكَلِّفِينَ
از ایشان همگی ﴿۸۵﴾ بگو نمی خواهم از شما بر این کار هیچ مزدی را و نیستم من از برسازندگان [که قرآن را از پیش خود ساخته باشم]

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُۥ بَعْدَ حِينٍۭ ﴿٨٧﴾ ﴿٨٨﴾
نیست آن مگر پندی برای جهانیان ﴿۸۶﴾ و البته خواهید دانست خبر آن را پس از چندی ﴿۸۷﴾ ﴿۸۸﴾

سُورَةُ الزُّمَرِ

ترتیبها ۳۹ — آیاتها ۷۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ
فروفرستادن این کتاب از [سوی] الله پیروزمند سنجیده کار است ﴿۱﴾ بی گمان ما فروفرستاده ایم به سوی تو

ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ فَٱعْبُدِ ٱللَّهَ مُخْلِصًا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا
این کتاب را به حق پس پرستش کن الله را درحالی که خالص کننده باشی برای او عبادت را ﴿۲﴾ آگاه باش

لِلَّهِ ٱلدِّينُ ٱلْخَالِصُ ۚ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ
از آنِ الله است عبادت خالص و آنان که گرفتند جز الله دوستانی را

مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلْفَىٰٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ
[گفتند] عبادت نمی کنیم آنان را مگر برای آنکه نزدیک گردانند ما را به الله نزدیک گردانیدنی همانا الله داوری می کند میان ایشان

فِى مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى مَنْ هُوَ كَٰذِبٌ
در چیزی که ایشان در آن اختلاف دارند همانا الله راه نمی نماید آن را که او دروغگوی

كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَّوْ أَرَادَ ٱللَّهُ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا لَّٱصْطَفَىٰ مِمَّا
بسیار ناسپاس است ﴿۳﴾ اگر می خواست الله که گیرد فرزندی را البته برمی گزید از آنچه

يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ ۖ هُوَ ٱللَّهُ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّارُ ﴿٤﴾
می آفریند آنچه را که می خواست پاک است او اوست الله یگانهٔ بس چیره ﴿۴﴾

خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۖ يُكَوِّرُ ٱلَّيْلَ عَلَى ٱلنَّهَارِ
آفریده است آسمان ها و زمین را به حق می پیچاند شب را بر روز

وَيُكَوِّرُ ٱلنَّهَارَ عَلَى ٱلَّيْلِ ۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ ۖ
و می پیچاند روز را بر شب و مسخر ساخته است آفتاب و ماه را

كُلٌّ يَجْرِى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفَّٰرُ ﴿٥﴾
هر یک روان است برای مدّتی معین آگاه باشید اوست آن پیروزمند آمرزگار ﴿۵﴾

خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنزَلَ لَكُم
بیافرید شما را از یک تن سپس آفرید از آن جفت او را و فرو فرستاد برای شما

مِّنَ ٱلْأَنْعَٰمِ ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍ يَخْلُقُكُمْ فِى بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ
از چهارپایان دامی هشت تا [نر و ماده] می‌آفریند شما را در شکم های مادرانتان

خَلْقًا مِّنۢ بَعْدِ خَلْقٍ فِى ظُلُمَٰتٍ ثَلَٰثٍ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ
آفرینشی پس از آفریدن دیگر در تاریکی های سه گانه این است الله پروردگار شما برای اوست

ٱلْمُلْكُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا۟ فَإِنَّ
فرمانروایی نیست هیچ الهی مگر او پس کجا گردانیده می‌شوید ﴿٦﴾ اگر کافر شوید پس همانا

ٱللَّهَ غَنِىٌّ عَنكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ ٱلْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا۟ يَرْضَهُ
الله بی نیاز است از شما و نمی پسندد برای بندگان خود کفر را و اگر شکر کنید می پسندد آن را

لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ
برای شما و برنمی دارد هیچ بردارنده ای بار [گناه] دیگری را سپس به سوی پروردگار شماست بازگشت شما

فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٧﴾
پس آگاه می سازد شما را به آنچه می کردید همانا او داناست به راز سینه ها ﴿٧﴾

۞ وَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُۥ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُۥ
و چون برسد انسان را رنجی می خواند پروردگار خود را رجوع کنان به سوی او باز چون ارزانی کند به او

نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِىَ مَا كَانَ يَدْعُوٓا۟ إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا
نعمتی را از طرف خود فراموش کند آنچه می خواند [الله را] به جهت رفع آن پیش از آن و قرار می دهد برای الله همتایانی را

لِّيُضِلَّ عَن سَبِيلِهِۦ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَٰبِ
تا گمراه کند مردم را از راه الله بگو بهره برگیر به کفر خود اندکی همانا تو از همدمان

ٱلنَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَٰنِتٌ ءَانَآءَ ٱلَّيْلِ سَاجِدًا وَقَآئِمًا يَحْذَرُ
آتشی ﴿٨﴾ آیا کسی که او عبادت‌کننده است در ساعات شب سجده کنان و قیام کنان می‌ترسد

ٱلْءَاخِرَةَ وَيَرْجُوا۟ رَحْمَةَ رَبِّهِۦ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَٱلَّذِينَ
از آخرت وامید دارد به رحمت پروردگار خود [برابر است با آن مشرک ناسپاس] بگو آیا برابرند آنان که می دانند و آنان که

لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٩﴾ قُلْ يَٰعِبَادِ ٱلَّذِينَ
نمی‌دانند تنها پند می گیرند خردمندان ﴿٩﴾ بگو ای بندگان من که

ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ فِى هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا حَسَنَةٌ
ایمان آورده اید پروا کنید از پروردگار خود برای آنان که نیکویی کردند در این دنیا پاداشی نیک است

وَأَرْضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى ٱلصَّٰبِرُونَ أَجْرَهُم بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾
و زمین الله فراخ است جز این نیست که تمام داده می شود به صابران پاداششان بی شمار ﴿١٠﴾

سه چهارم حزب ۴۶

قُلۡ إِنِّيٓ أُمِرۡتُ أَنۡ أَعۡبُدَ ٱللَّهَ مُخۡلِصٗا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرۡتُ لِأَنۡ أَكُونَ
بگو همانا من فرمان یافته ام که پرستش کنم الله را درحالی که خالص کرده باشم برای او پرستش را (۱۱) و فرمان یافته ام تا اینکه باشم

أَوَّلَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلۡ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنۡ عَصَيۡتُ رَبِّي عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ
نخستین [کس از] مسلمانان (۱۲) بگو همانا من می ترسم اگر نافرمانی کنم پروردگار خود را از عذاب روزی بزرگ

﴿١٣﴾ قُلِ ٱللَّهَ أَعۡبُدُ مُخۡلِصٗا لَّهُۥ دِينِي ﴿١٤﴾ فَٱعۡبُدُواْ مَا شِئۡتُم مِّن دُونِهِۦۗ
(۱۳) بگو الله را عبادت می کنم خالص کنان برای او پرستش خود را (۱۴) پس بپرستید آنچه را خواهید جز او [ولی زیان خواهید دید]

قُلۡ إِنَّ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ وَأَهۡلِيهِمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ أَلَا
بگو به درستی که زیانکاران کسانی اند که تباه کرده اند خود را و خانوادهٔ خود را در روز رستاخیز آگاه باش

ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡخُسۡرَانُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُم مِّن فَوۡقِهِمۡ ظُلَلٞ مِّنَ ٱلنَّارِ
همین است آن زیان آشکار (۱۵) برای آنهاست از بالای سرشان سایه بان هایی از آتش

وَمِن تَحۡتِهِمۡ ظُلَلٞۚ ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ ٱللَّهُ بِهِۦ عِبَادَهُۥۚ يَٰعِبَادِ فَٱتَّقُونِ ﴿١٦﴾
و از زیر پایشان نیز سایه بان هایی این است [آن عذابی که] می ترساند الله به آن بندگان خود را ای بندگان من پروا کنید از [عذاب] من (۱۶)

وَٱلَّذِينَ ٱجۡتَنَبُواْ ٱلطَّٰغُوتَ أَن يَعۡبُدُوهَا وَأَنَابُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ لَهُمُ ٱلۡبُشۡرَىٰۚ
و کسانی که دوری کردند از طاغوت که بپرستند آنها را و برگشتند به سوی الله برای ایشان است مژده

فَبَشِّرۡ عِبَادِ ﴿١٧﴾ ٱلَّذِينَ يَسۡتَمِعُونَ ٱلۡقَوۡلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحۡسَنَهُۥٓۚ
پس مژده بده بندگانم را (۱۷) همانان که گوش فرامی دهند سخن را پس پیروی می کنند نیکوترین آن را

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَىٰهُمُ ٱللَّهُۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿١٨﴾
آنانند که هدایت کرده است ایشان را الله و آنان همان خردمندان اند (۱۸)

أَفَمَنۡ حَقَّ عَلَيۡهِ كَلِمَةُ ٱلۡعَذَابِ أَفَأَنتَ تُنقِذُ مَن فِي ٱلنَّارِ ﴿١٩﴾
آیا پس کسی که سزاوار گشت بر وی فرمان عذاب آیا تو می رهانی کسی را که در آتش است (۱۹)

لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ رَبَّهُمۡ لَهُمۡ غُرَفٞ مِّن فَوۡقِهَا غُرَفٞ مَّبۡنِيَّةٞ تَجۡرِي
لیکن آنان که پروا کردند از پروردگار خود برای ایشان است کوشک هایی که بر فراز آنها کوشک هایی بنا شده است روان است

مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَعۡدَ ٱللَّهِۖ لَا يُخۡلِفُ ٱللَّهُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٢٠﴾ أَلَمۡ تَرَ
زیر آن جوی ها وعدهٔ الله است خلاف نمی کند الله وعدهٔ خود را (۲۰) آیا ندیدی

أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَسَلَكَهُۥ يَنَٰبِيعَ فِي ٱلۡأَرۡضِ ثُمَّ
که الله فروفرستاده از آسمان آب را پس روان کرد آن‌را در چشمه‌هایی در زمین سپس

يُخۡرِجُ بِهِۦ زَرۡعٗا مُّخۡتَلِفًا أَلۡوَٰنُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ مُصۡفَرّٗا ثُمَّ
برمی‌آورد با آن کِشت‌هایی را که گوناگون است رنگ‌های آن سپس پژمرده می‌شود پس می‌بینی آن را زرد شده سپس

يَجۡعَلُهُۥ حُطَٰمًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكۡرَىٰ لِأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٢١﴾
می‌گرداند آن را ریز ریز همانا در این پندی برای خردمندان است (۲۱)

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدۡرَهُۥ لِلۡإِسۡلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٖ مِّن رَّبِّهِۦۚ فَوَيۡلٞ
آیا کسی که گشوده است الله سینهٔ او را برای دین اسلام پس او بر نوری باشد از جانب پروردگار خود پس وای

لِّلۡقَٰسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكۡرِ ٱللَّهِۚ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾
به حال سخت دلان از یاد الله آنان در گمراهی آشکارند (۲۲)

ٱللَّهُ نَزَّلَ أَحۡسَنَ ٱلۡحَدِيثِ كِتَٰبٗا مُّتَشَٰبِهٗا مَّثَانِيَ تَقۡشَعِرُّ مِنۡهُ
الله نازل کرد بهترین سخن را کتابی که [آیاتش] مشابه به هم [و] مکرّرات است که می‌لرزد از [شنیدن] آن

جُلُودُ ٱلَّذِينَ يَخۡشَوۡنَ رَبَّهُمۡ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمۡ وَقُلُوبُهُمۡ
پوست‌های آنان که می‌ترسند از پروردگارشان سپس نرم می‌شود پوست‌هایشان و دل‌هایشان

إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهۡدِي بِهِۦ مَن يَشَآءُۚ وَمَن
با یاد الله این است هدایت الله هدایت می‌کند با آن هرکس را که بخواهد و هرکه را

يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنۡ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّقِي بِوَجۡهِهِۦ سُوٓءَ
گمراه کند الله پس نیست برای او هیچ هدایت کننده‌ای (۲۳) آیا کسی که سپر می‌کند روی خود را از سختی

ٱلۡعَذَابِ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَقِيلَ لِلظَّٰلِمِينَ ذُوقُواْ مَا كُنتُمۡ تَكۡسِبُونَ
عذاب در روز رستاخیز [برابر است با کسانی که از عذاب در امان‌اند] و گفته می‌شود به ستمکاران بچشید [سزای] آنچه کسب می‌کردید

﴿٢٤﴾ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ فَأَتَىٰهُمُ ٱلۡعَذَابُ مِنۡ حَيۡثُ
(۲۴) تکذیب کردند آنان که پیش از ایشان بودند [پیامبرانشان را] پس رسید به ایشان عذاب از جایی که

لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ ٱللَّهُ ٱلۡخِزۡيَ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ
درنمی یافتند (۲۵) پس چشانید به آنان الله رسوایی را در زندگانی دنیا و هر آینه عذاب

ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدۡ ضَرَبۡنَا لِلنَّاسِ فِي
آخرت بزرگ تر است اگر می دانستند (۲۶) و هر آینه زدیم برای مردمان در

هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٖ لَّعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرۡءَانًا عَرَبِيًّا
این قرآن از هر مَثَلی باشد که آنان پند گیرند (۲۷) [فرو فرستادیم] قرآنی را به[زبان]عربی

غَيۡرَ ذِي عِوَجٖ لَّعَلَّهُمۡ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا رَّجُلٗا فِيهِ
بدون هیچ گونه کجی باشد که آنان پروا کنند (۲۸) زده است الله مَثَلی را، مردی را که در[مالکیت]او

شُرَكَآءُ مُتَشَٰكِسُونَ وَرَجُلٗا سَلَمٗا لِّرَجُلٍ هَلۡ يَسۡتَوِيَانِ مَثَلًاۚ
شریکانی درگیر اند و مردی که فرمانبر یک تن است آیا این دو برابرند در مَثَل

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٞ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ
ستایش از آن الله است بلکه بیشتر شان نمی دانند (۲۹) همانا تو مردنی هستی و همانا آنها هم مردنی هستند

﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عِندَ رَبِّكُمۡ تَخۡتَصِمُونَ ﴿٣١﴾
(۳۰) باز البته شما روز رستاخیز نزد پروردگار خود کشمکش خواهید کرد (۳۱)

۞ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن كَذَبَ عَلَى ٱللَّهِ وَكَذَّبَ بِٱلصِّدۡقِ
پس کیست ستمکارتر از آنکه دروغ بربندد بر الله و تکذیب کند سخن راست را

إِذۡ جَآءَهُۥٓۚ أَلَيۡسَ فِي جَهَنَّمَ مَثۡوٗى لِّلۡكَٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِي
چون به او برسد؟ آیا نیست در دوزخ جایگاهی برای کافران ﴿۳۲﴾ و کسی که

جَآءَ بِٱلصِّدۡقِ وَصَدَّقَ بِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾
بیاورد گفتار راست را و تصدیق کند آن را آنان همان پروایپیشگان اند ﴿۳۳﴾

لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمۡۚ ذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٣٤﴾
برای ایشان است آنچه خواهند نزد پروردگارشان این است پاداش نیکوکاران ﴿۳۴﴾

لِيُكَفِّرَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ أَسۡوَأَ ٱلَّذِي عَمِلُواْ وَيَجۡزِيَهُمۡ أَجۡرَهُم
تا سرانجام بزداید الله از ایشان بدترین کاری که کرده اند و پاداش بدهد به ایشان مزد ایشان را

بِأَحۡسَنِ ٱلَّذِي كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِكَافٍ
با نیکوترین کاری که می کردند ﴿۳۵﴾ آیا نیست الله بسندهٔ

عَبۡدَهُۥۖ وَيُخَوِّفُونَكَ بِٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦۚ وَمَن يُضۡلِلِ
بندهٔ خود؟ و می ترسانند تو را به کسانی که غیر اویند و هرکه را گمراه کند

ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنۡ هَادٖ ﴿٣٦﴾ وَمَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّضِلٍّۗ
الله پس نیست برای او هیچ هدایت کننده ای ﴿۳۶﴾ و هرکه را هدایت کند [او را] الله پس نیست برای او هیچ گمراه کننده ای

أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِعَزِيزٖ ذِي ٱنتِقَامٖ ﴿٣٧﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ
آیا نیست الله پیروزمند انتقام گیرنده ﴿۳۷﴾ و اگر بپرسی ازایشان که چه کسی آفریده است

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۚ قُلۡ أَفَرَءَيۡتُم مَّا تَدۡعُونَ
آسمان ها و زمین را؟ البته گویند الله بگو پس به من خبر دهید چیزهایی را که می خوانید

مِن دُونِ ٱللَّهِ إِنۡ أَرَادَنِيَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ هَلۡ هُنَّ كَٰشِفَٰتُ ضُرِّهِۦٓ
جز الله اگر بخواهد به من الله زیانی را آیا آنان برطرف کنندهٔ زیان او هستند؟

أَوۡ أَرَادَنِي بِرَحۡمَةٍ هَلۡ هُنَّ مُمۡسِكَٰتُ رَحۡمَتِهِۦۚ قُلۡ حَسۡبِيَ
یا اگر بخواهد الله به من رحمتی را آیا آنان بازدارندگان رحمت او هستند بگو کافی است برای من

ٱللَّهُۖ عَلَيۡهِ يَتَوَكَّلُ ٱلۡمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلۡ يَٰقَوۡمِ ٱعۡمَلُواْ
الله بر او توکل می کنند توکل کنندگان ﴿۳۸﴾ بگو ای قوم من عمل کنید

عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنِّي عَٰمِلٞۖ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿٣٩﴾
بر روش و منش خویش همانا من نیز عمل کنندهام پس زود بدانید ﴿۳۹﴾

مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيۡهِ عَذَابٞ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾
کیست که بیاید بر او عذابی که رسوا کند او را و فرودآید بر وی عذابی پایدار ﴿۴۰﴾

إِنَّآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ لِلنَّاسِ بِٱلۡحَقِّۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ

همانا ما فرود آوردیم بر تو این کتاب را برای همهٔ مردمان به حق پس هرکه هدایت یافت

فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيۡهَاۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم

برای خودش است و هرکه گمراه شد پس جز این نیست که گمراه می شود به زیان خود و نیستی تو بر ایشان

بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ ٱللَّهُ يَتَوَفَّى ٱلۡأَنفُسَ حِينَ مَوۡتِهَا وَٱلَّتِي

گمارده [تا به هدایتشان واداری] ﴿٤١﴾ الله برمی گیرد [می ستاند] جان ها را هنگام مرگ شان و جان کسانی که

لَمۡ تَمُتۡ فِي مَنَامِهَاۖ فَيُمۡسِكُ ٱلَّتِي قَضَىٰ عَلَيۡهَا ٱلۡمَوۡتَ

نمرده اند در خوابشان [می گیرد] پس نگه می دارد آن جانی را که حکم کرده است بر او مرگ را

وَيُرۡسِلُ ٱلۡأُخۡرَىٰٓ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمًّىۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ

و رها می کند آن دیگر را تا سرآمدیِ معین به درستی که در این نشانه هایی است

لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُفَعَآءَۚ

برای قومی که می اندیشند ﴿٤٢﴾ آیا گرفته اند جز الله شفاعت کنندگانی را؟

قُلۡ أَوَلَوۡ كَانُواْ لَا يَمۡلِكُونَ شَيۡـٔٗا وَلَا يَعۡقِلُونَ ﴿٤٣﴾

بگو و آیا اگرچه در اختیار نداشته باشند چیزی را و خرد هم نورزند ﴿٤٣﴾

قُل لِّلَّهِ ٱلشَّفَٰعَةُ جَمِيعٗاۖ لَّهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ ثُمَّ

بگو از آنِ الله است شفاعت همگی برای اوست فرمانروایی آسمان ها و زمین سپس

إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَحۡدَهُ ٱشۡمَأَزَّتۡ

به سوی او برگردانده می شوید ﴿٤٤﴾ و چون یاد شود الله به یگانگی متنفّر می گردد

قُلُوبُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِۖ وَإِذَا ذُكِرَ ٱلَّذِينَ

دل های آنان که ایمان ندارند به آخرت و چون یاد شوند آن کسانی که

مِن دُونِهِۦٓ إِذَا هُمۡ يَسۡتَبۡشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ ٱللَّهُمَّ فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ

جز اویند آنگاه آنها شادمانی می کنند ﴿٤٥﴾ بگو بار الها آفرینندهٔ آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِ عَٰلِمَ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ أَنتَ تَحۡكُمُ بَيۡنَ عِبَادِكَ

و زمین دانندهٔ نهان و آشکارا تویی که داوری می کنی میان بندگانت

فِي مَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوۡ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ

در آنچه که ایشان در آن اختلاف می کردند ﴿٤٦﴾ واگر باشد برای آنان که ستم کرده اند

مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفۡتَدَوۡاْ بِهِۦ مِن سُوٓءِ ٱلۡعَذَابِ

آنچه در زمین است همگی و مانند آن به همراهش قطعاً فدیه می دادند آن را [تا در امان بمانند] از سختی عذاب

يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَبَدَا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مَا لَمۡ يَكُونُواْ يَحۡتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

در روز رستاخیز و ظاهر شود برای آنان از سوی الله آنچه که گمان آن را نمی کردند ﴿٤٧﴾

وَبَدَا لَهُمۡ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ
و آشکار شود برای آنها بدی های آنچه کرده بودند و احاطه کند آنان را آن[عذابی] که بدان

يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ ٱلۡإِنسَٰنَ ضُرّٞ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلۡنَٰهُ
ریشخند می کردند ﴿۴۸﴾ پس چون برسد انسان را گزندی می خواند ما را آنگاه چون ارزانی داریم به او

نِعۡمَةٗ مِّنَّا قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلۡمِۭۚ بَلۡ هِيَ فِتۡنَةٞ وَلَٰكِنَّ
نعمتی را از طرف خود گوید جز این نیست که داده شده است به من این بنابر دانشی[که در من است] [نه] بلکه این[نعمت] آزمایشی است ولیکن

أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدۡ قَالَهَا ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ فَمَآ أَغۡنَىٰ
بیشتر شان نمی دانند ﴿۴۹﴾ هر آینه گفتند آن[سخن] را آنان که پیش از ایشان بودند ولی دفع نکرد

عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمۡ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْۚ
از ایشان[عذاب را] آنچه را که کسب می کردند ﴿۵۰﴾ پس رسید به آنان بدی‌های آنچه کسب کردند

وَٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡ هَٰٓؤُلَآءِ سَيُصِيبُهُمۡ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْ
و آنان که ستم کردند از اینان خواهد رسید به ایشان بدی‌های آنچه که کسب کرده اند

وَمَا هُم بِمُعۡجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ
و نیستند ایشان عاجز کنندگان [الله] ﴿۵۱﴾ و آیا ندانستند که الله می گشاید روزی را

لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٢﴾
برای هر که خواهد و تنگ می گرداند [برای هر که خواهد] همانا در این نشانه هایی است برای گروهی که ایمان دارند ﴿۵۲﴾

۞ قُلۡ يَٰعِبَادِيَ ٱلَّذِينَ أَسۡرَفُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ لَا تَقۡنَطُواْ مِن
بگو ای بندگان من آنان که زیاده روی کرده اید [در گناه] به زیان خود نا امید مشوید از

رَّحۡمَةِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَغۡفِرُ ٱلذُّنُوبَ جَمِيعًاۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ
رحمت الله همانا الله می آمرزد گناهان را همگی همانا اوست آن آمرزگار مهربان

﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ وَأَسۡلِمُواْ لَهُۥ مِن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَكُمُ
﴿۵۳﴾ و برگردید به سوی پروردگارتان و فرمان برید او را پیش از آنکه بیاید به شما

ٱلۡعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَٱتَّبِعُوٓاْ أَحۡسَنَ مَآ أُنزِلَ
آن عذاب [موعود] آنگاه یاری نخواهید شد ﴿۵۴﴾ و پیروی کنید از نیکوترین چیزی که نازل شده است

إِلَيۡكُم مِّن رَّبِّكُم مِّن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَكُمُ ٱلۡعَذَابُ
به سوی شما از جانب پروردگارتان پیش از آنکه بیاید شما را عذاب

بَغۡتَةٗ وَأَنتُمۡ لَا تَشۡعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَن تَقُولَ نَفۡسٞ يَٰحَسۡرَتَىٰ
ناگهان درحالی که شما خبردار نباشید ﴿۵۵﴾ [پیش از] آنکه گوید هر کسی ای دریغا

عَلَىٰ مَا فَرَّطتُ فِي جَنۢبِ ٱللَّهِ وَإِن كُنتُ لَمِنَ ٱلسَّٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾
بر آنچه کوتاهی کردم در حق الله و هر آینه بودم از مسخره کنندگان ﴿۵۶﴾

ربع حزب ۴۷

أَوۡ تَقُولَ لَوۡ أَنَّ ٱللَّهَ هَدَىٰنِي لَكُنتُ مِنَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾
یا گوید اگر الله هدایت می کرد مرا البته می بودم از پروایپیشگان (۵۷)

أَوۡ تَقُولَ حِينَ تَرَى ٱلۡعَذَابَ لَوۡ أَنَّ لِي كَرَّةٗ فَأَكُونَ
یا گوید وقتی که بیند عذاب را کاش مرا برگشتی باشد [به دنیا] تا شوم

مِنَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدۡ جَآءَتۡكَ ءَايَٰتِي فَكَذَّبۡتَ بِهَا
از نیکوکاران (۵۸) آری به تحقیق آمد برای تو آیات من پس تکذیب کردی آنها را

وَٱسۡتَكۡبَرۡتَ وَكُنتَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
و تکبر نمودی و شدی از کافران (۵۹) و در روز رستاخیز

تَرَى ٱلَّذِينَ كَذَبُواْ عَلَى ٱللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسۡوَدَّةٌۚ أَلَيۡسَ فِي
می بینی آنان را که دروغ گفتند بر الله روی‌هاشان سیاه است آیا نیست در

جَهَنَّمَ مَثۡوٗى لِّلۡمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ
دوزخ جایگاهی برای متکبران (۶۰) و نجات دهد الله آنان را که پروا داشته اند

بِمَفَازَتِهِمۡ لَا يَمَسُّهُمُ ٱلسُّوٓءُ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ
به سوی کامیابی شان نرسد به ایشان بدی و نه ایشان اندوهگین شوند (۶۱) الله

خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ﴿٦٢﴾ لَّهُۥ مَقَالِيدُ
آفرینندهٔ هر چیزی است و او بر هر چیزی نگهبان است (۶۲) تنها برای اوست کلیدهای

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ
آسمان ها و زمین و آنان که کفر ورزیدند به آیات الله آنان

هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلۡ أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ تَأۡمُرُوٓنِّيٓ أَعۡبُدُ أَيُّهَا
همان زیان کاران‌اند (۶۳) بگو آیا جز الله فرمان می دهید مرا بپرستم ای

ٱلۡجَٰهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدۡ أُوحِيَ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكَ لَئِنۡ
نادانان (۶۴) و به تحقیق وحی شده است به تو و به آنان که پیش از تو بودند که اگر

أَشۡرَكۡتَ لَيَحۡبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ٱللَّهَ
شرک بورزی البته تباه شود عمل تو و هر آینه شوی از زیان کاران (۶۵) بلکه الله را

فَٱعۡبُدۡ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ قَدۡرِهِۦ
پرستش کن و باش از شکرگزاران. (۶۶) و ارج ننهادند الله را سزاوار ارجمندیش

وَٱلۡأَرۡضُ جَمِيعٗا قَبۡضَتُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُ
در حالی که زمین همگی [در] قبضهٔ [قدرت] اوست در روز رستاخیز و آسمان ها

مَطۡوِيَّٰتُۢ بِيَمِينِهِۦۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٦٧﴾
پیچیده در دست اوست پاک است او و برتر است از آنچه شریک [او] می سازند (۶۷)

وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَصَعِقَ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلْأَرْضِ
و دمیده شود در صور پس می میرد هرکه در آسمان ها و هرکه در زمین است

إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ
مگر آنکه خواهد الله سپس دمیده شود در آن بار دیگر پس به ناگاه ایشان ایستادگان اند می نگرند [هر طرف را]

﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ ٱلْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ ٱلْكِتَٰبُ وَجِاْيٓءَ
﴿٦٨﴾ و روشن شود زمین به نور پروردگارش و نهاده شود نامهٔ اعمال و آورده شوند

بِٱلنَّبِيِّۦنَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ
پیامبران و گواهان و داوری شود میان ایشان به حق و آنان مورد ستم قرار نگیرند

﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾
﴿٦٩﴾ و تمام داده شود به هر کسی جزای آنچه کرده است و او[الله] داناتر است به آنچه می کنند ﴿٧٠﴾

وَسِيقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا
و رانده می شوند کسانی که کفر ورزیدند به سوی دوزخ گروه گروه تا چون بیایند نزد آن[دوزخ]

فُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ
گشوده شود درهای آن و گویند به آنان نگهبانان آن [دوزخ] آیا نیامده بودند نزد شما فرستادگانی از جنس شما

يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ
که بخوانند بر شما آیات پروردگارتان را و بیم دهند شما را از دیدار این روز

هَٰذَا قَالُواْ بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ ٱلْعَذَابِ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ
شما گویند آری و لیکن سزاوار گشته است سخن عذاب بر کافران

﴿٧١﴾ قِيلَ ٱدْخُلُوٓاْ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى
﴿٧١﴾ گفته شود درآیید به دروازه های دوزخ جاودانه در آن پس بد است جایگاه

ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْاْ رَبَّهُمْ إِلَى
متکبّران ﴿٧٢﴾ و رانده شوند آنان که پرواکردند از پروردگار خود به سوی

ٱلْجَنَّةِ زُمَرًا حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ
بهشت گروه گروه تا چون بیایند نزد آن[بهشت] درحالی که گشوده شده است دروازه های آن و گویند به ایشان

خَزَنَتُهَا سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَٱدْخُلُوهَا خَٰلِدِينَ ﴿٧٣﴾
نگهبانان آن[بهشت] سلام بر شما خوش باشید پس درآیید در آن جاودانه ﴿٧٣﴾

وَقَالُواْ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُۥ وَأَوْرَثَنَا ٱلْأَرْضَ
و گویند ستایش از آنِ الله است که راست گردانید بر ما وعدهٔ خود را و به میراث داد ما را این سرزمین

نَتَبَوَّأُ مِنَ ٱلْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَآءُ فَنِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ﴿٧٤﴾
جای می گیریم از بهشت هرجا که بخواهیم پس نیکو است پاداش عمل کنندگان ﴿٧٤﴾

وَتَرَى ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ حَآفِّينَ مِنْ حَوْلِ ٱلْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ
و می بینی فرشتگان را حلقه زده اند به اطراف عرش تسبیح می‌کنند با ستایش

رَبِّهِمْ ۖ وَقُضِىَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ وَقِيلَ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٥﴾
پروردگار خود و داوری شود میان آنها به حق و گفته شود ستایش از آنِ الله پروردگار جهانیان است ﴿۷۵﴾

ترتیبها ۴۰ — سُورَةُ غَافِرٍ — آیاتها ۸۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

نصف حزب ۴۷

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٢﴾ غَافِرِ
حاء، میم ﴿۱﴾ فروفرستادن این کتاب از سوی الله پیروزمند داناست ﴿۲﴾ آمرزندهٔ

ٱلذَّنۢبِ وَقَابِلِ ٱلتَّوْبِ شَدِيدِ ٱلْعِقَابِ ذِى ٱلطَّوْلِ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ
گناه و پذیرندهٔ بازگشت[توبه] سخت کیفر دارای بخشش نیست الهی جز او

إِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَٰدِلُ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
به سوی اوست بازگشت ﴿۳﴾ ستیز نمی کنند در آیات الله مگر کسانی که کفر ورزیدند

فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِى ٱلْبِلَٰدِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ
پس فریب ندهد تو را آمد و رفت شان در سرزمین ها ﴿۴﴾ تکذیب کردند پیش از ایشان قوم

نُوحٍ وَٱلْأَحْزَابُ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۖ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍۭ بِرَسُولِهِمْ
نوح و گروه های دیگر پس از ایشان و قصد کردند هر امّتی به پیامبر خود

لِيَأْخُذُوهُ ۖ وَجَٰدَلُوا۟ بِٱلْبَٰطِلِ لِيُدْحِضُوا۟ بِهِ ٱلْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ ۖ
که بگیرند او را و ستیز کردند به ناروا تا از بین ببرند با آن حق را پس گرفتم ایشان را[به کیفر]

فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى
پس چگونه بود کیفر من ﴿۵﴾ و این چنین سزاوار گشت سخن پروردگار تو بر

ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ يَحْمِلُونَ ٱلْعَرْشَ
کسانی که کفر ورزیدند که ایشان اهل دوزخ اند ﴿۶﴾ آنان که برمی دارند عرش را

وَمَنْ حَوْلَهُۥ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِۦ وَيَسْتَغْفِرُونَ
و آنان که پیرامون آن اند به پاکی می ستایند با ستایش پروردگار خود و ایمان دارند به او و آمرزش می خواهند

لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَىْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا
برای کسانی که ایمان آورده اند [گویند: ای] پروردگارما فراگرفته ای هر چیزی را به رحمت و علم

فَٱغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا۟ وَٱتَّبَعُوا۟ سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿٧﴾
پس بیامرز آنان را که توبه کردند و پیروی نموده اند از راه تو و نگهدار ایشان را از عذاب دوزخ ﴿۷﴾

رَبَّنَا وَأَدۡخِلۡهُمۡ جَنَّٰتِ عَدۡنٍ ٱلَّتِي وَعَدتَّهُمۡ وَمَن صَلَحَ
[ای] پروردگارما داخل گردان ایشان را در باغ های ماندگاری که وعده داده ای به ایشان و نیز هرکه شایسته باشد

مِنۡ ءَابَآئِهِمۡ وَأَزۡوَٰجِهِمۡ وَذُرِّيَّٰتِهِمۡۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ
از پدران شان و همسران شان و فرزندان شان همانا تویی آن پیروزمند

ٱلۡحَكِيمُ (۸) وَقِهِمُ ٱلسَّيِّـَٔاتِۚ وَمَن تَقِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ
سنجیده کار (۸) و نگهدار ایشان را از بدی‌ها و هرکه را تو نگهداری کنی از بدی‌ها

يَوۡمَئِذٖ فَقَدۡ رَحِمۡتَهُۥۚ وَذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ (۹) إِنَّ
در این روز به تحقیق رحم کرده‌ای به او وآن و همان کامیابی بزرگ است (۹) همانا

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنَادَوۡنَ لَمَقۡتُ ٱللَّهِ أَكۡبَرُ مِن مَّقۡتِكُمۡ
آنان که کفر ورزیدند ندا شوند که همانا خشم الله بزرگ تر است از خشم شما

أَنفُسَكُمۡ إِذۡ تُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلۡإِيمَٰنِ فَتَكۡفُرُونَ (۱۰)
بر خودتان زیرا که خوانده می شدید به سوی ایمان پس کفر می ورزیدید (۱۰)

قَالُواْ رَبَّنَآ أَمَتَّنَا ٱثۡنَتَيۡنِ وَأَحۡيَيۡتَنَا ٱثۡنَتَيۡنِ فَٱعۡتَرَفۡنَا بِذُنُوبِنَا
گویند [ای] پروردگارما بمیراندی ما را دوبار و زنده گردانیدی ما را دوبار پس اقرار کردیم به گناهان خود

فَهَلۡ إِلَىٰ خُرُوجٖ مِّن سَبِيلٖ (۱۱) ذَٰلِكُم بِأَنَّهُۥٓ إِذَا دُعِيَ
پس آیا هست به سوی بیرون آمدن هیچ راهی؟ (۱۱) این[عذاب] شما به سبب آن است که چون خوانده می شد

ٱللَّهُ وَحۡدَهُۥ كَفَرۡتُمۡۖ وَإِن يُشۡرَكۡ بِهِۦ تُؤۡمِنُواْۚ فَٱلۡحُكۡمُ لِلَّهِ
الله به یگانگی انکار می کردید و چون شرک ورزیده شود به او باور می کنید اکنون داوری از آنِ الله است

ٱلۡعَلِيِّ ٱلۡكَبِيرِ (۱۲) هُوَ ٱلَّذِي يُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ وَيُنَزِّلُ
آن بلند مرتبهٔ بزرگ (۱۲) اوست آن که می نماید به شما نشانه های خود را و فرومی فرستد

لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ رِزۡقٗاۚ وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَن يُنِيبُ (۱۳)
برای شما از آسمان روزی را و پند نمی گیرد مگر آنکه بر می گردد [به سوی الله] (۱۳)

فَٱدۡعُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡكَٰفِرُونَ (۱۴)
پس بخوانید الله را درحالی که خالص کنندگان باشید برای او عبادت را اگرچه خوش ندارند کافران (۱۴)

رَفِيعُ ٱلدَّرَجَٰتِ ذُو ٱلۡعَرۡشِ يُلۡقِي ٱلرُّوحَ مِنۡ أَمۡرِهِۦ عَلَىٰ مَن
[اوست] بالابرندهٔ درجات صاحب عرش القاء می کند وحی [برخاسته] از فرمان خود را بر هرکه

يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ لِيُنذِرَ يَوۡمَ ٱلتَّلَاقِ (۱۵) يَوۡمَ هُم بَٰرِزُونَۖ لَا يَخۡفَىٰ
خواهد از بندگان خود تا بیم دهد[مردم را] از روز به هم رسیدن (۱۵) روزی که ایشان آشکارشوند پوشیده نباشد

عَلَى ٱللَّهِ مِنۡهُمۡ شَيۡءٞۚ لِّمَنِ ٱلۡمُلۡكُ ٱلۡيَوۡمَۖ لِلَّهِ ٱلۡوَٰحِدِ ٱلۡقَهَّارِ (۱۶)
بر الله از ایشان چیزی [الله فرماید] از آنِ کیست فرمانروایی امروز از آنِ الله یگانهٔ بس چیره است (۱۶)

ٱلۡيَوۡمَ تُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۢ بِمَا كَسَبَتۡۚ لَا ظُلۡمَ ٱلۡيَوۡمَۚ إِنَّ
امروز جزا داده می شود هر کسی در برابر آنچه کرده است هیچ ستمی نیست امروز همانا

ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنذِرۡهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡأٓزِفَةِ إِذِ ٱلۡقُلُوبُ
الله تند شمار است ﴿۱۷﴾ و بیم ده به ایشان از آن روز نزدیک آنگاه که دل ها

لَدَى ٱلۡحَنَاجِرِ كَٰظِمِينَۚ مَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ حَمِيمٖ وَلَا شَفِيعٖ
برسد به گلوها درحالی که فروبرندگان خشم باشند نیست ستمکاران را هیچ دوستی و نه هیچ شفاعت گری

يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعۡلَمُ خَآئِنَةَ ٱلۡأَعۡيُنِ وَمَا تُخۡفِي ٱلصُّدُورُ ﴿١٩﴾
که سخن او پذیرفته شود ﴿۱۸﴾ می داند[الله] خیانت چشم ها را و آنچه را که پنهان می دارند سینه ها ﴿۱۹﴾

وَٱللَّهُ يَقۡضِي بِٱلۡحَقِّۖ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَقۡضُونَ
و الله حکم می کند به حق و کسانی که می‌خوانند جز او را داوری نمی کنند

بِشَيۡءٍۗ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ ۞ أَوَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي
به چیزی همانا الله همان شنوای بیناست ﴿۲۰﴾ آیا گردش نکرده اند در

سه چهارم حزب ۴۷

ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ كَانُواْ مِن قَبۡلِهِمۡۚ
زمین تا بنگرند که چگونه شد سرانجام آنان که بودند پیش از ایشان

كَانُواْ هُمۡ أَشَدَّ مِنۡهُمۡ قُوَّةٗ وَءَاثَارٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ
بودند آنان نیرومندتر از ایشان و پراثر تر در زمین پس گرفت آنان را الله

بِذُنُوبِهِمۡ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٖ ﴿٢١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ
به سبب گناهانشان و نیست برای ایشان از [عذاب] الله هیچ نگهدارنده ای ﴿۲۱﴾ این [عذاب] به سبب آن است که

كَانَت تَّأۡتِيهِمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَكَفَرُواْ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ
می آوردند برای شان پیامبرانشان نشانه های روشن را پس کفر ورزیدند آنگاه گرفتار کرد آنان را الله همانا او [الله]

قَوِيّٞ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا
نیرومند سخت کیفر است ﴿۲۲﴾ و به تحقیق فرستادیم موسی را با نشانه های خودمان

وَسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَ وَقَٰرُونَ
و دلیلی روشن ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون و هامان و قارون

فَقَالُواْ سَٰحِرٞ كَذَّابٞ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلۡحَقِّ مِنۡ
پس گفتند جادوگری دروغ پرداز است ﴿۲۴﴾ پس چون آورد برای آنها حق را از

عِندِنَا قَالُواْ ٱقۡتُلُوٓاْ أَبۡنَآءَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ وَٱسۡتَحۡيُواْ
نزد ما گفتند بکشید پسران آنانی را که ایمان آوردند با او و زنده گذارید

نِسَآءَهُمۡۚ وَمَا كَيۡدُ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ﴿٢٥﴾
زنانشان[دختران شان] را و نیست ترفند کافران مگر در گمراهی ﴿۲۵﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِيٓ أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَلْيَدْعُ رَبَّهُۥٓ إِنِّيٓ أَخَافُ
و گفت فرعون بگذارید مرا تا بکشم موسی را و اوبخواند پروردگارش را [تا ببینم چگونه یاری اش می رساند] زیرا من می ترسم

أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَن يُظْهِرَ فِي ٱلْأَرْضِ ٱلْفَسَادَ ﴿٢٦﴾
از آنکه دگرگون کند دین شما را یا پدید آورد در زمین فساد را ﴿۲۶﴾

وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُم مِّن كُلِّ مُتَكَبِّرٍ
و گفت موسی همانا من پناه بردم به پروردگارم و پروردگار شما از هر متکبّری

لَّا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ ءَالِ
که ایمان نمی آورد به روز حساب ﴿۲۷﴾ و گفت مردی مؤمن از خاندان

فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَٰنَهُۥٓ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَن يَقُولَ رَبِّيَ
فرعون که پنهان می داشت ایمان خود را آیا می کشید مردی را به سبب آنکه می گوید پروردگار من

ٱللَّهُ وَقَدْ جَآءَكُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ مِن رَّبِّكُمْ وَإِن يَكُ كَٰذِبًا
الله است حال آنکه به تحقیق آورده است برای شما دلائل روشن را از پروردگارتان و اگر باشد دروغگوی

فَعَلَيْهِ كَذِبُهُۥ وَإِن يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُم بَعْضُ ٱلَّذِي
پس بر ضدّ اوست [نتیجهٔ] دروغگویی اش و اگر باشد راستگو خواهد رسید به شما برخی از آنچه

يَعِدُكُمْ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَٰقَوْمِ
به شما وعده می دهد همانا الله هدایت نمی کند کسی را که او اسرافکار پُردروغ است ﴿۲۸﴾ ای قوم من

لَكُمُ ٱلْمُلْكُ ٱلْيَوْمَ ظَٰهِرِينَ فِي ٱلْأَرْضِ فَمَن يَنصُرُنَا مِنۢ
برای شماست فرمانروایی امروز درحالی که چیره اید در این سرزمین پس چه کسی ما را یاری دهد از

بَأْسِ ٱللَّهِ إِن جَآءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَآ أُرِيكُمْ إِلَّا مَآ أَرَىٰ
عذاب الله اگر بیاید بر سر ما گفت فرعون ارائه نمی کنم به شما مگر آنچه را که خود تشخیص می دهم

وَمَآ أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ ٱلَّذِيٓ ءَامَنَ يَٰقَوْمِ إِنِّيٓ
و شما را رهنمون نمی شوم مگر به راه راست و درست ﴿۲۹﴾ و گفت همان شخصی که ایمان آورده بود ای قوم من همانا من

أَخَافُ عَلَيْكُم مِّثْلَ يَوْمِ ٱلْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ
می‌ترسم بر شما همانند روز [هلاکت] احزاب [گذشته] ﴿۳۰﴾ مانند شیوهٔ قوم نوح

وَعَادٍ وَثَمُودَ وَٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِمْ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٣١﴾
و عاد و ثمود و آنان که پس از ایشان بودند و نیست الله که اراده کند ستمی را بر بندگان ﴿۳۱﴾

وَيَٰقَوْمِ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ ٱلتَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِرِينَ
و ای قوم من همانا من می ترسم بر شما از روز ندا کردن یکدیگر ﴿۳۲﴾ روزی که روی بگردانید پشت کنان

مَا لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾
نیست شما را از جانب الله هیچ نگهدارنده‌ای و هرکه را گمراه سازد الله پس نیست برای او هیچ راهنمایی ﴿۳۳﴾

وَلَقَدْ جَآءَكُمْ يُوسُفُ مِن قَبْلُ بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا زِلْتُمْ فِى شَكٍّ
و هر آینه آورده بود برای شما یوسف پیش از این دلائل روشن را اما پیوسته در شک بودید

مِّمَّا جَآءَكُم بِهِۦ حَتَّىٰٓ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن يَبْعَثَ ٱللَّهُ
از آنچه برای شما آورده بود آن را تا آنگاه که درگذشت گفتید هرگز نخواهد فرستاد الله

مِنۢ بَعْدِهِۦ رَسُولًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ
پس از وی پیامبری را این چنین گمراه می کند الله هرکه او اسرافکار

مُّرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَٰنٍ
شکّ آورنده است ﴿٣٤﴾ آنان را که مجادله می کنند در آیات الله بدون هیچ دلیلی

أَتَىٰهُمْ ۖ كَبُرَ مَقْتًا عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ كَذَٰلِكَ
که برای آنها آمده باشد [جدالشان] سخت ناپسند است نزد الله و نزد آنانی که ایمان آورده اند این چنین

يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ
مُهر می نهد الله بر همه دل متکبّر سرکشی ﴿٣٥﴾ و گفت فرعون

يَٰهَٰمَٰنُ ٱبْنِ لِى صَرْحًا لَّعَلِّىٓ أَبْلُغُ ٱلْأَسْبَٰبَ ﴿٣٦﴾ أَسْبَٰبَ
ای هامان بنا کن برای من کاخی بلند را شاید برسم به آن راه ها ﴿٣٦﴾ راه های

ٱلسَّمَٰوَٰتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّى لَأَظُنُّهُۥ كَٰذِبًا ۚ
آسمان ها پس بنگرم به اله موسی و همانا من می پندارم موسی را دروغگوی

وَكَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ وَصُدَّ عَنِ ٱلسَّبِيلِ ۚ
و این چنین آراسته شد برای فرعون عمل بد او و بازداشته شد از راه[راست]

وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِى تَبَابٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ ٱلَّذِىٓ
و نیست ترفند فرعون مگر در تباهی ﴿٣٧﴾ و گفت آن که

ءَامَنَ يَٰقَوْمِ ٱتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٣٨﴾
ایمان آورده بود ای قوم من پیروی کنید مرا تا رهنمون شوم شما را به راه راست و درست ﴿٣٨﴾

يَٰقَوْمِ إِنَّمَا هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا مَتَٰعٌ وَإِنَّ ٱلْءَاخِرَةَ هِىَ
ای قوم من جز این نیست که این زندگانی دنیا اندک بهره ای است و همانا سرای آخرت همان

دَارُ ٱلْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰٓ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ
سرای پایدار است ﴿٣٩﴾ هرکه کند کار بدی پس کیفر داده نمی شود مگر همانند آن

وَمَنْ عَمِلَ صَٰلِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
و هرکه کند کاری شایسته مرد باشد یا زن درحالی که او مؤمن باشد

فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾
پس آنان داخل شوند در بهشت درحالی که روزی داده شوند در آن بدون حساب ﴿٤٠﴾

 وَيَٰقَوۡمِ مَا لِيٓ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلنَّجَوٰةِ وَتَدۡعُونَنِيٓ إِلَى

و ای قوم من چه شده است مرا که دعوت می کنم شما را به سوی نجات و دعوت می کنید مرا به سوی

ٱلنَّارِ ﴿٤١﴾ تَدۡعُونَنِي لِأَكۡفُرَ بِٱللَّهِ وَأُشۡرِكَ بِهِۦ مَا لَيۡسَ

آتش [دوزخ] (۴۱) می خوانید مرا به اینکه کفر ورزم به الله و شریک سازم برای او چیزی را که نیست

لِي بِهِۦ عِلۡمٞ وَأَنَا۠ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡغَفَّٰرِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ

مرا به آن دانشی و من می خوانم شما را به سوی آن پیروزمند آمرزگار (۴۲) به ناچار

أَنَّمَا تَدۡعُونَنِيٓ إِلَيۡهِ لَيۡسَ لَهُۥ دَعۡوَةٞ فِي ٱلدُّنۡيَا وَلَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ

آنچه مرا می خوانید به آن نیست برای او [توان] دعوتی در دنیا و نه در آخرت

وَأَنَّ مَرَدَّنَآ إِلَى ٱللَّهِ وَأَنَّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ

همانا بازگشت ما به سوی الله است و به درستی که اسرافکاران خود همدمان آتش [دوزخ] اند

﴿٤٣﴾ فَسَتَذۡكُرُونَ مَآ أَقُولُ لَكُمۡۚ وَأُفَوِّضُ أَمۡرِيٓ إِلَى

(۴۳) پس به زودی یاد می کنید آنچه را که می گویم برای شما و وامی گذارم کار خود را به

ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَىٰهُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِ

الله همانا الله بینا به بندگان است (۴۴) پس نگهداشت او را الله از بدی های

مَا مَكَرُواْۖ وَحَاقَ بِـَٔالِ فِرۡعَوۡنَ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٥﴾ ٱلنَّارُ

آنچه نیرنگ زدند و فراگرفت خاندان فرعون را بدی عذاب (۴۵) همان آتشی که

يُعۡرَضُونَ عَلَيۡهَا غُدُوّٗا وَعَشِيّٗاۖ وَيَوۡمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ أَدۡخِلُوٓاْ

عرضه می شوند بر آن صبح و شام و روزی که برپا شود رستاخیز [گفته می شود] داخل کنید

ءَالَ فِرۡعَوۡنَ أَشَدَّ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَإِذۡ يَتَحَآجُّونَ فِي

خاندان فرعون را در سخت ترین عذاب (۴۶) و آنگاه چون با هم بگو مگو کنند در

ٱلنَّارِ فَيَقُولُ ٱلضُّعَفَٰٓؤُاْ لِلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا كُنَّا

آتش پس گویند زیردستان به آنان که تکبرورزیدند همانا ما بودیم

لَكُمۡ تَبَعٗا فَهَلۡ أَنتُم مُّغۡنُونَ عَنَّا نَصِيبٗا مِّنَ ٱلنَّارِ

برای شما پیرو پس آیا شما دفع توانید کرد از ما بخشی از آتش [دوزخ] را

﴿٤٧﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا كُلّٞ فِيهَآ إِنَّ ٱللَّهَ

(۴۷) گویند آنان که تکبر ورزیدند همانا ما همگی درآن [آتش] هستیم همانا الله

قَدۡ حَكَمَ بَيۡنَ ٱلۡعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ فِي ٱلنَّارِ لِخَزَنَةِ

به تحقیق داوری کرده است میان بندگان (۴۸) و گویند آنان که در آتش اند به نگهبانان

جَهَنَّمَ ٱدۡعُواْ رَبَّكُمۡ يُخَفِّفۡ عَنَّا يَوۡمٗا مِّنَ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٩﴾

دوزخ بخواهید از پروردگارتان تا کاهش دهد از ما یک روز از عذاب را (۴۹)

قَالُوٓاْ أَوَلَمۡ تَكُ تَأۡتِيكُمۡ رُسُلُكُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ قَالُواْ

گویند آیا نیاوردند برای شما پیامبرانتان دلائل روشن را گویند

بَلَىٰۚ قَالُواْ فَٱدۡعُواْۗ وَمَا دُعَٰٓؤُاْ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٍ

آری گویند پس [خودتان] بخواهید و نیست خواست کافران مگر در گمراهی

(٥٠) إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا

۵۰ همانا ما یاری می دهیم پیامبران خود را و آنان را که ایمان آورده اند در زندگانی دنیا

وَيَوۡمَ يَقُومُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ (٥١) يَوۡمَ لَا يَنفَعُ ٱلظَّٰلِمِينَ مَعۡذِرَتُهُمۡۖ

و در روزی که به پا می خیزند گواهان ۵۱ روزی که سود ندهد به ستمکاران عذر خواهی شان

وَلَهُمُ ٱللَّعۡنَةُ وَلَهُمۡ سُوٓءُ ٱلدَّارِ (٥٢) وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى

وبرای آنان است دوری از رحمت وبرای آنان است سرای بد ۵۲ و به تحقیق دادیم به موسی

ٱلۡهُدَىٰ وَأَوۡرَثۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡكِتَٰبَ (٥٣) هُدٗى

رهنمود را و میراث دادیم به بنی اسرائیل کتاب[تورات] را ۵۳ هدایت

وَذِكۡرَىٰ لِأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ (٥٤) فَٱصۡبِرۡ إِنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ

و پندی برای خردمندان ۵۴ پس صبر کن همانا وعدهٔ الله

حَقّٞ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ بِٱلۡعَشِيِّ

حق است و آمرزش بخواه برای گناهت و تسبیح گوی با ستایش پروردگار خود شامگاه

وَٱلۡإِبۡكَٰرِ (٥٥) إِنَّ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِيٓ ءَايَٰتِ

و صبحگاه ۵۵ همانا آنان که مجادله می کنند در آیات

ٱللَّهِ بِغَيۡرِ سُلۡطَٰنٍ أَتَىٰهُمۡ لا إِن فِي صُدُورِهِمۡ إِلَّا كِبۡرٞ

الله بدون هیچ دلیلی که آمده باشد به ایشان نیست در سینه هایشان مگر بلندپروازی

مَّا هُم بِبَٰلِغِيهِۚ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ

هیچ آنان بدان نخواهند رسید پس پناه ببر به الله [از شر آنها] به تحقیق که اوست همان شنوای

ٱلۡبَصِيرُ (٥٦) لَخَلۡقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ أَكۡبَرُ مِنۡ

بینا ۵۶ به تحقیق آفریدن آسمان ها و زمین بزرگ تر است از

خَلۡقِ ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ (٥٧)

آفریدن مردمان و لیکن بیشتر مردمان نمی دانند ۵۷

وَمَا يَسۡتَوِي ٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡبَصِيرُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ

و برابر نیستند کور و بینا و [برابر نیستند] آنان که ایمان آوردند و کردند

ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَلَا ٱلۡمُسِيٓءُۚ قَلِيلٗا مَّا تَتَذَكَّرُونَ (٥٨)

کارهای شایسته و نه بدکار اندکی پند می پذیرید ۵۸

إِنَّ ٱلسَّاعَةَ لَأٓتِيَةٌ لَّا رَيۡبَ فِيهَا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ
همانا رستاخیز قطعاً آمدنی است نیست هیچ تردیدی در آن و لیکن بیشتر مردمان

لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمُ ٱدۡعُونِيٓ أَسۡتَجِبۡ لَكُمۡۚ
ایمان نمی آورند ﴿۵۹﴾ و می فرماید پروردگار شما مرا بخوانید تا پاسخ دهم به شما

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِي سَيَدۡخُلُونَ جَهَنَّمَ
همانا آنان که تکبّر می کنند از عبادت من به زودی داخل شوند در دوزخ

دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ لِتَسۡكُنُواْ
با [خواری و] سرافکندگی ﴿۶۰﴾ الله است که قرارداد برای شما شب را تا آرام یابید

فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ
در آن و روز را روشنی بخش ساخت همانا الله دارای بخششی بزرگ بر مردمان است

وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكُمُ
و لیکن بیشتر مردمان شکر نمی کنند ﴿۶۱﴾ این است

ٱللَّهُ رَبُّكُمۡ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ
الله پروردگار شما آفرینندهٔ هر چیزی نیست هیچ الهی مگر او پس به کجا برگردانده می شوید

﴿٦٢﴾ كَذَٰلِكَ يُؤۡفَكُ ٱلَّذِينَ كَانُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ يَجۡحَدُونَ
﴿۶۲﴾ این چنین برگردانده می شوند آنان که آیات الله را انکار می کردند

﴿٦٣﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ قَرَارٗا وَٱلسَّمَآءَ
﴿۶۳﴾ الله است که قرار داد برای شما زمین را قرارگاهی و آسمان را

بِنَآءٗ وَصَوَّرَكُمۡ فَأَحۡسَنَ صُوَرَكُمۡ وَرَزَقَكُم مِّنَ
بنایی و صورت پردازی کرد شما را پس نیکو ساخت صورت های شما را و روزی داد شما را از

ٱلطَّيِّبَٰتِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡۖ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ
چیزهای پاکیزه این است الله پروردگار شما پس پربرکت است الله پروردگار

ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ ٱلۡحَيُّ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱدۡعُوهُ
جهانیان ﴿۶۴﴾ اوست زنده [حقیقی] نیست هیچ الهی مگر او پس بخوانید او را

مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَۗ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٥﴾ ۞ قُلۡ
حال آنکه خالص کنندگان باشید برای او عبادت را ستایش برای الله است که پروردگار جهانیان است ﴿۶۵﴾ بگو

إِنِّي نُهِيتُ أَنۡ أَعۡبُدَ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَمَّا جَآءَنِيَ
همانا من نهی شده‌ام از اینکه بپرستم آنان را که فرا می خوانید غیر از الله آنگاه که آمد مرا

ٱلۡبَيِّنَٰتُ مِن رَّبِّي وَأُمِرۡتُ أَنۡ أُسۡلِمَ لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٦﴾
دلائل روشن از پروردگار من دستور یافته ام که تسلیم باشم برای پروردگار جهانیان ﴿۶۶﴾

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ
اوست آن که آفریده است شما را از خاک سپس از آب منی سپس از خون بسته ای سپس

يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوٓا۟ أَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا۟
بیرون می‌آورد شما را به صورت کودکی سپس [رشدتان می‌دهد] تا برسید به رشد کمال خود سپس شوید

شُيُوخًا ۚ وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ ۖ وَلِتَبْلُغُوٓا۟ أَجَلًا مُّسَمًّى
کهنسالان و برخی از شما جانشان گرفته می‌شود پیش از آن [برخی نیز می‌مانید] تا برسید به اجلی معین

وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ فَإِذَا
و باشد که شما خردمندی کنید (۶۷) اوست آن که زنده می کند و می‌میراند پس چون

قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ
حکم به کاری کند پس جز این نیست که گوید به او [موجود] شو بی درنگ [موجود] می‌شود (۶۸) آیا ننگریسته‌ای به کسانی که

يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟
مجادله می‌کنند در آیت‌های الله به کجا برگردانده می‌شوند (۶۹) آنان که تکذیب کردند

بِٱلْكِتَٰبِ وَبِمَآ أَرْسَلْنَا بِهِۦ رُسُلَنَا ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ
این کتاب را و آنچه فرستادیم به آن پیامبران خود را پس به زودی خواهند دانست

﴿٧٠﴾ إِذِ ٱلْأَغْلَٰلُ فِىٓ أَعْنَٰقِهِمْ وَٱلسَّلَٰسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾
(۷۰) آنگاه که طوق ها افتاده باشد در گردن های ایشان و زنجیرها [نیز] کشیده می شوند (۷۱)

فِى ٱلْحَمِيمِ ثُمَّ فِى ٱلنَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ
در آب جوشان سپس در آتش گداخته شوند (۷۲) سپس گفته شود به ایشان کجاست

مَا كُنتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ قَالُوا۟ ضَلُّوا۟ عَنَّا بَل لَّمْ
آنچه شریک می گرفتید (۷۳) در برابر الله گویند گم شده اند از نظر ما بلکه

نَكُن نَّدْعُوا۟ مِن قَبْلُ شَيْـًٔا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٤﴾
نمی خواندیم پیش از این چیزی را این چنین گمراه می کند الله کافران را (۷۴)

ذَٰلِكُم بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ
این به سبب آن است که شادمانی می کردید در زمین به ناحق و به سبب آنکه

تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ٱدْخُلُوٓا۟ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ فَبِئْسَ
سرمستی می کردید (۷۵) دخل شوید به دروازه های دوزخ جاویدان در آن پس بد است

مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۚ فَإِمَّا
جایگاه متکبران (۷۶) پس شکیبا باش [ای پیامبر] به تحقیق وعدهٔ الله حق است پس اگر

نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِى نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾
بنماییم به تو برخی از آنچه وعده می دهیم به آنان [کافران] یا جان تو را بستانیم پس به سوی ما بازگردانیده شوند (۷۷)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُم مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ
و به تحقیق فرستادیم پیامبرانی را پیش از تو برخی از ایشان آنان اند که حکایت کردیم حال شان را بر تو

وَمِنْهُم مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ ۗ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَن يَأْتِيَ
و برخی از ایشان آنان اند که حکایت نکردیم بر تو و نسزد هیچ پیامبری را که بیاورد

بِـَٔايَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ فَإِذَا جَآءَ أَمْرُ ٱللَّهِ قُضِىَ بِٱلْحَقِّ وَخَسِرَ
نشانه ای را مگر به اذن الله پس چون بیاید فرمان الله داوری شود به حق و زیان بینند

هُنَالِكَ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَنْعَـٰمَ
در آنجا باطل گرایان ﴿٧٨﴾ الله است که قرار داد برای شما چهارپایان دامی را

لِتَرْكَبُوا۟ مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ فِيهَا
تا سوار شوید بر برخی از آنها و برخی از آنها را می خورید ﴿٧٩﴾ و برای شماست در آنها

مَنَـٰفِعُ وَلِتَبْلُغُوا۟ عَلَيْهَا حَاجَةً فِى صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى
سودهای بسیار و تا برسید [با سواری] بر آنها به نیازی که در دل‌ها دارید و بر آنها و نیز بر

ٱلْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمْ ءَايَـٰتِهِۦ فَأَىَّ ءَايَـٰتِ
کشتی‌ها حمل می‌شوید ﴿٨٠﴾ و می نمایاند [الله] به شما نشانه های خود را پس کدام یک از آیت های

ٱللَّهِ تُنكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ
الله را انکار می کنید ﴿٨١﴾ آیا پس گردش نکرده اند در زمین تا بنگرند که چگونه

كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوٓا۟ أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً
بود سرانجام کسانی که پیش از ایشان بودند بوده اند بیشتر از ایشان و نیرومندتر

وَءَاثَارًا فِى ٱلْأَرْضِ فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ
و پراثر تر در زمین پس دفع نکرد عذاب را [از ایشان] آنچه به دست می آورند

﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ فَرِحُوا۟ بِمَا عِندَهُم
﴿٨٢﴾ پس چون آوردند برای آنها پیامبرانشان دلائل روشن را خوشحال شدند به آنچه نزدشان بود

مِّنَ ٱلْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا
از دانش و فروگرفت ایشان را آنچه آن را ریشخند می کردند ﴿٨٣﴾ باز چون

رَأَوْا۟ بَأْسَنَا قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَحْدَهُۥ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِۦ
دیدند عذاب ما را گفتند ایمان آوردیم به الله به یگانگی اش و کافر شدیم به آنچه که به او

مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنفَعُهُمْ إِيمَـٰنُهُمْ لَمَّا رَأَوْا۟ بَأْسَنَا ۖ سُنَّتَ
شرک می ورزیدیم ﴿٨٤﴾ پس سودی نداشت برای آنان ایمانشان وقتی که دیدند عذاب ما را سنت

ٱللَّهِ ٱلَّتِى قَدْ خَلَتْ فِى عِبَادِهِۦ ۖ وَخَسِرَ هُنَالِكَ ٱلْكَـٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾
الله است که گذشته است در میان بندگانش و زیان دیدند آنجا کافران ﴿٨٥﴾

ترتیبها ۴۱ — سُورَةُ فُصِّلَتْ — آیاتها ۵۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾ كِتَٰبٌ فُصِّلَتْ

حا، میم (۱) فروفرستاده ای است از [جانب الله] مهرگستر مهربان (۲) کتابی است بیان شده است

ءَايَٰتُهُۥ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ

آیاتش قرآنی عربی است برای قومی که می دانند (۳) مژده دهنده و بیم دهنده پس اعراض کردند

أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُوا۟ قُلُوبُنَا فِىٓ أَكِنَّةٍ

بیشترشان پس ایشان نمی شنوند (۴) و گفتند دل های ما در پرده هاست

مِّمَّا تَدْعُونَآ إِلَيْهِ وَفِىٓ ءَاذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنۢ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ

از آنچه می خوانی ما را به سوی آن و در گوش های ما گرانی است و میان ما و میان تو حائلی است

فَٱعْمَلْ إِنَّنَا عَٰمِلُونَ ﴿٥﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰٓ إِلَىَّ

پس بکن کار خودرا همانا ما کنندگان کار خودیم (۵) بگو جز این نیست که من بشری مانند شمایم که وحی می شود به سوی من

أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ فَٱسْتَقِيمُوٓا۟ إِلَيْهِ وَٱسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ

اینکه اله شما اله یگانه است پس راست روی آورديد به سوی او و آمرزش بخواهید از او و وای

لِّلْمُشْرِكِينَ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ

بر مشرکان (۶) آنان که نمی دهند زکات را و خود به آخرت

هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ

همان کافران‌اند (۷) همانا آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته برای ایشان است

أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٨﴾ ۞ قُلْ أَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِٱلَّذِى خَلَقَ

مزدی پایان ناپذیر (۸) بگو آیا شما هرآینه کافر می شوید به آن که آفرید

نصف حزب ۴۸

ٱلْأَرْضَ فِى يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُۥٓ أَندَادًا ذَٰلِكَ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٩﴾

زمین را در دو روز و قرار می دهید برای او همتایانی را این است پروردگار جهانیان (۹)

وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِىَ مِن فَوْقِهَا وَبَٰرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَآ أَقْوَٰتَهَا فِىٓ

و قرار داد در زمین کوه هایی استوار را بر فراز آن و برکت نهاد در آن و اندازه گیری کرد در آن روزی های [اهل] آن را در

أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَآءً لِّلسَّآئِلِينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰٓ إِلَى ٱلسَّمَآءِ وَهِىَ دُخَانٌ

چهار روز [دوره] یکسان برای خواهندگان (۱۰) سپس پرداخت به آسمان درحالی که دود بود

فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ٱئْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَآ أَتَيْنَا طَآئِعِينَ ﴿١١﴾

پس گفت به آن و به زمین بیایید خواسته یا ناخواسته گفتند هر دو آمدیم فرمان برانه (۱۱)

فَقَضَىٰهُنَّ سَبۡعَ سَمَٰوَاتٖ فِي يَوۡمَيۡنِ وَأَوۡحَىٰ فِي كُلِّ سَمَآءٍ أَمۡرَهَاۚ
پس انجام رسانید آنها را هفت آسمان در دو روز و وحی کرد در هر آسمانی کار [مربوط به] آن را

وَزَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنۡيَا بِمَصَٰبِيحَ وَحِفۡظٗاۚ ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ
و زینت دادیم آسمان نزدیک تر را به چراغ هایی و [نگهداشتیم] نگهداشتنی این است اندازه گیری آن پیروزمند

ٱلۡعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنۡ أَعۡرَضُواْ فَقُلۡ أَنذَرۡتُكُمۡ صَٰعِقَةٗ مِّثۡلَ صَٰعِقَةِ
دانا ﴿۱۲﴾ پس اگر اعراض کنند بگو بیم دادم شما را از صاعقه ای مانند صاعقهٔ

عَادٖ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ إِذۡ جَآءَتۡهُمُ ٱلرُّسُلُ مِنۢ بَيۡنِ أَيۡدِيهِمۡ وَمِنۡ
عاد و ثمود ﴿۱۳﴾ آنگاه که آمدند به سوی ایشان پیامبران از پیش روی آنان و از

خَلۡفِهِمۡ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۖ قَالُواْ لَوۡ شَآءَ رَبُّنَا لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةٗ
پشت سرشان اینکه مپرستید مگر الله را گفتند اگر می‌خواست پروردگار ما البته فرو می فرستاد فرشتگان را

فَإِنَّا بِمَآ أُرۡسِلۡتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا عَادٞ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ فِي
پس همانا ما به آنچه فرستاده شدید به آن کافریم ﴿۱۴﴾ اما [قوم] عاد پس تکبر ورزیدند در

ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَقَالُواْ مَنۡ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةًۖ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ
زمین به ناحق و گفتند کیست نیرومندتر از ما آیا ندانستند [این را] که الله

ٱلَّذِي خَلَقَهُمۡ هُوَ أَشَدُّ مِنۡهُمۡ قُوَّةٗۖ وَكَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ
آنکه بیافرید آنان را اوست نیرومندتر از ایشان و آیات ما را انکار می کردند

﴿١٥﴾ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ رِيحٗا صَرۡصَرٗا فِيٓ أَيَّامٖ نَّحِسَاتٖ لِّنُذِيقَهُمۡ
﴿۱۵﴾ پس فرستادیم بر آنان بادی توفنده را در روزهای شوم تا بچشانیم به آنان

عَذَابَ ٱلۡخِزۡيِ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَخۡزَىٰۖ وَهُمۡ
عذاب رسوایی را در زندگانی دنیا و هر آینه عذاب آخرت رسواکننده تر است و ایشان

لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيۡنَٰهُمۡ فَٱسۡتَحَبُّواْ ٱلۡعَمَىٰ عَلَى
یاری نخواهند شد ﴿۱۶﴾ و امّا ثمود پس راه نمودیم آنان را پس اختیار کردند نابینایی را بر

ٱلۡهُدَىٰ فَأَخَذَتۡهُمۡ صَٰعِقَةُ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡهُونِ بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ
راه یابی پس فروگرفت آنها را صاعقهٔ عذاب ذلّت آور به[کیفر] آنچه می کردند

﴿١٧﴾ وَنَجَّيۡنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾ وَيَوۡمَ يُحۡشَرُ
﴿۱۷﴾ و نجات دادیم آنان را که ایمان آوردند و پروا می نمودند ﴿۱۸﴾ و روزی که محشور شوند

أَعۡدَآءُ ٱللَّهِ إِلَى ٱلنَّارِ فَهُمۡ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا مَا جَآءُوهَا شَهِدَ
دشمنان الله به سوی آتش پس آنها بازداشته و جمع شوند ﴿۱۹﴾ تا چون به آن[آتش] رسند گواهی دهد

عَلَيۡهِمۡ سَمۡعُهُمۡ وَأَبۡصَٰرُهُمۡ وَجُلُودُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٠﴾
برضد آنان شنوایی شان و چشم‌هایشان و پوست‌های شان به آنچه می‌کردند ﴿۲۰﴾

وَقَالُواْ لِجُلُودِهِمۡ لِمَ شَهِدتُّمۡ عَلَيۡنَاۖ قَالُوٓاْ أَنطَقَنَا ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ
و گویند به پوست های خود چرا گواهی دادید بر ضدّ ما گویند گویا کرد ما را الله آن که

أَنطَقَ كُلَّ شَيۡءٖ وَهُوَ خَلَقَكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢١﴾
گویا ساخته است هر چیزی را و او بیافرید شما را نخستین بار و به سوی او بازگردانده می شوید ﴿۲۱﴾

وَمَا كُنتُمۡ تَسۡتَتِرُونَ أَن يَشۡهَدَ عَلَيۡكُمۡ سَمۡعُكُمۡ وَلَآ أَبۡصَٰرُكُمۡ
بر آن نبودید که پنهان بدارید [گناهانتان را] از این رو که مبادا گواهی دهند برضدّ شما شنوایی تان و دیدگانتان

وَلَا جُلُودُكُمۡ وَلَٰكِن ظَنَنتُمۡ أَنَّ ٱللَّهَ لَا يَعۡلَمُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَعۡمَلُونَ
پوست‌های شما و لیکن گمان داشتید که الله نمی داند بسیاری از آنچه می کنید

وَذَٰلِكُمۡ ظَنُّكُمُ ٱلَّذِي ظَنَنتُم بِرَبِّكُمۡ أَرۡدَىٰكُمۡ فَأَصۡبَحۡتُم ﴿٢٢﴾
و این بود گمان شما که گمان برده بودید به پروردگار خود که به هلاکت انداخت شما را درنتیجه شدید ﴿۲۲﴾

مِّنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِن يَصۡبِرُواْ فَٱلنَّارُ مَثۡوٗى لَّهُمۡۖ وَإِن
از زیانکاران ﴿۲۳﴾ پس اگر شکیبایی کنند پس آتش [دوزخ] جایگاه برای ایشان است و اگر

يَسۡتَعۡتِبُواْ فَمَا هُم مِّنَ ٱلۡمُعۡتَبِينَ ﴿٢٤﴾ ۞ وَقَيَّضۡنَا لَهُمۡ قُرَنَآءَ
پوزش بخواهند عذرشان پذیرفته نیست ﴿۲۴﴾ و گماردیم بر آنان همدمانی را [از شیاطین]

سه چهارم حزب ۴۸

فَزَيَّنُواْ لَهُم مَّا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡ وَحَقَّ عَلَيۡهِمُ
پس آراسته کردند برای‌شان آنچه را پیش روی ایشان و آنچه را پس پشت ایشان است و سزاوار گشت بر ایشان

ٱلۡقَوۡلُ فِيٓ أُمَمٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِم مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ إِنَّهُمۡ
فرمان [عذاب] با امّت هایی که گذشتند پیش از ایشان از جن و آدمی بی گمان آنها

كَانُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَسۡمَعُواْ لِهَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ
بودند زیانکار ﴿۲۵﴾ و گفتند کسانی که کفر ورزیدند گوش ندهید به این قرآن

وَٱلۡغَوۡاْ فِيهِ لَعَلَّكُمۡ تَغۡلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَذَابٗا
و سخن بیهوده گویید در [اثنای خواندن] آن باشد که شما غالب شوید ﴿۲۶﴾ پس هر آینه می چشانیم به کسانی که کفر ورزیدند عذابی

شَدِيدٗا وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَسۡوَأَ ٱلَّذِي كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَٰلِكَ جَزَآءُ
سخت را و هر آینه کیفر می دهیم آنان را دربرابر بدترین کاری که می کردند ﴿۲۷﴾ این سزای

أَعۡدَآءِ ٱللَّهِ ٱلنَّارُۖ لَهُمۡ فِيهَا دَارُ ٱلۡخُلۡدِۖ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ
دشمنان الله آتش است که برای آنها در آن [آتش] سرای جاویدان است کیفری به سبب آنچه ایشان آیات ما را انکار می کردند

﴿٢٨﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ رَبَّنَآ أَرِنَا ٱلَّذَيۡنِ أَضَلَّانَا مِنَ ٱلۡجِنِّ
﴿۲۸﴾ و گویند آنان که کفر ورزیدند [ای] پروردگارما بنما به ما آن دو گروه که گمراه ساختند ما را از جن

وَٱلۡإِنسِ نَجۡعَلۡهُمَا تَحۡتَ أَقۡدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ ٱلۡأَسۡفَلِينَ ﴿٢٩﴾
و انس تا بنهیم آنها را زیر قدم های خود تا گردند از پست ترین ها ﴿۲۹﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسۡتَقَٰمُواْ تَتَنَزَّلُ عَلَيۡهِمُ
همانا آنان که گفتند پروردگار ما الله است سپس ایستادگی ورزیدند فرود می آیند بر ایشان

ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَلَّا تَخَافُواْ وَلَا تَحۡزَنُواْ وَأَبۡشِرُواْ بِٱلۡجَنَّةِ
فرشتگان [و گویند] مترسید و غمگین مشوید و مژده باد بر شما بهشتی

ٱلَّتِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحۡنُ أَوۡلِيَآؤُكُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
که شما وعده داده می شدید (۳۰) ما دوستان شماییم در زندگانی

ٱلدُّنۡيَا وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَكُمۡ فِيهَا مَا تَشۡتَهِيٓ أَنفُسُكُمۡ
دنیا و در سرای آخرت و برای شما است در آن آنچه بخواهد دلتان

وَلَكُمۡ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلٗا مِّنۡ غَفُورٖ رَّحِيمٖ ﴿٣٢﴾
و برای شما است در آن آنچه درخواست کنید (۳۱) پذیرایی ای از جانب آمرزندهٔ مهربان (۳۲)

وَمَنۡ أَحۡسَنُ قَوۡلٗا مِّمَّن دَعَآ إِلَى ٱللَّهِ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا وَقَالَ
و کیست نیکوگفتارتر از آنکه دعوت کند مردمان را به سوی الله و کند کار شایسته و گوید

إِنَّنِي مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا تَسۡتَوِي ٱلۡحَسَنَةُ وَلَا ٱلسَّيِّئَةُۚ
به درستی که من از مسلمانانم (۳۳) و یکسان نیست نیکی و نه بدی

ٱدۡفَعۡ بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ فَإِذَا ٱلَّذِي بَيۡنَكَ وَبَيۡنَهُۥ عَدَٰوَةٞ كَأَنَّهُۥ
دفع کن [بدی را] به آنچه که آن بهتر است پس ناگهان آن کس که میان تو و میان او دشمنی است گویا که او

وَلِيٌّ حَمِيمٞ ﴿٣٤﴾ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ
دوستی گرم و صمیمی است (۳۴) برخوردار نشوند از این [خصلت] مگر آنان که صبر کردند و برخوردار نشوند از آن

إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٖ ﴿٣٥﴾ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ نَزۡغٞ
مگر صاحبان بهرهٔ بزرگ (۳۵) و اگر برانگیزد تو را از شیطان انگیزشی [وسوسه ای]

فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِ
پس پناه ببر به الله همانا اوست آن شنوای دانا (۳۶) و از نشانه های اوست

ٱلَّيۡلُ وَٱلنَّهَارُ وَٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُۚ لَا تَسۡجُدُواْ لِلشَّمۡسِ
شب و روز و آفتاب و ماه سجده مکنید به آفتاب

وَلَا لِلۡقَمَرِ وَٱسۡجُدُواْۤ لِلَّهِ ٱلَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمۡ
و نه ماه را و سجده کنید برای الله که آفرید آنها را اگر شما

إِيَّاهُ تَعۡبُدُونَ ﴿٣٧﴾ فَإِنِ ٱسۡتَكۡبَرُواْ فَٱلَّذِينَ عِندَ
تنها او را می پرستید (۳۷) پس اگر تکبّر کنند [چه باک] پس آنان که نزد

رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُۥ بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَهُمۡ لَا يَسۡـَٔمُونَ۩ ﴿٣٨﴾
پروردگار تو اند تسبیح می گویند او را در شب و روز و ایشان خسته نمی شوند (۳۸)

سجده واجب

وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنَّكَ تَرَى ٱلۡأَرۡضَ خَٰشِعَةٗ فَإِذَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهَا ٱلۡمَآءَ

و از نشانه های او این است که تو می بینی زمین را فسرده [و افتاده] پس چون فرود آریم بر آن آب را

ٱهۡتَزَّتۡ وَرَبَتۡۚ إِنَّ ٱلَّذِيٓ أَحۡيَاهَا لَمُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰٓۚ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ

به جنبش آید و بردمد همانا آن که زنده گردانیده آن [زمین] را هر آینه زنده کنندهٔ مردگان است بی گمان او بر هر چیزی

قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ ءَايَٰتِنَا لَا يَخۡفَوۡنَ عَلَيۡنَآۗ أَفَمَن

تواناست ﴿۳۹﴾ همانا آنان که کجروی می کنند در آیات ما پوشیده نمی شوند بر ما آیا آن که

يُلۡقَىٰ فِي ٱلنَّارِ خَيۡرٌ أَم مَّن يَأۡتِيٓ ءَامِنٗا يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ ٱعۡمَلُواْ مَا شِئۡتُمۡ

انداخته شود در آتش بهتر است یا آن که بیاید ایمن در روز رستاخیز بکنید هرچه می خواهید

إِنَّهُۥ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِٱلذِّكۡرِ لَمَّا جَآءَهُمۡۖ

بی گمان او به آنچه می کنید بیناست ﴿۴۰﴾ همانا کسانی که کفر ورزیدند به این پند[قرآن] وقتی که بیامدشان [کیفر خود را خواهند دید]

وَإِنَّهُۥ لَكِتَٰبٌ عَزِيزٞ ﴿٤١﴾ لَّا يَأۡتِيهِ ٱلۡبَٰطِلُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَلَا مِنۡ

بی گمان آن کتابی ارجمند است ﴿۴۱﴾ نمی آید بر او باطل از پیش روی آن و نه از

خَلۡفِهِۦۖ تَنزِيلٞ مِّنۡ حَكِيمٍ حَمِيدٖ ﴿٤٢﴾ مَّا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدۡ قِيلَ

پشت سر آن فرستاده شده است از جانب سنجیده کاری ستوده ﴿۴۲﴾ گفته نمی شود به تو مگر آنچه گفته شده

لِلرُّسُلِ مِن قَبۡلِكَۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغۡفِرَةٖ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٖ ﴿٤٣﴾

به پیامبران پیش از تو همانا پروردگار تو دارای آمرزش و دارای کیفری دردناک است ﴿۴۳﴾

وَلَوۡ جَعَلۡنَٰهُ قُرۡءَانًا أَعۡجَمِيّٗا لَّقَالُواْ لَوۡلَا فُصِّلَتۡ ءَايَٰتُهُۥٓۖ ءَا۬عۡجَمِيّٞ

و اگر قرار می دادیم آن را قرآنی به غیر عربی هر آینه می گفتند چرا بیان نشده است [به زبان ما] آیت های آن [کتابی] غیر عربی

وَعَرَبِيّٞۗ قُلۡ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ هُدٗى وَشِفَآءٞۖ وَٱلَّذِينَ

و [مخاطب] عربی بگو این[کتاب] برای کسانی که ایمان آورده اند هدایت و شفاء است و آنان که

لَا يُؤۡمِنُونَ فِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَقۡرٞ وَهُوَ عَلَيۡهِمۡ عَمًىۚ أُوْلَٰٓئِكَ

ایمان نمی آورند در گوش های شان سنگینی است و قرآن بر آنان مایهٔ کوری است آنان

يُنَادَوۡنَ مِن مَّكَانِۭ بَعِيدٖ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ

ندا می شوند از جایی دور ﴿۴۴﴾ و به تحقیق دادیم به موسی کتاب را

فَٱخۡتُلِفَ فِيهِۗ وَلَوۡلَا كَلِمَةٞ سَبَقَتۡ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ

پس اختلاف شد در آن و اگر نبود سخنی که پیشی گرفته است از سوی پروردگار تو [که داوری به رستاخیز اختصاص دارد] البته داوری می شد

بَيۡنَهُمۡۚ وَإِنَّهُمۡ لَفِي شَكّٖ مِّنۡهُ مُرِيبٖ ﴿٤٥﴾ مَّنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا

در میان آنان و همانا آنان در شکی از آنند [شکی] سخت ﴿۴۵﴾ هر که بکند کاری شایسته

فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَنۡ أَسَآءَ فَعَلَيۡهَاۗ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

پس به سود خود اوست و هر که بدی کند پس به زیان او است و نیست پروردگار تو ستمکار بر بندگان ﴿۴۶﴾

إِلَيۡهِ يُرَدُّ عِلۡمُ ٱلسَّاعَةِۚ وَمَا تَخۡرُجُ مِن ثَمَرَٰتٖ مِّنۡ أَكۡمَامِهَا
به سوی او برگردانده می‌شود علم رستاخیز و بیرون نمی‌آید میوه‌ها از غلاف‌های خود

وَمَا تَحۡمِلُ مِنۡ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلۡمِهِۦۚ وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ أَيۡنَ
و باربرندارد هیچ مادینه‌ای و نمی‌نهد مگر به علم او و روزی که ندا کند ایشان را که کجا هستند

شُرَكَآءِي قَالُوٓاْ ءَاذَنَّٰكَ مَا مِنَّا مِن شَهِيدٖ (۴۷) وَضَلَّ
شریکان من گویند به تو اعلام کردیم نیست از ما هیچ گواهی (۴۷) و گم گردد

عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَدۡعُونَ مِن قَبۡلُۖ وَظَنُّواْ مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٖ (۴۸)
از ایشان آنچه که فرا می خوانند پیش از این و خواهند دانست که نیست برای ایشان هیچ گریزگاهی (۴۸)

لَّا يَسۡـَٔمُ ٱلۡإِنسَٰنُ مِن دُعَآءِ ٱلۡخَيۡرِ وَإِن مَّسَّهُ ٱلشَّرُّ فَيَـُٔوسٞ
خسته نمی شود انسان از درخواست خیر و اگر برسد به او سختی و گزند پس او به کلی ناامید

قَنُوطٞ (۴۹) وَلَئِنۡ أَذَقۡنَٰهُ رَحۡمَةٗ مِّنَّا مِنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُ
[و] دلسرد می شود (۴۹) و اگر بچشانیم به او رحمتی را از طرف خود پس از آسیبی که برسد به او

لَيَقُولَنَّ هَٰذَا لِي وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةٗ وَلَئِن رُّجِعۡتُ إِلَىٰ
هر آینه گوید این [شایسته] برای من است و نمی‌پندارم رستاخیز را که برپا شود و اگر بازگردانیده شوم به سوی

رَبِّيٓ إِنَّ لِي عِندَهُۥ لَلۡحُسۡنَىٰۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِمَا عَمِلُواْ
پروردگار خود حتماً مرا نزد او نیکوترین [حالت] است پس هرآینه آگاه می کنیم کسانی راکه کفر ورزیده‌اند به آنچه می کرده‌اند

وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنۡ عَذَابٍ غَلِيظٖ (۵۰) وَإِذَآ أَنۡعَمۡنَا عَلَى ٱلۡإِنسَٰنِ
و حتماً می‌چشانیم به آنان از عذابی سخت (۵۰) و چون نعمتی دهیم به انسان

أَعۡرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ فَذُو دُعَآءٍ عَرِيضٖ
روی برمی‌تابد و پهلو می گرداند [تکبّر می‌کند] و چون برسد به او سختی و گزند پس او دارای دعایی گسترده است

(۵۱) قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كَانَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ ثُمَّ كَفَرۡتُم
(۵۱) بگو خبر دهید مرا اگر باشد [قرآن] از نزد الله آنگاه کفر بورزید

بِهِۦ مَنۡ أَضَلُّ مِمَّنۡ هُوَ فِي شِقَاقِۭ بَعِيدٖ (۵۲) سَنُرِيهِمۡ
به آن کیست گمراه تر از آنکه او در ستیزی دور و دراز باشد (۵۲) به زودی بنمایم به ایشان

ءَايَٰتِنَا فِي ٱلۡأٓفَاقِ وَفِيٓ أَنفُسِهِمۡ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمۡ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّۗ
نشانه های خود را در کرانه های[آسمان و زمین] و در وجود خودشان تا روشن شود برای شان که او حق است

أَوَلَمۡ يَكۡفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ (۵۳) أَلَآ إِنَّهُمۡ
آیا کافی نیست که پروردگار تو که همانا او بر هر چیزی گواه است (۵۳) آگاه باش همانا آنان

فِي مِرۡيَةٖ مِّن لِّقَآءِ رَبِّهِمۡۗ أَلَآ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَيۡءٖ مُّحِيطُۢ (۵۴)
در تردید اند از دیدار پروردگارشان آگاه باش که او به هر چیزی فراگیرنده است (۵۴)

ترتیبها ۴۲ — آیاتها ۵۳

سُورَةُ الشُّورَىٰ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

حمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ كَذَٰلِكَ يُوحِيٓ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكَ

حا، میم (۱) عین، سین، قاف (۲) این چنین وحی می کند به تو و به آنان که پیش از تو بودند

ٱللَّهُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٣﴾ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ

الله پیروزمند سنجیده کار (۳) از آنِ اوست آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است و اوست

ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٤﴾ تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرۡنَ مِن فَوۡقِهِنَّۚ

آن بلندمرتبهٔ بزرگ (۴) نزدیک است آسمان ها بشکافند بر فراز خود

وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمۡدِ رَبِّهِمۡ وَيَسۡتَغۡفِرُونَ لِمَن فِي

و فرشتگان تسبیح می گویند با حمد پروردگار خود و آمرزش می خواهند برای آنان که در

ٱلۡأَرۡضِۗ أَلَآ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ

زمین اند آگاه باش همانا الله اوست آن آمرزندهٔ مهربان (۵) و آنان که گرفتند

مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيۡهِمۡ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِوَكِيلٖ

جز او کارسازانی را الله نگهبان است بر [احوال و اعمال] ایشان و نیستی تو بر ایشان نگهبان

﴿٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ قُرۡءَانًا عَرَبِيّٗا لِّتُنذِرَ أُمَّ ٱلۡقُرَىٰ وَمَنۡ

(۶) و این چنین وحی کردیم به سوی تو قرآنی عربی را تا بیم دهی اهل مکه را و آنان را که

حَوۡلَهَا وَتُنذِرَ يَوۡمَ ٱلۡجَمۡعِ لَا رَيۡبَ فِيهِۚ فَرِيقٞ فِي ٱلۡجَنَّةِ وَفَرِيقٞ فِي

پیرامون آن اند و بیم دهی [مردم را] از روز گردآمدن [مردم در رستاخیز] که هیچ تردیدی در [آمدن] آن نیست گروهی در بهشت باشند و گروهی در

ٱلسَّعِيرِ ﴿٧﴾ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَهُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَلَٰكِن يُدۡخِلُ

آتش برافروخته [دوزخ] (۷) و اگر می خواست الله هر آینه می گردانید آنها را امّتی یگانه و لیکن درمی آورَد

مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾

هرکه را بخواهد در رحمت خود و ستمکاران نیست برای ایشان هیچ یاری و نه یاوری (۸)

أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَۖ فَٱللَّهُ هُوَ ٱلۡوَلِيُّ وَهُوَ يُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَهُوَ

آیا گرفته اند جز الله کار سازانی را؟ پس، الله همان کار ساز [راستین] است و اوست که زنده می کند مردگان را و او

عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٩﴾ وَمَا ٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِيهِ مِن شَيۡءٖ فَحُكۡمُهُۥٓ

بر هر چیزی توانا است (۹) و هرچه اختلاف دارید در آن از هرچیزی پس داوری آن

إِلَى ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبِّي عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ وَإِلَيۡهِ أُنِيبُ ﴿١٠﴾

با الله است این است الله پروردگار من بر او توکل دارم و به سوی او بازمی گردم (۱۰)

فَاطِرُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا

پدید آورندهٔ آسمان ها و زمین است قرارداد برای شما از خودتان جفت‌هایی را

وَمِنَ ٱلْأَنْعَٰمِ أَزْوَٰجًا ۖ يَذْرَؤُكُمْ فِيهِ ۚ لَيْسَ كَمِثْلِهِۦ شَىْءٌ ۖ

و نیز از چهارپایان جفت‌هایی می‌افزاید شما را در این [هم جفتی] نیست مانند او هیچ چیزی

وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُۥ مَقَالِيدُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ

و اوست شنوای بینا (۱۱) برای اوست کلیدهای آسمان ها و زمین

يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾

فراخ می سازد روزی را برای هرکه خواهد و تنگ می دارد [برای هرکه خواهد] همانا او به هر چیزی داناست (۱۲)

ربع حزب ۴۹

۞ شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحًا وَٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ

مقرّر داشت برای شما از دین آنچه را که سفارش کرده بود به آن نوح را و [نیز] آنچه را که وحی کردیم

إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِۦٓ إِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰٓ ۖ أَنْ أَقِيمُوا۟ ٱلدِّينَ

به تو و آنچه سفارش کردیم به آن ابراهیم و موسی و عیسی را که برپا بدارید دین را

وَلَا تَتَفَرَّقُوا۟ فِيهِ ۚ كَبُرَ عَلَى ٱلْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ ۚ ٱللَّهُ

و به پراکندگی نیفتید در آن گران است بر مشرکان آنچه دعوت می کنی آنها را به آن الله

يَجْتَبِىٓ إِلَيْهِ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِىٓ إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُوٓا۟

برمی گزیند به سوی آن [دین] هرکه را خواهد و راه می نماید به سوی آن هرکه روآورَد [به آن] (۱۳) و پراکنده نگشتند

إِلَّا مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ

مگر پس از آنکه آمد برای آنان علم آن هم از روی سرکشی [ستم] و در میان خود و اگر نبود سخنی

سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى لَّقُضِىَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ

که پیشی گرفته از سوی پروردگارت [در تأخیر عذاب] تا وقت معین البته داوری می شد میان ایشان [به نزول عذاب] و همانا آنان که

أُورِثُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ مِنۢ بَعْدِهِمْ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿١٤﴾

به ارث بدیشان داده شد کتاب پس از ایشان در شکی از آنند [شکی] سخت (۱۴)

فَلِذَٰلِكَ فَٱدْعُ ۖ وَٱسْتَقِمْ كَمَآ أُمِرْتَ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ ۖ

پس برای این [دین] دعوت کن و پایدار باش چنان که فرمان یافته ای و پیروی مکن از هوس های آنها

وَقُلْ ءَامَنتُ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِن كِتَٰبٍ ۖ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ

و بگو ایمان آوردم به آنچه که فروفرستاده است الله از کتاب و دستور یافته ام که دادگری کنم

بَيْنَكُمُ ۖ ٱللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ ۖ لَنَآ أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ ۖ

میان شما الله پروردگار ما و پروردگار شماست برای ما کردار ما و برای خودتان کردار شما

لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ ۖ ٱللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا ۖ وَإِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

هیچ بحث و جدالی نیست میان ما و میان شما الله جمع می کند میان ما [و شما] و به سوی اوست بازگشت (۱۵)

وَٱلَّذِينَ يُحَآجُّونَ فِى ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا ٱسۡتُجِيبَ لَهُۥ حُجَّتُهُمۡ
و آنان که بگو مگو می کنند دربارهٔ الله پس از آنکه پذیرفته شده دعوت او دلیلشان

دَاحِضَةٌ عِندَ رَبِّهِمۡ وَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٌ وَلَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٌ
باطل است نزد پروردگارشان و بر ایشان است خشمی [از جانب الله] و برای آنها عذابی سخت است

(۱۶) ٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ وَٱلۡمِيزَانَۗ وَمَا يُدۡرِيكَ
(۱۶) الله است که فروفرستاد کتاب را به حق و افزار سنجش و چه چیزی آگاه می‌کند تو را

لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ قَرِيبٞ (۱۷) يَسۡتَعۡجِلُ بِهَا ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ
شاید رستاخیز نزدیک باشد (۱۷) به شتاب می طلبند رستاخیز را آنان که ایمان ندارند

بِهَاۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مُشۡفِقُونَ مِنۡهَا وَيَعۡلَمُونَ أَنَّهَا ٱلۡحَقُّۗ
به آن و آنان که ایمان دارند در هراسند از آن و می دانند که آن حق است

أَلَآ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُمَارُونَ فِى ٱلسَّاعَةِ لَفِى ضَلَٰلِۭ بَعِيدٍ (۱۸)
آگاه باشید همانا آنان که بحث و جدل می کنند در آمدن رستاخیز هر آینه در گمراهی دور و درازی اند (۱۸)

ٱللَّهُ لَطِيفُۢ بِعِبَادِهِۦ يَرۡزُقُ مَن يَشَآءُۖ وَهُوَ ٱلۡقَوِىُّ ٱلۡعَزِيزُ
الله ریز بین است به بندگان خود روزی می دهد هرکه را خواهد و اوست آن نیرومند پیروزمند

(۱۹) مَن كَانَ يُرِيدُ حَرۡثَ ٱلۡأٓخِرَةِ نَزِدۡ لَهُۥ فِى حَرۡثِهِۦۖ وَمَن
(۱۹) هرکه بخواهد کشتِ آخرت را می افزاییم برای او در کشت وی و هرکه

كَانَ يُرِيدُ حَرۡثَ ٱلدُّنۡيَا نُؤۡتِهِۦ مِنۡهَا وَمَا لَهُۥ فِى ٱلۡأٓخِرَةِ مِن
بخواهد کشت دنیا را می دهیم به او از آن و نیست برای او در آخرت هیچ

نَّصِيبٍ (۲۰) أَمۡ لَهُمۡ شُرَكَٰٓؤُاْ شَرَعُواْ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ
بهره ای (۲۰) آیا برای ایشان شریکانی است که مقرّر داشته اند برای آنها از دین

مَا لَمۡ يَأۡذَنۢ بِهِ ٱللَّهُۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةُ ٱلۡفَصۡلِ لَقُضِىَ بَيۡنَهُمۡۗ
چیزی را که اجازه نداده است به آن الله و اگر نبود آن سخن قاطع [که داوری در رستاخیز خواهد بود] قطعاً داوری می شد میان ایشان

وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ (۲۱) تَرَى ٱلظَّٰلِمِينَ
و همانا ستمکاران بر ایشان عذابی دردناک است (۲۱) می بینی ستمکاران

مُشۡفِقِينَ مِمَّا كَسَبُواْ وَهُوَ وَاقِعُۢ بِهِمۡۗ وَٱلَّذِينَ
در هراسند از [کیفر] آنچه کرده اند و آن واقع شدنی است بر ایشان و آنان که

ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِى رَوۡضَاتِ ٱلۡجَنَّاتِۖ
ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته در باغ های بهشت اند

لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمۡۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ (۲۲)
برای ایشان است آنچه می خواهند نزد پروردگارشان این همان بخشش بزرگ است (۲۲)

ذَٰلِكَ ٱلَّذِي يُبَشِّرُ ٱللَّهُ عِبَادَهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِۗ قُل
این است آنچه که مژده می‌دهد الله به بندگانش همانان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته بگو

لَّآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًا إِلَّا ٱلۡمَوَدَّةَ فِي ٱلۡقُرۡبَىٰۗ وَمَن يَقۡتَرِفۡ حَسَنَةٗ نَّزِدۡ
نمی‌خواهم از شما بر این[کار] هیچ مزدی مگر دوستی در خویشاوندی و هرکه انجام دهد کار نیکی را می‌افزاییم

لَهُۥ فِيهَا حُسۡنًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ
برای او در آن نیکویی را همانا الله آمرزندهٔ قدرشناس است ﴿۲۳﴾ آیا می گویند که بسته است بر الله

كَذِبٗاۖ فَإِن يَشَإِ ٱللَّهُ يَخۡتِمۡ عَلَىٰ قَلۡبِكَۗ وَيَمۡحُ ٱللَّهُ ٱلۡبَٰطِلَ وَيُحِقُّ ٱلۡحَقَّ
دروغی را پس اگر بخواهد الله مُهر می نهد بر دل تو و نابود می سازد الله باطل را و ثابت می دارد حق را

بِكَلِمَٰتِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي يَقۡبَلُ ٱلتَّوۡبَةَ
به سخنان خود زیرا او دانا به راز سینه ها است ﴿۲۴﴾ و اوست آن که قبول می کند توبه را

عَنۡ عِبَادِهِۦ وَيَعۡفُواْ عَنِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ وَيَعۡلَمُ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿٢٥﴾
از بندگانش و درمی گذرد از بدی ها و می داند آنچه می کنید ﴿۲۵﴾

وَيَسۡتَجِيبُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضۡلِهِۦۚ
پاسخ می دهد به کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته و می افزاید ایشان را از بخشش خود

وَٱلۡكَٰفِرُونَ لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٞ ﴿٢٦﴾ ۞ وَلَوۡ بَسَطَ ٱللَّهُ ٱلرِّزۡقَ
و کافران وبرای شان است عذابی سخت است ﴿۲۶﴾ و اگر فراخ کردی الله روزی را

لِعِبَادِهِۦ لَبَغَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَٰكِن يُنَزِّلُ بِقَدَرٖ مَّا يَشَآءُۚ إِنَّهُۥ بِعِبَادِهِۦ
بر جمیع بندگان خود البته سرکشی می کردند در زمین و لیکن فرود آورد به اندازهٔ آنچه خواهد همانا الله بر بندگانش

خَبِيرُۢ بَصِيرٞ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي يُنَزِّلُ ٱلۡغَيۡثَ مِنۢ بَعۡدِ مَا قَنَطُواْ
آگاه بیناست ﴿۲۷﴾ و اوست آن که فرود می‌آورد باران را پس از آنکه نومید شدند

وَيَنشُرُ رَحۡمَتَهُۥۚ وَهُوَ ٱلۡوَلِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ خَلۡقُ
و پراکنده می‌سازد رحمت خود را و اوست آن کارساز ستوده ﴿۲۸﴾ و از نشانه های او آفریدن

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِن دَآبَّةٖۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمۡعِهِمۡ
آسمان ها و زمین است و آنچه پراکنده ساخته است در آنها[آسمان ها و زمین] از هر جنبنده ای و او بر گرد آوردن ایشان

إِذَا يَشَآءُ قَدِيرٞ ﴿٢٩﴾ وَمَآ أَصَٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٖ فَبِمَا
هر گاه بخواهد توانا است ﴿۲۹﴾ و آنچه برسد به شما از مصیبت پس به سبب چیزی است که

كَسَبَتۡ أَيۡدِيكُمۡ وَيَعۡفُواْ عَن كَثِيرٖ ﴿٣٠﴾ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ
کسب کرده است دست های شما و درمی گذرد از بسیاری [گناهان] ﴿۳۰﴾ و نیستید شما عاجزکنندگان [الله]

فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ﴿٣١﴾
در زمین و نیست برای شما جز الله هیچ کارسازی و نه یاوری ﴿۳۱﴾

نصف حزب ۴۹

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ ٱلْجَوَارِ فِى ٱلْبَحْرِ كَٱلْأَعْلَٰمِ ﴿٣٢﴾ إِن يَشَأْ يُسْكِنِ ٱلرِّيحَ
و از نشانه های او کشتی های روان است در دریا مانند کوه ها ﴿۳۲﴾ اگر خواهد ساکن گرداند باد را

فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ
آنگاه می گردند [کشتی ها] بی حرکت بر پشت آن [دریا] همانا در این نشانه هایی است برای هر صبر پیشهٔ شکرگزار

﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوا۟ وَيَعْفُ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ
﴿۳۳﴾ یا هلاک می کند[اهل] کشتی ها را به سبب آنچه کردند و درگذرد از بسیاری [گناهان] ﴿۳۴﴾ و تا بدانند آنان که

يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَىْءٍ فَمَتَٰعُ
مجادله می کنند دربارهٔ آیات ما که نیست برای آنان هیچ گریزگاهی ﴿۳۵﴾ پس آنچه داده شده به شما از هرچیزی پس اندک بهره‌ای

ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ
از زندگانی دنیاست و آنچه نزد الله است بهتر و پاینده تر است برای آنان که ایمان آورده اند و بر پروردگار خود

يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَٰحِشَ وَإِذَا مَا
توکل می کنند ﴿۳۶﴾ و [برای] آنان که دوری می کنند از گناهان بزرگ و کارهای زشت و چون

غَضِبُوا۟ هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلَّذِينَ ٱسْتَجَابُوا۟ لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
به خشم می آیند ایشان درمی گذرند ﴿۳۷﴾ و[برای] آنان که پاسخ داده‌اند [دعوت] پروردگار خود را و برپا داشته‌اند نماز را

وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَابَهُمُ
و کار ایشان به مشورت است در میانشان و از آنچه روزی داده ایم ایشان را انفاق می کنند ﴿۳۸﴾ و [برای] آنان که چون برسد به ایشان

ٱلْبَغْىُ هُمْ يَنتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَٰٓؤُا۟ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۖ فَمَنْ عَفَا
ستم انتقام می گیرند ﴿۳۹﴾ و سزای بدی بدی است مانند آن پس کسی که عفو کند

وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ ٱنتَصَرَ
و اصلاح کند آنگاه پاداش او بر الله است همانا الله دوست نمی‌دارد ستمکاران را ﴿۴۰﴾ و هر آینه کسی که انتقام کشد

بَعْدَ ظُلْمِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِم مِّن سَبِيلٍ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ
بعداز ستمی که به او شده پس آنان نیست بر ضدشان هیچ راه [اعتراضی] ﴿۴۱﴾ جز این نیست که راه [ملامت] بر کسانی است که

يَظْلِمُونَ ٱلنَّاسَ وَيَبْغُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ
ستم می کنند بر مردمان و سرکشی می کنند در زمین به ناحق آنان برای ایشان

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ
عذابی دردناک است ﴿۴۲﴾ و البته هرکه صبر کند و درگذرد همانا این [صبر و عفو] از کارهای استوار است

﴿٤٣﴾ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن وَلِىٍّ مِّنۢ بَعْدِهِۦ ۗ وَتَرَى ٱلظَّٰلِمِينَ
﴿۴۳﴾ و هرکه را گمراه کند الله پس نیست برای او هیچ کارسازی پس از او و می بینی ستمکاران را

لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾
چون ببینند عذاب را گویند آیا به سوی بازگشتن هیچ راهی هست؟ ﴿۴۴﴾

وَتَرَىٰهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَٰشِعِينَ مِنَ ٱلذُّلِّ يَنظُرُونَ
و ببینی ایشان را عرضه می شوند بر آتش درحالی که سرافکنده اند از ذلت می نگرند

مِن طَرْفٍ خَفِيٍّ ۗ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِنَّ ٱلْخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ
به نگاهی پنهان [زیرچشمی می نگرند] و گویند کسانی که ایمان آورده اند همانا زیانکاران کسانی هستند که

خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ أَلَآ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ
به زیان انداخته اند خودشان و خانوادهٔ خود را در روز رستاخیز آگاه باش به درستی که ستمکاران

فِى عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنْ أَوْلِيَآءَ يَنصُرُونَهُم
در عذابی پایدارند ﴿۴۵﴾ و نباشد برای آنان کارسازان و یاورانی که یاری کنند آنان را

مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۗ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾ ٱسْتَجِيبُوا۟
جز الله و هرکه را گمراه کند الله آنگاه نیست برای او هیچ راه [نجاتی] ﴿۴۶﴾ پاسخ دهید

لِرَبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۚ مَا لَكُم
پروردگار خود را پیش از آنکه بیاید روزی که نیست بازگشتی برای او از جانب الله نیست برای شما

مِّن مَّلْجَإٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُم مِّن نَّكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا۟
هیچ پناهگاهی در آن روز و نیست برای شما هیچ گونه انکاری ﴿۴۷﴾ پس اگر روی برگردانند [از قبول دعوت]

فَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ۗ وَإِنَّآ إِذَآ
پس نفرستادیم تو را بر آنها نگهبان نیست بر تو مگر رسانیدن [پیام] و همانا ما چون

أَذَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ
بچشانیم به انسان از جانب خود رحمتی را شاد شوند به آن و اگر برسد به آنها گزندی

بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾ لِّلَّهِ مُلْكُ
به سبب آنچه پیش فرستاده است دست هایشان پس همانا انسان سخت ناسپاس است ﴿۴۸﴾ از آن الله است فرمانروایی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ يَهَبُ لِمَن يَشَآءُ إِنَٰثًا
آسمان ها و زمین می آفریند آنچه خواهد می بخشد هرکه را خواهد دخترانی

وَيَهَبُ لِمَن يَشَآءُ ٱلذُّكُورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَٰثًا ۖ
و می بخشد هرکه را خواهد پسران ﴿۴۹﴾ یا با هم دهد ایشان را پسران و دختران

وَيَجْعَلُ مَن يَشَآءُ عَقِيمًا ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ ۞ وَمَا كَانَ
و می گرداند هرکه را که خواهد نازا همانا او بس دانای توانا است ﴿۵۰﴾ و نسزد

لِبَشَرٍ أَن يُكَلِّمَهُ ٱللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِن وَرَآئِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ
برای هیچ بشری که سخن گوید با او الله مگر به وحی یا از پس پرده ای یا بفرستد

رَسُولًا فَيُوحِىَ بِإِذْنِهِۦ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ عَلِىٌّ حَكِيمٌ ﴿٥١﴾
رسولی [فرشته ای] را پس وحی کندبه فرمان او آنچه را [الله] خواهد همانا اوست بلند مرتبهٔ سنجیده کار ﴿۵۱﴾

سه چهارم حزب ۴۹

وَكَذَٰلِكَ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ رُوحٗا مِّنۡ أَمۡرِنَاۚ مَا كُنتَ تَدۡرِي مَا ٱلۡكِتَٰبُ
و این چنین وحی کردیم به سوی تو روحی [قرآن] را از امر خود و تو نمی دانستی که چیست کتاب

وَلَا ٱلۡإِيمَٰنُ وَلَٰكِن جَعَلۡنَٰهُ نُورٗا نَّهۡدِي بِهِۦ مَن نَّشَآءُ مِنۡ عِبَادِنَاۚ
و نمی دانستی که [چیست] ایمان و لیکن گردانیدیم آن را نوری که هدایت می کنیم به آن هرکه را که خواهیم از بندگان خود

وَإِنَّكَ لَتَهۡدِيٓ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٥٢﴾ صِرَٰطِ ٱللَّهِ ٱلَّذِي لَهُۥ
و همانا تو قطعاً هدایت می کنی به راهی راست ﴿٥٢﴾ راه الله آن که از آنِ اوست

مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ أَلَآ إِلَى ٱللَّهِ تَصِيرُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٥٣﴾
آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است آگاه باشید به سوی الله بازمی گردد همهٔ کارها ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الزُّخۡرُف

ترتیبها ۴۳ — آیاتها ۸۹

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

حمٓ ﴿١﴾ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلۡنَٰهُ قُرۡءَٰنًا عَرَبِيّٗا
حا، میم ﴿١﴾ سوگند به این کتاب روشنگر ﴿٢﴾ همانا ما قرار دادیم این کتاب را قرآنی به زبان عربی

لَّعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُۥ فِيٓ أُمِّ ٱلۡكِتَٰبِ لَدَيۡنَا
باشد که شما خرد ورزید ﴿٣﴾ و بی گمان [این قرآن] در لوح محفوظ نزد ما

لَعَلِيٌّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾ أَفَنَضۡرِبُ عَنكُمُ ٱلذِّكۡرَ صَفۡحًا
بلندمرتبهٔ حکمت آمیز است ﴿٤﴾ آیا بازمی داریم از شما این قرآن را با رویگردانی

أَن كُنتُمۡ قَوۡمٗا مُّسۡرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمۡ أَرۡسَلۡنَا مِن نَّبِيّٖ فِي
از آن رو که هستید قومی اسرافکار ﴿٥﴾ و چه بسا فرستادیم پیامبرانی را در میان

ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأۡتِيهِم مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ
پیشینیان ﴿٦﴾ و نیامد نزد ایشان هیچ پیامبری مگر اینکه او را ریشخند می کردند

﴿٧﴾ فَأَهۡلَكۡنَآ أَشَدَّ مِنۡهُم بَطۡشٗا وَمَضَىٰ مَثَلُ ٱلۡأَوَّلِينَ
﴿٧﴾ پس هلاک کردیم سر سخت‌تر از اینان را و گذشت داستان پیشینیان

﴿٨﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ لَيَقُولُنَّ
﴿٨﴾ و اگر بپرسی از ایشان که چه کسی آفرید آسمان ها و زمین را هر آینه گویند

خَلَقَهُنَّ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٩﴾ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ
آفریده است آنها را آن پیروزمند بس دانا ﴿٩﴾ آن که قرارداد برای شما زمین را

مَهۡدٗا وَجَعَلَ لَكُمۡ فِيهَا سُبُلٗا لَّعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ﴿١٠﴾
بستری و قرارداد برای شما در آن راه هایی را باشد که شما راه یابید ﴿١٠﴾

وَٱلَّذِى نَزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءًۢ بِقَدَرٍ فَأَنشَرۡنَا بِهِۦ بَلۡدَةً مَّيۡتًاۚ
و همان که فرود آورد از آسمان آب را به اندازه پس زنده گردانیدیم به آن سرزمینی مرده را

كَذَٰلِكَ تُخۡرَجُونَ ﴿١١﴾ وَٱلَّذِى خَلَقَ ٱلۡأَزۡوَٰجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ
این چنین بیرون آورده می شوید [از قبرها] ﴿۱۱﴾ و همان که بیافرید جفت ها را همهٔ آنها را و قرار داد

لَكُم مِّنَ ٱلۡفُلۡكِ وَٱلۡأَنۡعَٰمِ مَا تَرۡكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِتَسۡتَوُۥاْ عَلَىٰ ظُهُورِهِۦ
برای شما از کشتی ها و چهارپایانِ دامی آنچه را که سوار می شوید ﴿۱۲﴾ تا قرار گیرید بر پشت های آنها

ثُمَّ تَذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ رَبِّكُمۡ إِذَا ٱسۡتَوَيۡتُمۡ عَلَيۡهِ وَتَقُولُواْ سُبۡحَٰنَ
سپس یادکنید نعمت پروردگار خود را آنگاه که قرار گرفتند بر آن و بگویید پاک است

ٱلَّذِى سَخَّرَ لَنَا هَٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُۥ مُقۡرِنِينَ ﴿١٣﴾ وَإِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا
آن که مسخر ساخت برای ما این را و نبودیم بر آن توانا به بند کردن ﴿۱۳﴾ و همانا ما به سوی پروردگار خود

لَمُنقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُواْ لَهُۥ مِنۡ عِبَادِهِۦ جُزۡءًاۚ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ
بازگردندگانیم ﴿۱۴﴾ و قراردادند برای او از میان بندگانش جزئی را [فرزندی را] به تحقیق آدمی

لَكَفُورٞ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمِ ٱتَّخَذَ مِمَّا يَخۡلُقُ بَنَاتٖ وَأَصۡفَىٰكُم
ناسپاس آشکار است ﴿۱۵﴾ آیا گرفته است [الله] از آنچه می آفریند دخترانی را و برگزیده است شما را

بِٱلۡبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحۡمَٰنِ مَثَلٗا
به پسران ﴿۱۶﴾ و چون مژده داده شود به یکی از آنان به آنچه زده است برای [الله] مهرگستر مثال را

ظَلَّ وَجۡهُهُۥ مُسۡوَدّٗا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوَمَن يُنَشَّؤُاْ فِي
گردد روی او سیاه در حالی که خشم خود را فرو می خورد ﴿۱۷﴾ آیا آن کس که پرورش می یابد در

ٱلۡحِلۡيَةِ وَهُوَ فِي ٱلۡخِصَامِ غَيۡرُ مُبِينٖ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُواْ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ
زیور و او در گفتگو بیان روشنی ندارد [شایسته فرزندی الله است] ﴿۱۸﴾ و قرار دادند فرشتگان را

ٱلَّذِينَ هُمۡ عِبَٰدُ ٱلرَّحۡمَٰنِ إِنَٰثًاۚ أَشَهِدُواْ خَلۡقَهُمۡۚ سَتُكۡتَبُ
همانان که خود بندگان [الله] مهرگسترند [به عنوان] دختران آیا شاهد بودند آفرینش ایشان را؟ به زودی نوشته می شود

شَهَٰدَتُهُمۡ وَيُسۡـَٔلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُواْ لَوۡ شَآءَ ٱلرَّحۡمَٰنُ مَا عَبَدۡنَٰهُمۗ
گواهی شان و پرسیده می شوند ﴿۱۹﴾ و گفتند اگر می خواست [الله] مهرگستر پرستش نمی کردیم آنان را

مَّا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنۡ عِلۡمٍۖ إِنۡ هُمۡ إِلَّا يَخۡرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمۡ ءَاتَيۡنَٰهُمۡ
نیست برای آنان به این [گفتار] هیچ دانشی نیستند آنان مگر اینکه حدس می زنند ﴿۲۰﴾ آیا داده ایم به آنان

كِتَٰبٗا مِّن قَبۡلِهِۦ فَهُم بِهِۦ مُسۡتَمۡسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلۡ قَالُوٓاْ
کتابی را پیش از این پس آنها به آن چنگ زنندگان اند ﴿۲۱﴾ [نه]، بلکه می گویند

إِنَّا وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٖ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّهۡتَدُونَ ﴿٢٢﴾
به تحقیق ما یافتیم پدران خود را بر آیینی و همانا ما بر پی آنان راه یافتگانیم ﴿۲۲﴾

وَكَذَٰلِكَ مَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي قَرۡيَةٖ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتۡرَفُوهَآ

و این چنین نفرستادیم پیش از تو در آبادی هیچ بیم دهنده ای را مگر اینکه گفتند متنعمان آن آبادی ها

إِنَّا وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٖ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّقۡتَدُونَ ﴿٢٣﴾

همانا ما یافتیم پدران خود را بر آیینی و همانا ما بر پی آنان اقتداکنندگانیم ﴿۲۳﴾

۞ قَٰلَ أَوَلَوۡ جِئۡتُكُم بِأَهۡدَىٰ مِمَّا وَجَدتُّمۡ عَلَيۡهِ ءَابَآءَكُمۡۖ قَالُوٓاْ

گفت آیا اگرچه آورده باشم برایتان چیزی راکه هدایت کننده تر از آنچه یافته اید بر آن پدران خود را؟ گفتند

إِنَّا بِمَآ أُرۡسِلۡتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡۖ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ

همانا ما به آنچه فرستاده شده اید به آن کافریم ﴿۲۴﴾ پس انتقام گرفتیم از ایشان پس ببین چگونه

كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦٓ

شد سرانجام تکذیب کنندگان ﴿۲۵﴾ و [یاد کنید] چون گفت ابراهیم به پدرش و قوم خود

إِنَّنِي بَرَآءٞ مِّمَّا تَعۡبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا ٱلَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُۥ سَيَهۡدِينِ

همانا من بیزارم از آنچه می پرستید ﴿۲۶﴾ مگر کسی را که آفریده است مرا پس همانا او هدایت می کند مرا

﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةَۢ بَاقِيَةٗ فِي عَقِبِهِۦ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلۡ

﴿۲۷﴾ و قرار داد آن را کلمه ای ماندگار در میان پسینیان خویش باشد که آنان [به توحید] بازگردند ﴿۲۸﴾ بلکه

مَتَّعۡتُ هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمۡ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ وَرَسُولٞ مُّبِينٞ ﴿٢٩﴾

بهره مند ساختیم اینان و پدرانشان را تا وقتی که آمد نزدشان حق [قرآن] و پیامبری روشنگر ﴿۲۹﴾

وَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ وَإِنَّا بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُواْ

و چون آمد نزدشان حق گفتند این جادو است و همانا ما به آن کافریم ﴿۳۰﴾ و گفتند

لَوۡلَا نُزِّلَ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانُ عَلَىٰ رَجُلٖ مِّنَ ٱلۡقَرۡيَتَيۡنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ أَهُمۡ

چرا نازل نشد این قرآن بر مردی بزرگ از [یکی] این دو شهر [مکه و طائف]؟ ﴿۳۱﴾ آیا آنان

يَقۡسِمُونَ رَحۡمَتَ رَبِّكَۚ نَحۡنُ قَسَمۡنَا بَيۡنَهُم مَّعِيشَتَهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ

قسمت می کنند رحمت پروردگار تو را؟ ما قسمت کرده ایم میان ایشان روزی ایشان را در زندگانی

ٱلدُّنۡيَاۚ وَرَفَعۡنَا بَعۡضَهُمۡ فَوۡقَ بَعۡضٖ دَرَجَٰتٖ لِّيَتَّخِذَ بَعۡضُهُم

دنیا و بالا برده ایم برخی ایشان را بر برخی دیگر به درجاتی تا بگیرد برخی ایشان

بَعۡضٗا سُخۡرِيّٗاۗ وَرَحۡمَتُ رَبِّكَ خَيۡرٞ مِّمَّا يَجۡمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوۡلَآ

برخی دیگر را به خدمت و رحمت پروردگار تو بهتر است از آنچه جمع می کنند ﴿۳۲﴾ واگر نه

أَن يَكُونَ ٱلنَّاسُ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ لَّجَعَلۡنَا لِمَن يَكۡفُرُ بِٱلرَّحۡمَٰنِ

این بود که می‌شدند مردمان امّتی یگانه [در کفر] هرآینه قرار می‌دادیم برای کسانی که کفر می‌ورزند به[الله] مهرگستر

لِبُيُوتِهِمۡ سُقُفٗا مِّن فِضَّةٖ وَمَعَارِجَ عَلَيۡهَا يَظۡهَرُونَ ﴿٣٣﴾

برای خانه هایشان سقف هایی از نقره و نیز نردبان هایی که بر آنها بالا روند ﴿۳۳﴾

وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَٰبًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِـُٔونَ ﴿٣٤﴾ وَزُخْرُفًا وَإِن
و برای خانه هایشان درها و تخت هایی که بر آنها تکیه کنند ﴿٣٤﴾ و هرگونه زینتی [رابدیشان می دادیم] و نیست

كُلُّ ذَٰلِكَ لَمَّا مَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةُ عِندَ رَبِّكَ
همهٔ اینها مگر بهره مندی زندگانی دنیا و [بهره مندی] آخرت نزد پروردگار تو

لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَن يَعْشُ عَن ذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ نُقَيِّضْ لَهُۥ شَيْطَٰنًا
برای پرواپیشگان است ﴿٣٥﴾ و هرکه چشم پوشد از یاد [الله] مهرگستر برمی گماریم بر او شیطانی را

فَهُوَ لَهُۥ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ
که او برایش همدم باشد ﴿٣٦﴾ و همانا بازمی دارندشان از راه حق و آنها می پندارند

أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَنَا قَالَ يَٰلَيْتَ بَيْنِى وَبَيْنَكَ
که خودشان راه یافتگانند ﴿٣٧﴾ تا آنگاه که بیاید پیش ما گوید [به همدم خود] ای کاش در میان من و در میان تو

بُعْدَ ٱلْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ ٱلْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَن يَنفَعَكُمُ ٱلْيَوْمَ
فاصلهٔ مشرق و مغرب بود که بد همدمی است ﴿٣٨﴾ و هرگز سود ندهد شما را امروز

إِذ ظَّلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِى ٱلْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ
زیرا ستم کرده اید همانا شما در عذاب با هم شریک هستید ﴿٣٩﴾ آیا تو می شنوانی

ٱلصُّمَّ أَوْ تَهْدِى ٱلْعُمْىَ وَمَن كَانَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾
کران را یا هدایت می کنی کوران را و کسی که هست در گمراهی آشکار ﴿٤٠﴾

فَإِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُم مُّنتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ نُرِيَنَّكَ ٱلَّذِى
پس اگر ببریم تو را [از این دنیا] پس به تحقیق ما از آنان انتقام گیرندگانیم ﴿٤١﴾ یا بنماییم به تو آنچه را

وَعَدْنَٰهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِم مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَٱسْتَمْسِكْ بِٱلَّذِىٓ أُوحِىَ
وعده داده ایم به آنان پس همانا ما بر ایشان توانائیم ﴿٤٢﴾ پس چنگ بزن به آنچه وحی شد

إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُۥ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ
به سوی تو همانا تو بر راهی راست هستی ﴿٤٣﴾ و همانا این [قرآن] یاد کردی است برای تو و قوم تو

وَسَوْفَ تُسْـَٔلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسْـَٔلْ مَنْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رُّسُلِنَآ
و به زودی بازخواست می شوید ﴿٤٤﴾ و بپرس از آنان که فرستاده بودیم پیش از تو از پیامبران خود

أَجَعَلْنَا مِن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا
آیا قرار دادیم غیر از [الله] مهرگستر اله هایی که پرستیده شوند ﴿٤٥﴾ و هر آینه فرستادیم

مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِۦ فَقَالَ إِنِّى رَسُولُ
موسی را با نشانه های خود به سوی فرعون و سران قوم او پس گفت همانا من فرستادهٔ

رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَآءَهُم بِـَٔايَٰتِنَآ إِذَا هُم مِّنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾
پروردگار جهانیانم ﴿٤٦﴾ پس چون آورد برای آنها نشانه های ما را همانندم آنان به آن می خندیدند ﴿٤٧﴾

وَمَا نُرِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُم
و نمی نمودیم به آنان هیچ نشانه ای را مگر اینکه بزرگ‌تر بود از همانندش و گرفتار کردیم آنان را

بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۴۸﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَ السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا
به عذاب باشد که آنان بازگردند ﴿۴۸﴾ و گفتند ای جادوگر بخوان برای ما

رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿۴۹﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ
پروردگار خود را به آنچه پیمان بسته است با تو همانا ما راه یافتگانیم ﴿۴۹﴾ پس چون برداشتیم از ایشان

الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿۵۰﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ
عذاب را ناگاه آنان پیمان را می شکستند ﴿۵۰﴾ و ندا کرد فرعون در میان قوم خود

قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن
گفت ای قوم من آیا نیست برای من فرمانروایی مصر درحالی که این جوی‌ها می‌رود از

تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۵۱﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ
زیر[قصر] من آیا نمی بینید ﴿۵۱﴾ بلکه من بهترم از این کسی که او بی ارزش است

وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿۵۲﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّن ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ
و نمی تواند سخن گوید به روشنی ﴿۵۲﴾ پس چرا افکنده نشده بر او دستبندهایی از طلا یا [چرا] نیامده

مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿۵۳﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ
همراه او فرشتگان دوشادوش ﴿۵۳﴾ پس سبکسار[کم خرد و بی خبر] کرد قوم خود را

فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿۵۴﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا
پس اطاعت کردند[فرمان]او را همانا آنها بودند قومی نافرمان [از فرمان الله] ﴿۵۴﴾ پس چون به خشم آوردند ما را

انتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۵۵﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ
انتقام گرفتیم از آنان پس غرق ساختیم آنان را همگی ﴿۵۵﴾ پس قراردادیم آنان را

سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿۵۶﴾ ۞ وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ
پیشگامانی [در عذاب] و مایهٔ عبرتی برای آیندگان ﴿۵۶﴾ و چون آورده شود[داستان آفرینش] پسر مریم

مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿۵۷﴾ وَقَالُوا أَآلِهَتُنَا
[به عنوان] مثال ناگاه قوم تو از آن [به تمسخر] بانگ برمی دارند ﴿۵۷﴾ و گویند آیا اله های ما

خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿۵۸﴾
بهتراند یا او نیاوردند این مثال را برای تو مگر برای چون و چرا بلکه آنان قومی ستیزه جویند ﴿۵۸﴾

إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ
نیست او[پسر مریم] مگر بنده ای که اِنعام کرده ایم بر وی و قراردادیم او را سرمشقی برای بنی اسرائیل

وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنكُم مَّلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿۶۰﴾
﴿۵۹﴾ و اگر می خواستیم البته قرار می دادیم به جای شما فرشتگانی را در زمین که جانشین [شما] شوند ﴿۶۰﴾

ربع حزب ۵۰

وَإِنَّهُۥ لَعِلۡمٞ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمۡتَرُنَّ بِهَا وَٱتَّبِعُونِۚ هَٰذَا صِرَٰطٞ
و همانا او[پسر مریم] وسیلهٔ دانشی است برای رستاخیز پس تردید نکنید در آمدن آن [رستاخیز] و پیروی کنید مرا این است راهی

مُّسۡتَقِيمٞ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُۖ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ
راست ﴿٦١﴾ و بازندارد شما را شیطان همانا او برای شما دشمنی آشکار است

﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ عِيسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ قَالَ قَدۡ جِئۡتُكُم بِٱلۡحِكۡمَةِ
﴿٦٢﴾ و چون آورد عیسی دلائل روشن را گفت به تحقیق آورده ام برای شما حکمت را

وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعۡضَ ٱلَّذِي تَخۡتَلِفُونَ فِيهِۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ
و تا بیان کنم برای شما برخی آنچه را که اختلاف می کردید در آن پس پروا کنید از الله و اطاعت کنید مرا

﴿٦٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُوهُۚ هَٰذَا صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ
﴿٦٣﴾ همانا الله اوست پروردگار من و پروردگار شما پس بپرستید او را این است راهی راست

﴿٦٤﴾ فَٱخۡتَلَفَ ٱلۡأَحۡزَابُ مِنۢ بَيۡنِهِمۡۖ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ ظَلَمُواْ
﴿٦٤﴾ ولی اختلاف کردند گروه ها میان خود پس وای بر آنان که ستم کردند

مِنۡ عَذَابِ يَوۡمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا ٱلسَّاعَةَ أَن
از عذاب روزی دردناک ﴿٦٥﴾ آیا انتظار می کشند جز رستاخیز را که

تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٦٦﴾ ٱلۡأَخِلَّآءُ يَوۡمَئِذِۭ
بیاید به سراغ ایشان ناگهان درحالی که آنان بی خبر باشند ﴿٦٦﴾ دوستان در آن روز

بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوٌّ إِلَّا ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَٰعِبَادِ لَا خَوۡفٌ
دشمن یکدیگرند مگر پرهیز کاران ﴿٦٧﴾ ای بندگان من نیست هیچ ترسی

عَلَيۡكُمُ ٱلۡيَوۡمَ وَلَآ أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ ﴿٦٨﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
بر شما امروز و نه شما اندوهگین می شوید ﴿٦٨﴾ آنان که ایمان آوردند به آیات ما

وَكَانُواْ مُسۡلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ أَنتُمۡ وَأَزۡوَٰجُكُمۡ
و بودند مسلمان ﴿٦٩﴾ داخل شوید به بهشت شما و همسرانتان

تُحۡبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيۡهِم بِصِحَافٖ مِّن ذَهَبٖ وَأَكۡوَابٖۖ
درحالی که شادمان گردانده می شوید ﴿٧٠﴾ گردانیده شود بر گرد آنان کاسه های زرّین و تُنگ هایی [آبریز از نوشیدنی]

وَفِيهَا مَا تَشۡتَهِيهِ ٱلۡأَنفُسُ وَتَلَذُّ ٱلۡأَعۡيُنُۖ وَأَنتُمۡ فِيهَا
و باشد در آن آنچه بخواهد دلشان و لذت ببرد چشم ها و شما در آنجا باشید

خَٰلِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلۡكَ ٱلۡجَنَّةُ ٱلَّتِيٓ أُورِثۡتُمُوهَا بِمَا كُنتُمۡ
جاویدان ﴿٧١﴾ و این آن بهشتی است که به ارث داده اند آن را به شما به سبب آنچه

تَعۡمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمۡ فِيهَا فَٰكِهَةٞ كَثِيرَةٞ مِّنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٧٣﴾
می کردید ﴿٧٢﴾ برای شما است در آن میوهٔ بسیار که از آن می خورید ﴿٧٣﴾

إِنَّ ٱلْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ
همانا بزهکاران در عذاب دوزخ جاویدند ﴿٧٤﴾ سبک گردانیده نشود از ایشان[عذاب] و ایشان

فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَٰهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا۟ هُمُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧٦﴾
در آن ناامید خواهند بود ﴿٧٥﴾ و ما ستم نکردیم بر آنان و لیکن آنان بودند خود ستمکار ﴿٧٦﴾

وَنَادَوْا۟ يَٰمَٰلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۖ قَالَ إِنَّكُم مَّٰكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ
و فریاد کنند که ای مالک [دوزخ] باید تمام کند کار ما را پروردگارت گوید [مالک] قطعاً شما ماندگارید ﴿٧٧﴾ هر آینه

جِئْنَٰكُم بِٱلْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَٰرِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أَبْرَمُوٓا۟ أَمْرًا
آوردیم برای شما حق را و لیکن بیشتر شما حق را ناخوش می‌داشتید ﴿٧٨﴾ آیا استوار داشته اند کاری را؟

فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَىٰهُم ۚ بَلَىٰ
پس همانا مانیز [در برابر آنان] عزم قطعی می داریم ﴿٧٩﴾ آیا می پندارند که ما نمی شنویم راز ایشان و رازگویی شان؟ آری

وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدٌ فَأَنَا۠ أَوَّلُ
و فرستادگان ما نزد ایشان [رازشان را] می نویسند ﴿٨٠﴾ بگو اگر می بود برای [الله] مهرگستر فرزندی پس من نخستین

ٱلْعَٰبِدِينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَٰنَ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ رَبِّ ٱلْعَرْشِ
پرستندگان[او] می بودم ﴿٨١﴾ پاک است پروردگار آسمان ها و زمین پروردگار عرش

عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا۟ وَيَلْعَبُوا۟ حَتَّىٰ يُلَٰقُوا۟ يَوْمَهُمُ
از آنچه وصف می کنند ﴿٨٢﴾ پس رها کن آنان را که در یاوه گویی فرورووند و بازی کنند تا آنکه دیدار کنند روزشان را

ٱلَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي فِي ٱلسَّمَآءِ إِلَٰهٌ وَفِي ٱلْأَرْضِ
که وعده داده می شوند ﴿٨٣﴾ و اوست آنکه در آسمان اله و در زمین نیز

إِلَٰهٌ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ ٱلَّذِي لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
اله است و اوست آن سنجیده کار دانا ﴿٨٤﴾ و پر برکت است آنکه برای اوست فرمانروایی آسمان ها

وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِندَهُۥ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
و زمین و آنچه در میان آن دو است و تنها نزد اوست علم رستاخیز و به سوی او بازگردانده می شوید

﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَن
﴿٨٥﴾ و در اختیار ندارند آنان که می خوانند به جای او شفاعت را مگر کسانی که

شَهِدَ بِٱلْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ
گواهی داده باشند به حق درحالی که آنان آگاه باشند ﴿٨٦﴾ و اگر بپرسی از آنان که چه کسی آفریده آنان را؟

لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلِهِۦ يَٰرَبِّ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ قَوْمٌ
هر آینه گویند الله پس چگونه [از حق] برگردانده می شوند ﴿٨٧﴾ و سخن او [ای] پروردگارم همانا این مردمان قومی هستند

لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَٱصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَٰمٌ ۚ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾
که ایمان نمی آورند ﴿٨٨﴾ پس روی بگردان از ایشان و بگو بدرود [با آنان وداع کن] پس به زودی خواهند دانست ﴿٨٩﴾

ترتیبها ۴۴

سُورَةُ الدُّخَانِ

آیاتها ۵۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

حمٓ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ

حا، میم ﴿١﴾ سوگند به این کتاب روشنگر ﴿٢﴾ همانا ما نازل کردیم آن را در شبی

مُّبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿٣﴾ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾

مبارک بی گمان ما بوده ایم بیم دهندگان ﴿٣﴾ در آن [شب] جدا می شود هر کار استواری ﴿٤﴾

أَمْرًا مِّنْ عِندِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٥﴾ رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّهُ هُوَ

به فرمانی از نزد ما همانا ما بوده ایم فرستندگان ﴿٥﴾ رحمتی از پروردگارت به درستی که اوست آن

السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦﴾ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا

شنوای دانا ﴿٦﴾ پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آن هر دو است

إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ﴿٧﴾ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ

اگر هستید شما یقین داران ﴿٧﴾ نیست هیچ معبودی مگر او زنده می گرداند و می میراند [اوست] پروردگار شما

وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ

و پروردگار پدران پیشین شما ﴿٨﴾ [نه] بلکه ایشان در شکی به بازی مشغولند

﴿٩﴾ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾ يَغْشَى

﴿٩﴾ پس منتظر باش روزی را که بیاورد آسمان دودی آشکار را ﴿١٠﴾ که فروگیرد

النَّاسَ هَٰذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١﴾ رَّبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ

مردمان را [آنگاه گویند] این است عذابی دردناک ﴿١١﴾ [ای] پروردگارما بردار از ما عذاب را

إِنَّا مُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ أَنَّىٰ لَهُمُ الذِّكْرَىٰ وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾

همانا ما ایمان آورندگان ﴿١٢﴾ چگونه برای آنها این پند [سودمند] است؟ درحالی که آمده است ایشان را پیامبری روشنگر ﴿١٣﴾

ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٤﴾ إِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلِيلًا

سپس روی گردانیدند از وی و گفتند تعلیم داده شده ای دیوانه است ﴿١٤﴾ همانا ما برمی داریم عذاب را اندکی

إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ﴿١٥﴾ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَىٰ إِنَّا مُنتَقِمُونَ

ولی شما [به آیین خود] برمی گردید ﴿١٥﴾ روزی که دست می یازیم به بزرگ ترین حمله [بر کافران] زیرا ما انتقام گیرندگانیم

﴿١٦﴾ ۞ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ

﴿١٦﴾ و هر آینه آزمایش کرده بودیم پیش از آنان قوم فرعون را و آمده بود نزدشان فرستاده ای

كَرِيمٌ ﴿١٧﴾ أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾

ارجمند ﴿١٧﴾ به این که بسپارید به من بندگان الله را [یعنی بنی اسرائیل را] همانا من برای شما فرستاده ای امین هستم ﴿١٨﴾

نصف حزب ۵۰

وَأَن لَّا تَعۡلُواْ عَلَى ٱللَّهِۖ إِنِّيٓ ءَاتِيكُم بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٖ ﴿١٩﴾ وَإِنِّي عُذۡتُ

و برتری مجویید بر الله همانا من آورنده ام برای شما دلیلی روشن را ﴿۱۹﴾ و همانا من پناه می برم

بِرَبِّي وَرَبِّكُمۡ أَن تَرۡجُمُونِ ﴿٢٠﴾ وَإِن لَّمۡ تُؤۡمِنُواْ لِي فَٱعۡتَزِلُونِ ﴿٢١﴾ فَدَعَا

به پروردگار خود و پروردگار شما از اینکه سنگسار کنید مرا ﴿۲۰﴾ و اگر ایمان نمی آورید به من پس از من کناره گیرید ﴿۲۱﴾ پس برخواند

رَبَّهُۥٓ أَنَّ هَٰٓؤُلَآءِ قَوۡمٞ مُّجۡرِمُونَ ﴿٢٢﴾ فَأَسۡرِ بِعِبَادِي لَيۡلًا إِنَّكُم

پروردگارش را که اینان گروهی اند بزهکار ﴿۲۲﴾ پس [گفتیم] ببر بندگان مرا هنگام شب همانا شما

مُّتَّبَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱتۡرُكِ ٱلۡبَحۡرَ رَهۡوًاۖ إِنَّهُمۡ جُندٞ مُّغۡرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمۡ

تعقیب شدگان اید ﴿۲۳﴾ و واگذار دریا را شکافته و آرام همانا آنان سپاهی غرق شدگان اند ﴿۲۴﴾ چه بسیار

تَرَكُواْ مِن جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٢٥﴾ وَزُرُوعٖ وَمَقَامٖ كَرِيمٖ ﴿٢٦﴾ وَنَعۡمَةٖ

گذاشتند باغ ها و چشمه هایی را ﴿۲۵﴾ و کشت ها و جایگاهی نیکو را ﴿۲۶﴾ و خوشی و آسایشی را که

كَانُواْ فِيهَا فَٰكِهِينَ ﴿٢٧﴾ كَذَٰلِكَۖ وَأَوۡرَثۡنَٰهَا قَوۡمًا ءَاخَرِينَ ﴿٢٨﴾

بودند در آن سرخوشان ﴿۲۷﴾ این چنین و میراث دادیم آنها را به گروهی دیگران ﴿۲۸﴾

فَمَا بَكَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلسَّمَآءُ وَٱلۡأَرۡضُ وَمَا كَانُواْ مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَقَدۡ

پس گریه نکرد بر آنها آسمان و زمین و مهلت نیافتند ﴿۲۹﴾ و هر آینه

نَجَّيۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ مِنَ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِن فِرۡعَوۡنَۚ إِنَّهُۥ

نجات دادیم بنی اسرائیل را از عذاب خوارکننده ﴿۳۰﴾ از [شکنجه] فرعون همانا او

كَانَ عَالِيٗا مِّنَ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ ٱخۡتَرۡنَٰهُمۡ عَلَىٰ عِلۡمٍ عَلَى

بود بلندپروازی از اسرافکاران ﴿۳۱﴾ و هر آینه برگزیدیم آنان[بنی اسرائیل] از روی دانشی بر

ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُم مِّنَ ٱلۡأٓيَٰتِ مَا فِيهِ بَلَٰٓؤٞاْ مُّبِينٌ

جهانیان ﴿۳۲﴾ و دادیم به ایشان از نشانه های [خویش] آنچه را در آن آزمونی آشکار بود

﴿٣٣﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾ إِنۡ هِيَ إِلَّا مَوۡتَتُنَا ٱلۡأُولَىٰ وَمَا

﴿۳۳﴾ همانا اینان می گویند ﴿۳۴﴾ نیست این مگر مردن نخستین ما و نیستیم

نَحۡنُ بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾ فَأۡتُواْ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣٦﴾ أَهُمۡ

ما برانگیخته شدگان ﴿۳۵﴾ پس بیاورید پدران ما را اگر هستید راست گویان ﴿۳۶﴾ آیا آنان

خَيۡرٌ أَمۡ قَوۡمُ تُبَّعٖ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ مُجۡرِمِينَ

بهترند یا قوم تبع؟ و آنان که پیش از ایشان بودند؟ هلاک ساختیم آنان را به درستی که آنان بزهکار بودند

﴿٣٧﴾ وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿٣٨﴾

﴿۳۷﴾ و نیافریدیم آسمان ها و زمین را و آنچه میان هر آن دو است بازی کنان ﴿۳۸﴾

مَا خَلَقۡنَٰهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٩﴾

نیافریدیم هر آن دو را مگر به حق و لیکن بیشترشان نمی دانند ﴿۳۹﴾

إِنَّ يَوْمَ ٱلْفَصْلِ مِيقَٰتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِى مَوْلًى
به تحقیق روز داوری وعده گاه همهٔ آنان است (٤٠) روزی که دفع نکند هیچ دوستی

عَن مَّوْلًى شَيْـًٔا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ ٱللَّهُ
از دوست دیگر چیزی را و نه ایشان یاری شوند (٤١) مگر آن کس که [براو] رحم آورَد الله

إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ ٱلزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾
همانا الله آن پیروزمند مهربان است (٤٢) همانا درخت زقوم (٤٣)

طَعَامُ ٱلْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَٱلْمُهْلِ يَغْلِى فِى ٱلْبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلْىِ
خوراک گناهکار است (٤٤) مانند مس گداخته می جوشد در شکم ها (٤٥) مانند

ٱلْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾ خُذُوهُ فَٱعْتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ
آب جوشان (٤٦) بگیرید او را پس بکشانید او را در میان دوزخ (٤٧) سپس

صُبُّوا۟ فَوْقَ رَأْسِهِۦ مِنْ عَذَابِ ٱلْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ
بریزید بالای سر او از عذاب آب جوشان (٤٨) بچش همانا تویی

أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَٰذَا مَا كُنتُم بِهِۦ تَمْتَرُونَ
آن پیروزمند ارجمند (٤٩) همانا همین است آنچه در آن تردید می کردید

﴿٥٠﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِى جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ
(٥٠) همانا پرهیزکاران در جایگاهی امن اند (٥١) در باغ ها و چشمه ها

﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِن سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٥٣﴾
(٥٢) می پوشند از دیبای نازک و ستبر درحالی که روبروی یکدیگر باشند (٥٣)

كَذَٰلِكَ وَزَوَّجْنَٰهُم بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ
این چنین و جفتشان کنیم با سیاه چشمانی فراخ چشم (٥٤) درخواست می کنند در آنجا هر

فَٰكِهَةٍ ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا ٱلْمَوْتَ
میوه ای را با آرامش (٥٥) نچشند در آن مرگ را

إِلَّا ٱلْمَوْتَةَ ٱلْأُولَىٰ ۖ وَوَقَىٰهُمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضْلًا
جز مردن نخستین و نگه‌داشت آنان را از عذاب دوزخ (٥٦) بخششی

مِّن رَّبِّكَ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَٰهُ بِلِسَانِكَ
از پروردگار تو این است همان کامیابی بزرگ (٥٧) پس جز این نیست که آسان ساختیم آن [قرآن را] به زبان تو

لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَٱرْتَقِبْ إِنَّهُم مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾
شاید که آنان پند گیرند (٥٨) پس منتظر باش به درستی که آنان نیز منتظرند (٥٩)

ترتیبها ۴۵ — سُورَةُ الجَاثِيَةِ — آیاتها ۳۷

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
حا، میم (۱) فروفرستادن این کتاب از سوی الله پیروزمند سنجیده کار است (۲) همانا در آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٣﴾ وَفِي خَلۡقِكُمۡ وَمَا يَبُثُّ مِن دَآبَّةٍ ءَايَٰتٞ
و زمین نشانه هایی برای مؤمنان است (۳) و در آفریدن شما و آنچه می پراکند از جنبندگان نشانه هایی است

لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ وَٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
برای قومی که یقین دارند (۴) و در آمدوشد شب و روز و در آنچه فروآورده است الله از طرف آسمان

مِن رِّزۡقٖ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَا وَتَصۡرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ ءَايَٰتٞ لِّقَوۡمٖ
از روزی پس زنده کرد با آن زمین را بعد از مردن آن و در گردانیدن بادها نشانه هایی است برای قومی

يَعۡقِلُونَ ﴿٥﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتۡلُوهَا عَلَيۡكَ بِٱلۡحَقِّۖ فَبِأَيِّ حَدِيثِۭ بَعۡدَ
که خرد می ورزند (۵) این نشانه های الله است می خوانیم آن را بر تو به حق پس به کدام سخن بعد از

ٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ يُؤۡمِنُونَ ﴿٦﴾ وَيۡلٞ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٖ ﴿٧﴾ يَسۡمَعُ ءَايَٰتِ
[سخن] الله و آیت های او ایمان می آورند (۶) وای بر هر دروغگوی گنه پیشه (۷) که می شنود آیت های

ٱللَّهِ تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسۡتَكۡبِرٗا كَأَن لَّمۡ يَسۡمَعۡهَاۖ فَبَشِّرۡهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٖ
الله را که خوانده می شود بر وی باز اصرار می ورزد [به کفر خود] تکبرکنان گویی که نشنیده است آن را پس مژده بده او را به عذابی دردناک

﴿٨﴾ وَإِذَا عَلِمَ مِنۡ ءَايَٰتِنَا شَيۡـًٔا ٱتَّخَذَهَا هُزُوًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٞ
(۸) و هرگاه بداند از آیات ما چیزی را می گیرد آن را به مسخره آنان برایشان است عذابی

مُّهِينٞ ﴿٩﴾ مِّن وَرَآئِهِمۡ جَهَنَّمُۖ وَلَا يُغۡنِي عَنۡهُم مَّا كَسَبُواْ شَيۡـٔٗا
خوار کننده (۹) پیش روی شان دوزخ است و هیچ دفع نکند از آنان آنچه که کسب کرده اند

وَلَا مَا ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠﴾ هَٰذَا
و نه آنچه که گرفته اند جز الله کارسازانی و برای آنهاست عذابی بزرگ (۱۰) این [قرآن]

هُدٗىۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ لَهُمۡ عَذَابٞ مِّن رِّجۡزٍ أَلِيمٌ ﴿١١﴾
هدایت است و آنان که کافر شدند به آیات پروردگار خود برای‌شان عذابی از کیفری دردناک خواهد بود (۱۱)

۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ ٱلۡبَحۡرَ لِتَجۡرِيَ ٱلۡفُلۡكُ فِيهِ بِأَمۡرِهِۦ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن
الله است که مسخر ساخت برای شما دریا را تا روان گردند کشتی ها در آن به فرمان او و تا بجویید از

فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي
بخشش او و باشد که شما سپاس گزارید (۱۲) و مسخر کرد برای شما آنچه در آسمان ها و آنچه در

ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مِّنۡهُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾
زمین است که همه از اوست همانا در این [کار] نشانه هایی است برای قومی که می اندیشند (۱۳)

سه چهارم حزب ۵۰

قُل لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ يَغۡفِرُواْ لِلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ أَيَّامَ ٱللَّهِ لِيَجۡزِيَ
بگو به آنان که ایمان آورده اند که درگذرند از کسانی که امید ندارند به روزهای الله تا جزاء دهد

قَوۡمَۢا بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا فَلِنَفۡسِهِۦۖ
هر گروهی را در برابر آنچه به دست می آوردند (۱۴) هر که بکند کار شایسته را پس به سود خود اوست

وَمَنۡ أَسَآءَ فَعَلَيۡهَاۖ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ تُرۡجَعُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا
و هرکه بدی کند پس به زیان اوست سپس به سوی پروردگار خود بازگردانده می شوید (۱۵) و به تحقیق دادیم

بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَ وَرَزَقۡنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ
به بنی اسرائیل کتاب و حکمت و پیامبری را و روزی دادیم به ایشان از چیزهای پاکیزه

وَفَضَّلۡنَٰهُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُم بَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِۖ
و برتری بخشیدیم آنان را بر جهانیان (۱۶) و دادیم به ایشان دلائل روشن را از کار [دین]

فَمَا ٱخۡتَلَفُوٓاْ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۚ إِنَّ
پس اختلاف نکردند مگر پس از آنکه آمد برای شان دانش از روی سرکشی [ستم وحسد] درمیان خود همانا

رَبَّكَ يَقۡضِي بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ
پروردگار تو داوری می کند میانشان روز رستاخیز در آنچه که در آن اختلاف می کردند

﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِ فَٱتَّبِعۡهَا وَلَا تَتَّبِعۡ
(۱۷) سپس قرار دادیم تو را بر شریعتی [نوین] از کار [دین] پس پیروی کن آن را و پیروی مکن

أَهۡوَآءَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمۡ لَن يُغۡنُواْ عَنكَ مِنَ ٱللَّهِ
از هوس های آنانی که نمی‌دانند (۱۸) به درستی که آنها هرگز دفع نمی کنند ازتو از[عذاب] الله

شَيۡـٔٗاۚ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۖ وَٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلۡمُتَّقِينَ
چیزی را و همانا ستمکاران برخی دوستان برخی دیگرند و الله کارساز پرهیزکاران است

﴿١٩﴾ هَٰذَا بَصَٰٓئِرُ لِلنَّاسِ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ
(۱۹) این [قرآن] مایهٔ بینش هاست برای مردمان و هدایت و رحمتی است برای قومی که یقین دارند

﴿٢٠﴾ أَمۡ حَسِبَ ٱلَّذِينَ ٱجۡتَرَحُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن نَّجۡعَلَهُمۡ كَٱلَّذِينَ
(۲۰) آیا پنداشته اند آنان که مرتکب شدند بدی ها را اینکه قرار می دهیم آنها را مانند آنان که

ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَوَآءٗ مَّحۡيَاهُمۡ وَمَمَاتُهُمۡۚ سَآءَ
ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته برابر است زندگی شان و مردن شان بد است

مَا يَحۡكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّ
آنچه داوری می کنند (۲۱) و آفریده است الله آسمان ها و زمین را به حق

وَلِتُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٢٢﴾
و تا جزا داده شود هر کسی در برابرآنچه کرده است درحالی که آنان ستم نبینند (۲۲)

أَفَرَءَيْتَ مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَـٰهَهُۥ هَوَىٰهُ وَأَضَلَّهُ ٱللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِۦ
آیا دیدی آن کس را که گرفته است اله خود را هوای [نفس] خود را و گمراه کرده است او را الله با وجود علمی [که به حق دارد] و مهر نهاده بر گوش او

وَقَلْبِهِۦ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِۦ غِشَـٰوَةً فَمَن يَهْدِيهِ مِنۢ بَعْدِ ٱللَّهِ ۚ أَفَلَا
و دل او و قرار داده است بر چشم او پرده ای پس چه کسی راه نماید او را پس از الله آیا

تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا۟ مَا هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَآ
پند نمی گیرید ﴿۲۳﴾ و گفتند نیست آن مگر همین زندگانی دنیوی [ما] می میریم و زنده می شویم و هلاک نمی کند ما را

إِلَّا ٱلدَّهْرُ ۚ وَمَا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ
مگر روزگار و نیست آنان را به این [گفتار] هیچ دانشی نیستند آنان جز اینکه گمان پردازی می کنند ﴿۲۴﴾ و چون خوانده شود

عَلَيْهِمْ ءَايَـٰتُنَا بَيِّنَـٰتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّآ أَن قَالُوا۟ ٱئْتُوا۟ بِـَٔابَآئِنَآ إِن
بر ایشان آیات روشن ما نباشد دلیل آنها مگر آنکه گویند بیاورید پدران ما را اگر

كُنتُمْ صَـٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ
راست می گویید ﴿۲۵﴾ بگو الله زنده می کند شما را سپس می میراند شما را باز گردمی آورد شما را در روز

ٱلْقِيَـٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ
رستاخیز که نیست هیچ تردیدی در آن و لیکن بیشتر مردمان نمی دانند ﴿۲۶﴾ و از آنِ الله است فرمانروایی

ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسَرُ ٱلْمُبْطِلُونَ
آسمان ها و زمین و روزی که برپا شود رستاخیز در آن روز زیانکار شوند باطل گرایان

﴿٢٧﴾ وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰٓ إِلَىٰ كِتَـٰبِهَا ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ
﴿۲۷﴾ و ببینی هر امّتی را که به زانو درآمده است هر امّتی خوانده می شود به سوی کارنامهٔ اعمالش امروز جزا داده می شوید به حسب آنچه

تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَـٰذَا كِتَـٰبُنَا يَنطِقُ عَلَيْكُم بِٱلْحَقِّ ۚ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ
می کردید ﴿۲۸﴾ این کتاب ماست که سخن می گوید بر ضدّ شما به حق همانا ما نسخه برداری می کردیم

مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ
آنچه را که می کردید ﴿۲۹﴾ پس آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته

فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِى رَحْمَتِهِۦ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا
پس درآوَرَد ایشان را پروردگارشان در رحمت خود این همان کامیابی آشکار است ﴿۳۰﴾ و اما

ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَـٰتِى تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَٱسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنتُمْ قَوْمًا
آنکه کافر شدند [به آنان می گویند] مگر خوانده نمی شد آیات من بر شما؟ پس تکبّر می کردید و بودید قومی

مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَٱلسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُم
بزهکار ﴿۳۱﴾ و چون گفته می شد [به شما] که وعدهٔ الله حق است و رستاخیز هیچ تردیدی نیست در آن می گفتید

مَّا نَدْرِى مَا ٱلسَّاعَةُ إِن نَّظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾
نمی دانیم چیست رستاخیز جز گمانی نمی بریم و نیستیم ما یقین کنندگان ﴿۳۲﴾

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا عَمِلُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾
و آشکار شود برای شان بدی ها آنچه کرده بودند و فرابگیرد آنان را آنچه که بدان ریشخند می کردند ﴿۳۳﴾

وَقِيلَ ٱلْيَوْمَ نَنسَىٰكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا وَمَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا
و گفته شود امروز شما را فراموش می کنیم چنان که شما فراموش کردید دیدار این روزتان را و جایگاهتان دوزخ است و نیست

لَكُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَٰلِكُم بِأَنَّكُمُ ٱتَّخَذْتُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوًا وَغَرَّتْكُمُ
شما را هیچ یاوری ﴿۳۴﴾ این [عذاب] به سبب آن است که شما گرفته بودید آیات الله را به مسخره و فریفته بود شما را

ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۚ فَٱلْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾
زندگانی دنیا پس امروز بیرون آورده نشوند از آن و نه پوزششان پذیرفته گردد ﴿۳۵﴾

فَلِلَّهِ ٱلْحَمْدُ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَرَبِّ ٱلْأَرْضِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ
پس از آنِ الله است ستایش که پروردگار آسمان ها و پروردگار زمین پروردگار جهانیان است ﴿۳۶﴾ و تنها برای اوست

ٱلْكِبْرِيَآءُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾
بزرگی در آسمان ها و زمین و اوست آن پیروزمند سنجیده کار ﴿۳۷﴾

ترتيبها ۴۶ — سُورَةُ الأَحْقَاف — آياتها ۳۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾ مَا خَلَقْنَا
حا، میم ﴿۱﴾ فروفرستادن این کتاب از سوی الله پیروزمند سنجیده کار است ﴿۲﴾ نیافریدیم

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ وَٱلَّذِينَ
آسمان ها و زمین را و آنچه را در میان آن دو است مگر به حق و مدّتی معین و آنان که

كَفَرُواْ عَمَّآ أُنذِرُواْ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾ قُلْ أَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن
کفر ورزیدند از آنچه بیم داده شدند رویگردان اند ﴿۳﴾ بگو به من خبر دهید آنچه را که می خوانید غیر

دُونِ ٱللَّهِ أَرُونِى مَاذَا خَلَقُواْ مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ ۖ
از الله نشان دهید به من چه چیز را آفریده اند از زمین؟ یا برای شان مشارکتی در [آفرینش] آسمان ها است؟

ٱئْتُونِى بِكِتَٰبٍ مِّن قَبْلِ هَٰذَآ أَوْ أَثَٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ إِن كُنتُمْ
بیاورید برای من کتابی را که پیش از این [قرآن] یا بازمانده ای از علم [پیشینیان] اگر شما

صَٰدِقِينَ ﴿٤﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَن
راست می گویید ﴿۴﴾ و کیست گمراه تر از کسی که فرا می خواند غیر از الله کسی را که

لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُۥٓ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ وَهُمْ عَن دُعَآئِهِمْ غَٰفِلُونَ ﴿٥﴾
پاسخ نمی دهد به او تا روز رستاخیز در حالی که آنان از درخواست اینان بی خبرند ﴿۵﴾

جزء ۲۶ حزب ۵۱

وَإِذَا حُشِرَ ٱلنَّاسُ كَانُواْ لَهُمْ أَعْدَآءً وَكَانُواْ بِعِبَادَتِهِمْ كَٰفِرِينَ ﴿٦﴾ وَإِذَا
و چون محشور شوند مردمان خواهند بود برای آنان دشمنان و عبادت آنان را منکران اند ﴿٦﴾ و چون

تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ هَٰذَا
خوانده شود بر آنان آیت های روشنگر ما گویند آنانی که کفر ورزیدند به حق چون بیاید نزد آنها این

سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ قُلْ إِنِ ٱفْتَرَيْتُهُۥ فَلَا تَمْلِكُونَ
جادویی آشکار است ﴿٧﴾ یا می گویند آن را بربافته است بگو اگر آن را بربافته باشم پس در اختیار ندارید

لِى مِنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِۦ شَهِيدًۢا بَيْنِى
برای من از سوی الله چیزی را الله داناتر است به چیزی که به گفتگو می پردازید دربارهٔ آن کافی است که او گواه باشد میان من

وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٨﴾ قُلْ مَا كُنتُ بِدْعًا مِّنَ ٱلرُّسُلِ
و میان شما و اوست آن آمرزگار مهربان ﴿٨﴾ بگو نیستم من نوظهور از میان پیامبران

وَمَآ أَدْرِى مَا يُفْعَلُ بِى وَلَا بِكُمْ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ وَمَآ أَنَا۠
و نمی‌دانم چه خواهد شد با من و شما پیروی نمی کنم مگر آنچه را که وحی می شود به من و نیستم

إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ وَكَفَرْتُم بِهِۦ
مگر بیم دهنده ای آشکار ﴿٩﴾ بگو به من خبر دهید اگر باشد[قرآن] از نزد الله و شما انکار کنید آن را

وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِۦ فَـَٔامَنَ وَٱسْتَكْبَرْتُمْ
و گواهی دهد گواهی دهنده ای از بنی اسرائیل بر مثل آن پس ایمان آورَد و[شما از قبول آن] تکبّر بورزید[آیا در این صورت گمراه نیستید]

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
همانا الله راه نمی نماید آن قوم ستمکار را ﴿١٠﴾ و گفتند آنان که کافر شدند

لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَآ إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُواْ بِهِۦ
دربارهٔ آنان که ایمان آوردند اگر [این دین] بهتر می بود سبقت نمی گرفتند بر ما به سوی آن و چون راه نیافتند به آن

فَسَيَقُولُونَ هَٰذَآ إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾ وَمِن قَبْلِهِۦ كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ
پس اکنون می گویند این دروغی است کهن ﴿١١﴾ حال آنکه پیش از این[قرآن] کتاب موسی

إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَٰذَا كِتَٰبٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ
پیشوا و رحمت بود و این [قرآن] کتابی است تصدیق کننده [کتاب های آسمانی] به زبان عربی تا بیم دهد

ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا
آنان را ستم کردند و مژده ای است برای نیکوکاران ﴿١٢﴾ همانا آنان که گفتند پروردگار ما

ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسْتَقَٰمُواْ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾
الله است سپس ایستادگی کردند پس ترسی نیست بر ایشان و نه ایشان غمگین شوند ﴿١٣﴾

أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ خَٰلِدِينَ فِيهَا جَزَآءًۢ بِمَا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾
آنان اهل بهشت اند جاودانه اند در آن به پاداش آنچه می کردند ﴿١٤﴾

وَوَصَّيۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيۡهِ إِحۡسَٰنًاۖ حَمَلَتۡهُ أُمُّهُۥ كُرۡهٗا وَوَضَعَتۡهُ

و سفارش کردیم انسان را که به پدر و مادر خود نیکویی کند حمل کرد او را مادرش با مشقت و بزاد او را

كُرۡهٗاۖ وَحَمۡلُهُۥ وَفِصَٰلُهُۥ ثَلَٰثُونَ شَهۡرًاۚ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَبَلَغَ

با مشقت و [مدت] حمل او و جدا کردن او از شیر سی ماه است تا آنگاه که رسد انسان به کمال رشد خود و رسد

أَرۡبَعِينَ سَنَةٗ قَالَ رَبِّ أَوۡزِعۡنِيٓ أَنۡ أَشۡكُرَ نِعۡمَتَكَ ٱلَّتِيٓ أَنۡعَمۡتَ

به چهل سالگی گوید [ای] پروردگارم بر دلم بیفکن که سپاس بگزارم نعمت تو را که ارزانی داشته ای

عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَٰلِدَيَّ وَأَنۡ أَعۡمَلَ صَٰلِحٗا تَرۡضَىٰهُ وَأَصۡلِحۡ لِي فِي

بر من و بر والدین من و اینکه کنم کاری شایسته که بپسندی آن را و شایستگی بخش مرا در میان

ذُرِّيَّتِيٓۖ إِنِّي تُبۡتُ إِلَيۡكَ وَإِنِّي مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ

فرزندان من همانا من بازگشته ام به سوی تو و بی گمان من از مسلمانانم (۱۵) آنان کسانی اند که

نَتَقَبَّلُ عَنۡهُمۡ أَحۡسَنَ مَا عَمِلُواْ وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّـَٔاتِهِمۡ فِيٓ أَصۡحَٰبِ

قبول می کنیم از ایشان بهترین عملی را که کرده اند و درمی گذریم از بدی هایشان در میان اهل

ٱلۡجَنَّةِۖ وَعۡدَ ٱلصِّدۡقِ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِي قَالَ

بهشت طبق وعدهٔ راستی که به آنان داده می شد (۱۶) و آن کس که گوید

لِوَٰلِدَيۡهِ أُفّٖ لَّكُمَآ أَتَعِدَانِنِيٓ أَنۡ أُخۡرَجَ وَقَدۡ خَلَتِ ٱلۡقُرُونُ مِن

به پدر و مادر خود اُف بر شما آیا وعده می دهید مرا که بیرون آورده شوم [از گور] حال آنکه گذشته اند نسل هایی پیش

قَبۡلِي وَهُمَا يَسۡتَغِيثَانِ ٱللَّهَ وَيۡلَكَ ءَامِنۡ إِنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞ فَيَقُولُ

از من و آن هر دو استغاثه می کردند الله را [و می گفتند]وای بر تو ایمان بیاور که وعدهٔ الله حق است پس می گوید

مَا هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيۡهِمُ

نیست این [وعده] مگر افسانه های پیشینیان (۱۷) آنان کسانی اند که سزاوار گشته است بر آنان

ٱلۡقَوۡلُ فِيٓ أُمَمٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِم مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ

سخن [عذاب] در زمرهٔ امت هایی که گذشته است قبل از ایشان از جن و انسان زیرا که آنها بودند

خَٰسِرِينَ ﴿١٨﴾ وَلِكُلّٖ دَرَجَٰتٞ مِّمَّا عَمِلُواْۖ وَلِيُوَفِّيَهُمۡ أَعۡمَٰلَهُمۡ وَهُمۡ

زیانکار (۱۸) و برای هر یک [از دو فرقه] درجاتی است در برابر آنچه عمل کردند و تا کامل بدهد [پاداش]اعمال شان را درحالی که آنان

لَا يُظۡلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوۡمَ يُعۡرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَلَى ٱلنَّارِ أَذۡهَبۡتُمۡ طَيِّبَٰتِكُمۡ

هیچ ستم نبینند (۱۹) و روزی که عرضه شوند کسانی که کفر ورزیدند بر آتش [گفته شود] بردید شما [لذت نعمت های] پاکیزه تان را

فِي حَيَاتِكُمُ ٱلدُّنۡيَا وَٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِهَا فَٱلۡيَوۡمَ تُجۡزَوۡنَ عَذَابَ ٱلۡهُونِ

در زندگانی دنیا و بهره مند شدید از آنها پس امروز کیفر داده می شوید به عذاب ذلت بار

بِمَا كُنتُمۡ تَسۡتَكۡبِرُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَبِمَا كُنتُمۡ تَفۡسُقُونَ ﴿٢٠﴾

به سبب آنکه تکبر می کردید در زمین به ناحق و به سبب آنکه نافرمانی می کردید (۲۰)

۞ وَاذْكُرْ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنذَرَ قَوْمَهُۥ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّذُرُ

و یاد کن برادر عاد را [هود پیامبر] آنگاه که بیم داد قوم خود را در سرزمین احقاف [ریگستان] و هر آینه گذشته بودند بیم دهندگان

مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦٓ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ

پیش از وی و پس از وی به اینکه نپرستید جز الله را همانا من می ترسم بر شما

عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا لِتَأْفِكَنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا فَأْتِنَا

از عذاب روزی بزرگ (۲۱) گفتند آیا آمده ای پیش ما تا بازگردانی ما را از اله هایمان؟ پس بیاور برای ما

بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ

آنچه وعده می دهی به ما اگر هستی از راست گویان (۲۲) گفت جز این نیست که علم آن نزد الله است

وَأُبَلِّغُكُم مَّآ أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَلَٰكِنِّىٓ أَرَىٰكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾

و می رسانم به شما آنچه فرستاده شده ام به آن و لیکن من می بینم شما را گروهی که نادانی می کنید (۲۳)

فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أَوْدِيَتِهِمْ قَالُوا۟ هَٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا ۚ

پس چون دیدند آن [عذاب موعود] را به صورت ابری روی آورده به دشت و درّه شان گفتند این ابری است باراننده بر ما

بَلْ هُوَ مَا ٱسْتَعْجَلْتُم بِهِۦ ۖ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تُدَمِّرُ كُلَّ

[چنین نیست] بلکه این چیزی است که به شتاب می طلبیدید آن را بادی است که در آن عذابی دردناک است (۲۴) هلاک می کند هر

شَىْءٍۭ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا۟ لَا يُرَىٰٓ إِلَّا مَسَٰكِنُهُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى

چیزی را به فرمان پروردگار خویش پس به گونه ای گشتند که دیده نمی شد جز خانه های شان این چنین کیفر می دهیم

ٱلْقَوْمَ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَّنَّٰهُمْ فِيمَآ إِن مَّكَّنَّٰكُمْ فِيهِ

گروه بزهکاران را (۲۵) و به تحقیق قدرت داده بودیم آنها را در چیزهایی که قدرت ندادیم شما را در آن

وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَٰرًا وَأَفْـِٔدَةً فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ

و قرار داده بودیم برای شان شنوایی و دیدگان و دل هایی را پس دفع نکرد از آنها شنوایی شان

وَلَآ أَبْصَٰرُهُمْ وَلَآ أَفْـِٔدَتُهُم مِّن شَىْءٍ إِذْ كَانُوا۟ يَجْحَدُونَ

و نه دیدگانشان و نه دل های ایشان هیچ چیزی را زیرا انکار می‌کردند

بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ

آیات الله را و فراگرفت ایشان را آنچه که مسخره اش می کردند (۲۶) و هر آینه

أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُم مِّنَ ٱلْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا ٱلْـَٔايَٰتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

هلاک کردیم آنچه را پیرامون شماست از آبادی ها و گونه گون آوردیم آیات را باشد که آنها بازگردند [از کفر]

﴿٢٧﴾ فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ قُرْبَانًا ءَالِهَةًۢ ۖ

(۲۷) پس چرا یاری نکردند آنان را آنان که گرفته بودند[آنها را] جز الله از برای تقرب به عنوان اله ها

بَلْ ضَلُّوا۟ عَنْهُمْ ۚ وَذَٰلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾

[نه] بلکه گم شدند از [نظر] آنان و این بود [اثر] دروغ ایشان و آنچه برمی بافتند (۲۸)

وَإِذْ صَرَفْنَآ إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ ٱلْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ ٱلْقُرْءَانَ فَلَمَّا
و [یاد کن] آنگاه که روانه کردیم به سوی تو گروهی از جن را که گوش فرامی دادند قرآن را پس چون

حَضَرُوهُ قَالُوٓاْ أَنصِتُواْ ۖ فَلَمَّا قُضِىَ وَلَّوْاْ إِلَىٰ قَوْمِهِم مُّنذِرِينَ
حاضر شدند نزد او گفتند [با یکدیگر] خاموش باشید [تا بشنوید] پس چون به پایان رسید بازگشتند به سوی قوم خود بیم دهندگان

﴿۲۹﴾ قَالُواْ يَٰقَوْمَنَآ إِنَّا سَمِعْنَا كِتَٰبًا أُنزِلَ مِنۢ بَعْدِ مُوسَىٰ
﴿۲۹﴾ گفتند ای قوم ما همانا ما شنیدیم کتابی را که نازل شده است پس از موسی

مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ
در حالی که تصدیق کنندهٔ آنچه که پیش از او بوده است هدایت می کند به سوی حق و به سوی راهی راست

﴿۳۰﴾ يَٰقَوْمَنَآ أَجِيبُواْ دَاعِىَ ٱللَّهِ وَءَامِنُواْ بِهِۦ يَغْفِرْ لَكُم مِّن
﴿۳۰﴾ ای قوم ما اجابت کنید دعوت کنندهٔ الله را و ایمان آورید به او که می آمرزد [الله] برای شما پاره ای از

ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿۳۱﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِىَ ٱللَّهِ
گناهانتان را و پناه می دهد شما را از عذابی دردناک ﴿۳۱﴾ و هرکه اجابت نکند دعوت کنندهٔ الله را

فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُۥ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءُ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ
پس نیست او عاجز کنندهٔ [الله به گریختن] در زمین و نیست او را جز الله یاورانی آنان

فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿۳۲﴾ أَوَلَمْ يَرَوْاْ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
در گمراهی آشکاری هستند ﴿۳۲﴾ آیا ندیده اند [نیندیشیده اید] که هر آینه الله که آفریده است آسمان ها

وَٱلْأَرْضَ وَلَمْ يَعْىَ بِخَلْقِهِنَّ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحْـِۧىَ ٱلْمَوْتَىٰ ۚ بَلَىٰٓ
و زمین را و درمانده نشده است به آفریدن آنها تواناست بر اینکه زنده کند مردگان را چرا

إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿۳۳﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَلَى ٱلنَّارِ
همانا او بر هر چیزی تواناست ﴿۳۳﴾ و روزی که عرضه شوند کسانی که کفر ورزیدند بر آتش

أَلَيْسَ هَٰذَا بِٱلْحَقِّ ۖ قَالُواْ بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُواْ ٱلْعَذَابَ بِمَا
[گفته می شود] آیا نیست این حق گویند آری سوگند به پروردگار ما گوید پس بچشید عذاب را به سبب کفری که

كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿۳۴﴾ فَٱصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُوْلُواْ ٱلْعَزْمِ مِنَ ٱلرُّسُلِ
می ورزیدید ﴿۳۴﴾ پس شکیبا باش چنانکه شکیبایی کردند صاحبان تصمیم جدّی از پیامبران

وَلَا تَسْتَعْجِل لَّهُمْ ۚ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوٓاْ إِلَّا
و بشتاب مطلب [عذاب را] برای شان گویی آنها روزی که ببینند آنچه را که وعده داده شده اند درنگ نکرده اند مگر

سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ ۚ بَلَٰغٌ ۚ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿۳۵﴾
پاره ای از یک روز این پیامی است پس آیا هلاک می شوند جز گروه نافرمانان ﴿۳۵﴾

ترتیبها ۴۷ — سُورَةُ مُحَمَّدٍ — آیاتها ۳۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله ی مهر گسترِ مهربان

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ أَضَلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿١﴾ وَٱلَّذِينَ

آنان که کفر ورزیدند و بازداشتند [مردمان را] از راه الله تباه خواهد کرد [الله] اعمالشان را (۱) و آنان که

ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَءَامَنُواْ بِمَا نُزِّلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٖ وَهُوَ ٱلۡحَقُّ مِن

ایمان آوردند و کردند کارهای نیک و ایمان آوردند به آنچه نازل شده است بر محمّد و آن حق است از جانب

رَّبِّهِمۡ كَفَّرَ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ وَأَصۡلَحَ بَالَهُمۡ ﴿٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ

پروردگارشان زدود از ایشان بدی های ایشان را و سامان خواهد داد حالشان را (۲) این به سبب آن است کسانی که کفر ورزیدند

ٱتَّبَعُواْ ٱلۡبَٰطِلَ وَأَنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّبَعُواْ ٱلۡحَقَّ مِن رَّبِّهِمۡۚ كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ

پیروی کردند ازباطل و اینکه کسانی که ایمان آوردند پیروی کردند ازحق از طرف پروردگارشان این چنین می زند

ٱللَّهُ لِلنَّاسِ أَمۡثَٰلَهُمۡ ﴿٣﴾ فَإِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَضَرۡبَ ٱلرِّقَابِ حَتَّىٰٓ

الله برای مردمان مَثَل هاشان را (۳) پس چون روبه رو شدید با کسانی که کفر ورزیدند پس بزنید گردن های [ایشان] را تا

إِذَآ أَثۡخَنتُمُوهُمۡ فَشُدُّواْ ٱلۡوَثَاقَ فَإِمَّا مَنَّۢا بَعۡدُ وَإِمَّا فِدَآءً حَتَّىٰ تَضَعَ ٱلۡحَرۡبُ

آنگاه که زمین گیرشان کردید پس محکم کنید بند را آنگاه یا منّت نهید[آزادشان کنید] بعد از این و یا بازخرید کنید[با پول یا اسیر] تا آنکه بنهد جنگ

أَوۡزَارَهَاۚ ذَٰلِكَ وَلَوۡ يَشَآءُ ٱللَّهُ لَٱنتَصَرَ مِنۡهُمۡ وَلَٰكِن لِّيَبۡلُوَاْ بَعۡضَكُم

بارهای سنگین خود را [حکم] این است و اگر می خواست الله خود انتقام می گرفت از ایشان و لیکن می خواهد که امتحان کند برخی تان را

بِبَعۡضٖۗ وَٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٤﴾ سَيَهۡدِيهِمۡ

با برخی و آنان که کشته شدند در راه الله پس هرگز تباه نخواهد کرد عمل های ایشان را (۴) به زودی راه نماید ایشان را

وَيُصۡلِحُ بَالَهُمۡ ﴿٥﴾ وَيُدۡخِلُهُمُ ٱلۡجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمۡ ﴿٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ

و به سامان آورَد حالشان را (۵) و درآورد ایشان را در آن بهشت که معرّفی نموده آن را برایشان (۶) ای کسانی که

ءَامَنُوٓاْ إِن تَنصُرُواْ ٱللَّهَ يَنصُرۡكُمۡ وَيُثَبِّتۡ أَقۡدَامَكُمۡ ﴿٧﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ

ایمان آوردید اگر یاری دهید الله را یاری دهد شما را و ثابت می کند قدم های شما را (۷) و آنان که کفر ورزیدند

فَتَعۡسٗا لَّهُمۡ وَأَضَلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٨﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ

پس نگونساری برای ایشان است و تباه گرداند الله اعمال ایشان را (۸) این به سبب آن است که ایشان ناخوش داشتند آنچه را که فروفرستاده است الله

فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٩﴾ ۞ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ

پس تباه کرد اعمال ایشان را (۹) آیا پس گردش نکردند در زمین تا بنگرند که چگونه

نصف حزب ۵۱

كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۖ دَمَّرَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡۖ وَلِلۡكَٰفِرِينَ أَمۡثَٰلُهَا ﴿١٠﴾

بود سرانجام آنان که پیش از ایشان بودند نابود گردانید الله آنان را و برای کافران است همانند آن (۱۰)

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ مَوۡلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَأَنَّ ٱلۡكَٰفِرِينَ لَا مَوۡلَىٰ لَهُمۡ ﴿١١﴾

این به سبب آن است که الله یاور کسانی است که ایمان آوردند و اینکه کافران نیست هیچ یاور و کارسازی برای ایشان (۱۱)

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن
همانا الله داخل می گرداند آنان را که ایمان آورده اند و کردند کارهای شایسته به بهشت هایی که جاری است

تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَتَمَتَّعُونَ وَيَأۡكُلُونَ كَمَا تَأۡكُلُ ٱلۡأَنۡعَٰمُ
زیر[درختان] آن جوی ها و آنان که کفر ورزیدند بهره می گیرند [در دنیا] و می خورند چنان که می خورند چهارپایان

وَٱلنَّارُ مَثۡوٗى لَّهُمۡ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةٗ مِّن قَرۡيَتِكَ
و آتش جایگاهی برایشان است ﴿۱۲﴾ و بسا آبادی ای که [اهالی] آنها نیرومندتر بودند از آبادی تو

ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَتۡكَ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡ فَلَا نَاصِرَ لَهُمۡ ﴿١٣﴾ أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ
که بیرون کردند تو را هلاک ساختیم آنان را پس نیست هیچ یاوری برایشان ﴿۱۳﴾ پس آیا کسانی که باشند بر دلیلی روشن

مِّن رَّبِّهِۦ كَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُم ﴿١٤﴾ مَّثَلُ ٱلۡجَنَّةِ
از پروردگار خود مانند کسانی هستند که زینت داده شده برای آنها بد کاری شان و پیروی کردند از هوس های خود ﴿۱۴﴾ وصف بهشتی

ٱلَّتِي وُعِدَ ٱلۡمُتَّقُونَۖ فِيهَآ أَنۡهَٰرٞ مِّن مَّآءٍ غَيۡرِ ءَاسِنٖ وَأَنۡهَٰرٞ مِّن لَّبَنٖ لَّمۡ
که وعده داده شده به پرهیزکاران در آن جوی هاست از آبی که نیست بو گیرنده و جوی هایی است از شیری که

يَتَغَيَّرۡ طَعۡمُهُۥ وَأَنۡهَٰرٞ مِّنۡ خَمۡرٖ لَّذَّةٖ لِّلشَّٰرِبِينَ وَأَنۡهَٰرٞ مِّنۡ عَسَلٖ مُّصَفّٗىۖ
تغییر نکرده است مزهٔ آن و جوی هایی است از شرابی که خوشگوار است برای آشامندگان و جوی هایی است از عسلی که تصفیه شده است

وَلَهُمۡ فِيهَا مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ وَمَغۡفِرَةٞ مِّن رَّبِّهِمۡۖ كَمَنۡ هُوَ خَٰلِدٞ فِي ٱلنَّارِ
و برایشان است در آن از همهٔ محصولات و آمرزشی از پروردگارشان [آیا اینان] همچون کسانی اند که جاودان مانند در آتش

وَسُقُواْ مَآءً حَمِيمٗا فَقَطَّعَ أَمۡعَآءَهُمۡ ﴿١٥﴾ وَمِنۡهُم مَّن يَسۡتَمِعُ إِلَيۡكَ
و نوشانیده می شوند آبی جوشان را که پاره پاره می کند روده هایشان را ﴿۱۵﴾ و برخی از آنان کسانی‌اند که گوش می‌سپارند به تو

حَتَّىٰٓ إِذَا خَرَجُواْ مِنۡ عِندِكَ قَالُواْ لِلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ مَاذَا قَالَ ءَانِفًاۚ
تا آنگاه که بیرون روند از نزد تو گویند به آنان که داده شده اند علم را چه گفت[محمّد] هم اکنون

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُمۡ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِينَ
آنان کسانی‌اند که مُهر نهاده است الله بر دل های ایشان و پیروی کردند ازهوس های خود ﴿۱۶﴾ و آنان که

ٱهۡتَدَوۡاْ زَادَهُمۡ هُدٗى وَءَاتَىٰهُمۡ تَقۡوَىٰهُمۡ ﴿١٧﴾ فَهَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا
هدایت یافته اند می افزاید ایشان را هدایتی و می دهد به آنها تقوای درخورشان را ﴿۱۷﴾ پس آیا انتظار می برند جز

ٱلسَّاعَةَ أَن تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةٗۖ فَقَدۡ جَآءَ أَشۡرَاطُهَاۚ فَأَنَّىٰ لَهُمۡ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ
رستاخیز را که بیاید به ایشان ناگهانی پس هر آینه آمده است نشانه های آن پس کجا باشد برای ایشان آنگاه که رستاخیزشان فرارسد

ذِكۡرَىٰهُمۡ ﴿١٨﴾ فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ
پند گرفتن شان ﴿۱۸﴾ پس بدان این حقیقت را که نیست الهی جز الله و آمرزش بخواه برای گناه خود

وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مُتَقَلَّبَكُمۡ وَمَثۡوَىٰكُمۡ ﴿١٩﴾
و برای مردان با ایمان و زنان با ایمان و الله می داند آمدوشدتان و جایگاهتان را ﴿۱۹﴾

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَآ أُنزِلَتْ سُورَةٌ
و می گویند کسانی که ایمان آورده اند چرا فروفرستاده نشد سوره ای [دربارهٔ جهاد] پس چون فرستاده شود سوره ای

مُّحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا ٱلْقِتَالُ رَأَيْتَ ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
محکم و یاد شود در آن از جنگیدن می بینی آنان را که در دل های شان بیماری [شک و نفاق] است

يَنظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ ٱلْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ ٱلْمَوْتِ فَأَوْلَىٰ لَهُمْ
می نگرند به سوی تو مانند نگریستن آن که بیهوش گشته از مرگ پس [مرگ] سزاوارتر است برای آنها

(۲۰) طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ ٱلْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُواْ ٱللَّهَ
(۲۰) فرمانبرداری و سخنی شناخته شده است پس هرگاه جدّی شود کار [جنگ] پس اگر راست گویند با الله

لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ (۲۱) فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِن تَوَلَّيْتُمْ أَن تُفْسِدُواْ
البته بهتر خواهدبود برایشان (۲۱) پس آیا بر آنید اگر روی گردان شوید اینکه فساد کنید

فِى ٱلْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوٓاْ أَرْحَامَكُمْ (۲۲) أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُ
در زمین و پاره کنید [رشته]خویشاوندی تان را (۲۲) آنان کسانی اند که لعنت کرده آنان را الله

فَأَصَمَّهُمْ وَأَعْمَىٰٓ أَبْصَٰرَهُمْ (۲۳) أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلْقُرْءَانَ
پس کر ساخت آنان را و کور کرد دیدگانشان را (۲۳) آیا نمی اندیشند در قرآن

أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَالُهَآ (۲۴) إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱرْتَدُّواْ عَلَىٰٓ أَدْبَٰرِهِم
یا بر دل ها قفل های آنها [زده شده]است (۲۴) همانا آنان که بازگشتند بر گذشتهٔ [جاهلی] خود

مِّنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلْهُدَى ٱلشَّيْطَٰنُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ
پس از آنکه روشن شد برای ایشان راه هدایت شیطان آراست برای شان [گناه را] و آرزومند ساخت

لَهُمْ (۲۵) ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُواْ لِلَّذِينَ كَرِهُواْ مَا نَزَّلَ
آنان را [به وعده های دراز] (۲۵) این به سبب آن است که آنان گفتند به آنانی که خوش نداشتند چیزی را که فروفرستاده است

ٱللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِى بَعْضِ ٱلْأَمْرِ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ
الله که به زودی اطاعت خواهیم کرد شما را در برخی کارها و الله می داند پنهان کاری آنان را

(۲۶) فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ
(۲۶) پس چگونه خواهد بود آنگاه که جانشان را برگیرند فرشتگان درحالی که می زنند به چهره های شان

وَأَدْبَٰرَهُمْ (۲۷) ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱتَّبَعُواْ مَآ أَسْخَطَ ٱللَّهَ
و پشت های آنها (۲۷) این به سبب آن است که آنان پیروی کردند ازچیزی که به خشم آورد الله را

وَكَرِهُواْ رِضْوَٰنَهُۥ فَأَحْبَطَ أَعْمَٰلَهُمْ (۲۸) أَمْ حَسِبَ
و ناخوش داشتند خشنودی او را پس تباه ساخت عمل هایشان را (۲۸) آیا پنداشتند

ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَن لَّن يُخْرِجَ ٱللَّهُ أَضْغَٰنَهُمْ (۲۹)
آنان که در دل‌های شان مرضی است اینکه هرگز بیرون نخواهد ریخت الله کینه هایشان را (۲۹)

وَلَوۡ نَشَآءُ لَأَرَيۡنَٰكَهُمۡ فَلَعَرَفۡتَهُم بِسِيمَٰهُمۡۚ وَلَتَعۡرِفَنَّهُمۡ فِي
و اگر می خواستیم قطعاً نشان می دادیم آنها را به تو پس البته می شناختی ایشان را به نشانه هایشان و قطعاً خواهی شناخت ایشان را از

لَحۡنِ ٱلۡقَوۡلِۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ أَعۡمَٰلَكُمۡ ﴿٣٠﴾ وَلَنَبۡلُوَنَّكُمۡ حَتَّىٰ نَعۡلَمَ
آهنگ گفتار و الله می داند کردارهای شما را ﴿٣٠﴾ و هر آینه می آزماییم شما را تا بدانیم [معلوم داریم]

ٱلۡمُجَٰهِدِينَ مِنكُمۡ وَٱلصَّٰبِرِينَ وَنَبۡلُوَاْ أَخۡبَارَكُمۡ ﴿٣١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
مجاهدین از شما و صابران را و تا بیازماییم گزارش های [کردار] شما را ﴿٣١﴾ همانا آنان که

كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَشَآقُّواْ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ
کافر شدند و بازداشتند [مردم را] از راه الله و مخالفت کردند با پیامبر پس از آنکه روشن شد

لَهُمُ ٱلۡهُدَىٰ لَن يَضُرُّواْ ٱللَّهَ شَيۡـٔٗا وَسَيُحۡبِطُ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٣٢﴾
برای ایشان راه هدایت هرگز هیچ آسیبی نخواهند رسانید به الله چیزی را و به زودی تباه می کند [الله] کردارهایشان را ﴿٣٢﴾

سه چهارم حزب ۵۱

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَلَا تُبۡطِلُوٓاْ
ای کسانی که ایمان آورده اید فرمان برید الله را و فرمان برید پیامبر را و باطل مگردانید

أَعۡمَٰلَكُمۡ ﴿٣٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ مَاتُواْ
کردارهای خود را ﴿٣٣﴾ همانا آنان که کفر ورزیدند و بازداشتند [مردم را] از راه الله پس مردند

وَهُمۡ كُفَّارٞ فَلَن يَغۡفِرَ ٱللَّهُ لَهُمۡ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُواْ وَتَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱلسَّلۡمِ
درحالی که ایشان کافر بودند پس هرگز نیامرزد الله آنان را ﴿٣٤﴾ پس سست مشوید و دعوت نکنید به سازش

وَأَنتُمُ ٱلۡأَعۡلَوۡنَ وَٱللَّهُ مَعَكُمۡ وَلَن يَتِرَكُمۡ أَعۡمَٰلَكُمۡ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا
درحالی که شما برترید و الله با شماست و هرگز نمی کاهد [پاداش] کارهای شما را ﴿٣٥﴾ جز این نیست که

ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا لَعِبٞ وَلَهۡوٞۚ وَإِن تُؤۡمِنُواْ وَتَتَّقُواْ يُؤۡتِكُمۡ أُجُورَكُمۡ
زندگانی دنیا بازی و سرگرمی است و اگر ایمان آورید و پرهیزکاری کنید بدهد به شما مزدهای شما را

وَلَا يَسۡـَٔلۡكُمۡ أَمۡوَٰلَكُمۡ ﴿٣٦﴾ إِن يَسۡـَٔلۡكُمُوهَا فَيُحۡفِكُمۡ
و نطلبد از شما مال های شما را ﴿٣٦﴾ اگر بخواهد از شما آنها را پس سخت گیرد بر شما

تَبۡخَلُواْ وَيُخۡرِجۡ أَضۡغَٰنَكُمۡ ﴿٣٧﴾ هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ تُدۡعَوۡنَ
بخل می کنید و بیرون می ریزد کینه های شما را ﴿٣٧﴾ هان! این شمایید که خوانده می‌شوید

لِتُنفِقُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَمِنكُم مَّن يَبۡخَلُۖ وَمَن يَبۡخَلۡ
تا انفاق کنید در راه الله پس برخی از شما کسی است که بخل می‌کند و هرکه بخل کند

فَإِنَّمَا يَبۡخَلُ عَن نَّفۡسِهِۦۚ وَٱللَّهُ ٱلۡغَنِيُّ وَأَنتُمُ ٱلۡفُقَرَآءُۚ وَإِن
پس جز این نیست که بخل می ورزد در حق خود و الله بی نیاز است و شما نیازمندان اید و اگر

تَتَوَلَّوۡاْ يَسۡتَبۡدِلۡ قَوۡمًا غَيۡرَكُمۡ ثُمَّ لَا يَكُونُوٓاْ أَمۡثَٰلَكُم ﴿٣٨﴾
روی بگردانید جایگزین کند قومی دیگر را به جای شما آنگاه نباشند مانند شما ﴿٣٨﴾

ترتیبها ۴۸ — سُورَةُ الفَتحِ — آیاتها ۲۹

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

إِنَّا فَتَحۡنَا لَكَ فَتۡحٗا مُّبِينٗا ﴿١﴾ لِّيَغۡفِرَ لَكَ ٱللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِن ذَنۢبِكَ

همانا ما [در صلح حدیبیه] پیروزی دادیم تو را پیروزی نمایانی (۱) تا بیامرزد برای تو الله آنچه که پیش گذشت از گناه تو

وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكَ وَيَهۡدِيَكَ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ﴿٢﴾

و آنچه در پس آمد و تمام کند نعمت خود را بر تو و راه نماید تو را به راهی راست (۲)

وَيَنصُرَكَ ٱللَّهُ نَصۡرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ

و یاری دهد تو را الله یاری با عزت (۳) اوست آن‌که فرود آورد آرامش را در دل‌های

ٱلۡمُؤۡمِنِينَ لِيَزۡدَادُوٓاْ إِيمَٰنٗا مَّعَ إِيمَٰنِهِمۡۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ

مؤمنان تا افزون گردد ایمانی با ایمانشان و از آنِ الله است لشکرهای آسمان‌ها

وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٤﴾ لِّيُدۡخِلَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ

و زمین و هست الله دانای سنجیده کار (۴) تا داخل گرداند مردان مؤمن و زنان با ایمان را

جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنۡهُمۡ

در بهشت هایی که می رود در زیر [درختان] آن جوی‌ها در حالی که جاویدان باشند در آن و بزداید از ایشان

سَيِّـَٔاتِهِمۡۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عِندَ ٱللَّهِ فَوۡزًا عَظِيمٗا ﴿٥﴾ وَيُعَذِّبَ

بدی های ایشان را و هست این [کار] نزد الله کامیابی بزرگی (۵) و عذاب کند

ٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱلۡمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ وَٱلۡمُشۡرِكَٰتِ ٱلظَّآنِّينَ

مردان منافق و زنان منافق را و مردان مشرک و زنان مشرک را که گمان کننده اند

بِٱللَّهِ ظَنَّ ٱلسَّوۡءِۚ عَلَيۡهِمۡ دَآئِرَةُ ٱلسَّوۡءِۖ وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ

بر الله گمان بد بر ضدّ آنهاست گردش بد [زمانه] و خشم گرفته است الله بر آنان

وَلَعَنَهُمۡ وَأَعَدَّ لَهُمۡ جَهَنَّمَۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرٗا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ

و لعنت کرده آنان را و آماده ساخته است برای شان دوزخ را و بد سرانجامی است (۶) و ازآنِ الله است لشکرهای

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ

آسمان ها و زمین و هست الله پیروزمند سنجیده کار (۷) همانا ما فرستادیم تو را

شَٰهِدٗا وَمُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ﴿٨﴾ لِّتُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ

گواه و بشارت دهنده و بیم دهنده (۸) تا ایمان آورید به الله و به رسول او

وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

و تا یاری دهید [دین] او را و بزرگ بدارید او را و به پاکی یاد کنید او را بامداد و شامگاه (۹)

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ ٱللَّهَ يَدُ ٱللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ ۚ
بی گمان آنان که بیعت می کنند با تو جز این نیست که بیعت می کنند با الله دست الله است فراز دست های شان است

فَمَن نَّكَثَ فَإِنَّمَا يَنكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَٰهَدَ عَلَيْهُ
پس هرکه بشکند بیعت را پس جز این نیست که می شکند به ضرر خودش و هرکه وفا کند به آنچه پیمان بسته است بر آن

ٱللَّهَ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾ سَيَقُولُ لَكَ ٱلْمُخَلَّفُونَ
با الله پس خواهد داد به او پاداشی بزرگ را ﴿١٠﴾ به زودی خواهند گفت به تو پس ماندگان

مِنَ ٱلْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ أَمْوَٰلُنَا وَأَهْلُونَا فَٱسْتَغْفِرْ لَنَا ۚ يَقُولُونَ
از بادیه نشینان مشغول کرد ما را اموال ما و کسان ما پس آمرزش طلب کن برای ما می گویند

بِأَلْسِنَتِهِم مَّا لَيْسَ فِى قُلُوبِهِمْ ۚ قُلْ فَمَن يَمْلِكُ لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ
به زبان های خود آنچه نیست در دل های شان بگو پس چه کسی در اختیار دارد برای شما از سوی الله

شَيْـًٔا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًۢا ۚ بَلْ كَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
چیزی را اگر بخواهد به شما زیانی را یا بخواهد به شما سودی را بلکه هست الله به آنچه می کنید

خَبِيرًۢا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَنقَلِبَ ٱلرَّسُولُ وَٱلْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰٓ
آگاه ﴿١١﴾ [نه]، بلکه گمان کردید که بازنخواهند گشت پیامبر و مؤمنان به سوی

أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِى قُلُوبِكُمْ وَظَنَنتُمْ ظَنَّ ٱلسَّوْءِ
کسان خویش هرگز و آراسته شد این گمان در دل‌هایتان و گمان بردید گمان بد

وَكُنتُمْ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَن لَّمْ يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ فَإِنَّآ
و بودید گروهی درخورِ هلاکت ﴿١٢﴾ و هرکه ایمان نیاورد به الله و رسول او پس همانا ما

أَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ
آماده کرده ایم برای کافران آتشی افروخته را ﴿١٣﴾ و از آنِ الله است فرمانروایی آسمان‌ها و زمین

يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا
می‌آمرزد هرکه را بخواهد و عذاب می‌کند هرکه را بخواهد و هست الله آمرزگارِ

رَّحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ ٱلْمُخَلَّفُونَ إِذَا ٱنطَلَقْتُمْ إِلَىٰ
مهربان ﴿١٤﴾ خواهند گفت همان پس‌ماندگان وقتی که روانه شوید شما به سوی

مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ ۖ يُرِيدُونَ أَن يُبَدِّلُوا۟
غنیمت ها تا بگیرید آنها را [خواهند گفت] بگذارید ما را تا از پی شما آییم می خواهند که دگرگون کنند

كَلَٰمَ ٱللَّهِ ۚ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ قَالَ ٱللَّهُ مِن قَبْلُ ۖ
سخن الله را بگو هرگز پیروی نخواهید کرد ما را این چنین فرموده است الله از پیش

فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا ۚ بَلْ كَانُوا۟ لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾
پس خواهند گفت [نه]، بلکه حسد می ورزید به ما [نه] بلکه نمی فهمند مگر اندکی ﴿١٥﴾

قُل لِّلْمُخَلَّفِينَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ سَتُدْعَوْنَ إِلَىٰ قَوْمٍ أُو۟لِى بَأْسٍ شَدِيدٍ
بگو به واپس‌ماندگان از بادیه نشینان: شما خوانده خواهید شد به سوی قومی که سخت جنگاورند

تُقَٰتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ ۖ فَإِن تُطِيعُوا۟ يُؤْتِكُمُ ٱللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا ۖ
جنگ می‌کنید با ایشان یا اسلام می آورند پس اگر فرمانبرداری کنید می دهد به شما الله پاداشی نیکو را

وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ كَمَا تَوَلَّيْتُم مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَّيْسَ
و اگر روی برتابید چنانکه روی برتابیدید پیش از این عذاب کند شما را عذابی دردناک (۱۶) نیست

عَلَى ٱلْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْمَرِيضِ حَرَجٌ ۗ
بر نابینا گناهی و نه بر لنگ گناهی و نه بر بیمار گناهی

وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ
و هرکه فرمان برد از الله و رسول او داخل گرداند او را در بهشت هایی که می رود زیر [درختان] آن جوی ها

وَمَن يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾ ۞ لَّقَدْ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنِ
و هرکه روی گردان شود عذاب کند او را عذابی دردناک (۱۷) به تحقیق خوشنود شد الله از

حزب ۵۲

ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِى قُلُوبِهِمْ
مؤمنان وقتی که بیعت کردند با تو زیر آن درخت پس دانست آنچه را در دلشان است

فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَٰبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ
پس فرودآورد آرامش را بر ایشان و پاداش داد ایشان را به پیروزی نزدیکی (۱۸) و غنیمت های

كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾ وَعَدَكُمُ ٱللَّهُ
بسیاری که بگیرند آن را و هست الله پیروزمند سنجیده کار (۱۹) وعده داده است شما را الله

مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَٰذِهِۦ وَكَفَّ أَيْدِىَ
غنیمت های بسیاری که بگیرید آنها را پس به شتاب داد شما را این[غنیمت] را و بازداشت دست های

ٱلنَّاسِ عَنكُمْ وَلِتَكُونَ ءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَٰطًا
مردمان را از شما و تا باشد نشانه ای برای [پیروزی] مؤمنان و هدایت کند شما را به راهی

مُّسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَىٰ لَمْ تَقْدِرُوا۟ عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ ٱللَّهُ بِهَا ۚ
راست (۲۰) و [غنائم] دیگری که [هنوز] دست نیافته اید بر آنها که به تحقیق احاطه دارد الله بر آنها

وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قَٰتَلَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
و هست الله بر هر چیزی توانا (۲۱) و اگر [در حدیبیه] جنگ می کردند با شما کسانی که کفر می ورزیدند

لَوَلَّوُا۟ ٱلْأَدْبَٰرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ
قطعا گریختند به پشت[سرشان] آنگاه نمی یافتند دوستی را و نه یاوری را (۲۲) سنّت

ٱللَّهِ ٱلَّتِى قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلُ ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾
الله است که گذشته است از پیش و هرگز نیابی برای سنّت الله هیچ دگرگونی را (۲۳)

وَهُوَ ٱلَّذِي كَفَّ أَيۡدِيَهُمۡ عَنكُمۡ وَأَيۡدِيَكُمۡ عَنۡهُم بِبَطۡنِ مَكَّةَ مِنۢ
و اوست آنکه بازداشت دست‌های آنان[کافران] را از شما و دست‌های شما را از ایشان در میان مکه پس

بَعۡدِ أَنۡ أَظۡفَرَكُمۡ عَلَيۡهِمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ
از اینکه پیروزی داد شما را بر آنان و هست الله به آنچه می کنید بینا ﴿۲۴﴾ آنان

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّوكُمۡ عَنِ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ وَٱلۡهَدۡيَ
کسانی اند که کافر شدند و بازداشتند شما را از مسجد الحرام و شتران قربانی

مَعۡكُوفًا أَن يَبۡلُغَ مَحِلَّهُۥۚ وَلَوۡلَا رِجَالٞ مُّؤۡمِنُونَ وَنِسَآءٞ مُّؤۡمِنَٰتٞ
بازداشته شده را [نگذاشتند] که برسند به قربانگاه خود و اگر نبودند مردان مؤمن و زنان با ایمانی

لَّمۡ تَعۡلَمُوهُمۡ أَن تَطَـُٔوهُمۡ فَتُصِيبَكُم مِّنۡهُم مَّعَرَّةُۢ بِغَيۡرِ عِلۡمٖۖ
که آنان را نمی شناختید [ممکن بود ندانسته] پایمالشان کنید و از این راه به شما می رسید گزندی ناآگاهانه [اجازه جنگیدن نداد]

لِّيُدۡخِلَ ٱللَّهُ فِي رَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۚ لَوۡ تَزَيَّلُواْ لَعَذَّبۡنَا ٱلَّذِينَ
تا داخل گرداند الله در رحمت خود هرکه را که خواهد و اگر [مؤمنان و کافران] جدا می بودند البته عذاب می دادیم آنان را که

كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذۡ جَعَلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
کافر شدند از ایشان [به] عذابی دردناک ﴿۲۵﴾ آنگاه که نهادند کسانی که کفر ورزیدند

فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ
در دل های خود تعصّب را تعصّب جاهلی پس فروفرستاد الله آرامش خود را

عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَأَلۡزَمَهُمۡ كَلِمَةَ ٱلتَّقۡوَىٰ
بر رسولش و بر مؤمنان و ماندگار کرد ایشان را بر کلمهٔ تقوا

وَكَانُوٓاْ أَحَقَّ بِهَا وَأَهۡلَهَاۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٗا ﴿٢٦﴾
و بودند آنها سزاوارتر به آن و اهل آن وهست الله به هر چیزی دانا ﴿۲۶﴾

لَّقَدۡ صَدَقَ ٱللَّهُ رَسُولَهُ ٱلرُّءۡيَا بِٱلۡحَقِّۖ لَتَدۡخُلُنَّ ٱلۡمَسۡجِدَ
هر آینه راست گردانید الله برای پیامبرش آن خواب را درست که قطعاً درخواهید آمد به مسجد

ٱلۡحَرَامَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمۡ وَمُقَصِّرِينَ
الحرام اگر بخواهد الله با ایمنی درحالی که تراشیدگانید سر خود را و موی را کوتاه می کنید

لَا تَخَافُونَۖ فَعَلِمَ مَا لَمۡ تَعۡلَمُواْ فَجَعَلَ مِن دُونِ ذَٰلِكَ
بی آنکه بترسید بنابراین او می دانست چیزی را که شما نمی دانستید پس قرار داد پیش از آن [پیش از ورود به مکّه]

فَتۡحٗا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ
پیروزی نزدیک را [صلح حدیبیه و فتح خیبر] ﴿۲۷﴾ اوست آن که فرستاد رسول خود را با هدایت و دین

ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدٗا ﴿٢٨﴾
حق تا غالب گرداند آن را بر هر دینی و همین بس که الله گواه باشد ﴿۲۸﴾

مُّحَمَّدٌ رَّسُولُ ٱللَّهِ ۚ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلْكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيْنَهُمْ ۖ
محمّد فرستادۀ الله و آنان که همراه اویند سختگیرند بر کافران مهربان اند در میان خود

تَرَىٰهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنًا ۖ سِيمَاهُمْ
می بینی ایشان را رکوع کنان سجده کنان می جویند بخششی را از الله و خوشنودی [او] را نشان [ایمان] ایشان

فِى وُجُوهِهِم مِّنْ أَثَرِ ٱلسُّجُودِ ۚ ذَٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِى ٱلتَّوْرَىٰةِ ۚ وَمَثَلُهُمْ
در روی های شان است از اثر سجده این وصف ایشان در تورات است و وصف ایشان

فِى ٱلْإِنجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْـَٔهُۥ فَـَٔازَرَهُۥ فَٱسْتَغْلَظَ فَٱسْتَوَىٰ
در انجیل مانند کِشته ای است که برآورد جوانه اش را و نیرومند گردانید آن را و ستبر ساخت و آنگاه ایستاد

عَلَىٰ سُوقِهِۦ يُعْجِبُ ٱلزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ ٱلْكُفَّارَ ۗ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
بر ساقۀ خود شادمان سازد برزگران را تا به خشم آرد به وسیلۀ آنها کافران را. وعده داده است الله آنان را که

ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنْهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًۢا ﴿٢٩﴾
ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته از ایشان آمرزش و پاداشی بزرگ را (۲۹)

سُورَةُ الحُجُرَاتِ

ترتیبها ۴۹ — آیاتها ۱۸

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُقَدِّمُوا۟ بَيْنَ يَدَىِ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ
ای کسانی که ایمان آورده اید پیشی مگیرید بر الله و رسول او و پروا کنید از الله

إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَرْفَعُوٓا۟ أَصْوَٰتَكُمْ
همانا الله شنوای داناست (۱) ای کسانی که ایمان آورده اید بلند مکنید صداهای خود را

فَوْقَ صَوْتِ ٱلنَّبِىِّ وَلَا تَجْهَرُوا۟ لَهُۥ بِٱلْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ
بالای صدای پیامبر و بلند مگویید با او سخن را مانند بلند گفتن برخی از شما

لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَٰلُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
برای برخی دیگر مبادا که تباه شود کارهای شما و شما درنیابید (۲) همانا آنان که

يَغُضُّونَ أَصْوَٰتَهُمْ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱمْتَحَنَ ٱللَّهُ
فرومی دارند صدایشان نزد پیامبر الله آنان کسانی اند که آزموده است الله

قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ ۚ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
دل هایشان را برای تقوا برای ایشان آمرزش و پاداشی بزرگ خواهد بود (۳) به تحقیق آنان که

يُنَادُونَكَ مِن وَرَآءِ ٱلْحُجُرَٰتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾
ندا می کنند تو را از بیرون حجره ها بیشترشان خرد نمی ورزند (۴)

ربع حزب ۵۲

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا۟ حَتَّىٰ تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ

و اگر ایشان صبر می کردند تا اینکه بیرون می آمدی به سوی ایشان البته بود بهتر برایشان و الله آمرزگار

رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن جَآءَكُمْ فَاسِقٌۢ بِنَبَإٍ فَتَبَيَّنُوٓا۟

مهربان است (۵) ای کسانی که ایمان آورده اید اگر بیاورد نزد شما فاسقی خبری را پس تحقیق کنید

أَن تُصِيبُوا۟ قَوْمًۢا بِجَهَـٰلَةٍ فَتُصْبِحُوا۟ عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَـٰدِمِينَ ﴿٦﴾

مبادا اینکه آسیب رسانید قومی را به نادانی پس بگردید بر آنچه کردید پشیمانان (۶)

وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ ٱللَّهِ ۚ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِى كَثِيرٍ مِّنَ ٱلْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ

و بدانید که در میان شما پیامبر الله است اگر اطاعت می کرد شما را در بسیاری از کارها البته در مشقت می افتادید

وَلَـٰكِنَّ ٱللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ ٱلْإِيمَـٰنَ وَزَيَّنَهُۥ فِى قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ

و لیکن الله محبوب گردانید در نظر شما ایمان را و آراست آن را در دل های شما و ناپسند گردانید در نظر شما

ٱلْكُفْرَ وَٱلْفُسُوقَ وَٱلْعِصْيَانَ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلرَّٰشِدُونَ ﴿٧﴾

کفر و انواع فسق و نافرمانی را آنان خود راه یابندگان اند (۷)

فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَنِعْمَةً ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِن طَآئِفَتَانِ

به بخششی از جانب الله و نعمتی و الله بس دانای سنجیده کار است (۸) و اگر دو گروه

مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱقْتَتَلُوا۟ فَأَصْلِحُوا۟ بَيْنَهُمَا ۖ فَإِنۢ بَغَتْ إِحْدَىٰهُمَا

از مؤمنان با هم جنگ کنند پس اصلاح کنید میان آن دو پس اگر تجاوز کرد یکی از دو گروه

عَلَى ٱلْأُخْرَىٰ فَقَـٰتِلُوا۟ ٱلَّتِى تَبْغِى حَتَّىٰ تَفِىٓءَ إِلَىٰٓ أَمْرِ ٱللَّهِ ۚ فَإِن فَآءَتْ

بر دیگری پس جنگ کنید با آن گروه که تجاوز می کند تا اینکه برگردد به سوی حکم الله پس اگر برگشت

فَأَصْلِحُوا۟ بَيْنَهُمَا بِٱلْعَدْلِ وَأَقْسِطُوٓا۟ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ

پس اصلاح کنید میان آن دو به عدالت و دادگری کنید بی گمان الله دوست دارد دادگران را

﴿٩﴾ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا۟ بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ

(۹) جز این نیست که مؤمنان برادران‌اند پس اصلاح کنید میان دو برادر خویش را و پروا کنید از الله

لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ

باشد که مورد رحمت قرارگیرید (۱۰) ای کسانی که ایمان آورده اید مسخره نکند هیچ گروهی گروهی دیگر را

عَسَىٰٓ أَن يَكُونُوا۟ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَآءٌ مِّن نِّسَآءٍ عَسَىٰٓ أَن يَكُنَّ خَيْرًا

شاید که باشند آن گروه بهتر از آنان و نه زنانی زنانی دیگر را شاید که آنان نیز باشند بهتر

مِّنْهُنَّ ۖ وَلَا تَلْمِزُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا۟ بِٱلْأَلْقَـٰبِ ۖ بِئْسَ ٱلِٱسْمُ

از آنان و عیبجویی مکنید از خودتان[یکدیگر] و مخوانید [یکدیگر را] به لقب‌های[زشت] بد رسمی است

ٱلْفُسُوقُ بَعْدَ ٱلْإِيمَـٰنِ ۚ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿١١﴾

خروج از طاعت [الله] پس از ایمان [آوردن] و آنان که توبه نکنند آنان خود ستمکاران اند (۱۱)

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱجۡتَنِبُواْ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلظَّنِّ إِنَّ بَعۡضَ ٱلظَّنِّ إِثۡمٞۖ
ای کسانی که ایمان آورده اید پرهیز کنید از بسیاری گمان ها بی گمان برخی گمان ها گناه است

وَلَا تَجَسَّسُواْ وَلَا يَغۡتَب بَّعۡضُكُم بَعۡضًاۚ أَيُحِبُّ أَحَدُكُمۡ أَن
و تجسّس مکنید [از امور پوشیدهٔ همدیگر] غیبت نکنید برخی از شما برخی [دیگر] را آیا دوست می دارد یکی از شما که

يَأۡكُلَ لَحۡمَ أَخِيهِ مَيۡتٗا فَكَرِهۡتُمُوهُۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٞ
بخورد گوشت برادر مردهٔ خود را پس ناپسند می دارید آن را و پروا کنید از الله بی گمان الله بسیار توبه پذیر

رَّحِيمٞ ﴿١٢﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّا خَلَقۡنَٰكُم مِّن ذَكَرٖ وَأُنثَىٰ وَجَعَلۡنَٰكُمۡ
مهربان است ﴿۱۲﴾ ای مردمان همانا ما آفریدیم شما را از یک مرد و یک زن و قرار دادیم شما را

شُعُوبٗا وَقَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوٓاْۚ إِنَّ أَكۡرَمَكُمۡ عِندَ ٱللَّهِ أَتۡقَىٰكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ
گروه ها و قبیله ها تا یکدیگر را بشناسید بی گمان گرامی ترین شما نزد الله پرهیزکارترین شماست همانا الله

عَلِيمٌ خَبِيرٞ ﴿١٣﴾ ۞ قَالَتِ ٱلۡأَعۡرَابُ ءَامَنَّاۖ قُل لَّمۡ تُؤۡمِنُواْ وَلَٰكِن
بس دانای آگاه است ﴿۱۳﴾ گفتند بادیه نشینان ایمان آوردیم بگو ایمان نیاورده اید و لیکن

قُولُوٓاْ أَسۡلَمۡنَا وَلَمَّا يَدۡخُلِ ٱلۡإِيمَٰنُ فِي قُلُوبِكُمۡۖ وَإِن تُطِيعُواْ ٱللَّهَ
بگویید اسلام آورده ایم درحالی که داخل نشده ایمان در دل‌هایتان و اگر فرمانبرداری کنید از الله

وَرَسُولَهُۥ لَا يَلِتۡكُم مِّنۡ أَعۡمَٰلِكُمۡ شَيۡـًٔاۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾
و پیامبرش نمی کاهد از اعمال شما چیزی را همانا الله آمرزندهٔ مهربان است ﴿۱۴﴾

إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ لَمۡ يَرۡتَابُواْ
جز این نیست که مؤمنانِ [کامل] آنان اند که ایمان آوردند به الله و رسولش پس تردید نکردند

وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ أُوْلَـٰٓئِكَ هُمُ
و جهاد کردند با مال‌هایشان و جان هایشان در راه الله آنان همان

ٱلصَّـٰدِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلۡ أَتُعَلِّمُونَ ٱللَّهَ بِدِينِكُمۡ وَٱللَّهُ
راستگویان اند ﴿۱۵﴾ بگو آیا آگاه می سازید الله را به دینداری خود حال آنکه الله

يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ
می داند آنچه را در آسمان ها و آنچه را در زمین است و الله به هر چیزی داناست

﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيۡكَ أَنۡ أَسۡلَمُواْۖ قُل لَّا تَمُنُّواْ عَلَيَّ إِسۡلَٰمَكُمۖ بَلِ ٱللَّهُ
﴿۱۶﴾ منّت می نهند بر تو به اینکه مسلمان شده اند بگو منّت منهید بر من به اسلام آوردن خود بلکه الله

يَمُنُّ عَلَيۡكُمۡ أَنۡ هَدَىٰكُمۡ لِلۡإِيمَٰنِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ
منّت می‌نهد بر شما به آنکه هدایت کرد شما را به سوی ایمان اگر راست می گویید ﴿۱۷﴾ همانا الله

يَعۡلَمُ غَيۡبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٨﴾
می داند غیب آسمان ها و زمین را و الله بیناست به آنچه می کنید ﴿۱۸﴾

ترتیبها ۵۰ — سُورَةُ قٓ — آیاتها ۴۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

قٓ ۚ وَٱلْقُرْءَانِ ٱلْمَجِيدِ ﴿١﴾ بَلْ عَجِبُوٓا۟ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٌ مِّنْهُمْ
قاف، سوگند به این قرآن بلند جایگاه ﴿١﴾ بلکه در شگفت ماندند از آنکه آمد برای آنان بیم دهنده ای از خودشان

فَقَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا شَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٢﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ۖ ذَٰلِكَ
پس گفتند کافران این چیزی است شگفت ﴿٢﴾ آیا چون بمیریم و شویم خاک [باز زنده می شویم] این

رَجْعٌۢ بَعِيدٌ ﴿٣﴾ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنقُصُ ٱلْأَرْضُ مِنْهُمْ ۖ وَعِندَنَا كِتَٰبٌ
بازگشتی است دور ﴿٣﴾ به تحقیق می دانیم آنچه را که می کاهد زمین از ایشان و نزد ما کتابی است

حَفِيظٌۢ ﴿٤﴾ بَلْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ فَهُمْ فِىٓ أَمْرٍ مَّرِيجٍ
نگاهدار ﴿٤﴾ [و چنین نیست] بلکه تکذیب کردند حق را هنگامی که آمد به سویشان از این رو اینها در کاری آشفته اند

﴿٥﴾ أَفَلَمْ يَنظُرُوٓا۟ إِلَى ٱلسَّمَآءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَٰهَا وَزَيَّنَّٰهَا
﴿٥﴾ آیا پس ننگریستند به سوی آسمان بر فرازشان چگونه بنا کردیم آن را و بیاراستیم آن را

وَمَا لَهَا مِن فُرُوجٍ ﴿٦﴾ وَٱلْأَرْضَ مَدَدْنَٰهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ
و نیست در آن هیچ شکافی ﴿٦﴾ و زمین را گستردیم و افکندیم در آن کوه های استوار را

وَأَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍۭ بَهِيجٍ ﴿٧﴾ تَبْصِرَةً وَذِكْرَىٰ لِكُلِّ عَبْدٍ
و رویانیدیم در آن از هر نوع دل انگیزی را ﴿٧﴾ مایهٔ بینش و پندی برای بندهٔ

مُّنِيبٍ ﴿٨﴾ وَنَزَّلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً مُّبَٰرَكًا فَأَنۢبَتْنَا بِهِۦ جَنَّٰتٍ
بازگردنده [به سوی الله] ﴿٨﴾ و فرود آوردیم از آسمان آب با برکت را پس رویانیدیم با آن باغ هایی

وَحَبَّ ٱلْحَصِيدِ ﴿٩﴾ وَٱلنَّخْلَ بَاسِقَٰتٍ لَّهَا طَلْعٌ نَّضِيدٌ ﴿١٠﴾
و دانهٔ[های] درویدنی ﴿٩﴾ و [نیز] درختان خرمای برافراشته که برای آنهاست خوشه [های] روی هم انباشته ﴿١٠﴾

رِّزْقًا لِّلْعِبَادِ ۖ وَأَحْيَيْنَا بِهِۦ بَلْدَةً مَّيْتًا ۚ كَذَٰلِكَ ٱلْخُرُوجُ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ
تا روزی ای باشد برای بندگان و زنده گردانیدیم با آن سرزمینی مرده را این چنین است برآمدن [از گورها] ﴿١١﴾ تکذیب کردند

قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَٰبُ ٱلرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿١٢﴾ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَٰنُ
پیش از ایشان قوم نوح و اصحاب رسّ [یاران چاه] و ثمود [قوم صالح] ﴿١٢﴾ و عاد و فرعون و برادران

لُوطٍ ﴿١٣﴾ وَأَصْحَٰبُ ٱلْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ ۚ كُلٌّ كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ
لوط ﴿١٣﴾ و اهل ایکه[ساکنان جنگل] و قوم تبّع[مردم یمن] همگی تکذیب کردند پیامبران را پس سزاوار گشت وعدهٔ عذابم

﴿١٤﴾ أَفَعَيِينَا بِٱلْخَلْقِ ٱلْأَوَّلِ ۚ بَلْ هُمْ فِى لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٥﴾
﴿١٤﴾ آیا ناتوان بودیم در آفریدن نخستین؟ [نه] بلکه ایشان در شبهه ای[عمیق]اند از آفرینش نو ﴿١٥﴾

وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِۦ نَفْسُهُۥ ۖ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ
و هر آینه آفریدیم آدمی را و می دانیم آنچه را که وسوسه می کند به آن نفس او و ما نزدیک تریم به او

مِنْ حَبْلِ ٱلْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى ٱلْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ قَعِيدٌ
از رگ گردن ﴿١٦﴾ [یاد کن] آنگاه که دریافت کنند دو [فرشته] دریافت کننده از جانب راست و از جانب چپ نشسته

﴿١٧﴾ مَّا يَلْفِظُ مِن قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَآءَتْ سَكْرَةُ
﴿١٧﴾ به زبان نمی آورد [آدمی] سخنی را مگر اینکه نزد او نگهبانی است آماده ﴿١٨﴾ و فرارسد مستی [بیهوشی]

ٱلْمَوْتِ بِٱلْحَقِّ ۖ ذَٰلِكَ مَا كُنتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ فِى ٱلصُّورِ ۚ ذَٰلِكَ
مرگ به حق [گفته می شود] این است آنچه که تو از آن کناره می گرفتی ﴿١٩﴾ و دمیده شود در صور این است

يَوْمُ ٱلْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَآءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَآئِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَّقَدْ
روز وعدهٔ عذاب ﴿٢٠﴾ و می آید هر شخصی با او یک سوق دهنده و یک گواهی دهنده است ﴿٢١﴾ هر آینه

كُنتَ فِى غَفْلَةٍ مِّنْ هَٰذَا فَكَشَفْنَا عَنكَ غِطَآءَكَ فَبَصَرُكَ ٱلْيَوْمَ حَدِيدٌ
بودی در بی خبریِ [عمیق] از این روز پس برداشتیم از تو پردهٔ [دیدگان] تو را پس چشم تو امروز تیز است

﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُۥ هَٰذَا مَا لَدَىَّ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا فِى جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ
﴿٢٢﴾ و گوید [فرشتهٔ] همنشین او این است آنچه نزد من حاضر است ﴿٢٣﴾ بیفکنید در دوزخ هر ناسپاس

عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿٢٥﴾ ٱلَّذِى جَعَلَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
عنادورزی را ﴿٢٤﴾ هر بازدارندهٔ از کار خیر تجاوزگر تردید آورنده ﴿٢٥﴾ آن که قرار داد با الله الهی

ءَاخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِى ٱلْعَذَابِ ٱلشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ ۞ قَالَ قَرِينُهُۥ رَبَّنَا مَآ أَطْغَيْتُهُۥ
دیگر را پس بیندازید او را در عذاب سخت ﴿٢٦﴾ گوید همدم او [ای] پروردگارما من او را به طغیان وانداشتم

سه چهارم حزب ۵۲

وَلَٰكِن كَانَ فِى ضَلَٰلٍۭ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا۟ لَدَىَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ
ولیکن او بود در گمراهی دور [و دراز] ﴿٢٧﴾ گوید [الله] کشمکش مکنید نزد من حال آنکه پیش تر رساندم

إِلَيْكُم بِٱلْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا يُبَدَّلُ ٱلْقَوْلُ لَدَىَّ وَمَآ أَنَا۠ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾
به شما وعدهٔ عذاب را ﴿٢٨﴾ تغییر نیابد وعدهٔ عذاب نزد من و نیستم من ستم کننده بر بندگان ﴿٢٩﴾

يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ ٱمْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِن مَّزِيدٍ ﴿٣٠﴾ وَأُزْلِفَتِ
روزی که گوییم به دوزخ آیا پر شدی و و دوزخ گوید آیا بیش از این هم هست ﴿٣٠﴾ و نزدیک گردانیده شود

ٱلْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ
بهشت برای پرهیزکاران بی آنکه دور باشد ﴿٣١﴾ این است آنچه وعده داده می شدید برای هر برگردندهٔ [به سوی الله] و نگهدارندهٔ [حدود الهی]

﴿٣٢﴾ مَّنْ خَشِىَ ٱلرَّحْمَٰنَ بِٱلْغَيْبِ وَجَآءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ٱدْخُلُوهَا
﴿٣٢﴾ هر که بترسد [از الله] مهرگستر در نهان و بیاید با دلی باز گردانده [به سوی او] ﴿٣٣﴾ [گوییم] داخل شود در آن

بِسَلَٰمٍ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُم مَّا يَشَآءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾
به سلامت این است روز جاودانگی ﴿٣٤﴾ برای آنهاست آنچه خواهند درآن [بهشت] و نزد ما بیش از آن هم هست ﴿٣٥﴾

وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّن قَرۡنٍ هُمۡ أَشَدُّ مِنۡهُم بَطۡشٗا فَنَقَّبُواْ فِي
و چه بسیار هلاک کردیم پیش از آنان نسل هایی که آنان سر سخت تر بودند از اینان از جهت زورمندی پس راه گشودند در

ٱلۡبِلَٰدِ هَلۡ مِن مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكۡرَىٰ لِمَن كَانَ
سرزمین ها آیا هیچ [راه] گریزی بود ﴿۳۶﴾ همانا در این [حقایق] قطعاً پندی است برای کسی که باشد

لَهُۥ قَلۡبٌ أَوۡ أَلۡقَى ٱلسَّمۡعَ وَهُوَ شَهِيدٞ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا
برای او دلی یا فرادارد گوش را درحالی که حاضر[و هوشیار] باشد ﴿۳۷﴾ و هر آینه آفریدیم

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ وَمَا مَسَّنَا
آسمان ها و زمین را و آنچه را در میان آنهاست در شش روز و نرسید به ما

مِن لُّغُوبٖ ﴿٣٨﴾ فَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ
هیچ درماندگی ای ﴿۳۸﴾ پس شکیبا باش بر آنچه می گویند و تسبیح بگوی با ستایش پروردگار خود

قَبۡلَ طُلُوعِ ٱلشَّمۡسِ وَقَبۡلَ ٱلۡغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَسَبِّحۡهُ
پیش از برآمدن آفتاب و پیش از غروب ﴿۳۹﴾ و در پاسی از شب پس تسبیح گوی او را

وَأَدۡبَٰرَ ٱلسُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَٱسۡتَمِعۡ يَوۡمَ يُنَادِ ٱلۡمُنَادِ مِن مَّكَانٖ قَرِيبٖ
و به دنبال های سجده ها ﴿۴۰﴾ و گوش فرادار به روزی که ندا دهد آن ندادهنده از جایی نزدیک

﴿٤١﴾ يَوۡمَ يَسۡمَعُونَ ٱلصَّيۡحَةَ بِٱلۡحَقِّۚ ذَٰلِكَ يَوۡمُ ٱلۡخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا
﴿۴۱﴾ روزی که بشنوند آن بانگ سهمگین را به حق آن روز روز بیرون آمدن [از قبرها] است ﴿۴۲﴾ همانا ما

نَحۡنُ نُحۡيِۦ وَنُمِيتُ وَإِلَيۡنَا ٱلۡمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوۡمَ تَشَقَّقُ ٱلۡأَرۡضُ
خود زنده می کنیم و می میرانیم و به سوی ماست بازگشت ﴿۴۳﴾ روزی که بشکافد زمین

عَنۡهُمۡ سِرَاعٗاۚ ذَٰلِكَ حَشۡرٌ عَلَيۡنَا يَسِيرٞ ﴿٤٤﴾ نَّحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَا يَقُولُونَۖ
از ایشان درحالی که شتابان بیرون آیند این حشری است که بر ما آسان است ﴿۴۴﴾ ما داناتریم به آنچه که می گویند

وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِجَبَّارٖۖ فَذَكِّرۡ بِٱلۡقُرۡءَانِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾
و نیستی تو بر ایشان مسلط پس پند بده با قرآن کسی را که می ترسد از وعدهٔ عذاب من ﴿۴۵﴾

ترتیبها ۵۱

سُورَةُ الذَّارِيَاتِ

آیاتها ۶۰

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

وَٱلذَّٰرِيَٰتِ ذَرۡوٗا ﴿١﴾ فَٱلۡحَٰمِلَٰتِ وِقۡرٗا ﴿٢﴾ فَٱلۡجَٰرِيَٰتِ يُسۡرٗا ﴿٣﴾
سوگند به آن بادها [که می پراکنند] پراکندنی ﴿۱﴾ آنگاه که بردارنده اند بار سنگینی ﴿۲﴾ پس روندگان اند به آسانی ﴿۳﴾

فَٱلۡمُقَسِّمَٰتِ أَمۡرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٞ ﴿٥﴾ وَإِنَّ ٱلدِّينَ لَوَٰقِعٞ ﴿٦﴾
و تقسیم کننده اند کاری را ﴿۴﴾ بی گمان، آنچه وعده داده می شوید قطعاً راست است ﴿۵﴾ و همانا [روز] جزاء واقع شدنی است ﴿۶﴾

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلۡحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمۡ لَفِي قَوۡلٖ مُّخۡتَلِفٖ ﴿٨﴾ يُؤۡفَكُ عَنۡهُ مَنۡ
سوگند به آسمان دارای راه ها (۷) همانا شما در گفتاری گوناگونید (۸) بازگردانده می شود از آن [حق] آن که

أُفِكَ ﴿٩﴾ قُتِلَ ٱلۡخَرَّٰصُونَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي غَمۡرَةٖ سَاهُونَ ﴿١١﴾
منحرف شده است (۹) مرگ بر دروغ زنان گمان پرداز (۱۰) آنان که خود در گردابی [از جهل] غافل مانده اند (۱۱)

يَسۡـَٔلُونَ أَيَّانَ يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٢﴾ يَوۡمَ هُمۡ عَلَى ٱلنَّارِ يُفۡتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُواْ
می پرسند کی خواهد بود روز جزاء (۱۲) روزی که آنان بر آتش گداخته می شوند (۱۳) بچشید

فِتۡنَتَكُمۡ هَٰذَا ٱلَّذِي كُنتُم بِهِۦ تَسۡتَعۡجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ
عذابتان را این است آنچه که آن را به شتاب می خواستید (۱۴) همانا پرهیزکاران در بهشت ها

وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ ءَاخِذِينَ مَآ ءَاتَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَبۡلَ ذَٰلِكَ مُحۡسِنِينَ
و چشمه سارهایند (۱۵) گیرندگان اند آنچه را که داده است به ایشان پروردگارشان همانا ایشان بودند پیش از این نیکوکاران

﴿١٦﴾ كَانُواْ قَلِيلٗا مِّنَ ٱلَّيۡلِ مَا يَهۡجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِٱلۡأَسۡحَارِ هُمۡ يَسۡتَغۡفِرُونَ
(۱۶) آنان اندکی از شب را می خوابیدند (۱۷) و در سحرها ایشان طلب آمرزش می نمودند

﴿١٨﴾ وَفِيٓ أَمۡوَٰلِهِمۡ حَقّٞ لِّلسَّآئِلِ وَٱلۡمَحۡرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي ٱلۡأَرۡضِ ءَايَٰتٞ
(۱۸) و در مال‌هایشان حقّی بود برای سائل[گدا] و تهیدست (۱۹) و در زمین نشانه هایی است

لِّلۡمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِيٓ أَنفُسِكُمۡۚ أَفَلَا تُبۡصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي ٱلسَّمَآءِ رِزۡقُكُمۡ
برای اهل یقین (۲۰) و در خود شما نیز آیا نمی نگرید (۲۱) و در آسمان است روزیِ شما

وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ إِنَّهُۥ لَحَقّٞ مِّثۡلَ مَآ أَنَّكُمۡ
و آنچه وعده داده می شوید (۲۲) پس سوگند به پروردگار آسمان و زمین که همانا این[خبر] حق است همان گونه که خود شما

نَنطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ضَيۡفِ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ﴿٢٤﴾
سخن می گویید (۲۳) آیا به تو رسیده است داستان میهمانان ابراهیم؟ آن گرامی داشتگان (۲۴)

إِذۡ دَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَقَالُواْ سَلَٰمٗاۖ قَالَ سَلَٰمٞ قَوۡمٞ مُّنكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ
چون داخل شدند بر ابراهیم پس گفتند سلام گفت سلام [بر شما] قومی ناشناسید (۲۵) پس روی آورد به سوی

أَهۡلِهِۦ فَجَآءَ بِعِجۡلٖ سَمِينٖ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُۥٓ إِلَيۡهِمۡ قَالَ أَلَا تَأۡكُلُونَ
خانوادهٔ خود آنگاه آورد گوساله ای فربه را[و بریان شده] (۲۶) پس نزدیک ساخت آن را به ایشان [چون دید که نمی خورند] گفت چرا نمی خورید

﴿٢٧﴾ فَأَوۡجَسَ مِنۡهُمۡ خِيفَةٗۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ وَبَشَّرُوهُ بِغُلَٰمٍ عَلِيمٖ
(۲۷) پس احساس کرد از ایشان ترسی را گفتند مترس و مژده دادند او را به پسری دانا

﴿٢٨﴾ فَأَقۡبَلَتِ ٱمۡرَأَتُهُۥ فِي صَرَّةٖ فَصَكَّتۡ وَجۡهَهَا وَقَالَتۡ عَجُوزٌ عَقِيمٞ
(۲۸) پس پیش آمد زن او با فریاد پس سیلی زد روی خود را و گفت [آیا می زایم حال آنکه] من پیرزنی نازایم

﴿٢٩﴾ قَالُواْ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٣٠﴾
(۲۹) گفتند این چنین گفته است پروردگار تو همانا او همان سنجیده کار بس داناست (۳۰)

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ قَوْمٍ
گفت پس چیست کارتان ای فرستادگان ﴿۳۱﴾ گفتند همانا ما فرستاده شده ایم به سوی گروهی که

مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ
بزهکارند ﴿۳۲﴾ تا بفرستیم بر آنان سنگهایی را از گل ﴿۳۳﴾ نشانه گذاری شده نزد پروردگارت

لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾ فَمَا وَجَدْنَا
برای اسرافکاران ﴿۳۴﴾ پس بیرون بردیم کسانی که بودند در آن [سرزمین] از مؤمنان ﴿۳۵﴾ پس نیافتیم

فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَتَرَكْنَا فِيهَآ ءَايَةً لِّلَّذِينَ يَخَافُونَ
در آنجا جز یک خانه از مسلمانان ﴿۳۶﴾ و برجای نهادیم آنجا نشانه ای را برای آنان که می ترسند

ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾ وَفِى مُوسَىٰٓ إِذْ أَرْسَلْنَٰهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَٰنٍ
از عذاب دردناک ﴿۳۷﴾ و در [داستان] موسی [نیز نشانه ای است] آنگاه که فرستادیم او را به سوی فرعون با دلیلی

مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِۦ وَقَالَ سَٰحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ
روشن ﴿۳۸﴾ پس رویگردان شد با تمام نیروی خود و گفت این جادوگر یا دیوانه است ﴿۳۹﴾ پس گرفتیم او را و لشکریانش او را

فَنَبَذْنَٰهُمْ فِى ٱلْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِى عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلرِّيحَ
پس افکندیم ایشان را در دریا درحالی که او درخور سرزنش بود ﴿۴۰﴾ و در [داستان] عاد [نشانه ای است] آنگاه که فرستادیم بر آنها آن باد

ٱلْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِن شَىْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ كَٱلرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾
نازای [مهلک] ﴿۴۱﴾ برجای نمی گذاشت هیچ چیزی را که می وزید بر آن مگر که می گردانید آن را مانند استخوان پوسیده ﴿۴۲﴾

وَفِى ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا۟ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا۟ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ
و در [داستان] ثمود، آنگاه که گفته شد به آنان بهره گیرید تا مدّتی ﴿۴۳﴾ پس سرپیچی کردند از فرمان پروردگار خود

فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا ٱسْتَطَٰعُوا۟ مِن قِيَامٍ
پس فراگرفت ایشان را آن صاعقه درحالی که خود می نگریستند ﴿۴۴﴾ آنگاه نتوانستند برخیزند

وَمَا كَانُوا۟ مُنتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا
و یارای دفاع نداشتند ﴿۴۵﴾ و [هلاک ساختیم] قوم نوح را پیش از این همانا آنان بودند گروهی

فَٰسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَٱلسَّمَآءَ بَنَيْنَٰهَا بِأَيْي۟دٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَٱلْأَرْضَ
فاسق ﴿۴۶﴾ و آسمان را آفریدیم با قدرت و همانا ما گسترنده ایم [آن را] ﴿۴۷﴾ و زمین را

فَرَشْنَٰهَا فَنِعْمَ ٱلْمَٰهِدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِن كُلِّ شَىْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ
فرش کردیم آن را پس نیکو گسترانندە ایم ﴿۴۸﴾ و از هر چیزی آفریدیم نر و ماده ای را

لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ إِنِّى لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾
باشد که شما پندپذیر شوید ﴿۴۹﴾ پس بگریزید به سوی الله همانا من برای شما از جانب او بیم دهنده ای آشکارم ﴿۵۰﴾

وَلَا تَجْعَلُوا۟ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ إِنِّى لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾
قرار ندهید با الله الهی دیگر را همانا من برای شما از جانب او بیم دهنده ای آشکارم ﴿۵۱﴾

كَذَٰلِكَ مَآ أَتَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُواْ سَاحِرٌ أَوۡ مَجۡنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوۡاْ بِهِۦۚ بَلۡ هُمۡ قَوۡمٞ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنۡهُمۡ فَمَآ أَنتَ بِمَلُومٖ ﴿٥٤﴾ وَذَكِّرۡ فَإِنَّ ٱلذِّكۡرَىٰ تَنفَعُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقۡتُ ٱلۡجِنَّ وَٱلۡإِنسَ إِلَّا لِيَعۡبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَآ أُرِيدُ مِنۡهُم مِّن رِّزۡقٖ وَمَآ أُرِيدُ أَن يُطۡعِمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلرَّزَّاقُ ذُو ٱلۡقُوَّةِ ٱلۡمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ ذَنُوبٗا مِّثۡلَ ذَنُوبِ أَصۡحَٰبِهِمۡ فَلَا يَسۡتَعۡجِلُونِ ﴿٥٩﴾ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن يَوۡمِهِمُ ٱلَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

این چنین نیامده است به سوی کسانی که پیش از ایشان بودند هیچ پیامبری مگر اینکه گفتند جادوگر یا دیوانه است ﴿۵۲﴾ آیا یکدیگر را سفارش کرده بودند به این [سخن]؟ [نه]، بلکه آنان گروهی سرکش‌اند ﴿۵۳﴾ پس روی بگردان از ایشان پس نیستی تو مورد سرزنش ﴿۵۴﴾ و پند داده زیرا پند دادن سود می دهد مؤمنان را ﴿۵۵﴾ و نیافریدیم جن و انس را مگر برای آنکه بپرستند مرا ﴿۵۶﴾ نمی خواهم از آنان هیچ روزی ای را و نمی خواهم که مرا خوراک دهند ﴿۵۷﴾ همانا الله همان روزی دهندهٔ توانمندِ استوار است ﴿۵۸﴾ پس همانا بر آنان که ستم کردند سهمی [از عذاب] است مانند سهم یارانشان از این روی [آن را] به شتاب از من نخواهند ﴿۵۹﴾ پس وای بر کسانی که کفر ورزیدند از آن روزشان که وعده داده می شوند ﴿۶۰﴾

ترتیبها ۵۲ — سُورَةُ الطُّورِ — آیاتها ۴۹

سُورَةُ الطُّورِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَٱلطُّورِ ﴿١﴾ وَكِتَٰبٖ مَّسۡطُورٖ ﴿٢﴾ فِي رَقّٖ مَّنشُورٖ ﴿٣﴾ وَٱلۡبَيۡتِ ٱلۡمَعۡمُورِ ﴿٤﴾ وَٱلسَّقۡفِ ٱلۡمَرۡفُوعِ ﴿٥﴾ وَٱلۡبَحۡرِ ٱلۡمَسۡجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ مَّا لَهُۥ مِن دَافِعٖ ﴿٨﴾ يَوۡمَ تَمُورُ ٱلسَّمَآءُ مَوۡرٗا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ ٱلۡجِبَالُ سَيۡرٗا ﴿١٠﴾ فَوَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي خَوۡضٖ يَلۡعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوۡمَ يُدَعُّونَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿١٣﴾ هَٰذِهِ ٱلنَّارُ ٱلَّتِي كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

سوگند به کوه طور ﴿۱﴾ و کتاب نوشته شده ﴿۲﴾ در ورقی برگشاده ﴿۳﴾ و به این خانهٔ آباد [کعبه] ﴿۴﴾ و سوگند به این سقف برافراشته ﴿۵﴾ و به دریای برافروخته ﴿۶﴾ که عذاب پروردگار تو واقع شدنی است ﴿۷﴾ نیست بر آن چیزی بازدارنده ای ﴿۸﴾ روزی که بلرزد آسمان لرزیدنی ﴿۹﴾ و روان گردد کوه‌ها روان شدنی ﴿۱۰﴾ پس وای در آن روز بر تکذیب کنندگان ﴿۱۱﴾ آنان که خود در بیهوده گویی به بازی سرگرم اند ﴿۱۲﴾ روزی که رانده می شوند به سوی آتش دوزخ راندنِ به سختی ﴿۱۳﴾ این همان آتشی است که شما آن را تکذیب می کردید ﴿۱۴﴾

أَفَسِحْرٌ هَٰذَآ أَمْ أَنتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ ٱصْلَوْهَا فَٱصْبِرُوٓا۟
آیا سحر است این یا شما نمی بینید ﴿۱۵﴾ وارد آن شوید پس شکیبایی کنید

أَوْ لَا تَصْبِرُوا۟ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾
یا شکیبایی نکنید یکسان است بر شما جز این نیست که پاداش داده می شوید به آنچه که می کردید ﴿۱۶﴾

إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى جَنَّٰتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾ فَٰكِهِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمْ رَبُّهُمْ
همانا پرهیزکاران در باغ هایی و نعمتی پایدار هستند ﴿۱۷﴾ درحالی که شادمان اند به آنچه که داده است به ایشان پروردگارشان

وَوَقَىٰهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔا بِمَا
و نگهداشته است ایشان را پروردگارشان از عذاب دوزخ ﴿۱۸﴾ بخورید و بنوشید گوارا [به پاداش] آنچه

كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ ۖ وَزَوَّجْنَٰهُم
می کردید ﴿۱۹﴾ تکیه زنان بر تخت هایی کنار هم چیده شده و جفت گردانیم ایشان را

بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُم بِإِيمَٰنٍ أَلْحَقْنَا
با سیاه چشمانی فراخ چشم ﴿۲۰﴾ و کسانی که ایمان آورده اند و پیروی کرده اند ایشان را فرزندانشان در ایمان پیوست کنیم

بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ أَلَتْنَٰهُم مِّنْ عَمَلِهِم مِّن شَىْءٍ ۚ كُلُّ ٱمْرِئٍۭ بِمَا كَسَبَ
به ایشان فرزندان شان را و هیچ نکاهیم از ایشان از [پاداش] عملشان چیزی را هر کسی به آنچه کسب نموده

رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمْدَدْنَٰهُم بِفَٰكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَٰزَعُونَ
در گرو است ﴿۲۱﴾ و مدد می کنیم ایشان را با هر نوع میوه و گوشتی از هر آنچه دلخواهشان باشد ﴿۲۲﴾ از دست یکدیگر می گیرند

فِيهَا كَأْسًا لَّا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ ﴿٢٣﴾ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ
آنجا پیالهٔ شرابی که نه بیهوده گویی باشد در آن و نه گناهی ﴿۲۳﴾ و می گردند بر گردشان نوجوانانی

لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ
برای ایشان گویی که آنها مروارید نهفته [در صدف] اند ﴿۲۴﴾ و روی می کنند به یکدیگر از هم می پرسند

﴿٢٥﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِىٓ أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ ٱللَّهُ
﴿۲۵﴾ گویند همانا ما بودیم پیش از این در میان کسان خود ترسان ﴿۲۶﴾ پس منّت نهاد الله

عَلَيْنَا وَوَقَىٰنَا عَذَابَ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلُ
بر ما و نگهداشت ما را از عذاب سوزان ﴿۲۷﴾ همانا ما پیش از این

نَدْعُوهُ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْبَرُّ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾ فَذَكِّرْ فَمَآ أَنتَ بِنِعْمَتِ
می خواندیم او [الله] را به درستی که اوست آن نیکوکار مهربان ﴿۲۸﴾ پس پند ده [ای محمّد] که نیستی تو به فضل

رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِۦ رَيْبَ
پروردگارت نه کاهن و نه دیوانه ﴿۲۹﴾ آیا می گویند شاعری است که انتظار می کشیم برای او رویداد

ٱلْمَنُونِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوا۟ فَإِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾
مرگ را ﴿۳۰﴾ بگو انتظار برید که بی گمان من نیز با شما از منتظرانم ﴿۳۱﴾

ربع حزب ۵۳

أَمۡ تَأۡمُرُهُمۡ أَحۡلَٰمُهُم بِهَٰذَآۚ أَمۡ هُمۡ قَوۡمٞ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمۡ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُۥۚ
آیا فرمان می دهد آنان را خردهای شان به این [کار] یا آنان گروهی سرکش اند ﴿۳۲﴾ آیا می گویند که خود آن را بربافته است

بَل لَّا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلۡيَأۡتُواْ بِحَدِيثٖ مِّثۡلِهِۦٓ إِن كَانُواْ صَٰدِقِينَ
نه، بلکه ایشان ایمان نمی آورند ﴿۳۳﴾ پس بیاورند سخنی مانند این را اگر راست می گویند

﴿٣٤﴾ أَمۡ خُلِقُواْ مِنۡ غَيۡرِ شَيۡءٍ أَمۡ هُمُ ٱلۡخَٰلِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمۡ خَلَقُواْ
﴿۳۴﴾ آیا آفریده شده اند از هیچ یا خود ایشان آفرینندگان اند ﴿۳۵﴾ آیا آفریده اند

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمۡ عِندَهُمۡ خَزَآئِنُ
آسمان ها و زمین را؟ [نه]، بلکه یقین نمی دارند ﴿۳۶﴾ آیا نزد ایشان است خزانه های

رَبِّكَ أَمۡ هُمُ ٱلۡمُصَيۡطِرُونَ ﴿٣٧﴾ أَمۡ لَهُمۡ سُلَّمٞ يَسۡتَمِعُونَ فِيهِۖ فَلۡيَأۡتِ
پروردگارت؟ یا آنان چیره یابندگان اند ﴿۳۷﴾ آیا برای ایشان نردبانی است که گوش فرادارند در[بالا رفتن] از آن پس باید بیاورد

مُسۡتَمِعُهُم بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ أَمۡ لَهُ ٱلۡبَنَٰتُ وَلَكُمُ ٱلۡبَنُونَ ﴿٣٩﴾
شنوندهٔ آنان دلیلی آشکار را ﴿۳۸﴾ آیا برای اوست دختران برای شماست پسران ﴿۳۹﴾

أَمۡ تَسۡـَٔلُهُمۡ أَجۡرٗا فَهُم مِّن مَّغۡرَمٖ مُّثۡقَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمۡ عِندَهُمُ ٱلۡغَيۡبُ فَهُمۡ
آیا درخواست می کنی از آنان مزدی را که آنها از غرامت[آن] گرانبارند ﴿۴۰﴾ آیا نزد آنان علم غیب است که آنان

يَكۡتُبُونَ ﴿٤١﴾ أَمۡ يُرِيدُونَ كَيۡدٗاۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ هُمُ ٱلۡمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾
می نویسند ﴿۴۱﴾ آیا می خواهند نیرنگی را پس آنان که کفر ورزیدند همان فریب خوردگان اند ﴿۴۲﴾

أَمۡ لَهُمۡ إِلَٰهٌ غَيۡرُ ٱللَّهِۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٤٣﴾ وَإِن يَرَوۡاْ كِسۡفٗا
آیا برای آنهاست الهی جز الله؟ پاک است الله از آنچه شریک [او] می سازند ﴿۴۳﴾ و اگر ببینند پاره ای

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ سَاقِطٗا يَقُولُواْ سَحَابٞ مَّرۡكُومٞ ﴿٤٤﴾ فَذَرۡهُمۡ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ
از آسمان را که فرومی افتد گویند ابری است متراکم ﴿۴۴﴾ پس بگذار ایشان را تا آنکه ملاقات کنند

يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي فِيهِ يُصۡعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوۡمَ لَا يُغۡنِي عَنۡهُمۡ كَيۡدُهُمۡ شَيۡـٔٗا
آن روز خود را که در آن نابود شوند ﴿۴۵﴾ روزی که دفع نکند از ایشان نیرنگشان چیزی را

وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ عَذَابٗا دُونَ ذَٰلِكَ وَلَٰكِنَّ
و نه ایشان یاری شوند ﴿۴۶﴾ و همانا برای کسانی که ستم کردند عذابی است جز این ولیکن

أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعۡيُنِنَاۖ وَسَبِّحۡ
بیشتر شان نمی دانند ﴿۴۷﴾ و شکیبا باش در برابر حکم پروردگارت به درستی که تو زیر نظر مایی و تسبیح گوی

بِحَمۡدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَسَبِّحۡهُ وَإِدۡبَٰرَ ٱلنُّجُومِ ﴿٤٩﴾
با ستایش پروردگار خود هنگامی که برمی خیزی ﴿۴۸﴾ و وقتی از شب به پاکی یاد کن او را و [هنگام] پشت گردانیدن ستارگان ﴿۴۹﴾

سُورَةُ النَّجۡمِ

ترتیبها ۵۲ — آیاتها ۴۹

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَٱلنَّجۡمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمۡ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنطِقُ

سوگند به ستاره هنگامی که فروشود ﴿۱﴾ گمراه نشده است همدم شما و بیراهه نرفته ﴿۲﴾ و سخن نمی گوید

عَنِ ٱلۡهَوَىٰٓ ﴿٣﴾ إِنۡ هُوَ إِلَّا وَحۡيٞ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُۥ شَدِيدُ ٱلۡقُوَىٰ ﴿٥﴾

از روی هوس ﴿۳﴾ نیست گفتارش مگر وحیی که به او وحی می شود ﴿۴﴾ آموخته است او را آن [فرشتهٔ] بسیار نیرومند ﴿۵﴾

ذُو مِرَّةٖ فَٱسۡتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِٱلۡأُفُقِ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾

توانمندی که راست بایستاد ﴿۶﴾ درحالی که او به کنارهٔ بلند [آسمان] بود ﴿۷﴾ سپس نزدیک شد و فرود آمد ﴿۸﴾

فَكَانَ قَابَ قَوۡسَيۡنِ أَوۡ أَدۡنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوۡحَىٰٓ إِلَىٰ عَبۡدِهِۦ مَآ أَوۡحَىٰ ﴿١٠﴾

پس بود [مسافت میانشان] مقدار دو کمان یا نزدیک تر [از آن] ﴿۹﴾ پس وحی فرستاد به سوی بندهٔ اش آنچه را وحی کرد ﴿۱۰﴾

مَا كَذَبَ ٱلۡفُؤَادُ مَا رَأَىٰٓ ﴿١١﴾ أَفَتُمَٰرُونَهُۥ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدۡ رَءَاهُ

دروغ نگفت دل [پیامبر] آنچه را دید ﴿۱۱﴾ آیا بگو مگو می کنید با او در آنچه دیده است ﴿۱۲﴾ و به تحقیق دیده بود

نَزۡلَةً أُخۡرَىٰ ﴿١٣﴾ عِندَ سِدۡرَةِ ٱلۡمُنتَهَىٰ ﴿١٤﴾ عِندَهَا جَنَّةُ ٱلۡمَأۡوَىٰٓ ﴿١٥﴾

[فرشته] را یک بار دیگر [در حال فرود آمدن] ﴿۱۳﴾ نزد سدره المنتهی [جایی در آسمانهاست] ﴿۱۴﴾ که نزد آن است جایگاه بهشت ﴿۱۵﴾

إِذۡ يَغۡشَى ٱلسِّدۡرَةَ مَا يَغۡشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ ٱلۡبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدۡ رَأَىٰ

آنگاه که پوشانده بود سدره را آنچه پوشانده بود ﴿۱۶﴾ منحرف نشد چشم [پیامبر] و ازحد نگذشت ﴿۱۷﴾ به تحقیق دید

مِنۡ ءَايَٰتِ رَبِّهِ ٱلۡكُبۡرَىٰٓ ﴿١٨﴾ أَفَرَءَيۡتُمُ ٱللَّٰتَ وَٱلۡعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنَوٰةَ

برخی از نشانه های بزرگ پروردگار خود را ﴿۱۸﴾ پس آیا دیده اید لات و عزّی را ﴿۱۹﴾ و منات

ٱلثَّالِثَةَ ٱلۡأُخۡرَىٰٓ ﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ ٱلذَّكَرُ وَلَهُ ٱلۡأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلۡكَ إِذٗا قِسۡمَةٞ

سومین آنها را ﴿۲۰﴾ آیا برای شما پسر و برای او دختر است ﴿۲۱﴾ این [تقسیم] آنگاه تقسیمی

ضِيزَىٰٓ ﴿٢٢﴾ إِنۡ هِيَ إِلَّآ أَسۡمَآءٞ سَمَّيۡتُمُوهَآ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ

بیدادگرانه است ﴿۲۲﴾ نیستند اینها مگر نامهایی چند که نام نهاده اید آنها را شما و پدران شما نازل نکرده است

ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلۡطَٰنٍۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَمَا تَهۡوَى ٱلۡأَنفُسُۖ

الله دربارهٔ آنها هیچ دلیلی را پیروی نمی کنند مگر گمان را و آنچه را که دلخواهشان است

وَلَقَدۡ جَآءَهُم مِّن رَّبِّهِمُ ٱلۡهُدَىٰٓ ﴿٢٣﴾ أَمۡ لِلۡإِنسَٰنِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ

و به تحقیق آمد برای ایشان از پروردگارشان هدایت ﴿۲۳﴾ آیا برای انسان است آنچه را که آرزو کند؟ [هرگز] ﴿۲۴﴾ پس از آنِ الله است

ٱلۡأٓخِرَةُ وَٱلۡأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ ۞ وَكَم مِّن مَّلَكٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ لَا تُغۡنِي

آخرت و دنیا ﴿۲۵﴾ و چه بسیار فرشتگانی که در آسمان ها هستند که هیچ سودی نمی بخشد

شَفَٰعَتُهُمۡ شَيۡـًٔا إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ أَن يَأۡذَنَ ٱللَّهُ لِمَن يَشَآءُ وَيَرۡضَىٰٓ ﴿٢٦﴾

شفاعتشان چیزی را مگر پس از آنکه اجازه دهد الله برای هرکسی که بخواهد و بپسندد ﴿۲۶﴾

نصف حزب ۵۴

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ لَيُسَمُّونَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ تَسْمِيَةَ ٱلْأُنثَىٰ
به تحقیق آنان که ایمان نمی آورند به آخرت هر آینه می نامند فرشتگان را به نام دختران

(۲۷) وَمَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ ۖ وَإِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغْنِى مِنَ
(۲۷) و نیست برایشان به این [باور] هیچ علمی پیروی نمی کنند مگر گمان را و همانا گمان کفایت نمی کند از

ٱلْحَقِّ شَيْـًٔا (۲۸) فَأَعْرِضْ عَن مَّن تَوَلَّىٰ عَن ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا ٱلْحَيَوٰةَ
حق هیچ چیزی را (۲۸) پس روی بگردان از کسی که روگردانیده است از یاد ما و نخواسته مگر زندگانی

ٱلدُّنْيَا (۲۹) ذَٰلِكَ مَبْلَغُهُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن
دنیا را (۲۹) این است نهایت آگاهی آنها همانا که پروردگار تو او داناتر است به کسی که گمراه شده است از

سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ ٱهْتَدَىٰ (۳۰) وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا
راه او و او داناتر است به کسی که راه یافته است (۳۰) وازآنِ الله است آنچه در آسمان ها و آنچه

فِى ٱلْأَرْضِ لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔوا۟ بِمَا عَمِلُوا۟ وَيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟
در زمین است تا کیفر دهد آنان را که بدی کرده اند به سبب آنچه کرده اند و پاداش دهد آنان را که نیکویی کردند

بِٱلْحُسْنَى (۳۱) ٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَٰحِشَ إِلَّا ٱللَّمَمَ ۚ
به نیکوترین پاداش (۳۱) آنانند که پرهیز می کنند از گناهان بزرگ و از کارهای بسیار زشت جز گناهان کوچک

إِنَّ رَبَّكَ وَٰسِعُ ٱلْمَغْفِرَةِ ۚ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ
همانا پروردگار تو گسترده آمرزش است او داناتر است به[احوال] شما آنگاه که پدید آورد شما را از زمین

وَإِذْ أَنتُمْ أَجِنَّةٌ فِى بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ ۖ فَلَا تُزَكُّوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ۖ هُوَ أَعْلَمُ
و وقتی که شما جنین بودید در شکم های مادران خود پس به پاکی مستایید خودتان را او داناتر است

بِمَنِ ٱتَّقَىٰٓ (۳۲) أَفَرَءَيْتَ ٱلَّذِى تَوَلَّىٰ (۳۳) وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰٓ
به آن که پرهیزگارتر است (۳۲) آیا دیدی کسی را که روی گردانید (۳۳) و بخشش نمود اندکی و دست بازداشت

(۳۴) أَعِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰٓ (۳۵) أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِى صُحُفِ
(۳۴) آیا نزد اوست علم غیب پس او می بیند (۳۵) یا خبردار نشده به آنچه در صحیفه های

مُوسَىٰ (۳۶) وَإِبْرَٰهِيمَ ٱلَّذِى وَفَّىٰٓ (۳۷) أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ
موسی (۳۶) و ابراهیم است همان کسی که وفا کرد [به پیمانش] (۳۷) که برنمی دارد هیچ بردارنده ای بار شخص دیگری را

(۳۸) وَأَن لَّيْسَ لِلْإِنسَٰنِ إِلَّا مَا سَعَىٰ (۳۹) وَأَنَّ سَعْيَهُۥ سَوْفَ
(۳۸) و اینکه نیست چیزی برای انسان مگر آنچه را که تلاش نموده است (۳۹) و اینکه تلاش او به زودی

يُرَىٰ (۴۰) ثُمَّ يُجْزَىٰهُ ٱلْجَزَآءَ ٱلْأَوْفَىٰ (۴۱) وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلْمُنتَهَىٰ
دیده می شود (۴۰) آنگاه پاداش داده می شود به پاداش کامل تر (۴۱) و اینکه به سوی پروردگارت است پایان [کارا]

(۴۲) وَأَنَّهُۥ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ (۴۳) وَأَنَّهُۥ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا (۴۴)
(۴۲) و اینکه اوست که می خنداند و می گریاند (۴۳) و اینکه اوست که می میراند و زنده می گرداند (۴۴)

وَأَنَّهُۥ خَلَقَ ٱلزَّوۡجَيۡنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلۡأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾ مِن نُّطۡفَةٍ إِذَا تُمۡنَىٰ ﴿٤٦﴾ وَأَنَّ
و اینکه اوست که می آفریند دو گونهٔ نر و ماده را ﴿۴۵﴾ از نطفه ای چون فرو ریخته شود ﴿۴۶﴾ و اینکه

عَلَيۡهِ ٱلنَّشۡأَةَ ٱلۡأُخۡرَىٰ ﴿٤٧﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَغۡنَىٰ وَأَقۡنَىٰ ﴿٤٨﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ رَبُّ
بر او است آفرینش دیگر ﴿۴۷﴾ و اینکه اوست که بی نیاز کرد و سرمایه بخشید ﴿۴۸﴾ و اینکه اوست پروردگار

ٱلشِّعۡرَىٰ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّهُۥٓ أَهۡلَكَ عَادًا ٱلۡأُولَىٰ ﴿٥٠﴾ وَثَمُودَاْ فَمَآ أَبۡقَىٰ ﴿٥١﴾
ستارهٔ شعری ﴿۴۹﴾ و اینکه او هلاک کرده است عاد نخستین را ﴿۵۰﴾ و ثمود را پس باقی نگذاشت [هیچ کس را] ﴿۵۱﴾

وَقَوۡمَ نُوحٖ مِّن قَبۡلُۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ هُمۡ أَظۡلَمَ وَأَطۡغَىٰ ﴿٥٢﴾ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَةَ
و [هلاک کرد] قوم نوح را پیش از آن همانا آنان بودند ستمکارتر و سرکش تر ﴿۵۲﴾ و شهرهای واژگون شدهٔ [قوم لوط را]

أَهۡوَىٰ ﴿٥٣﴾ فَغَشَّىٰهَا مَا غَشَّىٰ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾
فروافکند ﴿۵۳﴾ پس بپوشانید آن را آنچه پوشانید ﴿۵۴﴾ پس به کدام یک از نعمت های پروردگارت تردید داری ﴿۵۵﴾

هَٰذَا نَذِيرٞ مِّنَ ٱلنُّذُرِ ٱلۡأُولَىٰٓ ﴿٥٦﴾ أَزِفَتِ ٱلۡأٓزِفَةُ ﴿٥٧﴾ لَيۡسَ لَهَا
این بیم دهنده ای ست از [جملهٔ] بیم دهندگان پیشین ﴿۵۶﴾ نزدیک شد آن نزدیک شونده [رستاخیز] ﴿۵۷﴾ نیست آن را

مِن دُونِ ٱللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾ أَفَمِنۡ هَٰذَا ٱلۡحَدِيثِ تَعۡجَبُونَ ﴿٥٩﴾ وَتَضۡحَكُونَ
جز الله هیچ آشکار کننده ای ﴿۵۸﴾ پس آیا از این سخن در شگفت می شوید ﴿۵۹﴾ و می خندید

وَلَا تَبۡكُونَ ﴿٦٠﴾ وَأَنتُمۡ سَٰمِدُونَ ﴿٦١﴾ فَٱسۡجُدُواْۤ لِلَّهِۤ وَٱعۡبُدُواْ۩ ﴿٦٢﴾
و گریه نمی کنید ﴿۶۰﴾ و شما سرگرم اید ﴿۶۱﴾ پس سجده کنید الله را و پرستش کنید ﴿۶۲﴾

سجده واجب

ترتیبها ۵۴ — سُورَةُ القَمَر — آیاتها ۵۵

سُورَةُ القَمَرِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

ٱقۡتَرَبَتِ ٱلسَّاعَةُ وَٱنشَقَّ ٱلۡقَمَرُ ﴿١﴾ وَإِن يَرَوۡاْ ءَايَةٗ يُعۡرِضُواْ
نزدیک شد رستاخیز و شکافته شد ماه ﴿۱﴾ و اگر ببینند [کافران] نشانه ای را روی می گردانند

وَيَقُولُواْ سِحۡرٞ مُّسۡتَمِرّٞ ﴿٢﴾ وَكَذَّبُواْ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُمۡۚ
و می گویند جادویی دائمی است ﴿۲﴾ و تکذیب کردند [پیامبر را] و پیروی کردند ازهوس های خود

وَكُلُّ أَمۡرٖ مُّسۡتَقِرّٞ ﴿٣﴾ وَلَقَدۡ جَآءَهُم مِّنَ ٱلۡأَنۢبَآءِ
و هر کاری [در جای خود] قرار گیرنده است ﴿۳﴾ و به تحقیق آمد برای آنان از خبرها

مَا فِيهِ مُزۡدَجَرٌ ﴿٤﴾ حِكۡمَةُۢ بَٰلِغَةٞۖ فَمَا تُغۡنِ ٱلنُّذُرُ
آنچه که در آن مایهٔ باز داشتن [از کفر] است ﴿۴﴾ حکمتی است رسا ولی سود نبخشد آنان را هشدارها

﴿٥﴾ فَتَوَلَّ عَنۡهُمۡۘ يَوۡمَ يَدۡعُ ٱلدَّاعِ إِلَىٰ شَيۡءٖ نُّكُرٍ ﴿٦﴾
﴿۵﴾ پس روی بگردان از آنان روزی که دعوت کند دعوت کننده به چیزی ناگوار ﴿۶﴾

خُشَّعًا أَبْصَٰرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ ٱلْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾

درحالی که فروافتاده باشد چشم هایشان بیرون می آیند از قبرها گویا آنان ملخ های پراکنده اند ﴿٧﴾

مُّهْطِعِينَ إِلَى ٱلدَّاعِ يَقُولُ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ كَذَّبَتْ

شتاب کنندگان به سوی آن دعوت کننده می گویند کافران این روزی است سخت ﴿٨﴾ تکذیب کردند

قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا۟ عَبْدَنَا وَقَالُوا۟ مَجْنُونٌ وَٱزْدُجِرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا

پیش از آنان قوم نوح پس تکذیب کردند بندهٔ ما را و گفتند دیوانه است و رانده شد [از میان آنان] ﴿٩﴾ پس درخواست کرد

رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَغْلُوبٌ فَٱنتَصِرْ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَآ أَبْوَٰبَ ٱلسَّمَآءِ بِمَآءٍ مُّنْهَمِرٍ

پروردگارش را که من مغلوب شده ام پس انتقام بگیر [یاری فرما] ﴿١٠﴾ پس گشودیم درهای آسمان را به آبی بسیار ریزان

وَفَجَّرْنَا ٱلْأَرْضَ عُيُونًا فَٱلْتَقَى ٱلْمَآءُ عَلَىٰٓ أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١١﴾ ﴿١٢﴾

﴿١١﴾ و جاری کردیم از زمین چشمه هایی را پس به هم پیوستند آب‌ها بنابر امری که مقدّر شده بود ﴿١٢﴾

وَحَمَلْنَٰهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلْوَٰحٍ وَدُسُرٍ ﴿١٣﴾ تَجْرِى بِأَعْيُنِنَا جَزَآءً لِّمَن كَانَ

و برداشتیم او را بر [کشتی] دارای تخته ها و میخ ها ﴿١٣﴾ حرکت می کرد زیر نظر ما تا پاداشی باشد برای کسی که بود

كُفِرَ ﴿١٤﴾ وَلَقَد تَّرَكْنَٰهَآ ءَايَةً فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ

مورد ناسپاسی ﴿١٤﴾ و به تحقیق برجای گذاشتیم این را نشانه ای پس آیا هیچ پندگیرنده ای هست ﴿١٥﴾ پس چگونه بود

عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ

عذاب و هشدارهای من ﴿١٦﴾ و به درستی که آسان گردانیدیم قرآن را برای پند گرفتن پس آیا هیچ پندپذیری هست

﴿١٧﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿١٨﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ

﴿١٧﴾ تکذیب کردند [قوم] عاد پس چگونه بود عذاب و هشدارهای من ﴿١٨﴾ همانا فرستادیم بر آنان

رِيحًا صَرْصَرًا فِى يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنزِعُ ٱلنَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ

بادی تند را در روزی شومِ پیوسته ﴿١٩﴾ ازجای می کَند مردم را گویا آنان تنه های

نَخْلٍ مُّنقَعِرٍ ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ

خرمای برکنده اند ﴿٢٠﴾ پس چگونه بود عذاب و هشدارهای من ﴿٢١﴾ و به تحقیق آسان گردانیدیم قرآن را

لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِٱلنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوٓا۟ أَبَشَرًا

برای پندگرفتن آیا هیچ پندپذیری هست ﴿٢٢﴾ دروغ شمردند [قوم] ثمود هشدارها را ﴿٢٣﴾ پس گفتند آیا بشری

مِّنَّا وَٰحِدًا نَّتَّبِعُهُۥٓ إِنَّآ إِذًا لَّفِى ضَلَٰلٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَءُلْقِىَ ٱلذِّكْرُ عَلَيْهِ

از قوم خود را پیروی کنیم؟ همانا ما آنگاه در گمراهی و دیوانگی باشیم ﴿٢٤﴾ آیا القاء شده است این پندنامه بر او

مِنۢ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ ﴿٢٥﴾ سَيَعْلَمُونَ غَدًا مَّنِ ٱلْكَذَّابُ

از میان ما [نه]، بلکه او بسیار دروغگوی خودپسند است ﴿٢٥﴾ به زودی خواهند دانست فردا کیست دروغگوی

ٱلْأَشِرُ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُوا۟ ٱلنَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَٱرْتَقِبْهُمْ وَٱصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

خودپسند ﴿٢٦﴾ همانا ما فرستنده ایم ناقه را جهت آزمایش برای ایشان پس [ای صالح] منتظرشان باش و شکیبایی ورز ﴿٢٧﴾

وَنَبِّئۡهُمۡ أَنَّ ٱلۡمَآءَ قِسۡمَةُۢ بَيۡنَهُمۡۖ كُلُّ شِرۡبٖ مُّحۡتَضَرٞ ﴿٢٨﴾ فَنَادَوۡاْ صَاحِبَهُمۡ
و باخبر ساز آنان را که آب تقسیم شده است در میان ایشان هر یک در بهرۀ آب خود حضور یابد (۲۸) پس ندا دادند همراه خود را

فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيۡفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٠﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ
پس دست درازی کرد و پی کرد [ناقه را] (۲۹) پس چگونه بود عذاب و هشدارهای من (۳۰) همانا ما فرستادیم بر ایشان

صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ فَكَانُواْ كَهَشِيمِ ٱلۡمُحۡتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدۡ يَسَّرۡنَا ٱلۡقُرۡءَانَ
یک بانگ سخت آسمانی پس شدند مانند گیاه درهم شکسته (۳۱) و به تحقیق آسان گردانیدیم قرآن را

لِلذِّكۡرِ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتۡ قَوۡمُ لُوطِۭ بِٱلنُّذُرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا
برای پندگرفتن پس آیا هست هیچ پندگیرنده ای (۳۲) دروغ شمردند قوم لوط هشدارها را (۳۳) همانا ما فرستادیم

عَلَيۡهِمۡ حَاصِبًا إِلَّآ ءَالَ لُوطٖۖ نَّجَّيۡنَٰهُم بِسَحَرٖ ﴿٣٤﴾ نِّعۡمَةٗ مِّنۡ عِندِنَاۚ
بر آنان شن بادی [مرگبار] را مگر خانوادۀ لوط که نجات دادیم ایشان را در سحرگاهی (۳۴) به نعمتی از نزد خود

كَذَٰلِكَ نَجۡزِي مَن شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدۡ أَنذَرَهُم بَطۡشَتَنَا فَتَمَارَوۡاْ
این چنین پاداش می دهیم هرکه سپاس گزارد (۳۵) و به تحقیق هشدار داد ایشان را [لوط] از کیفر سخت ما پس تردید کردند

بِٱلنُّذُرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدۡ رَٰوَدُوهُ عَن ضَيۡفِهِۦ فَطَمَسۡنَآ أَعۡيُنَهُمۡ فَذُوقُواْ
در برابر هشدارها (۳۶) و همانا درخواست کردند از او مهمانانش را [برای کامجویی] پس محو کردیم چشمان شان را پس [گفتیم] بچشید

عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدۡ صَبَّحَهُم بُكۡرَةً عَذَابٞ مُّسۡتَقِرّٞ ﴿٣٨﴾
عذاب من و هشدارهای مرا (۳۷) و همانا فرو گرفت ایشان را هنگام صبح عذابی که پایدار بود (۳۸)

فَذُوقُواْ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدۡ يَسَّرۡنَا ٱلۡقُرۡءَانَ لِلذِّكۡرِ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ
اکنون بچشید عذاب من و هشدارهای مرا (۳۹) و هر آینه آسان کردیم قرآن را برای پندگرفتن پس آیا پندگیرنده ای هست

﴿٤٠﴾ وَلَقَدۡ جَآءَ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ ٱلنُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذۡنَٰهُمۡ
(۴۰) و هر آینه آمدند نزد فرعونیان هشداردهندگان (۴۱) تکذیب کردند آیات ما را همگی آن را پس گرفتیم ما آنان را

أَخۡذَ عَزِيزٖ مُّقۡتَدِرٍ ﴿٤٢﴾ أَكُفَّارُكُمۡ خَيۡرٞ مِّنۡ أُوْلَٰٓئِكُمۡ أَمۡ لَكُم بَرَآءَةٞ
مانند گرفتن پیروزمند پرتوان (۴۲) آیا کافران شما بهترند از آنان یا برای شما امان نامه ای است

فِي ٱلزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمۡ يَقُولُونَ نَحۡنُ جَمِيعٞ مُّنتَصِرٞ ﴿٤٤﴾ سَيُهۡزَمُ ٱلۡجَمۡعُ
در کتاب های پیشینیان (۴۳) آیا می گویند ما گروهی انتقام گیرنده ایم [غالبیم] (۴۴) اکنون شکست خواهند خورد این جمعیت

وَيُوَلُّونَ ٱلدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ ٱلسَّاعَةُ مَوۡعِدُهُمۡ وَٱلسَّاعَةُ أَدۡهَىٰ وَأَمَرُّ
و بگریزند به واپس (۴۵) بلکه رستاخیز وعده گاه ایشان است و رستاخیز هراسناک تر و تلخ تر است

﴿٤٦﴾ إِنَّ ٱلۡمُجۡرِمِينَ فِي ضَلَٰلٖ وَسُعُرٖ ﴿٤٧﴾ يَوۡمَ يُسۡحَبُونَ فِي ٱلنَّارِ
(۴۶) همانا بزهکاران در گمراهی و دیوانگی اند (۴۷) روزی که کشیده شوند در آتش

عَلَىٰ وُجُوهِهِمۡ ذُوقُواْ مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيۡءٍ خَلَقۡنَٰهُ بِقَدَرٖ ﴿٤٩﴾
بر صورت های خود [گفته شود] بچشید سودن [لمس] دوزخ را (۴۸) همانا ما هر چیزی را آفریده ایم به اندازه (۴۹)

وَمَآ أَمۡرُنَآ إِلَّا وَٰحِدَةٞ كَلَمۡحِۭ بِٱلۡبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَآ
و نیست فرمان ما جز یک بار مانند یک چشم برهم زدن (۵۰) و به تحقیق هلاک ساختیم

أَشۡيَاعَكُمۡ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيۡءٖ فَعَلُوهُ
امثال شما را پس آیا پندگیرنده ای هست (۵۱) و هر چیزی که کرده اند

فِي ٱلزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٖ وَكَبِيرٖ مُّسۡتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ
در نامه ها [ی اعمالشان ثبت] است (۵۲) و هر کوچک و بزرگی نوشته شده است (۵۳) بی گمان، پرهیزکاران

فِي جَنَّٰتٖ وَنَهَرٖ ﴿٥٤﴾ فِي مَقۡعَدِ صِدۡقٍ عِندَ مَلِيكٖ مُّقۡتَدِرِۭ ﴿٥٥﴾
در باغ ها و [کنار] نهرهایند (۵۴) در جایگاهی راستین نزد فرمانروایی بس توانا (۵۵)

سُورَةُ الرَّحۡمَٰن

ترتیبها ۵۵ — آیاتها ۷۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

ٱلرَّحۡمَٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ ٱلۡقُرۡءَانَ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ ﴿٣﴾
[الله] مهرگستر (۱) آموخت قرآن را (۲) آفرید انسان را (۳)

حزب ۵۴

عَلَّمَهُ ٱلۡبَيَانَ ﴿٤﴾ ٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ بِحُسۡبَانٖ ﴿٥﴾ وَٱلنَّجۡمُ
آموخت به او سخن گفتن را (۴) آفتاب و ماه با حسابی [معین] درکارند (۵) و گیاه

وَٱلشَّجَرُ يَسۡجُدَانِ ﴿٦﴾ وَٱلسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ ٱلۡمِيزَانَ
و درخت سجده می کنند (۶) و آسمان را برافراشت و بنهاد ترازو را

أَلَّا تَطۡغَوۡاْ فِي ٱلۡمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُواْ ٱلۡوَزۡنَ بِٱلۡقِسۡطِ ﴿٧﴾
(۷) اینکه تجاوز نکنید در سنجش (۸) و برپا کنید وزن را به عدالت

وَلَا تُخۡسِرُواْ ٱلۡمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَٱلۡأَرۡضَ وَضَعَهَا لِلۡأَنَامِ ﴿١٠﴾
و مکاهید [در وزن کردن] ترازو را (۹) و زمین را گسترد برای مردمان (۱۰)

فِيهَا فَٰكِهَةٞ وَٱلنَّخۡلُ ذَاتُ ٱلۡأَكۡمَامِ ﴿١١﴾ وَٱلۡحَبُّ ذُو ٱلۡعَصۡفِ
در آن هرگونه میوه و خرما [با خوشه های] غلاف دار است (۱۱) و دانهٔ برگ دار

وَٱلرَّيۡحَانُ ﴿١٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ
و گیاه خوشبو (۱۲) پس [ای گروه جن و انس] کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید (۱۳) آفرید

ٱلۡإِنسَٰنَ مِن صَلۡصَٰلٖ كَٱلۡفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ ٱلۡجَآنَّ
انسان را از گِلی خشک مانند سفال (۱۴) و آفرید جنّ را

مِن مَّارِجٖ مِّن نَّارٖ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾
از شعلهٔ بی دود از آتش (۱۵) پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید (۱۶)

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿۱۷﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۱۸﴾

پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب است ﴿۱۷﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۱۸﴾

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿۱۹﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿۲۰﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ

روان ساخت آن دو دریا را که باهم برخوردارند ﴿۱۹﴾ میان هردو حائلی است که به هم نمی آمیزند ﴿۲۰﴾ پس کدامین نعمت

رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۲۱﴾ يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿۲۲﴾ فَبِأَيِّ

پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۲۱﴾ برمی آید از آن دو مروارید و مرجان ﴿۲۲﴾ پس کدامین

آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۲۳﴾ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنْشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ

نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۲۳﴾ و از آنِ اوست کشتی های بلند بادبان برافراشته در دریا همچون کوهها

﴿۲۴﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۲۵﴾ كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿۲۶﴾ وَيَبْقَىٰ

﴿۲۴﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۲۵﴾ هر چه بر روی زمین است فناپذیر است ﴿۲۶﴾ و باقی می ماند

وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿۲۷﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

ذات پروردگارت که شکوهمند و ارجمند است ﴿۲۷﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید

﴿۲۸﴾ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿۲۹﴾ فَبِأَيِّ

﴿۲۸﴾ از او درخواست می کند هرکه در آسمان ها و زمین است هر روز او در کاری است ﴿۲۹﴾ پس کدامین

آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۳۰﴾ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ﴿۳۱﴾ فَبِأَيِّ

نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۳۰﴾ به زودی می پردازیم به [حساب] شما ای گروه جن و انس ﴿۳۱﴾ پس کدامین

آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۳۲﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ

نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۳۲﴾ ای گروه جن و انس اگر توانستید

أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا ۚ لَا تَنْفُذُونَ

که نفوذ کنید از کرانه های آسمان ها و زمین پس نفوذ کنید نفوذ نمی کنید

إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿۳۳﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۳۴﴾ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا

مگر با نیرویی [ویژه] ﴿۳۳﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۳۴﴾ فرستاده می شود بر شما

شُوَاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿۳۵﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا

زبانه ای از آتش و دودی پس از خود دفاع نتوانید کرد ﴿۳۵﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را

تُكَذِّبَانِ ﴿۳۶﴾ فَإِذَا انْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ

تکذیب می کنید ﴿۳۶﴾ پس چون بشکافد آسمان آنگاه شود گلگون مانند چرم سرخ [یا روغن جوشان]

﴿۳۷﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۳۸﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ

﴿۳۷﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۳۸﴾ پس در آن روز پرسیده نشود از گناه او

إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿۳۹﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۴۰﴾

هیچ آدمی و نه هیچ جنّی ﴿۳۹﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۴۰﴾

يُعۡرَفُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ بِسِيمَٰهُمۡ فَيُؤۡخَذُ بِٱلنَّوَٰصِي وَٱلۡأَقۡدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ
شناخته می شوند بزهکاران به نشانه شان پس گرفته می شوند با موهای پیشانی و پاها [و به دوزخ انداخته می شوند] ﴿٤١﴾ پس کدامین

ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾ هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ
نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٤٢﴾ این است آن دوزخی که تکذیب می کردند آن را بزهکاران

﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ بَيۡنَهَا وَبَيۡنَ حَمِيمٍ ءَانٖ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٤٣﴾ می گردند میان آن و میان آبی داغِ جوشان ﴿٤٤﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید

﴿٤٥﴾ وَلِمَنۡ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٤٥﴾ و برای هرکس که بترسد از ایستادن به حضور پروردگارش دو باغ خواهد بود ﴿٤٦﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید

﴿٤٧﴾ ذَوَاتَآ أَفۡنَانٖ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيۡنَانِ
﴿٤٧﴾ دارای درختان با شاخه های گوناگون ﴿٤٨﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٤٩﴾ در آن دو [باغ] دو چشمه

تَجۡرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِن كُلِّ فَٰكِهَةٖ
جاری اند ﴿٥٠﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٥١﴾ در آن دو از هر گونه میوه ای

زَوۡجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ فُرُشِۭ
دو گونه است ﴿٥٢﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٥٣﴾ تکیه کنان اند بر بسترهایی که

بَطَآئِنُهَا مِنۡ إِسۡتَبۡرَقٖۚ وَجَنَى ٱلۡجَنَّتَيۡنِ دَانٖ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
آستر آنها از ابریشم ستبر است و میوهٔ رسیده آن دو باغ نزدیک و در دسترس اند ﴿٥٤﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را

تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرۡفِ لَمۡ يَطۡمِثۡهُنَّ إِنسٞ قَبۡلَهُمۡ
تکذیب می کنید ﴿٥٥﴾ در آن [باغ] ها زنان فروهشته چشمانی هستند که در نیامیخته است با آنها هیچ آدمی پیش از آنان

وَلَا جَآنّٞ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ ٱلۡيَاقُوتُ
و نه هیچ جنّی ﴿٥٦﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٥٧﴾ گویی آنان یاقوت

وَٱلۡمَرۡجَانُ ﴿٥٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلۡ جَزَآءُ
و مرجان اند ﴿٥٨﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٥٩﴾ آیا پاداش

ٱلۡإِحۡسَٰنِ إِلَّا ٱلۡإِحۡسَٰنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
نیکی کردن جز نیکی است ﴿٦٠﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید

﴿٦١﴾ وَمِن دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٦١﴾ و غیر از این دو باغ دو باغ دیگر است ﴿٦٢﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید

﴿٦٣﴾ مُدۡهَآمَّتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا
﴿٦٣﴾ دو باغ سرسبز سیه فام ﴿٦٤﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٦٥﴾ در آن دو [باغ]

عَيۡنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾
دو چشمهٔ جوشان است ﴿٦٦﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿٦٧﴾

فِيهِمَا فَٰكِهَةٞ وَنَخۡلٞ وَرُمَّانٞ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾
در آن دو[باغ] هرگونه میوه و خرما و انار است ﴿۶۸﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۶۹﴾

فِيهِنَّ خَيۡرَٰتٌ حِسَانٞ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٞ
در آن [باغ] ها زنانی نیکوروی [و] خوشخوی اند ﴿۷۰﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۷۱﴾ سیاه چشم

مَّقۡصُورَٰتٞ فِي ٱلۡخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾
نگاه داشته شده در خیمه ها ﴿۷۲﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۷۳﴾

لَمۡ يَطۡمِثۡهُنَّ إِنسٞ قَبۡلَهُمۡ وَلَا جَآنّٞ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
نیامیخته است با آنان هیچ آدمی پیش از آنان و نه هیچ جنّی ﴿۷۴﴾ پس کدامین نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید

﴿٧٥﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ رَفۡرَفٍ خُضۡرٖ وَعَبۡقَرِيٍّ حِسَانٖ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ
﴿۷۵﴾ تکیه کنان بر بالش های سبز و فرش های نیکو ﴿۷۶﴾ پس کدامین

ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبَٰرَكَ ٱسۡمُ رَبِّكَ ذِي ٱلۡجَلَٰلِ وَٱلۡإِكۡرَامِ ﴿٧٨﴾
نعمت پروردگارتان را تکذیب می کنید ﴿۷۷﴾ پُربرکت است نام پروردگار تو که با شکوه و ارجمند است ﴿۷۸﴾

ترتیبها ۵۶ — سُورَةُ الوَاقِعَةِ — آیاتها ۹۶

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

إِذَا وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيۡسَ لِوَقۡعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٞ رَّافِعَةٌ
آنگاه که رخ دهد آن رخ دهنده [رستاخیز] ﴿۱﴾ نیست در رخ دادن آن هیچ دروغی ﴿۲﴾ پست کنندهٔ بالا برنده است

﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ ٱلۡأَرۡضُ رَجّٗا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ ٱلۡجِبَالُ بَسّٗا ﴿٥﴾
﴿۳﴾ آنگاه که جنبانیده شود زمین جنبانیدنی ﴿۴﴾ و متلاشی شوند کوه‌ها ریز شدنی ﴿۵﴾

فَكَانَتۡ هَبَآءٗ مُّنۢبَثّٗا ﴿٦﴾ وَكُنتُمۡ أَزۡوَٰجٗا ثَلَٰثَةٗ ﴿٧﴾ فَأَصۡحَٰبُ
پس می شوند غباری پراکنده ﴿۶﴾ و می شوید شما سه گونه ﴿۷﴾ آری، نیک

ٱلۡمَيۡمَنَةِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ مَآ أَصۡحَٰبُ
بختان! چه نیک بختانی! ﴿۸﴾ و تیره بختان چه تیره

ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ﴿٩﴾ وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلسَّٰبِقُونَ ﴿١٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾
بختانی ﴿۹﴾ و پیشتازان پیشتاز ﴿۱۰﴾ آنانند که مقربّان [به الله] هستند ﴿۱۱﴾

فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثُلَّةٞ مِّنَ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٞ مِّنَ ٱلۡأٓخِرِينَ
در بهشت های پرنعمت ﴿۱۲﴾ گروهی از پیشینیان ﴿۱۳﴾ و اندکی از پسینیان

﴿١٤﴾ عَلَىٰ سُرُرٖ مَّوۡضُونَةٖ ﴿١٥﴾ مُّتَّكِـِٔينَ عَلَيۡهَا مُتَقَٰبِلِينَ ﴿١٦﴾
﴿۱۴﴾ بر تخت های زربافت [جواهر نشان] ﴿۱۵﴾ تکیه کنان بر آنها روبه روی یکدیگر ﴿۱۶﴾

ربع حزب ۵۴

يَطُوفُ عَلَيۡهِمۡ وِلۡدَٰنٞ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكۡوَابٖ وَأَبَارِيقَ وَكَأۡسٖ مِّن مَّعِينٖ
می گردند بر گرد آنان نوجوانانی جاودانه (۱۷) با تُنگ ها و کوزه ها و پیاله ای از شرابی صاف

﴿١٨﴾ لَّا يُصَدَّعُونَ عَنۡهَا وَلَا يُنزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَٰكِهَةٖ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ
(۱۸) که نه سردرد می شوند از آن و نه بدمستی کنند (۱۹) و از هرگونه میوه از آنچه که برگزینند

﴿٢٠﴾ وَلَحۡمِ طَيۡرٖ مِّمَّا يَشۡتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٞ ﴿٢٢﴾ كَأَمۡثَٰلِ ٱللُّؤۡلُوِ
(۲۰) و گوشت هر پرنده ای از آنچه دلخواهشان باشد (۲۱) و سیاه چشمانی فراخ چشم (۲۲) مانند دانه های مروارید

ٱلۡمَكۡنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا يَسۡمَعُونَ فِيهَا لَغۡوٗا وَلَا
پوشیده در صدف (۲۳) به پاداش آنچه که می کردند (۲۴) نمی شنوند در آن سخن بیهوده و

تَأۡثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلٗا سَلَٰمٗا سَلَٰمٗا ﴿٢٦﴾ وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡيَمِينِ مَآ أَصۡحَٰبُ
گنه آلودی (۲۵) مگر گفتن سلام سلام (۲۶) و دست راستیان چه دست

ٱلۡيَمِينِ ﴿٢٧﴾ فِي سِدۡرٖ مَّخۡضُودٖ ﴿٢٨﴾ وَطَلۡحٖ مَّنضُودٖ ﴿٢٩﴾ وَظِلّٖ مَّمۡدُودٖ
راستیانی (۲۷) در زیر درختان سدر بی خار (۲۸) و [درختان] موز برهم چیده (۲۹) و در سایه ای کشیده

﴿٣٠﴾ وَمَآءٖ مَّسۡكُوبٖ ﴿٣١﴾ وَفَٰكِهَةٖ كَثِيرَةٖ ﴿٣٢﴾ لَّا مَقۡطُوعَةٖ وَلَا
(۳۰) و آبشاری ریزان (۳۱) و میوه ای فراوان (۳۲) نه قطع شدنی است و نه

مَمۡنُوعَةٖ ﴿٣٣﴾ وَفُرُشٖ مَّرۡفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّآ أَنشَأۡنَٰهُنَّ إِنشَآءٗ ﴿٣٥﴾ فَجَعَلۡنَٰهُنَّ
منع شدنی (۳۳) و همبسترانی بلندمرتبه (۳۴) همانا ما آفریدیم آنها را آفریدنی نیکو (۳۵) پس گردانیدیم ایشان را

أَبۡكَارًا ﴿٣٦﴾ عُرُبًا أَتۡرَابٗا ﴿٣٧﴾ لِّأَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثُلَّةٞ مِّنَ
دوشیزگانی (۳۶) شوهر دوستانی همسالانی! (۳۷) برای دست راستیان (۳۸) گروهی از

ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ وَثُلَّةٞ مِّنَ ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَصۡحَٰبُ ٱلشِّمَالِ مَآ أَصۡحَٰبُ
پیشینیان (۳۹) و گروهی از پسینیان (۴۰) و دست چپی ها چه دست

ٱلشِّمَالِ ﴿٤١﴾ فِي سَمُومٖ وَحَمِيمٖ ﴿٤٢﴾ وَظِلّٖ مِّن يَحۡمُومٖ ﴿٤٣﴾ لَّا بَارِدٖ
چپی هایی (۴۱) در میان بادی سوزان و آبی جوشان (۴۲) و در سایهٔ دودی سیاه (۴۳) که نه خنک است

وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَبۡلَ ذَٰلِكَ مُتۡرَفِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَانُواْ يُصِرُّونَ
و نه خوش (۴۴) به درستی که ایشان بودند پیش از این خوش گذرانان (۴۵) و اصرار می ورزیدند

عَلَى ٱلۡحِنثِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٤٦﴾ وَكَانُواْ يَقُولُونَ أَئِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗا
بر گناه بزرگ [انکار قیامت] (۴۶) و می گفتند آیا وقتی که بمیریم و شویم خاکی

وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوَءَابَآؤُنَا ٱلۡأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلۡ إِنَّ
و استخوان هایی [پوسیده] آیا ما [بار دیگر] برانگیخته می شویم (۴۷) و آیا پدران پیشینیان ما [نیز] (۴۸) بگو بی گمان

ٱلۡأَوَّلِينَ وَٱلۡأٓخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجۡمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَٰتِ يَوۡمٖ مَّعۡلُومٖ ﴿٥٠﴾
پیشینیان و پسینیان (۴۹) همه گردآوری شوند در وعده گاه روزی معلوم (۵۰)

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا ٱلضَّآلُّونَ ٱلْمُكَذِّبُونَ ﴿۵۱﴾ لَأٓكِلُونَ مِن شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ ﴿۵۲﴾
پس بی گمان شما ای گمراهان تکذیب کننده ﴿۵۱﴾ قطعاً خواهید خورد از درختی که از زقّوم است ﴿۵۲﴾

فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا ٱلْبُطُونَ ﴿۵۳﴾ فَشَٰرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ ٱلْحَمِيمِ ﴿۵۴﴾ فَشَٰرِبُونَ
پس پر خواهید کرد از آن شکم ها را ﴿۵۳﴾ پس می نوشید روی آن از آب جوشان ﴿۵۴﴾ پس نوشندگانید

شُرْبَ ٱلْهِيمِ ﴿۵۵﴾ هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿۵۶﴾ نَحْنُ خَلَقْنَٰكُمْ فَلَوْلَا
مانند نوشیدن شتران تشنه ﴿۵۵﴾ این است پذیرایی آنان در روز جزا ﴿۵۶﴾ ما آفریدیم شما را پس چرا

تُصَدِّقُونَ ﴿۵۷﴾ أَفَرَءَيْتُم مَّا تُمْنُونَ ﴿۵۸﴾ ءَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ
تصدیق نمی کنید ﴿۵۷﴾ پس به من خبر دهید آنچه را که فرومی ریزید [در رحم زنان] ﴿۵۸﴾ آیا شما می آفرینید آن را یا ما

ٱلْخَٰلِقُونَ ﴿۵۹﴾ نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ ٱلْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۶۰﴾
آفریننده ایم ﴿۵۹﴾ ما مقدّر کردیم در میان شما مرگ را و نیستیم ما وامانده [و ناتوان] ﴿۶۰﴾

عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَٰلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِى مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۶۱﴾ وَلَقَدْ
از اینکه جایگزین گردانیم همانند شما و از نو ایجاد کنیم شما را در چیزی که نمی دانید ﴿۶۱﴾ و به تحقیق

عَلِمْتُمُ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۲﴾ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ
دانسته اید آفریدن نخستین را پس چرا پند نمی پذیرید ﴿۶۲﴾ به من خبر دهید آنچه را که می کارید

﴿۶۳﴾ ءَأَنتُمْ تَزْرَعُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ ٱلزَّٰرِعُونَ ﴿۶۴﴾ لَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَٰهُ
﴿۶۳﴾ آیا شما می رویانید آن را یا ماییم رویاننده ﴿۶۴﴾ اگر بخواهیم هر آینه بگردانیم آن را

حُطَٰمًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿۶۵﴾ إِنَّا لَمُغْرَمُونَ ﴿۶۶﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ
گیاهی ریز و خشک آنگاه می شوید شگفت زدگان ﴿۶۵﴾ که همانا ما زیان خوردگان ایم ﴿۶۶﴾ بلکه ما بی بهره ایم

﴿۶۷﴾ أَفَرَءَيْتُمُ ٱلْمَآءَ ٱلَّذِى تَشْرَبُونَ ﴿۶۸﴾ ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ مِنَ ٱلْمُزْنِ
﴿۶۷﴾ پس آیا دیده اید؟ [به من خبر دهید] این آبی را که می آشامید ﴿۶۸﴾ آیا شما فرود آورده اید آن را از ابر

أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنزِلُونَ ﴿۶۹﴾ لَوْ نَشَآءُ جَعَلْنَٰهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ
یا ماییم فرودآورنده ﴿۶۹﴾ اگر بخواهیم می گردانیم آن را تلخ و ناگوار پس چرا سپاس نمی گزارید

﴿۷۰﴾ أَفَرَءَيْتُمُ ٱلنَّارَ ٱلَّتِى تُورُونَ ﴿۷۱﴾ ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ شَجَرَتَهَآ أَمْ
﴿۷۰﴾ پس به من خبر دهید این آتشی را که می افروزید ﴿۷۱﴾ آیا شما آفریدید درخت آن را یا

نَحْنُ ٱلْمُنشِـُٔونَ ﴿۷۲﴾ نَحْنُ جَعَلْنَٰهَا تَذْكِرَةً وَمَتَٰعًا لِّلْمُقْوِينَ
ماییم آفرینندگان ﴿۷۲﴾ ما قرار داده ایم آن را پندی و بهره ای برای بیابان نوردان

﴿۷۳﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿۷۴﴾ ۞ فَلَآ أُقْسِمُ
﴿۷۳﴾ پس به پاکی یاد کن نام پروردگار خود را که بزرگ است ﴿۷۴﴾ پس به تاکید سوگند می خورم

بِمَوَٰقِعِ ٱلنُّجُومِ ﴿۷۵﴾ وَإِنَّهُۥ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿۷۶﴾
به جایگاه‌های ستارگان ﴿۷۵﴾ و بی گمان آن سوگندی است اگر بدانید [سوگندی] بزرگ ﴿۷۶﴾

نصف حزب ۵۴

إِنَّهُۥ لَقُرۡءَانٞ كَرِيمٞ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَٰبٖ مَّكۡنُونٖ ﴿٧٨﴾ لَّا يَمَسُّهُۥٓ إِلَّا

بی گمان این قرآنی است ارجمند ﴿۷۷﴾ در کتابی نهفته [لوح محفوظ] است ﴿۷۸﴾ دست نمی زنند آن را مگر

ٱلۡمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنزِيلٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾ أَفَبِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِ

پاکیزه شدگان ﴿۷۹﴾ فروفرستاده شد از طرف پروردگار جهانیان ﴿۸۰﴾ اکنون آیا این سخن [قرآن] را

أَنتُم مُّدۡهِنُونَ ﴿٨١﴾ وَتَجۡعَلُونَ رِزۡقَكُمۡ أَنَّكُمۡ تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَوۡلَآ

شما سبک می شمارید ﴿۸۱﴾ و قرار می دهید روزی خود را همین که دروغ بشمارید [این قرآن را] ﴿۸۲﴾ پس چرا

إِذَا بَلَغَتِ ٱلۡحُلۡقُومَ ﴿٨٣﴾ وَأَنتُمۡ حِينَئِذٖ تَنظُرُونَ ﴿٨٤﴾ وَنَحۡنُ أَقۡرَبُ

چون برسد [جان] به گلو ﴿۸۳﴾ و شما در آن وقت می نگرید ﴿۸۴﴾ و ما نزدیک تریم

إِلَيۡهِ مِنكُمۡ وَلَٰكِن لَّا تُبۡصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوۡلَآ إِن كُنتُمۡ غَيۡرَ مَدِينِينَ

به او[محتضَر] از شما و لیکن نمی بینید ﴿۸۵﴾ پس چرا اگر شما مقهور و مملوک نیستید

﴿٨٦﴾ تَرۡجِعُونَهَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ

﴿۸۶﴾ چرا بازنمی گردانید آن را اگر راست می گویید ﴿۸۷﴾ پس اگر باشد آن [محتضَر] از مقرّبان

﴿٨٨﴾ فَرَوۡحٞ وَرَيۡحَانٞ وَجَنَّتُ نَعِيمٖ ﴿٨٩﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ

﴿۸۸﴾ پس آسایش و بویی خوش و بهشتی پُرنعمت [برای اوست] ﴿۸۹﴾ و اما اگر باشد از دست

ٱلۡيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلَٰمٞ لَّكَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ

راستی ها ﴿۹۰﴾ [به او می گویند] سلامی از آن تو باد از دست راستی ها ﴿۹۱﴾ و اما اگر باشد از

ٱلۡمُكَذِّبِينَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٩٢﴾ فَنُزُلٞ مِّنۡ حَمِيمٖ ﴿٩٣﴾ وَتَصۡلِيَةُ جَحِيمٍ

تکذیب کنندگان گمراهان ﴿۹۲﴾ پس پذیرایی ای از آبی جوشان ﴿۹۳﴾ و فروافتادن به دوزخ

﴿٩٤﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ حَقُّ ٱلۡيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

﴿۹۴﴾ همانا این همان حق راستین است ﴿۹۵﴾ پس به پاکی یاد کن نام پروردگار خود را که بس بزرگ است ﴿۹۶﴾

ترتیبها ۵۷ | سُورَةُ الحَدِيدِ | آیاتها ۲۹

سُورَةُ الحَدِيدِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُۥ مُلۡكُ

به پاکی می ستاید الله را آنچه در آسمان ها و زمین است و اوست آن پیروزمند سنجیده کار ﴿۱﴾ برای اوست فرمانروایی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٢﴾

آسمان ها و زمین زنده می گرداند و می میراند و او بر هر چیزی تواناست ﴿۲﴾

هُوَ ٱلۡأَوَّلُ وَٱلۡأٓخِرُ وَٱلظَّٰهِرُ وَٱلۡبَاطِنُۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

اوست پیش از همه و پس از [فنای] همه و اوست آشکار و اوست پنهان و او به هر چیزی داناست ﴿۳﴾

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ
اوست که بیافرید آسمان ها و زمین را در شش روز[دوره] آنگاه استیلا یافت

عَلَى ٱلْعَرْشِ ۚ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ
بر عرش می داند آنچه فرومی رود در زمین و آنچه بیرون می آید از آن و آنچه فرود می آید از

ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۖ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
آسمان و آنچه بالا می رود در آن و او با شماست هرجا که باشید و الله به آنچه می کنید

بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَّهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ
بیناست (٤) برای اوست فرمانروای آسمان ها و زمین و به سوی الله بازگردانده می شود همهٔ کارها

﴿٥﴾ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ ۚ وَهُوَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ
(٥) در می آورد شب را در روز و در می آورد روز را در شب و اوست دانا به راز

ٱلصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَأَنفِقُوا۟ مِمَّا جَعَلَكُم
سینه ها (٦) ایمان آورید به الله و به پیامبرش و انفاق کنید از آنچه که قرار داده است شما را

مُّسْتَخْلَفِينَ فِيهِ ۖ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَأَنفَقُوا۟ لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾
جانشین [دیگران] در آن پس آنان که ایمان آوردند از شما و انفاق کردند برای ایشان است پاداشی بزرگ (٧)

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ ۙ وَٱلرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا۟ بِرَبِّكُمْ وَقَدْ
و چه شده است شما را که ایمان نمی آورید به الله درحالی که پیامبر می خواند شما را که ایمان بیاورید به پروردگار خود و همانا

أَخَذَ مِيثَٰقَكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِۦٓ
گرفته است پیمانی استوار از شما اگر ایمان دارید (٨) اوست آن که فرومی فرستد بر بندهٔ خود

ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لِّيُخْرِجَكُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ بِكُمْ
آیاتی روشنگر تا بیرون آورد شما را از تاریکی ها به سوی روشنی و همانا الله به شما

لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ
مهرورزی مهربان است (٩) و چه شده است شما را که انفاق نمی کنید در راه الله و برای الله است میراث

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِى مِنكُم مَّنْ أَنفَقَ مِن قَبْلِ ٱلْفَتْحِ
آسمان ها و زمین یکسان نیست از شما آن که انفاق کرد پیش از فتح [مکه یا صلح حدیبیه]

وَقَٰتَلَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ ٱلَّذِينَ أَنفَقُوا۟ مِنۢ بَعْدُ وَقَٰتَلُوا۟ ۚ
و پیکار کرد آنان برترند در مرتبه از آنان که انفاق کردند پس از فتح و پیکار کردند

وَكُلًّا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَّن ذَا
و هر یک را وعده داده است الله نیکوترین [پاداش] را و الله به آنچه می کنید آگاه است (١٠) کیست آن

ٱلَّذِى يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَٰعِفَهُۥ لَهُۥ وَلَهُۥٓ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾
که وام دهد الله را وامی نیکو تا دوچندان کند آن را برای او و برای اوست پاداشی ارجمند (١١)

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِم

روزی که ببینی مردان با ایمان و زنان با ایمان را که می‌شتابد نور ایشان پیشاپیش ایشان و جانب راست ایشان

بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ

مژده باد شما را امروز باغهایی که می‌رود از زیر[درختان] آنها جوی‌ها جاویدان باشند در آن این

هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ

همان کامیابی بزرگ است (۱۲) روزی که می گویند مردان منافق و زنان منافق به کسانی که

آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِن نُّورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا

ایمان آورده اند به ما بنگرید تا روشنایی بگیریم از نور شما گفته می شود بازگردید به پشت سرتان و بجویید روشنی را

فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَّهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن قِبَلِهِ

پس زده شود در میان ایشان دیواری که آن را دری باشد داخل آن در آن رحمت و بیرون آن از پیش رو

الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ ۖ قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ

عذاب است (۱۳) ندا کنند [منافقان] مؤمنان را آیا ما نبودیم همراه شما گویند آری، ولیکن شما به فتنه افکندید

أَنفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ

خود را و انتظار بردید [برای مؤمنان حوادث بد را] و شک کردید و فریفت شما را آرزوها تا آنکه رسید فرمان

اللَّهِ وَغَرَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿١٤﴾ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا

الله و فریب داد شما را به [کرم] الله آن [شیطان] فریبنده (۱۴) پس امروز گرفته نمی شود از شما عوضی و نه

مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ مَأْوَاكُمُ النَّارُ ۖ هِيَ مَوْلَاكُمْ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

از کسانی که کفر ورزیدند جایگاه شما آتش [دوزخ] است همان یاور شماست و بد فرجامی است

﴿١٥﴾ ۞ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ

(۱۵) آیا وقت آن نرسیده برای کسانی که ایمان آورده اند که خاشع شود دل هایشان به یاد الله

وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلُ

و آنچه فرود آمده از [سخن] حق و نباشند مانند آنان که داده شده است به آنان کتاب پیش از این

فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾

و طولانی گشت بر آنان روزگار پس سخت شد دل هایشان و بسیاری از آنان نافرمان بودند (۱۶)

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ

بدانید که الله زنده می‌گرداند زمین را بعد از مردن آن هر آینه بیان کردیم برای شما آیه‌ها را

لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا

باشد که شما خرد بورزید (۱۷) بی گمان مردان صدقه دهنده و زنان صدقه دهنده و [آنان که] وام دادند

اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

به الله وامی نیکو را دوچندان داده شود به ایشان و برای آنها پاداشی ارجمند است (۱۸)

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ الصِّدِّيقُونَ وَالشُّهَدَآءُ
و کسانی که ایمان آورده اند به الله و پیامبرانش آنان همان راستی پیشگان‌اند و گواهانند

عِندَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
نزد پروردگارشان برای ایشان است پاداششان و نورشان و کسانی که کافر شدند و تکذیب کردند

بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ الْجَحِيمِ (۱۹) اعْلَمُوٓا أَنَّمَا الْحَيَوٰةُ
آیات ما را آنان همدمان آتش برافروخته [دوزخ]اند (۱۹) بدانید که زندگانی

الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌۢ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَٰلِ
دنیا بازی و سرگرمی و آرایش و فخرفروشی در میان تان و زیاده طلبی در مال ها

وَالْأَوْلَٰدِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ
و اولاد است مانند بارانی که شاد گرداند کشاورزان را رستنی آن آنگاه پژمرده شود پس ببینی آن را

مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَٰمًا وَفِي الْأٓخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ
زرد شده سپس شود ریز و درهم شکسته و در آخرت عذابی سخت و آمرزشی

مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَٰنٌ وَمَا الْحَيَوٰةُ الدُّنْيَآ إِلَّا مَتَٰعُ الْغُرُورِ (۲۰)
از جانب الله و خشنودی ای است و نیست زندگانی دنیا مگر کالای فریب دهنده (۲۰)

سَابِقُوٓا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَآءِ
بشتابید به سوی آمرزشی از جانب پروردگارتان و بهشتی که وسعت آن مانند وسعت آسمان

وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِۦ ذَٰلِكَ فَضْلُ
و زمین است آماده شده است برای آنان که ایمان آورده اند به الله و پیامبران او این است بخشش

اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ (۲۱) مَآ أَصَابَ
الله می دهد آن را به هر کسی که بخواهد و الله است که دارای بخشش بزرگ است (۲۱) نمی رسد

مِن مُّصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِيٓ أَنفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ
هیچ مصیبتی در زمین و نه در مورد خودتان مگر آنکه در کتابی ثبت است

مِّن قَبْلِ أَن نَّبْرَأَهَآ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ (۲۲) لِّكَيْلَا
پیش از آنکه آن را به وجود آوریم بی گمان این [کار] بر الله آسان است (۲۲) تا نخورید

تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَآ ءَاتَىٰكُمْ وَاللَّهُ
اندوه بر آنچه از دستتان رفته و شادمان نشوید به آنچه به شما داده است و الله

لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ (۲۳) الَّذِينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ
دوست نمی دارد هیچ به خود بالندهٔ فخرفروشی را (۲۳) کسانی که بخل می کنند و امر می کنند

النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ (۲۴)
مردمان را به بخل و هرکه روی بگرداند پس بی گمان الله اوست آن بی نیاز ستوده (۲۴)

لَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا رُسُلَنَا بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَأَنزَلۡنَا مَعَهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ
به تحقیق فرستادیم پیامبران خود را با دلائل روشن و فروفرستادیم با ایشان کتاب

وَٱلۡمِيزَانَ لِيَقُومَ ٱلنَّاسُ بِٱلۡقِسۡطِۖ وَأَنزَلۡنَا ٱلۡحَدِيدَ فِيهِ
و ترازو را تا برپا کنند مردم دادگری را و فرود آوردیم آهن را که در آن

بَأۡسٞ شَدِيدٞ وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعۡلَمَ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥ وَرُسُلَهُۥ
نیرویی سخت و سودهایی برای مردمان است و تا بداند [معلوم گرداند] الله چه کسی یاری می کند او را و پیامبرانش را

بِٱلۡغَيۡبِۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٞ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحٗا وَإِبۡرَٰهِيمَ
در نهان بی شک الله توانای پیروزمند است ﴿۲۵﴾ و به تحقیق فرستادیم نوح و ابراهیم را

وَجَعَلۡنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلۡكِتَٰبَۖ فَمِنۡهُم مُّهۡتَدٖۖ
و قراردادیم در اولاد هر دوی ایشان پیامبری و کتاب را آنگاه برخی از ایشان راه یافته اند

وَكَثِيرٞ مِّنۡهُمۡ فَٰسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيۡنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم
و بسیاری از ایشان نافرمان اند ﴿۲۶﴾ سپس به دنبال آوردیم در پی آنان

بِرُسُلِنَا وَقَفَّيۡنَا بِعِيسَى ٱبۡنِ مَرۡيَمَ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡإِنجِيلَ
پیامبران خود را و به دنبال آوردیم عیسی پسر مریم را و دادیم به او انجیل را

وَجَعَلۡنَا فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ رَأۡفَةٗ وَرَحۡمَةٗ وَرَهۡبَانِيَّةً
و قرار دادیم در دل های کسانی که پیروی کردند از او نرمی و مهربانی و رهبانیتی را

ٱبۡتَدَعُوهَا مَا كَتَبۡنَٰهَا عَلَيۡهِمۡ إِلَّا ٱبۡتِغَآءَ رِضۡوَٰنِ ٱللَّهِ فَمَا
که ابداع کردند ما واجب نکرده بودیم آن را بر آنان لیکن [آن را اختراع کردند] برای طلب خوشنودی الله پس

رَعَوۡهَا حَقَّ رِعَايَتِهَاۖ فَـَٔاتَيۡنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنۡهُمۡ أَجۡرَهُمۡۖ
رعایت نکردند آن را آن گونه که حق رعایت آن بود پس دادیم به کسانی که ایمان آوردند از ایشان پاداششان را

وَكَثِيرٞ مِّنۡهُمۡ فَٰسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
و بسیاری از ایشان نافرمان اند ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید پروا کنید از الله

وَءَامِنُواْ بِرَسُولِهِۦ يُؤۡتِكُمۡ كِفۡلَيۡنِ مِن رَّحۡمَتِهِۦ وَيَجۡعَل لَّكُمۡ
و ایمان آورید به پیامبر او تا بدهد به شما دو بهره از رحمت خود را و قرار دهد به شما

نُورٗا تَمۡشُونَ بِهِۦ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٢٨﴾ لِّئَلَّا يَعۡلَمَ
نوری را که راه روید با آن و بیامرزد شما را و الله آمرزگار مهربان است ﴿۲۸﴾ تا بدانند

أَهۡلُ ٱلۡكِتَٰبِ أَلَّا يَقۡدِرُونَ عَلَىٰ شَيۡءٖ مِّن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَأَنَّ
اهل کتاب که قادر نیستند به چیزی از بخشایش الله و اینکه به تحقیق

ٱلۡفَضۡلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٢٩﴾
همهٔ بخشایش به دست الله است می‌دهد آن را به هر که بخواهد و الله دارای بخشش بزرگ است ﴿۲۹﴾

ترتیبها ۵۸ سُورَةُ المُجَادَلَةِ آیاتها ۲۲

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

قَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّتِي تُجَٰدِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِيٓ إِلَى ٱللَّهِ
به تحقیق شنید الله سخن آن زن را که گفتگو می کرد با تو دربارهٔ شوهر خود و شکایت می برد به الله

وَٱللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَآ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ
و الله می شنید گفتگوی هر دوی شما را به تحقیق الله شنوای بیناست (۱) آنان که ظهار می کنند

مِنكُم مِّن نِّسَآئِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَٰتِهِمْ إِنْ أُمَّهَٰتُهُمْ إِلَّا ٱلَّٰٓـِٔي
از شما زنان خود را نیستند آن زنان مادرانشان نیستند مادرانشان مگر آنان که

وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ ٱلْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ
زاییده‌اند آنان را و همانا آنان [ظهار کنندگان] می گویند سخنی زشت و ناروا را و بی گمان

ٱللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٢﴾ وَٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ
الله عفو کننده‌ای بس آمرزگار است (۲) و آنان که ظهار می کنند زنان خود را سپس رجوع می کنند

لِمَا قَالُواْ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّا ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ
از آنچه گفته اند پس [واجب است] آزاد کردن بنده ای پیش از آنکه آن دو [زن و مرد] آمیزش کنند این چیزی است که پند داده می شوید

بِهِۦ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
به آن و الله به آنچه می‌کنید آگاه است (۳) پس هر که نیابد [بنده ای را] پس بر وی است روزه داشتن دو ماه

مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّا فَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ
پی درپی پیش از آنکه آن دو [زن و مرد] آمیزش کنند پس هر که [روزه گرفتن] نتواند پس [بر اوست] طعام دادن شصت

مِسْكِينًا ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ
بینوا این حکم برای آن است که ایمان بیاورید به الله و رسولش و این حدود الله است

وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ كُبِتُواْ
و برای کافران عذابی دردناک است (۴) همانا آنان که مخالفت می کنند با الله و رسولش نگونسار شوند

كَمَا كُبِتَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنزَلْنَآ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ وَلِلْكَٰفِرِينَ
چنانکه نگونسار شدند آنان که پیش از ایشان بودند و هر آینه فروفرستادیم آیات روشنی را و برای کافران

عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا
عذابی خوارکننده خواهد بود (۵) روزی که برانگیزد آنان را الله همه یکجا پس آگاه می سازد ایشان را به آنچه

عَمِلُوٓاْ أَحْصَىٰهُ ٱللَّهُ وَنَسُوهُ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾
کرده بودند شمرده است آن را الله و ایشان فراموش کردند آن را و الله بر هر چیزی گواه است (۶)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ مَا يَكُونُ
آیا ننگریستی که الله می‌داند آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است نیست

مِن نَّجْوَىٰ ثَلَٰثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ
هیچ راز گفتن سه تنی مگر اینکه او چهارم ایشان است و نه پنج تنی مگر اینکه او ششمی ایشان است

وَلَآ أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا۟ ۖ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
و نه کمتر از آن و نه بیشتر مگر اینکه او با آنان است هرجایی که باشند آنگاه آگاه می‌سازد ایشان را

بِمَا عَمِلُوا۟ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ
به آنچه کرده‌اند در روز رستاخیز بی گمان الله به هر چیزی داناست (۷) آیا ننگریسته ای به آنان که

نُهُوا۟ عَنِ ٱلنَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ وَيَتَنَٰجَوْنَ بِٱلْإِثْمِ
نهی شده اند از راز گفتن باز برمی گردند بدان چیزی که نهی شده بودند از آن و با یکدیگر راز می کنند دربارهٔ گناه

وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَإِذَا جَآءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ
و دشمنی و نافرمانی پیامبر و چون بیایند پیش تو درود گویند تو را به آن چیزی که درود نگفته است تو را

بِهِ ٱللَّهُ وَيَقُولُونَ فِىٓ أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا ٱللَّهُ بِمَا نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ
به آن الله و می گویند در دل های خود چرا عذاب نمی کند ما را الله به سبب آنچه می گوییم کافی است برای آنان

جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا
دوزخ داخل می شوند در آن و بد سرانجامی است (۸) ای کسانی که ایمان آورده اید چون

تَنَٰجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَٰجَوْا۟ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَتَنَٰجَوْا۟
با یکدیگر راز می گویید پس رازگویی نکنید در گناه و دشمنی و نافرمانی پیامبر و راز کنید

بِٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا ٱلنَّجْوَىٰ
به نیکی و پرهیزکاری و پروا کنید از الله آن که به سوی او محشور می شوید (۹) جز این نیست که راز گفتن

مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ لِيَحْزُنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا
از شیطان است تا اندوهگین سازد کسانی را که ایمان آورده‌اند حال آنکه نیست هیچ زیان رساننده به ایشان

إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
مگر به اجازهٔ الله و بر الله باید توکل کنند مؤمنان (۱۰) ای کسانی که

ءَامَنُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا۟ فِى ٱلْمَجَٰلِسِ فَٱفْسَحُوا۟ يَفْسَحِ
ایمان آورده اید چون گفته شود به شما جا باز کنید در مجلس ها پس جا باز کنید که جا باز می کند

ٱللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ ٱنشُزُوا۟ فَٱنشُزُوا۟ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
الله برای شما و چون گفته شود برخیزید پس برخیزید که بالا می برد الله آنان را که ایمان آورده اند

مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾
از شما و آنانی را که داده شده اند دانش به درجاتی و الله به آنچه می کنید آگاه است (۱۱)

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَـٰجَيۡتُمُ ٱلرَّسُولَ فَقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ
ای کسانی که ایمان آورده اید چون خواهید که راز بگویید با پیامبر پس پیش بفرستید پیش از راز گفتن خویش

صَدَقَةٗۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ وَأَطۡهَرُۚ فَإِن لَّمۡ تَجِدُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ
صدقه ای را این کار بهتر است برای شما و پاکیزه تر است پس اگر [صدقه] نیابید پس همانا الله آمرزندهٔ مهربان است

(۱۲) ءَأَشۡفَقۡتُمۡ أَن تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَٰتٖۚ فَإِذۡ لَمۡ تَفۡعَلُواْ
(۱۲) آیا ترسیدید که پیش بفرستید پیش از راز گفتن خود صدقاتی را؟ پس چون [این کار را] نکردید

وَتَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ
و درگذشت الله از شما پس برپا دارید نماز را و بدهید زکات را و فرمان برداری کنید از الله

وَرَسُولَهُۥۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ (۱۳) ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ قَوۡمًا
و پیامبرش و الله آگاه است به آنچه می کنید (۱۳) آیا ننگریستی به سوی آنانی که به دوستی گرفته اند قومی را

ربع حزب ۵۵

غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مَّا هُم مِّنكُمۡ وَلَا مِنۡهُمۡ وَيَحۡلِفُونَ عَلَى ٱلۡكَذِبِ
که غضب کرده است الله بر ایشان نیستند آنها از شما و نه از ایشان و سوگند می خورند به دروغ

وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ (۱۴) أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ عَذَابٗا شَدِيدًاۖ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
درحالی که می دانند (۱۴) آماده ساخته است الله برای ایشان عذابی سخت را بی گمان که ایشان بد است آنچه آنان

يَعۡمَلُونَ (۱۵) ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَهُمۡ
می کرده اند (۱۵) گرفتند سوگندهای خود را سپری پس بازداشتند [مردم را] از راه الله پس برای آنان است

عَذَابٞ مُّهِينٞ (۱۶) لَّن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ
عذابی خوارکننده (۱۶) هیچ دفع نخواهد کرد از آنان مال هایشان و نه فرزندانشان در برابر [عذاب] الله

شَيۡـًٔاۚ أُوْلَـٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ (۱۷) يَوۡمَ يَبۡعَثُهُمُ
چیزی را آنان اهل آتشند و ایشان در آن جاودان اند (۱۷) روزی که برانگیزد ایشان را

ٱللَّهُ جَمِيعٗا فَيَحۡلِفُونَ لَهُۥ كَمَا يَحۡلِفُونَ لَكُمۡۖ وَيَحۡسَبُونَ أَنَّهُمۡ عَلَىٰ شَيۡءٍۚ أَلَآ
الله همگی پس سوگند خورند برای او چنانکه سوگند می خورند برای شما و می پندارند که آنان بر چیزی استوارند [و حقّی دارند] آگاه باشید

إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ (۱۸) ٱسۡتَحۡوَذَ عَلَيۡهِمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ فَأَنسَىٰهُمۡ ذِكۡرَ
که آنان همان دروغگویان اند (۱۸) چیره گشته است بر ایشان شیطان پس فراموش گردانید از آنان یاد

ٱللَّهِۚ أُوْلَـٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱلشَّيۡطَٰنِ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ
الله را آنان حزب شیطانند آگاه باشید که حزب شیطان همان زیانکاران اند

(۱۹) إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُوْلَـٰٓئِكَ فِي ٱلۡأَذَلِّينَ (۲۰)
(۱۹) بی گمان کسانی که مخالفت می کنند با الله و رسولش آنان در [زمرهٔ] خوارترین [مردمان] اند (۲۰)

كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغۡلِبَنَّ أَنَا۠ وَرُسُلِيٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٞ (۲۱)
مقرّر کرده است الله که حتماً پیروز خواهیم شد من و پیامبرانم بی گمان الله توانای پیروزمند است (۲۱)

لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ يُوَآدُّونَ مَنْ
نمی یابی قومی را که ایمان دارند به الله و روز رستاخیز دوستی کنند با کسی که

حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوْ كَانُوٓا۟ ءَابَآءَهُمْ أَوْ أَبْنَآءَهُمْ
مخالفت کرده است با الله و رسولش اگرچه باشند پدران شان یا پسران شان

أَوْ إِخْوَٰنَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ كَتَبَ فِى قُلُوبِهِمُ
یا برادران شان یا خویشاوندان شان آنان اند که نوشته است [الله] در دل‌هایشان

ٱلْإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ ۖ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى
ایمان را و یاری داده است آنها را به روحی از جانب خود و داخل می کند ایشان را در بهشت هایی که می رود

مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟
از زیر درختانش جوی ها جاودان باشند در آن خوشنود شود الله از ایشان و خشنود شوند آنها نیز

عَنْهُ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ حِزْبُ ٱللَّهِ ۚ أَلَآ إِنَّ حِزْبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾
از او آنان حزب الله اند آگاه باش که حزب الله همان رستگارانند (۲۲)

ترتیبها ۵۹ — سُورَةُ الحَشْرِ — آیاتها ۲۴

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١﴾
به پاکی می ستاید الله را آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است و اوست پیروزمند سنجیده کار (۱)

هُوَ ٱلَّذِىٓ أَخْرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ مِن دِيَٰرِهِمْ
اوست آن که بیرون راند کسانی که کافر شدند از اهل کتاب از خانه هایشان [مدینه]

لِأَوَّلِ ٱلْحَشْرِ ۚ مَا ظَنَنتُمْ أَن يَخْرُجُوا۟ ۖ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمْ
در نخستین [تبعید] دسته جمعی گمان نمی کردید که آنها بیرون روند و آنها می پنداشتند که ایشان را بازدارنده شان است

حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا۟ ۖ وَقَذَفَ
قلعه هایشان از [قهر] الله ولی بیامد به ایشان [عقوبت] الله از آنجایی که نمی پنداشتند و افکند

فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ ۚ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِى ٱلْمُؤْمِنِينَ
در دلها یشان ترس را خراب می کردند خانه های خود را با دست های خویش و به دست های مؤمنان

فَٱعْتَبِرُوا۟ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٢﴾ وَلَوْلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمُ
پس عبرت گیرید ای بینشوران (۲) و اگر نه آن بود که مقرر کرده بود الله بر ایشان

ٱلْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ ﴿٣﴾
ترک وطن را [هر آینه] عقوبت می کرد آنان را در دنیا و برای آنان است در آخرت عذاب آتش (۳)

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَآقُّوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ ۖ وَمَن يُشَآقِّ ٱللَّهَ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ

آن [عذاب] به سبب این است که ایشان مخالفت کردند با الله و رسولش و هرکه مخالفت کند با الله پس همانا الله سخت

ٱلْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُم مِّن لِّينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَآئِمَةً

کیفر است ﴿٤﴾ هرچه بریدید از درخت خرما یا گذاشتید آن را ایستاده

عَلَىٰٓ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ ٱللَّهِ وَلِيُخْزِىَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٥﴾ وَمَآ أَفَآءَ ٱللَّهُ

بر ریشه های خود پس به اجازهٔ الله بود و تا رسوا کند فاسقان را ﴿٥﴾ و آنچه بازگردانده است الله

عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْهُمْ فَمَآ أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ

بر رسول خود از آنها [بنی نضیر] پس نتاخته بودید بر آن اسبان و نه شتران را

وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُۥ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ

ولیکن الله مسلط می کند پیامبران خود را بر هر که خواهد و الله بر هر چیزی

قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْ أَهْلِ ٱلْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ

تواناست ﴿٦﴾ آنچه بازگردانده است الله بر پیامبر خود از [اموال] اهل آبادی ها از آن الله و این پیامبر

وَلِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ كَىْ لَا يَكُونَ

و خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و در راه ماندگان است تا [این ثروت] نگردد

دُولَةًۢ بَيْنَ ٱلْأَغْنِيَآءِ مِنكُمْ ۚ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا

دست به دست میان توانگران شما و آنچه را که داد به شما این پیامبر پس بگیرید آن را و آنچه

نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُوا۟ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٧﴾

نهی کرد شما را از آن پس باز ایستید و پروا کنید از الله بی گمان که الله سخت کیفر است ﴿٧﴾

لِلْفُقَرَآءِ ٱلْمُهَٰجِرِينَ ٱلَّذِينَ أُخْرِجُوا۟ مِن دِيَٰرِهِمْ وَأَمْوَٰلِهِمْ

برای فقیرانِ مهاجران است [بخشی از این مال] آنان که بیرون رانده شده اند از خانه های خود و مال‌های خود

يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنًا وَيَنصُرُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ

درحالی که می جویند بخششی از الله و خشنودی‌ای را و یاری می کنند الله و رسولش را آنان

هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ﴿٨﴾ وَٱلَّذِينَ تَبَوَّءُو ٱلدَّارَ وَٱلْإِيمَٰنَ مِن قَبْلِهِمْ

همان راستگویان‌اند ﴿٨﴾ و [نیز برای] کسانی است که آماده کردند منزل [مدینه]را و ایمان را پیش از مهاجران [یعنی انصار]

يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِى صُدُورِهِمْ حَاجَةً

دوست می‌دارند هرکه را هجرت کند به سوی ایشان و نمی‌یابند در دل‌هایشان احساس نیازی

مِّمَّآ أُوتُوا۟ وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ

از آنچه داده شده به آنان[مهاجران] و مقدّم می‌دارند[دیگران را] بر خودشان و اگرچه باشد در خودشان نیازمندی

وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

و هرکه مصون ماند [از] بخل نفس خود پس آنان همان رستگاران‌اند ﴿٩﴾

وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنۢ بَعۡدِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا

و آنان که آمدند پس از ایشان می‌گویند [ای] پروردگارما بیامرز ما را

وَلِإِخۡوَٰنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَا تَجۡعَلۡ فِي قُلُوبِنَا

و برادران ما را که پیشی گرفتند بر ما در ایمان و قرار مده در دلهای ما

غِلّٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَآ إِنَّكَ رَءُوفٞ رَّحِيمٌ ﴿١٠﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى

هیچ کینه ای به آنان که ایمان آوردند. [ای] پروردگارما همانا تو مهرورز مهربانی (۱۰) آیا ننگریستی به

ٱلَّذِينَ نَافَقُواْ يَقُولُونَ لِإِخۡوَٰنِهِمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ

آنان که نفاق ورزیدند می گویند به برادرانشان که کافر شدند از اهل

ٱلۡكِتَٰبِ لَئِنۡ أُخۡرِجۡتُمۡ لَنَخۡرُجَنَّ مَعَكُمۡ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمۡ

کتاب اگر بیرون رانده شدید هر آینه خارج می شویم با شما و فرمان نمی بریم در [مخالفت با] شما

أَحَدًا أَبَدٗا وَإِن قُوتِلۡتُمۡ لَنَنصُرَنَّكُمۡ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ

هیچ کس را هرگز و اگر با شما جنگیدند هر آینه یاری می‌کنیم شما را و الله گواهی می دهد که آنان همان دروغگویان‌اند

﴿١١﴾ لَئِنۡ أُخۡرِجُواْ لَا يَخۡرُجُونَ مَعَهُمۡ وَلَئِن قُوتِلُواْ لَا يَنصُرُونَهُمۡ

(۱۱) اگر [یهودیان] بیرون رانده شوند خارج نمی شوند [منافقان] با ایشان و اگر با آنان پیکار شود یاری ندهند [منافقان] ایشان را

وَلَئِن نَّصَرُوهُمۡ لَيُوَلُّنَّ ٱلۡأَدۡبَٰرَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٢﴾

و اگر یاری دهند آنان[اهل کتاب] را قطعا می گریزند به پشت ها [یشان] آنگاه یاری نمی شوند (۱۲)

لَأَنتُمۡ أَشَدُّ رَهۡبَةٗ فِي صُدُورِهِم مِّنَ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ

هر آینه شما هراس انگیزترید در دل هایشان از الله این به سبب آن است که ایشان گروهی هستند

لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا يُقَٰتِلُونَكُمۡ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرٗى

که نمی فهمند (۱۳) پیکار نمی کنند با شما همه یکجا مگر در آبادی های

مُّحَصَّنَةٍ أَوۡ مِن وَرَآءِ جُدُرِۭۚ بَأۡسُهُم بَيۡنَهُمۡ شَدِيدٞۚ تَحۡسَبُهُمۡ

بارودار یا از پشت دیوارها جنگ آنها در میان شان سخت است می‌پنداری ایشان را

جَمِيعٗا وَقُلُوبُهُمۡ شَتَّىٰۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَعۡقِلُونَ ﴿١٤﴾

با هم [متّحد] ولی دل هایشان پراکنده است این به سبب آن است که ایشان قومی هستند که خرد نمی ورزند (۱۴)

كَمَثَلِ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَرِيبٗاۖ ذَاقُواْ وَبَالَ أَمۡرِهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ

[داستان ایشان] مانند داستان آنانی است که پیش از آنان بودند در زمانی نزدیک چشیدند کیفر کار خود را وبرای آنان است عذابی

أَلِيمٞ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِ إِذۡ قَالَ لِلۡإِنسَٰنِ ٱكۡفُرۡ فَلَمَّا كَفَرَ

دردناک (۱۵) [داستان منافقان] مانند داستان شیطان است آنگاه که گفت به انسان کافر شو پس چون کافر شد

قَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

گفت همانا من بیزارم از تو همانا من می ترسم از الله که پروردگار جهانیان است (۱۶)

فَكَانَ عَـٰقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِي ٱلنَّارِ خَـٰلِدَيۡنِ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ
پس شد فرجام آن دو که هر دو در آتش جاودانه در آن باشند و این است کیفر

ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿١٧﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلۡتَنظُرۡ
ستمکاران ۱۷ ای کسانی که ایمان آورده اید پروا کنید از الله و باید بنگرد

نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ لِغَدٖۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ
هر کسی که چه چیزی فرستاده است برای فردا و پروا کنید از الله بی گمان الله آگاه است به آنچه می کنید

﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ نَسُواْ ٱللَّهَ فَأَنسَىٰهُمۡ أَنفُسَهُمۡۚ أُوْلَـٰٓئِكَ
۱۸ و مباشید مانند آنان که فراموش کردند الله را و او نیز از یادشان برد خودشان را آنان

هُمُ ٱلۡفَـٰسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا يَسۡتَوِيٓ أَصۡحَـٰبُ ٱلنَّارِ وَأَصۡحَـٰبُ
همان فاسقان‌اند ۱۹ برابر نیستند اهل دوزخ و اهل

ٱلۡجَنَّةِۚ أَصۡحَـٰبُ ٱلۡجَنَّةِ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوۡ أَنزَلۡنَا هَـٰذَا
بهشت اهل بهشت همان کامیابان‌اند ۲۰ اگر فرود می‌آوریم این

ٱلۡقُرۡءَانَ عَلَىٰ جَبَلٖ لَّرَأَيۡتَهُۥ خَـٰشِعٗا مُّتَصَدِّعٗا مِّنۡ خَشۡيَةِ
قرآن را بر کوهی هر آینه می‌دیدی آن را خاشع از هم پاشیده از ترس

ٱللَّهِۚ وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَـٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ
الله و این مثال‌ها می‌زنیم آنها را برای مردمان باشد که ایشان بیندیشند

﴿٢١﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَۖ عَـٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَـٰدَةِۖ
۲۱ او الله است آن که نیست هیچ الهی جز او داننده نهان و آشکار است

هُوَ ٱلرَّحۡمَـٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ
اوست آن مهرگستر مهربان ۲۲ او الله است آن که نیست هیچ الهی جز او

ٱلۡمَلِكُ ٱلۡقُدُّوسُ ٱلسَّلَـٰمُ ٱلۡمُؤۡمِنُ ٱلۡمُهَيۡمِنُ ٱلۡعَزِيزُ
آن فرمانروای بسیار پاک سالم [از هر عیب] ایمنی بخش مراقب پیروزمند

ٱلۡجَبَّارُ ٱلۡمُتَكَبِّرُۚ سُبۡحَـٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشۡرِكُونَ
مسلط درخور عظمت پاک است الله از آنچه شریک [او] می سازند

﴿٢٣﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡخَـٰلِقُ ٱلۡبَارِئُ ٱلۡمُصَوِّرُۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ
۲۳ اوست الله آن آفریدگار نو آفرین صورت‌بخش برای اوست نیکوترین نام‌ها

يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٢٤﴾
به پاکی می‌ستایند او را آنچه در آسمان‌ها و زمین است و اوست آن پیروزمند سنجیده کار ۲۴

ترتیبها ۶۰ — سُورَةُ المُمتَحَنَة — آیاتها ۱۳

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمۡ أَوۡلِيَآءَ تُلۡقُونَ
ای کسانی که ایمان آورده اید مگیرید دشمن من و دشمن خودتان را دوستان می افکنید

إِلَيۡهِم بِٱلۡمَوَدَّةِ وَقَدۡ كَفَرُواْ بِمَا جَآءَكُم مِّنَ ٱلۡحَقِّ يُخۡرِجُونَ ٱلرَّسُولَ
با آنان طرح دوستی حال آنکه کافر شدند به آنچه آمده است برای شما از حق بیرون می کنند پیامبر

وَإِيَّاكُمۡ أَن تُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ رَبِّكُمۡ إِن كُنتُمۡ خَرَجۡتُمۡ جِهَٰدٗا فِي سَبِيلِي
و شما را برای اینکه ایمان آورده اید به الله که پروردگار شماست [آری] اگر بیرون آمده اید برای جهاد در راه من

وَٱبۡتِغَآءَ مَرۡضَاتِيۚ تُسِرُّونَ إِلَيۡهِم بِٱلۡمَوَدَّةِ وَأَنَا۠ أَعۡلَمُ بِمَآ أَخۡفَيۡتُمۡ
و طلب خشنودی من [آنها را دوست مگیرید] پنهانی می فرستید به سوی آنان پیغام دوستی درحالی من داناترم آنچه را که پنهان کردید

وَمَآ أَعۡلَنتُمۡۚ وَمَن يَفۡعَلۡهُ مِنكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١﴾ إِن
و آنچه را که آشکار نمودید و هرکه بکند این کار از شما پس بی گمان گم کرده است میانه راه را ﴿١﴾ اگر

يَثۡقَفُوكُمۡ يَكُونُواْ لَكُمۡ أَعۡدَآءٗ وَيَبۡسُطُوٓاْ إِلَيۡكُمۡ أَيۡدِيَهُمۡ وَأَلۡسِنَتَهُم
دست یابند بر شما خواهند بود برای شما دشمنانی [جدّی] و می گشایند به سوی شما دست های خود و زبان های خود را

بِٱلسُّوٓءِ وَوَدُّواْ لَوۡ تَكۡفُرُونَ ﴿٢﴾ لَن تَنفَعَكُمۡ أَرۡحَامُكُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُكُمۡۚ
به بدی و دوست دارند که کاش شما کافر می شدید ﴿٢﴾ هرگز سودی نخواهد داشت برای شما خویشاوندان شما و نه فرزندان شما

يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يَفۡصِلُ بَيۡنَكُمۡۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿٣﴾ قَدۡ
در روز رستاخیز جدایی می اندازد در میان شما و الله به آنچه می کنید بیناست ﴿٣﴾ به درستی که

كَانَتۡ لَكُمۡ أُسۡوَةٌ حَسَنَةٞ فِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ إِذۡ قَالُواْ لِقَوۡمِهِمۡ
هست برای شما سرمشقی نیکو در [روش] ابراهیم و آنان که با او بودند آنگاه که گفتند به قوم خود

إِنَّا بُرَءَٰٓؤُاْ مِنكُمۡ وَمِمَّا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ كَفَرۡنَا بِكُمۡ وَبَدَا بَيۡنَنَا
بی گمان ما بیزاریم از شما و از آنچه می پرستید جز الله، کافریم به شما و آشکار شد میان ما

وَبَيۡنَكُمُ ٱلۡعَدَٰوَةُ وَٱلۡبَغۡضَآءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ وَحۡدَهُۥٓ إِلَّا
و میان شما دشمنی و کینه همیشگی تا وقتی که ایمان آورید به الله به یگانه اش جز

قَوۡلَ إِبۡرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسۡتَغۡفِرَنَّ لَكَ وَمَآ أَمۡلِكُ لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن شَيۡءٖۖ
سخن ابراهیم به پدرش [که گفت] طلب آمرزش خواهم کرد برای تو و اختیار ندارم برای تو از جانب الله هیچ چیزی را

رَّبَّنَا عَلَيۡكَ تَوَكَّلۡنَا وَإِلَيۡكَ أَنَبۡنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجۡعَلۡنَا
پروردگارا بر تو توکّل کردیم و به سوی تو بازگشته ایم و به سوی توست بازگشت ﴿٤﴾ [ای] پروردگارما مگردان ما را

فِتۡنَةٗ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ وَٱغۡفِرۡ لَنَا رَبَّنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٥﴾
دستخوش آشوب به سود کسانی که کفر ورزیدند و بیامرز ما را [ای] پروردگارما همانا تو خود آن پیروزمند سنجیده کاری ﴿٥﴾

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْـَٔاخِرَ
به تحقیق برای شما در ایشان سرمشقی نیکو است برای کسی که امید دارد [لقای] الله را و روز واپسین را

وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٦﴾ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَجْعَلَ
و هرکه روبگرداند پس بی گمان الله خود بی نیاز ستوده کار است ﴿٦﴾ امید است الله که قرار دهد

بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً وَٱللَّهُ قَدِيرٌ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
میان شما و میان آنان که دشمنی داشتید با آنها دوستی‌ای را و الله تواناست و الله آمرزگار مهربان است

﴿٧﴾ لَّا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ لَمْ يُقَـٰتِلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم
﴿٧﴾ نهی نمی کند شما را الله از آنان که جنگ نکرده اند با شما در [امر] دین و بیرون نکرده اند شما را

مِّن دِيَـٰرِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوٓا۟ إِلَيْهِمْ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ
از خانه هاتان از اینکه نیکویی کنید با ایشان و دادگری کنید در حق ایشان. بی شک الله دوست می دارد دادگران را

﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ قَـٰتَلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم
﴿٨﴾ جز این نیست که نهی می کند شما را الله از آنان که جنگ کردند با شما بر دین و بیرون کردند شما را

مِّن دِيَـٰرِكُمْ وَظَـٰهَرُوا۟ عَلَىٰٓ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ
از خانه هاتان و پشتیبانی یکدیگر کردند در اخراج شما از آنکه دوستی کنید با آنها و هرکه دوستی کند با آنان پس آنها

هُمُ ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿٩﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا جَآءَكُمُ ٱلْمُؤْمِنَـٰتُ
همان ستمکاران اند ﴿٩﴾ ای کسانی که ایمان آوردید هرگاه بیایند نزد شما زنان با ایمان

مُهَـٰجِرَٰتٍ فَٱمْتَحِنُوهُنَّ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَـٰنِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَـٰتٍ
که هجرت کنان اند پس امتحان کنید ایشان را الله داناتر است به ایمان شان پس اگر دانستید که ایشان مؤمن اند

فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى ٱلْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاتُوهُم
پس بازمگردانید آنان را به سوی کفار نه اینان حلال اند بر آنها و نه آنها حلال اند بر اینان و بدهید به آنان [کافران]

مَّآ أَنفَقُوا۟ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
آنچه هزینه کرده اند [مهری را که به زن ها داده اند] و نیست گناهی بر شما که به همسری بگیرید آنها را هرگاه بدهید به آنان مهرشان را

وَلَا تُمْسِكُوا۟ بِعِصَمِ ٱلْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقُوا۟
و نگاه مدارید [و پایبند مباشید] پیوند زنان کافر شده [خود را که مرتد شده‌اند] و بخواهید [از کافران] آنچه هزینه کرده‌اید و بخواهند کافران [از شما] آنچه هزینه کرده‌اند

ذَٰلِكُمْ حُكْمُ ٱللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ
این حکم الله است داوری می کند میان شما و الله بس دانای سنجیده کار است ﴿١٠﴾ و اگر از دست شما برود

شَىْءٌ مِّنْ أَزْوَٰجِكُمْ إِلَى ٱلْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَـَٔاتُوا۟ ٱلَّذِينَ ذَهَبَتْ
کسی از زنان شما به سوی کفار پس [کفار را] تعقیب کردید [و غنیمت گرفتید] پس بدهید به کسانی که رفته اند

أَزْوَٰجُهُم مِّثْلَ مَآ أَنفَقُوا۟ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾
زن های ایشان معادلِ آنچه که [از مهر] هزینه کرده اند و پروا کنید از الله آن که شما به او ایمان دارید ﴿١١﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا جَآءَكَ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰٓ أَن لَّا يُشْرِكْنَ
ای پیامبر هرگاه بیایند نزد تو زنان با ایمان تا بیعت کنند با تو براینکه شریک نسازند

بِٱللَّهِ شَيْـًٔا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ
با الله چیزی را و دزدی نکنند و زنا نکنند و نکشند اولاد خود را و پیش نیاورند

بِبُهْتَٰنٍ يَفْتَرِينَهُۥ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ
بهتانی را که برمی بافند آن را میان دست ها و پای های خود [یعنی فرزندان نامشروع خود را به آنها نسبت ندهند] و نافرمانی نکنند تو را

فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُنَّ ٱللَّهَ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
در هیچ کار پسندیده ای پس بیعت کن با ایشان و آمرزش بخواه برای شان از الله بی گمان الله آمرزگار مهربان است

(۱۲) يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَوَلَّوْا۟ قَوْمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ
(۱۲) ای کسانی که ایمان آورده اید دوستی مکنید با گروهی که خشم گرفته است الله بر آنها

قَدْ يَئِسُوا۟ مِنَ ٱلْـَٔاخِرَةِ كَمَا يَئِسَ ٱلْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْقُبُورِ (۱۳)
نا امید شدند آنان از آخرت چنانکه ناامید شده اند کفّار از [بازگشت] مردگان در گور (۱۳)

سُورَةُ ٱلصَّفِّ

ترتیبها ۶۱ — آیاتها ۱۴

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ
به پاکی می ستاید الله را آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است و اوست آن پیروزمند سنجیده کار

(۱) يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ (۲)
(۱) ای کسانی که ایمان آورده اید چرا می گویید چیزی را که نمی کنید (۲)

كَبُرَ مَقْتًا عِندَ ٱللَّهِ أَن تَقُولُوا۟ مَا لَا تَفْعَلُونَ (۳) إِنَّ
بزرگ خشمی است نزد الله اینکه بگویید چیزی را که نمی کنید (۳) بی گمان

ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِهِۦ صَفًّا كَأَنَّهُم
الله دوست می دارد آنان را که جنگ می کنند در راه او صف زده گویا ایشان

بُنْيَٰنٌ مَّرْصُوصٌ (۴) وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ لِمَ
بنایی سُربین اند (۴) و [یاد کن] آنگاه که گفت موسی به قوم خود ای قوم من چرا

تُؤْذُونَنِي وَقَد تَّعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا
آزار می دهید مرا و به تحقیق می دانید که من فرستادهٔ الله ام به سوی شما پس چون

زَاغُوٓا۟ أَزَاغَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ (۵)
منحرف شدند منحرف کرد الله دل هایشان را و الله راه نمی نماید گروه نافرمانان را (۵)

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا
و آنگاه که گفت عیسی پسر مریم ای بنی اسرائیل بی گمان من فرستادهٔ الله ام به سوی شما تصدیق کننده

لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَاةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ فَلَمَّا
آنچه پیش روی من است از تورات و مژده دهنده به پیامبری که می آید پس از من نام اوست احمد پس چون

جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ (۶) وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى
آورد برای آنان دلائل روشن را گفتند این جادویی آشکار است (۶) و کیست ستمگرتر از کسی که می بندد

عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ
بر الله دروغ را درحالی که او خوانده می شود به سوی اسلام و الله راه نمی نماید گروه ستمکاران را

(۷) يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ
(۷) می خواهند خاموش کنند نور الله را با دهان های خود و الله کامل کنندهٔ نور خود است اگرچه خوش نداشته باشند

الْكَافِرُونَ (۸) هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ
کافران (۸) اوست که فرستاده است پیامبر خود را به هدایت و دین حق تا غلبه دهد آن‌را

عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ (۹) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ
بر همهٔ ادیان اگرچه ناخوش‌ندارند مشرکان (۹) ای کسانی که ایمان آورده اید آیا دلالت کنم شما را

عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ (۱۰) تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ
بر تجارتی که نجات دهد شما را از عذابی دردناک (۱۰) ایمان آورید به الله و رسول او و جهاد کنید

فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۱۱)
در راه الله با مالهایتان و جان هایتان این بهتر است برای شما اگر بدانید (۱۱)

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ
تا بیامرزد برای شما گناهان شما را و داخل کند شما را به بهشت هایی که می رود زیر [درختان] آنها جوی ها و خانه های

طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (۱۲) وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ
دلپذیری که در باغ های جاوید است این است آن کامیابی بزرگ (۱۲) و [چیز] دیگری که دوست می‌دارید آن را [آن چیز] یاری ای

مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ (۱۳) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا
از جانب الله و پیروزی نزدیک است و مژده بده مؤمنان را (۱۳) ای کسانی که ایمان آورده اید باشید

أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ
یاران الله چنانچه گفت عیسی (ع) پسر مریم به حواریون خود کیستند یاران من در راه الله

قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَآمَنَتْ طَائِفَةٌ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ
گفتند حواریون ماییم یاران الله پس ایمان آوردند دسته‌ای از بنی اسرائیل

وَكَفَرَتْ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَى عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ (۱۴)
منکر شدند دسته‌ای دیگر آنگاه یاری دادیم آنان که ایمان آوردند بر دشمنشان و درنتیجه گردیدند پیروز شدگان (۱۴)

ترتیبها ۶۲ — سُورَةُ الجُمُعَةِ — آیاتها ۱۱

حزب ۵۶

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ
به پاکی می ستاید الله را هر آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است آن فرمانروای بس پاکِ پیروزمندِ

الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو
سنجیده کار ﴿١﴾ اوست آنکه برانگیخت در میان درس ناخواندگان پیامبری را از ایشان می‌خواند

عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا
بر ایشان آیات او را و پاک می‌سازد ایشان را و می آموزد به ایشان کتاب و حکمت را و به راستی بودند

مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢﴾ وَآخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ
پیش از این در گمراهی آشکاری ﴿٢﴾ و نیز دیگرانی از ایشان که هنوز نپیوسته اند به ایشان

وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ
و اوست آن پیروزمند سنجیده کار ﴿٣﴾ این است بخشش الله می دهد آن را به هرکه خواهد و الله

ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَاةَ ثُمَّ
دارای بخشش بزرگ است ﴿٤﴾ داستان آنان که واگذار گردید به آنها تورات را آنگاه

لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ
برنداشتند آن را همچون داستان آن درازگوش است که برمی دارد کتابی چند بد است داستان آن گروه

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾
که دروغ شمردند آیات الله را و الله راه نمی نماید گروه ستمکاران را ﴿٥﴾

قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ
بگو ای کسانی که یهودی شدید اگر می پندارید که شما دوستان الله اید نه

دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ
دیگر مردمان پس آرزو کنید مرگ را اگر راستگویان اید ﴿٦﴾ و آرزو نخواهند کرد آن را

أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِنَّ
هرگز به سبب آنچه پیش فرستاده است دست هایشان و الله داناتر است به ستمکاران ﴿٧﴾ بگو بی گمان،

الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ
آن مرگی که می گریزید از آن پس همانا آن به شما خواهد رسید آنگاه بازگردانده می شوید

إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾
به سوی دانندهٔ نهان و آشکار پس آگاه می سازد شما را به آنچه که می کردید ﴿٨﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوۡمِ ٱلۡجُمُعَةِ
ای کسانی که ایمان آورده اید چون ندا داده شود برای نماز در روز جمعه

فَٱسۡعَوۡاْ إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلۡبَيۡعَۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ
بشتابید به سوی یاد الله و رها کنید خرید و فروش را این بهتر است برای شما اگر شما

تَعۡلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ ٱلصَّلَوٰةُ فَٱنتَشِرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
می دانستید ﴿٩﴾ پس چون گزارده شود نماز آنگاه پراکنده شوید در زمین

وَٱبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ
و بجویید از بخشش الله و یاد کنید الله را بسیار باشد که شما رستگار شوید

﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوۡاْ تِجَٰرَةً أَوۡ لَهۡوًا ٱنفَضُّوٓاْ إِلَيۡهَا وَتَرَكُوكَ قَآئِمٗاۚ قُلۡ
﴿١٠﴾ و چون ببینند تجارت یا سرگرمی ای را پراکنده می شوند به سوی آن و می گذارند تو را ایستاده بگو

مَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ مِّنَ ٱللَّهۡوِ وَمِنَ ٱلتِّجَٰرَةِۚ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١﴾
آنچه نزد الله است بهتر است از سرگرمی و از تجارت و الله بهترین روزی دهندگان است ﴿١١﴾

ترتیبها ۶۳ — سُورَةُ المُنَافِقُونَ — آیاتها ۱۱

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ قَالُواْ نَشۡهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ
چون بیایند پیش تو منافقان گویند گواهی می دهیم که همانا تو پیامبر الله هستی و الله می داند

إِنَّكَ لَرَسُولُهُۥ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَكَٰذِبُونَ ﴿١﴾
که همانا تو پیامبرش هستی و الله گواهی می دهد که منافقان دروغ می گویند ﴿١﴾

ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
گرفتند سوگندهای خود را سپر[خویش] آنگاه بازداشتند [مردم را] از راه الله همانا آنها بد است آنچه

يَعۡمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ
می کنند ﴿٢﴾ این بدان سبب است که آنان ایمان آوردند سپس کافر شدند پس مهر نهاده شد بر دل هایشان

فَهُمۡ لَا يَفۡقَهُونَ ﴿٣﴾ ۞ وَإِذَا رَأَيۡتَهُمۡ تُعۡجِبُكَ أَجۡسَامُهُمۡۖ
پس آنان نمی فهمند ﴿٣﴾ و چون ببینی ایشان را به شگفتی وا می دارد تو را هیکلشان

وَإِن يَقُولُواْ تَسۡمَعۡ لِقَوۡلِهِمۡۖ كَأَنَّهُمۡ خُشُبٞ مُّسَنَّدَةٞۖ يَحۡسَبُونَ كُلَّ
و اگر سخن گویند می شنوی سخنشان را گویا آنها چوب های به دیوار تکیه داده شده اند می پندارند هر

صَيۡحَةٍ عَلَيۡهِمۡۚ هُمُ ٱلۡعَدُوُّ فَٱحۡذَرۡهُمۡۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۖ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٤﴾
بانگی را بر ضد خود ایشانند دشمنان شما پس پرهیز کن از آنان بکشدشان الله چگونه [از حق] گردانیده می شوند ﴿٤﴾

ربع حزب ۵۶

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ ٱللَّهِ لَوَّوْاْ رُءُوسَهُمْ
و چون گفته شود به آنها بیایید تا آمرزش بخواهد برای شما پیامبر الله می پیچانند [برمی گردانند] سرهای خود را

وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾ سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ
و می بینی آنان را که روی برمی تابند درحالی که آنان تکبّر کنندگانند ﴿٥﴾ یکسان است بر آنان

أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ إِنَّ
چه آمرزش بخواهی برای ایشان یا آمرزش نخواهی برای ایشان هرگز نمی آمرزد الله ایشان را همانا

ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَـٰسِقِينَ ﴿٦﴾ هُمُ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
الله راه نمی نماید گروه فاسقان را ﴿٦﴾ ایشان آنان اند که می گویند

لَا تُنفِقُواْ عَلَىٰ مَنْ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ حَتَّىٰ يَنفَضُّواْ وَلِلَّهِ
انفاق مکنید بر کسانی که نزد پیامبر الله هستند تا پراکنده شوند و از آنِ الله است

خَزَآئِنُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَـٰكِنَّ ٱلْمُنَـٰفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ
خزانه های آسمان ها و زمین و لیکن منافقان نمی فهمند

﴿٧﴾ يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعْنَآ إِلَى ٱلْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ ٱلْأَعَزُّ
﴿٧﴾ می گویند البته اگر بازگردیم به مدینه هر آینه بیرون می کند آن که عزیزتر است

مِنْهَا ٱلْأَذَلَّ وَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِۦ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَـٰكِنَّ
از مدینه ذلیل تر را حال آنکه از آنِ الله است عزّت و از آنِ پیامبرش و از آنِ مؤمنان ولی

ٱلْمُنَـٰفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُلْهِكُمْ
منافقان نمی دانند ﴿٨﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید سرگرم نکند شما را

أَمْوَٰلُكُمْ وَلَآ أَوْلَـٰدُكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَمَن يَفْعَلْ
مال هایتان و نه فرزندانتان از یاد الله و هرکه بکند

ذَٰلِكَ فَأُوْلَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَـٰسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنفِقُواْ مِن مَّا رَزَقْنَـٰكُم
این کار را پس آنان همان زیان کاران اند ﴿٩﴾ و انفاق کنید از آنچه روزی داده ایم شما را

مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَآ أَخَّرْتَنِىٓ
پیش از آنکه بیاید یکی از شما را مرگ پس بگوید [ای] پروردگارم چرا به تأخیرم نیفکندی

إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِّنَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَن
تا مدّتی نزدیک تا صدقه دهم و شوم از شایستگان ﴿١٠﴾ و هرگز

يُؤَخِّرَ ٱللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَآءَ أَجَلُهَا وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾
مهلت نمی دهد الله هیچ کس را چون بیاید اجل او و الله آگاه است به آنچه می کنید ﴿١١﴾

سُورَةُ التَّغَابُنِ

ترتیبها ۶۴ — آیاتها ۱۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ ۖ

به پاکی می ستاید الله را آنچه در آسمان ها و آنچه در زمین است برای اوست فرمانروایی و برای اوست ستایش

وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ

و او بر هر چیزی تواناست ﴿۱﴾ اوست آن که آفرید شما را پس برخی از شما کافرند

وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ

و برخی از شما مؤمن و الله به آنچه می کنید بیناست ﴿۲﴾ آفرید آسمان‌ها

وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾

و زمین را به حق و صورتگری کرد شما را پس نیکو ساخت صورت‌های شما را و به سوی اوست بازگشت ﴿۳﴾

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ۚ وَاللَّهُ

می داند آنچه در آسمان ها و زمین است و می داند آنچه پنهان می دارید و آنچه آشکار می‌کنید و الله

عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ

دانا به راز در سینه هاست ﴿۴﴾ آیا نیامده است شما را خبر آنان که کافر شدند پیش از این

فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ

پس چشیدند کیفر کار خود را و برای ایشان عذابی دردناک است ﴿۵﴾ این به سبب آن است که می آورند برایشان

رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا ۚ وَاسْتَغْنَى

پیامبران شان را دلائل روشن را پس گفتند آیا بشری ما را هدایت کنند پس کافر شدند و روی گردانیدند درحالی که بی نیازی نمود

اللَّهُ ۚ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي

الله [از ایمان آوردن آنها] و الله بی نیاز ستوده است ﴿۶﴾ پنداشتند کسانی که کافر شدند که هرگز برانگیخته نمی شوند بگو آری سوگند به پروردگارم

لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَآمِنُوا بِاللَّهِ

حتماً برانگیخته می‌شوید سپس حتماً آگاه خواهید شد به آنچه می کردید و این [کار] بر الله آسان است ﴿۷﴾ پس ایمان آورید به الله

وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ

و رسولش و به آن نوری که فروفرستاده ایم و الله به آنچه می کنید آگاه است ﴿۸﴾ روزی که

يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ ۗ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ

جمع کند شما را برای روز گردآوری آن روز روزِ زیان و حسرت است و هرکه ایمان آورد به الله و بکند

صَالِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

کار شایسته می زداید از وی بدی های او را و داخل می گرداند او را به بهشت هایی که می رود زیر [درختان] آن

الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

جوی ها جاویدان باشند در آن همیشه، این است آن کامیابی بزرگ ﴿۹﴾

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
و آنان که کافر شدند و تکذیب کردند آیات ما را آنان اهل

ٱلنَّارِ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٠﴾ مَآ أَصَابَ مِن
دوزخ اند جاویدان باشند در آن و بد بازگشتگاهی است (۱۰) نمی رسد هیچ

مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ يَهۡدِ قَلۡبَهُۥۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ
مصیبتی مگر به اجازهٔ الله و هرکه ایمان آورد به الله راه نماید دلش را و الله به هر

شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۚ فَإِن
چیزی داناست (۱۱) و اطاعت کنید از الله و اطاعت کنید از پیامبر پس اگر

تَوَلَّيۡتُمۡ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٢﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ
روی برتابید پس تنها بر پیامبر ما پیام رسانی آشکار است (۱۲) الله است که نیست هیچ الهی

إِلَّا هُوَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا
جز او و بر الله باید توکّل کنند مؤمنان (۱۳) ای

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجِكُمۡ وَأَوۡلَٰدِكُمۡ عَدُوّٗا
کسانی که ایمان آورده‌اید همانا برخی همسران شما و فرزندان شما دشمن

لَّكُمۡ فَٱحۡذَرُوهُمۡۚ وَإِن تَعۡفُواْ وَتَصۡفَحُواْ وَتَغۡفِرُواْ
شما هستند پس برحذر باشید از ایشان و اگر [از خطایشان] گذشت کنید و چشم بپوشید و ببخشایید [الله نیز شما را می بخشاید]

فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ
پس همانا الله آمرزندهٔ مهربان است (۱۴) جز این نیست که مالهایتان و فرزندانتان

فِتۡنَةٞۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿١٥﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ
مایهٔ آزمون اند و الله است که نزد او پاداشی بزرگ است (۱۵) پس پروا کنید از الله هرقدر که بتوانید

وَٱسۡمَعُواْ وَأَطِيعُواْ وَأَنفِقُواْ خَيۡرٗا لِّأَنفُسِكُمۡۗ وَمَن
و سخن شنوید اطاعت کنید و انفاق کنید مالی را به سود خودتان و هرکه

يُوقَ شُحَّ نَفۡسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِن تُقۡرِضُواْ
مصون بماند از [گزند] بخلِ خویش پس آنان همان رستگاران اند (۱۶) اگر وام دهید

ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا يُضَٰعِفۡهُ لَكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ شَكُورٌ
الله را وامی نیکو دوچندان می کند آن را برای شما و بیامرزد شما را و الله بس قدردانِ

حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٨﴾
بردبار است (۱۷) دانندهٔ نهان و آشکار پیروزمندِ سنجیده کار است (۱۸)

سُورَةُ الطَّلَاقِ
ترتیبها ۶۵ — آیاتها ۱۲

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا طَلَّقۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَأَحۡصُواْ

ای پیامبر هرگاه طلاق دهید زنان را پس طلاق دهید ایشان را هنگام [آغاز] عدّه شان و شمار کنید

ٱلۡعِدَّةَۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ رَبَّكُمۡۖ لَا تُخۡرِجُوهُنَّ مِنۢ بُيُوتِهِنَّ

عدّه را و پروا کنید از الله که پروردگار شماست بیرون مکنید ایشان را از خانه هایشان

وَلَا يَخۡرُجۡنَ إِلَّآ أَن يَأۡتِينَ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖۚ وَتِلۡكَ حُدُودُ

و نباید خارج شوند مگر آنکه مرتکب شوند کار زشتِ آشکاری را و این حدود

ٱللَّهِۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَقَدۡ ظَلَمَ نَفۡسَهُۥۚ لَا تَدۡرِي لَعَلَّ

الله است و هرکه تجاوز کند از حدود الله پس به تحقیق ستم کرده است به خودش تو نمی دانی شاید که

ٱللَّهَ يُحۡدِثُ بَعۡدَ ذَٰلِكَ أَمۡرٗا ﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغۡنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمۡسِكُوهُنَّ

الله پدید آورد پس از آن کاری را [که موجب آشتی آنها شود] (۱) پس هرگاه برسند به پایان عدّهٔ خود پس نگهدارید ایشان را

بِمَعۡرُوفٍ أَوۡ فَارِقُوهُنَّ بِمَعۡرُوفٖ وَأَشۡهِدُواْ ذَوَيۡ عَدۡلٖ مِّنكُمۡ

به شیوه ای پسندیده یا جدا شوید از ایشان به شیوه ای پسندیده و گواه بگیرید [بر رجوع یا طلاق] دو تن عادل را از بین خود

وَأَقِيمُواْ ٱلشَّهَٰدَةَ لِلَّهِۚ ذَٰلِكُمۡ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ يُؤۡمِنُ

و برپا دارید گواهی را برای الله این است که پند داده می شود به آن کسی را که ایمان دارد

بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مَخۡرَجٗا ﴿٢﴾ وَيَرۡزُقۡهُ

به الله و روز واپسین و هرکه پروا کند از الله قرار می دهد برای او راه برون رفتی [از تنگنا] را (۲) و روزی می دهد او را

مِنۡ حَيۡثُ لَا يَحۡتَسِبُۚ وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسۡبُهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ

از آنجا که گمان نمی برد و هرکه توکل کند بر الله پس الله بسنده است او را بی گمان الله

بَٰلِغُ أَمۡرِهِۦۚ قَدۡ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَيۡءٖ قَدۡرٗا ﴿٣﴾ وَٱلَّٰٓـِٔي يَئِسۡنَ

به انجام می رساند کار خود را همانا قرار داده است الله برای هر چیزی اندازه ای را (۳) و آنان که نومیدند

مِنَ ٱلۡمَحِيضِ مِن نِّسَآئِكُمۡ إِنِ ٱرۡتَبۡتُمۡ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَٰثَةُ أَشۡهُرٖ

از حیض شدن از زنان [مطلّقهٔ] شما اگر به تردید افتادید [که آیا باردارند یا نه] عدّهٔ ایشان سه ماه است

وَٱلَّٰٓـِٔي لَمۡ يَحِضۡنَۚ وَأُوْلَٰتُ ٱلۡأَحۡمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعۡنَ حَمۡلَهُنَّۚ

و همچنین است حکم زنانی که حیض ندیده اند و زنان باردار عدّهٔ ایشان تا وقتی است که وضع حمل کنند

وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مِنۡ أَمۡرِهِۦ يُسۡرٗا ﴿٤﴾ ذَٰلِكَ أَمۡرُ ٱللَّهِ أَنزَلَهُۥٓ

و هرکه پروا کند از الله قرار می دهد برای او در کارش آسانی را (۴) این فرمان الله است که فرود آورده آن را

إِلَيۡكُمۡۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يُكَفِّرۡ عَنۡهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُعۡظِمۡ لَهُۥٓ أَجۡرًا ﴿٥﴾

به سوی شما و هرکه پروا کند از الله می زداید از او بدی هایش را و بزرگ می گرداند پاداش او را (۵)

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنتُم مِّن وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَآرُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا۟
سکونت دهید زنان [مطلقهٔ درحال عدّه] را در جایی که شما سکونت دارید به قدر توانایی خود و آزار مرسانید به ایشان تا عرصه را تنگ کنید [که بیرون روند]

عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِن كُنَّ أُو۟لَٰتِ حَمْلٍ فَأَنفِقُوا۟ عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ
بر آنان و اگر باشند باردار پس هزینه کنید بر ایشان تا وقتی که بنهند بار خود را

فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۖ وَأْتَمِرُوا۟ بَيْنَكُم بِمَعْرُوفٍ ۖ وَإِن
پس اگر شیر دهند [کودک را] برای شما پس بدهید به آنها مزدشان را و رایزنی کنید در میان خود به طور پسندیده و اگر

تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُۥٓ أُخْرَىٰ ﴿٦﴾ لِيُنفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِۦ ۖ
سختگیری کنید [و به توافق نرسید] پس شیر خواهد داد برای او زن دیگری ﴿٦﴾ باید هزینه کند هر توانگری در خور دارایی خود

وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُۥ فَلْيُنفِقْ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ۚ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا
و هرکه تنگ شده بر وی روزی اش پس باید که هزینه کند از آنچه داده است او را الله تکلیف نمی کند الله هیچ کس را

إِلَّا مَآ ءَاتَىٰهَا ۚ سَيَجْعَلُ ٱللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ
مگر به مقدار آنچه داده است به او زود است که قرار دهد الله بعد از سختی آسانی را ﴿٧﴾ و بسا آبادی ای که

عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِۦ فَحَاسَبْنَٰهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَٰهَا
سرپیچی کردند از فرمان پروردگار خود و رسولان او پس ما به حسابشان رسیدیم حسابی سخت و عذاب کردیم آنها را

عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَٰقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾
به عذابی سخت و ناخوشایند ﴿٨﴾ پس چشیدند کیفر کار خود را و بود فرجام کارشان زیانکاری ﴿٩﴾

أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ
آماده کرده الله برایشان عذابی سخت را پس پروا کنید از الله ای خردمندانی که ایمان آورده اید

قَدْ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾ رَّسُولًا يَتْلُوا۟ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ مُبَيِّنَٰتٍ
به تحقیق فرود آورده است الله برای شما پندی را ﴿١٠﴾ پیامبری را که می خواند بر شما آیات روشنگر الله را

لِّيُخْرِجَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ
تا بیرون آورد آنان را که ایمان آورده اند و کرده اند کارهای شایسته از تاریکی ها به سوی روشنایی

وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
و هرکه ایمان آوَرَد به الله و کند کاری شایسته را درآوَرَد او را به بهشت هایی که می رود زیر [درختان] آنها

ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ ٱللَّهُ لَهُۥ رِزْقًا ﴿١١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ
جوی ها جاویدان باشند در آن همیشه به تحقیق نیکو ساخته است الله برای او روزی را ﴿١١﴾ الله است که آفرید

سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ وَمِنَ ٱلْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ ٱلْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ
هفت آسمان را و از زمین مانند آن، فرود می آید فرمان[الله] در میان آنها تا بدانید که

ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَىْءٍ عِلْمًۢا ﴿١٢﴾
الله بر هر چیزی تواناست و [بدانید] که الله احاطه دارد به هر چیزی از روی دانش ﴿١٢﴾

ترتیبها ۶۶ سُورَةُ التَّحۡرِيمِ آیاتها ۱۲

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

سه چهارم حزب ۵۶

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكَۖ تَبۡتَغِي مَرۡضَاتَ أَزۡوَٰجِكَۚ وَٱللَّهُ

ای پیامبر چرا حرام می گردانی آنچه را که حلال ساخته الله برای تو می طلبی خوشنودی زنان خود را و الله

غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١﴾ قَدۡ فَرَضَ ٱللَّهُ لَكُمۡ تَحِلَّةَ أَيۡمَٰنِكُمۡۚ وَٱللَّهُ مَوۡلَىٰكُمۡۖ

آمرزگاری مهربان است (۱) به تحقیق مقرر کرده است الله برای شما گشودن سوگندهای تان را و الله کارساز شماست

وَهُوَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذۡ أَسَرَّ ٱلنَّبِيُّ إِلَىٰ بَعۡضِ أَزۡوَٰجِهِۦ حَدِيثٗا

و اوست که دانای سنجیده کار است (۲) و [یاد کن] آنگاه که به راز گفت پیامبر با یکی از همسران خود سخنی را

فَلَمَّا نَبَّأَتۡ بِهِۦ وَأَظۡهَرَهُ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ عَرَّفَ بَعۡضَهُۥ وَأَعۡرَضَ عَنۢ بَعۡضٖۖ

پس چون آن زن آن راز را خبر داد آگاه ساخت او [پیامبر] را الله بر آن شناسانید برخی آن را و چشم پوشی کرد از برخی دیگر

فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِۦ قَالَتۡ مَنۡ أَنۢبَأَكَ هَٰذَاۖ قَالَ نَبَّأَنِيَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡخَبِيرُ

پس چون خبر داد پیامبر آن زن را به آن، گفت چه کسی خبر داد تو را به این؟ گفت خبر داد مرا آن دانایِ آگاه

﴿٣﴾ إِن تَتُوبَآ إِلَى ٱللَّهِ فَقَدۡ صَغَتۡ قُلُوبُكُمَاۖ وَإِن تَظَٰهَرَا عَلَيۡهِ

(۳) اگر هر دوی شما توبه کنید به سوی الله [بجاست] هر آینه منحرف شده است دل های شما و اگر با یکدیگر همپشتی کنید بر ضدّ او

فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ مَوۡلَىٰهُ وَجِبۡرِيلُ وَصَٰلِحُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ

پس همانا الله خود یاور اوست و جبرئیل و مؤمنان شایسته و فرشتگان [نیز]

بَعۡدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَىٰ رَبُّهُۥٓ إِن طَلَّقَكُنَّ أَن يُبۡدِلَهُۥٓ أَزۡوَٰجًا

پس از آن پشتیبانند (۴) امید است پروردگار او اگر [پیامبر] طلاق دهد شما را جایگزین سازد برای او زنانی

خَيۡرٗا مِّنكُنَّ مُسۡلِمَٰتٖ مُّؤۡمِنَٰتٖ قَٰنِتَٰتٖ تَٰٓئِبَٰتٍ عَٰبِدَٰتٖ سَٰٓئِحَٰتٖ

بهتر از شما [که آنها] زنانی مسلمان با ایمان فرمانبرداران توبه کاران عبادت کنندگان روزه داران

ثَيِّبَٰتٖ وَأَبۡكَارٗا ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ وَأَهۡلِيكُمۡ

بیوگان و دوشیزگان (۵) ای کسانی که ایمان آورده اید نگهدارید خودتان و اهل خود را

نَارٗا وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلۡحِجَارَةُ عَلَيۡهَا مَلَٰٓئِكَةٌ غِلَاظٞ شِدَادٞ

از آتشی که هیزم آن مردمان و سنگ هاست بر آن [آتش] فرشتگانی درشت خویان سختگیران اند

لَّا يَعۡصُونَ ٱللَّهَ مَآ أَمَرَهُمۡ وَيَفۡعَلُونَ مَا يُؤۡمَرُونَ ﴿٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا

که نافرمانی نمی کنند از الله در آنچه فرمان داده است ایشان را و انجام می دهند آنچه را که فرمان یابند (۶) ای

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَعۡتَذِرُواْ ٱلۡيَوۡمَۖ إِنَّمَا تُجۡزَوۡنَ مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٧﴾

کسانی که کفر ورزیده اید عذر خواهی نکنید امروز جز این نیست که کیفر می شوید مطابق آنچه می کردید (۷)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ تُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ
ای کسانی که ایمان آورده اید توبه کنید به سوی الله توبه ای خالصانه امید است که پروردگار شما

أَن يُكَفِّرَ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى
بزداید از شما بدی هایتان را و داخل گرداند شما را به بهشت هایی که پیوسته می رود

مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ يَوْمَ لَا يُخْزِى ٱللَّهُ ٱلنَّبِىَّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
زیر [درختان] آن جوی ها در روزی که رسوا نمی کند الله پیامبر را و آنان را که ایمان آورده اند

مَعَهُۥ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَٰنِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَآ
با او نور شان می شتابد پیش روی ایشان و طرف های راست ایشان می گویند [ای] پروردگارما

أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَٱغْفِرْ لَنَآ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨﴾
کامل گردان برای ما نور ما را و بیامرز ما را هر آینه تو بر هر چیزی توانایی ﴿٨﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ جَٰهِدِ ٱلْكُفَّارَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱغْلُظْ عَلَيْهِمْ
ای پیامبر جهاد کن با کافران و منافقان و درشتی کن بر ایشان

وَمَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا
و جایگاهشان دوزخ است و بد بازگشتگاهی است ﴿٩﴾ زد الله مثلی را

لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱمْرَأَتَ نُوحٍ وَٱمْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ
برای کسانی که کافر شدند زن نوح و زن لوط را بودند زیر [سرپرستی]

عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَٰلِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا
دو بندهٔ صالح از بندگان ما که شایسته بودند پس خیانت کردند آن دو زن به آن دو بنده و هیچ دفع نکردند از آن دو

مِنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا وَقِيلَ ٱدْخُلَا ٱلنَّارَ مَعَ ٱلدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾
در برابر الله چیزی [از عذاب را] و گفته شد داخل شوید در آتش با داخل شدگان ﴿١٠﴾

وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱمْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ
و زد الله مثلی را برای کسانی که ایمان آوردند زن فرعون را آنگاه که

قَالَتْ رَبِّ ٱبْنِ لِى عِندَكَ بَيْتًا فِى ٱلْجَنَّةِ وَنَجِّنِى مِن فِرْعَوْنَ
گفت [ای] پروردگارم بنا کن برای من نزد خودت خانه ای را در بهشت و نجات ده مرا از فرعون

وَعَمَلِهِۦ وَنَجِّنِى مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١١﴾ وَمَرْيَمَ ٱبْنَتَ
و کردار او و نجات ده مرا از این گروه ستمکاران ﴿١١﴾ [و مثل زد] مریم دختر

عِمْرَٰنَ ٱلَّتِىٓ أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا
عمران را که [پاک] نگهداشت دامن خود را پس دمیدیم در او از روح خود

وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِۦ وَكَانَتْ مِنَ ٱلْقَٰنِتِينَ ﴿١٢﴾
و تصدیق کرد سخنان پروردگار خود و کتاب های او را و بود از فرمانبرداران ﴿١٢﴾

جزء ۲۹
حزب ۵۷

ترتیبها ۶۷ | سُورَةُ المُلْكِ | آیاتها ۳۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

تَبَٰرَكَ ٱلَّذِي بِيَدِهِ ٱلْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ ٱلَّذِي خَلَقَ

پُر برکت است آن که به دست اوست فرمانروایی و او بر هر چیزی تواناست ﴿۱﴾ آن که آفرید

ٱلْمَوْتَ وَٱلْحَيَوٰةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾

مرگ و زندگی را تا بیازماید شما را که کدام یک از شما نیکوکارترید و اوست پیروزمند آمرزگار ﴿۲﴾

ٱلَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَىٰ فِي خَلْقِ ٱلرَّحْمَٰنِ مِن

آن که آفرید هفت آسمان را طبقه طبقه نمی بینی در آفرینش [الله] مهرگستر هیچ

تَفَٰوُتٍ فَٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ﴿٣﴾ ثُمَّ ٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ

ناهماهنگی را پس برگردان چشم را آیا می بینی هیچ شکاف و رخنه ای را ﴿۳﴾ پس بازگردان چشم را دوباره [مکرر]

يَنقَلِبْ إِلَيْكَ ٱلْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنْيَا

تا بازگردد به سوی تو چشم [تو] رانده در حالی که درمانده است ﴿۴﴾ و به تحقیق زینت دادیم نزدیک ترین آسمان را

بِمَصَٰبِيحَ وَجَعَلْنَٰهَا رُجُومًا لِّلشَّيَٰطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ

به چراغ ها گردانیدیم آنها را وسیلهٔ راندن شیاطین و آماده کرده ایم برای آنها عذاب

ٱلسَّعِيرِ ﴿٥﴾ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ

آتش سوزان ﴿۵﴾ و برای کسانی که کافر شدند به پروردگارشان عذاب دوزخ است و بد فرجامی است

﴿٦﴾ إِذَآ أُلْقُوا۟ فِيهَا سَمِعُوا۟ لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ تَفُورُ ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ

﴿۶﴾ چون انداخته شوند در آن می شنوند از آن صدایی گوش خراش و آن در فوران است ﴿۷﴾ نزدیک است که پاره شود

مِنَ ٱلْغَيْظِ كُلَّمَآ أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿٨﴾

از خشم هرگاه انداخته شوند در آن گروهی سؤال کنند از ایشان نگهبانان دوزخ آیا نیامده بود نزد شما بیم دهنده ای ﴿۸﴾

قَالُوا۟ بَلَىٰ قَدْ جَآءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ ٱللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ

گویند آری همانا آمده بود نزد ما بیم دهنده پس تکذیب کردیم او را و گفتیم فرونفرستاده است الله هیچ چیزی نیستید شما

إِلَّا فِي ضَلَٰلٍ كَبِيرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوا۟ لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِيٓ أَصْحَٰبِ

مگر در گمراهی بزرگ ﴿۹﴾ و گویند اگر ما [سخن حق را] می شنیدیم یا خرد می ورزیدیم نمی بودیم در [زمرهٔ] همدمان

ٱلسَّعِيرِ ﴿١٠﴾ فَٱعْتَرَفُوا۟ بِذَنۢبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿١١﴾

آتش [دوزخ] ﴿۱۰﴾ پس اقرار کنند به گناه خود پس نابود باد همدمان آتش [دوزخ] ﴿۱۱﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

بی گمان آنان که می ترسند از پروردگارشان در نهان برای ایشان است آمرزش و پاداشی بزرگ ﴿۱۲﴾

وَأَسِرُّواْ قَوْلَكُمْ أَوِ ٱجْهَرُواْ بِهِۦٓ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا
و پنهان کنید سخن خود را یا آشکار سازید آن را همانا او دانا به راز سینه هاست ﴿١٣﴾ آیا

يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ
نمی داند آن کس که بیافرید و او نازک بینِ آگاه است ﴿١٤﴾ اوست آن که قرارداد برای شما

ٱلْأَرْضَ ذَلُولًا فَٱمْشُواْ فِى مَنَاكِبِهَا وَكُلُواْ مِن رِّزْقِهِۦ ۖ وَإِلَيْهِ ٱلنُّشُورُ
زمین را رام پس راه روید بر شانه های آن و بخورید از روزی او و به سوی اوست برانگیخته شدن

﴿١٥﴾ ءَأَمِنتُم مَّن فِى ٱلسَّمَآءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ ٱلْأَرْضَ فَإِذَا هِىَ
﴿١٥﴾ آیا ایمن شده اید از آن که در آسمان است از اینکه فرو برد شما را در زمین پس ناگاه زمین

تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنتُم مَّن فِى ٱلسَّمَآءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۖ
جنبش کند ﴿١٦﴾ آیا ایمن شده اید از آن که در آسمان است از اینکه بفرستد بر شما شنبادی را

فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ
پس خواهید دانست چگونه است هشدار من ﴿١٧﴾ و به تحقیق تکذیب کردند آنان که پیش از آنان بودند پس چگونه

كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْاْ إِلَى ٱلطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَٰٓفَّٰتٍ وَيَقْبِضْنَ ۚ
بود کیفر من ﴿١٨﴾ آیا ننگریسته اند به مرغان بالای سرشان که بال می گشایند و می بندند

مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا ٱلرَّحْمَٰنُ ۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍۭ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى
نگه نمی دارد آنان را مگر [الله] مهرگستر همانا او به هر چیزی بیناست ﴿١٩﴾ یا چه کسانی اند این [گروهی] که

هُوَ جُندٌ لَّكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِ ۚ إِنِ ٱلْكَٰفِرُونَ إِلَّا فِى غُرُورٍ
آن سپاه شمایند که یاریتان می دهند در برابر [الله] مهرگستر نیستند کافران مگر در فریب خوردگی ای [عمیق]

﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُۥ ۚ بَل لَّجُّواْ فِى عُتُوٍّ
﴿٢٠﴾ یا کیست آن کسی که به شما روزی می دهد اگر بازدارد [الله] روزی خود را بلکه سرسختی می‌کنند در سرکشی

وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمْشِى مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِۦٓ أَهْدَىٰٓ أَمَّن يَمْشِى سَوِيًّا
و رمیدگی ﴿٢١﴾ آیا آن که راه می رود سر پایین انداخته راه یافته تر است یا آن که راه می رود راست قامت

عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ
بر راهی راست ﴿٢٢﴾ بگو اوست آن که پدید آورد شما را و قرار داد برای شما شنوایی

وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ ٱلَّذِى ذَرَأَكُمْ
و دیدگان و دل ها را اندک سپاس می گزارید ﴿٢٣﴾ بگو اوست آن که بیافرید [و پراکنده ساخت] شما را

فِى ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ
در زمین و به سوی او گردآورده می شوید ﴿٢٤﴾ و می گویند کی خواهد بود این وعده اگر شما

صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾
راست گویان اید ﴿٢٥﴾ بگو فقط این علم نزد الله است و فقط من بیم دهندهٔ آشکارم ﴿٢٦﴾

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيٓـَٔتْ وُجُوهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقِيلَ هَٰذَا ٱلَّذِى
پس چون ببینید آن [وعده] را نزدیک زشت و درهم می شود چهرهٔ آنان که کافر شدند و گفته شود این است آنچه

كُنتُم بِهِۦ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِىَ ٱللَّهُ وَمَن مَّعِىَ
شما آن را درخواست می کردید ﴿۲۷﴾ بگو به من بگویید اگر هلاک کند مرا الله و آنان که با من اند

أَوْ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ ٱلْكَٰفِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ
یا رحمت کند بر ما پس کیست که پناه دهد کافران را از عذابی دردناک ﴿۲۸﴾ بگو اوست

ٱلرَّحْمَٰنُ ءَامَنَّا بِهِۦ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ
[الله] مهرگستر ایمان آوردیم به او و بر او توکّل نموده ایم پس به زودی خواهید دانست که چه کسی در گمراهی آشکار است

﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَن يَأْتِيكُم بِمَآءٍ مَّعِينٍۭ ﴿٣٠﴾
﴿۲۹﴾ بگو به من بگویید اگر فرورود [در زمین] آب [مورد استفاده] پس چه کسی می آورد برای شما آب روان را ﴿۳۰﴾

ترتیبها ۶۸ — سُورَةُ القَلَمِ — آیاتها ۵۲

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

نٓ ۚ وَٱلْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَآ أَنتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾
نون سوگند به قلم و به آنچه می نویسند ﴿۱﴾ نیستی تو به [لطف و] نعمت پروردگارت دیوانه ﴿۲﴾

وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾
و همانا برای تو قطعاً پاداشی بی پایان است ﴿۳﴾ و به راستی که تو بر خویی بزرگ هستی ﴿۴﴾

فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾ بِأَييِّكُمُ ٱلْمَفْتُونُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
پس خواهی دید و ایشان نیز خواهند دید ﴿۵﴾ که کدام یک از شما دیوانه اید ﴿۶﴾ بی گمان پروردگار تو اوست

أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِٱلْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ
داناتر به کسی که گمراه شده از راه او و اوست داناتر به راه یافتگان ﴿۷﴾ پس فرمان مبر از

ٱلْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّواْ لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعْ كُلَّ
تکذیب کنندگان ﴿۸﴾ دوست دارند کاش نرمی کنی تا نرمی و سازش کنند ﴿۹﴾ و اطاعت مکن از هر

حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَّشَّآءٍۭ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾ مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ
سوگند پیشهٔ فرومایه ای ﴿۱۰﴾ بسیار عیب جویِ پیشگام در سخن چینی ﴿۱۱﴾ بازدارندهٔ خیر متجاوز

أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلٍّۭ بَعْدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَن كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ
گنه پیشه ﴿۱۲﴾ درشت خوی علاوه بر اینها بی تبار است ﴿۱۳﴾ [به سبب] اینکه هست دارای مال و پسرانی

﴿١٤﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾
﴿۱۴﴾ چون خوانده شود بر وی آیات ما گوید افسانه های پیشینیان است ﴿۱۵﴾

سَنَسِمُهُۥ عَلَى ٱلۡخُرۡطُومِ ﴿١٦﴾ إِنَّا بَلَوۡنَٰهُمۡ كَمَا بَلَوۡنَآ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ إِذۡ أَقۡسَمُواْ

به زودی داغ [ذلت] نهیم او را بر بینی ﴿۱۶﴾ همانا ما آزمودیم آنان را چنانکه آزموده بودیم صاحبان آن باغ را آنگاه که سوگند خوردند

لَيَصۡرِمُنَّهَا مُصۡبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسۡتَثۡنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيۡهَا طَآئِفٞ مِّن رَّبِّكَ

که خواهند چید[میوهٔ] باغ را صبحگاهان ﴿۱۷﴾ و استثناء نخواهند کرد[سهم مساکین را] ﴿۱۸﴾ پس دور زد بر آن [باغ] آفتی از پروردگار تو

وَهُمۡ نَآئِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصۡبَحَتۡ كَٱلصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوۡاْ مُصۡبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ

درحالی که خواب بودند ﴿۱۹﴾ پس سوخته و سیاه شد [آن باغ] مانند شب تیره ﴿۲۰﴾ پس آواز دادند یکدیگر را صبحگاهان ﴿۲۱﴾ اینکه

ٱغۡدُواْ عَلَىٰ حَرۡثِكُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَٱنطَلَقُواْ وَهُمۡ يَتَخَٰفَتُونَ ﴿٢٣﴾

بامداد حرکت کنید بر کشتزار خود اگر چینندگان اید ﴿۲۲﴾ پس راه افتادند درحالی که با یکدیگر آهسته می گفتند ﴿۲۳﴾

أَن لَّا يَدۡخُلَنَّهَا ٱلۡيَوۡمَ عَلَيۡكُم مِّسۡكِينٞ ﴿٢٤﴾ وَغَدَوۡاْ عَلَىٰ حَرۡدٖ قَٰدِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا

که داخل نشود در باغ امروز بر شما هیچ بینوایی ﴿۲۴﴾ و بامداد رفتند درحالی که بر منع [مساکین] توانا بودند ﴿۲۵﴾ پس چون

رَأَوۡهَا قَالُوٓاْ إِنَّا لَضَآلُّونَ ﴿٢٦﴾ بَلۡ نَحۡنُ مَحۡرُومُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوۡسَطُهُمۡ أَلَمۡ أَقُل

دیدند آن را [سیاه و سوخته] گفتند همانا ما راه را گم کرده ایم ﴿۲۶﴾ بلکه ما محروم شده ایم ﴿۲۷﴾ گفت بهترین ایشان آیا نگفتم

لَّكُمۡ لَوۡلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُواْ سُبۡحَٰنَ رَبِّنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقۡبَلَ

به شما چرا به پاکی نمی ستایید [الله را] ﴿۲۸﴾ گفتند پاک است پروردگار ما همانا ما بوده ایم ستمکاران ﴿۲۹﴾ پس روی آوردند

بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ يَتَلَٰوَمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُواْ يَٰوَيۡلَنَآ إِنَّا كُنَّا طَٰغِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ

برخی شان بر برخی دیگر درحالی که یکدیگر را ملامت می کردند ﴿۳۰﴾ گفتند وای بر ما همانا ما بوده ایم سرکش ﴿۳۱﴾ شاید

رَبُّنَآ أَن يُبۡدِلَنَا خَيۡرٗا مِّنۡهَآ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا رَٰغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ ٱلۡعَذَابُۖ وَلَعَذَابُ

پروردگار ما عوض دهد ما را بهتر از آن باغ بی گمان ما به سوی پروردگار خود راغبیم ﴿۳۲﴾ این چنین است عذاب و هر آینه عذاب

ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ لِلۡمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمۡ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ

آخرت بزرگ تر است اگر می دانستند ﴿۳۳﴾ بی گمان برای پرهیزکاران نزد پروردگارشان باغ های پرنعمت است

﴿٣٤﴾ أَفَنَجۡعَلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ كَٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمۡ كَيۡفَ تَحۡكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمۡ

﴿۳۴﴾ آیا قرار می دهیم فرمانبرداران را مانند بزهکاران ﴿۳۵﴾ چه شده است شما را ؟ چگونه حکم می کنید ﴿۳۶﴾ یا

لَكُمۡ كِتَٰبٞ فِيهِ تَدۡرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمۡ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمۡ لَكُمۡ أَيۡمَٰنٌ

شما را کتابی است که در آن می خوانید ﴿۳۷﴾ همانا برای شماست در آن آنچه برمی گزینید ﴿۳۸﴾ آیا برای شما پیمان هایی است

عَلَيۡنَا بَٰلِغَةٌ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ إِنَّ لَكُمۡ لَمَا تَحۡكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلۡهُمۡ أَيُّهُم

برضدّ ما که می رسد تا روز رستاخیز که همانا برای شماست هر آنچه حکم کنید ﴿۳۹﴾ بپرس از آنان[بزهکاران] که کدامشان

بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمۡ لَهُمۡ شُرَكَآءُ فَلۡيَأۡتُواْ بِشُرَكَآئِهِمۡ إِن كَانُواْ صَٰدِقِينَ ﴿٤١﴾

به آن ضامن است ﴿۴۰﴾ یا برای ایشان شریکانی است؟ پس بیاورند شریکان خود را اگر راست گویان اند ﴿۴۱﴾

يَوۡمَ يُكۡشَفُ عَن سَاقٖ وَيُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

روزی که بالا زده شود [دامن] از ساق [کار سخت شود] و دعوت می شوند به سجده کردن ولی نتوانند ﴿۴۲﴾

خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ وَقَدۡ كَانُواْ يُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ وَهُمۡ سَٰلِمُونَ

درحالی که فروهشته باشند چشم های شان [از شرمندگی] پوشاند آنان را ذلّت و به تحقیق دعوت می شدند [در دنیا] به سجده کردن درحالی که ایشان تندرست بودند ﴿۴۳﴾

فَذَرۡنِي وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِۖ سَنَسۡتَدۡرِجُهُم مِّنۡ حَيۡثُ

﴿۴۳﴾ پس واگذار مرا با کسی را که تکذیب می کند این سخن [قرآن] را اکنون به تدریج آنها را فروخواهیم گرفت از جایی که

لَا يَعۡلَمُونَ ﴿۴۴﴾ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ كَيۡدِي مَتِينٌ ﴿۴۵﴾ أَمۡ تَسۡـَٔلُهُمۡ أَجۡرٗا فَهُم

نمی دانند ﴿۴۴﴾ و مهلت می دهم آنان را بی گمان نقشهٔ من استوار است ﴿۴۵﴾ یا مگر می خواهی از ایشان مزدی را پس ایشان

مِّن مَّغۡرَمٖ مُّثۡقَلُونَ ﴿۴۶﴾ أَمۡ عِندَهُمُ ٱلۡغَيۡبُ فَهُمۡ يَكۡتُبُونَ ﴿۴۷﴾ فَٱصۡبِرۡ

از غرامتی [بزرگ] گرانبارند ﴿۴۶﴾ یا مگر نزدشان غیب است پس آنان می نویسند ﴿۴۷﴾ پس شکیبا باش

لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ ٱلۡحُوتِ إِذۡ نَادَىٰ وَهُوَ مَكۡظُومٞ ﴿۴۸﴾ لَّوۡلَآ

برای حکم پروردگار خود و مباش مانند همدم آن ماهی [یونس] آنگاه که ندا کرد درحالی که پر اندوه بود ﴿۴۸﴾ اگر نبود

أَن تَدَٰرَكَهُۥ نِعۡمَةٞ مِّن رَّبِّهِۦ لَنُبِذَ بِٱلۡعَرَآءِ وَهُوَ مَذۡمُومٞ ﴿۴۹﴾ فَٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ

اینکه دریافت او را نعمتی از پروردگارش البته انداخته می شد به بیابان خشک و بی گیاه درحالی که درخور نکوهش بود ﴿۴۹﴾ باز برگزید او را پروردگارش

فَجَعَلَهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿۵۰﴾ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَيُزۡلِقُونَكَ بِأَبۡصَٰرِهِمۡ

و قرار داد او را از شایستگان ﴿۵۰﴾ و هر آینه نزدیک است کسانی که کافر شدند که بلغزانند تو را با چشم های خود

لَمَّا سَمِعُواْ ٱلذِّكۡرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجۡنُونٞ ﴿۵۱﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿۵۲﴾

چون شنیدند قرآن را و می گویند بی گمان او دیوانه است ﴿۵۱﴾ درحالی که نیست این قرآن مگر پندی برای جهانیان ﴿۵۲﴾

ترتیبها ۶۹ — سُورَةُ الحَاقَّةِ — آیاتها ۵۲

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

ٱلۡحَآقَّةُ ﴿۱﴾ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ﴿۲﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ﴿۳﴾ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ

آن [حادثهٔ] راستین ﴿۱﴾ چیست آن [حادثهٔ] راستین ﴿۲﴾ و چه چیز آگاه کرد تو را که چیست آن [حادثهٔ] راستین ﴿۳﴾ تکذیب کردند ثمود

وَعَادُۢ بِٱلۡقَارِعَةِ ﴿۴﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهۡلِكُواْ بِٱلطَّاغِيَةِ ﴿۵﴾ وَأَمَّا

و عاد آن [حادثهٔ] کوبنده را ﴿۴﴾ پس امّا ثمود پس هلاک شدند به آن [صاعقهٔ] سرکش ﴿۵﴾ و امّا

عَادٞ فَأُهۡلِكُواْ بِرِيحٖ صَرۡصَرٍ عَاتِيَةٖ ﴿۶﴾ سَخَّرَهَا عَلَيۡهِمۡ

عاد پس هلاک شدند با بادی تند بنیان کن ﴿۶﴾ مسلّط کرد الله آن را بر آنان

سَبۡعَ لَيَالٖ وَثَمَٰنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومٗاۖ فَتَرَى ٱلۡقَوۡمَ فِيهَا صَرۡعَىٰ

هفت شب و هشت روز پی درپی پس می دیدی آن گروه را در آن از پای افتاده

كَأَنَّهُمۡ أَعۡجَازُ نَخۡلٍ خَاوِيَةٖ ﴿۷﴾ فَهَلۡ تَرَىٰ لَهُم مِّنۢ بَاقِيَةٖ ﴿۸﴾

گویی آنها تنه های درخت خرمای فروافتاده اند ﴿۷﴾ پس آیا می بینی از ایشان هیچ باقی‌مانده ای ﴿۸﴾

وَجَآءَ فِرۡعَوۡنُ وَمَن قَبۡلَهُۥ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتُ بِٱلۡخَاطِئَةِ ﴿٩﴾ فَعَصَوۡاْ رَسُولَ
و انجام دادند فرعون و آنان که پیش از وی بودند و شهرهای واژگون شده گناه وخطا را (۹) پس نافرمانی کردند فرستادهٔ

رَبِّهِمۡ فَأَخَذَهُمۡ أَخۡذَةٗ رَّابِيَةً ﴿١٠﴾ إِنَّا لَمَّا طَغَا ٱلۡمَآءُ حَمَلۡنَٰكُمۡ فِي ٱلۡجَارِيَةِ
پروردگار خود را پس بگرفت آنان را الله به کیفری سخت (۱۰) بی گمان ما وقتی که طغیان کرد آب برداشتیم شما را در کشتی روان

﴿١١﴾ لِنَجۡعَلَهَا لَكُمۡ تَذۡكِرَةٗ وَتَعِيَهَآ أُذُنٞ وَٰعِيَةٞ ﴿١٢﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ
(۱۱) تا قرار دهیم آن [واقعه] را برای شما مایهٔ پندی و نگهدارد و بفهمدآن را گوش شنوا (۱۲) پس چون دمیده شود در صور

نَفۡخَةٞ وَٰحِدَةٞ ﴿١٣﴾ وَحُمِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةٗ وَٰحِدَةٗ ﴿١٤﴾
دمیدن یک بار (۱۳) و برداشته شود زمین و کوه ها و درهم کوبیده شوند یکباره (۱۴)

فَيَوۡمَئِذٖ وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾ وَٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَهِيَ يَوۡمَئِذٖ وَاهِيَةٞ
پس آن روز واقع شود آن واقع شونده (۱۵) و پاره شود آسمان پس آن در آن روز [آسمان] سست خواهد بود

﴿١٦﴾ وَٱلۡمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرۡجَآئِهَاۚ وَيَحۡمِلُ عَرۡشَ رَبِّكَ فَوۡقَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ ثَمَٰنِيَةٞ
(۱۶) و فرشتگان بر اطراف آن باشند و بردارند عرش پروردگارت را بالای خود آن روز هشت فرشته

﴿١٧﴾ يَوۡمَئِذٖ تُعۡرَضُونَ لَا تَخۡفَىٰ مِنكُمۡ خَافِيَةٞ ﴿١٨﴾ فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ
(۱۷) در آن روز عرضه می شوید [به پیشگاه الله] پوشیده نماند از شما هیچ پوشیده ای [از اسرار شما] (۱۸) پس امّا آن که داده شود

كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ هَآؤُمُ ٱقۡرَءُواْ كِتَٰبِيَهۡ ﴿١٩﴾ إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي مُلَٰقٍ
نامهٔ اعمال او به دست راست او پس گوید بگیرید بخوانید نامهٔ اعمال مرا (۱۹) همانا من می دانستم که من خواهم رسید

حِسَابِيَهۡ ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٖ رَّاضِيَةٖ ﴿٢١﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٖ ﴿٢٢﴾
[با] حساب [اعمال] خودم (۲۰) پس او در یک زندگانی پسندیده ای خواهد بود (۲۱) در بهشتی والا (۲۲)

قُطُوفُهَا دَانِيَةٞ ﴿٢٣﴾ كُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ هَنِيٓـَٔۢا بِمَآ أَسۡلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡأَيَّامِ
که میوه های آن در دسترس است (۲۳) بخورید و بنوشید گوارا به عوض آنچه پیش فرستاده بودید در روزهای

ٱلۡخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي لَمۡ أُوتَ كِتَٰبِيَهۡ
گذشته (۲۴) و امّا کسی که داده شود نامهٔ اعمالش به دست چپ او پس گوید ای کاش داده نمی شد مرا نامهٔ اعمال من

﴿٢٥﴾ وَلَمۡ أَدۡرِ مَا حِسَابِيَهۡ ﴿٢٦﴾ يَٰلَيۡتَهَا كَانَتِ ٱلۡقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَآ أَغۡنَىٰ
(۲۵) و نمی دانستم که چیست حساب من (۲۶) ای کاش مرگ پایان بخش بود (۲۷) سودی نداشت

سکته لطیفه
علی
الف عوجا

عَنِّي مَالِيَهۡۜ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّي سُلۡطَٰنِيَهۡ ﴿٢٩﴾ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ ٱلۡجَحِيمَ
به حال من دارایی من (۲۸) از دست برفت از من قدرت من (۲۹) بگیرید او را به [گردن] او طوق اندازید (۳۰) سپس در آتش برافروخته

صَلُّوهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِي سِلۡسِلَةٖ ذَرۡعُهَا سَبۡعُونَ ذِرَاعٗا فَٱسۡلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُۥ
درافکنید او را (۳۱) آنگاه در زنجیری که درازی آن هفتاد گز است درآورید او را (۳۲) همانا او

كَانَ لَا يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ﴿٣٤﴾
کسی بود که ایمان نمی آورد به الله بزرگ (۳۳) و ترغیب نمی کرد به طعام دادن بینوا (۳۴)

فَلَيْسَ لَهُ ٱلْيَوْمَ هَٰهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَا يَأْكُلُهُۥٓ

پس نیست برای او امروز در اینجا دوستی صمیمی (۳۵) و نیست او را هیچ خوردنی مگر از خونابه و چرک (۳۶) که نمی خورد آن را

إِلَّا ٱلْخَٰطِـُٔونَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾

مگر خطاکاران (۳۷) پس به تاکید سوگند به آنچه می بینید (۳۸) و به آنچه نمی بینید (۳۹)

إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾

که این [قرآن] قطعاً گفتار فرستاده‌ای بزرگوارست (۴۰) و نیست آن سخن شاعری اندکی شما ایمان می آورید (۴۱)

وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ

و نیست سخن کاهنی شما اندکی فکر می کنید (۴۲) فروفرستاده شده از پروردگار جهانیان است (۴۳) و اگر

تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ ٱلْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِٱلْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا

می بست بر ما برخی سخنان را (۴۴) قطعاً می گرفتیم از او دست راستش را [تاب و توان را از او می گرفتیم] (۴۵) سپس می بریدیم

مِنْهُ ٱلْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ

رگ دل او را (۴۶) پس نبود از شما هیچ کس از او باز دارنده (۴۷) و همانا آن پندی است

لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى

برای پرهیزکاران (۴۸) و همانا ما می دانیم که برخی از شما تکذیب کنندگانید (۴۹) و همانا قرآن مایهٔ حسرتی است بر

ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

کافران (۵۰) و همانا آن [قرآن] حق مسلم است (۵۱) پس به پاکی بستای نام پروردگار بزرگ خود را (۵۲)

ترتیبها ۷۰ — ## سُورَةُ المَعَارِج — آیاتها ۴۴

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

سَأَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَٰفِرِينَ لَيْسَ لَهُۥ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ

درخواست کرد درخواست کننده ای عذابی شدنی را (۱) برای کافران نیست برای آن هیچ بازدارنده ای (۲) از سوی

ٱللَّهِ ذِى ٱلْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ إِلَيْهِ فِى

الله دارای پایگاه های بلند (۳) بالا می روند فرشتگان و روح به سوی او در

يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَٱصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾

روزی که هست مقدار آن پنجاه هزار سال (۴) پس صبر کن صبری نیکو (۵)

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُۥ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَىٰهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ ٱلسَّمَآءُ كَٱلْمُهْلِ

همانا آنها می بینند آن را دور (۶) و ما می بینیم آن را نزدیک (۷) روزی که می شود آسمان مانند فلز گداخته

﴿٨﴾ وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

(۸) و می شود کوه ها مانند پشم رنگین (۹) و نپرسد هیچ دوستی از [حال] دوستی دیگر (۱۰)

يُبَصَّرُونَهُمْ ۚ يَوَدُّ ٱلْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾
درحالی که نمایانده شوند [دوستان به دوستان] دوست می‌دارد بزهکار کاش به عوض دهد از عذاب آن روز فرزندان خود را ﴿۱۱﴾

وَصَٰحِبَتِهِۦ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ ٱلَّتِي تُـْٔوِيهِ ﴿١٣﴾ وَمَن فِي ٱلْأَرْضِ
و همسرش و برادر خود را ﴿۱۲﴾ و خویشاوندانش را که او را پناه می دادند ﴿۱۳﴾ و هرکه در زمین است

جَمِيعًا ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةً لِّلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدْعُواْ
همه را آنگاه نجات دهد او را ﴿۱۴﴾ چنین نیست همانا آن آتش زبانه می کشد ﴿۱۵﴾ درحالی که پوست را می کند ﴿۱۶﴾ فرامی خواند

مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰٓ ﴿١٨﴾ ۞ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ خُلِقَ هَلُوعًا
هرکه را که پشت گردانیده و روی برتافته است ﴿۱۷﴾ و جمع کرده [مال را] و بیندوخته است ﴿۱۸﴾ همانا انسان آفریده شده آزمندِ ناشکیبا

سه چهارم حزب ۵۷

﴿١٩﴾ إِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾ إِلَّا
﴿۱۹﴾ هرگاه برسد به او گزند ناله و بی تابی می کند ﴿۲۰﴾ و چون برسد به او خوبی بازمی دارد وبخل می ورزد ﴿۲۱﴾ مگر

ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ ٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَآئِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱلَّذِينَ فِيٓ
آن نماز گزاران ﴿۲۲﴾ آنان که خود بر نمازشان مداومت دارند ﴿۲۳﴾ و آنان که در

أَمْوَٰلِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾ لِّلسَّآئِلِ وَٱلْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾ وَٱلَّذِينَ يُصَدِّقُونَ
اموالشان حقّی معلوم است ﴿۲۴﴾ برای گدا و محروم ﴿۲۵﴾ و آنان که تصدیق می کنند

بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٢٦﴾ وَٱلَّذِينَ هُم مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ
روز جزاء را ﴿۲۶﴾ و آنان که خود از عذاب پروردگارشان بیمناکند ﴿۲۷﴾ همانا عذاب

رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَٰفِظُونَ ﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ
پروردگارشان ایمنی ناپذیر است ﴿۲۸﴾ و آنان که خود دامن هایشان را نگه دارندگان اند ﴿۲۹﴾ مگر بر

أَزْوَٰجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ٱبْتَغَىٰ وَرَآءَ
همسرانشان یا آنچه مالک شده دستهایشان [کنیزانشان] که [در این صورت] آنان درخور سرزنش نیستند ﴿۳۰﴾ پس هرکه بجوید فراتر از

ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْعَادُونَ ﴿٣١﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ لِأَمَٰنَٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَٰعُونَ
آن را پس آنان خود تجاوزگران اند ﴿۳۱﴾ و آنان که خود امانت ها و پیمان های خود را رعایت کنندگان اند

﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِشَهَٰدَٰتِهِمْ قَآئِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ
﴿۳۲﴾ و آنان که خود به گواهی های خویش پایبندان اند ﴿۳۳﴾ و آنان که خود بر نمازشان محافظت می کنند

﴿٣٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ فِي جَنَّٰتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾ فَمَالِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ
﴿۳۴﴾ آنان در بهشت هایی گرامی داشته شدگان اند ﴿۳۵﴾ پس چه شده است آنان که کفر ورزیدند به سوی تو شتابان اند

﴿٣٦﴾ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ ٱمْرِيٍٕ مِّنْهُمْ
﴿۳۶﴾ از جانب راست و از چپ گروه گروه شده اند ﴿۳۷﴾ آیا طمع می ورزد هر کسی از ایشان

أَن يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّا خَلَقْنَٰهُم مِّمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾
که داخل شود به باغی پرنعمت ﴿۳۸﴾ نه چنین است همانا ما آفریده ایم آنان را از آنچه می دانند ﴿۳۹﴾

فَلَآ أُقۡسِمُ بِرَبِّ ٱلۡمَشَٰرِقِ وَٱلۡمَغَٰرِبِ إِنَّا لَقَٰدِرُونَ ﴿٤٠﴾ عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ
پس به تاکید سوگند به پروردگار مشرق ها و مغرب ها که همانا ما توانائیم (۴۰) بر اینکه جایگزین کنیم بهتر از آنان را

وَمَا نَحۡنُ بِمَسۡبُوقِينَ ﴿٤١﴾ فَذَرۡهُمۡ يَخُوضُواْ وَيَلۡعَبُواْ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي
و نیستیم ما وامانده [و ناتوان] (۴۱) پس بگذار آنان را تا فرو روند در سخنان باطل و بازی کنند تا اینکه دیدار کنند آن روز خود را که

يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوۡمَ يَخۡرُجُونَ مِنَ ٱلۡأَجۡدَاثِ سِرَاعٗا كَأَنَّهُمۡ إِلَىٰ نُصُبٖ يُوفِضُونَ
وعده داده شده اند (۴۲) روزی که برآیند از قبرها شتابان گویی که آنان به سوی نشانه ای می دوند

﴿٤٣﴾ خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۚ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمُ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾
(۴۳) درحالی که فروافتاده چشم هایشان فراگرفته ایشان را ذلّتی [وصف ناپذیر] آن همان روزی است که وعده داده می شدند (۴۴)

ترتیبها ۷۱ — سُورَةُ نُوحٍ — آیاتها ۲۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرۡ قَوۡمَكَ مِن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَهُمۡ
همانا ما فرستادیم نوح را به سوی قومش اینکه بیم ده قوم خود را پیش از آنکه بیاید به آنها

عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ إِنِّي لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ أَنِ ٱعۡبُدُواْ
عذابی دردناک (۱) گفت ای قوم من بی گمان من برای شما بیم دهنده ای آشکارم (۲) اینکه بپرستید

ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾ يَغۡفِرۡ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمۡ وَيُؤَخِّرۡكُمۡ
الله را و پروا کنید از او و اطاعت کنید مرا (۳) که بیامرزد برای شما برخی گناهان شما را و مهلت دهد شما را

إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمًّىۚ إِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ إِذَا جَآءَ لَا يُؤَخَّرُۚ لَوۡ كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ
تا سرآمدی معیّن همانا سرآمد الله چون بیاید به تأخیر نمی افتد اگر می دانستید [به اطاعت الله بازمی گشتید]

﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوۡتُ قَوۡمِي لَيۡلٗا وَنَهَارٗا ﴿٥﴾ فَلَمۡ يَزِدۡهُمۡ دُعَآءِيٓ إِلَّا
(۴) گفت [ای] پروردگارم همانا من دعوت کردم قوم خود را شب و روز (۵) پس نیفزود آنان را دعوت من جز

فِرَارٗا ﴿٦﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوۡتُهُمۡ لِتَغۡفِرَ لَهُمۡ جَعَلُوٓاْ أَصَٰبِعَهُمۡ
رمیدن (۶) و بی گمان من هرگاه که دعوت کردم آنان را تا بیامرزی [گناهان] ایشان را قرار دادند انگشتان خود را

فِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَٱسۡتَغۡشَوۡاْ ثِيَابَهُمۡ وَأَصَرُّواْ وَٱسۡتَكۡبَرُواْ ٱسۡتِكۡبَارٗا
در گوشهایشان و به خود درپیچیدند جامه های خود را و پافشاری کردند [بر کفر] و تکبّر ورزیدند تکبّر ورزیدنی

﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوۡتُهُمۡ جِهَارٗا ﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّيٓ أَعۡلَنتُ لَهُمۡ وَأَسۡرَرۡتُ
(۷) سپس بی گمان دعوت کردم آنان را با صدای بلند (۸) باز همانا من آشکار ساختم برای آنان و [نهانی] به راز نهادم

لَهُمۡ إِسۡرَارٗا ﴿٩﴾ فَقُلۡتُ ٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارٗا ﴿١٠﴾
برای شان راز نهادنی (۹) پس گفتم آمرزش بخواهید از پروردگارتان زیرا او بسیار آمرزنده است (۱۰)

يُرۡسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيۡكُم مِّدۡرَارٗا ﴿١١﴾ وَيُمۡدِدۡكُم بِأَمۡوَٰلٖ وَبَنِينَ وَيَجۡعَل
فروفرستد [باران] آسمان را بر شما ریزان ﴿۱۱﴾ یاری دهد شما را با اموال و فرزندان و قرار دهد

لَّكُمۡ جَنَّٰتٖ وَيَجۡعَل لَّكُمۡ أَنۡهَٰرٗا ﴿١٢﴾ مَّا لَكُمۡ لَا تَرۡجُونَ لِلَّهِ وَقَارٗا ﴿١٣﴾
برای شما باغ هایی و قرار می دهد برای شما جوی هایی ﴿۱۲﴾ چه شده شما را که در نظر نمی گیرید برای الله شکوه و بزرگی را ﴿۱۳﴾

وَقَدۡ خَلَقَكُمۡ أَطۡوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمۡ تَرَوۡاْ كَيۡفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖ
حال آنکه آفریده است شما را گونه گون ﴿۱۴﴾ آیا ندیده اید چگونه آفریده الله هفت آسمان را

طِبَاقٗا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ ٱلۡقَمَرَ فِيهِنَّ نُورٗا وَجَعَلَ ٱلشَّمۡسَ سِرَاجٗا ﴿١٦﴾
طبقه طبقه ﴿۱۵﴾ و قرار داده ماه را در میان آنها تابان و قرار داده است آفتاب را چراغی فروزان ﴿۱۶﴾

وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ نَبَاتٗا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمۡ فِيهَا وَيُخۡرِجُكُمۡ
و الله رویانیده است شما را از زمین روییدنی [شگرف] ﴿۱۷﴾ سپس برمی گردانید شما را در آن و بیرون می آورد شما را

إِخۡرَاجٗا ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ بِسَاطٗا ﴿١٩﴾ لِّتَسۡلُكُواْ مِنۡهَا
بیرون آوردنی [چنانکه باید] ﴿۱۸﴾ و الله قرار داد برای شما زمین را بستری گسترده ﴿۱۹﴾ تا در نوردید از آن

سُبُلٗا فِجَاجٗا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٞ رَّبِّ إِنَّهُمۡ عَصَوۡنِي وَٱتَّبَعُواْ مَن لَّمۡ يَزِدۡهُ
راه‌های پهناور را ﴿۲۰﴾ گفت نوح [ای] پروردگارم همانا آنان مرا نافرمانی کردند و پیروی کردند از کسی که نیفزوده او را

مَالُهُۥ وَوَلَدُهُۥٓ إِلَّا خَسَارٗا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُواْ مَكۡرٗا كُبَّارٗا ﴿٢٢﴾ وَقَالُواْ
مالش و فرزندش مگر زیانکاری ﴿۲۱﴾ و نیرنگ زدند نیرنگی بس بزرگ ﴿۲۲﴾ و گفتند

لَا تَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمۡ وَلَا تَذَرُنَّ وَدّٗا وَلَا سُوَاعٗا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ
هرگز رها مکنید اله های خود را و هرگز رها مکنید وَدّ و نه سواع و نه یغوث و یعوق

وَنَسۡرٗا ﴿٢٣﴾ وَقَدۡ أَضَلُّواْ كَثِيرٗاۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا ضَلَٰلٗا ﴿٢٤﴾
و نسر را ﴿۲۳﴾ و بی گمان گمراه کردند بسیاری را و میفزای ستمکاران را مگر گمراهی ﴿۲۴﴾

مِّمَّا خَطِيٓـَٰٔتِهِمۡ أُغۡرِقُواْ فَأُدۡخِلُواْ نَارٗا فَلَمۡ يَجِدُواْ لَهُم مِّن دُونِ
آنان به سبب گناهانشان غرق گشتند و داخل شدند در آتش پس نیافتند برای خود در برابر

ٱللَّهِ أَنصَارٗا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٞ رَّبِّ لَا تَذَرۡ عَلَى ٱلۡأَرۡضِ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ
الله یاورانی را ﴿۲۵﴾ و گفت نوح [ای] پروردگارم مگذار بر روی زمین از این کافران

دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِن تَذَرۡهُمۡ يُضِلُّواْ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوٓاْ إِلَّا فَاجِرٗا
هیچ کسی را ﴿۲۶﴾ همانا تو اگر بگذاری ایشان را گمراه می کنند بندگان تو را و نزایند مگر بدکار

كَفَّارٗا ﴿٢٧﴾ رَّبِّ ٱغۡفِرۡ لِي وَلِوَٰلِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيۡتِيَ
ناسپاس را ﴿۲۷﴾ [ای] پروردگارم بیامرز مرا و پدر و مادر مرا و هر کسی را که داخل شوید در خانهٔ من

مُؤۡمِنٗا وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا تَبَارَۢا ﴿٢٨﴾
درحالی که مؤمن باشد و جمیع مردان مؤمن و زنان با ایمان را و میفزای ستمکاران را جز هلاکت ﴿۲۸﴾

ترتیبها ۷۲ — سُورَةُ الجِنّ — آیاتها ۲۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

حزب ۵۸

قُلۡ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسۡتَمَعَ نَفَرٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَقَالُوٓاْ إِنَّا سَمِعۡنَا قُرۡءَانًا
بگو وحی شده به من که گوش فرادادند گروهی از جنّیان پس گفتند همانا ما شنیدیم قرآنی

عَجَبٗا ﴿١﴾ يَهۡدِيٓ إِلَى ٱلرُّشۡدِ فَـَٔامَنَّا بِهِۦۖ وَلَن نُّشۡرِكَ بِرَبِّنَآ أَحَدٗا ﴿٢﴾
شگفت آور ﴿١﴾ که رهنمون می کند به هدایت پس ایمان آوردیم به آن و هرگز شریک نسازیم به پروردگار خود کسی را ﴿٢﴾

وَأَنَّهُۥ تَعَٰلَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا ٱتَّخَذَ صَٰحِبَةٗ وَلَا وَلَدٗا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُۥ كَانَ
و اینکه بلند است شأن پروردگار ما نگرفته است همسری را و نه فرزندی را ﴿٣﴾ و اینکه

يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى ٱللَّهِ شَطَطٗا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن تَقُولَ ٱلۡإِنسُ
می گفت فردی نابخرد [از] ما بر الله سخنی ناروا ﴿٤﴾ و اینکه ما گمان می کردیم که هرگز نمی گویند انسان

وَٱلۡجِنُّ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٞ مِّنَ ٱلۡإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٖ
و جن بر الله دروغی را ﴿٥﴾ و اینکه مردانی از انسان که پناه می بردند به مردانی

مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَزَادُوهُمۡ رَهَقٗا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمۡ ظَنُّواْ كَمَا ظَنَنتُمۡ أَن لَّن يَبۡعَثَ
از جنّ و افزودند آنان را سرکشی ﴿٦﴾ و اینکه آنان گمان بردند چنانکه شما [انسان ها] گمان بردید که هرگز بر نیانگیزد

ٱللَّهُ أَحَدٗا ﴿٧﴾ وَأَنَّا لَمَسۡنَا ٱلسَّمَآءَ فَوَجَدۡنَٰهَا مُلِئَتۡ حَرَسٗا
الله کسی را ﴿٧﴾ و اینکه ما خواستیم دست یابیم به آسمان ولی یافتیم آن را پر شده از نگهبانان

شَدِيدٗا وَشُهُبٗا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقۡعُدُ مِنۡهَا مَقَٰعِدَ لِلسَّمۡعِۖ فَمَن
نیرومند و ستارگان آتشین ﴿٨﴾ و اینکه ما می نشستیم در نشستنگاه هایی از آن برای شنیدن [خبرهای آسمانی] پس کسی که

يَسۡتَمِعِ ٱلۡأٓنَ يَجِدۡ لَهُۥ شِهَابٗا رَّصَدٗا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدۡرِيٓ أَشَرٌّ أُرِيدَ
گوش فرادارد اکنون بیابد برای خود ستاره ای آتشین را در کمین ﴿٩﴾ و اینکه ما نمی دانیم آیا گزندی خواسته شده

بِمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ أَمۡ أَرَادَ بِهِمۡ رَبُّهُمۡ رَشَدٗا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا ٱلصَّٰلِحُونَ
در حق آنان که در زمین اند یا خواسته است در حق آنها پروردگارشان هدایت را ﴿١٠﴾ و اینکه برخی از ما شایستگانند

وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَۖ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدٗا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن نُّعۡجِزَ
و برخی از ما جز این اند ما بر راه‌های گوناگونیم ﴿١١﴾ و اینکه ما دانستیم که هرگز عاجز نتوانیم کرد

ٱللَّهَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَن نُّعۡجِزَهُۥ هَرَبٗا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعۡنَا ٱلۡهُدَىٰٓ
الله را در زمین و عاجز نتوانیم کرد او را با فرار کردن [از سلطهٔ او] ﴿١٢﴾ و اینکه ما چون شنیدیم هدایت [قرآن] را

ءَامَنَّا بِهِۦۖ فَمَن يُؤۡمِنۢ بِرَبِّهِۦ فَلَا يَخَافُ بَخۡسٗا وَلَا رَهَقٗا ﴿١٣﴾
ایمان آوردیم به آن پس هرکه ایمان آورد به پروردگارش پس نمی ترسد از هیچ کاستی و نه از هیچ ستمی ﴿١٣﴾

وَأَنَّا مِنَّا ٱلۡمُسۡلِمُونَ وَمِنَّا ٱلۡقَٰسِطُونَۖ فَمَنۡ أَسۡلَمَ فَأُوْلَٰٓئِكَ
و اینکه برخی از ما فرمانبردار و برخی از ما ستمکارند پس کسانی که فرمانبردار شوند پس آنان

تَحَرَّوۡاْ رَشَدٗا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا ٱلۡقَٰسِطُونَ فَكَانُواْ لِجَهَنَّمَ حَطَبٗا ﴿١٥﴾
برگزیدند هدایت ۱۴ و امّا ستمکاران سرانجام خواهند بود برای دوزخ هیزمی ۱۵

وَأَلَّوِ ٱسۡتَقَٰمُواْ عَلَى ٱلطَّرِيقَةِ لَأَسۡقَيۡنَٰهُم مَّآءً غَدَقٗا ﴿١٦﴾ لِّنَفۡتِنَهُمۡ
و اینکه اگر استقامت کنند بر راه راست البته می نوشانیم به آنان آبی فراوان را ۱۶ تا بیازماییم ایشان را

فِيهِۚ وَمَن يُعۡرِضۡ عَن ذِكۡرِ رَبِّهِۦ يَسۡلُكۡهُ عَذَابٗا صَعَدٗا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ
در آن و هرکه اِعراض کند از ذکر پروردگارش وارد می کند او را در عذابی سخت ۱۷ و اینکه

ٱلۡمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدۡعُواْ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدٗا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُۥ لَمَّا قَامَ عَبۡدُ ٱللَّهِ
مسجدها از آنِ الله هستند پس نخوانید با الله هیچ کس را ۱۸ و اینکه چون برخاست بندهٔ الله

يَدۡعُوهُ كَادُواْ يَكُونُونَ عَلَيۡهِ لِبَدٗا ﴿١٩﴾ قُلۡ إِنَّمَآ أَدۡعُواْ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ
که بخواند او را نزدیک بود که بر او ازدحام کنند ۱۹ بگو جز این نیست که می خوانم پروردگار خود را و شریک نمی سازم

بِهِۦٓ أَحَدٗا ﴿٢٠﴾ قُلۡ إِنِّي لَآ أَمۡلِكُ لَكُمۡ ضَرّٗا وَلَا رَشَدٗا ﴿٢١﴾ قُلۡ إِنِّي
با او هیچ کس را ۲۰ بگو بی گمان من در اختیار ندارم برای شما هیچ زیانی و نه سودی را ۲۱ بگو بی گمان من

لَن يُجِيرَنِي مِنَ ٱللَّهِ أَحَدٞ وَلَنۡ أَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلۡتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَٰغٗا
هرگز پناه ندهد مرا از [عذاب] الله هیچ کسی و هرگز نیابم جز او هیچ پناهگاهی ۲۲ جز رساندن

مِّنَ ٱللَّهِ وَرِسَٰلَٰتِهِۦۚ وَمَن يَعۡصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ
از سوی الله و [رساندن] پیام های او [وظیفه ای ندارم] و هرکه نافرمانی کند از الله و رسول او پس همانا برای اوست آتش دوزخ

خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوۡاْ مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعۡلَمُونَ
جاویدان باشند در آن همیشه ۲۳ تا وقتی که بینند آنچه را وعده داده می شوند پس به زودی خواهند دانست

مَنۡ أَضۡعَفُ نَاصِرٗا وَأَقَلُّ عَدَدٗا ﴿٢٤﴾ قُلۡ إِنۡ أَدۡرِيٓ أَقَرِيبٞ
که چه کسی ناتوان تر از جهت یاور و کمتر است به شمار ۲۴ بگو نمی دانم آیا نزدیک است

مَّا تُوعَدُونَ أَمۡ يَجۡعَلُ لَهُۥ رَبِّيٓ أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ فَلَا
آنچه وعده داده می شوید یا قرار می دهد برای آن پروردگار من زمانی دراز را ۲۵ دانندهٔ غیب است پس

يُظۡهِرُ عَلَىٰ غَيۡبِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ٱرۡتَضَىٰ مِن رَّسُولٖ فَإِنَّهُۥ
آگاه نمی گرداند بر غیب خود هیچ کس را ۲۶ مگر کسی را که از او خشنود باشد از پیامبری پس همانا او

يَسۡلُكُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهِۦ رَصَدٗا ﴿٢٧﴾ لِّيَعۡلَمَ أَن قَدۡ أَبۡلَغُواْ
روانه می کند از پیش روی او و از پشت سرش نگهبانانی را [برای حفظ او] ۲۷ تا بداند [معلوم بدارد] که هر آینه رسانیده اند

رِسَٰلَٰتِ رَبِّهِمۡ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيۡهِمۡ وَأَحۡصَىٰ كُلَّ شَيۡءٍ عَدَدَۢا ﴿٢٨﴾
پیام های پروردگار خود را و احاطه یافته به آنچه که نزد ایشان است و آمار گرفته است هر چیزی را به شمار ۲۸

ترتیبها ۷۳ سُورَةُ الْمُزَّمِّلِ آیاتها ۲۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ ﴿١﴾ قُمِ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾ نِصْفَهُ أَوِ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا
ای جامه به خود پیچیده ﴿۱﴾ برخیز شب را جز اندکی ﴿۲﴾ نیمی از آن را یا بکاه از آن را اندکی

﴿٣﴾ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ﴿٤﴾ إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا
﴿۳﴾ یا بیفزای بر آن و شمرده بخوان قرآن را چنانکه باید ﴿۴﴾ همانا ما القا می کنیم بر تو سخنی

ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْئًا وَأَقْوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾ إِنَّ لَكَ فِي
سنگین را ﴿۵﴾ همانا برخاستن شب همان استوارتر است به قدم و پایدارتر است به گفتار ﴿۶﴾ همانا برای تو در

النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴿٧﴾ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ﴿٨﴾
روز تلاشی طولانی است ﴿۷﴾ و یاد کن نام پروردگارت را و منقطع شو به سوی او انقطاعی [شایسته] ﴿۸﴾

رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾ وَاصْبِرْ
پروردگار مشرق و مغرب، نیست الهی جز او پس بگیر او را کارساز ﴿۹﴾ و شکیبا باش

عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾ وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ
بر آنچه می گویند و ترک کن ایشان را به شیوه ای زیبا ﴿۱۰﴾ و بگذار مرا و تکذیب کنندگان

أُولِي النَّعْمَةِ وَمَهِّلْهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾ إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ﴿١٢﴾
رفاه زده را و مهلت بده ایشان را اندکی ﴿۱۱﴾ همانا نزد ماست بندهای گران و آتشی افروخته ﴿۱۲﴾

وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ
و خوراکی گلوگیر و عذابی دردناک ﴿۱۳﴾ روزی که بجنبد زمین و کوه ها

وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَهِيلًا ﴿١٤﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا
و شدند کوه ها توده ای از ریگ روان ﴿۱۴﴾ همانا ما فرستادیم به سوی شما پیامبری را که گواه

عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ
بر شما است چنانکه فرستادیم به سوی فرعون پیامبری را ﴿۱۵﴾ پس نافرمانی کرد فرعون آن پیامبر را

فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا ﴿١٦﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ
پس گرفتیم او را به کیفری سخت ﴿۱۶﴾ پس چگونه نگاه می دارید [خود را از عذاب] اگر کفر بورزید روزی که می گرداند

الْوِلْدَانَ شِيبًا ﴿١٧﴾ السَّمَاءُ مُنْفَطِرٌ بِهِ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ﴿١٨﴾
کودکان را پیران سفید مو ﴿۱۷﴾ آسمان شکافته گردد به سبب آن وعدهٔ الله انجام شدنی است ﴿۱۸﴾

إِنَّ هَٰذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿١٩﴾
همانا این پندی است پس هرکه بخواهد بگیرد به سوی پروردگار خود راهی را ﴿۱۹﴾

۞ إِنَّ رَبَّكَ يَعۡلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدۡنَىٰ مِن ثُلُثَيِ ٱلَّيۡلِ وَنِصۡفَهُۥ وَثُلُثَهُۥ وَطَآئِفَةٞ
همانا پروردگار تو می داند که تو برمی خیزی نزدیک به دو ثلث شب و [گاه] نصف آن و ثلث آن و گروهی

مِّنَ ٱلَّذِينَ مَعَكَۚ وَٱللَّهُ يُقَدِّرُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَۚ عَلِمَ أَن لَّن تُحۡصُوهُ فَتَابَ
از کسانی که با تو هستند والله اندازه گیری می کند شب و روز را دانسته است که هرگز نمی شمارید آن را از این رو برگشته است

عَلَيۡكُمۡۖ فَٱقۡرَءُواْ مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلۡقُرۡءَانِۚ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرۡضَىٰ
بر شما [به رحمتش] اکنون بخوانید آنچه را که میسّر باشد از قرآن الله می دانست که خواهید شد برخی از شما بیمار

وَءَاخَرُونَ يَضۡرِبُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَبۡتَغُونَ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَءَاخَرُونَ
و دیگران سفر می کنند در زمین می جویند از فضل الله [روزی] و دیگران

يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ فَٱقۡرَءُواْ مَا تَيَسَّرَ مِنۡهُۚ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ
جنگ می کنند در راه الله پس بخوانید آنچه که میسّر شود از آن[قرآن] و برپا دارید نماز را و بدهید

ٱلزَّكَوٰةَ وَأَقۡرِضُواْ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗاۚ وَمَا تُقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُم مِّنۡ خَيۡرٖ تَجِدُوهُ
زکات را و وام دهید به الله وامی نیکو و هر چه که پیش می فرستید برای خود از نیکی می یابید آن را

عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٗا وَأَعۡظَمَ أَجۡرٗاۚ وَٱسۡتَغۡفِرُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمُۢ ﴿٢٠﴾
نزد الله همان بهتر و بزرگ تر از جهت پاداش و آمرزش بخواهید از الله به تحقیق الله آمرزگاری مهربان است (۲۰)

ترتیبها ۷۴ — سُورَةُ المُدَّثِّرِ — آیاتها ۵۶

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمۡ فَأَنذِرۡ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرۡ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرۡ ﴿٤﴾
ای جامه بر سر کشیده (۱) برخیز و بیم ده (۲) و پروردگارت را بزرگ بدار (۳) و جامه هایت را پاکیزه دار (۴)

وَٱلرُّجۡزَ فَٱهۡجُرۡ ﴿٥﴾ وَلَا تَمۡنُن تَسۡتَكۡثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَٱصۡبِرۡ ﴿٧﴾
و از پلیدی دوری گزین (۵) و منّت منه که زیاده خواهی کنی (۶) و برای پروردگارت صبر کن (۷)

فَإِذَا نُقِرَ فِي ٱلنَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَٰلِكَ يَوۡمَئِذٖ يَوۡمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ
پس چون دمیده شود در صور (۸) پس آن روز روزی است دشوار (۹) بر کافران

غَيۡرُ يَسِيرٖ ﴿١٠﴾ ذَرۡنِي وَمَنۡ خَلَقۡتُ وَحِيدٗا ﴿١١﴾ وَجَعَلۡتُ لَهُۥ مَالٗا
نیست آسان (۱۰) بگذار مرا با آن که آفریدم تنها (۱۱) و قرار دادم برای او مالی

مَّمۡدُودٗا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودٗا ﴿١٣﴾ وَمَهَّدتُّ لَهُۥ تَمۡهِيدٗا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطۡمَعُ
فراوان را (۱۲) و پسرانی همگی حاضر (۱۳) و آماده کردم برای او [اسباب جاه و ثروت] چنان که باید (۱۴) باز طمع می کند

أَنۡ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّآۖ إِنَّهُۥ كَانَ لِأٓيَٰتِنَا عَنِيدٗا ﴿١٦﴾ سَأُرۡهِقُهُۥ صَعُودًا ﴿١٧﴾
که زیاده دهم [او را] (۱۵) نه، هرگز زیرا او هست برای آیات ما لجوج و سرکش (۱۶) به زودی او را خواهیم افکند به دشواری [عذاب] (۱۷)

إِنَّهُۥ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيۡفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيۡفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ

چرا که اندیشه کرد و سنجید [که چگونه با قرآن مبارزه کند] ﴿١٨﴾ مرده باد چگونه سنجید [و نقشه کشید] ﴿١٩﴾ باز هم مرده باد چگونه سنجید ﴿٢٠﴾ آنگاه نظر کرد

﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدۡبَرَ وَٱسۡتَكۡبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ

﴿٢١﴾ باز روی ترش کرد و پیشانی درهم کشید ﴿٢٢﴾ پس پشت گردانید و تکبّر ورزید ﴿٢٣﴾ پس گفت نیست این قرآن مگر جادویی

يُؤۡثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا قَوۡلُ ٱلۡبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصۡلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ

که نقل می شود ﴿٢٤﴾ نیست این [قرآن] مگر سخن بشر ﴿٢٥﴾ به زودی می اندازم او را در دوزخ ﴿٢٦﴾ و چه چیز آگاه کرد تو را

مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبۡقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٞ لِّلۡبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيۡهَا تِسۡعَةَ عَشَرَ

که چیست دوزخ ﴿٢٧﴾ نه [عضوی را] باقی می گذارد و نه رها می کند ﴿٢٨﴾ سوزاننده و تغییر دهندهٔ پوست است ﴿٢٩﴾ بر آن نوزده [نگهبان] است

﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلۡنَآ أَصۡحَٰبَ ٱلنَّارِ إِلَّا مَلَٰٓئِكَةٗۙ وَمَا جَعَلۡنَا عِدَّتَهُمۡ إِلَّا فِتۡنَةٗ

﴿٣٠﴾ و قرار نداده ایم نگهبانان آتش را مگر فرشتگان و قرار نداده ایم شمار ایشان را مگر آزمونی

لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ لِيَسۡتَيۡقِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَيَزۡدَادَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِيمَٰنٗاۙ

برای کافران تا یقین کنند کسانی که داده شده اند کتاب و تا افزون شود کسانی که ایمان آورده اند ایمانشان

وَلَا يَرۡتَابَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۙ وَلِيَقُولَ ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ

و در تردید نیفتند کسانی که داده شده به آنها کتاب و [همچنین] مؤمنان و سرانجام می گویند آنان که در دل های ایشان مرضی است

وَٱلۡكَٰفِرُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلٗاۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِي

و کافران که چه چیز اراده کرده است الله با این وصف [عدد ملائکه] این چنین گمراه می کند الله هرکس را که بخواهد و راه می نماید

مَن يَشَآءُۚ وَمَا يَعۡلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَۚ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكۡرَىٰ لِلۡبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا

هرکس را که بخواهد و نمی داند [شمار] سپاهیان پروردگارت را جز او و نیست این جز پندی برای آدمیان ﴿٣١﴾ چنین نیست

وَٱلۡقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذۡ أَدۡبَرَ ﴿٣٣﴾ وَٱلصُّبۡحِ إِذَآ أَسۡفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لَإِحۡدَى

[که کافران می پندارند] سوگند به ماه ﴿٣٢﴾ و سوگند به شب چون پشت کند ﴿٣٣﴾ و سوگند به صبح آنگاه که آشکار شود ﴿٣٤﴾ همانا [دوزخ] یکی از

ٱلۡكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرٗا لِّلۡبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمۡ أَن يَتَقَدَّمَ أَوۡ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ

بزرگ ترین پدیده هاست ﴿٣٥﴾ درحالی که بیم دهندهٔ آدمیان است ﴿٣٦﴾ برای هر که بخواهد از شما که [در کار خیر] پیش شود یا پس ماند ﴿٣٧﴾ هر

نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّآ أَصۡحَٰبَ ٱلۡيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِي جَنَّٰتٖ يَتَسَآءَلُونَ

کسی به آنچه کسب کرده در گرو است ﴿٣٨﴾ مگر دست راستی ها ﴿٣٩﴾ در باغ هایی می پرسند از یکدیگر

﴿٤٠﴾ عَنِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمۡ فِي سَقَرَ ﴿٤٢﴾ قَالُواْ لَمۡ نَكُ مِنَ

﴿٤٠﴾ از احوال بزهکاران ﴿٤١﴾ چه چیز داخل کرد شما را در دوزخ ﴿٤٢﴾ گویند نبودیم از

ٱلۡمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمۡ نَكُ نُطۡعِمُ ٱلۡمِسۡكِينَ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ

نمازگزاران ﴿٤٣﴾ و اطعام نمی کردیم بینوایان را ﴿٤٤﴾ و فرو می رفتیم [در باطل] با

ٱلۡخَآئِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّىٰٓ أَتَىٰنَا ٱلۡيَقِينُ ﴿٤٧﴾

فرورندگان [در باطل] ﴿٤٥﴾ و تکذیب می کردیم روز جزا را ﴿٤٦﴾ تا آن که به سراغ ما آمد باور قطعی مرگ ﴿٤٧﴾

فَمَا تَنفَعُهُمۡ شَفَٰعَةُ ٱلشَّٰفِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمۡ عَنِ ٱلتَّذۡكِرَةِ مُعۡرِضِينَ
پس سود ندهد آنان را شفاعت شفاعت کنندگان ﴿٤٨﴾ پس چه شده است آنان را که از پند روی گردانان اند

﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمۡ حُمُرٞ مُّسۡتَنفِرَةٞ ﴿٥٠﴾ فَرَّتۡ مِن قَسۡوَرَةِۭ ﴿٥١﴾ بَلۡ يُرِيدُ
﴿٤٩﴾ گویا آنان خران رمنده اند ﴿٥٠﴾ که گریخته باشند از شیری ژیان ﴿٥١﴾ بلکه می خواهد

كُلُّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ أَن يُؤۡتَىٰ صُحُفٗا مُّنَشَّرَةٗ ﴿٥٢﴾ كَلَّاۖ بَل لَّا يَخَافُونَ
هر شخصی از ایشان که به او داده شود نامه های سرگشاده ﴿٥٢﴾ [نه]، چنین نیست بلکه نمی ترسند

ٱلۡأٓخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ إِنَّهُۥ تَذۡكِرَةٞ ﴿٥٤﴾ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿٥٥﴾
از آخرت ﴿٥٣﴾ چنین نیست همانا آن[قرآن] پندی است ﴿٥٤﴾ پس هر که خواهد [که پند گیرد] یاد کند آن را ﴿٥٥﴾

وَمَا يَذۡكُرُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ هُوَ أَهۡلُ ٱلتَّقۡوَىٰ وَأَهۡلُ ٱلۡمَغۡفِرَةِ ﴿٥٦﴾
و یاد نمی کنند مگر اینکه بخواهد الله اوست که در خور پروا داشتن است و اوست که در خور آمرزیدن است ﴿٥٦﴾

ترتیبها ۷۵ — سُورَةُ القِيَامَةِ — آیاتها ۴۰

سُورَةُ القِيَامَةِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

نصف حزب ۵۸

لَآ أُقۡسِمُ بِيَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلنَّفۡسِ ٱللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحۡسَبُ
به تاکید سوگند به روز رستاخیز ﴿١﴾ و به تاکید سوگند به نفس ملامت کنندهٔ بر بدی [که برانگیخته می شوید] ﴿٢﴾ آیا می پندارد

ٱلۡإِنسَٰنُ أَلَّن نَّجۡمَعَ عِظَامَهُۥ ﴿٣﴾ بَلَىٰ قَٰدِرِينَ عَلَىٰٓ أَن نُّسَوِّيَ بَنَانَهُۥ ﴿٤﴾ بَلۡ
انسان که جمع نخواهیم کرد استخوان هایش را ﴿٣﴾ آری، [جمع می کنیم] درحالی که توانااییم بر اینکه درست کنیم سرانگشتان او را ﴿٤﴾ بلکه

يُرِيدُ ٱلۡإِنسَٰنُ لِيَفۡجُرَ أَمَامَهُۥ ﴿٥﴾ يَسۡـَٔلُ أَيَّانَ يَوۡمُ ٱلۡقِيَٰمَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا بَرِقَ ٱلۡبَصَرُ
می خواهد انسان که به گناه پردازد پیش روی خود [آینده اش را] ﴿٥﴾ می پرسد کی خواهد بود روز رستاخیز ﴿٦﴾ آنگاه که خیره شود چشم

﴿٧﴾ وَخَسَفَ ٱلۡقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ ٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ ٱلۡإِنسَٰنُ يَوۡمَئِذٍ
﴿٧﴾ و تیره گردد ماه ﴿٨﴾ و جمع شوند آفتاب و ماه ﴿٩﴾ گوید انسان در آن روز

أَيۡنَ ٱلۡمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡمُسۡتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبَّؤُاْ ٱلۡإِنسَٰنُ
کجاست گریزگاه ﴿١٠﴾ هرگز پناهگاهی نیست ﴿١١﴾ به سوی پروردگار تو است آن روز قرارگاه ﴿١٢﴾ خبر داده می شود انسان

يَوۡمَئِذِۭ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ ٱلۡإِنسَٰنُ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦ بَصِيرَةٞ ﴿١٤﴾ وَلَوۡ أَلۡقَىٰ
در آن روز به آنچه پیش فرستاده و برجای نهاده است ﴿١٣﴾ بلکه انسان بر نفس خود بینا است ﴿١٤﴾ اگرچه پیش آورد

مَعَاذِيرَهُۥ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكۡ بِهِۦ لِسَانَكَ لِتَعۡجَلَ بِهِۦٓ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيۡنَا جَمۡعَهُۥ
عذرهای خود را ﴿١٥﴾ مجنبان بخواندن قرآن زبان خود را تا تعجیل کنی به [حفظ کردن] آن ﴿١٦﴾ همانا بر عهدهٔ ماست جمع کردن آن

وَقُرۡءَانَهُۥ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأۡنَٰهُ فَٱتَّبِعۡ قُرۡءَانَهُۥ ﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا بَيَانَهُۥ ﴿١٩﴾
و خواندن آن ﴿١٧﴾ پس چون بخوانیم آن را پس پیروی کن خواندن آن را ﴿١٨﴾ آنگاه بی گمان بر ماست بیان آن ﴿١٩﴾

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿۲۰﴾ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿۲۱﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ ﴿۲۲﴾
چنین نیست بلکه دوست می دارید دنیای زودگذر را ﴿۲۰﴾ و وامی گذارید آخرت را ﴿۲۱﴾ روی هایی در آن روز شادابند ﴿۲۲﴾

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿۲۳﴾ وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿۲۴﴾ تَظُنُّ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿۲۵﴾
به پروردگارش نگرنده اند ﴿۲۳﴾ و روی هایی در آن روز درهم کشیده اند ﴿۲۴﴾ گمان برد که انجام گیرد با او رفتاری کمرشکن ﴿۲۵﴾

كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿۲۶﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿۲۷﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿۲۸﴾ وَالْتَفَّتِ
چنین نیسته آنگاه که برسد جان به گلو ﴿۲۶﴾ و گفته شود کیست افسونگری ﴿۲۷﴾ و گمان برد که این است وقت جدایی ﴿۲۸﴾ و بپیچد

سکته لطیفه علی النون

السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿۲۹﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿۳۰﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ
ساق پای او به ساق [دیگرش] ﴿۲۹﴾ به سوی پروردگار تو است در آن روز راندن ﴿۳۰﴾ پس نه تصدیق کرد و نه نماز گزارد

﴿۳۱﴾ وَلَٰكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿۳۲﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿۳۳﴾ أَوْلَىٰ لَكَ
﴿۳۱﴾ و لیکن تکذیب کرد و روی برتافت ﴿۳۲﴾ آنگاه برفت به سوی خانواده اش به خود می بالد ﴿۳۳﴾ وای بر تو

فَأَوْلَىٰ ﴿۳۴﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿۳۵﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿۳۶﴾
پس وای بر [تو] ﴿۳۴﴾ باز وای بر تو پس وای بر [تو] ﴿۳۵﴾ آیا می پندارد انسان که رها می شود بیهوده [و مهمل] ﴿۳۶﴾

أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِنْ مَنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿۳۷﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿۳۸﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ
آیا نبوده آبی ناچیز از منی که ریخته می شود ﴿۳۷﴾ سپس شد خونی بسته آنگاه [الله آن را] بیافرید و درست اندام کرد ﴿۳۸﴾ پس قرار داد از آن

الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنْثَىٰ ﴿۳۹﴾ أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ﴿۴۰﴾
دو گونهٔ نر و ماده را ﴿۳۹﴾ آیا نیست چنین آفریننده ای توانا بر اینکه زنده کند مردگان را ﴿۴۰﴾

سورة الإنسان

ترتیبها ۷۶ — آیاتها ۳۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَذْكُورًا ﴿۱﴾
هر آینه گذشته است بر انسان برهه ای از زمان که نبوده است چیزی قابل ذکر ﴿۱﴾

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا
بی‌گمان ما آفریدیم انسان را از نطفه‌ای درهم آمیخته درحالی که می‌آزماییم او را پس گردانیدیم او را شنوای

بَصِيرًا ﴿۲﴾ إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿۳﴾
بینا ﴿۲﴾ همانا ما هدایت کردیم او را به راه[راست] درحالی که یا سپاسگزار است و یا ناسپاس ﴿۳﴾

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَ وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿۴﴾ إِنَّ
همانا ما آماده ساخته ایم برای کافران زنجیرها و طوق ها و آتش برافروخته را ﴿۴﴾ بی گمان

الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿۵﴾
نیکان می نوشند از پیاله ای که آمیزهٔ آن کافور است ﴿۵﴾

عَيۡنٗا يَشۡرَبُ بِهَا عِبَادُ ٱللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفۡجِيرٗا ﴿٦﴾ يُوفُونَ بِٱلنَّذۡرِ وَيَخَافُونَ
چشمه ای که می نوشند از آن بندگان الله روان می سازند آن را روان کردنی ﴿۶﴾ وفا می کنند به نذر و می ترسند

يَوۡمٗا كَانَ شَرُّهُۥ مُسۡتَطِيرٗا ﴿٧﴾ وَيُطۡعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسۡكِينٗا
از روزی که هست شرّ آن فراگیر ﴿۷﴾ و می خورانند طعام را با وجود دوست داشتن آن به بینوا

وَيَتِيمٗا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نُطۡعِمُكُمۡ لِوَجۡهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمۡ جَزَآءٗ وَلَا شُكُورًا
و یتیم و اسیر ﴿۸﴾ [گویند] همانا می خورانیم شما را برای خشنودی الله نمی خواهیم از شما پاداشی و نه سپاسی را

﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوۡمًا عَبُوسٗا قَمۡطَرِيرٗا ﴿١٠﴾ فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ
﴿۹﴾ همانا ما می ترسیم از پروردگار خود روزی که گرفته [و] بسیار سخت است ﴿۱۰﴾ پس نگهداشت آنان را الله از شرّ آن

ٱلۡيَوۡمِ وَلَقَّىٰهُمۡ نَضۡرَةٗ وَسُرُورٗا ﴿١١﴾ وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُواْ جَنَّةٗ وَحَرِيرٗا
روز و رسانید به ایشان خرمّی و شادمانی را ﴿۱۱﴾ و پاداش داد به ایشان به سبب اینکه شکیبایی کردند بهشت و جامهٔ ابریشمی را

﴿١٢﴾ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِۖ لَا يَرَوۡنَ فِيهَا شَمۡسٗا وَلَا زَمۡهَرِيرٗا ﴿١٣﴾
﴿۱۲﴾ تکیه کنندگان اند در آن بر تخت ها نمی بینند در آن آفتابی و نه سرمایی را ﴿۱۳﴾

وَدَانِيَةً عَلَيۡهِمۡ ظِلَٰلُهَا وَذُلِّلَتۡ قُطُوفُهَا تَذۡلِيلٗا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيۡهِم بِـَٔانِيَةٖ
و نزدیک است بر ایشان سایه های آن و فرود آمده است میوه های آن فرود آمدنی ﴿۱۴﴾ و گردانیده می شود بر ایشان ظرف هایی

مِّن فِضَّةٖ وَأَكۡوَابٖ كَانَتۡ قَوَارِيرَا۠ ﴿١٥﴾ قَوَارِيرَاْ مِن فِضَّةٖ قَدَّرُوهَا تَقۡدِيرٗا ﴿١٦﴾
از نقره و تُنگ هایی که باشند بلورین ﴿۱۵﴾ بلورهای نقره فام که آنها را اندازه گیری کرده اند اندازه کردنی ﴿۱۶﴾

وَيُسۡقَوۡنَ فِيهَا كَأۡسٗا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيۡنٗا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلۡسَبِيلٗا
و نوشانیده شوند در آنجا پیمانه ای که هست آمیزه اش زنجبیل ﴿۱۷﴾ چشمه ای در آن که نامیده می شود سلسبیل

﴿١٨﴾ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيۡهِمۡ وِلۡدَٰنٞ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيۡتَهُمۡ حَسِبۡتَهُمۡ لُؤۡلُؤٗا مَّنثُورٗا
﴿۱۸﴾ و می گردند بر گردشان نوجوانانی که همیشه نوجوان باشند چون ببینی ایشان را می پنداری ایشان را مروارید پراکنده اند

﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيۡتَ ثَمَّ رَأَيۡتَ نَعِيمٗا وَمُلۡكٗا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَٰلِيَهُمۡ ثِيَابُ سُندُسٍ
﴿۱۹﴾ و چون بنگری آنجا ببینی نعمت های فراوان وفرمانروایی بزرگی را ﴿۲۰﴾ بالایشان جامه های ابریشم نازک

خُضۡرٞ وَإِسۡتَبۡرَقٞۖ وَحُلُّوٓاْ أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٖ وَسَقَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡ شَرَابٗا
سبز رنگ و ابریشم ستبر است و پوشانیده شوند دستواره هایی از نقره و بنوشاند به ایشان پروردگارشان شرابی

طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمۡ جَزَآءٗ وَكَانَ سَعۡيُكُم مَّشۡكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا
پاک را ﴿۲۱﴾ همانا این هست برای شما پاداشی و باشد کوشش شما سپاس داشته شده ﴿۲۲﴾ همانا

نَحۡنُ نَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ تَنزِيلٗا ﴿٢٣﴾ فَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعۡ
ما فرود آوردیم بر تو قرآن را فرود آوردنی ﴿۲۳﴾ پس شکیبا باش برای حکم پروردگارت و اطاعت مکن

مِنۡهُمۡ ءَاثِمًا أَوۡ كَفُورٗا ﴿٢٤﴾ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ﴿٢٥﴾
از ایشان گنهکار یا ناسپاسی را ﴿۲۴﴾ و یاد کن نام پروردگارت را صبح و شام ﴿۲۵﴾

سه چهارم حزب ۵۸

وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَٱسۡجُدۡ لَهُۥ وَسَبِّحۡهُ لَيۡلٗا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ
و بخشی از شب را سجده کن برای او و به پاکی بستای او را [در] شبی دراز ﴿۲۶﴾ بی گمان

هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمۡ يَوۡمٗا ثَقِيلٗا ﴿٢٧﴾ نَّحۡنُ
این گروه دوست می دارند دنیای زودگذر را و وامی گذارند پشت سر خود روزی گران را ﴿۲۷﴾ ما

خَلَقۡنَٰهُمۡ وَشَدَدۡنَآ أَسۡرَهُمۡۖ وَإِذَا شِئۡنَا بَدَّلۡنَآ أَمۡثَٰلَهُمۡ تَبۡدِيلًا
آفریدیم آنان را و محکم کردیم بندهای بدنشان را و هرگاه بخواهیم جایگزین کنیم مانندشان را جایگزین کردنی

﴿٢٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ﴿٢٩﴾
﴿۲۸﴾ همانا این پندی است پس هرکه خواهد در پیش گیرد به سوی پروردگار خود راهی را ﴿۲۹﴾

وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٣٠﴾
و نمی خواهید شما مگر اینکه بخواهد الله بی گمان الله هست بس دانای سنجیده کار ﴿۳۰﴾

يُدۡخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمَۢا ﴿٣١﴾
داخل می کند هرکه را خواهد در رحمت خود و برای ستمکاران آماده کرده است برایشان عذابی دردناک را ﴿۳۱﴾

ترتیبها ۷۷ — سُورَةُ المُرسَلَاتِ — آیاتها ۵۰

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

وَٱلۡمُرۡسَلَٰتِ عُرۡفٗا ﴿١﴾ فَٱلۡعَٰصِفَٰتِ عَصۡفٗا ﴿٢﴾ وَٱلنَّٰشِرَٰتِ نَشۡرٗا ﴿٣﴾
سوگند به آن فرستاده های پیاپی ﴿۱﴾ که توفنده اند توفیدنی ﴿۲﴾ و سوگند به آن پراکندگان پراکندنی ﴿۳﴾

فَٱلۡفَٰرِقَٰتِ فَرۡقٗا ﴿٤﴾ فَٱلۡمُلۡقِيَٰتِ ذِكۡرًا ﴿٥﴾ عُذۡرًا أَوۡ نُذۡرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا
که جدایی افکنان اند جداکردنی ﴿۴﴾ آنگاه القاء کنندگان اند ذکری را ﴿۵﴾ تا حجّتی باشد [برای خوبان] یا هشداری باشد [برای بدان] ﴿۶﴾ همانا آنچه

تُوعَدُونَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ فَإِذَا ٱلنُّجُومُ طُمِسَتۡ ﴿٨﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ فُرِجَتۡ
وعده داده شده اید قطعاً واقع شدنی است ﴿۷﴾ پس آنگاه که ستارگان محو شوند ﴿۸﴾ و چون آسمان شکافته شود

﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ نُسِفَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتۡ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوۡمٍ أُجِّلَتۡ
﴿۹﴾ و آنگاه که کوه ها خُردِ پراکنده گردند ﴿۱۰﴾ و آنگاه که برای پیامبران وقت معیّن شود ﴿۱۱﴾ برای کدامین روز تعیین وقت شده است

﴿١٢﴾ لِيَوۡمِ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٤﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ
﴿۱۲﴾ برای روز داوری [و جدایی] ﴿۱۳﴾ و چه چیزی آگاهت کرد که چیست روز داوری [و جدایی] ﴿۱۴﴾ وای در آن روز

لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمۡ نُهۡلِكِ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتۡبِعُهُمُ ٱلۡأٓخِرِينَ
بر تکذیب کنندگان ﴿۱۵﴾ آیا هلاک نکردیم پیشینیان را ﴿۱۶﴾ باز در پی آنها هلاک می کنیم پسینیان را

﴿١٧﴾ كَذَٰلِكَ نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾
﴿۱۷﴾ این چنین می کنیم با بزهکاران ﴿۱۸﴾ وای در آن روز بر تکذیب کنندگان ﴿۱۹﴾

أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَٰهُ فِى قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ
آیا نیافریدیم شما را از آبی پست و بی ارزش (۲۰) پس قرار دادیم آن را در قرارگاهی استوار (۲۱) تا اندازه ای

مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ ٱلْقَٰدِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾
معین (۲۲) باز اندازه گرفتیم آن را و خوب تواناییم (۲۳) وای در آن روز بر تکذیب کنندگان (۲۴)

أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَآءً وَأَمْوَٰتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ
آیا قرار ندادیم زمین را دربرگیرنده (۲۵) زندگان و مردگان (۲۶) و قراردادیم در زمین کوه های

شَٰمِخَٰتٍ وَأَسْقَيْنَٰكُم مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾
بلند را و نوشانیدیم به شما آبی گوارا را (۲۷) وای در آن روز بر تکذیب کنندگان (۲۸)

ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ ظِلٍّ ذِى ثَلَٰثِ
بروید به سوی همان چیزی که شما آن را تکذیب می کردید (۲۹) بروید به سوی سایه ای که سه

شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِى مِنَ ٱللَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِى بِشَرَرٍ
شعبه است (۳۰) نه سایه بان است و نه بازمی دارد از زبانهٔ آتش را (۳۱) همانا آن آتش می اندازد شراره هایی را

كَٱلْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُۥ جِمَٰلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾
مانند قصر (۳۲) گویا آن شترانی زرد رنگ اند (۳۳) وای در آن روز بر تکذیب کنندگان (۳۴)

هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
این روزی است که سخن نمی گویند (۳۵) و اجازه داده نشود به ایشان که عذرخواهی کنند (۳۶) وای در آن روز

لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ۖ جَمَعْنَٰكُمْ وَٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِن كَانَ
بر تکذیب کنندگان (۳۷) این روز داوری و جدایی [حق از باطل] است جمع کردیم شما و پیشینیان را (۳۸) پس اگر هست

لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى
شما را نیرنگی در حق من نیرنگ ورزید (۳۹) وای در آن روز بر تکذیب کنندگان (۴۰) همانا پرهیزکاران در

ظِلَٰلٍ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوَٰكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔا
سایه ها و [در کنار] نهرهایند (۴۱) و میوه ها از آنچه دلخواهشان است (۴۲) بخورید و بیاشامید گوارایتان باد

بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
به پاداش آنچه می کردید (۴۳) همانا ما این چنین پاداش می دهیم نیکوکاران را (۴۴) وای در آن روز

لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا۟ وَتَمَتَّعُوا۟ قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
بر تکذیب کنندگان (۴۵) بخورید و بهره برگیرید اندکی همانا شما بزهکارید (۴۶) وای در آن روز

لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱرْكَعُوا۟ لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ
بر تکذیب کنندگان (۴۷) و چون گفته شود به ایشان رکوع کنید رکوع نمی کنند (۴۸) وای

يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَىِّ حَدِيثٍۭ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾
در آن روز بر تکذیب کنندگان (۴۹) پس به کدامین سخن بعد از آن ایمان می آورند (۵۰)

ترتیبها ۷۸

سُورَةُ ٱلنَّبَإِ

آیاتها ۴۰

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

عَمَّ يَتَسَآءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ ٱلنَّبَإِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢﴾ ٱلَّذِى هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾

از چه می پرسند [مردم] از یکدیگر ﴿١﴾ از آن خبر بزرگ ﴿٢﴾ که ایشان در آن اختلاف دارند ﴿٣﴾

كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ مِهَٰدًا ﴿٦﴾

چنین نیست به زودی خواهند دانست ﴿٤﴾ باز هم چنین نیست به زودی خواهند دانست ﴿٥﴾ آیا قرار ندادیم زمین را بستری [برای زندگانی] ﴿٦﴾

وَٱلْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْنَٰكُمْ أَزْوَٰجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا

و کوه ها را میخ ها ﴿٧﴾ و آفریدیم شما را جفت جفت [نر و ماده] ﴿٨﴾ و قرار دادیم خواب شما را سبب آرامش

﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا ٱلنَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا

﴿٩﴾ و قرار دادیم شب را پوششی ﴿١٠﴾ و قرار دادیم روز را مایهٔ زندگی ﴿١١﴾ و بنا کردیم

فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾ وَأَنزَلْنَا

بالای سر شما هفت [آسمان] بس استوار ﴿١٢﴾ و قرار دادیم چراغی درخشان را ﴿١٣﴾ و فرو آوردیم

مِنَ ٱلْمُعْصِرَٰتِ مَآءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِّنُخْرِجَ بِهِۦ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّٰتٍ

از ابرهای فشارنده آبی ریزان را ﴿١٤﴾ تا برآوریم به واسطهٔ آن دانه و گیاه را ﴿١٥﴾ و باغ های

أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ ٱلْفَصْلِ كَانَ مِيقَٰتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ

درهم پیچیده ﴿١٦﴾ بی گمان روز داوری [و جدایی] هست وعده گاه [مردم] ﴿١٧﴾ روزی که دمیده شود در صور

فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتْ أَبْوَٰبًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ

پس می آیید فوج فوج ﴿١٨﴾ و گشوده شود آسمان و می شود دارای درهایی ﴿١٩﴾ و روان کرده شوند

ٱلْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِّلطَّٰغِينَ

کوه ها پس شوند همچون سراب ﴿٢٠﴾ بی شک دوزخ هست در کمین ﴿٢١﴾ برای سرکشان

مَـَٔابًا ﴿٢٢﴾ لَّٰبِثِينَ فِيهَآ أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَّا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا

بازگشتگاهی است ﴿٢٢﴾ درنگ کنندگانِ در آن سالیانی ﴿٢٣﴾ نمی چشند در آنجا خنکی و نه نوشیدنی را

﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَآءً وِفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا۟

﴿٢٤﴾ مگر آب داغ و خونابه ای بدبو ﴿٢٥﴾ پاداشی موافق [کردار آنها] ﴿٢٦﴾ چراکه آنان خود

لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَىْءٍ

امید نداشتند به حسابی ﴿٢٧﴾ وتکذیب می کردند آیات ما را سخت ﴿٢٨﴾ و هر چیزی را

أَحْصَيْنَٰهُ كِتَٰبًا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُوا۟ فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

شمارش کرده ایم به نوشتن ﴿٢٩﴾ پس بچشید که هرگز نه افزاییم بر شما جز عذاب را ﴿٣٠﴾

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾ حَدَآئِقَ وَأَعْنَٰبًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا

بی گمان برای پرهیزکاران کامیابی است ﴿٣١﴾ باغ ها و انگورها ﴿٣٢﴾ و دوشیزگانی نارپستان هم سال ﴿٣٣﴾ و جام های

دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّٰبًا ﴿٣٥﴾ جَزَآءً مِّن رَّبِّكَ عَطَآءً

لبریز ﴿٣٤﴾ نمی شنوند در آنجا سخنان بیهوده و نه تکذیب سخنی را ﴿٣٥﴾ پاداشی است از جانب پروردگارت عطایی

حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ

از روی حساب ﴿٣٦﴾ پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آن دو است [الله] مهرگستر نتوانند

مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلرُّوحُ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ

در برابر او هیچ سخنی را ﴿٣٧﴾ روزی که می ایستند روح و فرشتگان به صف سخن نگویند

إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمُ ٱلْحَقُّ فَمَن

مگر کسی که اجازه دهد او را [الله] مهرگستر و گوید [گفتاری] درست ﴿٣٨﴾ آن[روز] روز حق است پس هرکه

شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ مَـَٔابًا ﴿٣٩﴾ إِنَّآ أَنذَرْنَٰكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ

خواهد بگیرد به سوی پروردگارش راه بازگشتی را ﴿٣٩﴾ همانا ما بیم دادیم شما را از عذابی نزدیک روزی که

يَنظُرُ ٱلْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ ٱلْكَافِرُ يَٰلَيْتَنِى كُنتُ تُرَٰبًۢا ﴿٤٠﴾

بنگرد آدمی چیزی را که پیش فرستاده است با دو دستش و گوید کافر کاشکی من می بودم خاک ﴿٤٠﴾

ترتیبها ۷۹ — سُورَةُ ٱلنَّازِعَاتِ — آیاتها ۴۶

سُورَةُ ٱلنَّازِعَاتِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

وَٱلنَّٰزِعَٰتِ غَرْقًا ﴿١﴾ وَٱلنَّٰشِطَٰتِ نَشْطًا ﴿٢﴾ وَٱلسَّٰبِحَٰتِ سَبْحًا

سوگند به آن فرشتگان برکنندۀ به طور کامل ﴿١﴾ و سوگند به آن برگیرندگان به آرامی ﴿٢﴾ و سوگند به آن فرشتگان شناور که شناور اند

﴿٣﴾ فَٱلسَّٰبِقَٰتِ سَبْقًا ﴿٤﴾ فَٱلْمُدَبِّرَٰتِ أَمْرًا ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ ٱلرَّاجِفَةُ

﴿٣﴾ پس پیشی گیرندگان اند پیشی گرفتنی ﴿٤﴾ آنگاه تدبیر کنندگان هرکاری هستند ﴿٥﴾ در روزی که به لرزه درآید آن بانگ عظیم [لرزه افکن]

﴿٦﴾ تَتْبَعُهَا ٱلرَّادِفَةُ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾ أَبْصَٰرُهَا

﴿٦﴾ به دنبال آن بانگی دیگر برآید ﴿٧﴾ دل هایی در آن روز ترسانند ﴿٨﴾ چشم های آنها

خَٰشِعَةٌ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَءِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِى ٱلْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾ أَءِذَا كُنَّا

فروافتاده است ﴿٩﴾ می گویند آیا ما برخواهیم گشت به حالت اول ﴿١٠﴾ آیا وقتی که شویم

عِظَٰمًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾ قَالُوا۟ تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ

استخوان های پوسیده ﴿١١﴾ [به مسخره] گویند این در این هنگام بازگشتی زیان آور خواهد بود ﴿١٢﴾ پس آن یک فریاد است

وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾ فَإِذَا هُم بِٱلسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾ هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿١٥﴾

و بس ﴿١٣﴾ پس ناگهان ایشان در روی زمین حاضر می شوند ﴿١٤﴾ آیا رسیده است به تو داستان موسی ﴿١٥﴾

إِذْ نَادَىٰهُ رَبُّهُۥ بِٱلْوَادِ ٱلْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ ٱذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿١٧﴾

آنگاه که ندا داد او را پروردگارش در سرزمین پاکِ «طوی» ﴿۱۶﴾ برو به سوی فرعون همانا او سرکشی کرده است ﴿۱۷﴾

فَقُلْ هَل لَّكَ إِلَىٰٓ أَن تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَأَهْدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَىٰهُ

پس بگو آیا میل داری که به پاکی گرایی ﴿۱۸﴾ و راه نمایم تو را به سوی پروردگارت پس بترسی ﴿۱۹﴾ پس بنمودش

ٱلْـَٔايَةَ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ

آن معجزهٔ بزرگ را ﴿۲۰﴾ پس تکذیب کرد و نافرمانی نمود ﴿۲۱﴾ پس پشت گردانید درحالی که می کوشید ﴿۲۲﴾ پس گرد آورد همه را

فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا۠ رَبُّكُمُ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ ٱللَّهُ نَكَالَ ٱلْـَٔاخِرَةِ وَٱلْأُولَىٰٓ

و ندا کرد ﴿۲۳﴾ پس گفت منم پروردگار برتر شما ﴿۲۴﴾ پس گرفتار کرد او را الله به عذاب آخرت و دنیا

﴿٢٥﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰٓ ﴿٢٦﴾ ءَأَنتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُ ۚ بَنَىٰهَا

﴿۲۵﴾ همانا در این [داستان] عبرتی است برای کسی که بترسد ﴿۲۶﴾ آیا آفریدن شما دشوارتر است یا آسمان که بنا نمود آن را

﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّىٰهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَىٰهَا ﴿٢٩﴾

﴿۲۷﴾ بر افراشت سقفش را و آن را بپرداخت ﴿۲۸﴾ و تاریک کرد شب آن را و آشکار نمود روشنی روز آن را ﴿۲۹﴾

وَٱلْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَىٰهَآ ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَآءَهَا وَمَرْعَىٰهَا ﴿٣١﴾

و زمین را پس از آن صاف و هموار نمود ﴿۳۰﴾ برآورد از زمین آب آن را و چراگاه آن را ﴿۳۱﴾

وَٱلْجِبَالَ أَرْسَىٰهَا ﴿٣٢﴾ مَتَٰعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَٰمِكُمْ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلطَّآمَّةُ

و کوه ها را استوار ساخت ﴿۳۲﴾ تا بهره مندی ای باشد برای شما و برای چهارپایان شما ﴿۳۳﴾ پس وقتی که بیاید بزرگ ترین

ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ ٱلْإِنسَٰنُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلْجَحِيمُ

هنگامه ﴿۳۴﴾ روزی که به یاد آورد انسان آنچه کوشش کرده است ﴿۳۵﴾ و پدیدار شود دوزخ را

لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ ٱلْجَحِيمَ

برای هرکس که بیند ﴿۳۶﴾ پس هرکه سرکشی کرده باشد ﴿۳۷﴾ و ترجیح داده باشد زندگانی دنیا را ﴿۳۸﴾ پس بی گمان، دوزخ

هِيَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفْسَ عَنِ ٱلْهَوَىٰ

همان جایگاه اوست ﴿۳۹﴾ و امّا کسی که بترسد از ایستادن در حضور پروردگارش و بازدارد نفس را از هوس

﴿٤٠﴾ فَإِنَّ ٱلْجَنَّةَ هِيَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَىٰهَا

﴿۴۰﴾ پس بی گمان، بهشت همان جایگاه اوست ﴿۴۱﴾ می پرسند ازتو درباره رستاخیز که کی است وقوع آن

﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنتَ مِن ذِكْرَىٰهَآ ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَىٰهَآ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَآ أَنتَ مُنذِرُ

﴿۴۲﴾ چه کار تو را از یاد آن ﴿۴۳﴾ به سوی پروردگار توست فرجام آن ﴿۴۴﴾ همانا تو بیم دهنده ای

مَن يَخْشَىٰهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوٓاْ إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَىٰهَا ﴿٤٦﴾

کسی را که می ترسد از آن ﴿۴۵﴾ گویا که آنان روزی که بینند آن را درنگ نکرده بودند [در دنیا] مگر شامگاهی یا چاشتگاه آن ﴿۴۶﴾

ترتیبها ۸۰ سُورَةُ عَبَسَ آیاتها ۴۲

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١﴾ أَن جَآءَهُ ٱلۡأَعۡمَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يُدۡرِيكَ لَعَلَّهُۥ يَزَّكَّىٰٓ ﴿٣﴾ أَوۡ

روی ترش کرد و رخ برتافت ﴿۱﴾ به سبب آنکه بیامد پیش او آن نابینا ﴿۲﴾ و چه چیزی آگاهت می سازد شاید او به پاکی گراید ﴿۳﴾ یا

يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ ٱلذِّكۡرَىٰٓ ﴿٤﴾ أَمَّا مَنِ ٱسۡتَغۡنَىٰ ﴿٥﴾ فَأَنتَ لَهُۥ تَصَدَّىٰ ﴿٦﴾

پند گیرد پس سود دهد او را آن پند ﴿۴﴾ امّا آن که خود را بی نیاز بیند [از هدایت] ﴿۵﴾ پس تو به او می پردازی ﴿۶﴾

وَمَا عَلَيۡكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَن جَآءَكَ يَسۡعَىٰ ﴿٨﴾ وَهُوَ يَخۡشَىٰ ﴿٩﴾ فَأَنتَ

و نیست برعهدۀ تو که به پاکی نگراید ﴿۷﴾ و امّا آن که آمد پیش تو شتابان ﴿۸﴾ و او می ترسد ﴿۹﴾ پس تو

عَنۡهُ تَلَهَّىٰ ﴿١٠﴾ كَلَّآ إِنَّهَا تَذۡكِرَةٞ ﴿١١﴾ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿١٢﴾ فِي صُحُفٖ مُّكَرَّمَةٖ

از وی [به دیگری] مشغول می شوی ﴿۱۰﴾ چنین نیست همانا این آیات پند است ﴿۱۱﴾ پس هرکه خواهد از آن پند گیرد ﴿۱۲﴾ در صحیفه های ارجمند

﴿١٣﴾ مَّرۡفُوعَةٖ مُّطَهَّرَةِۭ ﴿١٤﴾ بِأَيۡدِي سَفَرَةٖ ﴿١٥﴾ كِرَامِۭ بَرَرَةٖ ﴿١٦﴾ قُتِلَ ٱلۡإِنسَٰنُ

﴿۱۳﴾ بلندمرتبۀ پاکیزه ﴿۱۴﴾ به دست نویسندگانی ﴿۱۵﴾ بزرگ منش نیکوکردار ﴿۱۶﴾ کشته باد انسان

مَآ أَكۡفَرَهُۥ ﴿١٧﴾ مِنۡ أَيِّ شَيۡءٍ خَلَقَهُۥ ﴿١٨﴾ مِن نُّطۡفَةٍ خَلَقَهُۥ فَقَدَّرَهُۥ ﴿١٩﴾ ثُمَّ

چقدر ناسپاس است ﴿۱۷﴾ از چه چیزی آفرید او را ﴿۱۸﴾ از یک قطرۀ آب آفریدش پس به اندازه قرارش داد ﴿۱۹﴾ پس

ٱلسَّبِيلَ يَسَّرَهُۥ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ أَمَاتَهُۥ فَأَقۡبَرَهُۥ ﴿٢١﴾ ثُمَّ إِذَا شَآءَ أَنشَرَهُۥ ﴿٢٢﴾ كَلَّا

راه را آسان سازد برای او ﴿۲۰﴾ باز بمیراند او را پس در گورش کند ﴿۲۱﴾ پس وقتی که خواهد برانگیزدش ﴿۲۲﴾ چنین نیست

لَمَّا يَقۡضِ مَآ أَمَرَهُۥ ﴿٢٣﴾ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ إِلَىٰ طَعَامِهِۦٓ ﴿٢٤﴾ أَنَّا صَبَبۡنَا ٱلۡمَآءَ صَبّٗا

هنوز انجام نداده آنچه را که فرمانش داده است ﴿۲۳﴾ پس باید نگرد آدمی به خوراک خویش ﴿۲۴﴾ همانا ریختیم آب را ریختنی

﴿٢٥﴾ ثُمَّ شَقَقۡنَا ٱلۡأَرۡضَ شَقّٗا ﴿٢٦﴾ فَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا حَبّٗا ﴿٢٧﴾ وَعِنَبٗا وَقَضۡبٗا ﴿٢٨﴾

﴿۲۵﴾ باز شکافتیم زمین را [از گیاه] شکافتنی ﴿۲۶﴾ پس رویانیدیم در آن دانه ای را ﴿۲۷﴾ و انگور و سبزیجات را ﴿۲۸﴾

وَزَيۡتُونٗا وَنَخۡلٗا ﴿٢٩﴾ وَحَدَآئِقَ غُلۡبٗا ﴿٣٠﴾ وَفَٰكِهَةٗ وَأَبّٗا ﴿٣١﴾ مَّتَٰعٗا لَّكُمۡ

و زیتون و خرما را ﴿۲۹﴾ و باغ های پر درخت را ﴿۳۰﴾ و میوه و چراگاه را ﴿۳۱﴾ بهره ای برای شما

وَلِأَنۡعَٰمِكُمۡ ﴿٣٢﴾ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ ﴿٣٣﴾ يَوۡمَ يَفِرُّ ٱلۡمَرۡءُ مِنۡ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾

و چهارپایان تان ﴿۳۲﴾ پس وقتی که بیاید آن بانگ سهمگین ﴿۳۳﴾ روزی که بگریزد مرد از برادرش ﴿۳۴﴾

وَأُمِّهِۦ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾ وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾ لِكُلِّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ يَوۡمَئِذٖ شَأۡنٞ

و از مادرش و از پدرش ﴿۳۵﴾ و از همسرش و از پسرانش ﴿۳۶﴾ برای هر مردی از ایشان آن روز کاری است که

يُغۡنِيهِ ﴿٣٧﴾ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ مُّسۡفِرَةٞ ﴿٣٨﴾ ضَاحِكَةٞ مُّسۡتَبۡشِرَةٞ ﴿٣٩﴾ وَوُجُوهٞ

او را به خود سرگرم می دارد ﴿۳۷﴾ چهره هایی در آن روز تابانند ﴿۳۸﴾ خندان و شادمانند ﴿۳۹﴾ و چهره هایی

يَوۡمَئِذٍ عَلَيۡهَا غَبَرَةٞ ﴿٤٠﴾ تَرۡهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَفَرَةُ ٱلۡفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

در آن روز بر آنها غبار و تیرگی است ﴿۴۰﴾ فرو گیرد آنها را سیاهی ﴿۴۱﴾ آنان همان کافران بدکارند ﴿۴۲﴾

ترتیبها ۸۱ سُورَةُ التَّكوِيرِ آیاتها ۲۹

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِذَا ٱلشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْجِبَالُ
آنگاه که آفتاب درهم پیچیده شود ﴿١﴾ و آنگاه که ستارگان تیره شوند ﴿٢﴾ و آنگاه که کوه ها

سُيِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾ وَإِذَا ٱلْوُحُوشُ حُشِرَتْ
روان شود ﴿٣﴾ و آنگاه که شتران ده ماهه رها شوند ﴿٤﴾ و آنگاه که جانوران وحشی گردآورده شوند

﴿٥﴾ وَإِذَا ٱلْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾ وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٧﴾ وَإِذَا
﴿٥﴾ و آنگاه که دریاها افروخته شوند ﴿٦﴾ و آنگاه که جان ها [با پیکرها] قرین شوند ﴿٧﴾ و آنگاه که

ٱلْمَوْءُۥدَةُ سُئِلَتْ ﴿٨﴾ بِأَىِّ ذَنۢبٍ قُتِلَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلصُّحُفُ نُشِرَتْ
از دختر زنده به گور پرسیده شود ﴿٨﴾ به کدام گناه کشته شده است ﴿٩﴾ و آنگاه که نامه های اعمال گشوده شوند

﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ كُشِطَتْ ﴿١١﴾ وَإِذَا ٱلْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ٱلْجَنَّةُ
﴿١٠﴾ و آنگاه که آسمان برکنده شود ﴿١١﴾ و آنگاه که دوزخ برافروخته شود ﴿١٢﴾ و آنگاه که بهشت

أُزْلِفَتْ ﴿١٣﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّآ أَحْضَرَتْ ﴿١٤﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلْخُنَّسِ ﴿١٥﴾
نزدیک آورده شود ﴿١٣﴾ [آن روز] بداند هرکسی آنچه را که حاضر ساخته است ﴿١٤﴾ پس [چنان نیست که کافران پندارند] سوگند به ستارگان بازگردنده ﴿١٥﴾

ٱلْجَوَارِ ٱلْكُنَّسِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ﴿١٧﴾ وَٱلصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾
آن روندگانِ نهان شونده ﴿١٦﴾ و سوگند به شب آنگاه که پشت کند ﴿١٧﴾ و سوگند به صبح آنگاه که بردمد ﴿١٨﴾

إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾ ذِى قُوَّةٍ عِندَ ذِى ٱلْعَرْشِ مَكِينٍ ﴿٢٠﴾ مُّطَاعٍ
همانا آن [قرآن] سخن فرستاده ای ارجمند است ﴿١٩﴾ توانمندی نزد صاحب عرش بلند جایگاه ﴿٢٠﴾ فرمان برده شده

ثَمَّ أَمِينٍ ﴿٢١﴾ وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجْنُونٍ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ رَءَاهُ بِٱلْأُفُقِ ٱلْمُبِينِ
[و] در آنجا امین [وحی] است ﴿٢١﴾ و نیست همنشین شما دیوانه ﴿٢٢﴾ و هر آینه دیده بود آن [فرشته] را در افق روشن

﴿٢٣﴾ وَمَا هُوَ عَلَى ٱلْغَيْبِ بِضَنِينٍ ﴿٢٤﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَٰنٍ رَّجِيمٍ ﴿٢٥﴾
﴿٢٣﴾ و نیست او بر [گزارش از] غیب بخیل ﴿٢٤﴾ و نیست این [قرآن] سخن شیطان رانده شده ﴿٢٥﴾

فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ﴿٢٦﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٧﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن
پس کجا می روید ﴿٢٦﴾ نیست این [قرآن] مگر پندی برای جهانیان ﴿٢٧﴾ برای هرکس که بخواهد از شما که

يَسْتَقِيمَ ﴿٢٨﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٩﴾
بر راه راست رود ﴿٢٨﴾ و شما نمی خواهید مگر آنکه بخواهد الله پروردگار جهانیان ﴿٢٩﴾

ترتیبها ۸۲ سُورَةُ الانفِطَارِ آیاتها ۱۹

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنفَطَرَتۡ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلۡكَوَاكِبُ ٱنتَثَرَتۡ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلۡبِحَارُ
آنگاه که آسمان بشکافد ﴿۱﴾ و آنگاه که ستارگان پراکنده شوند ﴿۲﴾ و آنگاه که دریاها

فُجِّرَتۡ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلۡقُبُورُ بُعۡثِرَتۡ ﴿٤﴾ عَلِمَتۡ نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ
روان و درهم شوند ﴿۳﴾ و آنگاه که گورها زیرورو گردند ﴿۴﴾ بداند هر کسی آنچه را پیش فرستاده

وَأَخَّرَتۡ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡإِنسَٰنُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ ٱلۡكَرِيمِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِي
و برجای نهاده است ﴿۵﴾ ای انسان چه چیز فریفته است تو را به پروردگارت که ارجمند است ﴿۶﴾ آن که

خَلَقَكَ فَسَوَّىٰكَ فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾ فِيٓ أَيِّ صُورَةٖ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾
بیافرید تو را پس راست اندام کرد تو را و متعادل ساخت تو را ﴿۷﴾ در هر صورتی که خواست ترکیب داد تو را ﴿۸﴾

كَلَّا بَلۡ تُكَذِّبُونَ بِٱلدِّينِ ﴿٩﴾ وَإِنَّ عَلَيۡكُمۡ لَحَٰفِظِينَ ﴿١٠﴾ كِرَامٗا
چنین نیست بلکه دروغ می شمرید روز جزا را ﴿۹﴾ و بی گمان بر شما گماشته شده اند نگهبانانی ﴿۱۰﴾ بزرگوار

كَٰتِبِينَ ﴿١١﴾ يَعۡلَمُونَ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿١٢﴾ إِنَّ ٱلۡأَبۡرَارَ لَفِي نَعِيمٖ ﴿١٣﴾ وَإِنَّ
نویسندگانی ﴿۱۱﴾ می دانند آنچه را می کنید ﴿۱۲﴾ هرآینه نیکوکاران در نعمتی [فراوان‌اند] ﴿۱۳﴾ و همانا

ٱلۡفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٖ ﴿١٤﴾ يَصۡلَوۡنَهَا يَوۡمَ ٱلدِّينِ ﴿١٥﴾ وَمَا هُمۡ عَنۡهَا بِغَآئِبِينَ
بدکاران در دوزخ اند ﴿۱۴﴾ وارد آن می شوند به روز جزاء ﴿۱۵﴾ و نیستند ایشان از آن ناپدید

﴿١٦﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٧﴾ ثُمَّ مَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ
﴿۱۶﴾ و چه چیزی آگاهت کرد که چیست روز جزاء ﴿۱۷﴾ باز چه چیزی آگاهت کرد که چیست روز جزاء

﴿١٨﴾ يَوۡمَ لَا تَمۡلِكُ نَفۡسٞ لِّنَفۡسٖ شَيۡـٔٗاۖ وَٱلۡأَمۡرُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ ﴿١٩﴾
﴿۱۸﴾ روزی است که اختیار ندارد هیچ کس برای دیگری چیزی را و فرمان در آن روز از آنِ الله است ﴿۱۹﴾

ترتیبها ۸۳

سُورَةُ المُطَفِّفِينَ

آیاتها ۳۶

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَيۡلٞ لِّلۡمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ إِذَا ٱكۡتَالُواْ عَلَى ٱلنَّاسِ يَسۡتَوۡفُونَ ﴿٢﴾
وای بر کم فروشان ﴿۱﴾ آنانی که چون به پیمانه ستانند بر مردم به تمامی ستانند ﴿۲﴾

وَإِذَا كَالُوهُمۡ أَو وَّزَنُوهُمۡ يُخۡسِرُونَ ﴿٣﴾ أَلَا يَظُنُّ أُوْلَٰٓئِكَ أَنَّهُم
و چون به پیمانه دهند بدیشان یا به وزن دهند ایشان را کم می دهند ﴿۳﴾ آیا گمان نمی برند که آنان که بی گمان

مَّبۡعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿٥﴾ يَوۡمَ يَقُومُ ٱلنَّاسُ لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾
برانگیخته شوند ﴿۴﴾ برای روزی بزرگ ﴿۵﴾ روزی که می ایستند مردم در پیشگاه پروردگار جهانیان ﴿۶﴾

كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْفُجَّارِ لَفِى سِجِّينٍ ﴿٧﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سِجِّينٌ ﴿٨﴾ كِتَٰبٌ
چنین نیست همانا نامهٔ [اعمال] بدکاران در سجین است ﴿٧﴾ و چه چیزی آگاهت کرد که چیست سجّین ﴿٨﴾ کتابی است

مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿١١﴾
نوشته شده ﴿٩﴾ وای در آن روز بر تکذیب کنندگان ﴿١٠﴾ آنانی که تکذیب می کنند روز جزاء را ﴿١١﴾

وَمَا يُكَذِّبُ بِهِۦٓ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ
و تکذیب نمی کند آن را مگر هر تجاوزکنندهٔ گنهکار ﴿١٢﴾ چون خوانده شود بر وی آیات ما گوید افسانه های

ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّآ إِنَّهُمْ
پیشینیان است ﴿١٣﴾ چنین نیست بلکه زنگار زده است بر دل هایشان آنچه کسب می کردند ﴿١٤﴾ چنین نیست همانا آنان

سکته لطیفه علی اللام

عَن رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا۟ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ
از [رحمت] پروردگار خویش آن روز بازداشته اند ﴿١٥﴾ پس همانا ایشان درخواهند آمد به دوزخ ﴿١٦﴾ پس گفته می شود

هَٰذَا ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾ كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْأَبْرَارِ لَفِى عِلِّيِّينَ
این است آنچه که شما آن را تکذیب می کردید ﴿١٧﴾ هرگز چنین نیست همانا نامهٔ اعمال نیکوکاران در علیین است

﴿١٨﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾ كِتَٰبٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾ يَشْهَدُهُ ٱلْمُقَرَّبُونَ
﴿١٨﴾ و چه چیز آگاهت کرد که چیست علیون ﴿١٩﴾ کتابی است نوشته شده ﴿٢٠﴾ شاهد هستند آن را مقرّبان

﴿٢١﴾ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِى
﴿٢١﴾ همانا نیکوکاران در نعمتی [بزرگ] اند ﴿٢٢﴾ بر تخت ها نشسته نظاره می کنند ﴿٢٣﴾ می شناسی در

وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ ٱلنَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخْتُومٍ ﴿٢٥﴾
چهره هایشان شادابی نعمت را ﴿٢٤﴾ نوشانیده می شوند از شراب خالص سر به مهر ﴿٢٥﴾

خِتَٰمُهُۥ مِسْكٌ ۚ وَفِى ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ ٱلْمُتَنَٰفِسُونَ ﴿٢٦﴾ وَمِزَاجُهُۥ
که مُهر آن مُشک است و در این گونه [نعمت] است که باید رقابت کنند رقابت کنندگان ﴿٢٦﴾ و آمیزهٔ آن

مِن تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا ٱلْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
از تسنیم است ﴿٢٧﴾ آن چشمه ای است که می نوشد از آن مقرّبان ﴿٢٨﴾ همانا کسانی که

أَجْرَمُوا۟ كَانُوا۟ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّوا۟ بِهِمْ
مجرم بودند به کسانی که ایمان داشتند می خندیدند ﴿٢٩﴾ و چون می گذشتند بر آنان

يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمُ ٱنقَلَبُوا۟ فَكِهِينَ ﴿٣١﴾
[به تمسخر] چشمک می زدند ﴿٣٠﴾ و چون بازمی گشتند به سوی کسان خود بازمی گشتند شاد و سرمست ﴿٣١﴾

وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوٓا۟ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّونَ ﴿٣٢﴾ وَمَآ أُرْسِلُوا۟ عَلَيْهِمْ
و چون می دیدند ایشان را می گفتند قطعاً اینان گمراهان اند ﴿٣٢﴾ و حال آنکه فرستاده نشده بودند که بر آنان

حَٰفِظِينَ ﴿٣٣﴾ فَٱلْيَوْمَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنَ ٱلْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾
نگهبانی کنند ﴿٣٣﴾ پس امروز کسانی که ایمان آوردند به کافران می خندند ﴿٣٤﴾

عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ ثُوِّبَ ٱلْكُفَّارُ مَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾
درحالی که بر تخت ها [نشسته] و می نگرند ﴿٣٥﴾ آیا پاداش داده شدند کافران به آنچه که می کردند ﴿٣٦﴾

ترتیبها ۸۴ — سُورَةُ الانشِقَاق — آیاتها ۲۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْأَرْضُ مُدَّتْ
آنگاه که آسمان بشکافد ﴿١﴾ و فرمان بَرَد پروردگار خویش را و سزاوار [همین] گردد ﴿٢﴾ و آنگاه که زمین کشیده شود

﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا
﴿٣﴾ و بیندازد زمین آنچه را در آن است و خالی گردد ﴿٤﴾ و فرمان بَرَد پروردگار خویش را و سزاوار [همین] گردد ﴿٥﴾ ای

ٱلْإِنسَٰنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَٰقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ
انسان همانا تو سخت کوشنده ای به سوی پروردگارت و به سختی پس او را ملاقات خواهی کرد ﴿٦﴾ پس اما کسی که داده شود

كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾ وَيَنقَلِبُ
نامهٔ اعمالش به دست راست او ﴿٧﴾ به زودی به حساب او رسیدگی می شود به آسانی ﴿٨﴾ و بازمی گردد

إِلَىٰٓ أَهْلِهِۦ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ وَرَآءَ ظَهْرِهِۦ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ
به نزد خانوادهٔ خود شادمانه ﴿٩﴾ و امّا کسی که داده شود به او نامهٔ اعمالش از پشت سرش ﴿١٠﴾ پس

يَدْعُوا۟ ثُبُورًا ﴿١١﴾ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فِىٓ أَهْلِهِۦ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾
می خواهد هلاکت را ﴿١١﴾ و درمی آید در آتشی افروخته ﴿١٢﴾ چرا که او بود در میان کسانش شادمان ﴿١٣﴾

إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰٓ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَآ أُقْسِمُ
همانا او گمان می کرد که هرگز [به سوی الله] باز نخواهد گشت ﴿١٤﴾ آری، [بازخواهد گشت] همانا پروردگارش به احوال او بیناست ﴿١٥﴾ سوگند می خورم

بِٱلشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَٱلْقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ﴿١٨﴾
به سرخی شامگاه ﴿١٦﴾ و سوگند می خورم به شب و آنچه در خود گرد آورد ﴿١٧﴾ و سوگند به ماه آنگاه که کامل شود ﴿١٨﴾

لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ
هر آینه خواهید رسید به حالی بعد از حالی ﴿١٩﴾ پس چه شده است آنان را که ایمان نمی آورند ﴿٢٠﴾ و چون خوانده شود

عَلَيْهِمُ ٱلْقُرْءَانُ لَا يَسْجُدُونَ ۩ ﴿٢١﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُكَذِّبُونَ
بر ایشان قرآن سجده نمی کنند ﴿٢١﴾ بلکه آنان که کفر ورزیده اند [آن را] تکذیب می کنند

﴿٢٢﴾ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾
﴿٢٢﴾ و الله داناتر است به آنچه در دل خود نگه می دارند ﴿٢٣﴾ پس بشارت بده ایشان را به عذابی دردناک ﴿٢٤﴾

إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾
مگر آنانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته که برای ایشان پاداشی پایان ناپذیر است ﴿٢٥﴾

سه چهارم حزب ۵۹

سجده مستحب

ترتیبها ۸۵

سُورَةُ البُرُوجِ

آیاتها ۲۲

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلْبُرُوجِ ﴿١﴾ وَٱلْيَوْمِ ٱلْمَوْعُودِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ

سوگند به آسمان که دارای برج هاست ﴿١﴾ سوگند به روز وعده داده شده ﴿٢﴾ سوگند به هر شاهد و مشهودی [در آن روز]

﴿٣﴾ قُتِلَ أَصْحَٰبُ ٱلْأُخْدُودِ ﴿٤﴾ ٱلنَّارِ ذَاتِ ٱلْوَقُودِ ﴿٥﴾ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا

﴿٣﴾ مرگ باد بر آن خندقیان ﴿٤﴾ [افروزندگان] آن آتش پر هیمه ﴿٥﴾ آنگاه که در کنار آن

قُعُودٌ ﴿٦﴾ وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُوا۟

نشسته بودند ﴿٦﴾ و خود بر آنچه می آوردند برسر مؤمنان شاهد بودند ﴿٧﴾ عیب نگرفتند

مِنْهُمْ إِلَّآ أَن يُؤْمِنُوا۟ بِٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿٨﴾ ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ

بر آنها جز اینکه ایمان داشتند به الله پیروزمند ستوده ﴿٨﴾ آن که از آنِ اوست فرمانروایی

ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ

آسمان ها و زمین و الله بر هر چیزی گواه است ﴿٩﴾ همانا آنان که

فَتَنُوا۟ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا۟ فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ

شکنجه و آزار دادند مردان مؤمن و زنان با ایمان را سپس توبه نکردند پس برای آنان عذاب دوزخ است وبرای آنان است

عَذَابُ ٱلْحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ

عذاب آتش ﴿١٠﴾ همانا آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته برای ایشان است

جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ بَطْشَ

باغ هایی که می رود از زیر [درختان] آن جوی ها این است آن کامیابی بزرگ ﴿١١﴾ همانا گیروگرفت

رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلْوَدُودُ ﴿١٤﴾

پروردگارت بسیار سخت است ﴿١٢﴾ همانا اوست که آغاز می کند و بازمی گرداند ﴿١٣﴾ و اوست آن آمرزگار دوستدار [مؤمنان] ﴿١٤﴾

ذُو ٱلْعَرْشِ ٱلْمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾ هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلْجُنُودِ

دارای عرش است و بلند جایگاه ﴿١٥﴾ کننده است هرچه را خواهد ﴿١٦﴾ آیا آمده است تو را خبر آن سپاهیان

﴿١٧﴾ فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾ وَٱللَّهُ مِن

﴿١٧﴾ [سپاهیان] فرعون و ثمود ﴿١٨﴾ [نه] بلکه آنانی که کفر ورزیدند در [نوعی] تکذیب اند ﴿١٩﴾ و الله از

وَرَآئِهِم مُّحِيطٌۢ ﴿٢٠﴾ بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَّجِيدٌ ﴿٢١﴾ فِى لَوْحٍ مَّحْفُوظٍۭ ﴿٢٢﴾

هر سوی ایشان احاطه کننده است ﴿٢٠﴾ بلکه این قرآنی است بلند جایگاه ﴿٢١﴾ که در لوحی محفوظ است ﴿٢٢﴾

ترتیبها ۸۶

سُورَةُ الطَّارِقِ

آیاتها ۱۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ﴿١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٢﴾ النَّجْمُ الثَّاقِبُ ﴿٣﴾ إِن كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٤﴾ فَلْيَنظُرِ الْإِنسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٥﴾ خُلِقَ مِن مَّاءٍ دَافِقٍ ﴿٦﴾ يَخْرُجُ مِن بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ﴿٧﴾ إِنَّهُ عَلَىٰ رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ﴿٩﴾ فَمَا لَهُ مِن قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ﴿١٠﴾ وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾ وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٢﴾ إِنَّهُ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ﴿١٣﴾ وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ﴿١٤﴾ إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ﴿١٥﴾ وَأَكِيدُ كَيْدًا ﴿١٦﴾ فَمَهِّلِ الْكَافِرِينَ أَمْهِلْهُمْ رُوَيْدًا ﴿١٧﴾

سوگند به آسمان و آن ستارهٔ شبگرد ﴿١﴾ و چه چیزی آگاهت کرد که چیست ستارهٔ شبگرد ﴿٢﴾ ستاره ای است نافذ و درخشان ﴿٣﴾ نیست هیچ کسی جز اینکه بر او نگهبانی است ﴿٤﴾ پس باید بنگرد انسان که از چه آفریده شده است ﴿٥﴾ آفریده شده از آبی جهنده ﴿٦﴾ که بیرون می آید از میان پشت و استخوان های سینه ﴿٧﴾ همانا او بر بازگردانیدنش تواناست ﴿٨﴾ روزی که آشکار شود رازها ﴿٩﴾ پس نباشد او را هیچ نیرویی و نه یاری دهنده ای ﴿١٠﴾ سوگند به آسمان برگرداننده ﴿١١﴾ سوگند به زمین برشکافته [از گیاه] ﴿١٢﴾ که این [قرآن] سخن جداکنندهٔ [حق از باطل] است ﴿١٣﴾ و نیست آن هرگز شوخی ﴿١٤﴾ همانا ایشان ترفند می زنند سخت ﴿١٥﴾ و من نیز [دربارهٔ آنها] ترفند می زنم ترفند زدنی ﴿١٦﴾ پس مهلت ده کافران را و فروگذار ایشان را چندی ﴿١٧﴾

سُورَةُ الْأَعْلَىٰ

ترتیبها ۸۷ — آیاتها ۱۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

حزب ۶۰

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ﴿١﴾ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٢﴾ وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ ﴿٣﴾ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَىٰ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَىٰ ﴿٥﴾ سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنسَىٰ ﴿٦﴾ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَىٰ ﴿٧﴾ وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٨﴾ فَذَكِّرْ إِن نَّفَعَتِ الذِّكْرَىٰ ﴿٩﴾ سَيَذَّكَّرُ مَن يَخْشَىٰ ﴿١٠﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ﴿١١﴾ الَّذِي يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَىٰ ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿١٣﴾ قَدْ أَفْلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّىٰ ﴿١٥﴾

به پاکی بستای نام پروردگارت را که از همه برتر است ﴿١﴾ آن که بیافرید پس درست اندام کرد ﴿٢﴾ و آن که اندازه گیری کرد و راه نمود ﴿٣﴾ و آن که برآورد [گیاه] چراگاه را ﴿٤﴾ پس گردانیدش خشک سیاه ﴿٥﴾ زودا که بر تو خوانیم [قرآن را] پس فراموش نخواهی کرد ﴿٦﴾ مگر آنچه را که بخواهد الله همانا الله می داند آشکار را و آنچه را که پنهان می شود ﴿٧﴾ و آسان گردانیم تو را به آسان ترین [راه] ﴿٨﴾ پس پند بده اگر سود دهد پند دادن ﴿٩﴾ به زودی پند گیرد کسی که می ترسد ﴿١٠﴾ و دوری می کند از آن بدبخت ترین [انسان] ﴿١١﴾ آن که درمی آید به بزرگ ترین آتش ﴿١٢﴾ پس نه بمیرد در آن و نه زندگی کند ﴿١٣﴾ هر آینه رستگاری یافت کسی که پاکی ورزید ﴿١٤﴾ و یاد کرد نام پروردگار خود را و گذارد نماز را ﴿١٥﴾

بَلۡ تُؤۡثِرُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا ﴿١٦﴾ وَٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ﴿١٧﴾ إِنَّ
بلکه ترجیح می دهید زندگانی دنیا را ﴿۱۶﴾ درحالی که آخرت بهتر و پایدارتر است ﴿۱۷﴾ همانا

هَٰذَا لَفِي ٱلصُّحُفِ ٱلۡأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾
این [سخنان] قطعا در صحیفه های پیشینیان [نیز] هست ﴿۱۸﴾ صحیفه های ابراهیم و موسی ﴿۱۹﴾

سُورَةُ الغَاشِيَةِ

ترتیبها ۸۸ — آیاتها ۲۶

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلۡغَٰشِيَةِ ﴿١﴾ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٍ خَٰشِعَةٌ ﴿٢﴾
آیا به تو رسیده است داستان آن [واقعه] فراگیرنده ﴿۱﴾ چهره هایی در آن روز خوار و زبون است ﴿۲﴾

عَامِلَةٞ نَّاصِبَةٞ ﴿٣﴾ تَصۡلَىٰ نَارًا حَامِيَةٗ ﴿٤﴾ تُسۡقَىٰ مِنۡ عَيۡنٍ ءَانِيَةٖ ﴿٥﴾
کوشندهٔ رنج کشیده ﴿۳﴾ درآیند به آتشی سوزان ﴿۴﴾ نوشانده شوند از چشمه ای جوشان ﴿۵﴾

لَّيۡسَ لَهُمۡ طَعَامٌ إِلَّا مِن ضَرِيعٖ ﴿٦﴾ لَّا يُسۡمِنُ وَلَا يُغۡنِي مِن جُوعٖ ﴿٧﴾
نیست ایشان را خوراکی مگر از گیاهی خاردار ﴿۶﴾ که نه فربه کند و نه بازمی دارد از گرسنگی ﴿۷﴾

وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ نَّاعِمَةٞ ﴿٨﴾ لِّسَعۡيِهَا رَاضِيَةٞ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٖ ﴿١٠﴾
چهره هایی در آن روز شاداب و تازه اند ﴿۸﴾ به کوشش خویش خشنودند ﴿۹﴾ در بهشتی والا ﴿۱۰﴾

لَّا تَسۡمَعُ فِيهَا لَٰغِيَةٗ ﴿١١﴾ فِيهَا عَيۡنٞ جَارِيَةٞ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٞ مَّرۡفُوعَةٞ ﴿١٣﴾
نمی شنوند در آن سخن بیهوده را ﴿۱۱﴾ در آن چشمه ای جاری است ﴿۱۲﴾ در آن تخت های برافراشته ﴿۱۳﴾

وَأَكۡوَابٞ مَّوۡضُوعَةٞ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصۡفُوفَةٞ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِيُّ مَبۡثُوثَةٌ ﴿١٦﴾
و تُنگ هایی نهاده شده ﴿۱۴﴾ و بالش های کنار هم چیده ﴿۱۵﴾ و فرش هایی گسترده ﴿۱۶﴾

أَفَلَا يَنظُرُونَ إِلَى ٱلۡإِبِلِ كَيۡفَ خُلِقَتۡ ﴿١٧﴾ وَإِلَى ٱلسَّمَآءِ كَيۡفَ
آیا پس نمی نگرند به شتران که چگونه آفریده شده اند ﴿۱۷﴾ و به آسمان که چگونه

رُفِعَتۡ ﴿١٨﴾ وَإِلَى ٱلۡجِبَالِ كَيۡفَ نُصِبَتۡ ﴿١٩﴾ وَإِلَى ٱلۡأَرۡضِ كَيۡفَ
برافراشته شده است ﴿۱۸﴾ و به کوه ها که چگونه نصب شده اند ﴿۱۹﴾ و به زمین که چگونه

سُطِحَتۡ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرۡ إِنَّمَآ أَنتَ مُذَكِّرٞ ﴿٢١﴾ لَّسۡتَ عَلَيۡهِم
گسترده شده است ﴿۲۰﴾ پس پند ده جز این نیست که تو پند دهنده ای ﴿۲۱﴾ نیستی تو بر ایشان

بِمُصَيۡطِرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَن تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ ٱللَّهُ ٱلۡعَذَابَ
مسلط ﴿۲۲﴾ مگر کسی که روبگرداند و کافر شود ﴿۲۳﴾ پس عذاب می کند او را الله به عذاب

ٱلۡأَكۡبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيۡنَآ إِيَابَهُمۡ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾
بزرگ تر ﴿۲۴﴾ همانا به سوی ماست بازگشت ایشان ﴿۲۵﴾ پس همانا بر عهدهٔ ماست حساب شان ﴿۲۶﴾

ترتیبها ۸۹

سُورَةُ الفَجر

آیاتها ۳۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَالْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ

سوگند به سپیده دم ﴿١﴾ و شب های ده گانه ﴿٢﴾ سوگند به جفت و طاق ﴿٣﴾ سوگند به شب آنگاه که می رود

﴿٤﴾ هَلْ فِي ذَٰلِكَ قَسَمٌ لِذِي حِجْرٍ ﴿٥﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ

﴿٤﴾ آیا در اینها سوگندی [کافی] برای خردمند است ﴿٥﴾ آیا ندیدی که چه کرد پروردگار تو با قوم عاد

﴿٦﴾ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿٧﴾ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ﴿٨﴾

﴿٦﴾ [شهر] ارم که دارای ستون های بزرگ بود ﴿٧﴾ [شهری] که آفریده نشده بود مانندش در تمام سرزمین ها ﴿٨﴾

وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ﴿٩﴾ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ﴿١٠﴾

و [قوم] ثمود آنان که تراشیدند سنگ ها را در آن دره ﴿٩﴾ و فرعون دارای میخ ها [یا اهرام] ﴿١٠﴾

الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿١١﴾ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ﴿١٢﴾ فَصَبَّ

آنان که سرکشی کردند در سرزمین ها ﴿١١﴾ پس بسیار در آن ها فساد کردند ﴿١٢﴾ پس فروریخت

عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ﴿١٣﴾ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا

بر ایشان پروردگار تو تازیانه عذاب را ﴿١٣﴾ همانا پروردگار تو در کمین است ﴿١٤﴾ پس امّا

الْإِنسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ

آدمی چون آزماید او را پروردگارش و گرامی اش دارد و نعمت دهدبه او پس می گوید پروردگار من گرامی داشت مرا

﴿١٥﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ﴿١٦﴾

﴿١٥﴾ و امّا وقتی که امتحان کنداو را و تنگ سازد بر وی روزی او را پس می گوید پروردگار من خوار کرد مرا ﴿١٦﴾

كَلَّا بَل لَّا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾ وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ

نه، چنین نیست بلکه گرامی نمی دارید یتیم را ﴿١٧﴾ و ترغیب نمی کنید یکدیگر را بر خوراک دادن

الْمِسْكِينِ ﴿١٨﴾ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ﴿١٩﴾

بینوا ﴿١٨﴾ و می خورید میراث [یتیمان] را خوردنی یکجا ﴿١٩﴾

وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا

و دوست می دارید مال را دوستی ای بسیار ﴿٢٠﴾ چنین نباید کرد آنگاه که درهم کوبیده شد زمین به شدّت

دَكًّا ﴿٢١﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾ وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ

درهم کوبیدنی ﴿٢١﴾ و بیاید پروردگار تو و فرشتگان صف به صف ﴿٢٢﴾ و آورده شود آن روز

بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿٢٣﴾

دوزخ آن روز یاد خواهد کرد انسان ولی کجا [سودمند افتد] او را این یاد کردن ﴿٢٣﴾

يَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي قَدَّمۡتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٥﴾
گوید ای کاش چیزی پیش می فرستادم برای زندگانی [امروز] خویش ﴿۲۴﴾ پس آن روز عذاب نکند مانند عذاب او را هیچ کس ﴿۲۵﴾

وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيَّتُهَا ٱلنَّفۡسُ ٱلۡمُطۡمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ ٱرۡجِعِيٓ
و به بند نمی کشد مانند بندکشیدن او را هیچ کس ﴿۲۶﴾ ای نفس آرام ﴿۲۷﴾ بازگرد

إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةٗ مَّرۡضِيَّةٗ ﴿٢٨﴾ فَٱدۡخُلِي فِي عِبَٰدِي ﴿٢٩﴾ وَٱدۡخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾
به سوی پروردگارت خوشنود پسندیده ﴿۲۸﴾ پس داخل شو در میان بندگان من ﴿۲۹﴾ و داخل در بهشت من ﴿۳۰﴾

ترتیبها ۹۰ — آیاتها ۲۰

سُورَةُ البَلَدِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گستر مهربان

لَآ أُقۡسِمُ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنتَ حِلُّۢ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٖ وَمَا وَلَدَ
سوگند می خورم به این سرزمین ﴿۱﴾ درحالی که تو ساکنی در این سرزمین ﴿۲﴾ سوگند به پدر و فرزندی که پدید آورد

﴿٣﴾ لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيَحۡسَبُ أَن لَّن يَقۡدِرَ عَلَيۡهِ
﴿۳﴾ هر آینه آفریدیم انسان را در رنج ﴿۴﴾ آیا می پندارد که هرگز چیرگی نیابد بر وی

أَحَدٞ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهۡلَكۡتُ مَالٗا لُّبَدًا ﴿٦﴾ أَيَحۡسَبُ أَن لَّمۡ يَرَهُۥٓ أَحَدٌ
هیچ کس ﴿۵﴾ می گوید تباه کردم دارایی هنگفتی را ﴿۶﴾ آیا می پندارد که ندیده است او را هیچ کس

﴿٧﴾ أَلَمۡ نَجۡعَل لَّهُۥ عَيۡنَيۡنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانٗا وَشَفَتَيۡنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيۡنَٰهُ
﴿۷﴾ آیا قرار نداده ایم برای او دو چشم را ﴿۸﴾ و یک زبان و دو لب را ﴿۹﴾ و راه نمودیم او را

ٱلنَّجۡدَيۡنِ ﴿١٠﴾ فَلَا ٱقۡتَحَمَ ٱلۡعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡعَقَبَةُ ﴿١٢﴾
به دو راه [خیر و شر] ﴿۱۰﴾ پس نگذشته است از گردنه ﴿۱۱﴾ و چه چیزی آگاهت کرد که چیست آن گردنه ﴿۱۲﴾

فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوۡ إِطۡعَٰمٞ فِي يَوۡمٖ ذِي مَسۡغَبَةٖ ﴿١٤﴾ يَتِيمٗا ذَا مَقۡرَبَةٍ
آزاد کردن برده ای است ﴿۱۳﴾ یا طعام دادن در روز گرسنگی ﴿۱۴﴾ به یتیمی که خویشاوند است

﴿١٥﴾ أَوۡ مِسۡكِينٗا ذَا مَتۡرَبَةٖ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَوَاصَوۡاْ
﴿۱۵﴾ یا بینوایی خاک نشین ﴿۱۶﴾ سپس باشد از کسانی که ایمان آورده اند و سفارش کردند همدیگر را

بِٱلصَّبۡرِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡمَرۡحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَٱلَّذِينَ
به صبر و سفارش کردند همدیگر را به مهربانی ﴿۱۷﴾ آنان اند اهل خوشبختی ﴿۱۸﴾ و کسانی که

كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيۡهِمۡ نَارٞ مُّؤۡصَدَةُۢ ﴿٢٠﴾
کفر ورزیدند به آیات ما ایشان اند اهل بدبختی ﴿۱۹﴾ بر ایشان است آتشی سرپوشیده و دربسته ﴿۲۰﴾

ترتیبها ۹۱ — آیاتها ۱۵

سُورَةُ الشَّمۡسِ

ربع حزب ۶۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله ی مهر گستر مهربان

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ﴿۱﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاهَا ﴿۲﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا ﴿۳﴾
سوگند به آفتاب و روشنی آن ﴿۱﴾ و به ماه چون از پی آن درآید ﴿۲﴾ و به روز چون آن[آفتاب] را جلوه گر سازد ﴿۳﴾

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ﴿۴﴾ وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ﴿۵﴾ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا
و به شب چون آن را بپوشاند ﴿۴﴾ و به آسمان و آن که بنا کرد آن را ﴿۵﴾ و به زمین و آن که هموار کرد آن را

﴿۶﴾ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ﴿۷﴾ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿۸﴾ قَدْ
﴿۶﴾ و به نفس آدمی و آن که درست اندام کرد آن را ﴿۷﴾ پس الهام کرد به او بدکاری او وتقوایش را ﴿۸﴾ هر آینه

أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ﴿۹﴾ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ﴿۱۰﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ
رستگار شد هر کس که نفس را پاکیزه داشت ﴿۹﴾ و هر آینه نومید گشت کسی که نفس را به گناه آلود ﴿۱۰﴾ تکذیب نمودند قوم ثمود[پیامبران را]

بِطَغْوَاهَا ﴿۱۱﴾ إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿۱۲﴾ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ
به سبب سرکشی خود ﴿۱۱﴾ آنگاه که به پاخواست بدبخت ترین آنها ﴿۱۲﴾ پس گفت به آنان پیامبر الله

نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ﴿۱۳﴾ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ
وانهید شتر الله و نوبت آب آن را ﴿۱۳﴾ پس تکذیب کردند او را پس پی کردند آن را پس خشم گرفت

عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذَنْبِهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿۱۴﴾ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿۱۵﴾
بر ایشان پروردگارشان به سبب گناه شان و با خاک یکسان کرد آنها را ﴿۱۴﴾ و بیمی نداشت از فرجام آن ﴿۱۵﴾

سُورَةُ اللَّيْلِ

ترتیبها ۹۲ — آیاتها ۲۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ﴿۱﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿۲﴾ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنْثَىٰ ﴿۳﴾
سوگند به شب چون [روز را] بپوشاند ﴿۱﴾ و به روز چون جلوه کند ﴿۲﴾ و به آن که آفرید نر و ماده را ﴿۳﴾

إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ ﴿۴﴾ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ﴿۵﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿۶﴾
همانا کوششتان گوناگون است ﴿۴﴾ پس امّا آن که بخشش کند و پرهیز کاری کند ﴿۵﴾ و تصدیق نماید نیکوترین [پاداش الهی] را ﴿۶﴾

فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ﴿۷﴾ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ﴿۸﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ
پس آماده می سازیم اورا برای آسان ترین [راه] را ﴿۷﴾ ولمّا آن که بخل ورزید وخود را[از الله] بی نیاز دانست ﴿۸﴾ وتکذیب کرد نیکوترین [پاداش الهی] را

﴿۹﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ﴿۱۰﴾ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ ﴿۱۱﴾ إِنَّ عَلَيْنَا
﴿۹﴾ پس آماده می سازیم او را برای دشوارترین [راه] ﴿۱۰﴾ و به کار او نیاید مالش آنگاه که هلاک شود ﴿۱۱﴾ بی گمان بر عهدهٔ ماست

لَلْهُدَىٰ ﴿۱۲﴾ وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَىٰ ﴿۱۳﴾ فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ ﴿۱۴﴾
هدایت ﴿۱۲﴾ و بی گمان از آنِ ما است آخرت و دنیا ﴿۱۳﴾ پس هشدار دادم شما را از آتشی که زبانه می کشد ﴿۱۴﴾

لَا يَصۡلَىٰهَآ إِلَّا ٱلۡأَشۡقَى ﴿١٥﴾ ٱلَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا
داخل آن نمی گردد مگر بدبخت ترین مردم ﴿۱۵﴾ آن که تکذیب نماید و روی گرداند ﴿۱۶﴾ و دور داشته می شود از آن

ٱلۡأَتۡقَى ﴿١٧﴾ ٱلَّذِي يُؤۡتِي مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن
پرهیزکارترین ﴿۱۷﴾ آن که می دهد مال خود را که پاک و پیراسته گردد ﴿۱۸﴾ و نیست برای هیچ کس نزد او [حقِّ] از

نِّعۡمَةٖ تُجۡزَىٰٓ ﴿١٩﴾ إِلَّا ٱبۡتِغَآءَ وَجۡهِ رَبِّهِ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوۡفَ يَرۡضَىٰ ﴿٢١﴾
نعمتی که آنرا پاداش دهد ﴿۱۹﴾ مگر طلب خشنودی پروردگار خویش که بلند مرتبه تر است ﴿۲۰﴾ و به زودی [به پاداش الله] خوشنود خواهد شد ﴿۲۱﴾

سُورَةُ الضُّحَىٰ

ترتیبها ۹۳ — آیاتها ۱۱

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَٱلضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾
سوگند به روشنایی روز ﴿۱﴾ و به شب چون درآید و آرام گیرد ﴿۲﴾ تو را رها نکرده است پروردگارت و دشمن نداشته است ﴿۳﴾

وَلَلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ لَّكَ مِنَ ٱلۡأُولَىٰ ﴿٤﴾ وَلَسَوۡفَ يُعۡطِيكَ رَبُّكَ
و هر آینه آخرت بهتر است برای تو از دنیا ﴿۴﴾ و به زودی عطاء خواهد نمود به تو پروردگارت

فَتَرۡضَىٰٓ ﴿٥﴾ أَلَمۡ يَجِدۡكَ يَتِيمٗا فَـَٔاوَىٰ ﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ ضَآلّٗا
پس خوشنود شوی ﴿۵﴾ آیا نیافت تو را یتیم و پناه داد ﴿۶﴾ و یافت تو را سرگردان [و راه گم کرده]

فَهَدَىٰ ﴿٧﴾ وَوَجَدَكَ عَآئِلٗا فَأَغۡنَىٰ ﴿٨﴾ فَأَمَّا ٱلۡيَتِيمَ فَلَا تَقۡهَرۡ
پس راه نمود ﴿۷﴾ و یافت تو را نیازمند پس توانگر ساخت ﴿۸﴾ پس امّا یتیم را خوار و رانده مساز

﴿٩﴾ وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنۡهَرۡ ﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثۡ ﴿١١﴾
﴿۹﴾ و امّا سائل را به تندی مران ﴿۱۰﴾ و امّا نعمت پروردگارت را بازگو کن ﴿۱۱﴾

سُورَةُ الشَّرۡحِ

ترتیبها ۹۴ — آیاتها ۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

نصف حزب ۶۰

أَلَمۡ نَشۡرَحۡ لَكَ صَدۡرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعۡنَا عَنكَ وِزۡرَكَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِيٓ
آیا نگشودیم برای تو سینه ات را [صبر فراوان به تو ندادیم] ﴿۱﴾ و فرونهادیم از تو بار گرانت را ﴿۲﴾ که

أَنقَضَ ظَهۡرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعۡنَا لَكَ ذِكۡرَكَ ﴿٤﴾ فَإِنَّ مَعَ ٱلۡعُسۡرِ يُسۡرًا ﴿٥﴾ إِنَّ
خم کرده بود پشت تو را ﴿۳﴾ و بالا بردیم برای تو آوازه ات را ﴿۴﴾ پس همانا با دشواری آسانی است ﴿۵﴾ همانا

مَعَ ٱلۡعُسۡرِ يُسۡرٗا ﴿٦﴾ فَإِذَا فَرَغۡتَ فَٱنصَبۡ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرۡغَب ﴿٨﴾
با دشواری آسانی است ﴿۶﴾ پس هرگاه [از کاری] فارغ شدی [در کار دیگر] بکوش ﴿۷﴾ و به سوی پروردگارت روی آور ﴿۸﴾

سُورَةُ التِّينِ

ترتیبها ۹۵ — آیاتها ۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَٰذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ﴿٣﴾

سوگند به انجیر و زیتون (۱) و به طور سینا (۲) و این سرزمین امن و امان (۳)

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿٤﴾ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ

هر آینه آفریدیم آدمی را در نیکوترین ساختار [و اعتدال] (۴) سپس [در اثر گناه] بازگردانیدیم او را به مرحلهٔ پست ترین پست تران

﴿٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٦﴾

(۵) مگر کسانی که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته پس برای ایشان است پاداشی پایان ناپذیر (۶)

فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّينِ ﴿٧﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ ﴿٨﴾

پس چه چیز وامی دارد تو را بعد [از این] به تکذیب روز جزا (۷) آیا نیست الله حاکم ترین حاکمان (۸)

سُورَةُ الْعَلَقِ

ترتیبها ۹۶ — آیاتها ۱۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾ اقْرَأْ وَرَبُّكَ

بخوان به نام پروردگارت آن که آفرید (۱) آفرید انسان را از خونی بسته (۲) بخوان و پروردگار تو

الْأَكْرَمُ ﴿٣﴾ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾ كَلَّا إِنَّ

گرامی ترین است (۳) آن که آموخت به انسان به واسطهٔ قلم (۴) آموخت به انسان چیزهایی را که نمی دانست (۵) چنان نیست همانا

الْإِنْسَانَ لَيَطْغَىٰ ﴿٦﴾ أَنْ رَآهُ اسْتَغْنَىٰ ﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ ﴿٨﴾ أَرَأَيْتَ

انسان سرکشی می کند (۶) همین که ببیندخود را که بی نیازشد (۷) همانا به سوی پروردگار توست بازگشت [همگان] (۸) آیا دیدی

الَّذِي يَنْهَىٰ ﴿٩﴾ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ﴿١٠﴾ أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَىٰ ﴿١١﴾ أَوْ أَمَرَ

آن را که بازمی دارد (۹) بنده ای را چون نماز گزارد (۱۰) چه بینی اگر باشد بر راه راست (۱۱) یا فرمان دهد

بِالتَّقْوَىٰ ﴿١٢﴾ أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِنْ

به پرهیزکاری [باز او را بازمی داری] (۱۲) چه بینی اگر تکذیب کند و روی بگرداند (۱۳) آیا ندانسته که الله می بیند (۱۴) هرگز اگر

لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ

بازنایستد ما خواهیم کشید [او را] به موی پیشانی (۱۵) موی پیشانی دروغگوی خطاکار (۱۶) پس بخواند انجمن خود را [به یاری]

﴿١٧﴾ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۩ ﴿١٩﴾

(۱۷) ما هم می خوانیم دوزخ بانان را (۱۸) نه، هرگز او را اطاعت مکن و سجده کن و تقرّب بجوی (۱۹)

سجده واجب

ترتیبها ۹۷ — سُورَةُ القَدْرِ — آیاتها ۵

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ فِى لَيْلَةِ ٱلْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ ﴿٢﴾

همانا فروفرستادیم[آن] قرآن را در شب قدر (۱) و چه چیزی آگاهت کرد که چیست شب قدر (۲)

لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾ تَنَزَّلُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ

شب قدر بهتر است از هزار ماه (۳) فرود می آیند فرشتگان و روح

فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾ سَلَٰمٌ هِىَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ ٱلْفَجْرِ ﴿٥﴾

در آن [شب] به اذن پروردگارشان برای هر کاری (۴) سلامتی است آن شب تا دمیدن سپیدهٔ صبح (۵)

ترتیبها ۹۸ — سُورَةُ البَيِّنَةِ — آیاتها ۸

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

لَمْ يَكُنِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ مُنفَكِّينَ

نبودند کسانی که کفر ورزیدند از اهل کتاب و مشرکان جداشونده [از آیین خود]

حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ ٱلْبَيِّنَةُ ﴿١﴾ رَسُولٌ مِّنَ ٱللَّهِ يَتْلُوا۟ صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ﴿٢﴾

تا اینکه بیامد برای آنان آن دلیل آشکار (۱) پیامبری از جانب الله که می خواند صحیفه های پاک را (۲)

فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ

در آن [صحیفه‌ها] نوشته هایی استواروارزشمند است (۳) و پراکنده نشدند آنان که کتاب بدیشان داده شد مگر پس

بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَآ أُمِرُوٓا۟ إِلَّا لِيَعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ

از آنکه آمد برای آنان آن دلیل آشکار (۴) و دستور نیافتند مگر آنکه بپرستند الله را درحالی که خالص کنند

لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ۚ وَذَٰلِكَ دِينُ

برای او عبادت را در حالی که حقگرا باشند و برپا دارند نماز را و بدهند زکات را و این است دین

ٱلْقَيِّمَةِ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ

استوار (۵) همانا آنان که کافر شدند از اهل کتاب و مشرکان

فِى نَارِ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ

در آتش دوزخ باشند جاویدان در آنجا ایشان همان بدترین آفریدگانند (۶) بی گمان

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

آنان که ایمان آوردند و کردند کارهای شایسته ایشان همان بهترین آفریدگانند (۷)

جَزَآؤُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ
پاداششان نزد پروردگارشان بهشت های جاویدی است که روان است از زیر [درختان] آن جوی ها جاویدان باشند

فِيهَآ أَبَدٗاۖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُۚ ذَٰلِكَ لِمَنۡ خَشِيَ رَبَّهُۥ ﴿٨﴾
در آن همیشه خوشنود است الله از ایشان و خوشنود شوند آنها از او این پاداش برای کسی است که می‌ترسد از پروردگارش ﴿٨﴾

سُورَةُ الزَّلۡزَلَةِ

ترتیبها ۹۹ — آیاتها ۸

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِذَا زُلۡزِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ زِلۡزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخۡرَجَتِ ٱلۡأَرۡضُ أَثۡقَالَهَا
آنگاه که به لرزه انداخته شود زمین به لرزش سختش ﴿١﴾ و بیرون آورد زمین بارهای سنگین خود را

﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلۡإِنسَٰنُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوۡمَئِذٖ تُحَدِّثُ أَخۡبَارَهَا ﴿٤﴾
﴿٢﴾ و گوید انسان چه شده است آن را ﴿٣﴾ در آن روز بازگو می کند خبرهای خود را ﴿٤﴾

بِأَنَّ رَبَّكَ أَوۡحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوۡمَئِذٖ يَصۡدُرُ ٱلنَّاسُ أَشۡتَاتٗا
زیرا پروردگار تو وحی کرده است به آن ﴿٥﴾ آن روز بازگردند مردمان گروه گروه

لِّيُرَوۡاْ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٦﴾ فَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٍ خَيۡرٗا
تا نموده شود به ایشان [پاداش] کردارشان ﴿٦﴾ پس هر کس بکند هموزن ذرّه ای کار خیری

يَرَهُۥ ﴿٧﴾ وَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٖ شَرّٗا يَرَهُۥ ﴿٨﴾
آن را می بیند ﴿٧﴾ و هر کس بکند هموزن ذرّه ای کار بدی آن را می بیند ﴿٨﴾

سُورَةُ العَادِيَاتِ

ترتیبها ۱۰۰ — آیاتها ۱۱

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَٱلۡعَٰدِيَٰتِ ضَبۡحٗا ﴿١﴾ فَٱلۡمُورِيَٰتِ قَدۡحٗا ﴿٢﴾ فَٱلۡمُغِيرَٰتِ صُبۡحٗا
سوگند به آن اسبان دوندهٔ نَفَس زنان ﴿١﴾ و آن اسبان بر جهانندهٔ آتش با زدن [سم بر زمین] ﴿٢﴾ و به اسبان یورش برنده در بامداد

﴿٣﴾ فَأَثَرۡنَ بِهِۦ نَقۡعٗا ﴿٤﴾ فَوَسَطۡنَ بِهِۦ جَمۡعًا ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ
﴿٣﴾ که برمی انگیزانند در آن هنگام غباری را ﴿٤﴾ و در آیند در آن هنگام در میان جمعی ﴿٥﴾ همانا آدمی

لِرَبِّهِۦ لَكَنُودٞ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُۥ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٞ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ
در برابر پروردگارش بس ناسپاس است ﴿٦﴾ و همانا او بر این [ناسپاسی] خوب گواه است ﴿٧﴾ و همانا او در دوستی

ٱلۡخَيۡرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾ ۞ أَفَلَا يَعۡلَمُ إِذَا بُعۡثِرَ مَا فِي ٱلۡقُبُورِ ﴿٩﴾
مال بسی سرسخت است ﴿٨﴾ آیا نمی داند آن هنگام که بر انگیخته شود آنچه در قبرهاست ﴿٩﴾

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ ﴿١١﴾

و آشکار [و مشخّص] شود آنچه در سینه هاست (۱۰) همانا پروردگارشان به آیشان در آن روز قطعاً آگاه است (۱۱)

سُورَةُ القَارِعَةِ

ترتیبها ۱۰۱ — آیاتها ۱۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

الْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا الْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ

آن رویداد کوبنده (۱) چیست آن رویداد کوبنده (۲) و چه چیزی آگاهت کرد که چیست آن رویداد کوبنده

﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾

(۳) روزی که می شوند مردم مانند پروانه های پراکنده (۴)

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا

و می شوند کوه ها مانند پشمِ رنگین حلاجی شده (۵) و امّا

مَن ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ

هر کس که سنگین شود کفّه های [اعمال] او (۶) پس او در زندگانی پسندیده خواهد بود

﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ

(۷) و امّا هر کس که سبک شود کفّه های [اعمال] او (۸) پس جایگاهش هاویه است

﴿٩﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَهْ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴿١١﴾

(۹) و چه چیزی آگاهت کرد که چیست آن[هاویه] (۱۰) آتشی است بس گرم و سوزان (۱۱)

سُورَةُ التَّكَاثُرِ

ترتیبها ۱۰۲ — آیاتها ۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

أَلْهَاكُمُ التَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ

سرگرم ساخت شما را زیاده خواهی (۱) تا آنکه دیدار کردید قبرها را (۲) هرگز [چنین نیست] به زودی

تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ

خواهید دانست (۳) باز چنین نیست به زودی خواهید دانست (۴) هرگز [چنین نیست] اگر می دانستید[حقیقت را]

عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا

علم یقین[سرگرم نمی شدید] (۵) هر آینه خواهید دید دوزخ را (۶) سپس خواهید دید آن را

عَيْنَ الْيَقِينِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ﴿٨﴾

به دیده یقین (۷) آنگاه قطعاً پرسیده خواهید شد در آن روز از نعمت [ها] (۸)

ترتیبها ۱۰۳

سُورَةُ العَصرِ

آیاتها ۳

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَٱلۡعَصۡرِ ﴿١﴾ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَفِي خُسۡرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ

سوگند به عصر (۱) همانا انسان در زیانکاری است (۲) مگر آنان که ایمان آوردند

وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡحَقِّ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ ﴿٣﴾

و کردند کارهای شایسته و سفارش نموده اند یکدیگر را به حق و سفارش نموده اند یکدیگر را به شکیبایی (۳)

ترتیبها ۱۰۴

سُورَةُ الهُمَزَةِ

آیاتها ۹

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

وَيۡلٞ لِّكُلِّ هُمَزَةٖ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾ ٱلَّذِي جَمَعَ مَالٗا وَعَدَّدَهُۥ ﴿٢﴾

وای بر هر طعنه زنندۀ عیب جو (۱) آن که گردآورد مالی را و شمرد آن را (۲)

يَحۡسَبُ أَنَّ مَالَهُۥٓ أَخۡلَدَهُۥ ﴿٣﴾ كَلَّاۖ لَيُنۢبَذَنَّ فِي ٱلۡحُطَمَةِ ﴿٤﴾

می پندارد همانا مالش جاوید می سازد او را (۳) نه، هرگز [چنین نیست] هر آینه افکنده می شود او در حطمه (۴)

وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحُطَمَةُ ﴿٥﴾ نَارُ ٱللَّهِ ٱلۡمُوقَدَةُ ﴿٦﴾ ٱلَّتِي تَطَّلِعُ

و چه چیزی آگاهت کرد که چیست حطمه (۵) آتش افروختۀ الله است (۶) آنکه مسلّط می شود

عَلَى ٱلۡأَفۡـِٔدَةِ ﴿٧﴾ إِنَّهَا عَلَيۡهِم مُّؤۡصَدَةٞ ﴿٨﴾ فِي عَمَدٖ مُّمَدَّدَةِۭ ﴿٩﴾

بر دل ها (۷) همانا آن بر ایشان دربسته [و فروپوشیده] است (۸) در ستون های [دراز و] کشیده شده (۹)

ترتیبها ۱۰۵

سُورَةُ الفِيلِ

آیاتها ۵

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

أَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصۡحَٰبِ ٱلۡفِيلِ ﴿١﴾ أَلَمۡ يَجۡعَلۡ كَيۡدَهُمۡ

آیا ندیدی چه کرد پروردگار تو با فیلداران (۱) آیا قرار نداد ترفندشان را

فِي تَضۡلِيلٖ ﴿٢﴾ وَأَرۡسَلَ عَلَيۡهِمۡ طَيۡرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾ تَرۡمِيهِم

در تباهی [و بی حاصلی] (۲) و فرستاد بر آنان پرندگانی را گروه گروه (۳) می افکندند بر آنان

بِحِجَارَةٖ مِّن سِجِّيلٖ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُمۡ كَعَصۡفٖ مَّأۡكُولِۭ ﴿٥﴾

سنگ‌هایی از سنگِ گل (۴) پس گردانید آنان را مانند کاهِ خورده شده (۵)

ترتیبها ۱۰۶ — سُورَةُ قُرَيْشٍ — آیاتها ۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

لِإِيلَافِ قُرَيْشٍ ﴿١﴾ إِيلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ
برای الفت قریش (۱) همان الفتشان به کوچیدن [در] زمستان و تابستان

فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَٰذَا الْبَيْتِ ﴿٢﴾ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ
(۲) پس باید بپرستند پروردگار این خانه را (۳) آن که خوراک داد ایشان را

مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ﴿٤﴾
در گرسنگی و ایمن ساخت ایشان را از ترس [و ناامنی] (۴)

ترتیبها ۱۰۷ — سُورَةُ الْمَاعُونِ — آیاتها ۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّينِ ﴿١﴾ فَذَٰلِكَ الَّذِي
آیا دیدی آن کس را که تکذیب می کند [روز] جزاء را (۱) پس او همان کسی است که

يَدُعُّ الْيَتِيمَ ﴿٢﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ ﴿٣﴾
به تندی می راند یتیم را (۲) و ترغیب نمی کند بر خوراک دادن بینوا (۳)

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ﴿٤﴾ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ
پس وای بر نمازگزاران (۴) آنان که خود از نمازشان غافل‌اند

﴿٥﴾ الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ﴿٦﴾ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ﴿٧﴾
(۵) آنان که خود ریاکاری می کنند (۶) و خودداری می کنند [از] عاریه دادن چیزی که مورد نیاز مردم است (۷)

ترتیبها ۱۰۸ — سُورَةُ الْكَوْثَرِ — آیاتها ۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ﴿١﴾ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ﴿٢﴾
همانا بخشیدیم به تو خیر کثیر را (۱) پس نماز بگزار برای پروردگارت و قربانی کن (۲)

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ﴿٣﴾
بی گمان دشمن کینه توز تو خود بی دنباله است (۳)

ترتیبها ۱۰۹ | سُورَةُ الكَافِرُونَ | آیاتها ۶

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

قُلْ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلْكَـٰفِرُونَ ﴿١﴾ لَآ أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾
بگو ای کافران ﴿۱﴾ نمی پرستم آنچه را شما می پرستید ﴿۲﴾

وَلَآ أَنتُمْ عَـٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٌ مَّا عَبَدتُّمْ ﴿٤﴾
و نه شما پرستنده اید آنچه را که من می پرستم ﴿۳﴾ و نه من پرستنده ام آنچه را شما می پرستید ﴿۴﴾

وَلَآ أَنتُمْ عَـٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِىَ دِينِ ﴿٦﴾
و نه شما پرستنده اید آنچه را که من می پرستم ﴿۵﴾ برای شما دین شما و برای من دین من ﴿۶﴾

ترتیبها ۱۱۰ | سُورَةُ النَّصْرِ | آیاتها ۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

إِذَا جَآءَ نَصْرُ ٱللَّهِ وَٱلْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ ٱلنَّاسَ
آنگاه که بیاید یاری الله و پیروزی ﴿۱﴾ و ببینی مردمان را

يَدْخُلُونَ فِى دِينِ ٱللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
که درآیند در دین الله گروه گروه ﴿۲﴾ پس به پاکی بستای همراه با ستایش پروردگارت

وَٱسْتَغْفِرْهُ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ تَوَّابًۢا ﴿٣﴾
و آمرزش خواه از او بی گمان او هست بسیار توبه پذیر ﴿۳﴾

ترتیبها ۱۱۱ | سُورَةُ المَسَدِ | آیاتها ۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
به نام الله مهر گسترِ مهربان

تَبَّتْ يَدَآ أَبِى لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَآ أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُۥ وَمَا
نابود [و بریده] باد دو دست ابی لهب و نابود باد [او] ﴿۱﴾ هیچ سودی برایش نداشت مالش و آنچه

كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾ وَٱمْرَأَتُهُۥ
کسب کرده ﴿۲﴾ به زودی درآید در آتشی شعله ور ﴿۳﴾ و زن او [نیز به آتش درآید]

حَمَّالَةَ ٱلْحَطَبِ ﴿٤﴾ فِى جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍۭ ﴿٥﴾
آن هیزم کش [آتش افروز] ﴿۴﴾ که در گردنش ریسمانی [تافته] از لیف خرما است ﴿۵﴾

ترتیبها ۱۱۲

سُورَةُ الإخلاص

آیاتها ۴

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

قُلۡ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمۡ يَلِدۡ

بگو حقیقت این است که الله یگانه است (۱) الله بی نیاز است (۲) نزاده

وَلَمۡ يُولَدۡ ﴿٣﴾ وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًا أَحَدُۢ ﴿٤﴾

و زاییده نشده است (۳) و نبوده [و نیست] برای او به همتایی هیچ کس (۴)

ترتیبها ۱۱۳

سُورَةُ الفَلَق

آیاتها ۵

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلۡفَلَقِ ﴿١﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِن

بگو پناه می برم به پروردگار سپیده دم (۱) از گزند آنچه آفریده است (۲) و از

شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِي

گزند تاریکی چون درآید (۳) و از گزند زنان دمنده در

ٱلۡعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

گره ها [ساحران] (۴) و از گزند حاسد آنگاه که حسد ورزد (۵)

ترتیبها ۱۱۴

سُورَةُ النَّاس

آیاتها ۶

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گسترِ مهربان

قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَٰهِ

بگو پناه می برم به پروردگار مردمان (۱) فرمانروای مردمان (۲) اله

ٱلنَّاسِ ﴿٣﴾ مِن شَرِّ ٱلۡوَسۡوَاسِ ٱلۡخَنَّاسِ ﴿٤﴾ ٱلَّذِي

مردمان (۳) از گزند وسوسه گر نهان (۴) آن که

يُوَسۡوِسُ فِي صُدُورِ ٱلنَّاسِ ﴿٥﴾

وسوسه می کند در دل های مردمان (۵)

مِنَ ٱلۡجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ ﴿٦﴾

از جن ها و مردمان (۶)

علامات الوقف ومصطلحات الضبط :

- مـ تُفِيدُ لزُوم الوقْف
- لا تُفِيدُ النَّهيَ عن الوقْف
- صلى تُفِيدُ بأنَّ الوصْل أَوْلىٰ مع جواز الوقْفِ
- قلى تُفِيدُ بأنَّ الوقْفَ أَوْلىٰ
- ج تُفِيدُ جوازَ الوقْفِ
- ∴ ∴ تُفِيدُ جوازَ الوقْفِ بأحدِ الموْضِعيْن وليس في كِلَيْهِما
- ٥ للدِّلَالَةِ علىٰ زيادة الحرف وعدم النُّطق بهِ
- ٥ للدِّلَالَةِ علىٰ زيادةِ الحرف حِينَ الوصْل
- ـہ للدِّلَالَةِ علىٰ سُكُونِ الحرْفِ
- م للدِّلَالَةِ علىٰ وُجود الإقلابِ
- ً للدِّلَالَةِ علىٰ إظْهار التَّنوين
- ٌ للدِّلَالَةِ علىٰ الإدغام والإخفاءِ
- ا للدِّلَالَةِ علىٰ وُجوبِ النُّطق بالحُروفِ المترُوكَةِ
- س للدِّلَالَةِ علىٰ وُجُوبِ النُّطق بالسِّين بدَل الصَّاد
  وإذا وُضِعَتْ بالأَسْفَل فالنُّطقُ بالصَّادِ أَشْهر
- ~ للدِّلَالَةِ علىٰ لزُوم المدِّ الزَّائد
- ۩ للدِّلَالَةِ علىٰ مَوْضِع السُّجُود ، أمَّا كلِمة وُجُوبِ السُّجُود
  فقد وُضِع فوْقَها خطّ
- ۞ للدِّلَالَةِ علىٰ بدايةِ الأَجْزاء والأَحْزاب وأنصافِها وأرباعِها
- ٤ للدِّلَالَةِ علىٰ نِهايةِ الآيةِ ورقْمِها .

سخن ویراستار

بسم الله الرحمن الرحیم

سپاس و ستایش خدای یکتای بی همتا و بنده نواز را که به این بندۀ شیفته قرآن کریم توفیق عطا فرمود تا دربارۀ ترجمۀ تفسیر کابلی که برگردانی به فارسی از ترجمۀ شیخ الهند است نیک بیندیشم و اصلاحات لازم و فراگیر را در آن به انجام رسانم.

به طور کلی پنج نوع ترجمه از قرآن کریم قابل تصوّر است:

۱- ترجمۀ تحت اللّفظی ۲- ترجمۀ تطبیقی ۳- ترجمۀ تفسیری ٤- ترجمۀ مضمونی ۵- ترجمۀ منظوم.

● مراد از **ترجمۀ تحت اللّفظی**، ترجمه‌ای است که معنای هر کلمه از آیات در زیر آن گنجانده شود و مترجم در ارائه معانی کلمه به کلمۀ آیات، خود را مقیّد به رعایت ضوابط دستوری زبان مقصد نکند. چنین ترجمه‌ای طبعاً از مقولۀ ترجمۀ مصطلح، خارج و در چهارچوبۀ «لغت - معنی» و یا «فرهنگِ لغات» قرار می گیرد.

● مراد از **ترجمۀ تطبیقی**، این است که ترجمه کاملاً منطبق بر متن باشد و این انطباق باید هم در کمیّت باشد و هم در کیفیّت؛ یعنی حجم ترجمه به اندازۀ حجم متن، و مفهوم و محتوای ترجمه نیز بیانگر مفهوم و محتوای متن باشد و چیزی هم زائد بر متن نباشد.

● مراد از **ترجمۀ تفسیری**، ترجمه‌ای است که آمیخته با توضیح و تفسیر کوتاه باشد.

● مراد از **ترجمۀ مضمونی**، ترجمه‌ای است که مترجم تنها مضمون آیات را در قالب زبانِ مقصد خویش بگنجاند، و خود را مقیّد به تطبیق جمله به جملۀ متن در قالب ترجمه نگرداند. گویا آنچه که به عنوان «ترجمۀ آزاد» بر سر زبان ها جاری است، همان ترجمۀ مضمونی باشد.

● مراد از **ترجمۀ منظوم**، ترجمۀ شعری (موزون مقفّی) از قرآن کریم است که طبعاً تا حدود زیادی سمت و سوی ترجمۀ مضمونی پیدا می کند؛ زیرا قالب نظم هر اندازه دقیق هم باشد نمی تواند مانند نثر، همۀ مفاهیم و محتوای متن را در خود جای دهد.

ترجمۀ کابلی و جایگاه آن

اصل این ترجمه به زبان اردو از مولانا محمود حسن ملقّب به «شیخ الهند» است که در سال ۱۲۶۸ هجری قمری در بریلی هند دیده به جهان گشوده است. پدر او مولانا ذوالفقار علی سرپرست مدارس علمی در «دیوبند» از توابع

«سهارنپور» هندوستان بوده و به همین جهت هم نسبت «دیوبندی» بعد از نام مولانا محمود حسن ذکر شده است.

مولانا محمود حسن، پس از تحصیلات ابتدایی، در سال ۱۲۸۳ هـ‍ق پس از افتتاح دارالعلوم دیوبند به عنوان اولیّن شاگرد آن مدرسه ثبت نام کرد و در اندک مدّتی «صحاح ستّه» را از مولانا محمد قاسم نانوتوی فرا گرفت و بخشی از کتب حدیث را نزد مولانا محمد یعقوب نانوتوی استاد ارشد دارالعلوم دیوبند آموخت و پس از هفت سال کوشش مستمّر در ۱۹ ذی قعده ۱۲۹۰ هـ‍ق موفق به اخذ مدرک فارغ التحصیلی از آن مؤسسه علمی شد و از سال ۱۲۸۸ به عنوان «مدرس چهارم» فعالیت‌های تدریسی خویش را در همان آموزشگاه آغاز کرد و در سال ۱۳۰۵ به مقام «صدر مدرّس» یعنی «شیخ الحدیث» نائل آمد. و به تربیت شاگردان فراوانی پرداخت و در مدّت ۴۴ سال تدریس، طلاب فاضلی از شاگردان ایشان به مقام والای علمی دست یازیدند.

شیخ الهند تمام زندگی خویش را برای نشر و احیای مفاهیم ارزشمند اسلامی و آموزه های والای قرآنی صرف کردند. ایشان در تقویت مسلمانان در نقاط گوناگون، کوشش‌های چشمگیری انجام داد. همچنین در متحد ساختن سران کشورهای اسلامی تلاش فراوانی کرد و نمایندگان و مبلّغانی را به کابل و حجاز گسیل داشت و بر میزان فعالیت قرآنی خویش افزود. در ربیع الاول ۱۳۳۵، در جزیرهٔ مالت به اتّهام شورش علیه حکومت وقت محاکمه گردید و در همان جزیره به زندان محکوم شد.

در دوران زندان، از اول شوال ۱۳۳۵ ترجمهٔ قرآن را به زبان اردو آغاز کرد و در دوم شوال ۱۳۳۶ در مدّت یک سال آن را به پایان رساند. و تصمیم داشت برای آن پانوشت هایی اضافه کند. برای پانوشتها، اقدام به بازبینی آن نمود و تا پایان سوره مائده را به سر انجام رساند. اما به دلیل بیماری حاصل از زندان از ادامه پانوشت ها بازماند. از این رو بقیه پانوشت های آن را «علامه شبیر احمد عثمانی» به انجام رسانیده است.

ایشان پس از بازگشت به وطن و ادامه تلاشهای دعوتگرانه خود، سرانجام در ۱۸ ربیع الاول ۱۳۳۹ هـ‍ق بر اثر بیماری در دهلی، چشم از جهان فرو بست.

این اثر اردو زبان بنا به تصریح مترجم آن بر اساس ترجمهٔ «موضح الفرقان» شاه عبدالقادر به درخواست عدّه‌ای از دوستانش به نگارش در آمده است، و به سه ترجمهٔ پیش از خود یعنی ترجمه **شاه ولی الله دهلوی، شاه رفیع الدین** و **شاه عبدالقادر** اشاره می کند که با استفاده از آنها این ترجمه را سامان بخشیده است.

مترجم در مقدمهٔ مبسوط بر ترجمهٔ «موضح القرآن» شاه عبدالقادر می نویسد:

«واقعیت این است که ترجمه شاه عبدالقادر از ابتدا تا انتهاء مشحون از نکات ظریف و دقیق است... البته پاره‌ای از این نکات را در جای خود بالاجمال یا با تفصیل عرض خواهم کرد... این امر نیز قابل ذکر است که وقتی شاه ولی الله دهلوی قرآن شریف را به فارسی ترجمه کرد، یک سری نکات ضروری و مهم را در حاشیه ذکر نمود اما این توضیحات برای عموم مسلمانان کفایت نمی کرد. پس از ایشان شاه عبدالقادر به ترجمه قرآن پرداختند و بر بیان نکات تفسیری قدری افزودند... بعد از بیان کیفیت اصل ترجمه، می خواهم نکاتی دربارهٔ ترمیم و اضافات خویش بگویم. افزوده‌های بنده در دو زمینه بوده است؛ نخست یافتن معادل‌های جدید برای واژه ها و اصطلاحات مهجور و متروک؛ دوم توضیح موارد مجمل و باز کردن آن به قدر ضرورت. هر گاه نوبت جایگزین کردن معادل‌های جدید فرا رسیده،

هیچ موردی را طبق سلیقه و برداشت خویش تغییر نداده‌ام، بلکه سعی کرده ام آن را از ترجمهٔ علمای بزرگ اقتباس کنم. گاهی از تفسیر شاه عبدالقادر که به زبان اردو نگارش یافته، استفاده کرده ام و گاهی از ترجمهٔ مولانا رفیع الدین و گاهی از ترجمهٔ فارسی شاه ولی الله تحت عنوان «فتح الرحمان» بهره جسته ام. علما در ترجمهٔ بعضی از کلمات قرآن با هم اختلاف نظر دارند در چنین مواقعی اکثر به اتّباع شاه عبدالقادر پرداخته ام و در مواردی از شاه ولی الله متابعت کرده ام. در باب نکات تفسیری به ذکر تمام نکات تفسیری موضح القرآن ملتزم بوده ام، مگر به ندرت مواردی بوده که ضرورت درج آن نیافته ام. از آن جایی که در بیان نکات تفسیری وسعت و گنجایش وجود دارد و همانند ترجمه، انسان در دایره‌ای تنگ مقیّد نیست، بنده در استفاده از نکات تفسیری شاه عبدالقادر به این شیوه عمل کرده ام که عبارت او را در قالب عبارات خود بیان کرده و از تغییر و تبدیل، تقدیم و تأخیر و اجمال و تفصیل احتراز ننموده ام. حتی نکات تفسیری دیگری را که مفید دانسته ام، بر آن افزوده ام و محدودیتی که به سبب تقلید از شاه عبدالقادر در ترجمه برایم پیش آمده، سعی کرده ام با توضیح بیشتر در بخش تفسیر، به تفصیل روی آورده ام. علت دیگر طولانی شدن نکات تفسیری این است که شاه عبدالقادر فقط به توضیح آیات پرداخته و بنده علاوه بر آن به توضیح ترجمه او نیز پرداخته ام؛ زیرا محور تلاش من بیشتر کار روی ترجمه ایشان بوده است. از آن جایی که ترمیم و اضافات پراکندهٔ بنده را نمی توان ترجمه‌ای جدید تصوّر کرد، انتخاب نام جدیدی را بر آن مناسب ندانستم، امّا به خاطر التباس و رفع اشتباه، مصلحتاً مناسب دیدم که برای این ترجمه نیز همانند اصل آن نامی انتخاب گردد تا شبهه و التباس پیش نیاید. چون نام اصل ترجمه «موضح القرآن» است، گذاشتن نام «موضح الفرقان» را مناسب دانستم».

آنگاه در پایان مقدمه اش یادآور می شود که پس از انتشار این ترجمه و تفسیرش، خوانندگان، مواردِ ضعف آن را گوشزد نموده و به اصلاح آن پردازند.

آری، داشتن این گونه روحیهٔ نقدپذیری بیانگر شرح صدر و صفای روح حقیقت جوی این قرآن پژوه ارجمند است عین عبارت ایشان چنین است:

«از اهل علم و انصاف التماس می کنم که اگر این ترجمه منتشر شد و به دست آنان رسید، آن را ملاحظه فرموده و اموری را که قابل اصلاح می دانسته، در اطلاع دادنشان به بنده تأمل نفرمایند؛ **و اگر شخصی خواست مستقلاً به اصلاح و ترمیم آن بپردازد می تواند به آن اقدام نماید و در بهتر کردن و بارور نمودن آن کوتاهی نفرماید. این صله ی عام است یاران نکته دان را**».[1]

ترجمه و تفسیر «موضح الفرقان» مولانا محمود حسن دیوبندی به زبان اردو، توسط یکی از شاگردان فاضل ایشان به نام مولانا شبیراحمد عثمانی – از شخصیت‌های علمی و سیاسی هند و پاکستان – به افغانستان منتقل می شود و در آنجا، لجنه‌ای از علمای کابل به ترجمهٔ فارسی آن می پردازند و عنوان «تفسیر کابلی» را پیدا می کند که بارها در پاکستان و افغانستان و ایران تجدید چاپ شده است. پس از آخرین چاپ جدید آن توسط **نشر احسان** در تهران، ناشر گرانقدر و فرهنگ دوست آن، که تلاش فراوانی در نشر آثار قرآنی دارد به این جانب پیشنهاد «تصحیح»، «بازترجمان» و «ویرایش کامل» آن را به همان سبک زیرنویس (تحت اللّفظی) دادند تا بهتر و بیشتر مورد استفاده قاریان و قرآن پژوهان واقع شود. ترجمهٔ کابلی در واقع ترجمه ای مضمونی و به تعبیر دیگر ترجمه ای آزاد از ترجمهٔ شیخ الهند است. ترجمهٔ شیخ الهند به سبک مترجمان حنفی خراسان و شبه قارهٔ هند رویکرد خاص خود را دارد و

1- این مقدمهٔ بیش از بیست صفحه‌ای را که در اصل به زبان اردو بوده، توسط جناب آقای دین محمد شهنوازی (صلاح الدین) در تاریخ ۹۱/۱۰/۲۵ به فارسی ترجمه شده و توسط ناشر محترم در اختیار این جانب قرار گرفته است. بدین وسیله مراتب سپاسگزاری خود را از جناب شهنوازی که از فرهیختگان بلوچ کشورمان است، ابراز می دارم.

می توان گفت از ادبیات فارسی قرن ۵ و۶ و ۷ کم و بیش تأثیر پذیرفته است. به گمان این جانب توجّه به متون کهن فارسی به ویژه ترجمه های قرن ۴ تا ۱۲ و بازترجمان شماری از آنها یکی از ضرورت های فرهنگی عصر ما در عرصهٔ قرآن پژوهی است.

و اینک خدای را شاکرم که توفیق انجام این مهمّ - که نزدیک به دو سال به طول انجامید - را به من عنایت فرمود تا با کوشش پی گیر مداوم در مفردات قرآن کریم و شناسایی واژگان مناسب برای کلمات آن پس از مراجعه فراوان به منابع لغوی نزدیک به زمان نزول قرآن و بازنگری و بازترجمان ترجمهٔ تحت اللّفظی آن بر اساس معادل‌های ساده و روان، اثری دقیق در نوع ترجمهٔ زیرنویس عرضه بدارم که ویژگی‌های آن به شرح زیر است:

۱- رسالت این ترجمه، آشنایی خوانندگان قرآن کریم با معادل‌های واژگان فارسی آن است.

۲- این اثر، جنبه «لغت - معنی» واژه‌های قرآن را دارد نه ضرورتاً تفهیم محتوایی آیات.

۳- در این ویرایش، تلاش ویراستار این بوده که تا سر حدّ امکان، ذهن خوانندهٔ قرآن را به مقصود هر آیه نزدیک کند، هر چند چنین رسالتی از عهدهٔ ترجمهٔ تحت اللفظی خارج است.

۴- در معادل یابی کلمات، واژه‌های نزدیک به نثر معیار انتخاب شده است.

۵- برای مفهوم تر شدن آیات، کم و بیش از توضیحات بسیار کوتاه در میان قلاب ها استفاده شده است.

۶- هر چند در بازترجمان این ترجمه، تغییر واژگان و تبدیل آنها به واژه‌های مناسب‌تر به فراوانی انجام گرفته، ولی آرای مترجم - بویژه در موارد اختلافی - دستخوش تغییر نشده است.

۷- از جمله امتیازات ظاهری و شکلی این ترجمه، حُسن سلیقه ای است که ناشر گرانقدر در رنگی نمودن متن و ترجمهٔ آن به کار برده است، بدین گونه که هر واژهٔ فارسی به رنگ همان کلمهٔ قرآنی است که دقیقا در زیر آن قرار گرفته است. این طرح نیکوی کم سابقه، خوانندهٔ قرآن را در معادل یابی واژگان فارسی آن به درستی رهنمون می سازد. و در ضمن تلاوت، معانی کلمات قرآن را به گونهٔ آموزشی، در ذهنش استقرار می بخشد.

در پایان برخود لازم می دانم از باب «من لم یشکر المخلوق لم یشکر الخالق» از نشر احسان، ناشر پر تلاش و دلسوز در حوزه علوم قرآنی نهایت تشکر را داشته، و از تلاش ایشان و همکاران توانمندشان در به ثمر رسیدن این اثر نفیس و ارزشمند قرآنی کمال قدر دانی را بجای آورم.

امید است که این اثر، جالب توجّه قاریان و تلاوت کنندگان قرآن کریم، و وسیلهٔ تقرّب آنان به خدای منّان گردد.

بهار ۱۳۹۲ - محمدعلی کوشا

سخن ناشر

بسم الله الرحمن الرحیم

قرآن، کتاب هدایت است و برای هدایت بشر بر پیامبر خاتم نازل شده است. در شماری از آیات نقش هدایت‌گری قرآن به تصریح بیان شده است: ﴿ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ﴾ (بقره: ۲)، ﴿ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴾ (لقمان: ۳)، ﴿ هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴾ (نمل: ۲)، ﴿ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ (اسراء: ۹). لازمه‌ی هدایت‌گری قرآن آن است که برای مخاطبان خود قابل فهم و درک باشد و معانی و اهداف آیات با کمترین تلاش، ذهن خواننده را به‌سوی خود جذب کند. امام شاه ولی‌الله دهلوی، فقیه و قرآن‌پژوه نامدار هندی، در فرازی از مقدمه‌ی خود بر ترجمه‌ی قرآن کریم به زبان فارسی به‌نام فتح‌الرحمن می‌گوید:

«اگر انصاف دهی فایده‌ی اصلی از نزول قرآن اتّعاظ است به مواعظ آن، و اهتداست به هدایت آن، نه صرف تلفّظ به آن. اگرچه تلفّظ آن‌هم مغتنم است. پس چه مسلمانی به‌دست آورده است کسی که مدلول قرآن را نفهمد؟ و کدام حلاوت دارد آن‌که مدلول کلام‌الله را نداند؟»

تفاسیر و کتاب‌هایی که با موضوعات قرآنی از سوی نشر احسان منتشرشده و در دسترس قرآن‌پژوهان و علاقمندان به قرآن قرار گرفته‌اند، با همین هدف تألیف، ترجمه و چاپ شده‌اند.

اما برای هرچه بیشتر نزدیک شدن به این هدف درصدد فراهم آوردن ترجمه‌ای تحت‌اللفظی (لغت ـ معنی) از آیات قرآن کریم برآمدیم. برای این منظور ترجمه‌ی تفسیر کابلی را که از لحاظ علمی دارای اعتبار است و مؤلف آن، مولانا محمودحسن (۱۳۳۹ ـ ۱۲۶۸ هـ.ق) از علمای طراز اول هندوستان بوده است، مبنای کار قرار دادیم. ولی از آن‌جا که در ترجمه‌ی واژه‌های قرآنی گاه معادل‌های دشوار و نامأنوس و فاقد کاربرد، نثر معیار، جایگزین شده است، لازم دیدیم تغییرات اساسی، در ترجمه‌ی تفسیر کابلی ایجاد کنیم و معادل‌های آن را با واژه‌های امروزی جایگزین کنیم.

برای نیل به این مقصود با استاد محمد علی کوشا، از قرآن‌پژوهان و صاحب‌نظران بنام، در حوزه‌ی ترجمه و تفسیر قرآن تبادل‌نظر کردیم. ایشان که هم دانش‌آموخته‌ی حوزه است و با ظرافت‌های علوم دینی آشنا است و هم با ادبیات فارسی مأنوس است؛ با سعه‌ی‌صدر و اشتیاق ستودنی، کار ویرایش و بازنویسی این ترجمه را پذیرفتند و چنان‌که باید و انتظار می‌رفت، این کار را به اتمام رساندند. در مقدمه‌ی وزینی که به قلم ایشان آمده هم شیوه‌ی کار ایشان و هم معرفی این ترجمه، به تفصیل بیان شده است.

تلاش زیادی صورت گرفت تا این اثر از جوانب مختلف با حداقل اشتباه به چاپ برسد. آنچه مربوط به تصحیح متن قرآن می‌باشد، سازمان دارالقرآن وابسته به سازمان تبلیغات اسلامی که نظارت بر چاپ و نشر قرآن کریم را در سراسر کشور برعهده دارد، با دقت فراوان آن را بررسی کرده و پس از حصول اطمینان، مجوز چاپ آن را صادر نمود. که جا دارد از تمامی دست اندکاران این مؤسسه خصوصاً فرهیخته گرامی جناب آقای حاج شریف و همکارانش، تشکر و قدردانی نماییم.

در خصوص کنترل ترجمه فارسی، دوست قرآن پژوه و نکته سنج جناب آقای دکتر هیوا حفیدی با حوصله فراوان به بررسی و اصلاحات لازم همت گمارده و با تلاش شبانه روزی خود، چندین و چند بار این اثر را مورد بازنگری قراردادند تا احتمال اشتباه در این بخش نیز به حداقل ممکن برسد.

نمونه خوانی و مطابقت های لازم توسط دوست فاضل و گرامی جناب آقای امیررضا صدقی به نحو دقیقی صورت گرفت. و در نهایت، همکار خوش ذوق و مهربان، جناب آقای ناصر کردی نیز با همکاری سرکار خانم لیلا موسوی در تصحیح اشتباه‌های فنی در فایل، و رنگ آمیزی‌های مناسب و صفحه آرایی کامل قرآن از هیچ تلاشی دریغ نکردند تا این ترجمه از قرآن کریم، بدین شیوه به محضر شما تقدیم گردد،که از یکایک این عزیزان نیز تشکر و قدر دانی می نماییم.

اینک نشر احسان، پس از تلاش و کوشش فراوان برای عرضه‌ی هرچه بهتر این اثر، آن را در قالبی نو، در دسترس علاقه‌مندان و قرآن‌پژوهان قرار می‌دهد. امید است که صاحب نظران حوزه‌ی قرآنی با ارائه‌ی نقدها و دیدگاه‌های ارزنده‌ی خود، ما را در هرچه بهتر عرضه کردن آن در چاپ‌های بعدی یاری و مساعدت نمایند.

نشر احسان

عنوان قراردادی: قرآن. فارسی - عربی
عنوان و نام پدیدآور: **قرآن کریم/** ترجمه تحت‌اللفظی محمود حسن **شیخ‌الهند** ؛
تصحیح، بازنویسی و ویرایش محمدعلی کوشا.
تهران: نشر احسان، ۱۳۹۳.
مشخصات ظاهری: ۶۱۸ ص.؛ ۲۲×۲۹ س‌م.
شابک: ۳-۹۸۵-۳۵٦-۹٦٤-۹۷۸
چاپ اول: ۱۳۹۳
یادداشت: فارسی- عربی.
شناسه افزوده: شیخ الهند، محمودحسن، ۱۲۶۸ - ۱۳۳۹ ق.، مترجم
shaykhalhend,mahmod hasan
کوشا، محمد علی، ۱۳۳۱ -، مصحح، ویراستار
رده بندی کنگره: ۱۳۹۳ BP/۵۹ ۹ش/ ۶۶
رده بندی دیویی: ۲۹۷/۱۴۱
شماره کتابشناسی ملی: ۳۴۲۷۲۳۵

قرآن کریم

ترجمه: **مولانا محمود حسن (شیخ الهند)**
تصحیح، بازترجمان و ویرایش: **محمد علی کوشا**
ایده پرداز و مدیر پروژه : **عبدالرحمن یعقوبی**
ناظر کیفی و محتوایی: **هیوا حفیدی**
نمونه خوان : **امیر رضا صدقی**
تفکیک کلمات: **لیلا موسوی**
گرافیک: **ناصر کردی**
ناشر: **نشر احسان**
لیتوگرافی: **آفتاب**
چاپ و صحافی: **چاپخانه بزرگ قرآن کریم (اسوه)**
نوبت چاپ: **اول - ۱۳۹۳**
تیراژ: **۵۰۰۰ نسخه**
شابک: **۳-۹۸۵-۳۵٦-۹٦٤-۹۷۸**

بسم الله الرحمن الرحیم

شماره: ۹۲۰۹/۱۳۷۱
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۸

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

این مصحف شریف شامل: سی جزء کامل

و با مشخصات:

خطاط	: عثمان طه
نوع خط	: نسخ
مترجم	: محمودحسن(شیخ الهند)و باتصحیح محمدعلی کوشا
نوع ترجمه	: زیر(کلمه به کلمه تحت اللفظی)
زبان ترجمه	: فارسی
قطع	: رحلی (اندازه متن قرآن: ۱۵ ×۲۳ سانتیمتر)
تعداد سطور در هر صفحه	: پانزده
تعداد صفحات متن قرآن	: ۶۰۴ (تعداد صفحات قبل از متن: ۵- تعداد صفحات بعد از متن: ۹- مجموع صفحات: ۶۱۸)
نوبت چاپ	: اول
محل چاپ و چاپخانه	: قم- چاپخانه بزرگ قرآن کریم
تعداد	: پنج هزار جلد

در تاریخ ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ از جهت صحت کتابت و انطباق با قرائت عاصم به روایت حفص در معاونت نظارت بر چاپ و نشر قرآن‌کریم سازمان دارالقرآن‌الکریم بررسی و تصحیح گردید که مراتب در پرونده شماره (۰۱۲۱۰۴۹۱۲۰۰۱۱۰۱۱۵۰۶۰۴۲۶) ثبت و چاپ آن توسط انتشارات احسان با رعایت مقررات اعلام شده از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی بلامانع می‌باشد.

بدیهی است انتشار این مصحف شریف پس از چاپ منوط به دریافت مجوز نشر (توزیع) و تجدید چاپ آن مشروط به تأیید مجدد و صدور مجوز کتبی معاونت نظارت بر چاپ و نشر قرآن‌کریم خواهد بود.

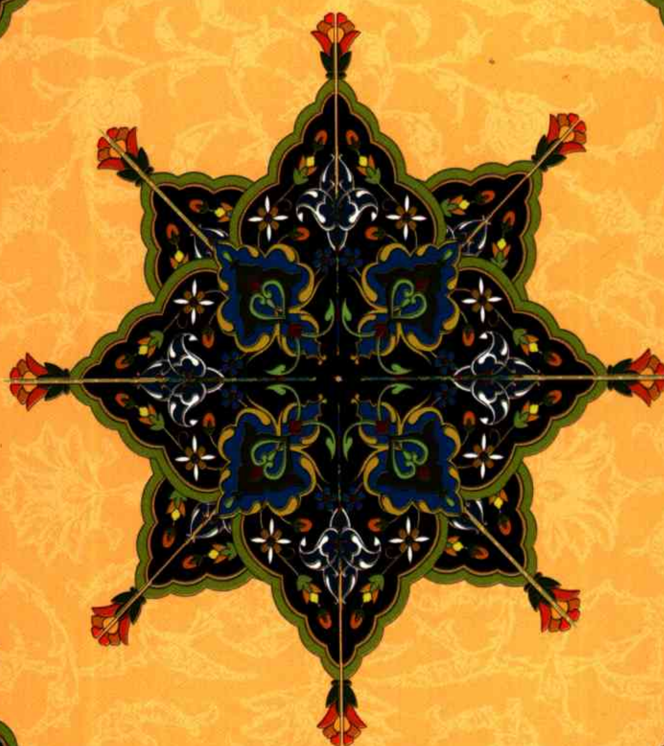
و من الله التوفیق
سازمان دارالقرآن الکریم

۹۲/۱۱/۲۸

نشر احسان

ISBN
9 789643 569853